„Decanul tehno-thrillerului își demonstrează o dată în plus măiestria... neobișnuit, provocator, se citește pe nerăsuflate... pînă acum, cea mai bună carte a autorului."

Publishers Weekly

„Fanii domnului Clancy nu vor fi dezamăgiți... aveți încredere în el, autorul are cel mai bun nas pentru ceea ce urmează să se întîmple... PERICOL IMINENT ar trebui să fie lectură obligatorie."

Wall Street Journal

Tom CLANCY

Pericol iminent

Editura RAO

Editura RAO București
Grupul editorial RAO
P.O. Box 2-124 București, ROMÂNIA

TOM CLANCY
Clear and Present Danger
© by Jack Ryan Enterprises 1990

Traducere din limba engleză
FLORENTINA CONSTANTINESCU
DANIELA TRUȚIA

Coperta
DONE STAN

Ediția I

© 1998 RAO International Publishing Company
pentru versiunea în limba română

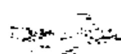
Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

Iunie 1998

ISBN 973-98627-6-4

Cuvînt de mulţumire

Ca de fiecare dată, se cer adresate mulţumiri multor oameni. „Marelui Geraldo" pentru prietenie, lui Russ pentru a doua tranşă de sfaturi înţelepte şi orizontul extrem de larg, lui Carol şi Colin, cărora nici nu le-a trecut prin cap ce au declanşat, ca de altfel nici mie, lui Bill pentru sfătoşenie, lui Rich pentru modul cum a ştiut să pună degetul pe rană, lui Tim, alias Ninja-Six, pentru ponturile despre deplasarea în terenul inamic, lui Ed, comandantul războinicilor, şi Pat, care a născocit denumirea de „varză peticită", pentru ospitalitate, lui Pete, fost director al celei mai palpitante şcoli din lume (al cărei certificat de absolvire ţi-l dă viaţa), lui Pat, care predă aceleaşi cursuri la altă şcoală, lui Harry, pentru seriozitatea glumelor, lui W.H. care face tot ce poate în limitele unei meserii pentru care nu aude în viaţa lui o vorbă bună şi, fireşte, celor zece subofiţeri care i-ar mai putea învăţa şi pe astronauţi cîteva chestii, precum şi multor altora – tuturor le doresc ca America să se poarte cu ei la fel de frumos cum s-au purtat ei cu ea şi să le arate aceeaşi statornicie.

În amintirea lui John Ball,
prieten și dascăl,
profesionistul care a dispărut
cu ultimul avion.

Legea fără forță este neputincioasă.

PASCAL

Rolul poliției este acela de-a exercita forță sau de a amenința cu forța, în executarea scopurilor de stat, pe plan intern și în condiții normale. Rolul forțelor armate este de-a exercita forță, sau amenințarea ei, pe plan extern în mod normal și pe plan intern numai în condiții excepționale.

Intensitatea forței pe care un stat este pregătit să o exercite în aplicarea scopului său... este atît de mare pe cît consideră guvernul în exercițiu că este necesară sau eficientă în a o folosi pentru a evita o criză în activitatea sa sau o abandonare a propriilor responsabilități.

GENERAL SIR JOHN HACKETT

PROLOG

Situația

Încăperea era încă pustie. Biroul Oval se afla în colțul sud-estic al Aripii de Vest a Casei Albe. Existau trei uși care duceau la el, una din birourile secretariatului personal al președintelui, alta de la o mică bucătărie care corespundea, de partea cealaltă, biroului președintelui, iar cea de-a treia care dădea într-un coridor, față în față cu intrarea în Camera Roosevelt. Camera propriu-zisă era de mărime medie pentru un membru marcant al executivului, iar vizitatorii sfîrșeau întotdeauna prin a observa că părea mai mică decît se așteptau. Biroul președintelui, așezat exact în fața ferestrelor groase din policarbonat blindat care distorsionau priveliștea gazonului Casei Albe, era făcut din lemnul provenit de la HMS *Resolute*, o navă britanică scufundată în apele americane în perioada anilor 1850. Americanii o salvaseră și o trimiseseră înapoi în Anglia, iar regina Victoria, recunoscătoare, ordonase un birou confecționat din lemnul său de stejar ca expresie a mulțumirilor oficiale. Construit într-o epocă în care oamenii erau mai scunzi decît astăzi, fusese întrucîtva înălțat în timpul președintelui Reagan. Biroul președintelui era încărcat cu dosare și hărți, acoperite cu o listă a întrevederilor, plus un interfon, un telefon obișnuit cu mai multe linii și încă un aparat în aparență banal, dar ultrasofisticat, care asigura securitatea convorbirilor secrete.

Fotoliul președintelui era comandat pentru a se potrivi stăpînului său, iar spătarul înalt era capitonat cu un material dur, mai ușor decît oțelul – ca protecție suplimentară împotriva

gloanţelor pe care vreun nebun le-ar fi putut trage prin ferestrele grele. Existau, fireşte, aproape o duzină de angajaţi din Serviciul Secret la datorie în această parte a reşedinţei prezidenţiale în timpul programului de lucru. Pentru a ajunge acolo, majoritatea oamenilor trebuiau să treacă printr-un detector de metale, iar lumea trebuia să înfrunte vigilenţa cu adevărat serioasă a agenţilor Serviciului Secret, a căror identitate era evidentă din căştile de culoarea pielii care ieşeau încolăcindu-se din sacourile lor şi a căror atitudine politicoasă era doar un atribut secundar al adevăratei lor misiuni de a-l menţine în viaţă pe preşedinte.

Sub sacoul fiecăruia se afla un pistol foarte puternic, iar toţi aceşti agenţi erau instruiţi să privească pe oricine şi orice ca o potenţială ameninţare pentru Wrangler, care era obişnuitul nume de cod al preşedintelui. Nu avea alt înţeles în afară de acela că era uşor de pronunţat şi se putea recunoaşte cu uşurinţă într-o transmisie radio.

Viceamiralul James Cutter din USN se găsea într-un birou situat de partea cealaltă, în colţul nord-vestic al Aripii de Vest, şi se afla acolo de la ora 6.15 a acelei dimineţi. Postul de asistent special al preşedintelui pe problemele de securitate naţională cerea un om care să se scoale devreme. La opt fără un sfert îşi termină cea de-a doua ceaşcă de cafea din dimineaţa aceea – aici cafeaua era bună – şi îşi puse teancul de hîrtii într-o mapă de piele. Trecu prin biroul gol al secretarului său care lipsea, făcu dreapta pe coridor, pe lîngă biroul, de asemenea pustiu, al vicepreşedintelui, care în acel moment se afla la Seul şi coti la stînga ajungînd la biroul şefului de personal al preşedintelui. Cutter făcea parte dintre puţinii oameni consideraţi „de-ai casei" la Washington – vicepreşedintele nu se număra printre ei – căruia nu-i trebuia permisiunea şefului de personal pentru a intra în Biroul Oval cînd avea nevoie; totuşi, suna în general înainte, pentru a le da de ştire secretarilor. Şefului de personal nu-i plăcea ca cineva să aibă acest privilegiu, dar acest lucru îi făcea lui Cutter accesul nelimitat cu atît mai plăcut. De-a lungul drumului, patru paznici din garda de securitate îl salutară cu o înclinare a capului pe amiral, care le întoarse gestul cum ar fi salutat orice servitor priceput.

Numele de cod al lui Cutter era Lumberjack şi, chiar dacă ştia că agenţii Serviciului Secret îl porecleau altfel între ei, lui

Cutter nu-i păsa ce gîndeau oamenii mărunţi despre el. Secretariatul era deja la post şi îşi începuse activitatea cu cele trei secretare şi un agent din Serviciul Secret, aşezaţi fiecare la locul stabilit.

– Şeful e punctual? întrebă el.

– Wrangler coboară acum, domnule, spune agentul special Connor.

Avea patruzeci de ani, era şeful gărzii prezidenţiale şi nu-i păsa deloc cum era Cutter şi cu atît mai puţin ce credea despre el. Preşedinţii şi consilierii veneau şi plecau, unii plăcuţi, alţii detestaţi, dar profesioniştii Serviciului Secret îi serveau şi protejau pe toţi. Ochii lui exersaţi alunecară peste mapa de piele şi sacoul lui Cutter. Astăzi nu se ascundea nici o armă acolo. Nu era un paranoic. Un rege din Arabia Saudită fusese omorît de un membru al familiei, iar un fost prim-ministru al Italiei fusese trădat de propria fiică şi dat pe mîna unor terorişti care sfîrşiseră prin a-l ucide. Nu trebuia să se teamă doar de ţicniţi. Oricine putea să fie o ameninţare pentru preşedinte. Connor era norocos, fireşte, că trebuia să se ocupe doar de securitatea fizică. Mai erau însă şi alte probleme; acelea ţineau de alţii, mai puţin profesionişti decît el.

Toată lumea se ridică în picioare cînd intră preşedintele, urmat, bineînţeles, de garda de corp, o femeie suplă, în jur de treizeci de ani, ale cărei trese negre anunţau limpede faptul că era una dintre cele mai bune ţintaşe aflate în serviciul Guvernului. „Daga", porecla ei de serviciu, îi zîmbi în semn de bună dimineaţa lui Pete. Avea să fie o zi uşoară. Preşedintele nu pleca nicăieri. Lista de întîlniri fusese verificată cu atenţie – numerele de Asistenţă Socială ale oaspeţilor neobişnuiţi erau verificate de computerele secţiei Criminalistică din F.B.I. – iar vizitatorii erau supuşi celor mai minuţioase verificări ce puteau fi făcute în afara unui control corporal. Preşedintele îi făcu semn amiralului Cutter să-l urmeze înăuntru. Cei doi agenţi trecură din nou în revistă lista cu întîlniri. Era o chestiune de rutină, iar pe agentul mai în vîrstă nu-l deranja că slujba unui bărbat fusese preluată de o femeie. Daga îşi cîştigase slujba pe stradă. Dacă ar fi fost bărbat, toată lumea era de acord că ar fi fost deja colonel, iar dacă un potenţial ucigaş ar fi judecat-o greşit după aspectul ei de secretară, ar fi fost ghinionul lui. La fiecare cîteva minute, pînă la ple-

carea lui Cutter, unul sau altul dintre agenţi aveau să privească prin vizorul aflat în uşa vopsită în alb, pentru a se convinge că nu se întîmpla nimic neobişnuit. Preşedintele ocupa biroul de mai bine de trei ani şi era obişnuit cu supravegherea permanentă. Cu greu le-ar fi trecut prin minte agenţilor că unui om normal i s-ar fi părut oprimantă. Treaba lor era să ştie tot ce era de ştiut despre preşedinte, începînd cu cît de des mergea la toaletă pînă la femeile cu care se culca. Nu degeaba agenţia se numea Serviciul Secret. Antecedentele lor ascundeau tot felul de mici păcate. Prima Doamnă nu era îndreptăţită să ştie ce făcea soţul ei oră cu oră – cel puţin aşa hotărîseră anumiţi preşedinţi – dar garda lui era la curent.

În spatele uşii închise, preşedintele se aşeză pe locul lui. Dintr-o uşă laterală apăru un stuart filipinez aducînd o tavă cu cafea şi cornuri şi care luă poziţia de drepţi înainte de a pleca. Cu asta, rutina preliminară zilnică era completată, iar Cutter îşi începu raportul privind serviciile secrete. Acesta fusese trimis de la CIA pe adresa lui din Ford Myer, Virginia, înainte de ivirea zorilor, ceea ce îi permisese amiralului să-l citeze. Raportul nu dură mult. Primăvara era pe sfîrşite, iar lumea era un tărîm relativ liniştit. Acele războaie care se desfăşurau în Africa şi în alte părţi nu prezentau o importanţă deosebită pentru interesele americane, iar Orientul Mijlociu era mai liniştit ca niciodată. Asta lăsa loc altor chestiuni.

– Ce poţi să-mi spui despre SHOWBOAT? întrebă preşedintele în timp ce-şi ungea un corn cu unt.

– Se află în plină desfăşurare, domnule. Oamenii lui Ritter sînt deja la treabă, răspunse Cutter.

– Sînt încă îngrijorat de siguranţa operaţiunii.

– Domnule preşedinte, este pusă la punct cît se poate de rezonabil. Riscuri există – nu le poţi elimina pe toate – dar menţinem numărul de oameni implicaţi la un minimum posibil, iar acei oameni au fost selecţionaţi şi recrutaţi cu atenţie.

Aceasta îi aduse consilierului pe probleme de securitate naţională un mormăit. Preşedintele era prins în capcană şi, aşa cum se întîmpla cu aproape toţi preşedinţii, aceasta era de fapt capcana propriilor cuvinte. Promisiuni şi declaraţii prezidenţiale – poporul are acest enervant obicei de-a i le aduce aminte. Şi chiar dacă n-o făcea, existau ziarişti şi adversari politici care nu

pierdeau niciodată ocazia de-a se deda evocărilor necesare. Foarte multe lucruri merseseră bine în timpul acestui mandat. Dar multe dintre ele erau secrete şi, spre surprinderea lui Cutter, aceste secrete izbutiseră într-un fel sau altul să fie păstrate. Ei bine, fusese obligatoriu, fireşte. Exceptînd doar faptul că în arena politică nici un secret nu era cu adevărat sacru, mai ales într-un an electoral. Cutter n-ar fi trebuit să se preocupe de asta. El era ofiţer de carieră în marină şi în consecinţă presupus a fi apolitic în viziunea celor din interiorul şi exteriorul securităţii naţionale, dar oricine formulase această regulă specială probabil că fusese călugăr. Membrii marcanţi ai executivului nu jurau austeritate şi castitate – iar supunerea era, de asemenea, un lucru rar.

– Am promis poporului american că vom face ceva în legătură cu această problemă, observă preşedintele îmbufnat. Iar noi n-am făcut un pas.

– Domnule, nu puteţi rezolva ameninţările la adresa securităţii naţionale prin intermediul secţiilor de poliţie. Ori este siguranţa naţională în joc, ori nu.

Cutter insista pe problema asta de mulţi ani. Acum avea, în sfîrşit, un auditoriu receptiv.

Un nou mormăit.

– Mda, ei bine, ţi-am spus şi asta, nu-i aşa?

– Da, domnule preşedinte. E timpul să le dăm o lecţie despre cum joacă băieţii mari.

Asta fusese, de la bun început, poziţia lui Cutter, de pe vremea cînd era adjunctul lui Jeff Pelt, iar acum, cînd Pelt dispăruse, punctul lui de vedere învinsese în sfîrşit.

– Bine, James. E treaba ta. Descurcă-te. Dar ţine minte că avem nevoie de rezultate.

– O să le aveţi, domnule. Puteţi conta pe asta.

– E timpul să le dăm o lecţie nenorociţilor ălora, gîndi cu voce tare preşedintele.

Era convins că lecţiile vor fi dure. În privinţa asta avea dreptate. Amîndoi bărbaţii se aflau într-o încăpere în care se concentra şi de unde se răspîndea forţa supremă a celei mai puternice naţiuni din istoria civilizaţiei. Oamenii care îl aleseseră pe bărbatul care ocupa această cameră o făcuseră în primul rînd pentru propria protecţie. Protecţie împotriva capriciilor puterilor străine şi a tîlharilor obişnuiţi, împotriva tuturor felurilor de

duşmani. Aceşti duşmani se manifestau în multe forme, iar pe unele dintre ele strămoşii nici măcar nu le bănuiseră. Dar una dintre forme, pe care o anticipaseră, exista acolo, în fiecare încăpere, chiar dacă nu era cea pe care o avea în minte preşedintele.

O oră mai tîrziu soarele răsărea pe coasta Caraibelor şi, spre deosebire de confortul controlat de aclimatizator al Casei Albe, acolo aerul, îmbîcsit şi greu de umezeală, era al unei zile ce se anunţa deja înăbuşitoare şi apăsată de un sistem de presiune atmosferică înaltă. Colinele împădurite din vest domoleau vînturile locale pînă la o şoaptă abia simţită, iar proprietarul lui *Empire Builder* era aproape gata de plecare în larg, unde aerul era răcoros, iar brizele nezăgăzuite.

Oamenii din echipaj ajunseră tîrziu. Nu-i plăceau figurile lor, dar nici nu trebuia. Cel puţin atîta timp cît se purtau cum se cuvenea. La urma urmei, familia lui se afla la bord.

– Bună dimineaţa, domnule. Eu sînt Ramon. Acesta este Jesus, spuse cel mai înalt.

Ce-l deranja pe proprietar era că indivizii erau atît de limpede nişte versiuni spilcuite ale... ale cui? Sau doreau, mai degrabă, să arate prezentabil?

– Crezi că puteţi să manevraţi asta?

– *Si*. Avem experienţă în ambarcaţiunile mari cu motor.

Bărbatul zîmbi. Dinţii lui erau egali şi curaţi. Era un om care avea grijă în permanenţă de aspectul său, îşi zise proprietarul. Probabil că era excesiv de grijuliu.

– Iar Jesus, o să vedeţi, e un bucătar grozav.

Ticălos fermecător.

– E-n regulă, cabinele echipajului sînt în faţă. I-am făcut plinul, iar motoarele sînt deja încălzite. Hai să ieşim în larg, la răcoare.

– *Bueno, mi capitan*.

Ramon şi Jesus îşi descărcară echipamentul din Jeep. Le trebuiră mai multe drumuri ca să încarce tot, dar pînă la ora nouă dimineaţa, MY *Empire Builder* aluneca dincolo de locul de

acostare şi ieşea în larg, depăşind cîteva ambarcaţiuni de agrement pline cu turişti yankei şi bărcile lor de pescuit. Odată ieşit din apele teritoriale, iahtul coti spre nord. Avea să dureze trei zile.

Ramon se afla deja la cîrmă. Asta însemna că şedea într-un scaun înalt şi larg, în vreme ce pilotul automat – „George"– manevra cîrma. Era uşor de condus. Rhodes avea stabilizoare bune. Aproape singura dezamăgire era legată de cabinele echipajului, pe care proprietarul le neglijase. Atît de caracteristic, îşi zise Ramon. Iahtul unui multimilionar, înzestrat cu radar şi toate facilităţile posibile, dar echipajul care-l deservea nu avea nici măcar televizor şi video ca să se amuze în timpul liber.

Se aplecă înainte în scaun, întinzîndu-şi gîtul ca să privească spre provă. Proprietarul era acolo, adormit şi sforăind de parcă efortul de a fi scos iahtul în larg îl extenuase. Sau poate că îl extenuase nevastă-sa? Era lîngă soţul ei, lungită cu faţa pe prosopul ei. Şnurul sutienului de la costumul de baie era desfăcut pentru ca spatele să i se bronzeze uniform. Ramon zîmbi. Un bărbat se poate amuza în multe feluri. Dar mai bine să aştepte. Anticiparea îmbunătăţea lucrurile. Auzi sunetul unui film înregistrat, din salonul principal, pe puntea pupa, unde copiii lor priveau un film sau altceva. Nici nu se gîndise vreodată să-i fie milă de vreunul dintre cei patru. Dar nu era complet lipsit de inimă. Jesus era un bucătar bun. Căzuseră amîndoi de acord să le ofere condamnaţilor o masă îmbelşugată.

Se luminase destul cît să poţi vedea fără ochelarii cu infraroşii; era un semiîntuneric pe care piloţii elicopterului îl urau, fiindcă ochiul trebuia să se adapteze cerului luminos şi pămîntului aflat încă în penumbră. Oamenii din echipa sergentului Chavez şedeau pe locurile lor, ţintuiţi cu centuri de siguranţă, iar între genunchii fiecăruia se găsea cîte-o armă. Elicopterul UH-60 A Blackhawk, se înălţă deasupra unei coline şi apoi coborî brusc, îndată ce trecu de culme.

– Treizeci de secunde, îl informă pilotul pe Chavez prin interfon.

– Trebuia să fie o pătrundere secretă, ceea ce însemna că elicopterele urcau și coborau de-a lungul norilor, în așa fel încît planul operațional să deruteze orice posibil observator. Blackhawk-ul plană deasupra solului și se ridică rapid, pe măsură ce pilotul trăgea de manșa de control circulară, ceea ce făcea ca elicopterul să pară „cu nasul pe sus", semnalînd șefului de echipaj să deschidă ușa din dreapta, iar soldaților să răsucească butonul și să se elibereze din strînsoarea centurilor de siguranță. Blackhawk-ul putu, preț de o clipă, chiar să atingă pămîntul.

– Start!

Chavez ieși primul, înaintînd probabil trei metri de la ușă înainte de-a se face una cu pămîntul. Echipa îi urmă exemplul, permițînd Blackhawk-ului să se ridice imediat și să-și recompenseze foștii pasageri cu un scrîșnet, în timp ce-și croia drum înapoi în văzduh. Reapăru în partea sudică a colinei, ca și cum nu s-ar fi oprit nici o clipă. În urma lui, echipa se regrupă și dispăru în spatele lizierei. Misiunea abia începea. Sergentul dădu ordine, făcînd semn cu mîna și îndemnîndu-i să alerge în șir indian. Era ultima lui misiune, după care se putea odihni.

La baza marină de testare și îmbunătățire a armamentului din China Lake, California, o echipă de tehnicieni civili și cîțiva experți aparținînd Marinei puneau la punct o nouă bombă. Construită exact la aceleași dimensiuni ca vechile bombe de o mie de kilograme, cîntărea cu aproape trei sute de kilograme mai puțin. Asta datorită construcției. În locul unei carcase de oțel, carapacea bombei era construită din celuloză armată cu kevlar – o idee împrumutată de la francezi, care fabricau carcasele proiectilelor din fibre naturale – avînd doar atîtea accesorii metalice cît să i se poată atașa ghidaje sau dispozitive mai complicate care ar fi transformat-o într-o „LGB", capabilă să urmărească și să lovească o țintă anume. Era puțin cunoscut faptul că o bombă inteligentă era în general o simplă bombă metalică, avînd în interior un sistem de ghidare.

– La naiba, din asta n-o să găsim nici un fragment, obiectă unul dintre civili.

– Ce rost are să ai un bombardier Stealth, întrebă un alt tehnician, dacă băieţii răi dispun de radar şi detectează armamentul?

– Hm, observă primul. Ce rost mai are o bombă, dacă celălalt poate face ceva pe ea?

– Aruncă-i bomba pe uşa din faţă şi n-o să mai trăiască destul ca să facă ceva pe ea, nu-i aşa?

– Hm.

Dar cel puţin el ştia pentru ce era de fapt bomba. La un semn dat i se va alătura ATA, Advanced Tactical Aircraft, un avion purtător de rachete, prevăzut cu tehnologie secretă. Cît de curînd. Pentru moment totuşi, la ordinea zilei era să vadă dacă această bombă cu altă greutate şi centru de greutate diferit va nimeri o ţintă, fiind prevăzută doar cu un sistem standard de ghidaj LGB.

Tehnicienii şi ofiţerii porniră spre elicopterul care urma să-i ducă la poligonul de încercare. Nu era nici o grabă. O oră mai tîrziu, adăpostiţi în siguranţă într-un buncăr foarte clar delimitat, unul dintre civili regla un dispozitiv cu aspect ciudat către o ţintă aflată la patru mile distanţă. Ţinta era un camion vechi, de cinci tone, la care renunţaseră cei de la Marină şi care acum, dacă totul se desfăşura conform planului, urma să aibă parte de o moarte violentă şi spectaculoasă.

– Aparatul de zbor este pregătit pe linia de foc. Să-nceapă muzica.

– Recepţie, replică civilul, apăsînd pe trăgaciul GLD. Orientat pe ţintă.

– Aparatul de zbor raportează reperarea – aşteptaţi..., rosti operatorul.

La celălalt capăt al buncărului, un ofiţer privea o cameră video fixată pe structura Intruder.

– Dă-i drumul! Avem un sistem de decuplare minunat şi curat al suportului de ejector.

Va verifica mai tîrziu înregistrarea făcută cu ajutorul unui bombardier de luptă Skyhawk A4, care urmărea din zbor un A6. Puţini oameni îşi dădeau seama că un simplu act de a

arunca o bombă dintr-un avion însemna un exercițiu complet și potențial periculos. O a treia cameră urmărea bomba în cădere.

– Ghidajele se mișcă foarte bine. Pornim.

Camera de pe camion era una de mare viteză. Așa și trebuia să fie. Bomba cădea prea repede ca cineva s-o poată urmări la prima vedere, dar, pînă cînd zgomotul exploziei să ajungă în buncăr, operatorul începuse deja să deruleze caseta. Reluarea era dată cadru cu cadru.

– O.K., iată bomba. Botul ei a apărut la patruzeci de picioare deasupra camionului. Cum a fost detonată?

– TV, răspunse unul dintre ofițeri. TV.

TV însemna timp variabil. Bomba era prevăzută cu un mini-radar plasat în botul ei și programată să explodeze într-un interval fix de distanța de la pămînt, în acest caz aproximativ 1,70 metri, sau aproape în momentul coliziunii cu camionul.

– Unghiul pare foarte bun.

– Mă gîndeam eu că o să meargă, observă în șoaptă unul dintre ingineri.

Voia să spună că, din moment ce bomba cîntărea cinci sute de kilograme, echipamentul de ghidaj putea fi programat pentru o greutate mai mică. Chiar dacă ar fi fost mai ușoară decît atît, densitatea redusă a carcasei din celuloză a bombei era capabilă de performanțe balistice similare.

– Detonați!

Asemenea tuturor ocaziilor cînd se fotografiau cu o viteză mare asemenea evenimente, ecranul deveni alb, galben, roșu, iar apoi negru, pe măsură ce gazele provenite de la încărcătura explozivă se risipeau în aer. Exact în fața gazului se afla unda explozivă: aerul era comprimat pînă la punctul la care devenea mai dens ca oțelul, mișcîndu-se mai rapid ca orice glonț. Nici o presă n-ar fi reușit să repete efectul.

– Tocmai am ucis încă un camion.

Era o observație complet inutilă. Un sfert din masa camionului era pulverizată exact în fundul unui crater superficial, adînc de mai puțin de un metru și larg de aproape douăzeci. Resturile erau azvîrlite lateral ca șrapnelele. De fapt, efectul general nu era

prea deosebit de cel al maşinilor-capcană de tipul celor folosite de terorişti, dar era ceva mult mai sigur pentru utilizator, îşi zise unul dintre civili.

– Fir-ar să fie, n-am crezut că va fi atît de uşor. Ai avut dreptate, Ernie, nici măcar nu-i nevoie să reprogramăm dispozitivul de căutare, constată un comandant din Marină. Au făcut Marinei o economie de peste un milion de dolari.

Dar se înşela amarnic.

Şi astfel începea ceva care nu se punea în mişcare chiar acum şi nu avea să se sfîrşească prea curînd, cu mulţi oameni în multe locuri, acţionînd în direcţii şi misiuni pe care cu toţii aveau impresia că le înţelegeau. Cu atît mai bine. Viitorul era prea înspăimîntător pentru a fi contemplat, iar iluzoriile obiective finale erau lucruri bătute în cuie de hotărîrile luate în dimineaţa asta. Odată hotărîte, era mai bine să rămînă nevăzute.

1

Regele MCS

Nu puteai s-o priveşti şi să nu fii mîndru, îşi zise în sinea lui Red Wegener. Cuterul *Panache* aparţinînd Pazei de Coastă era unul obişnuit, cu defecte de construcţie, dar era al lui. Carena era vopsită în acelaşi alb strălucitor pe care-l întîlneşti la un aisberg, cu excepţia dungii portocalii de la prova care arăta că nava făcea parte din Paza de Coastă a Statelor Unite. Lungă de nouăzeci de metri, *Panache* nu era o navă mare, dar era a lui, cea mai mare pe care o comandase vreodată şi, cu siguranţă, ultima. Wegener era cel mai bătrîn locotenent-comandant în Paza de Coastă, dar era Maestrul. Regele Misiunilor de Căutare şi Salvare.

Cariera lui începuse la fel ca multe altele în Paza de Coastă. Un tînăr de la o fermă din Kansas, care nu văzuse niciodată marea, intrase într-un centru de recrutare al Pazei de Coastă la o zi după absolvirea liceului. Nu voia să-şi trăiască viaţa conducînd tractoare şi combine şi căutase locul cel mai diferit de Kansas pe care-l putuse găsi. Subofiţerul din Paza de Coastă îl declarase admis fără mari probleme, iar o săptămînă mai tîrziu îşi începea cariera cu o călătorie cu maşina, care avea să ia sfîrşit la Cap May, New Jersey. Şi-l amintea încă pe subofiţerul şef care-i spusese în dimineaţa aceea, de ziua Pazei de Coastă: „Eşti obligat să ieşi în larg. Nu eşti obligat să te întorci".

Ceea ce găsise Wegener la Cap May era ultima şi cea mai bună şcoală pentru marinarii din Vest. Învăţase cum să manevreze parîme şi să facă noduri marinăreşti, cum să stingă focuri, cum să se arunce în apă după un barcagiu aflat în pericol

sau în panică, cum s-o facă de fiecare dată la fel ca prima oară – sau să riște să nu se mai întoarcă. La absolvire fusese repartizat pe Coasta Pacificului. În mai puțin de un an dobîndise gradul de șef de echipaj de rangul trei.

Foarte devreme fusese recunoscut faptul că Wegener avea acel rar talent înnăscut care era ochiul marinarului. Un termen generic care însemna că mîinile, ochii și creierul lui puteau acționa la unison pentru a-și face ambarcațiunea deosebit de performantă. Îndrumat de un șef înțelept, dobîndise în scurt timp „comanda" propriei lui ambarcațiuni de patrulare portuară. Pentru misiunile într-adevăr dificile, comandantul venea să-l supravegheze îndeaproape pe tînărul subofițer de 19 ani. Din capul locului, Wegener promitea să fie o persoană căreia îi era suficient să-i explici o singură dată. Primii săi cinci ani în uniformă păreau acum să fi trecut la fel de repede cum își învățase ambarcațiunea. Nimic cu adevărat dramatic, doar o succesiune de îndatoriri pe care le executase ca la carte, repede și cu calm. În clipa în care se gîndise și hotărîse să-și prelungească serviciul, era evident că, atunci cînd trebuia îndeplinită o sarcină dificilă, numele lui apărea primul. Deja la sfîrșitul celui de-al doilea ciclu ofițerii îi cereau în mod obișnuit părerea în anumite privințe. Cînd împlinise treizeci de ani, era unul dintre cei mai tineri ofițeri comandanți în serviciu și avea mai multe perspective, una dintre ele sfîrșind cu comanda lui *Invincible*, o ambarcațiune de treizeci de metri lungime care își cîștigase deja un renume pentru rezistență și încrederea pe care o inspira. Coasta bîntuită de furtuni a Californiei era căminul ei, iar în acel loc numele lui Wegener începuse să fie auzit și în afara serviciului. Dacă un pescar sau proprietar de iaht se aflau în primejdie, *Invincible* părea întotdeauna acolo, navigînd adeseori de-a lungul coastei, prin apele adînci de peste cincisprezece metri, cu echipajul țintuit în centuri de siguranță – dar fiind pe fază, gata să intervină, cu un căpitan roșcat la cîrmă, care avea o pipă stinsă între dinți. În acel prim an salvase viețile a cel puțin cincisprezece oameni.

Numărul crescuse la cincizeci pînă la terminarea ciclului de serviciu, la baza izolată. După cîțiva ani, se afla la comanda propriei baze și era posesorul unui titlu rîvnit de toți marinarii – cel de comandant – chiar dacă gradul său real era inferior. Stabilit pe malul unui mic rîu care se vărsa în cel mai mare ocean al lumii, el își conducea baza la fel de bine ca pe orice altă navă,

iar ofițerii sosiți în inspecție veneau acolo nu atît ca să-l controleze pe Wegener, cît să vadă cum ar trebui conduse treburile.

Spre binele său sau nu, traiectoria carierei lui Wegener se schimbase cu prilejul unei furtuni de iarnă îngrozitoare de pe coasta Oregonului. Ajuns acum la comanda unei baze de salvare mai mari, situată la gura de vărsare a fluviului Columbia, recepționase un apel radio disperat de la o ambarcațiune de pescuit în larg, pe nume *Mary-Kat:* aceasta avea motoarele și cîrmele stricate și era tîrîtă către țărm în bătaia vînturilor care devorau vasele. Nava lui amiral, *Point Gabriel*, lungă de douăzeci și cinci de metri, părăsise docul în nouăzeci de secunde cu echipajul său format din veterani și elevi legîndu-și centurile de siguranță, în vreme ce Wegener coordona eforturile de salvare pe propriile canale radio.

Fusese o bătălie epopeică. După un chin de șase ore, Wegener îi salvase pe cei șase pescari de pe *Mary-Kat*, dar cu mare greutate, propria navă fiind asaltată de vînt și de apele dezlănțuite. Exact în clipa în care era adus la bord ultimul om, *Mary-Kat* eșuase pe o stîncă de sub apă și se despicase în jumătate.

Spre norocul lui, Wegener, avea la bord în ziua aceea un reporter, un tînăr scriitor talentat de la *Portland Oregonian*, care era totodată expert în iahturi, care credea că știa tot ce era de știut despre mare. În timp ce cuterul străbătea talazurile uriașe din apropierea țărmului, reporterul vomitase pe carnețel, apoi îl ștersese de sacoul Mustang și continuase să scrie. Seria de articole care urmase fusese intitulată *Îngerul limanului*, iar ziaristul cîștigase Premiul Pulitzer pentru articol.

Luna următoare, în Washington, senatorul american pentru Oregon, al cărui nepot făcuse parte din echipajul de pe *Mary-Kat*, se mirase cu voce tare de ce cineva atît de capabil ca Red Wegener nu era ofițer superior și, din moment ce comandantul Pazei de Coastă se afla în încăperea aceea pentru a discuta bugetul de serviciu, era o observație căreia un amiral de patru stele se hotărîse să-i acorde atenție. Pînă la sfîrșitul săptămînii, Red Wegener fusese numit locotenent. Senatorul mai constatase că era prea bătrîn ca să fie subofițer. Trei ani mai tîrziu, fusese recomandat pentru a lua în primire următoarea comandă disponibilă.

Exista o singură problemă în această privință, se gîndise Comandamentul. El avea deja o comandă disponibilă, *Panache,* care putea să pară atît un noroc, cît și un ghinion. Cuterul era aproape complet. Ar fi trebuit să fie nava de comandă a unei noi clase, dar fondurile fuseseră tăiate, șantierul naval dăduse faliment, iar căpitanul numit fusese eliberat din funcție pe motiv că-și făcuse treaba de mîntuială. Asta lăsase Pazei de Coastă o navă neterminată, ale cărei motoare nu funcționau, într-un șantier naval dezafectat. Wegener trebuia să fie un lucrător miraculos, hotărîse comandantul de la biroul său. Pentru a-i acorda o șansă onorabilă, el se asigurase să aibă cîțiva lucrători buni, care să-i susțină personalul lipsit de experiență.

Sosirea sa la poarta șantierului naval fusese întîrziată de pichetul muncitorilor nemulțumiți și, pînă să treacă dincolo de ei, fusese convins că lucrurile nu puteau să meargă mai rău de-atît. Apoi văzuse ceea ce ar fi trebuit să fie o navă. Era un obiect din oțel, ascuțit la un capăt și teșit la celălalt, vopsit pe jumătate, acoperit de cabluri, înțesat de lăzi și arătînd în general ca un pacient care murise pe masa de operație și fusese lăsat acolo să putrezească. Și, ca și cum toate acestea nu ar fi fost suficient de rele, *Panache* nici nu putea fi clintită din dană – ultimul lucru pe care-l făcuse unul dintre muncitori fusese să strice motorul unei macarale, care bloca drumul.

Fostul căpitan plecase deja, căzut în dizgrație. Echipajul care fusese repartizat, strîns pe puntea de aterizare a elicopterului pentru a-l întîmpina, arăta ca o adunătură de copii obligați să asiste la sosirea unui unchi pe care nu-l puteau suferi, iar cînd Wegener încercase să li se adreseze, microfonul nu funcționase. Într-un fel, asta spărsese ghinionul. Zîmbind, el le făcuse semn să se apropie și scoase un chicotit.

– Oameni buni, rostise el. Mă numesc Red Wegener. În șase luni asta va fi cea mai bună navă din Paza de Coastă. În șase luni veți fi cel mai bun echipaj din Paza de Coastă a Statelor Unite. Nu eu sînt cel care va face asta, ci voi, iar eu doar o să vă ajut puțin. Deocamdată vă dau liber tuturor, pînă cînd mă lămuresc ce avem de făcut. Distracție plăcută. Cînd vă întoarceți, trecem cu toții la treabă. Sînteți liberi.

Din mulțimea adunată se auzise un „oh", fiindcă se așteptau la țipete și urlete. Ofițerii secunzi, nou angajați, se priviseră ridicînd din sprîncene, iar tinerii ofițeri care-și vedeau cariera

încheiată și sfîrșind la bucătărie fuseseră șocați de uimire. Înainte de-a vorbi cu ei, Wegener îi chemase alături pe cei trei secunzi.

– Întîi motoarele, spuse el.

– Pot să scot cincisprezece la sută din capacitate toată ziua, dar cînd încerc să folosesc turboalimentatorul, totul se duce dracului într-un sfert de oră, zisese secundul Owens. Și nu'ș de ce.

Mark Owens lucra cu motoarele Diesel ale Marinei de șaisprezece ani.

– Ne poți duce la Curtis Bay?

– Dacă nu vă supără să dureze încă o zi, domnule căpitan.

Wegener lansase prima bombă.

– Bun, fiindcă plecăm în două săptămîni și terminăm acolo tot ce avem de montat.

– Da' o să dureze o lună pînă-i gata motorul nou pentru macara, domnule, observase șeful echipajului, Bob Riley.

– Macaraua nu se poate întoarce?

– E ars motorul, domnule căpitan.

– La momentul potrivit o să încolăcim o parîmă de prova de partea din spate a macaralei. Avem în fața noastră douăzeci și cinci de metri de apă. Prindem cîrligul de macara și tragem ușurel înainte, întoarcem macaraua, după care ieșim cu spatele, zisese căpitanul.

– S-ar putea rupe, comentase Riley după un moment.

– N-o fi macaraua mea, dar, pentru numele lui Dumnezeu, nava e a mea.

Riley scosese un hohot de rîs.

– La naiba, ce bine-mi pare să te revăd, Red – scuză-mă, domnule căpitan Wegener!

– Misiunea numărul unu este s-o ducem la Baltimore ca s-o aranjeze cei de-acolo. Să punem la punct ce avem de făcut și să le luăm pe rînd. Mai faci cafeaua aia bună, Navlositorule?

– Vă fac praf, domnule, răspunse Oreza. Aduc un ibric.

Iar Oreza avusese dreptate. Douăsprezece zile mai tîrziu *Panache* era într-adevăr gata să iasă în larg, chiar dacă nu mai mult de-atît, fiind încărcată cu lăzi și utilaje pe punte. Macaraua fusese îndepărtată din drum pînă la ivirea zorilor, așa că nu observase aproape nimeni, iar cînd pichetul de lucrători își făcuse apariția în ziua aceea, le trebuiseră cîteva minute să-și dea seama că nava nu mai era. Imposibil, își ziseră ei. Nici măcar nu fusese vopsită toată.

Cu vopsitul se rezolvase în Strîmtoarea Florida, ca de altfel şi altceva, mult mai important. Wegener se afla pe punte, moţăind în scaunul său de piele în timpul cartului dinaintea prînzului cînd telefonul sunase strident, iar secundul Owens îl invitase în camera motoarelor. Wegener ajunsese acolo găsind singura masă de lucru acoperită cu planuri, iar un maistru aplecat deasupra lor, asistat de şeful lui.

– N-o să vă vină a crede, zisese Owens. Spune-i, băiete.

– Marinar Obrecki, domnule. Motorul nu este montat corect, rostise băieţandrul.

– Ce te face să crezi asta? întrebase Wegener.

Motoarele Diesel mari folosite în marină, erau de tip nou, construite pentru a fi operate şi întreţinute foarte uşor. În plus, existau manuale de folosire pentru fiecare lucrător din camera maşinilor, iar în fiecare manual se găsea o schemă care se utiliza mult mai uşor decît planurile fabricantului. O versiune mărită a schemei manualului fusese furnizată de fabricant şi acum constituia suprafaţa laminată a mesei de lucru.

– Domnule, motorul acesta seamănă tare mult cu cel de la tractorul lui taică-meu, e mai mare, dar…

– Te cred pe cuvînt, Obrecki.

– Turboalimentatorul nu este instalat corect. Se potriveşte cu planurile acestea, dar pompa de ulei împinge uleiul în sens invers prin turboalimentator. Schemele sînt greşite, domnule. Cîţiva proiectanţi au zbîrcit-o. Vedeţi? Conducta de ulei trebuia să intre aici, dar proiectantul a pus-o pe partea cealaltă a îmbinării, nimeni n-a băgat de seamă şi…

Wegener rîsese şi privise spre secundul Owens.

– Cît durează s-o dregem?

– Obrecki zice că poate să-l pornească mîine pe vremea asta, domnule căpitan.

– Domnule.

Era locotenentul Nichelson, maistrul mecanic.

– E numai vina mea. Ar fi trebuit…

Locotenentul aştepta să se prăbuşească cerul.

– Lecţia, domnule Nichelson, este că nu poţi avea încredere nici măcar în manual. Ai învăţat lecţia asta?

– Da, domnule!

– Corect. Obrecki, tu eşti marinar de gradul unu, nu-i aşa?

– Da, domnule!

– Greşit. Eşti mecanic de gradul trei.

– Domnule, dar trebuia să trec un examen scris...

– Domnule Nichelson, tu ce zici, a trecut Obrecki examenul ăla?

– Sînt absolut convins, domnule.

– Aşa vă vreau. Mîine pe vremea asta vreau să mergem cu douăzeci şi trei de noduri.

Şi de-atunci totul mersese ca pe roate. Motoarele sînt inima mecanică a oricărei nave şi nici un marinar în lume nu preferă o navă înceată uneia rapide. Cînd *Panache* atinsese douăzeci şi trei de noduri şi îşi menţinuse viteza timp de trei ore, vopsitorii vopseau mai bine, bucătarii găteau mesele mai repede, iar tehnicienii strîngeau şuruburile puţin mai mult. Nava lor nu mai era o ruină, iar mîndria răsărise printre membrii echipajului aidoma curcubeului după o ploaie de vară – cu atît mai mult cu cît problema o rezolvase unul dintre ei. În zorii uneia din zile, *Panache* intrase victorios în Portul Curtis Bay al Pazei de Coastă. Wegener preluase comanda la cîrmă şi îşi împinsese dincolo de limită întreaga pricepere pentru a-şi face intrarea în forţă spre dană.

– Bătrînul, comentase unul dintre cei care manevrau parîmele pe puntea de la prova, ştie într-adevăr cum să-şi conducă blestemata aia de barcă!

În ziua următoare apăruse un afiş pe panoul de la bordul navei: PANACHE: SUPER ELEGANŢA MANIEREI SAU STILULUI. Şapte săptămîni mai tîrziu, cuterul primise numirea oficială şi plecase în sud la Mobile, Alabama, pentru a începe lucrul. Avea deja o reputaţie ce se potrivea cu numele său.

Dimineaţa aceea era ceţoasă, iar asta era în avantajul căpitanului, chiar dacă nu şi al misiunii. Regele MCS era acum poliţist. Misiunea Pazei de Coastă se schimbase la mai mult de jumătatea drumului în cursul carierei lui, dar ăsta nu era un lucru pe care să-l poţi observa prea bine la malul rîului Columbia, unde duşmanul însemna încă vînt şi valuri. Aceiaşi duşmani vieţuiau şi în Golful Mexic, dar apăruse unul în plus: drogurile. Drogurile erau un lucru la care Wegener nu se gîndise prea mult. Pentru el erau nişte lucruri pe care le prescria doctorul şi pe care le luai aşa cum scria pe sticlă, pînă se terminau, după care aruncai sticla. Cînd Wegener voia să se ameţească, o făcea în

străvechiul stil marinăresc – cu bere sau tărie – deși o făcea din ce în ce mai rar, dat fiind că se apropia de cincizeci de ani. Îi fusese întotdeauna frică de ace – fiecare om își are propria spaimă ascunsă – iar ideea că oamenii își înfigeau de bunăvoie ace în mînă îl uimise mereu. Ideea de-a sufla praf alb în nasul cuiva – ei bine, era imposibil de crezut. Atitudinea sa nu mai părea atît de naivă dacă o priveai prin prisma perioadei în care crescuse. Știa că problema era reală. Ca toți acei care purtau uniformă, o dată la cîteva luni trebuia să dea o probă de urină pentru a dovedi că nu folosea „substanțe controlate". Un lucru pe care tinerii membri ai echipajului îl acceptau ca pe ceva firesc, dar un motiv de enervare și jignire la cei din generația lui.

Traficanții de droguri reprezentau interesul său imediat, însă prioritatea numărul unu era o sclipire pe ecranul radarului.

Se aflau la o sută de mile de coasta mexicană, departe de casă. Iar Rhodes întîrzia. Proprietarul sunase cu cîteva zile în urmă, spunînd că rămîne în larg cîteva zile în plus... dar asociatului său i se păruse foarte ciudat și telefonase la biroul Pazei de Coastă. Investigațiile ulterioare scoseseră la iveală faptul că proprietarul, un afacerist bogat, se îndepărta rareori la mai mult de trei ore de mers în larg. Rhodes naviga cu cincisprezece noduri.

Iahtul măsura aproape douăzeci de metri lungime, era destul de mare ca să ai nevoie de cîțiva oameni care să te ajute să-l conduci, dar destul de mic pentru ca legea să nu te oblige să ai atestat. În iahtul mare, prevăzut cu motor, încăpeau cincisprezece oameni, plus doi din echipaj, și costase cîteva milioane de dolari. Proprietarul, un constructor de imobile care-și avea propriul imperiu dincolo de Mobile, era începător pe mare și un navigator prudent. Asta îl făcea inteligent, își zise Wegener. Prea inteligent ca să se aventureze atît de departe în larg. Își cunoștea limitele, lucru rar printre pasionații de iahting, mai ales cei din pătura bogată. Pornise spre sud cu două săptămîni în urmă, de-a lungul coastei făcuse cîteva opriri, dar întîrziase să se întoarcă și lipsise de la o întîlnire de afaceri. Asociatul său spusese că n-ar fi lipsit fără motiv. O patrulă aeriană obișnuită localizase iahtul cu o zi în urmă, dar nu încercase să ia legătura cu el. Comandantul districtului hotărîse că ceva nu-i mirosea a bine în legătură cu asta. *Panache* era cel mai apropiat cuter, iar Wegener primise telefonul.

– Şaisprezece mii de iarzi. Ruta zero-şapte-unu, raportă secundul Oreza de la pupitrul radarului. Viteză doisprezece. Nu se îndreaptă spre Mobile, domnule căpitan.

– Ceaţa o să se ridice într-o oră, poate o oră jumate, hotărî Wegener. Acum hai să ne apropiem. Înainte cu toată viteza, domnule O'Neil. Ai interceptat ruta, secundule?

– Unu-şase-cinci, domnule.

– Asta e ruta ta. Dacă mai ţine ceaţa, cînd ne apropiem la două-trei mile, ne aşezăm exact la pupa lor.

O'Neil dădu ordinele necesare. Wegener se îndreptă spre masa hărţilor.

– Unde crezi că se îndreaptă, Navlositorule?

Timonierul-şef trasă ruta care nu părea să ducă undeva în mod special.

– Merge cu viteza cea mai economică... şi pariez că nu spre un anume port din golf.

Căpitanul luă un compas şi începu să-l plimbe de-a lungul hărţii.

– Iahtul mai are combustibil pentru... se încruntă Wegener. Să zicem că a făcut plinul în ultimul port. Poate să ajungă destul de uşor în Bahamas. Alimentează acolo şi după aia poate să meargă oriunde pe Coasta de Est.

– Vitezoman, fu de părere O'Neil. Primul pe care-l întîlnesc de-o bucată bună de vreme.

– De ce crezi asta?

– Domnule, dacă aş avea o barcă aşa de mare, cu siguranţă n-aş merge cu ea prin ceaţă, fără radar. Al lui nu funcţionează.

– Sper să te-nşeli, băiete, rosti căpitanul. De cînd n-ai mai întîlnit unul ca el, secundule?

– Cinci ani, poate chiar mai mult. Credeam că a trecut vremea lor.

– O să aflăm peste o oră.

Wegener se întoarse să privească din nou ceaţa. Vizibilitatea se situa sub două sute de iarzi. Se uită apoi la ecranul radarului. Iahtul era cea mai apropiată ţintă. Se gîndi un minut, apoi mută sistemul în poziţie de aşteptare. Rapoartele contraspionajului spuneau că traficanţii de droguri aveau aparate ESM care detectau transmisiile radar.

– Îl punem din nou în funcţiune cînd ne-apropiem, să zicem la patru mile sau aşa ceva.

– 'Nțeles, domnule căpitan, încuviință băiețandrul.

Wegener se așeză în scaunul lui de piele și își scoase pipa din buzunarul cămășii. Se trezea umplînd-o din ce în ce mai puțin în ultima vreme, dar făcea parte din imaginea pe care și-o construise. Cîteva minute mai tîrziu, cartul de punte intrase în normal. Conform obiceiului, căpitanul urca pe punte pentru a supraveghea două ore din cartul de dimineață – cel asigurat de cel mai tînăr din echipaj – dar O'Neil era un puști strălucit și nu avea nevoie de atîta supraveghere, cel puțin nu atunci cînd Oreza se afla în preajmă. Navlositorul Oreza, fiul unui pescar din Gloucester, avea o reputație pe măsura celei avute de căpitanul său. Cu trei cicluri petrecute la Academia Pazei de Coastă, el ajutase la pregătirea unei întregi generații de subofițeri, așa cum se specializase odinioară Wegener în instruirea recruților.

Oreza era, de asemenea, un om care înțelegea importanța unei cești de cafea bună și de un lucru puteai fi sigur cînd soseai pe punte în prezența Navlositorului. Anume, că vei primi o ceașcă din băutura lui personală. Sosea exact la timp, servită în cești speciale, folosite de Paza de Coastă, arătînd mai curînd a vaze, cu fundul larg, acoperit cu cauciuc, înguste și răsfrînte la partea de sus, formă ce le împiedica să se răstoarne sau să se verse. Făcute pentru a fi întrebuințate pe ambarcațiunile mici de patrulare, erau folositoare și pe *Panache*, care naviga destul de rapid. Wegener abia dacă observase.

– Mulțumesc, secundule, zise căpitanul luînd ceașca.

– Aș zice că mai avem vreo oră.

– Cam așa, încuviință Wegener. Ajungem la locul bătăliei la zero-șapte-cinci. Cine-i de serviciu?

– Domnul Wilcox, Kramer, Abel, Dowd și Obrecki.

– Obrecki a mai făcut asta vreodată?

– E băiat de fermier. Știe să țină pușca în mînă. Riley l-a verificat.

– Riley să-l înlocuiască pe Kramer.

– S-a întîmplat ceva, domnule?

– E ceva ciudat în legătură cu el, zise Wegener.

– N-am mai avut așa ceva de cînd – Doamne, nici nu mai țin minte cînd a fost, dar bine. Îl chem pe Riley?

Căpitanul încuviință din cap. Oreza îl chemă, iar Riley apăru două minute mai tîrziu. Cei doi secunzi și căpitanul se strînseră pe aripa punții. Tînărul subofițer găsi foarte ciudat că Wegener

părea să aibă mai multă încredere în secunzi decît în popotă, dar ofiţerii bătrîni aveau metodele lor.

Panache tăia valurile cu toată viteza. Fusese reglată la douăzeci şi trei de noduri, dar se părea că depăşise de cîteva ori şi douăzeci şi cinci, ceea ce se întîmpla doar cînd nava era uşoară, cu un fund proaspăt vopsit şi pe o mare liniştită. Chiar dacă turboalimentatoarele trimiteau aer în motoarele Diesel, viteza maximă era acum doar cu puţin peste douăzeci şi două de noduri. Asta făcea ca tangajul să fie destul de puternic. Echipajul de pe punte căuta să-l compenseze stînd cu picioarele depărtate sau, ca în cazul lui O'Neil, plimbîndu-se cît mai mult posibil. Condensul aburise ferestrele punţii. Tînărul subofiţer dădu drumul la ştergătoare. Întors afară, pe aripa punţii, el privea undeva în ceaţă. Nu-i plăcea să călătorească fără radar. O'Neil ascultă, dar nu auzi decît huruitul înfundat al motoarelor lui *Panache*.

Ceaţa făcea asta. Ca un giulgiu umed înghiţea vizibilitatea şi absorbea zgomotul. Mai ascultă un minut, dar, în afară de motoarele Diesel, era numai murmurul scos de carena navei alunecînd pe apă. Înainte de a se întoarce în cabina cîrmaciului, privi spre pupa. Vopseaua albă a cuterului îl ajuta să treacă neobservat.

– Nu mai avem nevoie de sirena de ceaţă. Acolo răzbate soarele, anunţă el.

Căpitanul încuviinţă din cap.

– Se risipeşte în mai puţin de o oră. O să fie o zi călduroasă. Buletinul meteo a sosit?

– Au fost furtuni azi-noapte, domnule. În zona Dallas-ului, pe la miezul nopţii. A făcut ceva pagube. Cîteva tornade au distrus o colonie de locuinţe pentru muncitori.

Wegener clătină din cap.

– Ştii, trebuie să fie ceva în legătură cu coloniile astea de atrag blestemele…

Se ridică în picioare, îndreptîndu-se către radar.

– Gata, secundule?

– Da, domnule.

Wegener comută butonul de pe poziţia de aşteptare pe pornit, apoi coborî privirea sub streaşina de cauciuc a ecranului radar.

– Ne-am apropiat, secundule. Direcţia de contact unu-şase-zero, distanţa de tragere şase mii. Domnule O'Neil, vine exact la unu-opt-cinci. Oreza, spune-ne în cît timp ajungem în spatele lui, din stînga.

– 'Nţeles, domnule căpitan. Într-un minut.

Wegener opri radarul şi se ridică.

– Ocupaţi poziţiile de luptă.

Aşa cum era prevăzut, alarma îi surprinse pe oameni după ce fiecare apucase să mănînce micul dejun. Bineînţeles că deja se vorbea. Exista undeva în ceaţă un posibil traficant de droguri. Echipa care era de serviciu la bărci asambla Zodiacul de cauciuc. Fiecare avea cîte-o armă; unul o armă automată M-16, altul o puşcă de vînătoare, iar restul pistoale Beretta calibrul 9 mm automat. În faţă, un marinar încărca arma de calibrul 40 mm de la prova. Era un Befors de fabricaţie suedeză care aparţinuse pe vremuri unei nave de război şi era mai bătrîn decît toţi cei aflaţi la bord, cu excepţia căpitanului.

La pupa, un marinar scotea husa de plastic de pe o mitralieră M-2, de calibrul 50, care era aproape la fel de veche.

– Aş zice să facem stînga acum, domnule, zise Oreza.

Căpitanul deschise din nou radarul.

– Stînga pînă la zero-şapte-zero. Distanţa pînă la ţintă este acum trei-cinci-zero-zero. O să ne apropiem de babordul ţintei.

Ceaţa se risipea. Vizibilitatea era acum de aproximativ cinci sute de iarzi, mai mult sau mai puţin, pe măsură ce aburul se risipea. Oreza consultă radarul în timp ce puntea se umplea cu dispozitivul de luptă. Exista o nouă ţintă, la douăzeci de mile distanţă, probabil un petrolier în drum spre Galveston. Poziţia sa fu înregistrată ca un lucru firesc.

– Distanţa pînă la prietenii noştri este acum de două sute de iarzi. Direcţia constantă la zero-şapte-zero. Ruta şi viteza ţintei sînt neschimbate.

– Foarte bine. O să-l vedem peste aproximativ cinci minute.

Wegener se uită de jur împrejurul cabinei cîrmaciului. Secunzii săi foloseau binoclurile. Era o pierdere de energie, dar ei n-o ştiau încă. Ieşi pe puntea de la tribord şi privi spre pupa, la dispozitivul bărcii. Locotenentul Wilcox îi făcu un gest cu degetul mare ridicat. În spatele lui, ajutorul şefului de echipaj, Riley, încuviinţă cu o înclinare a capului. Un subofiţer cu experienţă controla macaraua. Lansarea la apă a Zodiacului în aseme-

nea condiții de navigație nu era mare lucru, dar marea avea metodele ei de a te lua prin surprindere. Mitraliera de calibrul 50 era orientată prudent, cu țeava în sus, iar un încărcător se afla în partea stîngă. Auzi din față un zgomot metalic, ca și cum s-ar fi încărcat mitraliera de calibrul 40 mm.

În mod normal ar fi trebuit să fim prin preajmă ca să acordăm asistență. Acum ne încărcăm armele, își zise Wegener. *Blestematele astea de droguri...*

– Îl văd, zise un marinar aflat de cart.

Wegener privi înainte. Iahtul vopsit în alb era greu de observat în ceață, dar un moment mai tîrziu oglinda de la pupa se vedea perfect. Acum își puse ochelarii ca să citească numele. *Empire Builder*. Ăsta era. Nu exista pavilion, dar nu era ceva neobișnuit. Deocamdată nu se vedeau oameni, iar iahtul înainta ca și pînă acum. De-asta alesese să se apropie dinspre pupa. Încă de cînd ieșise primul om în larg, își zise el, nimeni nu se obosea să privească spre pupa.

– O să aibă o surpriză, zise O'Neil ieșind și alăturîndu-se căpitanului. Legea mării.

Wegener se simți un moment iritat, dar își reveni.

– Radarul nu se mișcă. Bineînțeles, poate că l-a stricat.

– Iată fotografia proprietarului, domnule.

Căpitanul nu se uitase la ea pînă atunci. Proprietarul avea în jur de patruzeci și cinci de ani. Era evident că se căsătorise tîrziu, fiindcă i se raportase că avea la bord doi copii de opt și treisprezece ani, în afara soției. Un bărbat înalt, cam de un metru nouăzeci, chel și supraponderal, care stătea pe ceva care semăna cu un ponton, alături de un pește-sabie destul de mare. Probabil că avusese mult de furcă cu el, își zise Wegener, judecînd după pielea arsă de soare din jurul ochilor și de la marginea șortului. Căpitanul își scoase ochelarii.

– Te apropii prea mult, observă el. Mai spre babord.

– 'Nțeles, domnule.

O'Neil se întoarse în cabina cîrmaciului.

Idioților, își zise Wegener. *Ar fi trebuit să ne auziți pînă acum*. Ei bine, avea o metodă ca să fie sigur de asta. Băgă capul în cabina cîrmaciului.

– Dă-le deșteptarea.

La jumătatea catargului, *Panache* avea o sirenă de tipul celor folosite la mașinile de poliție și ambulanțe, dar ceva mai mare.

O clipă mai tîrziu sunetul ei şuierător aproape că-l făcu pe căpitan să tresară. Avu într-adevăr efectul scontat. Înainte ca Wegener să numere pînă la trei, din cabina cîrmaciului aflată pe iaht, îşi făcu apariţia cineva. Nu era proprietarul. Iahtul începu să se întoarcă în scurt, spre dreapta.

– Idioţii! mîrîi căpitanul. Ţine aproape, ordonă el imediat.

Cuterul coti şi el spre dreapta. Iahtul se stabiliză puţin la pupa pe măsură ce viteza creştea, dar vasul Rhodes n-avea idee de rapiditatea lui *Panache*. Peste alte două minute cuterul se afla la travers de iahtul care încerca în continuare să se răsucească. Erau prea aproape să se folosească de Befors. Wegener ordonă ca mitraliera să tragă peste prova lui *Empire Builder*.

Mitraliera de calibrul 50 trimise cinci rafale. Chiar dacă nu văzuseră cartuşele împroşcînd apa, zgomotul era inconfundabil. Wegener intră ca să-şi aducă portavocea.

– Aici Paza de Coastă a Statelor Unite. Aruncaţi ancora şi pregătiţi-vă de abordaj.

Aproape că le puteai vedea nehotărîrea. Iahtul se răsuci din nou, spre stînga, dar viteza rămase neschimbată un minut sau două. Apoi la pupa apăru un bărbat care flutura un steag – steagul panamez, observă Wegener amuzat. Următoarea mişcare va fi să-i anunţe prin radio că nu aveau dreptul să urce la bord. Amuzamentul se opri imediat.

– *Empire Builder*, aici Paza de Coastă a Statelor Unite. Sînteţi navă sub pavilion american şi vom urca la bord. Opriţi-vă – ACUM!

Iahtul se opri. Pupa lui se ridică pe măsură ce motoarele se opreau. Cuterul trebui să se retragă brusc pentru a evita să treacă peste nava din clasa Rhodes. Wegener se întoarse afară şi făcu semn echipajului bărcii. Cînd le captă atenţia, mimă gestul de a trage cadrul unui pistol mitralieră. Era felul lui de a transmite echipajului să fie prudent. Riley bătu de două ori cu palma în tocul pistolului pentru a-l anunţa pe căpitan că membrii echipajului nu erau proşti. Zodiacul fu lansat. Următoarea comandă în megafon cerea echipajului iahtului să iasă pe punte. Apărură doi oameni. Din nou, nici unul dintre ei nu semăna cu proprietarul. Mitraliera cuterului fu îndreptată spre ei cît de stabil permitea tangajul. Asta era partea cea mai tensionată. Singurul mod în care cei de pe *Panache* puteau să protejeze echipajul bărcii era să deschidă primii focul, dar asta era imposibil.

Paza de Coastă nu pierduse încă pe nimeni în felul ăsta, dar era doar o chestiune de timp, iar așteptarea înrăutățea lucrurile.

Pe măsură ce Zodiacul înainta, Wegener nu-i scăpa din ochi pe cei doi bărbați. Același lucru îl făcea și locotenentul care stătea lîngă mitralieră. Deși nu se vedea nici o armă, un pistol nu era prea greu de ascuns sub o cămașă largă. Cineva ar fi fost nebun să tragă în asemenea condiții, dar căpitanul știa că lumea era plină de oameni nebuni – petrecuse treizeci de ani salvînd asemenea oameni. Acum îi aresta pe aceia a căror nebunie era mult mai periculoasă decît simpla prostie.

O'Neil veni din nou lîngă el. *Panache* stătea pe loc, cu motoarele mergînd în gol și, din cauza valurilor la travers, avea un tangaj pronunțat, dar lent. Wegener privi din nou mitraliera de la pupa. Marinarul țintea aproape bine, iar degetele lui erau încleștate pe trăgaci exact așa cum trebuiau să fie. Parcă auzea aievea cele cinci încărcătoare goale rostogolindu-se pe punte. Wegener se încruntă o clipă. Încărcătoarele goale erau un factor de risc. Cineva ar fi trebuit să ia un sac și să le strîngă. Puștiul de la mitralieră putea să alunece pe unul și să tragă din greșeală..

Se întoarse. Zodiacul se afla la pupa iahtului. Foarte bine, urcau la bord pe acolo. Îl privi pe locotenentul Wilcox urcînd primul și așteptîndu-i apoi pe ceilalți. Cîrmaciul se retrase după urcarea ultimului om, apoi se deplasă repede înainte pentru a le acoperi avansarea.

Wilcox se îndrepta spre babord urmat de Obrecki care-i acoperea spatele, cu arma îndreptată spre cer. Riley pătrunse în interior, urmat de cel care-i proteja spatele. Locotenentul ajunse la cei doi bărbați în mai puțin de-un minut. Era ciudat să-i vezi vorbind, dar să nu auzi ce anume comunicau.

Cineva spunea ceva. Capul lui Wilcox se răsuci repede într-o parte, apoi în cealaltă. Obrecki păși alături și coborî arma. Amîndoi bărbații se culcară pe burtă, dispărînd din raza vizuală.

– Pare să fi fost o explozie, domnule, observă sublocotenentul O'Neil.

Wegener făcu un pas în cabina cîrmaciului.

– Radio!

Unul dintre membrii echipajului îi aruncă un Motorola portabil. Wegener ascultă, fără să apeleze. Orice ar fi descoperit oamenii săi, nu voia să le distragă atenția. Obrecki rămase cu cei doi bărbați, în timp ce Wilcox pătrunse în interiorul iahtului. Un

lucru era clar ca lumina zilei, Riley găsise ceva. Arma era îndreptată spre ei, iar încordarea din brațele băiatului răzbătea pe deasupra apei, pînă la cuter. Căpitanul se întoarse către mitraliorul a cărui armă era ațintită spre iaht.

– Asigură arma aia!

– 'Nțeles, răspunse marinarul într-o clipă și își coborî mîinile îndreptînd arma în sus.

Subofițerul de lîngă el tresări jenat. Încă o lecție învățată. Peste-o oră sau două îi vor urma cîteva cuvinte. Făcuseră o greșeală cu arma.

După o clipă Wilcox apăru din nou, urmat de Riley. Șeful echipajului întinse două perechi de cătușe subofițerului, care se aplecă să le pună. Trebuie să fi fost numai cei doi la bord; Riley își puse pistolul în toc după cîteva clipe, iar arma lui Obrecki ținea din nou cerul. Lui Wegener i se păru că-l vede pe băiat privind din nou siguranța. Fermierul își cunoștea armele și învățase să tragă la fel cum învățase să tragă și comandantul lui. Atunci de ce scosese siguranța...? Radioul se auzi exact în clipa cînd mintea lui Wegener își punea întrebarea.

– Domnule căpitan, aici este Wilcox.

Locotenentul se opri și amîndoi bărbații ajunseră față în față, la o distanță de o sută de iarzi.

– Sînt aici.

– Situația e gravă, domnule... e sînge peste tot. Unul dintre ei curăța salonul de jos, dar – este un adevărat dezastru aici.

– Sînt doar ei doi?

– Da. Doar doi oameni la bord. Le-am pus cătușele.

– Mai verifică odată, ordonă Wegener.

Wilcox îi citise gîndurile căpitanului: rămase cu prizonierii, lăsîndu-l pe Riley să caute. Șeful echipajului apăru trei minute mai tîrziu, clătinînd din cap. Văzută prin binoclu, fața lui părea palidă, observă Wegener. Ce-l făcuse pe Bob Riley să pălească?

– Doar ăștia doi, domnule. N-au acte. Nu cred că mai avem ce căuta...

– Bine, îți mai trimit un om și ți-l las pe Obrecki. Poți să conduci iahtul pînă în port?

– Sigur, domnule căpitan. Avem combustibil din belșug.

– La noapte o să fie cam vînticel, îl avertiză Wegener.

– Am verificat buletinul azi-dimineață. Nici o grijă, domnule.

– În regulă, stai să-l chem la ordine și să organizez lucrurile. Rămîi pe recepție.

– Am înțeles. Domnule, vă recomand să trimiteți o cameră video aici, ca să facă o înregistrare care să dubleze fotografiile.

– O.K., o să sosească peste cîteva minute.

Baza Pazei de Coastă avu nevoie de jumătate de oră ca să obțină acordul F.B.I. și D.E.A. Așteptînd confirmarea, Zodiacul transportă un alt membru al echipajului cu o cameră portabilă și un casetofon. Unul dintre cei aflați la bord trase șaizeci de cadre cu un aparat Polaroid, în timp ce camera video înregistra totul pe bandă. Oamenii Pazei de Coastă repuseră în funcțiune motoarele de pe *Empire Builder*, orientîndu-l în direcția nord-vest, spre Mobile, și avînd cuterul la babord. Se hotărîse în sfîrșit că Wilcox și Obrecki puteau duce iahtul înapoi la Mobile și că un elicopter urma să-i ridice pe cei doi „pasionați de iahting" în acea după-amiază – dacă vremea o permitea. Era drum lung pînă la baza aeriană. *Panache* ar fi trebuit să aibă propriul elicopter, dar Paza de Coastă nu avusese fonduri. Un al treilea marinar fusese trimis pe iaht și sosise timpul să aducă prizonierii pe *Panache.*

Secundul Riley îi duse la pupa. Wegener îl urmări pe șeful echipajului cum îi transbordează pe Zodiac. Cinci minute mai tîrziu barca era deja la bord. Iahtul se îndreptă spre nord-vest, iar cuterul se întoarse să-și continue patrularea. Primul care urcă pe punte din echipajul care fusese pe iaht era marinarul care lucrase cu Polaroidul. Îi întinse cîteva cadre color.

– Secundul a cules cîte ceva ca să vă arate, domnule căpitan. E mai rău decît se vede aici. Așteptați pînă vedeți caseta. Am trimis-o deja la copiat.

Wegener îi dădu fotografiile înapoi.

– O.K., totul merge în seiful cu probe. Pune-le lîngă celelalte. Spune-i lui Meyers să pună o casetă nouă în camera video și-aș vrea să povestiți în fața camerei ce-ați văzut. Știți cum e treaba. Să fim siguri că totul e-n regulă.

– Da, domnule.

Riley apăru imediat. Robert Timothy Riley era un bărbat care reprezenta tipul clasic de ajutor de șef de echipaj. Un metru optzeci și peste nouăzeci de kilograme, cu brațele păroase ca ale unei gorile, curajul unui bărbat care nu ducea sticla la ureche și o voce tunătoare, care putea acoperi vuietul unei furtuni. Mîna

sa dreaptă uriaşă strîngea cîteva pungi de plastic cu mîncare. Figura sa lăsa să se vadă că furia luase locul stării de şoc.

– E un abator blestemat, domnule. De parcă cineva a făcut să explodeze nişte cutii cu vopsea maronie – doar că n-a vopsit. Isuse. Ăla mai mic tocmai curăţa cînd i-am scos de-acolo. În salon e o ladă de gunoi cu o jumătate de duzină de tuburi de cartuşe. Pe astea două le-am cules de pe covor aşa cum ne-au învăţat, domnule căpitan. Le-am ridicat cu pixul şi le-am rostogolit în pungă. Am lăsat la bord două arme, le-am băgat şi pe ele în pungi. Dar ăsta nu-i lucrul cel mai rău.

Următoarea pungă conţinea o fotografie mică, înrămată. Trebuia să fi fost a proprietarului şi familiei lui. Venea la rînd punga ce conţinea…

– Am găsit-o sub o masă. A fost şi violată. Probabil îi venise ciclul, dar asta nu i-a oprit. Poate doar nevasta. Poate şi fetiţa. În bucătărie sînt cîteva cuţite de măcelărie, toate pline de sînge. Cred că au ciopîrţit cadavrele şi le-au aruncat peste bord. Ăştia patru sînt deja hrană pentru peşti.

– Droguri?

– Cam douăzeci de doze de pudră albă depozitate în cabinele echipajului. Şi nişte marijuana, dar seamănă mai degrabă cu o provizie personală. Nici măcar nu m-am obosit să folosesc trusa de analiză, domnule. Nu mai contează. Asta-i curată crimă şi piraterie. Am văzut o gaură de glonţ în punte. Red, n-am văzut aşa ceva în viaţa mea. Ceva ca în filme, da' mai rău. Trebuia să fi fost acolo, domnule.

– Ce ştim despre prizonieri?

– Nimic. N-au scos decît nişte mormăieli, cel puţin cît am fost eu prin preajmă. N-au nici un act la ei şi n-am vrut să cotrobăi pe-acolo după paşapoarte sau altceva. Am zis să las asta pe seama poliţiştilor adevăraţi. Cabina cîrmaciului e curată. La fel şi una dintre cabinele de comandă. Wilcox n-o să aibă prea mult de furcă să ducă nava înapoi şi l-am auzit spunîndu-le lui Obrecki şi lui Brown să nu atingă nimic. Au combustibil destul la bord, pot să meargă cu toată viteza. Ajung cu ea în Mobile înainte de miezul nopţii, dacă vremea ţine tot aşa. Frumoasă barcă.

Ridică din nou din umeri.

– Adu-i aici, zise Wegener după un moment.

– Înţeles.

Riley plecă la pupa.

Wegener își umplu pipa, apoi trebui să-și aducă aminte unde pusese chibriturile. Lumea se schimbase în timp ce era ocupat cu altceva, iar lui Wegener nu-i plăcea asta. Era destul de periculos aici. Vîntul și valurile erau un posibil dușman al omului. Marea își așteaptă întotdeauna șansa. Nu conta cît de bun credeai că ești; o singură dată trebuia să uiți, doar o dată, că nu trebuia să ai încredere în ea. Wegener era un om care nu uitase niciodată și își dedicase viața protejîndu-i pe cei care uitau.

Faptul că-și amintea permanent de acest risc și că-i proteja pe cei care-l uitau îi adusese o viață completă și plină de satisfacții. Îi plăcea să fie îngerul păzitor din barca albă ca neaua. Niciodată nu erai pierdut dacă Red Wegener se afla în preajmă. Aveai întotdeauna o șansă, ca el să ajungă pînă în mormîntul ud și bîntuit de furtuni, și să te scoată de-acolo cu mîinile goale... dar rechinii se delectau acum cu patru oameni. Wegener iubea marea pentru toate capriciile ei, dar rechinii erau ceva respingător, iar el se gîndea că acum mîncau niște oameni pe care i-ar fi putut salva... patru oameni care uitaseră că nu toți rechinii trăiau în mare, își spuse Wegener. Asta era schimbarea. Pirateria. Clătină din cap. Așa i se spunea pe mare. Piraterie. Ceva despre care Errol Flynn făcea filme în copilăria lui Wegener. Ceva care luase sfîrșit cu două secole în urmă. Piraterie și crimă, partea care se omitea, de obicei, în filme. Piraterie, crimă și viol, fiecare un delict capital pe vremuri.

– Drepți, mîrîi Riley.

Îi ducea pe amîndoi de brațe. Erau încă încătușați, iar mîinile lui Riley îi țineau să nu se îndepărteze. Își făcu apariția și Oreza, pentru a supraveghea mișcările.

Amîndoi aveau în jur de douăzeci și cinci de ani și erau slabi. Unul era înalt, peste unu optzeci, arogant și îi făcuse o impresie ciudată căpitanului; era conștient de buclucul în care intrase, nu-i așa? Ochii lui întunecați îl priveau arzător pe Wegener care-l studia pe tînăr tacticos, din spatele pipei. Era ceva ciudat în legătură cu ochii lui, dar Wegener nu-și dădu seama ce.

– Cum te cheamă? întrebă căpitanul.

Nu primi nici un răspuns.

– Trebuie să-mi spui cum te cheamă, insistă Wegener calm.

Apoi se petrecu ceva complet neobişnuit. Bărbatul înalt scuipă pe cămaşa lui Wegener. Urmă o perioadă lungă de timp în care căpitanul refuză să creadă ceea ce se întîmplase, fără ca pe figura lui să se citească măcar surpriza. Riley fu primul care reacţionă.

– Nenorocitule!

Şeful echipajului îl ridică pe prizonier ca pe o păpuşă de cîrpă, răsucindu-l în aer şi izbindu-l de balustrada punţii. Tînărul ateriză pe burtă şi pentru un moment păru să se fi rupt în două. Aerul ieşi şuierînd din gura lui, iar picioarele se bălăbăniră încercînd să găsească puntea, înainte de-a cădea în apă.

– Isuse, Bob, reuşi să rostească Wegener în vreme ce Riley îl ridica înapoi.

Şeful echipajului îl răsuci şi mîna sa stîngă se încleştă pe gîtul bărbatului, ridicîndu-l de pe punte cu un singur braţ.

Dacă nu reuşise mai mult, cel puţin Riley dinamitase aroganţa prizonierului. Pentru o clipă existase o frică autentică în ochii aceia, atunci cînd prizonierul se luptase să respire. Oreza îl adusese deja pe celălalt pe punte. Riley îl trînti pe bărbat lîngă el. Piratul – Wegener se gîndea deja la el în aceşti termeni – se aplecă înainte pînă cînd fruntea lui atinse puntea. Icnea şi se lupta să respire, în vreme ce Riley, cel puţin la fel de palid, încerca să-şi recapete stăpînirea de sine.

– Scuză-mă, domnule căpitan. Cred că mi-am pierdut firea o secundă.

Şeful echipajului sugerase clar că îşi cerea scuze doar pentru jena provocată comandantului său.

– Închide-i, rosti el, iar Riley îi duse pe amîndoi la pupa.

– Drace, observă Oreza calm, după care îşi pescui batista şi şterse cămaşa căpitanului. Isuse, Red, ce se întîmplă?

– Nu ştiu, Navlositorule. Cred că sîntem amîndoi prea bătrîni ca să răspundem la întrebarea asta.

Wegener îşi găsi în sfîrşit chibriturile şi reuşi să-şi aprindă pipa. Privi în largul mării cîteva secunde, pînă găsi cuvintele potrivite.

– Cînd m-am înrolat m-a surprins un bucătar bătrîn care spunea poveşti despre Prohibiţie. Dar nimic nu era atît de dezgustător, povestea în aşa fel încît părea un joc grozav.

– Poate că oamenii erau mai civilizaţi pe vremuri, mormăi Oreza.

– Mai mult ca sigur că nu puteai să cari băutură de zece milioane de dolari într-o barcă cu motor. Nu te-ai uitat niciodată la *Incoruptibilii*? Conflictele dintre bandele de atunci erau la fel de respingătoare ca cele despre care citim acum. Poate chiar mai rău. Drace, nu ştiu. Nu m-am înrolat aici ca să fiu poliţai, şefule.

– Nici eu, mormăi Oreza. Noi îmbătrînim, iar lumea merge mai departe şi ne trage pe sfoară. Totuşi, un lucru aş fi vrut să nu se schimbe.

– Care-i ăla, Navlositorule?

Timonierul-şef se întoarse să-şi fixeze cu privirea comandantul.

– Ceva ce-am învăţat la New London, acum cîţiva ani. Obişnuiam să asist la nişte cursuri cînd n-aveam altceva mai bun de făcut. Pe vremuri, cînd prindeau un grup de piraţi puteau să aleagă varianta curţii marţiale şi să rezolve lucrurile pe loc – şi ştii ceva? A mers. Cred că de-asta a şi renunţat la metoda asta.

– Fă-le o judecată dreaptă şi dup-aia spînzură-i?

– La dracu, de ce nu, domnule?

– Lucrurile nu mai merg aşa. Acum sîntem civilizaţi.

– Mda, civilizaţi.

Oreza deschise uşa de la cabina timonierului.

– Eu ştiu ce-nseamnă. Am văzut fotografiile.

Wegener zîmbi, apoi se întrebă de ce. Pipa i se stinsese. În timp ce-şi căuta din nou chibriturile, se întrebă de ce nu renunţa pur şi simplu, dar pipa făcea parte din imagine. Bătrînul lup de mare. Îmbătrînea, îşi zise Wegener. O pală de vînt zbură chibritul pe care încercase să-l azvîrle, aruncîndu-l pe punte. Cum ai putut să uiţi să verifici direcţia vîntului? se întrebă în sinea lui, aplecîndu-se să-l ridice.

La jumătatea jgheabului de scurgere al punţii se afla un pachet de ţigări. Wegener era fanatic în privinţa curăţeniei pe navă şi era gata să se burzuluiască la oricine-ar fi aruncat pachetul gol, cînd îşi dădu seama că el nu provenea de la cei noi din echipajul său. Pachetul era de „Calverts", iar asta, îşi aminti el vag, era o marcă de ţigări latino-americane de la o fabrică de ţigări din Statele Unite. Era un pachet cartonat, cu capac şi, din simplă curiozitate, îl deschise. Nu erau ţigări. Cel puţin nu erau ţigări din tutun. Wegener pescui una. Nu erau răsucite manual, dar nici nu erau atît de minuţios fabricate la fel cu cele scoase de o adevărată fabrică de cancer americană. Căpitanul zîmbi fără să vrea. Un fabricant inteligent inventase un mod ingenios de disi-

mulare – nu-i aşa? Arătau ca nişte ţigări adevărate sau poate erau mai uşor de transportat aşa. Probabil căzuseră din buzunarul bărbatului cînd Riley îl răsturnase, îşi dădu seama Wegener într-un tîrziu. Închise pachetul şi îl băgă în buzunar. Îl va pune în seiful cu probe cînd va avea ocazia. Oreza se întoarse.

– Ştirile meteo. Frontul furtunii ne va ajunge nu mai tîrziu de 21.00. Vînturile au crescut puţin în intensitate. Aşteptăm rafale pînă la patruzeci de noduri. O să fie ceva vînt, domnule.

– E vreo problemă pentru Wilcox şi iaht?

Mai aveau timp să-l întoarcă.

– N-ar trebui să fie, domnule. A luat-o spre sud. Dinspre Tennessee vine un sistem de presiune ridicată. Domnul Wilcox ar trebui să meargă ca-n palmă, domnule căpitan, dar ar putea să fie puţin riscant pentru elicopter. N-am plănuit să vi-l trimită mai devreme de 18.00 şi asta îl apropie destul de mult. O să traverseze zona frontală la întoarcere.

– Dar mîine?

– Ar trebui să se însenineze înainte de răsărit, după care să se instaleze sistemul de presiune ridicată. O să ne cam zgîlţie la noapte, dar după aia o să avem patru zile de vreme bună.

Oreza nici nu dădu glas sfatului său. Nu era nevoie. Cei doi se înţelegeau din priviri.

Wegener încuviinţă cu o înclinare a capului.

– Spune-le celor din Mobile să amîne preluarea pînă mîine după-amiază.

– 'Nţeles, domnule căpitan. N-are rost să rişte un elicopter ca să remorcheze nişte gunoaie.

– Corect, Navlositorule. Asigură-te că Wilcox va primi buletinul meteo dacă sistemul îşi schimbă direcţia.

Wegener îşi privi ceasul.

– Este timpul să-mi pun ordine în acte.

– Deja ai avut o zi plină, Red.

– Într-adevăr.

*

Cabina lui Wegener era fireşte cea mai încăpătoare de pe vas şi singura încăpere personală de la bord, de vreme ce intimitatea şi singurătatea erau luxul tradiţional acordat unui căpitan. Dar *Panache* nu era un vas de croazieră, iar camera lui Wegener abia dacă depăşea treizeci de metri pătraţi, dar avea baie proprie, ceea ce pe orice vas era un lucru pentru care merita să lupţi. De-a lungul întregii sale cariere în Paza de Coastă, actele fuseseră un

lucru pe care Wegener îl evitase de cîte ori fusese posibil. Avea un ofiţer intendent, un tînăr locotenent inteligent căruia îi dădea de lucru atît cît putea să justifice în faţa propriei conştiinţe. Asta-i lăsa însă două-trei ore de lucru pe zi. Căpitanul atacă treaba cu entuziasmul unui om în drum spre spînzurătoare. Jumătate de oră mai tîrziu îşi dădu seama că era mai greu ca de obicei. Asasinii îi distrăgeau atenţia. Crimă pe mare, îşi zise el, privind bibeloul din cloasonul de la tribord. Bineînţeles, nu era ceva neobişnuit. Auzise de cîteva cazuri în decursul celor treizeci de ani, chiar dacă nu fusese direct implicat în nici unul. Existase un caz, pe coasta Oregonului, cînd un membru al echipajului îşi ieşise din minţi şi aproape că-şi omorîse un coleg – se aflase apoi că bietul băiat suferea de-o tumoare pe creier şi că mai tîrziu murise din cauza asta, îşi aminti Red. *Point Gabriel* ieşise în larg, îl preluase pe individ, deja în cămaşa de forţă, şi apoi îl predase. Aceasta fusese suprema formă de violenţă experimentată de Wegener pe mare. Cel puţin cea generată de mîna omului. Marea este suficient de periculoasă şi fără să aibă nevoie de asemenea lucruri. Gîndul îi revenea ca laitmotivul unei melodii. Încercă să-şi reia lucru, dar nu reuşi.

Wegener se încruntă în faţa propriei nehotărîri. Chiar dacă îi plăcea, chiar dacă nu, actele intrau în atribuţiile lui. Reaprinse pipa în speranţa că-l va ajuta să se concentreze. Dar nici asta nu-l ajută. Căpitanul mormăi o înjurătură la adresa lui, jumătate de distracţie, jumătate de supărare, şi trecu în baie să bea apă. Actele îl chemau însă înapoi. Se privi în oglindă şi constată că avea nevoie să se radă.

Iar actele nu se rezolvau singure.

– Eşti bătrîn, Red, spuse el chipului din oglindă. Bătrîn şi senil.

Se hotărî că trebuia să se bărbierească. O făcu în felul său, demodat, cu castron şi pămătuf, singura concesie făcută modernului fiind aparatul cu lamă mobilă. Avea faţa plină de spumă şi pe jumătate bărbierită cînd cineva bătu la uşă.

– Intră!

Uşa se deschise, dîndu-l la iveală pe secundul Riley.

– Scuză-mă, domnule căpitan, n-am ştiut că...

– Nici o problemă, Bob, ce s-a întîmplat?

– Am prima versiune a raportului de bord, domnule. M-am gîndit că vreţi s-aruncaţi o privire. Avem declaraţiile tuturor pe

bandă audio şi video. Myers a făcut o copie a înregistrării de pe iaht. Originalul este pus la probe într-o cutie încuiată în seiful cu documente secrete, aşa cum aţi ordonat. Am copia dacă vreţi s-o vedeţi.

– E-n regulă, las-o aici. Vreo veste de la musafirii noştri?

– Nu, domnule. Afară s-a făcut o zi tare frumoasă.

– Iar eu sînt îngropat în actele astea blestemate.

– Secundul poate lucra din zori şi pînă-n seară, dar treaba comandantului nu se termină niciodată, constată Riley.

– Nu eşti obligat să-ţi linguşeşti căpitanul.

Wegener reuşi să-şi oprească rîsul numai pentru că se afla cu lama pe gît.

– Cu umilinţă cer iertare căpitanului. Şi, cu permisiunea dumneavoastră, şi eu mai am treabă.

– Puştiul care a fost dimineaţă la mitralieră face parte din divizia de punte. Are nevoie de-o lecţie despre siguranţă. A întîrziat să abată ţeava din direcţia iahtului. Totuşi, nu-i tăia capul, rosti Wegener, sfîrşind bărbieritul. O să vorbesc personal cu Peterson.

– În mod sigur n-avea nevoie de oameni care se joacă cu lucruri din astea. O să vorbesc cu flăcăul imediat ce-mi termin rondul.

– O să fac şi eu unul după prînz – o să avem de furcă cu vremea diseară.

– Mi-a spus Navlositorul. Totul o să fie legat cum trebuie.

– Ne vedem mai tîrziu, Bob.

– 'Nţeles, spuse Riley şi se retrase.

Wegener îşi strînse sculele de bărbierit şi se întoarse la masa de lucru. Versiunea preliminară a abordajului şi raportul arestării se aflau deasupra teancului de hîrtii. Versiunea definitivă era în curs de dactilografiere, dar lui îi plăcea întotdeauna să citească prima versiune. În general, era cea mai exactă. Wegener o răsfoi în timp ce sorbea nişte cafea rece. Fotografiile Polaroid erau băgate în buzunarele unui film de plastic. Nu găsiseră ceva mai bun. Nici pentru acte. Se hotărî să bage caseta video în aparatul său personal şi s-o vadă înainte de prînz.

Calitatea înregistrării era cu cîteva clase mai jos decît orice se putea numi profesional. Să ţii camera nemişcată pe un vas în tangaj era aproape imposibil şi nu fusese suficientă lumină pentru o calitate decentă a imaginii. Din aceste cauze, ea era neclară.

Sunetul prinsese fragmente de conversație, iar ecranul se lumina brusc cînd declanșa blițul Polaroidului.

Era limpede că cei patru oameni muriseră la bordul lui *Empire Builder* și că tot ce rămăsese în urma lor erau niște pete de sînge. Nu rămăsese mare lucru, dar imaginația putea completa restul. Patul de campanie din ceea ce fusese probabil cabina fiului era îmbibat cu mult sînge – în partea sa de sus. O împușcătură în cap. Alte trei grupuri de pete însîngerate decorau salonul principal. Era încăperea cea mai spațioasă a iahtului, locul unde se petrecuse distracția. Distracția, își zise Wegener. Trei grupuri de pete însîngerate. Două apropiate, unul mai distanțat. Bărbatul avea o nevastă atrăgătoare și o fiică de treisprezece ani... îl obligaseră să privească, nu-i așa?

– Isuse, oftă Wegener. Asta fusese, nu-i așa?

Îl obligaseră să privească, apoi îi omorîseră pe toți... măcelăriseră cadavrele și le aruncaseră peste bord.

– Blestemații!

2

Creaturi ale nopții

Numele de pe pașaport era J.T. Williams, dar omul schimbase mai multe pașapoarte. Acoperirea obișnuită era ca reprezentant al unei firme americane cu profil farmaceutic și era în stare să țină un lung discurs pe tema diferitelor antibiotice sintetice. Putea să discute, de asemenea, probleme legate de echipament greu ca reprezentant zonal pentru Caterpillar Tractor și mai avea alte două „legende" pe care le schimba la fel de ușor cum își schimba hainele. Numele lui nu era Williams. Era cunoscut în Conducerea Operativă a CIA sub numele de Clark, dar nici acesta nu era numele real, chiar dacă sub acesta locuise și își crescuse familia. În principal era instructor la școala de ofițeri superiori CIA, cunoscută ca „Ferma", dar lucra ca instructor pentru că era foarte bun în ceea ce făcea, iar din același motiv se întorcea adeseori pe teren.

Clark era un bărbat cu o constituție robustă, peste un metru optzeci, cu o claie de păr negru și obraji supți care-i trădau originea alături de niște ochi albaștri care scînteiau atunci cînd o dorea și ardeau atunci cînd nu. Trecut bine de patruzeci de ani, Clark nu avea acea linie lăbărțată a taliei care însoțește munca de birou, iar umerii săi vorbeau prin anvergură despre programul de gimnastică. Din această cauză, într-o epocă ce acorda atenție pregătirii fizice era destul de greu de remarcat, în afara unui singur semn distinctiv. Pe antebraț avea tatuat un sigiliu roșu. Ar fi trebuit să și-l scoată, dar valoarea lui sentimentală îl împiedicase. Sigiliul făcea parte dintr-o moștenire pe care o ale-

sese pe vremuri pentru el. Cînd fusese întrebat despre tatuaj, în timpul unui zbor, răspunsese sincer că fusese pe vremuri în Marină, iar apoi continuase mințind despre cum îi finanțase Marina studiile la colegiul de farmacie, inginerie mecanică sau alt domeniu. De fapt, Clark nu avea facultate sau o altă atestare superioară, deși acumulase suficiente cunoștințe pe drum ca să se specializeze în cel puțin cîteva domenii. Lipsa licenței l-ar fi făcut – ar fi trebuit să-l facă – nepotrivit pentru poziția pe care-o deținea în Agenție, dar Clark avea un talent care era curios de rar la majoritatea agenților de spionaj din Vest. Faptul că se transformase într-un ofițer superior foarte capabil – mai ales pentru misiuni speciale, scurte – era cu atît mai oportun pentru Agenție. Clark reprezenta un fel de legendă, chiar dacă numai o mînă de oameni de la Langley cunoșteau motivul. Exista un singur maior Clark.

– Ce vă aduce în țara noastră, señor Williams? întrebă funcționarul oficial de la imigrări.

– Afacerile. Și sper să pot pescui înainte de-a mă întoarce acasă, răspunse Clark în spaniolă.

Vorbea fluent șase limbi și putea trece drept originar în trei dintre ele.

– Vorbiți excelent spaniola.

– Mulțumesc. Am crescut în Costa Rica, minți Clark, care era deosebit de bun și la asta. Tatăl meu a lucrat acolo cîțiva ani.

– Da. Mi-am dat seama. Bun venit în Columbia.

Clark se îndepărtă să-și recupereze bagajele. Atmosfera era rarefiată, observă el. Deprinderea zilnică de a alege îl ajuta, dar își aminti în sinea lui să aștepte cîteva zile înainte să încerce ceva cu adevărat obositor. Se afla pentru prima dată în țara asta, dar ceva îi spunea că nu va fi și ultima. Toate operațiunile importante începeau cu recunoașterea. Asta era misiunea lui curentă. Obiectul recunoașterii furniza informații despre care va fi adevărata lui misiune. Mai făcuse asemenea lucruri și înainte, își spuse Clark în sinea lui. De fapt, o asemenea misiune fusese motivul pentru care CIA îl racolase, îi schimbase identitatea și-i oferise viața pe care-o ducea de aproape douăzeci de ani.

Unul dintre lucrurile deosebite în Columbia era că autoritățile dădeau permisiunea oamenilor să introducă arme de foc în țară fără să întîmpine prea multe piedici. Clark nu se obo-

sise de data asta. Se întrebă dacă data viitoare va fi puţin diferit. Ştia că nu putea să rezolve problema prin şeful bazei. La urma urmei, şeful bazei nici nu ştia măcar că el se afla aici. Clark se întrebă de ce, dar ridică din umeri nepăsător. Nu asta-l interesa pe el. Ci misiunea.

*

Forţele Armate ale Statelor Unite reintroduseseră doar cu cîţiva ani în urmă ideea Diviziei de Infanterie (Uşoară). Unităţile nu erau prea greu de constituit. Trebuia doar să se aleagă o Divizie de Infanterie (Mecanizată) căreia i se lua tot echipamentul (Mecanizat). Ce rămînea în urmă era o organizaţie a Comandamentului Forţelor Aeriene Militare, de cel puţin o mie cinci sute de oameni, al căror TOE (Tabel de Organizare şi Echipament) era chiar mai sumar decît cel al unei divizii aeropurtate, de obicei cu cel mai puţin echipament dintre toate şi în consecinţă putînd fi transportat în cel mult cinci sute de zboruri. Dar diviziile infanteriei uşoare, sau LID, cum ajunseseră să fie cunoscute, nu erau atît de folositoare cum şi-ar putea imagina un observator întîmplător. Nici pe departe.

Pentru crearea „luptătorilor uşori", armata hotărîse să se întoarcă la timpurile imemoriale ale istoriei. Orice luptător înzestrat cu gîndire putea confirma că existau două feluri de luptători: infanteristul şi cei care, într-un fel sau altul, sprijineau infanteria. Mai mult ca orice, LID-urile era instituţii superioare pentru cei mai talentaţi membri ai infanteriei. Acesta era locul în care Forţele Armate îşi educau sergenţii cu metodele de pe timpuri. Ca dovadă de recunoaştere, Forţele Armate desemnaseră cu multă grijă pe cîţiva dintre cei mai capabili ofiţeri la conducerea ei. Coloneii care comandau brigăzile şi generalii aflaţi la comanda diviziilor erau veterani ai războiului din Vietnam, ale căror amintiri despre conflictul amar includeau admiraţia pentru inamicii lor – mai ales pentru felul în care Viet Cong şi NVA transformaseră lipsa lor de echipament şi armament într-un avantaj. Nu exista nici un motiv, hotărîseră creierele Forţelor Armate, pentru care soldaţii americani să nu aibă aceeaşi pricepere în lupta de teren pe care-o dobîndiseră soldaţii lui Vo Nguyen Giap; şi încă mult mai mult mai bine-ar fi fost dacă

aceste însuşiri ar fi fost însoţite de fascinaţia tipic americană în privinţa echipamentului şi a armamentului. Ceea ce rezultase erau patru divizii de elită, a 7-a din Fort Ord, California, a 10-a la Fort Drum, New York, a 25-a la Schofield Barracks, Hawaii, şi a 6-a la Fort Wainwright, Alaska. Ciudat, fiecare dintre ele avea probleme în a-şi stăpîni sergenţii şi ofiţerii comandanţi de companii, dar asta făcea parte din planul general. Luptătorii infanteriei uşoare duceau o viaţă foarte încordată şi, apropiindu-se de treizeci de ani, chiar şi cei mai buni dintre ei ajungeau să tînjească să poată porni la luptă într-un elicopter sau într-un transportor blindat, eventual să reuşească să-şi petreacă o perioadă de timp rezonabilă împreună cu nevestele tinere şi copiii lor, în loc să se caţăre pe dealuri. Astfel, cei mai buni dintre ei, cei care rămăseseră să urmeze cursurile dificile ale NCO, organizate în fiecare divizie, învăţaseră că sergentul trebuia să acţioneze uneori fără ordinul locotenentului, alăturîndu-se formaţiunilor grele care cuprindeau restul armatei şi aducînd cu ei deprinderi pe care n-aveau să le uite vreodată. LID erau pe scurt instituţii – uzine în care Forţele Aeriene fabricau sergenţi cu extraordinare calităţi de conducători şi îndrumători în privinţa adevărurilor implacabile ale războiului – iar asta se reducea întotdeauna la o mînă de oameni cu bocanci plini de noroi şi uniforme urît mirositoare, care erau în stare să folosească terenul şi întunericul ca aliaţi pentru a semăna moarte printre semenii lor.

Sergent Domingo Chavez era unul dintre ei. Cunoscut sub porecla „Ding“ de către cei din grupa lui, avea douăzeci şi şase de ani. Deja veteran cu nouă ani vechime, începuse într-o bandă din Los Angeles, iar bunul simţ înnăscut compensase educaţia lui precară – hotărîse că n-avea nici un viitor în lumea interlopă cînd un prieten bun de-al său murise într-un schimb de focuri al cărui scop nu reuşise niciodată să-l descifreze. Lunea următoare, dimineaţă, luase autobuzul spre cel mai apropiat birou de recrutare, după ce fusese respins de cei de la Marină. În ciuda faptului că era aproape analfabet, sergentul de la recrutări îl înregistrase imediat – acţiunea fusese scurtă, iar puştiul îşi exprimase dorinţa să meargă la infanterie, aşa că avusese grijă să completeze două rubrici goale pe raportul lunar al sergentului.

Mai mult, tînărul dorea să înceapă imediat. Nici nu putea fi mai convenabil pentru sergentul de la recrutări.

Chavez nu avusese prea multe idei despre cum va fi serviciul militar, iar majoritatea lor se dovediseră a fi greșite. După ce își pierduse părul și barba care-l făceau să semene cu un șoarece, învățase că inteligența nu făcea doi bani fără disciplină și că Armata nu tolera obrăznicia. Lecția o primise în spatele unor barăci vopsite în alb, din mîinile unui sergent-instructor cu fața neagră ca întunericul junglei. Descoperind că Armata însemna, de asemenea, o ierarhie cu reguli stricte, rămăsese în limitele lor și treptat se transformase într-un recrut „peste medie". Ca fost component al unei bande de stradă, știa deja ce însemnau camaraderia și spiritul de echipă și îi fusese destul de ușor să redirecționeze aceste trăsături în direcții pozitive. Pînă la sfîrșitul perioadei de instrucție, constituția sa firavă devenise zveltă și puternică asemenea unui cablu de oțel, aspectul său fizic fiind un lucru de care era foarte mîndru, și se descurca deja bine cu toate armele din dotarea infanteriei. Unde în altă parte, se întrebase în sinea lui într-o bună zi, îți mai dau o mitralieră și te plătesc să tragi?

Dar soldații se instruiesc, nu se nasc. Primul dispozitiv al lui Chavez a fost Coreea, unde-a învățat despre dealuri și cît de mortale pot să fie bandele inamice, de vreme ce serviciul pe DMZ nu putea fi numit nici pe departe sigur. Disciplina, a învățat el acolo odată pentru totdeauna, avea un scop real. Te ținea în viață. Un grup mic de iscoade nord-coreene aleseseră o noapte ploioasă ca să străpungă liniile ocupate de unitatea lui, în scopuri cunoscute doar de comandanții lor. În drum, dăduseră peste un post de ascultare nemarcat ai cărui ocupanți americani se hotărîseră să doarmă noaptea și să nu se mai trezească niciodată. Unitățile ROK i-au interceptat și ucis mai tîrziu pe invadatori, dar Chavez fusese cel care-i descoperise pe bărbații din plutonul lui cu gîturile tăiate în același stil cum văzuse în cartierul în care crescuse. Armata, realizase el imediat, era o afacere serioasă, o afacere pe care dorea s-o stăpînească perfect. Sergentul de pluton observase primul, apoi și locotenentul. Chavez era interesat de lectură, încercînd chiar să ia notițe. Realizînd greutatea lui de-a citi și scrie lucrurile pe care le memorase înainte, conducătorul de pluton primise ajutorul PFC.

Străduindu-se din greu în timpul liber, înainte de sfîrşitul anului Chavez reuşea să treacă cu bine un test echivalent cu absolvirea liceului – din prima încercare! O spusese tuturor celor care-l ascultau în seara aceea şi devenise specialist clasa a patra, ceea ce-i aducea un venit suplimentar de cincizeci şi opt de dolari şi cincizeci de cenţi pe lună. Locotenentul său nu a înţeles în întregime, spre deosebire de sergentul de pluton, că Chavez a fost schimbat complet de acele evenimente. Deşi avusese întotdeauna mîndria tipică latino-americanilor, o anumită parte din soldatul de optsprezece ani înţelesese acum că făcuse într-adevăr un lucru de care să fie mîndru. Din această cauză se simţea îndatorat Forţelor Armate şi, datorită adîncului său simţ al onoarei, ce făcea parte din moştenirea sa culturală, era o datorie pe care avea s-o plătească muncind toată viaţa.

Anumite lucruri nu dispar niciodată. Ding cultivă pregătirea fizică. Aceasta se datora într-o oarecare măsură staturii sale mici – doar un metru şaptezeci – dar ajunse să înţeleagă, de asemenea, că lumea înconjurătoare nu era un teren de fotbal: cei mai rezistenţi care duceau greul erau cel mai adesea luptătorii agili şi zvelţi. Chavez ajunsese să adore alergarea şi să ştie să se bucure de o transpiraţie bună. Din cauza asta, numirea sa în divizia a 7-a Infanterie (Uşoară) a fost aproape inevitabilă. Deşi încartiruită la Ford Ord, lîngă Monterey, pe coasta Californiei, diviziei a 7-a se antrena departe, în josul coastei, la Hunter-Liggett Military Reservation, pe vremuri un domeniu întins al familiei Hearst. Un loc cu o vegetaţie minunată în iernile umede. Hunter-Liggett devenea un peisaj selenar sub soarele verii din California, un ţinut cu dealuri abrupte şi sterpe, copaci diformi şi noduroşi şi iarbă care se pulveriza sub bocanci. Chavez se simţea ca acasă. Sosise ca proaspăt sergent E-5, fiind trimis imediat la cursul de comandanţi de două săptămîni, organizat de divizie, o şcoală ce pregătea sergenţi de grupă şi care, de asemenea, netezea drumul spre admiterea la Ranger School din Ford Benning, Georgia. Întors de la cel mai riguros curs de pregătire al armatei, Chavez era mai puternic şi mai stăpîn pe sine ca oricînd. Întoarcerea la Fort Ord a coincis cu sosirea unui nou „contingent“ de recruţi în batalionul său. Ding Chavez a fost desemnat să comande o grupă de absolvenţi spilcuiţi, proaspăt ieşiţi de la pregătirea superioară de infanterie. Sosise prima sca-

dență pentru tînărul sergent. Forțele Armate investiseră mult timp și pregătire în el, iar acum sosise timpul să pregătească la rîndul său nouă proaspăt recruți și, de asemenea, sosise timpul ca Armata să se convingă dacă Chavez avea stofă de conducător. Preluă comanda grupei asemenea unui tată adoptiv al unei familii numeroase și nesupuse care-și întîmpina copiii proaspăt sosiți. Voia să se scoată ceva bun din ei fiindcă erau ai lui și, pentru că erau ai lui, era al naibii de sigur că așa va face.

Învățase de asemenea la Fort Ord adevărata artă de-a fi soldat, deoarece tacticile de luptă ale infanteriei constituiau pentru un soldat o expresie a artei. Repartizat la compania Bravo, batalionul 3 din Regimentul 17 Infanterie al cărui oarecum ambițios moto era „Ninja! Noi sîntem Stăpînii Nopții!", Chavez ieșea în teren cu fața acoperită cu vopsea de camuflaj – în divizia a 7-a Infanterie Ușoară chiar și piloții elicopterelor foloseau vopsea de camuflaj – și își învățase meseria foarte bine în timp ce-și instruia oamenii. Dar cel mai mult, ajunsese să îndrăgească noaptea. Chavez învățase să se deplaseze pe sine și echipa lui la fel de silențios ca o briză ușoară. Obiectivul acestor misiuni era în general același. Neavînd posibilitatea să facă față dușmanului din punct de vedere numeric, Chavez era antrenat să ducă la bun sfîrșit treaba cea mai grea, caracteristică luptătorului de gherilă: raiduri și ambuscade, infiltrări și spionaj. Metoda lor era camuflajul, iar surpriza arma lor – să apari acolo unde ești așteptat mai puțin, să lovești cu maximă violență, apoi să dispari în întuneric înainte ca tabăra dușmană să poată reacționa. Asemenea lucruri fuseseră încercate pe vremuri pe americani și era cel puțin corect ca americanii să-nvețe să întoarcă favorurile. Într-un cuvînt, Domingo Chavez era un bărbat pe care apașii sau Viet Cong-ul l-ar fi recunoscut ca pe unul de-al lor – sau ca pe unul dintre cei mai periculoși inamici ai lor.

– Hei, Ding! strigă sergentul de pluton. Te cheamă 'lentul.

Fusese o zi grea la Hunter-Liggett, care se sfîrșise la două ore după răsărit. Exercițiul durase aproape nouă zile și pînă și Chavez îl resimțea. Nu mai avea șaptesprezece ani, îl anunțau picioarele cu oarecare amuzament. Cel puțin era ultima asemenea misiune cu Ninja. Ciclul se terminase, iar următoarea repartiție era de subofițer la școala de pregătire de la Fort Benning, Georgia. Chavez era extraordinar de mîndru de asta.

Armata îl învățase multe lucruri pentru ca acum să fie un exemplu pentru tinerii recruți. Sergentul se ridică în picioare, dar, înainte de-a porni în direcția locotenentului, se scotoci în buzunar și scoase o stea zburătoare. Încă de pe vremea cînd colonelul căpătase obiceiul de a-și numi luptătorii Ninja, micile proiectile ucigașe de oțel deveniseră nelipsite din arsenalul oamenilor săi – oarecum spre îngrijorarea mai-marilor zilei. Dar exista întotdeauna o portiță pentru cei buni, iar Chavez era unul dintre ei. Aruncă steaua cu o zvîcnire puternică a încheieturii mîinii și o înfipse un centimetru într-un copac aflat la cinci metri distanță. O recuperă în drum spre șeful său.

– Da, domnule! rosti Chavez, luînd poziție de drepți.

– Pe loc repaus, sergent, spuse locotenentul Jackson.

Stătea rezemat de-un copac pentru a-și risipi încordarea din picioarele pline de bășici. Absolvent al West Point în vîrstă de douăzeci și trei de ani, învăța acum cît de greu era să ții pasul cu soldații pe care trebuia să-i conducă.

– Am primit un telefon. Vor să te întorci la cartierul general. Ceva legat de hîrtiile tale de transfer. Poți să pleci cu un zbor de aprovizionare. Elicopterul va fi aici într-o oră. Apropo, ați făcut treabă bună azi-noapte. O să-mi pară rău că te pierd, Ding.

– Mulțumesc, domnule.

Jackson nu era rău pentru un tînăr ofițer. Crud, firește, dar se străduia din greu și învăța repede. Îi adresă bărbatului mai tînăr un salut morocănos.

– Ai grijă de tine, sergent, spuse Jackson și se ridică pentru a-i întoarce salutul regulamentar.

– Noi sîntem stăpînii nopții, domnule, răspunse Chavez în stilul luptătorilor Ninja din batalionul 3, Divizia 14 Infanterie.

Douăzeci și cinci de minute mai tîrziu se urca la bordul unui elicopter Blackhawk Sikorsky UH-60 A pentru drumul de întoarcere de cincizeci de minute, spre Ord. Tocmai cînd urca la bord, sergentul major al batalionului îi înmînă un mesaj. Chavez avea la dispoziție o oră ca să se aranjeze înainte de a apărea în biroul G-l al diviziei sau în biroul șefului de personal.

Făcu un duș prelungit ca să îndepărteze sarea și „culorile războiului", dar reuși să ajungă mai devreme, îmbrăcat în cel mai bun costum de camuflaj BDU pe care-l avea.

– Hei, Ding, spuse un alt sergent instructor care lucra la G-1 pînă i se vindeca piciorul rupt. Tipul te-aşteaptă în sala de şedinţe, la capătul coridorului de la etajul doi.

– Despre ce-i vorba, Charlie?

– Să fiu al naibii dacă am idee. Tot ce ştiu e că un colonel a vrut să te vadă.

– Drace, trebuia să mă şi tund, mormăi Chavez, urcînd cu zgomot scările de lemn.

Bocancii lui ar fi avut, de asemenea, nevoie de mai multă atenţie. Nepotrivită ţinută în care să apari în faţa unui colonel scorţos, dar Chavez merita să fie totuşi avertizat. Ăsta era unul din lucrurile cele mai amuzante în Armată, îşi zise sergentul. Regulile erau valabile pentru toţi. La urma urmei, nu mai rămînea multă vreme acolo. Actele pentru Fort Benning erau deja întocmite şi se întrebă cum arătau ţărăncuţele grase din Georgia. Tocmai rupsese legătura cu o prietenă stabilă. Poate că felul de viaţă mai stabil al unui ofiţer instructor îi va permite să...

– Intră, tună o voce în replică la bătaia lui în uşă.

Colonelul şedea în spatele unui birou ieftin de lemn. Purta un sacou negru deasupra unei cămăşi de culoarea lămîii verzi şi avea un ecuson pe care era scris SMITH. Ding luă poziţia de drepţi.

– Sergent Domingo Chavez, la ordinele dumneavoastră, domnule.

– O.K., repaus şi ia loc, sergent. Ştiu că ai avut o perioadă destul de agitată. E nişte cafea în colţul ăla, dacă vrei.

– Nu, mulţumesc, domnule.

Chavez se aşeză şi aproape că se relaxă puţin, pînă observă dosarul său cu date personale aşezat pe birou. „Colonelul Smith" îl ridică, deschizîndu-l. Faptul că cineva îţi răsfoia dosarul personal era, de obicei, un motiv de îngrijorare, dar colonelul îşi ridică privirea şi zîmbi relaxat. Chavez observă că acest „colonel Smith" nu avea însemnele unităţii deasupra ecusonului de identificare, nici măcar simbolul clepsidrei cu baionetă al Diviziei a 7-a Infanterie Uşoară. De unde venea? Cine era tipul ăsta?

– Arată al dracului de bine, sergent. Aş zice că peste doi sau trei ani vei fi un pariu cîştigat pentru E-7. Văd că ai fost şi-n sud. De trei ori, nu-i aşa?

– Da, domnule. Am fost de două ori în Honduras şi o dată în Panama.

– Te-ai descurcat bine de fiecare dată. Scrie aici că vorbeşti excelent spaniola.

– Aşa am crescut, domnule.

Era un lucru pe care-l dezvăluia tuturor accentul său. Voia să afle despre ce era vorba, dar sergenţii nu puneau asemenea întrebări colonelilor. Oricum, dorinţa i se îndeplini.

– Sergent, noi adunăm o echipă specială şi vrem să faci parte din ea.

– Domnule, am primit ordine noi şi…

– Ştiu asta. Căutăm oameni care să aibă şi înclinaţii pentru limbi străine şi – drace, căutăm cei mai buni luptători de gherilă. Din recomandările pe care le văd, se pare că eşti unul dintre cei mai buni din divizie.

Erau şi alte criterii pe care „colonelul Smith" nu voia să le aprofundeze. Chavez era necăsătorit. Părinţii lui muriseră amîndoi. Nu avea rude apropiate sau cel puţin nu scria şi nu suna frecvent pe cineva. Nu se potrivea perfect tiparului – mai existau cîteva lucruri pe care ar fi trebuit să le aibă – dar tot ce văzuseră era promiţător.

– E o însărcinare specială. Ar putea fi puţin cam periculoasă, dar cel mai probabil nu. Încă nu ştim sigur. O să dureze cîteva luni, şase cel mult. La sfîrşit vei obţine un E-7 şi-ţi vei alege repartiţia.

– Ce presupune această însărcinare specială, domnule? întrebă Chavez radios.

Şansa de-a obţine un E-7 cu un an sau doi mai devreme îi captase imediat întreaga atenţie.

– Asta nu-ţi pot spune, sergent. Nu-mi place să-mi recrutez oamenii legaţi la ochi, minţi „colonelul Smith", dar am primit şi eu nişte ordine. Pot să-ţi spun că vei fi trimis undeva la est de locul ăsta, pentru o pregătire intensivă. Poate că se va opri la asta, poate că nu. Dacă se opreşte aici, promovarea şi repartiţiile rămîn valabile. În cazul că va continua, o să fii trimis probabil undeva pentru a-ţi pune în practică însuşirile tale speciale. O.K.,

îți pot spune că este vorba de o echipă cu o misiune secretă. N-o să te trimitem în Nicaragua sau undeva în genul ăsta. N-o să fii trimis să duci un război secret.

Această declarație nu era, din punct de vedere tehnic, o minciună. „Smith" nu știa exact ce presupunea misiunea și nu fusese împuternicit să facă speculații. El primise lista problemelor necesare acestei misiuni, iar sarcina lui, aproape finalizată, era să găsească oamenii care o puteau duce la îndeplinire – oricare ar fi fost.

– Oricum, asta-i tot ce pot să-ți spun. Ceea ce-am discutat pînă acum trebuie să rămînă între noi – asta înseamnă că n-ai voie să discuți cu nimeni fără acordul meu, ai înțeles? spuse bărbatul pe un ton hotărît.

– Am înțeles, domnule.

– Sergent, am investit mult timp și mulți bani în tine. A sosit scadența. Țara are nevoie de tine. Avem nevoie de ceea ce știi. Avem nevoie de ceea ce știi să faci.

Problema fiind pusă în felul ăsta, Chavez știa că nu prea avea de ales. De asemenea, o știa și „Smith". Tînărul așteptă aproape cinci secunde înainte de-a răspunde, ceea ce era mai puțin decît se aștepta colonelul.

– Cînd trebuie să plec, domnule?

„Smith" trecu direct la afaceri. Din sertarul din mijloc al biroului scoase un plic de hîrtie. Pe el era scris „CHAVEZ" cu un marker.

– Sergent, mi-am permis să fac cîteva lucruri în locul tău. Ai înăuntru fișa medicală și pe aceea cu situația ta financiară. Am aranjat deja să-ți scot foaia matricolă într-o formă cît de cît legală pentru ca să administreze cineva fondurile pentru tine – îți arunci o privire?

Chavez încuviință, deși capul său se înclină ușor. Oricine-ar fi fost acest colonel Smith, avea ceva influență ca să manevreze atît de repede actele prin birocrația legendară a Armatei americane. Foaia matricolă însemna de obicei cinci zile de așteptare. Luă plicul din mîna colonelului.

– Împachetează-ţi echipamentul, iar la 18.00 să fii aici. Nu te obosi să te tunzi sau chestii de genul ăsta. O să-ţi laşi părul să crească o vreme. Eu o să aranjez lucrurile cu cei de la parter. Şi ţine minte: nu discuta asta cu nimeni. Dacă te întreabă cineva, trebuie să raportezi ceva la Fort Benning cu cîteva zile mai devreme. Asta-i misiunea ta şi aş vrea s-o respecţi întocmai.

„Colonelul Smith" se ridică în picioare şi îi întinse mîna în timp ce rostea o nouă minciună, amestecată cu o urmă de adevăr.

– Ai făcut ceea ce trebuia. Am ştiut că ne putem baza pe tine, Chavez.

– Noi sîntem stăpînii, domnule.

– Eşti liber.

„Colonelul Smith" repuse dosarul cu date personale în servantă. Şi cu asta, basta. Majoritatea oamenilor se aflau deja în drum spre Colorado. Chavez era printre ultimii. „Smith" se întrebă cum se vor rezolva lucrurile. Numele lui adevărat era Edgar Jeffries şi fusese pe vremuri ofiţer în Armată, dar trecuse multă vreme de cînd ieşise; apoi fusese angajat de Agenţia Centrală de Informaţii. Se trezi dorindu-şi ca lucrurile să se desfăşoare conform planului, dar lucra de prea mult timp pentru Agenţie ca să-şi mai facă asemenea iluzii. Nu era la prima misiune de recrutare. Nu toate se desfăşuraseră bine şi conform planului. Pe de altă parte, Chavez şi ceilalţi se înrolaseră voluntar în armata ţării, îşi prelungiseră voluntar termenul şi tot voluntar se hotărîseră să accepte propunerea lui de-a face ceva nou şi diferit. Lumea era un loc periculos, iar aceşti patruzeci de oameni luaseră o decizie conştientă de-a exercita una dintre cele mai periculoase meserii. Pentru el era un fel de consolare şi, dat fiind că Edgar Jeffries avea o conştiinţă, avea nevoie de consolare.

– Mult noroc, sergent, rosti el în şoaptă, ca pentru sine.

Chavez avu o zi grea. După ce se schimbă în haine civile, îşi spălă uniforma de instrucţie şi echipamentul, apoi îşi împachetă tot echipamentul pe care nu-l lua cu el. Echipamentul trebuia spălat pentru că erai obligat să-l predai în stare mai bună decît îl luaseşi, aşa cum pretindea sergentul Mitchell. Pînă cînd sosi de la Hunter-Liggett la 13.00 şi restul plutonului, treaba lui era ter-

minată. Activitatea fu consemnată de ofiţerul de serviciu şi curînd apăru sergentul comandant de pluton.

– De ce ţi-ai strîns lucrurile, Ding? întrebă Michell.

– M-au chemat mai devreme de la Benning, ăă... de asta m-au adus dimineaţa cu elicopterul.

– Locotenentul ştie?

– Probabil că i-au spus – cred c-au anunţat la cancelaria companiei, nu?

Chavez era puţin jenat. Îl deranja că trebuia să-l mintă pe comandantul de pluton. Bob Mitchell îi fusese prieten şi profesor în cei aproape patru ani petrecuţi la Fort Ord. Dar primise ordin de la un colonel.

– Ding, mai trebuie să afli ceva în legătură cu actele. Vino. Locotenentul este la el în birou.

Locotenentul Timothy Washington Jackson, de la Infanterie, nu terminase încă de făcut ordine, dar era aproape gata de plecare la biroul său din cartierul general al ofiţerilor superiori, numit BOQ sau cel mai adesea Q. Îşi ridică privirea ca să-i întîmpine pe doi dintre tineri.

– Domnule locotenent, Chavez aici de faţă a primit ordin să plece la Fort Benning. Vin să-l ia în seara asta.

– Am auzit. Tocmai am primit un telefon de la sergentul major al batalionului. Ce dracu' este asta? Noi nu lucrăm în felul ăsta, mîrîi Jackson. Cînd?

– 18.00, domnule.

– E tîrziu. Trebuie să plec şi să mă aranjez înainte de-a intra la S-3. Sergent Mitchell, poţi să iei în primire echipamentul?

– Da, domnule.

– E-n regulă, mă întorc la 17.00 ca să termin treaba. Chavez, să nu pleci înainte să vin.

*

Restul după-amiezii trecu repede. Mitchell voia să-şi termine treaba – nu era prea mult de făcut – aşa că îi povesti tînărului cîte ceva despre cele mai bune metode de expediere a documentelor. Locotenentul Jackson se întoarse la timp şi îi invită pe cei doi

bărbaţi în biroul lui. Era linişte. Majoritatea soldaţilor din pluton plecaseră deja pentru o binemeritată noapte în oraş.

– Ding, nu sînt încă pregătit să-ţi dau drumul. N-am hotărît cine ia comanda grupei tale. Tu îl propuseseşi pe Ozkanian, sergent Mitchell?

– Da, domnule. Tu ce părere ai, Chavez?

– Ştie aproape tot ce trebuie, aprecie Chavez.

– E-n regulă, o să-l punem la încercare pe caporalul Ozkanian. Eşti norocos, Chavez, urmă locotenentul Jackson. Mi-am completat fişele exact înainte de ultimul exerciţiu în teren. Vrei să aruncăm o privire peste caracterizarea ta?

– Ar fi bine dacă ne-am uita măcar peste aspectele pozitive, domnule, rînji Chavez.

– O.K., părerea mea este că eşti al naibii de bun şi chiar eşti. Îmi pare rău că te pierd atît de repede. Ai nevoie de-o maşină? întrebă Jackson.

– Nimic care să nu poată aştepta pînă luni, domnule. Aş zice că merităm cu toţii un week-end liniştit.

– Judecata ta este, ca de obicei, impecabilă. A sosit în vizită fratele meu, aşa că mă întorc luni dimineaţă la 6.00.

– Va să zică, petreceţi. Distracţie plăcută, domnule.

Chavez nu avea prea mult echipament personal şi, lucru neobişnuit, nu avea maşină. De fapt, îşi strîngea bani ca să-şi cumpere un Chevrolet Corvette, maşina care-l fascinase încă din copilărie, şi îi trebuiau cel puţin cinci mii de dolari ca s-o cumpere cu banii jos. Cînd locotenentul apăru din baracă, bagajul lui era deja încărcat în portbagajul Hondei CVCC a lui Jackson. Chavez îi aruncă înapoi cheile.

– De unde te iau?

– De la divizia G-l, aşa mi-a spus bărbatul ăla, domnule.

– De ce acolo? De ce nu de la Martinez Hall? întrebă Jackson, pornind motorul.

Martinez Hall era locul obişnuit de plecare.

– Eu doar execut ce mi se spune, domnule locotenent.

Jackson rîse auzindu-l.

– Nu facem cu toţii acelaşi lucru?

Nu avură nevoie decît de cîteva minute. Jackson îl lăsă pe Chavez, nu înainte de a-i strînge mîna. Acolo mai erau încă cinci soldaţi, observă locotenentul. Sergenţi cu toţii, ceea ce era sur-

prinzător. Léon făcea parte din plutonul lui Ben Tucker, divizia cinci, compania 17-a, iar Muñoz era de la divizia de recunoaştere. Şi ceilalţi doi erau foarte buni. Locotenentul Jackson ridică din umeri în timp ce demara.

3

Procedura *Panache*

Wegener făcu inspecţia înainte de prînz şi nu după, cum avea obiceiul. N-avea prea multe motive să se plîngă. Secundul Riley trecuse pe-acolo înaintea lui. În afara cîtorva cutii de vopsea şi pensule cu care, de altfel, se lucra curent – vopsirea unei nave este o activitate care nu începe şi nu se termină vreodată; pur şi simplu, se desfăşoară – nu existau alte materiale împrăştiate. Mitraliera vasului era pregătită şi asigurată ca la carte, la fel şi lanţurile ancorei. Parîmele de siguranţă era legate, iar tambuchiul închis în aşteptarea furtunii de seară. Cîţiva marinari care-şi terminaseră serviciul era lungiţi ici şi colo, citind sau făcînd plajă. Aceştia ţîşniră în picioare la comanda lui Riley.

– Toată lumea pe punte!

Un marinar de rangul trei citea un exemplar din *Playboy*. Wegener îl informă nonşalant că va trebui să fie atent la următoare cursă, deoarece urmau să sosească trei femei în echipaj peste mai puţin de două săptămîni şi nu se făcea să atenteze la pudoarea lor. Faptul că *Panache* nu avea nici o femeie la bord era o anomalie statistică, iar această schimbare nu-l deranja prea mult pe căpitan, deşi secunzii lui erau mai sceptici. Exista, de asemenea, problema legată de folosirea duşurilor, de vreme ce apariţia femeilor în echipaj nu fusese prevăzută de proiectanţii cuterului. Era pentru prima oară în ziua aceea cînd Red Wegener avusese motiv să zîmbească. Problemele legate de luarea femeilor pe mare... zîmbetul muri din nou pe măsură ce-i reve-

neau în minte imaginile de pe caseta video. Cele două femei – nu, o femeie şi o fetiţă – plecaseră şi ele pe mare, nu-i aşa...?

Pur şi simplu nu reuşea să le uite.

Wegener privi în jur şi observă întrebarea conturîndu-se pe chipurile oamenilor adunaţi acolo. Ceva îl înfuriase pe căpitan. Nu ştia ce, dar ştiau că nu era bine să te afli prin preajmă cînd căpitanul era nervos; îi văzuseră chipul schimbîndu-se. Căpitanul şi-a pus o întrebare, îşi ziseră.

– Totul mi se pare în ordine, oameni buni. Aşa vreau să şi rămînă.

Clătină din cap apoi porni spre cabina lui. Ajuns acolo, îl chemă pe Oreza.

Timonierul-şef sosi în mai puţin de un minut. *Panache* nu era destul de mare ca să permită o plimbare mai îndelungată.

– M-ai chemat, domnule căpitan?

– Închide uşa, Navlositorule, şi ia-ţi un scaun.

Timonierul-şef, era de origine portugheză, dar avea un accent din Noua Anglie. La fel ca Bob Riley, era un marinar desăvîrşit şi, asemenea căpitanului său, un instructor talentat. O întreagă generaţie de subofiţeri ai Pazei de Coastă învăţase să folosească sextantul de la acest profesionist grăsuţ, cu pielea oacheşă. Oamenii ca Manuel Oreza erau cei care conduceau cu adevărat Paza de Coastă, iar Wegener regreta uneori că părăsise branşa lor pentru funcţia de ofiţer. Dar nu-i părăsise complet, iar în particular Wegener şi Oreza îşi spunea încă pe nume.

– Am văzut caseta cu înregistrarea de pe iaht, Red, rosti Oreza, citindu-i gîndurile celuilalt. Ar trebui să-l laşi pe Riley să-l facă bucăţi pe nenorocitul ăla.

– Nu aşa trebuie să rezolvăm treburile, zise Wegener slab.

– Piraterie, crimă şi viol – trafic de droguri, pentru variaţie. Eu ştiu ce-ar trebui să facem cu oamenii ăştia. Problema este că nimeni nu o face.

Wegener ştia la ce se referea. Deşi intrase în vigoare o nouă lege federală care prevedea pedeapsa cu moartea atunci cînd era vorba de crime legate de droguri, ea fusese rareori aplicată. Problema era simplă, anume că fiecare plasator de droguri pe care-l arestau cunoştea pe cineva mai mare, care era o ţintă mult mai tentantă – adevăraţii barosani nu se plasau niciodată într-o poziţie în care puteau fi ajunşi de braţul lung al legii. Agenţiile

juridice federale ar fi trebuit să fie între granițele Statelor Unite, iar Paza de Coastă ar fi trebuit să aibă puteri plenipotențiare pe mare – chiar pînă la punctul în care le era permis să urce la bord și să verifice navele sub pavilion străin – dar exista întotdeauna plevușcă din belșug, dispusă să-și încerce norocul în treburile periculoase – mai ales că erau plătiți mult mai bine decît în orice armată a lumii. Acești spioni erau suficient de periculoși și deștepți ca să îngreuneze întrecerea, dar chiar și cînd erau prinși erau întotdeauna capabili să-și vîndă informațiile pentru imunitate parțială.

Rezultatul era că nimeni nu părea să fie pedepsit suficient. În afară de victime, bineînțeles. Șirul gîndurilor lui Wegener fu întrerupt de ceva mult mai grav.

– Știi ceva, Red? Ăștia doi s-ar putea să scape de tot.

– Stai puțin, Navlositorule, nu pot...

– Fiica mea cea mare urmează dreptul, domnule căpitan. Vrei să afli veștile cu adevărat proaste? întrebă timonierul-șef cu năduf.

– Continuă.

– Noi ducem cele două persoane în port – adică elicopterul îi va duce mîine – și vor cere un avocat, corect? Oricine se uită la televiziunea americană știe măcar atîta lucru. Să zicem că tipii își țin gura pînă s-au urcat la bord. Ambarcațiunea pe care se aflau s-a întors de oriunde venise, iar ei s-au hotărît s-o aducă la mal și ca să ceară drepturile de salvare. N-au folosit radioul fiindcă n-au știut cum să umble la el – l-ai văzut pe casetă? Era un aparat din ăla caraghios, cu scală computerizată și cu manual de folosire de o sută de pagini, iar prietenii noștri nu prea citesc englezește bine. Cineva de pe pescador va confirma o parte a poveștii. Totul este o eroare regretabilă, nu? Deci, Procuratura Statelor Unite din Mobile decide că în acest caz nu există suficiente probe, iar prietenii noștri scapă cu o acuzație mai ușoară. Cam așa stau lucrurile.

– E greu de crezut.

– N-avem cadavre. N-avem martori. Avem arme la bord, dar cine poate spune cine-a tras cu ele? Numai dovezi indirecte. Fiica mea mi-a explicat luna trecută cum merg lucrurile astea. O să cheme pe cineva care să susțină versiunea lor despre cum au urcat la bord – cineva curat, fără cazier – și deodată adevărații

martori se află în cealaltă tabără, iar noi ne alegem cu un rahat, Red. Primesc o amărîtă de condamnare și cu asta basta.

– Dar dacă sînt nevinovați, de ce n-au…

– N-au vorbit? Ah, drace, asta-i partea cea mai simplă. O navă de război sub pavilion străin îi acostează și le oferă o distracție armată la bord. Băieții de la petrecere ațintesc o mulțime de arme spre ei, îi scutură puțin, iar ei sînt atît de speriați, încît nu scot o vorbă – asta o să spună avocatul. Pariez. A, probabil că nu vor coopera, dar procurorul se va teme atît de mult să nu piardă cazul, încît va căuta o rezolvare ușoară. Prietenii noștri vor primi un an sau poate doi, după care un bilet de avion gratuit spre casă.

– Dar sînt criminali.

– Asta-i sigur, încuviință Navlositorul. Dar nu trebuie să fie decît niște criminali mici ca să scape. Și mai pot spune și alte lucruri. Ceea ce mi-a spus fiica mea, Red, este că lucrurile nu sînt atît de simple cum par. Cum ți-am spus, trebuia să-l lași pe Bob să rezolve treaba. Puștii te-ar fi sprijinit, domnule căpitan. Ar trebui să auzi ce spun despre chestia asta.

Căpitanul Wegener rămăsese tăcut un moment. Lucrurile erau logice, nu? Marinarii nu se schimbaseră prea mult de-a lungul anilor, nu? Pe plajă se străduiau din răsputeri să ajungă între picioarele fiecărei femei pe care-o vedeau, dar, cînd era vorba de crimă și viol, „puștii" simțeau la fel ca pe vremuri. Vremurile totuși nu se schimbaseră prea mult. Bărbații erau încă bărbați. Știau ce însemna dreptatea; tribunalele și avocații, dimpotrivă.

Red se gîndi la asta cîteva secunde. Se ridică apoi, îndreptîndu-se către raftul său de cărți. Alături de ultima ediție din *Codul de Reguli al Dreptului Militar* și *Manualul Curții Marțiale*, se afla o carte mult mai veche, cunoscută mai degrabă după titlul prescurtat: *Stînci și bancuri de nisip*. Era un manual vechi de reguli, a cărui origine data din secolul optsprezece și care fusese înlocuit de UCMY imediat după cel de-al doilea război mondial. Exemplarul lui Wegener era o piesă de muzeu. Îl găsise zăcînd acoperit de praf într-o cutie de carton cu cincisprezece ani în urmă, la o veche bază navală de pe coasta Californiei. Acesta fusese publicat în 1879, cînd regulamentele erau foarte diferite. Pe vremuri lumea era mai sigură, își zise în sinea

lui căpitanul. Nu era greu de înțeles de ce. Nu trebuia decît să citești regulile care fuseseră pe vremuri.

– Mulțumesc, Navlositorule. Am ceva de lucru. Vreau ca tu și Riley să veniți aici la 15.00.

Oreza se ridică.

– Înțeles.

Timonierul-șef se întrebă o clipă pentru ce îi mulțumise căpitanul. Era destul de priceput în a citi gîndurile căpitanului, dar de data asta nu-i mersese. Știa că se petrecea ceva acolo. Dar nu știa ce. Oricum, putea să aștepte.

Cîteva minute mai tîrziu, Wegener lua prînzul cu ofițerii săi. Ședea tăcut în capul mesei, răsfoind buletinul de trafic. Meniul era proaspăt și frugal. Conversația era animată, ca de obicei. Discuția se învîrtea în jurul subiectului zilei, iar Wegener o lăsa să curgă în vreme ce răsfoia paginile galbene scoase de imprimanta navei. Gîndul care-i venise-n minte în cabină prindea contur. Cîntărea în liniște argumentele pro și contra. Ce puteau să-i facă? Nu prea mult, își zise în gînd. Oare oamenii lui ar fi alături de el?

– L-am auzit pe Oreza zicînd că pe vremuri știau cum să procedeze cu nenorociții de teapa ăstora, observă un sublocotenent aflat în capătul îndepărtat al mesei.

Se auziră mormăieli afirmative de jur împrejurul mesei.

– Și nu-i „progresul" o tîrfă? rosti un altul.

Ofițerul de douăzeci și patru de ani nu știa că tocmai îl făcuse pe comandantul său să ia o hotărîre.

Va merge, hotărî Wegener. Își ridică privirea din paginile buletinului pentru a cerceta chipurile ofițerilor săi. Îi instruise bine, își zise căpitanul. Se împliniseră zece luni de cînd îi avea sub comandă, iar instruirea lor corespundea aproape în întregime exigențelor căpitanului. Cînd sosiseră în port, erau un grup trist și descurajat, dar acum debordau de entuziasm. Doi dintre ei își lăsaseră mustață pentru a semăna mai bine cu marinarii care-și doreau să devină. Sprijiniți de spătarele de lemn ale scaunelor, radiau competență. Erau mîndri de vasul și de căpitanul lor. L-ar fi sprijinit. Red se alătură conversației doar ca să se convingă, doar ca să le testeze spiritul.

Își termină prînzul și se întoarse în cabina lui. Actele erau încă acolo, iar el le parcurse cît putu de repede, apoi deschise

Stînci și bancuri de nisip. La ora 15 sosiră Oreza și Riley, iar el își schiță planul. Cei doi secunzi se arătară surprinși la început, dar i se alăturară repede.

– Riley, aș vrea să duci ăsta jos oaspeților noștri. Unul dintre ei l-a pierdut pe punte.

Wegener pescui pachetul de țigări din buzunar.

– Există ventilator în închisoarea vasului, nu-i așa?

– Bineînțeles, domnule căpitan, răspunse șeful echipajului oarecum surprins. El nu știa despre „Calverts".

– Începem la ora 21, zise căpitanul.

– Cam cînd începe furtuna, observă Oreza. Mi se pare corect, Red. Știi că trebuie să fii foarte atent cum…

– Știu, Navlositorule. Dar ce-nseamnă viața fără puțin risc? întrebă el zîmbind.

Riley plecă primul. Porni spre scară, coborî apoi două niveluri și se îndreptă spre pupa înainte de-a ajunge la închisoare. Cei doi se aflau în interiorul curții de treizeci de metri pătrați.

Amîndoi stăteau întinși pe paturile de campanie. Probabil că vorbiseră pînă atunci și se considera că ar fi trebuit pus un microfon în închisoarea vasului, dar avocatul le explicase pe vremuri că un asemenea lucru ar fi o violare a drepturilor constituționale, o violare a imunității sau un alt rahat legal.

– Hei, Gomer, rosti el.

Cel care stătea pe patul de jos – cel pe care-l aruncase peste parapetul punții – privi în jur să vadă cine era. Ochii i se măriră.

– Voi ați mîncat, băieți? întrebă șeful echipajului.

– Da.

Vorbea cu accent, dar cu unul ciudat, își zise șeful echipajului.

– Ți-ai pierdut țigările pe punte mai devreme.

Riley aruncă pachetul printre gratii. Țigările căzură pe podea, iar „Pablo" – șeful echipajului găsi că semăna cu un Pablo – le ridică iute cu o expresie mirată pe chip.

– Mulțumesc, zise bărbatul.

– Cu plăcere. Băieți, să nu plecați undeva fără să mă anunțați, se aude? chicoti Riley, îndepărtîndu-se.

Era o închisoare adevărată. Proiectanții lucraseră bine la partea asta, își zise șeful de echipaj. Avea pînă și baie proprie. Asta-l jignea pe Riley. Dar însemna cel puțin că nu trebuia să

aduci nişte oameni ca să-i păzească. Cel puţin nu acum, zîmbi Riley în sinea lui. *Băieţi, vă aşteaptă o mare surpriză.*

Vremea urîtă pe mare este întotdeauna impresionantă. Poate din cauză că ploaia cade pe-o suprafaţă uniformă sau probabil că mintea omenească ştie, pur şi simplu, că vremea urîtă are pe mare o forţă care-i lipseşte pe uscat. Vîntul bătea acolo cu peste douăzeci şi cinci de noduri, iar rafalele aproape îi dublau forţa. Ştia din experienţă că valurile blînde de aproape un metru şi jumătate pe care le tăia acum *Panache* aveau să se transforme în curînd într-o rafală dementă de talazuri ucigaşe şi biciuitoare. Nu prea periculoase, dar suficient cît să imprime cuterului o alunecare rapidă. Unii dintre tinerii membri ai echipajului aveau să regrete masa de seară. Ei bine, era un lucru pe care trebuiau să-l înveţe despre mare. Nu-i plăceau oamenii care mîncau prea mult.

Wegener se bucura de sosirea furtunii. În afară de faptul că îi oferea atmosfera de care-avea nevoie, îi dădea şi o scuză ca să sară peste orele de serviciu. Secundul O'Neil nu condusese pînă atunci vasul pe timp de furtună, iar în noaptea asta avea ocazia.

– Vreo problemă? îl întrebă căpitanul pe sublocotenent.

– Nu, domnule.

– E-n regulă, ţine minte că dacă apare ceva, mă găseşti în sufragerie.

Una dintre regulile instituite de Wegener suna astfel: *Nici un ofiţer de serviciu nu va fi sancţionat dacă îşi cheamă căpitanul pe punte. Chiar dacă doriţi numai să verificaţi ora exactă: CHEMAŢI-MĂ!* Era o metaforă obişnuită. Trebuia să spui astfel de lucruri, altfel subofiţerii ar fi fost atît de speriaţi, încît mai degrabă s-ar fi ciocnit cu un petrolier decît să strice somnul căpitanului – şi să-şi sfîrşească astfel cariera. Caracteristica unui bun ofiţer, le spunea mereu Wegener ofiţerilor tineri, era disponibilitatea de-a recunoaşte că întotdeauna mai avea ceva de învăţat.

O'Neil confirmă din cap. Amîndoi bărbaţii ştiau că n-aveau motive de îngrijorare. Atîta doar că puştiul nu învăţase că o navă se manevrează puţin diferit cînd are valuri la travers. În plus, secundul Owens era cu el. Wegener se îndreptă spre pupa, iar ajutorul şefului de echipaj, care era de serviciu, anunţă: „Căpitanul părăseşte puntea".

În cabina echipajului, cei care-și terminaseră serviciul se uitau la un film. Era o casetă nouă, cu însemnul „Hard R" pe învelitoarea de plastic. Riley se ocupase de asta. Suficiente filme erotice ca să le capteze atenția. Același film se putea viziona și în sufragerie; tinerii ofițeri aveau aceleași porniri hormonale, dar n-aveau să și le exercite în noaptea asta.

Furtuna care creștea urma să-i țină pe oameni departe de punte, iar zgomotul era de asemenea în folosul lor. Wegener zîmbea în sinea lui cînd deschise ușa sufrageriei. Nici nu se putea mai bine.

– Sînteți gata? întrebă căpitanul.

Entuziasmul inițial cu care primiseră planul dispăruse. Realitatea lucrurilor îi copleșise puțin. Era de așteptat, își zise Wegener. Tinerii erau sobri, dar nici nu dădeau înapoi. Aveau nevoie de un imbold și îl primiră.

– Gata, domnule, zise Oreza de la locul său aflat la celălalt capăt al mesei.

Toți ofițerii încuviințară cu o înclinare a capului. Red se îndreptă spre locul său din mijlocul mesei. Privi spre Riley.

– Adu-i aici.

– Înțeles, domnule căpitan.

Șeful echipajului părăsi camera și coborî spre celulă. Cînd deschise din nou ușa, simți duhoarea acră care-l duse cu gîndul la un incendiu – dar o clipă mai tîrziu intui adevărul.

– Drace! mîrîi el scîrbit. *Pe vasul meu!* În picioare, idioților! tună vocea lui, adăugînd apoi: „Amîndoi!"

Cel de pe patul de jos aruncă chiștocul în toaletă cu un bobîrnac și se ridică încet, cu un zîmbet arogant pe figură. Riley îi răspunse scoțînd cheia din buzunar. Asta-i mai șterse zîmbetul lui „Pablo", dar nu de tot.

– Facem o mică plimbare, copii.

Șeful de echipaj dădu la iveală și o pereche de cătușe. Putea să se descurce ușor cu amîndoi chiar dacă n-ar fi fost legați, dar căpitanul dăduse instrucțiuni clare în privința asta. Riley întinse mîna printre gratii, făcînd semn unuia dintre ei să se apropie. La un ordin scurt, bărbatul se supuse și se lăsă încătușat. La fel și celălalt. Lipsa de rezistență îl surprinse pe șeful de echipaj. Apoi Riley descuie ușa celulei și le făcu semn să iasă. Cînd „Pablo"

ieşi, îşi scoase pachetul din buzunar şi, în lipsă de altceva, îl aruncă înapoi pe pat.

– Hai.

Riley îi apucă pe amîndoi de braţ şi îi împinse înainte. Mergeau şovăitor – tangajul crescînd al vasului nu le era favorabil, dar era mai mult de-atît. Se scurseră trei sau patru minute pînă ajunseră.

– Curtea s-a întrunit.

Cei doi îngheţară auzind asta, fiindcă bănuiau ce se petrecea. Imediat Riley îi împinse către locurile lor la masa apărării. E greu pentru cineva să suporte privirile camaradului său în tăcere, mai ales cînd simte că se întîmplă ceva, dar nu ştie sigur ce anume. După un minut, bărbatul solid rupse tăcerea.

– Ce se întîmplă?

– Domnule, răspunse Wegener calm, am întrunit Curtea Marţială.

Asta îi atrase doar o privire curioasă din partea lui, aşa că urmă.

– Procurorul Curţii Marţiale va da citire acuzaţiilor.

– Domnule preşedinte, inculpaţii sînt acuzaţi de piraterie, viol şi crimă sub prevederile articolului 11 din Codul de război. Fiecare dintre ele reprezintă o acuzaţie capitală. Sînt acuzaţi că pe data sau în jurul datei de 14 ale lunii inculpaţii au urcat la bordul iahtului *Empire Builder;* odată aflaţi la bord, au ucis pe proprietar şi căpitan, pe soţia lui şi pe cei doi copii minori; mai mult, în cursul acestor evenimente, inculpaţii le-au violat pe soţia şi fiica proprietarului şi căpitanului; în plus, ei au dezmembrat cadravele şi le-au aruncat peste bord înaintea sosirii noastre pe iaht în dimineaţa de 15 ale lunii. Acuzarea va demonstra că toate astea s-au petrecut în cursul unei acţiuni de trafic de droguri. Crima legată de traficul de droguri reprezintă un delict capital după Codul Penal al Statelor Unite. În plus, crima şi violul înfăptuite în cursul acţiunii de piraterie constituie delicte capitale după prevederile Codului de Război. După cum prea bine cunoaşte curtea, pirateria constituie un delict grav sub doctrina *jus gentium* şi intră sub jurisdicţia oricărei nave de război constituită ca parte interesată. Mai mult, crima asociată cu pirateria, după cum am mai spus, reprezintă un delict capital. Deşi, ca navă a Pazei de Coastă a Statelor Unite, avem drepturi *de jure*

să abordăm orice navă sub pavilion american, această autoritate nu este strict necesară în cazuri de acest fel. În concluzie, acest tribunal are drepturi depline de-a judeca și, dacă este necesar, de-a executa prizonierii. Acuzarea își anunță astfel intenția de-a cere pedeapsa cu moartea în acest caz.

– Mulțumesc, rosti Wegener, întorcîndu-se către masa apărării. Ați înțeles acuzațiile?

– Poftim?

– Procurorul Curții Marțiale a spus că sînteți judecați pentru piraterie, viol și crimă. Dacă veți fi găsiți vinovați, tribunalul va hotărî dacă o să fiți sau nu executați. Aveți dreptul legal la apărare. Locotenentul Alison, aflat la aceeași masă cu voi, este ofițerul care vă apără, înțelegeți?

Trecură cîteva secunde pînă cuvintele să-și facă efectul, dar inculpații le înțeleseră.

– Apărarea a luat cunoștință de toate acuzațiile și explicațiile?

– Da, domnule președinte. Domnule, apărarea cere judecarea individuală a cazurilor și cere permisiunea curții de-a se consulta cu clienții.

– Domnule președinte, acuzarea se opune judecării separate a cauzelor.

– Motivul? întrebă căpitanul. Întîi apărarea.

– Domnule președinte, așa cum ne-a spus Procurorul Curții Marțiale, acesta este un caz în care se cere pedeapsa capitală. Solicit încuviințarea curții să-mi dea voie să-mi apăr clienții cît pot de bine în aceste condiții și...

Wegener îi făcu semn să se oprească.

– Apărarea a subliniat corect că, din moment ce acesta este un caz în care se pretinde pedeapsa cu moartea, este o practică obișnuită să i se dea toate posibilitățile de apărare. Curtea sugerează apărării să-și sfătuiască clienții să colaboreze cu completul de judecată.

Locotenentul îi duse, cu cătușele la mîini, într-un colț al camerei și începu să le vorbească în șoaptă.

– Ascultați-mă, sînt locotenentul Alison și am fost însărcinat să vă mențin în viață. Pentru început, ați face bine să-mi spuneți cine dracu' sînteți.

– Ce e rahatul ăsta? întrebă cel mai înalt.

– Rahatul ăsta este o curte marțială. Te afli pe mare, domnule, și, în caz că nu ți-a spus nimeni, căpitanul unei nave de război americane poate să facă ce vrea. N-ar fi trebuit să-l superi.

– Și?

– Și acesta este un *proces*, idiotule! Adică un judecător, un juriu. Pot să te condamne la moarte și să te execute aici, la bordul navei.

– Rahat!

– Pentru numele lui Dumnezeu cum te cheamă?

– Soarbe zeamă, rosti lunganul sfidător.

Celălalt părea mai puțin sigur pe sine. Locotenentul se scărpină în creștet. Cinci metri mai încolo, căpitanul Wegener îi observă gestul.

– Ce dracu' ați făcut pe iahtul ăla?

– Aduceți-mi un avocat adevărat.

– Domnule, eu sînt singurul avocat pe care-l ai, zise locotenentul. Încă n-ai priceput lucrul ăsta?

Bărbatul nu-l credea, lucru la care se aștepta toată lumea. Avocatul apărării își conduse clienții înapoi la locurile lor.

– Curtea își reia lucrările, anunță Wegener. Apărarea are de făcut vreo declarație?

– Curtea va fi probabil bucuroasă să afle că nici unul dintre inculpați nu a dorit să-și declare identitatea.

– Acest lucru nu bucură curtea, dar trebuie privit la adevărata sa valoare. Pentru buna desfășurare a acestui proces îi vom numi pe clienți John Doe și James Doe.

Wegener îi arătă cu degetul pe fiecare.

– Curtea alege să-l judece pe John Doe. Există obiecții? Foarte bine, Procurorul Curții Marțiale va începe prezentarea cazului său.

Ceea ce și făcu în următoarele douăzeci de minute, chemînd doar un singur martor, șeful de echipaj Riley, care reconstitui abordajul și făcu un comentariu colorat al înregistrării video de la bordul iahtului.

– Inculpatul a declarat ceva?

– Nu, domnule.

– Puteți descrie conținutul pungii cu probe? întrebă apoi procurorul.

– Domnule, cred că acesta se numeşte tampon. Pare a fi folosit, rosti Riley cu oarecare jenă. L-am găsit sub măsuţa de cafea, în salonul principal al iahtului, aproape de-o pată de sînge; de fapt, de aceste două pete de sînge din fotografie. Eu personal nu folosesc asemenea lucruri, înţelegeţi, dar, din experienţa mea, femeile nu le lasă pe jos, la tot pasul. Pe de altă parte, dacă cineva ar fi vrut să violeze o doamnă şi ăsta i-ar fi stat în cale, într-un fel şi l-ar fi scos şi aruncat ca să-şi termine treaba. Dacă observaţi locul de unde l-am luat şi locul în care sînt petele de sînge, atunci e limpede ce s-a-ntîmplat acolo.

– Nu mai avem întrebări. Acuzarea se retrage.

– Foarte bine. Înainte de-a lua cuvîntul apărarea, curtea doreşte să întrebe dacă apărarea vrea să cheme şi alţi martori în afara inculpatului.

– Nu, domnule preşedinte.

– Foarte bine. Acum curtea se va adresa direct inculpatului.

Wegener îşi mută privirea şi se înclină înainte, în scaunul său.

– În apărarea dumneavoastră, domnule, aveţi dreptul să alegeţi una dintre următoarele trei variante. În primul rînd, puteţi să nu faceţi nici o declaraţie, în care caz curtea nu va interpreta negativ acţiunea dumneavoastră. În al doilea rînd, aveţi dreptul să faceţi declaraţii fără prestare de jurămînt şi fără să fiţi supus unui interogatoriu. În al treilea rînd, aveţi dreptul să faceţi declaraţii sub prestare de jurămînt şi să fiţi supus unui interogatoriu de către Procurorul Curţii Marţiale. Înţelegeţi aceste drepturi, domnule?

John Doe, care asista de mai bine de-o oră în tăcere şi cu o expresie amuzată pe chip, se ridică nesigur pe picioare. Cu mîinile prinse în cătuşe la spate, se înclină uşor înainte şi, de vreme ce cuterul se mişca acum ca un buştean dus de torent, avea mari probleme ca să-şi menţină echilibrul.

– Ce-i porcăria asta? strigă el, făcîndu-i din nou pe cei prezenţi să se întrebe de unde venea accentul. Vreau să fiu dus înapoi în camera mea şi lăsat în pace pînă cînd o să capăt un nenorocit de avocat.

– Domnule Doe, răspunse Wegener, în caz că nu ţi-ai dat încă seama, eşti judecat pentru piraterie, viol şi crimă. Această carte – căpitanul ridică *Stînci şi bancuri de nisip* – arată că am

dreptul să te judec aici şi acum şi spune că, dacă te găsim vinovat, avem dreptul să hotărîm să fii spînzurat de catarg. E drept că Paza de Coastă n-a mai făcut asta de cincizeci de ani încoace, dar ai face bine să crezi că pot să fac asta foarte bine, dacă vreau! Nimeni nu s-a obosit să schimbe legea. Lucrurile stau puţin diferit de cum te aşteptai, nu-i aşa? Doreşti avocat – îl ai pe domnul Alison lîngă tine. Vrei să te aperi singur? Ai ocazia. Dar, domnule Doe, acest tribunal nu este o instituţie de caritate şi ai face bine să reflectezi la asta adînc şi rapid.

– Cred că nu-i decît un rahat. Duceţi-vă dracului!

– Curtea nu va lua în considerare declaraţia inculpatului, rosti Wegener, străduindu-se să-şi păstreze expresia feţei nemişcată şi sobră, aşa cum trebuia să fie cea a unui preşedinte, în cazul unui delict capital.

Apărarea pledă cincisprezece minute, făcînd o încercare temerară, dar aproape inutilă, de-a diminua greutatea probelor prezentate de Procurorul Curţii Marţiale.

Prezentarea cazurilor dură cinci minute pentru fiecare. Apoi veni momentul ca Wegener să ia din nou cuvîntul.

– După audierea probelor, membrii completului de judecată vor da verdictul. Modalitatea va fi prin vot scris şi secret. Procurorul Curţii Marţiale va înmîna buletinele de vot şi apoi le va aduna.

Asta dură mai puţin de un minut. Toţi membrii completului de judecată priviră spre inculpat înainte şi după ce-şi dădură votul. Procurorul strînse apoi buletinele de vot şi, după ce le amestecă cu aceeaşi îndemînare cu care amestecă un copil de cinci ani cărţile de Păcălici, le aşeză pe masă în faţa lui. Înainte de-a vorbi, îşi notă ceva în carneţelul său galben.

– Acuzatul să se ridice în picioare, cu faţa spre completul de judecată. Domnule Doe, ai ceva de spus înainte de-a se rosti verdictul?

Bărbatul nu rosti nimic şi privi amuzat, cu o expresie neîncrezătoare pe faţă.

– În regulă. După ce s-a efectuat votul, două treimi din membri l-au găsit pe acuzat vinovat şi l-au condamnat la moarte prin spînzurătoare. Sentinţa va fi executată în minimum o oră de la pronunţare. Dumnezeu să aibă grijă de sufletul tău. Curtea este liberă.

– Regret, domnule, rosti apărătorul către clientul său. Nu mi-ai dat ocazia să mă împotrivesc.

– Aduceți-mi un avocat, răcni domnul Doe.

– Acum nu mai ai nevoie de avocat, domnule. Ci de un preot.

Ca pentru a sublinia faptul, Riley îl apucă de braț.

– Haide, iubitule. Ai întîlnire cu un ștreang.

Șeful echipajului îl conduse afară din cameră.

Celălalt prizonier, denumit James Doe, urmărise întreaga procedură cu o neîncredere fascinată. Neîncrederea exista încă, observau cu toți, dar era mai degrabă genul de neîncredere pe care te așteptai să-l vezi pe chipul unui om aflat înaintea trenului.

– Înțelegi ce se petrece aici? întrebă locotenentul.

– Nu poate fi adevărat, omule, zise prizonierul, dar în vocea lui se citea mult mai puțină siguranță decît cu o oră sau două mai devreme.

– Ascultă, omule, de ce nu ești atent? N-ați fost anunțați că sînteți o specie pe cale de dispariție în zonă? Facem asta de aproape șase luni. Toate pușcăriile sînt pline, iar judecătorii nu vor să fie deranjați. Dacă prindem pe cineva și dacă avem probele necesare, ne dau voie să ne descurcăm la fața locului. Nu v-a zis nimeni că regulile s-au schimbat puțin?

– Nu puteți face asta! replică el aproape strigînd.

– Știi ceva? În zece minute o să te duc pe punte și-o să vezi. Te previn, dacă nu cooperezi, noi n-o să jucăm cum vrei tu, amice. De-asta sîntem sătui. Mai bine stai cuminte, reflectează și, cînd o veni vremea, o să vezi cît de serioasă e treaba.

Locotenentul se servi cu o ceașcă de cafea, ca să treacă timpul, fără să-i vorbească clientului său. Cînd aproape că terminase de băut, ușa se deschise din nou.

– Toată lumea pe punte ca să asiste la execuție, anunță Oreza.

– Haide, domnule Doe. Ai face bine să privești.

Locotenentul îl apucă de braț, conducîndu-l înainte. Imediat lîngă ușa sufrageriei se afla o scară care ducea pe punte. La capătul ei, se deschidea un culoar îngust, iar amîndoi bărbații se îndreptară spre pupa, către puntea cuterului unde trebuia să aterizeze elicopterul, dar care era liberă.

Locotenentul se numea Rick Alison. Un puşti de culoare din Albany, New York, care era specialistul în navigaţie al vasului şi care mulţumea lui Dumnezeu în fiecare seară că activa sub comanda lui Red Wegener, care era de departe cel mai bun comandant pe care-l întîlnise în viaţa lui. Se gîndise, nu o dată, să părăsească serviciul în Marină, dar acum avea de gînd să rămînă cît putea de mult. Îl conduse pe domnul Doe spre pupa, la aproximativ zece metri depărtare de locul execuţiei.

Acum marea era într-adevăr agitată, observă Alison. Aprecie vîntul la peste treizeci de noduri şi valurile la aproape patru metri înălţime. *Panache* avea un ruliu stînga dreapta de aproape douăzeci şi cinci de grade, legănîndu-se înainte şi înapoi ca un leagăn de copil. Alison îşi aminti că O'Neil pilota nava şi speră că secundul Owens îl supraveghea pe băiat. Proaspătul numit era un puşti destul de priceput, dar mai avea multe de învăţat despre cum se manevrează o navă, îşi zise navigatorul, care el însuşi n-avea decît cu opt ani mai mult. Din cînd în cînd fulgera la tribord luminînd pentru o fracţiune de secundă marea. Ploaia cădea în rafale puternice, iar picăturile piezişe loveau puntea. Una peste alta, era o noapte care l-ar fi făcut pe Edgar Allan Poe să saliveze la gîndul posibilităţilor ce i se ofereau. Nu se vedeau lumini, deşi vopseaua cuterului le oferea un contur fantomatic cu reper vizual. Alison se întrebă dacă Wegener se hotărîse să facă asta datorită vremii sau fusese o coincidenţă fericită?

Căpitane, ai făcut destule lucruri nebuneşti de cînd ai venit la bord, dar asta le întrece pe toate.

Văzu şi frînghia. Cineva o încolăcise de capătul catargului care susţinea antena radio şi radarul. Trebuie să fi fost distractiv, îşi zise Alison. Fusese cu siguranţă mîna secundului Riley. Cine altul ar fi fost atît de nesăbuit ca să încerce?

Apoi apăru prizonierul. Avea încă mîinile la spate. Căpitanul şi subofiţerii se aflau şi ei acolo. Wegener rostea ceva oficial, dar ei nu-l puteau auzi. Vîntul şuiera deasupra punţii şi scutura catargul şi fungile de semnalizare – aha, deci asta făcuse Riley, pricepu Alison. Se folosise de-o fungă ca să trimită ştreangul în capătul catargului. Nici măcar Riley nu era atît de nebun ca să se caţăre în vîrful catargului pe o asemenea vreme.

Apoi se aprinseră cîteva lumini. Erau reflectoarele de pe punte, folosite la orientarea elicopterelor. Nu făceau decît să

lumineze perdeaua de ploaie, dar reuşeau totuşi să dea o oarecare claritate scenei care tocmai avea loc. Wegener mai rosti ceva prizonierului pe a cărui figură era întipărită încă o expresie arogantă. Tot nu-i venea să creadă, îşi zise Alison, întrebîndu-se dacă atitudinea lui avea să se schimbe. Căpitanul clătină din cap şi făcu un pas înapoi. Riley îi trecu apoi ştreangul de gît prizonierului.

Imediat expresia feţei lui John Doe se schimbă. Nu-i venea încă să creadă, dar dintr-o dată lucrurile deveneau puţin mai serioase. Cinci oameni erau adunaţi la celălalt capăt al frînghiei. Alison aproape că izbucni în rîs. Ştia că aşa urmau să se desfăşoare lucrurile, dar nu se aşteptase din partea căpitanului să meargă atît de departe.

Ultima mişcare fu gluga neagră. Riley întoarse prizonierul cu faţa la pupa, spre Alison şi prietenul lui – mai exista şi un alt motiv – înainte de a-l lua prin surprindere. Apoi sosi sfîrşitul pentru domnul Doe.

– NUUUUU!

Urletul fu perfect, un ţipăt lugubru, care se potrivea cu vremea şi vîntul mai bine decît ar fi sperat cineva. Genunchii i se îndoiră, aşa cum era de aşteptat, iar bărbatul aflat la celălalt capăt al funiei se îndreptă în fugă spre pupa. Picioarele prizonierului se ridicară de pe puntea neagră şi nealunecoasă, iar trupul îi ţîşni în aer. Picioarele se mai mişcară de cîteva ori, apoi, înainte ca frînghia să fie legată de-un stîlp, rămaseră înţepenite.

– Ei bine, asta-i tot, rosti Alison.

Îl apucă pe celălalt domn Doe de braţ silindu-l să înainteze.

– Acum e rîndul tău, amice.

Cînd ajunseră la uşa ce ducea înapoi la cabinele de jos, fulgeră foarte aproape de navă. Prizonierul se opri înlemnit, privind în sus pentru ultima oară. Acolo, în ploaie, atîrnat de catarg, se bălăngănea ca un pendul prietenul său mort.

– Acum mă crezi? îl întrebă marinarul, împingîndu-l înăuntru.

Pantalonii domnului Doe erau uzi leoarcă de la ploaie, dar şi din alt motiv.

Prioritatea numărul unu era ca toată lumea să scape de hainele ude. Cînd membrii completului de judecată îşi făcură din nou apariţia erau cu toţii îmbrăcaţi în haine uscate. James Doe

purta acum o uniformă albastră a Pazei de Coastă. Cătușele îi fuseseră scoase, iar pe masa apărării îl aștepta o ceașcă de cafea fierbinte. Nu observă că Oreza nu se mai afla la masa completului și nici că secundul Riley nu se găsea în acel moment în sufragerie. Întreaga atmosferă era mai destinsă decît înainte, dar prizonierul abia dacă băgase de seamă. James Doe nu era nici pe departe calm.

– Domnule Alison, glăsui căpitanul, ți-aș sugera să te consulți cu clientul dumitale.

– Treaba este simplă, amice, zise Alison. Ori vorbești, ori atîrni. Căpitanului nu-i pasă cîtuși de puțin ce-ți alegi. Pentru început, cum te numești?

Jesus începu să vorbească. Unul dintre subofițerii completului luă o cameră video portabilă, de fapt aceeași pe care o folosiseră la abordaj și începu să-l întrebe din nou.

– Bine, înțelegi că ai dreptul să nu spui nimic? întrebă cineva.

Prizonierul abia dacă îl observase, așa că bărbatul repetă întrebarea.

– Mda, bine, am înțeles, O.K.? răspunse el fără să întoarcă fața. Ei bine, ce vreți să știți?

Întrebările erau, bineînțeles, deja scrise. Alison, care era și subofițerul consultant juridic al navei, parcurse lista cît mai încet, în fața camerei video. Urmărea prin asta să-l determine să dea răspunsuri cît mai inteligibile. Interogatoriul dură patruzeci de minute. Prizonierul vorbi repede, dar foarte degajat și nu observă privirile aruncate de membrii completului de judecată.

– Mulțumim pentru cooperare, rosti Wegener la sfîrșit. O să ne străduim să-ți ușurăm situația, avînd în vedere că ai o atitudine cooperantă. Pentru colegul tău nu vom putea face prea multe. Înțelegi asta, nu-i așa?

– Cu atît mai rău pentru el, răspunse bărbatul, iar toți cei aflați în încăpere răsuflară ușurați.

– Vom discuta cu Procuratura Statelor Unite, promise căpitanul. Locotenent, poți duce prizonierul în celulă.

– Înțeles.

Alison scoase prizonierul din încăpere, în vreme ce camera video îi urmărea. Totuși, pînă să ajungă la scara ce-i conducea

jos, prizonierul căzu. El nu observă mîna care-l împiedicase şi nici nu avu timp să vadă cealaltă mînă care-i încolăci gîtul. Apoi secundul Riley rupse antebraţul bărbatului încă inconştient, în timp ce Oreza îi presa un tampon îmbibat cu eter peste gură. Cei doi secunzi îl transportară la infirmerie, unde asistentul medical al cuterului îi imobiliză braţul cu o atelă. Era o fractură simplă, care nu necesita îngrijiri deosebite. Braţul îi era legat de patul infirmeriei, aşa că fu lăsat acolo.

Prizonierul se trezi tîrziu. I se aduse micul dejun de la bucătărie şi i se dădu permisiunea să se spele înainte de sosirea elicopterului. Oreza sosi şi îl duse din nou pe punte, iar de-acolo la pupa, pe pista de aterizare a elicopterului, unde secundul Riley îl ducea pe celălalt prizonier. Ceea ce-l uimi pe James Doe – adevăratul său nume se dovedise a fi Jesus Castillo – fu faptul că John Doe – Ramon José Capati – era în viaţă. Un cuplu de agenţi DEA plasă prizonierii cît mai departe unul de altul, conform instrucţiunilor primite. Unul dintre ei mărturisise, le explicase căpitanul, iar celălalt n-ar fi fost prea încîntat de asta. Castillo nu-şi putea lua privirea de la Capati, iar uluirea din ochii lui aducea prea mult a groază pentru ca agenţii – care agreau ideea mărturisirii în delictele capitale – să nu se străduiască să menţină prizonierii cît de departe le îngăduiau condiţiile. Toate probele materiale şi înregistrările video plecară o dată cu ei. Wegener urmări decolarea elicopterului Pazei de Coastă şi se întrebă cum vor reacţiona cei aflaţi la ţărm. Se simţi cuprins de acea stare de gravitate care urmează întotdeauna acţiunilor puţin nebuneşti, dar Wegener anticipase asta. De fapt, îşi închipuia că anticipase totul. Numai opt membi ai echipajului cunoşteau ce se întîmplase, iar aceştia ştiau ce trebuiau să spună. Marinarul de cart apăru lîngă Wegener.

– Nimic nu este ceea ce pare, nu-i aşa?

– Cred că nu, dar au murit trei oameni nevinovaţi. În loc de patru. *Sigur că proprietarul nu era uşă de biserică*, reflectă căpitanul. *Dar oare trebuiau să ucidă şi nevasta, şi copiii?*

Wegener rămase privind marea neschimbată, fără să ştie ce declanşase, sau cîţi oameni aveau să moară din cauza asta.

4

Pregătiri

Primul indiciu despre cît de neobişnuită era misiunea lui, Chavez îl primi la aeroportul San José. Aduşi acolo într-o camionetă închiriată, fără număr de înmatriculare, se treziră în zona interzisă publicului, unde îi aştepta un avion cu reacţie particular. Asta chiar că era ceva nemaipomenit. „Colonelul Smith" nu urcă la bord. După ce dădu mîna cu fiecare şi le spuse că vor fi aşteptaţi, se întoarse în camionetă. La bord, sergenţii observară că era mai puţin o aeronavă de pasageri şi mai degrabă un miniavion de pasageri. Exista chiar şi o stewardesă care servea băuturi. După ce îşi aranjară echipamentul, fiecare dintre ei îşi permise cîte un pahar cu băutură, în afară de Chavez, care se simţea prea obosit fie şi s-o privească pe tînăra femeie. Abia dacă simţi decolarea avionului şi adormi înainte ca aeronava să atingă altitudinea de zbor. Ceva anume îi spunea că trebuia să doarmă cît avea timp. Era un instinct propriu soldaţilor şi cel mai adesea se dovedise corect.

Locotenentul Jackson nu mai fusese la baza Monterey, dar, urmînd instrucţiunile fratelui său, găsi fără greutate clubul ofiţerilor. Se simţi brusc singur. În timp ce încuia portiera Hondei, îşi dădu seama că era singurul individ din zonă care purta uniformă militară. Cel puţin nu-i era greu să-şi dea seama pe cine trebuia să salute. Ca sublocotenent, era obligat să salute pe aproape toată lumea.

– Hei, Timmy! strigă fratele său din apropierea intrării.

– Salut, Rob.

Cei doi se îmbrățișară. Deși familia lor era foarte unită, Timmy nu-și mai văzuse fratele mai mare, comandantul Robert Jefferson Jackson, din Marina Statelor Unite, de aproape un an. Mama lui Robby murise cu mulți ani în urmă. La numai treizeci și nouă de ani se plînsese de dureri de cap, se hotărîse să se întindă cîteva minute și nu se mai ridicase niciodată, căzînd victimă unui infarct fulgerător. Se descoperise mai tîrziu că fusese un caz nediagnosticat de hipertensiune, unul dintre multele cazuri de negri africani suferinzi de acea maladie lipsită de simptome. Soțul ei, reverendul Hosias Jackson, ținuse doliu alături de comunitatea în care amîndoi își crescuseră familia. Dar în afară de faptul că reverendul Jackson era un bărbat pios, era și un tată ai cărui copii aveau nevoie de o mamă. Patru ani mai tîrziu el se recăsătorea cu o enoriașă de douăzeci și trei de ani, luînd totul de la capăt. Timothy era primul copil din a doua căsătorie. Cel de-al doilea copil călcase pe urmele primului. Licențiat la Annapolis, Robby Jackson devenise pilot pe avioanele de luptă ale Marinei. Timmy obținuse numirea la West Point și își dorea o carieră în infanterie. Un alt frate era fizician, iar al patrulea avocat cu ambiții politice. Vremurile se schimbaseră în Mississippi.

Pentru cineva din afară era greu să-și dea seama care dintre frați era mai mîndru de celălalt. Robby, cu trei trese aurii pe epoleți, purta pe buzunarul de la piept steaua aurie care-l desemna fost comandant navigant – în cazul lui, VF-41, un escadron de luptă compus din avioane F-14 Tomcat. Acum, lucrînd la Pentagon, Robby se afla în ascensiune către comanda unui sector de portavion și apoi, probabil, către comanda propriului portavion. Pe de altă parte, Timothy fusese vreme de cîțiva ani cel mai firav din familie, dar viața la West Point îl schimbase complet. Era cu cinci centimetri mai înalt decît fratele său mai mare și avea cel puțin cinci kilograme de mușchi în plus. Încă un băiat care devenise bărbat după metodele vechi.

– Arăți bine, băiete, observă Robby. Bei ceva?

– Nu prea mult. N-am dormit în ultima vreme.

– Ai avut, cum se spune, o zi lungă.

– De fapt, o săptămînă lungă, răspunse Tim, dar ieri am ațipit puțin.

– Frumos din partea lor, constată cel mai vîrstnic cu un fel de îngrijorare fraternă.

– Ei lasă, dacă aş fi vrut o viaţă uşoară nu mă înrolam în armată.

Cei doi fraţi rîseră din toată inima, îndreptîndu-se spre bar. Robby ceru John Jameson, băutură pe care i-o recomandase un prieten. Tim luă o bere. Conversaţia începu, fireşte, cu noutăţile despre familie, apoi se îndreptă către problemele profesionale.

– Nu-i mare diferenţă faţă de ceea ce faci tu, explică Timmy. Încerci să te apropii şi să loveşti un tip cu un proiectil înainte ca el să-şi dea seama că te afli acolo. Noi încercăm să ne apropiem şi să-l împuşcăm în cap, înainte să-şi dea seama unde sîntem. Ştii despre ce e vorba, nu-i aşa, frăţioare? întrebă Timmy, zîmbind nu fără o urmă de invidie.

Robby fusese acolo o dată.

– Este suficient o dată, rosti Robby grav. Las rahatul ăsta de luptă corp la corp în seama idioţilor ca tine.

– Mda, ei bine, noaptea trecută am fost avangarda batalionului. Conducătorul meu de grupă a atacat superb. FORIN – scuză-mă, Forţele Inamice – erau un grup al Pazei din California, în majoritate tancuri. Nu s-au ocupat aşa cum trebuia de aşezarea taberei, iar sergentul Chavez a pătruns în lagăr înainte ca ei să-şi dea seama. Ar trebui să-l vezi pe tipul ăsta la treabă. Pe cinstea mea, Rob, devine aproape invizibil atunci cînd vrea. O să fie foarte greu de înlocuit.

– Poftim?

– A fost transferat azi după-amiază. Oricum îl pierdeam în cîteva săptămîni, dar l-au ridicat mai devreme şi l-au trimis la Fort Benning. Astăzi au transferat un grup întreg de sergenţi buni.

Tim se opri un moment.

– Toţi de origine spaniolă. Ce coincidenţă.

Se opri din nou.

– E ciudat, dar nu trebuia şi Léon să plece spre Fort Benning?

– Cine-i Léon?

– Un sergent din plutonul lui Ben Tucker – Ben şi cu mine am bătut mingea împreună la Point. Mda, trebuia să plece la Ranger School ca instructor peste cîteva săptămîni. Mă întreb de

ce el și Chavez au plecat împreună. Ei, dar așa-i armata. Ia zi, cum îți place la Pentagon?

– Se putea și mai rău, recunoscu Robby. Încă douăzeci și cinci de luni și, mulțumită lui Dumnezeu Atotputernicul, voi fi în sfîrșit liber. Sînt în cursă pentru un post mai tare, explică fratele mai mare.

Se afla într-un moment dificil al carierei sale. Existau mai mulți oameni capabili decît posturi vacante. Ca și în cazul operațiunilor de luptă, unul dintre factorii decisivi era acum norocul. Observă că Timmy nu știa încă acest lucru.

Avionul cu reacție aterizâ după un zbor de aproape trei ore. Odată aflat la sol, se îndreptă spre terminalul de marfă al micului aeroport. Chavez nu știa care anume. Abia se trezise din somn cînd ușa avionului se deschise larg. Prima lui impresie fu că nu prea era aer. Părea o constatare ciudată, așa că o puse pe seama buimăcelii care urma oricărui somn scurt.

– Unde dracu' sîntem? întrebă un alt sergent.

– O să vă spună afară, răspunse însoțitorul. O să vă distrați bine aici.

Zîmbetul ce însoți răspunsul era prea fermecător ca să merite o replică usturătoare.

După ce își strînseră bagajele și coborîră din aeronavă, o camionetă îi așteptă în imediata apropiere. Chavez avu un răspuns la întrebarea sa încă înainte de a urca în mașină. Aerul era extrem de rarefiat acolo și, privind spre vest, își dădu seama de ce. Ultimele licăriri ale apusului luminau conturul crestat al munților; își dădu seama că se aflau undeva în Munții Stîncoși, chiar dacă nu fusese niciodată acolo. Din camioneta care se îndepărta, văzu pentru ultima oară avionul și o cisternă de alimentare care se îndrepta spre el. Chavez nu se putu împiedica să nu facă legătura. Avionul urma să plece peste mai puțin de treizeci de minute. Puțini oameni remarcaseră că fusese acolo și chiar mai puțini se oboseau să întrebe de ce.

Camera de hotel în care locuia Clark era cochetă și foarte potrivită pentru o ascunzătoare. Simțea în ceafă o durere care-i amintea că încă nu se adaptase complet altitudinii, dar cele cîteva tablete de Tylenol se luptau deja cu asta, iar el știa că misiunea

lui nu presupunea prea mult efort fizic. Ceru micul dejun în cameră şi execută cîteva mişcări de înviorare pentru a-şi risipi încordarea din muşchi. Totuşi, alergarea de dimineaţă era exclusă definitiv. După ce termină făcu un duş şi se bărbieri. Aici servirea era bună. Imediat după ce termină de îmbrăcat sosi micul dejun şi, puţin înainte de ora nouă, era gata de lucru. Coborî cu liftul în hol, apoi ieşi din clădire. Maşina aştepta. Se aşeză în faţă.

– *Buenos días*, rosti şoferul. S-ar putea să plouă după-amiază.

– Dacă plouă, am o jachetă.

– O ploaie rece, probabil.

– Jacheta e căptuşită, zise Clark, sfîrşind parola.

– După cît de tare străluceşte soarele, n-ai zice, rosti bărbatul. La buletinul meteo au anunţat ploaie. Numele meu este Larson.

– Clark.

Nu-şi strînseră mîinile. Pur şi simplu nu se făcea. Larson, care probabil că nu era numele său adevărat, îşi zise Clark, avea în jur de treizeci de ani şi un păr negru care contrasta cu numele ce părea de origine nordică. Carlos Larson era cunoscut în zonă ca fiu al unui tată danez şi al unei mame din Venezuela şi conducea o şcoală de pilotaj, serviciu ce se bucura de o largă audienţă. Era un pilot priceput, care îşi preda cunoştinţele fără să pună prea multe întrebări, lucru care era pe placul clientelei. De fapt, nici nu avea nevoie să pună întrebări – piloţii, în special elevii şcolii de pilotaj, vorbeau mult – iar el avea o memorie bună pentru fiecare detaliu mărunt, plus genul de experienţă care te determina să-i ceri sfatul. De asemenea, toată lumea credea că îşi finanţase afacerea făcînd cîteva zboruri ilegale şi retrăgîndu-se apoi pe jumătate din activitate pentru a duce o viaţă îndestulată.

Această legendă îi crease o reputaţie în rîndul oamenilor de care avea nevoie, dar fără să-şi facă duşmani. Era genul de om care nu se dăduse în lături de la nimic pentru a obţine ceea ce voia, iar acum trăia aşa cum îşi dorise. Aşa se explicau maşina – cel mai puternic model de BMW fabricat vreodată – apartamentul scump şi amanta, o stewardesă de la Avianca, a cărei ocupaţie adevărată era de curier CIA. Larson considera situaţia minunată, cu atît mai mult cu cît femeia era cu adevărat iubita lui, avantaj care nu era, probabil, pe placul conducerii Agenţiei.

Singurul lucru care îl nemulțumea era faptul că repartizarea lui în Columbia nu era cunoscută de șeful bazei. Agent relativ lipsit de experiență, Larson – Clark ar fi fost surprins să afle că acesta era într-adevăr numele lui – știa suficiente lucruri despre modul de operare al Agenției ca să-și dea seama că segmentele comandate separat însemnau, de obicei, un fel de operațiune specială. Acoperirea lui se făcuse în decursul a optsprezece luni, timp în care nu i se ceruseră în schimb prea multe. Sosirea lui Clark constituia, probabil, indiciul că lucrurile aveau să se schimbe. Venise momentul să-și merite banii.

– Care-i programul zilei? întrebă Clark.

– Zburăm puțin. O să ne întoarcem înainte de a se înrăutăți vremea, adăugă Larson.

– Sînt sigur că ai evaluat situația.

– O s-o iau ca pe un vot de încredere, zîmbi pilotul, conducînd spre aeroport. Te-ai uitat, desigur, pe fotografii.

– Mda, le-am studiat vreme de trei zile. Dar sînt suficient de conservator ca să vreau să văd cu ochii mei. Hărțile și fotografiile nu-ți spun tot.

– Mi s-a spus că specificul misiunii este să survolez zona la altitudine constantă, în linie dreaptă, fără zgomot sau viraje care să înnebunească oamenii.

Cel mai amuzant lucru atunci cînd aveai o școală de pilotaj era că te așteptai să întîlnești avioane peste tot, dar dacă unul dintre ele arăta un interes deosebit pentru anumiți oameni, era posibil ca ei să-ți rețină numărul de înmatriculare și să vină la aeroport să-ți ceară socoteală. Cei care locuiau la Medellîn nu erau cunoscuți ca niște oameni care cereau socoteală într-un mod prea politicos. Larson nu se temea de ei. Atîta timp cît își păstra acoperirea, știa că nu trebuia să-și facă griji. În același timp, era un profesionist, iar profesioniștii erau prudenți, mai ales dacă voiau să trăiască.

– Îmi convine.

Clark știa, la rîndul lui, aceleași lucruri. Îmbătrînise într-o meserie periculoasă, asumîndu-și numai riscurile strict necesare. Iar acestea erau destul de serioase. Nu era mare diferență față de jocul de la loterie. Chiar dacă sorții se arătau potrivnici, dacă jucai suficient de mult timp, numărul – corect sau incorect – urma să apară indiferent de cît de prudent erai. Doar că la loteria asta nu

banii erau premiul. Ci un mormînt mic, anonim și pe care îl căpătai doar dacă inamicul își aducea aminte că mai exista religie.

Nu putea să spună dacă îi plăcea sau nu misiunea. Pe de o parte, obiectivul era destul de important. Pe de altă parte... Dar Clark nu era plătit ca să facă asemenea aprecieri. Era plătit să execute misiunea, nu să se gîndească prea mult la ea. Asta era principala problemă în operațiunile speciale. Trebuia să-ți riști viața pe judecata altora. Era interesant de aflat de ce, mai ales că factorii de decizie reușeau să facă adeseori misiunile cît se poate de periculoase. Cei care acționau în teren nu erau întotdeauna încrezători. Clark se confrunta chiar acum cu această problemă.

Avionul Twin Beech era garat în zona obișnuită de zbor a Aeroportului Internațional El Dorado. Nu trebuia să fii prea inteligent pentru a-ți face o părere exactă asupra destinației aeronavelor. Erau prea multe mașini scumpe și mult prea multe avioane scumpe ce trebuiau justificate de columbienii bogați. Erau jucării pentru cei îmbogățiți. Privirea lui Clark alunecă peste ele, figura sa afișînd un interes neutru.

– Simbria păcătosului nu-i chiar așa de rea, nu? chicoti Larson.

– Dar cum rămîne cu bieții nenorociți care plătesc simbriile astea?

– Știu. Spuneam doar că sînt niște avioane grozave. Acele Gulfstream – am zburat cu ele – sînt niște păsări pe care ți-e mai mare dragul să le pilotezi.

– Cît costă? întrebă Clark.

– Un înțelept spunea odată că, dacă trebuie să întrebi prețul, nu ți-l poți permite.

– Mda.

Buzele lui Clark schițară un zîmbet.

Dar unele lucruri au un preț care nu se măsoară în dolari. Începuse să intre deja în starea de spirit potrivită pentru misiune.

Larson pregăti, timp de cincisprezece minute, avionul pentru zbor. Îl pilotase ultima oară cu nouăzeci de minute în urmă și puțini piloți particulari s-ar fi obosit să facă o verificare completă; dar Larson era un pilot bun, ceea ce însemna că era, înainte de toate, un pilot prudent. Clark ocupă locul din dreapta și își legă centura de siguranță ca un elev al școlii de pilotaj aflat la primul zbor. Traficul de marfă era destul de slab la ora aceea,

aşa că puteau rula uşor pe pistă, înainte de decolare. Singurele surprize le constituiau trepidaţiile din timpul decolării.

– E din cauza altitudinii, explică Larson în cască, în timp ce decupla trenul de aterizare. Şi comenzile sînt cam nesigure la viteză mică. Dar nu e nici o problemă. E ca şi cum ai conduce maşina prin zăpadă, trebuie doar să fii atent.

Trăgînd de manşă pentru a ridica aeronava, o lăsă să capete cît mai repede altitudine şi să zboare la întreaga capacitate. Clark privi indicatoarele de bord şi nu observă nimic neobişnuit, deşi părea într-adevăr ciudat să înregistrezi trei mii de metri altitudine şi să poţi distinge încă siluetele oamenilor de la sol.

Avionul făcu un viraj spre stînga, îndreptîndu-se în direcţia nord-vest. Larson decuplă frîna, explicînd că trebuia să urmăreşti şi temperatura motoarelor, chiar dacă sistemele de răcire ale celor două motoare Continental erau în funcţiune. Se îndreptau către culmea muntoasă a ţinutului. Cerul era senin, iar soarele strălucitor.

– Frumos, nu-i aşa?

– Într-adevăr, recunoscu Clark.

Munţii erau acoperiţi cu copaci de un verde smarald, iar frunzele lor străluceau umezite de ploaia care căzuse peste noapte. Dar ochii experimentaţi ai lui Clark văzură altceva. Ascensiunea acestor dealuri ar fi fost o încercare cumplită. Aproape singurul lucru bun care se putea spune era că zona constituia un adăpost ideal pentru cei care doreau să se ascundă. Combinaţia de dealuri abrupte şi aer rarefiat făceau locurile foarte greu accesibile. Nu fusese informat despre ce anume trebuia să se întîmple, dar ştia destule lucruri ca să se bucure că partea cea mai grea a misiunii nu-i revenea lui.

Lanţurile muntoase ale Columbiei se întind pe o axă de la sud-vest la nord-est. Deşi Larson alesese un regim de zbor lejer, curenţii din vecinătatea Oceanului Pacific făceau traversarea plină de hopuri.

– Obişnuieşte-te cu asta. Astăzi curenţii sînt puternici din cauza frontului atmosferic care se apropie. Clocotesc pur şi simplu în jurul dealurilor ăstora. Ar trebui să vezi ce înseamnă aici adevărata vreme rea.

– Mulţumesc, nu sînt curios! Locuri de aterizare nu prea sînt, în caz că lucrurile…

– Merg prost? întrebă Larson. De-asta am atîta grijă la verificarea tehnică. În plus, acolo jos există mai multe piste decît îţi poţi închipui. Bineînţeles, nu întotdeauna eşti întîmpinat cu braţele deschise cînd te hotărăşti să foloseşti una dintre ele. Dar nu-ţi face griji. Acum două luni am pus motoare noi pe pasărea asta. Pe celelalte le-am vîndut unui elev de-al meu care are un King Air vechi. Acum aparţine Biroului de Închirieri, explică Larson.

– Ai şi tu o parte din afacerea asta?

– Nu! Ascultă, ei aşteaptă de la mine să aflu motivul pentru care toţi puştii ăştia iau lecţii de zbor. Eu nu trebuie să mă comport ca un idiot, nu-i aşa? Deci îi învăţ în plus cîteva tactici standard de evitare. Astea le poţi citi în orice carte cumsecade, iar ei aşteaptă de la mine să fac asta. Pablo nu era prea citit. Totuşi era un pilot al dracului de bun. Păcat, într-adevăr, pentru că era un puşti destul de simpatic. L-au prins cu cincizeci de doze. Am înţeles că n-a vorbit prea mult. Nu mă surprinde. Curajos, nemernicul.

– Cît de puternică este motivaţia acestor tipi?

Clark văzuse pe vremuri multe confruntări şi ştia că adevărata iscusinţă a duşmanului nu stătea în numărul armelor lui.

Larson se încruntă, privind cerul.

– Depinde ce vrei să spui. Dacă schimbi denumirea din „motivat“ în „dur“, poate că ar fi mai bine. Ştii, cultul bărbăţiei, lucruri de genul ăsta. Pe undeva sînt chiar de admirat. Aceşti oameni au un ciudat simţ al onoarei. De pildă, cei pe care-i cunosc eu m-au tratat foarte bine. Ospitalitatea lor este impresionantă, mai ales dacă le arăţi puţin respect, lucru pe care-l face toată lumea. În plus, eu nu le sînt rival în afaceri. Vreau să spun că îi cunosc pe oamenii aceştia. Pe mulţi i-am învăţat să piloteze. Dacă aş avea o problemă financiară, aş putea, probabil, să le cer ajutorul şi să-l obţin. Cînd spun asta, mă gîndesc la jumătate de milion bani gheaţă, numai pentru o strîngere de mînă – şi aş pleca din hacienda cu banii în servietă. Ar trebui, bineînţeles, să fac cîteva transporturi în schimb. Şi n-ar trebui să dau banii înapoi. Pe de altă parte, dacă i-aş zgîndări, ei bine, să fii sigur că aş plăti. Ei au nişte reguli stricte. Dacă ţii seama de ele, atunci eşti în siguranţă. Dacă nu, mai bine îţi iei catrafusele şi te duci.

– Le cunosc cruzimea. Cum stau cu mansarda?

– Sînt deștepți atît cît le trebuie. Iar deșteptăciunea pe care nu o au o cumpără. Pot cumpăra orice și pe oricine. Nu-i subestima. Sistemele lor de securitate sînt de ultimul tip, ca acelea folosite de noi la hangarele de ICBM-uri – poate chiar mai bune. Sînt protejați mai bine decît îl protejăm noi pe președinte, numai că trăgătorii lor sînt mai puțin îngrădiți de clauzele contractelor de angajare. Cred că cea mai bună dovadă a inteligenței lor este faptul că s-au adunat și au format Cartelul. Sînt suficient de inteligenți ca să realizeze că răfuielile dintre bande costă pe toată lumea, așa că au format un fel de alianță. Nu-i perfectă, dar funcționează. Indivizii care încearcă să dea buzna în branșă sfîrșesc aproape întotdeauna morți. Medellín este un oraș în care se moare ușor.

– Poliția? Instanțele judecătorești?

– Autoritățile locale au încercat. O mulțime de polițiști au murit, la fel ca majoritatea judecătorilor care au încercat să dovedească ceva, zise Larson, clătinînd din cap. Nu-i prea ușor pentru cineva să meargă înainte cînd nu ajunge la nici un rezultat. Apoi privește lucrurile și din punctul de vedere al banilor. De cîte ori poate cineva să facă abstracție de o servietă plină cu bancnote de o sută de dolari? Mai ales cînd alternativa înseamnă moarte pentru el și familia lui. Cartelul este inteligent, amice, are răbdare și toate resursele necesare, plus suficientă cruzime ca să înfricoșeze pînă și un veteran nazist. Una peste alta, este un inamic extraordinar.

Larson indică un loc aflat la o oarecare distanță.

– Iată Medellínul. Droguri, sex și crimă, toate în acel mic orășel din vale. O focoasă nucleară ar putea rezolva lucrurile, să zicem cu vreo două megatone, adică un nor de praf de aproape o mie trei sute de metri. Mă întreb dacă restul țării s-ar sinchisi...

Asta îi atrase lui Larson o privire scurtă din partea pasagerului său. Larson trăia acolo, îi cunoștea pe mulți dintre oamenii aceia, chiar îi simpatiza pe unii, din cîte îi spusese mai devreme. Dar uneori, de sub detașarea sa profesională ieșea la suprafață ura pe care le-o purta. Duplicitatea ideală. Puștiul avea un viitor minunat în Agenție, conchise Clark. Minte și pasiune la un loc. Dacă știa cum să le mențină în echilibru, putea ajunge departe.

Clark scotoci în geantă după un aparat de fotografiat și un binoclu. Dar nu orașul în sine îl interesa.

– Frumoase locuri, nu-i așa?

Baronii drogurilor își consolidau din ce în ce mai mult securitatea. Culmile dealurilor care înconjurau orașul fuseseră defrișate. Clark numără peste zece locuințe noi. Locuințe, își zise el cu cinism. Erau mai degrabă niște castele. Adevărate fortărețe. Structuri uriașe, împrejmuite cu ziduri joase, înconjurate la rîndul lor de kilometri întregi de pante abrupte. Ceea ce oamenii considerau pitoresc la satele italiene și la castelele bavareze era, întotdeauna, așezarea lor. Întotdeauna pe o culme de deal sau de munte. Îți puteai imagina cu ușurință cu cîtă muncă se amenaja un asemenea loc – începînd cu defrișatul copacilor sau transportul blocurilor de piatră de-a lungul pantelor și terminînd cu priveliștea, care se întindea pe multe mile. Dar construcția caselor și a satelor nu se făcuse în asemenea locuri din capriciu, ca de altfel nici ridicarea acestor locuințe. Înălțimea însemna siguranța că nimeni nu se putea apropia neobservat. Terenul viran care înconjura aceste locuințe era cunoscut în termeni militari ca zona ucigașă, un teren deschis armelor automate. Fiecare reședință avea un singur drum de acces către o singură poartă și o pistă de elicopter pentru evacuare rapidă. Zidurile care înconjurau locuințele erau ridicate din piatră și puteau opri orice glonț pînă la calibrul 15. Binoclul îi dezvălui lui Clark în spatele fiecărui zid cîte o cărare de pietriș sau ciment pe care patrulau gărzile. Asaltul unei asemenea hacienda nu era ușor nici pentru o companie de infanteriști bine instruiți. *Poate un asalt cu elicoptere, sprijinit de lansatoare de proiectile și arme grele... Isuse*, își zise Clark în sinea lui, *la ce mă gîndesc?*

– Ce poți să-mi spui despre planurile caselor?

– Nici o problemă. Planurile acestor case au fost întocmite de trei firme de arhitectură. Acolo securitatea nu mai este atît de bine ticluită. În plus, acum două săptămîni am fost la o petrecere organizată într-una dintre ele – asta ca fapt divers. Aș zice că în privința asta nu sînt prea iscusiți. Le place să-și etaleze luxul. Pot să-ți furnizez planuri ale ansamblului. Imaginile luate din satelit arată amplasarea paznicilor, a garajelor și toate cele.

– Într-adevăr, zîmbi Clark.

– Poți să-mi spui motivul pentru care te afli aici?

– Ei bine, vor o recunoaştere a caracteristicilor fizice ale terenului.

– Asta am observat. La dracu', treaba asta puteam s-o fac şi eu foarte uşor din memorie.

Vocea lui Larson trăda nu atît curiozitate, cît o oarecare iritare de a nu i se fi cerut lui să ducă la bun sfîrşit misiunea.

– Ştii doar cum merg lucrurile la Langley, veni răspunsul lui Clark cu scopul de-a preîntîmpina orice observaţie.

Tu eşti pilot, se abţinu să continue Clark. *Tu nu ştii ce înseamnă să parcurgi un teren tîrîş şi cu echipamentul pe tine. Eu ştiu.* Dacă Larson i-ar fi cunoscut trecutul, şi-ar fi format o părere mai exactă, dar ceea ce făcuse Clark pentru Agenţie şi activitatea lui înainte de angajare nu erau lucruri cunoscute de toată lumea. De fapt, abia dacă erau cunoscute de o mînă de oameni.

– Minimum de informaţii, domnule Larson, zise Clark prin interfon.

– M-am prins, veni răspunsul pilotului.

– Hai să facem un zbor de recunoaştere.

– Ar bate la ochi, mai ales pentru cei de la aeroport. Şi nu vrem asta.

– Ai dreptate.

– Ce poţi să-mi spui despre locurile de prelucrare? întrebă Clark după ce aterizaseră înapoi la El Dorado.

– Majoritatea funcţionează într-o regiune aflată la sud-vest de aici, răspunse Larson, întorcînd avionul de pe direcţia văii. N-am văzut nici unul cu ochii mei – nu lucrez în branşă, iar ei ştiu asta. Dacă vrei să le observi, dă o raită noaptea, echipat cu un sistem de infraroşii, dar sînt greu de localizat. La dracu', sînt unităţi mobile, uşor de instalat şi de deplasat. Întregul ansamblu se poate încărca într-un camion de capacitate medie pentru a se monta a doua zi la zece mile distanţă.

– Nu sînt atît de multe şosele…

– Şi ce-o să faci, o să controlezi toate camioanele care trec? întrebă Larson. În plus, şi oamenii le pot transporta. Mîna de lucru este ieftină în zonă. Inamicul este inteligent şi se adaptează imediat.

– Cît de mult s-a implicat armata locală?

Clark fusese fireşte excelent informat, dar ştia de asemenea că situaţia din teren putea foarte bine să nu coincidă cu situaţia de la Washington – sau să nu fie corectă.

– Au încercat. Cea mai mare problemă a lor este să-şi susţină forţele – elicopterele lor nu-şi petrec decît douăzeci la sută din timp în zbor. Asta înseamnă că nu fac prea multe operaţiuni militare. Cu alte cuvinte, dacă cineva este rănit, s-ar putea să nu primească asistenţa medicală la timp – ceea ce scade considerabil performanţele din timpul operaţiunilor. Şi încă ceva – îţi poţi imagina cu cît plăteşte guvernul un căpitan. Acum închipuieşte-ţi că cineva îl întîlneşte pe căpitan într-un bar din oraş, îi face cinste şi stă de vorbă cu el. Îi spune că în noaptea următoare s-ar putea să se afle în colţul sud-vestic al sectorului său de patrulare – ei bine, oriunde, numai în sectorul nord-vestic nu, bine? Dacă se hotărăşte să patruleze numai într-o parte a sectorului său, nu şi în cealaltă, primeşte o sută de mii de dolari. Bun, cei aflaţi de partea cealaltă au destui bani ca să-l plătească numai să vadă cum colaborează. Bani de sămînţă sau ceva de genul ăsta. Imediat ce observă că poate fi cumpărat, îi asigură un venit mai mic, dar regulat. De asemenea, partea cealaltă are destulă marfă ca să-l lase să captureze, din cînd în cînd, cîte ceva, de vreme ce ştiu că e omul lor şi au tot interesul să fie bine văzut. Într-o zi acel căpitan este promovat şi ajunge colonel, controlînd o zonă mult mai mare… Asta nu pentru că ar fi oameni răi, doar că lucrurile sînt al naibii de lipsite de speranţă. Instituţiile statului sînt extrem de neputincioase în zonă – la dracu', uite cum merg treburile acasă, pentru numele lui Dumnezeu. Eu…

– Eu nu judec pe nimeni, Larson, rosti Clark. Nu oricine este în stare să ia o misiune lipsită de perspective şi s-o ducă la capăt.

Întoarse capul privind pe geamul lateral, zîmbind ca pentru sine.

– Îţi trebuie o doză de nebunie ca să faci asta.

5

Începuturi

Chavez se trezi cu migrena care însoţeşte de obicei primul contact cu atmosfera rarefiată, acea durere care începe imediat în spatele ochilor şi radiază pe întreaga circumferinţă a capului. Cu toate acestea era recunoscător. De-a lungul întregii sale cariere în armată reuşise întotdeauna să se trezească cu cîteva minute înainte de-a suna deşteptarea. Asta îi oferea o trecere ordonată de la starea de somn la trezie, făcînd deşteptarea mai uşor de suportat. Îşi răsuci capul spre dreapta şi spre stînga, inspectînd încăperea în care se afla, în lumina portocalie a zorilor care pătrundea prin fereastra fără draperii.

Clădirea putea fi numită baracă de către cineva neobişnuit să locuiască în aşa ceva. Lui Chavez i se păru că semăna mai degrabă cu o tabără de vînătoare – o impresie total îndreptăţită. Dormitorul măsura în jur de şaizeci de metri pătraţi, apreciase el, şi numărase în total patruzeci de paturi de campanie cu rame metalice, fiecare avînd cîte o saltea subţire, cazonă şi cîte o pătură maro. Totuşi, cearşafurile erau aranjate cu elastice la colţuri; trase concluzia că nu avea de-a face cu o cazarmă împuţită, ceea ce îi convenea de minune. Podeaua era din lemn de brad ceruit, iar tavanul boltit se sprijinea pe bîrne lustruite. Îl surprindea faptul că în sezonul de vînătoare oamenii – oamenii bogaţi – plăteau ca să locuiască în asemenea condiţii, semn că banii nu confereau în mod automat mai multă minte. Lui Chavez nu-i plăcea chiar atît de mult viaţa în barăci, iar singurul motiv pentru care nu opta pentru un apartament privat în Fort Ord sau

în apropiere era dorința de-a face economii pentru automobilul Corvette. Pentru a completa iluzia, la picioarele fiecărui pat se afla o cutie suplimentară pentru muniție.

Se gîndi să se ridice în coate ca să privească pe fereastră, dar știa bine că foarte curînd va sosi timpul să facă și asta. Călătoria de la aeroport durase două ore cu mașina, iar cînd ajunseseră, fiecăruia i se atribuise cîte un pat de campanie în interiorul clădirii. Restul paturilor fuseseră deja completate cu bărbați care dormeau și sforăiau. Soldați, firește. Numai soldații sforăiau așa. La început i se păruse de rău augur. Motivul pentru care tinerii puteau să doarmă și să sforăie imediat după ora zece seara nu putea să fie unul bun. Aici nu era o tabără de vacanță. Ei da, nici asta nu i se mai părea surprinzător.

Deșteptarea veni sub forma unui bîzîit electric, genul care semăna cu alarma unui deșteptător ieftin. Asta era o veste bună. Nici urmă de goarnă – ura sunetul goarnei dimineața. Ca majoritatea soldaților profesioniști, Chavez cunoștea valoarea somnului, iar deșteptarea nu era un motiv de sărbătoare. Trupurile din jurul lui se răsuciră la unison, însoțite de obișnuitele mormăieli și înjurături. Aruncă pătura de pe el și fu surprins să constate cît de rece era pardoseala.

– Tu cine ești? rosti bărbatul care ocupa patul de alături, privind fix podeaua.

– Chavez, sergent-major, Brano 3–17.

– Vega. Același grad. Compania 1–22. Ai venit aseară?

– Îhî. Cum e pe-aici?

– Ei, nu prea știu, dar sînt sigur că au alergat ca nebunii ieri, zise sergent-major Vega și îi întinse mîna. Julio.

– Domingo. Spune-mi Ding.

– De unde ești?

– Los Angeles.

– Eu din Chicago. Vino. Un lucru bun aici este că ai apă caldă și nu există nici un Mickey Mouse la bucătărie. Dacă ar porni și blestemata aia de căldură noaptea...

– Unde dracu' sîntem?

– Colorado. Asta-i tot ce știu. Nu prea mult.

Cei doi sergenți se alăturară unui lung șir de bărbați care se îndreptau spre dușuri.

Chavez privi în jur. Nimeni nu purta ochelari. Păreau cu toții foarte bine antrenați, chiar și pentru niște soldați. Cîțiva erau într-adevăr foarte robuști, dar majoritatea, asemenea lui Chavez, aveau silueta zveltă și bine legată a alergătorilor de cursă lungă. Un alt lucru îi fu atît de limpede, încît îl observă în mai puțin de jumătate de minut. Erau cu toții de origine hispanică.

Dușul îi făcu bine. Exista un teanc înalt de prosoape noi și suficiente chiuvete, încît să aibă cu toții loc să se bărbierească. Iar toaletele aveau chiar și uși. În afara atmosferei rarefiate, hotărî Chavez, locul ăsta oferea condiții bune. Comandantul, oricine ar fi fost, le oferi douăzeci și cinci de minute libere pînă la adunare. Era aproape civilizat.

Civilizația se sfîrși brusc la 6.30. Bărbații îmbrăcară uniformele care aveau bocanci rezistenți și ieșiră. Acolo, Chavez observă patru bărbați aliniați. Erau cu siguranță ofițeri. Îți dădeai seama după ținută și expresie. În spatele celor patru se afla un altul, mai în vîrstă, care arăta și se purta tot ca un ofițer, dar... nu chiar, își spuse Chavez în sinea lui.

– Eu unde merg? îl întrebă Ding pe Vega.

– Tu trebuie să rămîi lîngă mine. Grupa a treia, căpitanul Ramirez. Isteț, homosexual, dar băiat bun. Sper să-ți placă să alergi, amice.

– O să-ncerc să nu mă fac de rîs, replică Chavez.

Vega se întoarse rînjind.

– Asta ziceam și eu.

– Bună dimineața, oameni buni! tună vocea celui mai în vîrstă. Pentru cei dintre voi care nu mă cunosc, sînt colonelul Brown. Pentru cei proaspăt sosiți, bine ați venit în mica noastră ascunzătoare din munți. Ați fost deja repartizați în grupele voastre și, pentru informarea tuturor, echipele sînt acum complete.

Pe Chavez nu-l surprinse faptul că Brown era singurul bărbat cu o origine nonhispanică evidentă. Alți patru bărbați înaintau spre cei adunați. Erau instructori de educație fizică. Îi recunoșteai imediat după tricourile de un alb imaculat și după aerul încrezător, datorat faptului că puteau trimite pe oricine la podea.

– Sper că toată lumea a dormit bine, urmă Brown. Vom începe ziua cu puţin antrenament.

– Sigur, mormăi Vega, am putea foarte bine să murim înainte de micul dejun.

– De cînd eşti aici? întrebă Ding în şoaptă.

– Astăzi e a doua zi. Isuse, sper să fie mai uşor. Ofiţerii probabil că sînt aici de cel puţin o săptămînă – nu vomită după ce mănîncă.

– ...şi o alergare scurtă şi uşoară de cinci kilometri pe dealuri, încheie Brown.

– Asta nu-i mare lucru, observă Chavez.

– Aşa am zis şi eu ieri, răspunse Vega. Mulţumesc cerului că m-am lăsat de fumat.

Ding nu ştiu cum să reacţioneze. Vega era, la rîndul său, luptător în infanteria a 10-a uşoară, Mountain, şi, ca şi el, presupunea că era în stare să se antreneze o zi întreagă cu mai mult de douăzeci şi trei de kilograme de echipament în spate. Dar aerul era rarefiat, atît de rarefiat, încît Chavez se întrebă la ce altitudine se aflau.

Începură exerciţiile zilnice şi nu fu nevoie de prea multe repetiţii, conchise Chavez, care se surprinse transpirînd uşor. Era alergarea care îl avertiza pe Chavez cît de dificile erau exerciţiile. Pe măsură ce soarele se ridica deasupra munţilor, el începu să-şi dea seama ce fel de ţinut era. Tabăra era adăpostită pe fundul unei văi şi se întindea pe aproape două sute de kilometri pătraţi de teren aproape plan. Tot restul părea vertical, dar la recunoaştere se dovedi a fi plin de pante cu mai puţin de patruzeci şi cinci grade înclinaţie, presărate cu hăţişuri pline de pini care n-ar fi crescut nici măcar cît pomii de Crăciun. Cele patru grupe, fiecare condusă de un instructor şi un căpitan, se deplasară în direcţii diferite, urcînd pe nişte cărări înguste practicate în coasta muntelui. Primii doi kilometri, îşi aminti Chavez, urcaseră peste o sută cincizeci de metri, croindu-şi drum anevoie de-a lungul numeroaselor serpentine ce duceau către o culme pietroasă. Instructorul nu se osteni să comande cîntecul ce însoţea de obicei deplasarea în formaţie. Oricum nu putea fi vorba de-o formaţie, ci mai degrabă de o mînă de oameni care se chinuiau să ţină pasul cu un robot fără chip, al

cărui tricou alb îi mîna înainte către distrugere. Deși în ultimii doi ani nu alergase mai puțin de trei mile zilnic, Chavez gîfîia deja după prima milă. Ar fi vrut să spună ceva de genul „Ce mă-sa, nu-i pic de aer aici!" Dar nu dorea să risipească și așa puținul oxigen. Avea nevoie de fiecare moleculă pentru circuitul său sanguin. Instructorul se opri pe creastă pentru a se convinge că toată lumea era acolo, iar Chavez, alergînd cu încăpățînare pe loc, avu ocazia să vadă o priveliște demnă de o fotografie a lui Ansel Adams – tot ce putea fi mai frumos în lumina unui răsărit de soare. Dar singurul lucru la care se putea gîndi acum, cînd avea priveliștea acestor patruzeci de mile în față, era groaza că va trebui să le parcurgă în întregime.

Dumnezeule, credeam că sînt în formă!

La dracu', chiar sînt în formă.

Următoarea milă o parcurseră în linie dreaptă spre est, iar soarele le biciuia ochii care trebuiau să rămînă atenți. Era o potecă abruptă, iar dacă s-ar fi abătut de la ea ar fi însemnat o cădere dureroasă. Instructorul încetini gradat ritmul, sau cel puțin așa păru, pînă cînd se opri din nou pe o culme.

– Mișcă picioarele! le urlă el celor rămași în urmă.

Erau doi soldați veniți de curînd, își zise Chavez, și se aflau la mai puțin de douăzeci de metri în urmă. Puteai citi pe chipurile lor rușinea și hotărîrea de-a recupera distanța.

– O.K., oameni buni, de-aici se coboară.

Și în mare parte era adevărat, dar cu atît mai periculos. Picioarele obosite și chinuite de lipsa oxigenului trebuiau să cadă la învoială cu o pantă povîrnită, pe care alternau zone mai line cu porțiuni abrupte presărate cu pietre. Aici instructorul slăbi ritmul, credeau ei, pentru siguranță. Căpitanul își lăsă oamenii să-l depășească, rămînînd în urmă ca să obțină o imagine de ansamblu. Acum puteau să vadă tabăra. Cinci clădiri. Dintr-un horn se ridica fumul care promitea micul dejun. Chavez observă un elicopter, șase vehicule – toate cu tracțiune pe patru roți – și ceva ce nu putea să fie decît un poligon de tragere. Alt semn de așezare omenească nu exista în raza lor vizuală, iar sergentul își dădu seama că nici mai devreme, cînd privise întreaga zonă de la înălțime, nu observase vreo clădire mai apropiată de zece kilometri. Nu era greu să-ți dai seama de

ce zona era atît de puțin locuită. Dar el nu avea acum nici timpul, nici energia necesară pentru a analiza problema. Privirea lui urmărea cărarea, iar Ding Chavez se concentra la ritmul și cadența pașilor. Își stabili poziția alături de unul dintre cei doi soldați care rămăseseră în urmă și începuseră să-l observe. Chavez îi considera deja grupa lui și era normal ca soldații să-și poarte de grijă unul altuia. Dar bărbatul își revenise. Acum ținea capul sus, mîinile încleștate cu pumnii strînși, iar pieptul lui puternic radia încredere în sine, în vreme ce cărarea se netezea în sfîrșit și se apropia de tabără. Un alt grup se apropia din partea opusă.

– Adunarea! strigă căpitanul Ramirez pentru prima oară.

Trecu pe lîngă oamenii săi și luă locul instructorului care-i privea. Chavez observă că afurisitul nici măcar nu transpirase. Grupa a treia se încolonă pe două rînduri în spatele ofițerului ei.

– În cadență marș! Ritmul slăbi pînă la pasul regulamentar de marș. Asta le risipi încordarea din plămîni și picioare, vestindu-le că se aflau în grija căpitanului, reamintindu-le că făceau totuși parte din armată. Ramirez îi repartiză în fața barăcilor. Cu toate astea, căpitanul nu le ordonase să cînte în marș. Asta însemna că era inteligent, își zise Chavez, destul de inteligent ca să-și dea seama că nimeni nu mai avea suflu pentru asta. Probabil că Julio avusese dreptate. Era posibil ca Ramirez să fie un bun conducător.

– Formație, stai!

Ramirez se întoarse.

– Pe loc repaus. Ei, n-a fost chiar așa de rău, nu?

– *Madre de dios!* observă o voce în șoaptă.

Un bărbat din primul rînd încercă să vomite, dar nu avu ce.

– O.K., zîmbi Ramirez. Altitudinea e o adevărată tîrfă. Dar eu sînt aici de două săptămîni. O să vă obișnuiți repede cu ea. Peste două săptămîni o să alergați cinci mile pe zi, cu echipamentul pe voi și o să vă simțiți foarte bine.

Rahat! Chavez gîndi același lucru ca și Julio și Vega, convinși că, firește, căpitanul avea dreptate. Prima zi de cazarmă fusese mai grea decît asta... nu?

– O să începem într-un ritm mai lejer. Aveți o oră să vă reveniți și să mîncați ceva. Luați-o ușor cu mîncarea: o să mai alergăm puțin după-amiază. La opt ne întîlnim aici pentru puțină gimnastică. Sînteți liberi.

– Ei bine? întrebă Ritter.

Stăteau pe veranda umbrită a casei unui fost plantator, pe insula St. Kitts. Clark se întrebă ce plantaseră acolo pe vremuri. Probabil că trestie de zahăr, de vreme ce nu mai exista nimic. Ceea ce fusese pe vremuri reședința unui plantator trebuia fără îndoială să arate ca un refugiu insular pentru un capitalist bogat și amantele lui. Acum era, de fapt, proprietatea CIA, care o folosea ca loc de întîlnire, o proprietate sigură, unde personalitățile nu puteau fi găsite, sau pentru scopuri mult mai banale – cum ar fi un refugiu de vacanță pentru directorii executivi.

– Raportul inițial a fost foarte exact, dar a subapreciat dificultățile terenului. Nu-i critic pe cei care l-au întocmit. Crezi numai cînd vezi cu ochii tăi. E un ținut foarte dur.

Clark se îndreptă în scaunul de răchită și întinse mîna după pahar. Statutul său în Agenție se afla cu cîteva niveluri sub cel al lui Ritter, dar Clark era unul dintre puținii angajați ai CIA a căror poziție era unică. Asta, plus faptul că lucrase adeseori personal pentru directorul direcției de Operațiuni, îi dădeau dreptul de-a se relaxa în prezența acestuia. Sentimentul pe care-l încerca Ritter pentru bărbatul mai tînăr nu se putea numi stimă; totuși îi purta lui Clark un considerabil respect.

– Ce mai face amiralul Greer? întrebă Clark.

James Greer era cel care îl recrutase cu mulți ani în urmă.

– Nu arăta prea bine. Cel puțin acum cîteva luni, răspunse Ritter.

– La dracu'!

Clark rămase fixînd cu privirea paharul cu băutură, apoi ridică ochii.

– Îi datorez foarte mult acestui om. Întreaga mea viață. Chiar nu se mai poate face nimic?

– Nu, boala a avansat prea mult. Tot ce pot face este să-l mențină în starea asta. Îmi pare rău. Este și prietenul meu.

– Da, domnule, știu.

Clark își termină băutura și se întoarse la lucru.

– Încă nu ştiu exact ce aveţi de gînd, dar în nici un caz nu-i puteţi ridica din reşedinţele lor.

– Aşa crezi?

Clark confirmă printr-o mişcare a capului.

– Aşa cred. Treaba este de competenţa infanteriei grele, dar chiar şi atunci vă asumaţi un mare risc. Din cîte mi-a spus Larson, trupele pe care le au aceşti indivizi sînt foarte bine pregătite. Presupun că ai putea încerca să-i cumperi pe cîţiva, dar probabil că sînt deja foarte bine plătiţi, aşa că situaţia ar deveni o armă cu două tăişuri.

Ofiţerul activ nu întrebase în ce consta exact misiunea, dar bănuia că era vorba de capturarea unor indivizi care trebuiau alungaţi dincolo de graniţa statului, de unde urmau să ajungă în pachet în faţa unui birou FBI sau chiar a tribunalului Statelor Unite. Dar, ca toţi ceilalţi, făcuse o presupunere greşită.

– E acelaşi lucru cu a infiltra pe cineva. Îşi iau măsurile de precauţie obişnuite – planuri diferite, rute diferite şi escorte înarmate peste tot. Deci, ca să bagi pe cineva pe fir, trebuie să ai pe altcineva printre ei. Larson este mai implicat decît oricine pînă acum şi totuşi nu este suficient de aproape. Dacă am încerca să-l băgăm mai mult, ar însemna să-l ucidem. Ne-a furnizat informaţii foarte bune – Larson este un tip al naibii de bun – iar riscurile sînt deja prea mari. Presupun că localnicii au încercat deja să...

– Au încercat. Şase dintre ei sînt morţi sau dispăruţi. La fel şi informatorii. Au dispărut o mulţime. Localnicii sînt greu de abordat. N-au cum să întreprindă vreo operaţiune fără să-şi rişte viaţa. Se face asta de multă vreme, iar oamenii nu se mai oferă voluntari.

Clark ridică din umeri şi privi în largul mării. La orizont se vedea o navă de croazieră vopsită în alb.

– Presupun că n-ar trebui să mă surprindă duritatea acestor nenorociţi. Larson avea dreptate, creierele pe care nu le aveau puteau să le cumpere. De unde îşi recrutează consilierii?

– De pe piaţa liberă, în principal din Europa şi…

– Mă refer la anchetatori. Trebuie să fie nişte adevărate sperietori.

– Ei bine, este vorba de Felix Cortez. E doar un zvon, dar numele lui s-a repetat de multe ori în ultimele cîteva luni.

– Colonelul DGI care a dispărut, observă Clark.

DGI era serviciul de spionaj cubanez, structurat după modelul KGB-ului sovietic. Se aflase că de fapt Cortez lucra pentru Macheteros, un grup terorist portorican, pe care FBI îl deconspirase în mare parte în ultimii cîțiva ani. Un alt colonel DGI pe nume Filiberto Ojeda, fusese arestat de Birou, după care Cortez dispăruse. Așadar, se hotărîse să rămînă în afara granițelor țării sale. Următoarea întrebare era: se decisese Cortez să lucreze în această puternică branșă a afacerilor pe cont propriu, sau lucra încă sub control cubanez? Oricum, DGI lucra încă după sistemul rusesc. Conducătorii săi erau absolvenți ai academiilor KGB-ului. Reprezentau niște inamici vrednici de tot respectul. Cel puțin Cortez, în mod sigur. Dosarul său de la Agenție îl prezenta ca pe un geniu în compromiterea unor indivizi pentru obținerea de informații.

– Larson știe despre asta?

– Mda. A prins numele la o petrecere. Bineînțeles, ne-ar fi ajutat să știm cum dracu' arată Cortez, dar tot ce avem este o descriere care se potrivește pentru jumătate din populația aflată la sud de Rio Grande. Nu-ți face griji. Larson știe să se păzească, iar dacă ceva nu merge, are propriul avion cu care poate să iasă de-acolo. Ordinele sînt foarte exacte în privința asta. Nu vreau să pierd un ofițer operativ bine pregătit ca să facă muncă de polițist.

Ritter adăugă după o pauză:

– Te-am trimis într-o recunoaștere la fața locului. Știi care este obiectivul general. Spune-mi ce crezi că se poate face.

– Bine. Ai, probabil, dreptate să-ți concentrezi atenția către aeroporturi și să aduni informații strategice. Ținînd cont de sistemele de supraveghere existente, am putea să punem mîna destul de ușor pe centrele de prelucrare, dar sînt foarte multe, iar faptul că sînt mobile necesită un timp de reacție foarte scurt. Presupun că această tactică ar merge numai în cîteva cazuri, pînă cînd să se deștepte adversarul. După aceea, ne asumăm riscuri, iar dacă băieții răi au noroc, s-ar putea să pierdem întreaga forță de asalt, dacă ați gîndit operațiunea în asemenea termeni. Să urmărim produsul finit dincolo de punctele de prelucrare este aproape imposibil fără a avea o mulțime de oameni în teren – prea mulți pentru a reuși să-i acoperim multă vreme – și oricum n-am

obţine mare lucru. Există o mulţime de locuri de aterizare în partea de nord a ţării pe care le-am putea supraveghea, dar am cădea victimă propriului succes. Au reuşit să cumpere o parte atît de însemnată din armată şi poliţie, încît echipele infiltrate ar izbuti să acţioneze două luni – iar asta cu multă generozitate – înainte de a trebui să le schimbăm. Trebuie să văd despre ce echipe este vorba, să mă conving cît de buni sînt oamenii.

– Pot să aranjez asta, zise Ritter.

Se hotărîse deja să-l trimită pe Clark în Colorado. Clark era omul cel mai potrivit ca să le evalueze performanţele.

– Continuă.

– Ceea ce plănuim va merge bine o lună sau două. Putem să le urmărim avionul cînd decolează şi să-l capturăm împreună cu cei implicaţi.

Era singura parte a operaţiunii cu care era la curent Clark.

– Pînă aici i-am putea încolţi, dar n-aş spera mai mult.

– Nu-mi zugrăveşti un tablou prea vesel, Clark.

Clark se aplecă spre el.

– Domnule, dacă doreşti să conduci o operaţiune de strîngere a informaţiilor strategico-tactice împotriva unui inamic atît de descentralizat în desfăşurarea propriilor operaţii – ei bine, acest lucru este posibil, dar numai pentru o perioadă scurtă de timp şi cu un cîştig limitat. Dacă măreşti numărul dotărilor şi încerci să le faci eficiente, sînt al naibii de sigur că o să dai greş. O asemenea operaţiune se poate întreprinde, dar nu pentru mult timp. Nici nu ştiu de ce ne mai obosim măcar.

Asta era foarte adevărat. Clark intuise corect că motivul era că se aflau într-un an electoral, dar nu era genul de observaţie care să i se permită unui ofiţer operativ, mai ales dacă se număra printre cei buni.

– Motivul pentru care ne obosim nu prea te priveşte, accentuă Ritter.

Nu ridicase glasul. Nu avea nevoie, iar Clark nu era genul de om care să fie intimidat.

– E-n regulă, dar asta nu este o abordare serioasă a problemei. Există o vorbă veche, domnule. Dă-ne o misiune pe care o putem îndeplini, nu una imposibilă. Vorbim serios, sau nu?

– Ce ai de gînd? întrebă Ritter.

Clark începu să-i explice. Ascultîndu-l, Ritter nu păru deloc emoţionat. Unul din lucrurile care-i plăceau lui Clark, îşi zise în sinea lui, era că bărbatul era singurul din Agenţie capabil să discute aceste lucruri calm şi fără să se aprindă – şi în plus, să vorbească serios. Existau foarte puţini oameni pentru care o asemenea discuţie reprezenta un exerciţiu intelectual interesant, o speculaţie extraprofesională, provenită conştient sau inconştient din lectura romanelor de spionaj. *Dumnezeule, n-ar fi grozav dacă am putea*... Marele public avea în general impresia că CIA angaja un mare număr de experţi în acest domeniu. Dar lucrurile nu stăteau aşa. Pînă şi KGB-ul renunţase la aşa ceva, încredinţînd această sarcină bulgarilor – consideraţi de proprii lor colaboratori ca nişte barbari necivilizaţi – sau celor aflaţi în afara legii, ca grupările teroriste din Europa sau Orientul Mijlociu. Preţul politic al unor asemenea operaţiuni era prea mare şi, în ciuda maniei privind păstrarea secretului, cultivată de toate agenţiile de spionaj din lume, aceste lucruri ieşeau pînă la urmă la suprafaţă. Lumea devenise mult mai civilizată de cînd Ritter plecase de la ferma de pe rîul York şi, chiar dacă aprecia în mod sincer acest lucru, existau momente în care o întoarcere la vremurile bune aducea soluţii pentru problemele care nu dispăruseră încă.

– Cît de dificil ar fi? întrebă Ritter cu interes.

– Dispunînd de sprijinul necesar şi de cîteva dispozitive adiţionale – e o lovitură.

Clark porni să explice dispozitivele adiţionale de care avea nevoie.

– Îi avem la mînă cu tot ce au făcut. Asta este singura lor greşeală. Deţin un sistem defensiv standard. De fapt, acelaşi ca pe vremuri. Problema este numai cine face regulile jocului. După cum stau lucrurile acum, amîndoi jucăm după aceleaşi reguli, iar acele reguli, aşa cum sînt aplicate acolo, îi avantajează pe ei. Se pare că niciodată nu reuşim să învăţăm lucrul ăsta. Îi lăsăm întotdeauna pe cei aflaţi de cealaltă parte a baricadei să stabilească regulile. Putem să-i luăm prin surprindere, să le facem greutăţi, să le limităm profiturile, dar, la dracu', avînd în vedere tot ce au făcut deja, este o pierdere minoră. Nu văd decît o singură cale de-a schimba situaţia asta.

– Care este?

– Cum ţi-ar plăcea să locuieşti într-o casă ca asta? întrebă Clark, întinzîndu-i una dintre fotografiile sale.

– Ce arhitectură opulentă şi de prost gust, observă Ritter chicotind.

– Tipul care şi-a făcut o asemenea casă trebuie să se creadă centrul universului. Au manipulat toate instituţiile guvernamentale. Toată lumea susţine că ei sînt un guvern. Acelaşi lucru se spunea şi la Chicago pe vremea Prohibiţiei despre Capone, că guverna într-adevăr oraşul – un singur oraş, corect? Ei bine, aceşti indivizi sînt pe cale să-şi conducă propria ţară şi să administreze şi altele. Deci, să zicem că ei deţin *de facto* puterea unui guvern. Îţi trebuie destulă încredere în tine ca să gîndeşti aşa. Mai devreme sau mai tîrziu, vor începe să acţioneze ca un guvern. Ştiu că noi nu vom desfiinţa regulile. Dar nu m-ar mira ca ei să păşească şi în afara teritoriului lor, o dată sau de două ori, numai ca să vadă ce li se întîmplă. Înţelegi ce vreau să spun? Îşi extind încontinuu limitele şi încă nu s-au lovit de zid, de acel zid care să le spună unde să se oprească.

– John, te transformi într-un psiholog, observă Ritter cu un început de zîmbet.

– Poate. Indivizii ăştia vînd droguri, nu? Majoritatea nu-şi consumă marfa, dar cred că sînt totuşi dependenţi de cel mai puternic narcotic care există.

– Puterea.

Clark încuviinţă.

– Mai devreme sau mai tîrziu, vor depăşi doza. În acel moment, cineva va trebui să se gîndească serios la propunerea pe care ţi-am făcut-o acum. Cînd ajungi sus, regulile se schimbă puţin. Este, bineînţeles, o decizie politică.

Stăpînea tot ce vedea cu ochii. Cel puţin asta era fraza care-i venea în minte, împreună cu toate acele afirmaţii care puteau fi în acelaşi timp adevărate şi false. Valea spre care privea nu-i aparţinea în întregime; parcela de pămînt pe care stătea măsura mai puţin de o mie de hectare, iar perspectiva ei includea milioane. Dar nici o persoană care trăia în raza privirii lui nu putea continua să trăiască dacă el hotăra altfel. Asta era singura categorie de putere care conta şi pe care o exersase cu diferite ocazii, prea multe pentru a mai putea fi numărate. O mişcare a mîinii,

o aluzie aruncată în treacăt unui asociat și treaba era făcută. Nimic din ceea ce întreprindea în această privință nu era întîmplător – moartea era o afacere serioasă – dar era conștient că avea posibilitatea. Era conștient că deținea acel fel de putere capabilă să înnebunească un om. Văzuse asemenea cazuri chiar și printre partenerii săi de afaceri, în majoritatea ocaziilor spre regretul lor. Dar era un cunoscător al lumii și al istoriei. Un lucru neobișnuit pentru cineva din branșa lui, se bucura de o educație solidă, făcută cu forța de regretatul său tată, care se numărase printre pionieri. Datorită acestei educații, înțelegea fenomenele economice la fel de bine ca orice profesor universitar. Înțelegea orientările pieței. Și înțelegea forțele istorice care le generaseră. Era un cunoscător al marxismului; deși respingea doctrina marxistă pentru o multitudine de motive, știa că ea conținea un sîmbure de adevăr, amestecat cu o grămadă de flecăreală politică. Restul educației lui profesionale fusese ceea ce americanii numesc „pregătire practică". În timp ce tatăl său reușise să inventeze un mod cu totul nou de a derula afacerile, el privise, sfătuise și acționase. Explorase piețe noi, sub îndrumarea tatălui său și își construise o reputație de om care-și plănuiește perfect acțiunile, căutat deseori, dar niciodată prins. Fusese arestat o singură dată, dar, după ce doi dintre martori muriseră, ceilalți uitaseră totul, punînd capăt confruntării sale directe cu poliția și tribunalul.

Se considera o rămășiță a vremurilor vechi – un haiduc al capitalismului. În urmă cu o sută de ani, cei aidoma lui construiau căi ferate pe toată suprafața Statelor Unite – el însuși era specialist și cunoștea perfect acel teritoriu – zdrobind tot ce le stătea în cale. Triburile de indieni erau considerate versiunea bipedă a taurilor și date la o parte. Sindicatele – neutralizate cu ucigași plătiți. Guvernele – mituite și răsturnate. Presa – lăsată să urle... pînă cînd cei care-o ascultau deveneau prea mulți. El învățase din acest exemplu. Presa locală nu mai urla atît de tare de cînd descoperise că și oamenii săi erau muritori. Baronii căilor ferate își construiseră palate – cele de iarnă în New York și căsuțe de vară la Newport. Bineînțeles, orice model istoric se năruie dacă este împins prea departe. Prefera, de asemenea, să ignore că cei ca Gould și Harriman construiseră ceva util, nu distrugător pentru societățile lor. O altă lecție pe care o învățase de la secolul

trecut era inutilitatea competițiilor crimei. Își convinsese tatăl să-și studieze cu atenție rivalii. Încă de pe atunci, puterea lui de convingere era impresionantă. Făcuse acest lucru în mod inteligent, într-un moment în care pericolul forțelor din afară făcea de preferat cooperarea. Mai bine să colaboreze, suna argumentul, decît să irosească timp, bani, energie și sînge – și în plus să-și sporească vulnerabilitatea. Iar argumentul funcționase.

Se numea Ernesto Escobedo. Era unul dintre numeroșii membri al Cartelului, dar majoritatea acoliților săi erau de acord că părerile lui erau ascultate. Poate nu toți le aprobau, nu se supuneau toți voinței lui, dar ideile sale se bucurau întotdeauna de atenția cuvenită, pentru că se dovediseră eficiente. Cartelul nu avea un singur conducător, de vreme ce nu era o întreprindere singulară, ci mai degrabă o adunare de conducători care acționau în strînsă colaborare – ceva asemănător unui comitet, dar nu chiar; aproape prieteni, însă nu tocmai. Comparația cu Mafia americană era suficient de sugestivă, dar Cartelul era mai civilizat și mai crud decît ea. Escobedo considera Cartelul mai eficient organizat și mult mai puternic, o organizație tînără și energică în comparație cu cealaltă, învechită și feudală.

El știa că fiii baronilor din trecut folosiseră averea strînsă de înaintașii lor pentru a crea o elită a puterii care avea să conducă națiunea cu ajutorul lor. Totuși, nu era dispus să lase o asemenea moștenire fiilor săi. În plus, el însuși făcea parte din a doua generație. Acum lucrurile evoluau mai repede. Deja nu mai era nevoie de o viață întreagă pentru a strînge o avere considerabilă și de aceea Ernesto își spunea că nu trebuia să lase asta pe seama fiilor săi. Putea să se bucure el de tot. Primul pas în atingerea unui scop era să-l crezi posibil. El ajunsese de mult la această concluzie.

Iar el era un om care dorea să-și atingă țelul. Escobedo avea patruzeci de ani și era un bărbat deosebit de viguros și încrezător în propriile forțe. Nu consumase niciodată produsul pe care îl oferea altora ci numai rareori se amețea ușor cu vin. Un pahar sau două la masă; eventual o băutură tare la întîlnirile cu partenerii de afaceri, dar cel mai adesea Perrier. Acest comportament îi sporea respectul de care se bucura printre asociați. Escodebo era un bărbat sobru și serios, lucru știut de toți. Făcea cu regularitate sport și acorda mare importanță aspectului exte-

rior. Fumător în tinerețe, renunțase de mult la acest obicei. Își supraveghea regimul alimentar. Mama lui avea șaptezeci și trei de ani și era încă energică și viguroasă; mama ei la fel, la cei nouăzeci și unu de ani. Cu o săptămînă în urmă, tatăl lui ar fi împlinit șaptezeci și cinci de ani, dacă nu... dar oamenii care puseseră capăt vieții tatălui său plătiseră, împreună cu familiile lor, un preț crîncen pentru această crimă. Era un lucru de care-și amintea cu mîndrie filială. Îi omorîse pe soția și copiii unuia dintre ei, sub ochii lui, închiși pentru ultima oară. Bineînțeles că nu-i plăcea să omoare femei și copii, dar asemenea lucruri era necesare. El demonstrase cine era cel mai puternic și, din momentul în care se împrăștiase vestea, era puțin probabil ca familia lui să mai fie deranjată din nou. Nu-i făcuse plăcere, dar istoria îl învățase că lecțiile aspre lăsau amintiri adînci. Învățase de asemenea că aceia care ezitau să dea asemenea lecții nu erau respectați. Iar Escobedo pretindea în primul rînd respect. Faptul că se implicase personal în reglarea acelor conturi, în loc să apeleze la mercenari, îi conferise un prestigiu considerabil în cadrul organizației. Ernesto era un creier, spuneau partenerii lui, dar știa să-și ducă lucrurile la bun sfîrșit.

Averea lui era atît de mare, încît nu avea sens să o evalueze. Deținea puterea divină asupra vieții și morții. Avea o soție frumoasă și trei fii grozavi. Cînd patul conjugal își pierdea din atracție, avea o mulțime de amante. Dispunea de tot luxul care putea fi cumpărat cu bani. Poseda reședințe în orașul de la picioarele lui, această fortăreață din vîrful colinei și ferma de la malul mării – la ambele mări, din moment ce Columbia se învecina cu două oceane. La ferme existau grajduri pline cu cai arabi. Cîțiva dintre asociații săi aveau arene de coridă, dar acest sport nu-l interesase niciodată.

În ciuda a tot ce obținuse, viața lui se scurgea în anumite limite – și ce era mai rău, aceste limite fuseseră trasate de oameni mai puțin puternici decît ei. Cu douăzeci de ani în urmă alesese această cale spre mărire și, în ciuda evidentului său succes, opțiunea pe care o făcuse îi refuza anumite drepturi doar pentru că oamenii mai prejos ca el nu erau de acord.

Nu fusese întotdeauna așa „Legea“? spusese cîndva unul dintre cei mai mari industriași feroviari. „Ce-mi pasă mie de

lege?" Şi ieşise basma curată chiar şi cînd nu o urmase, fiind recunoscut ca un om puternic.

Şi-atunci, eu de ce nu? se întrebă Escobedo. O parte din el ştia răspunsul, dar cealaltă parte, mult mai puternică, îl respingea. Nu era idiot, cu atît mai puţin fraier, dar nu ajunsese atît de departe, încît să accepte ca alţii să-i stabilească regulile în viaţă. De fapt, Ernesto încălcase toate regulile care le dorise şi trăsese numai foloase din asta. Ajunsese aici stabilindu-şi propriile reguli, conchise omul de afaceri din el. Trebuia să înveţe să-şi construiască altele noi. Iar ei trebuiau să-nveţe să trateze cu el în termenii pe care-i impunea. Se săturase să se supună termenilor altora. Odată luată hotărîrea, începu să exploreze metodele.

Ce anume folosiseră alţii cu rezultate bune?

Răspunsul cel mai limpede era – succesul. Ceea ce nu puteai să înfrîngi trebuia să recunoşti. Politica internaţională avea tot atît de puţine reguli ca orice întreprindere mare, cu excepţia singurului lucru pentru care merita să lupţi – succesul. Pînă la urmă, nu exista ţară în lume care să nu fi făcut afaceri cu asasini: numai că acei asasini trebuiau să fie eficienţi. Ucideau cîteva milioane de oameni pentru ca cineva să ajungă conducător. Oare nu se ploconeau toate naţiunile în faţa Chinei – iar China nu omorîse milioane de chinezi? Oare America nu încerca să cadă la înţelegere cu ruşii – iar ei omorîseră milioane de oameni de-ai lor. Sub Carter, americanii sprijiniseră regimul lui Pol Pot, care omorîse milioane de oameni de-ai săi. Sub Reagan, America încercase să atingă un *modus vivendi* identic cu cel al iranienilor care omorîseră atîţia dintre oamenii lor, inclusiv mulţi dintre cei care priveau America cu prietenie şi care fuseseră abandonaţi de ea. America menţinuse relaţii de prietenie cu dictatori care aveau mîinile pătate de sînge – unii de dreapta, alţii de stînga, în numele unei politici realiste, în timp ce refuza să-i sprijine pe moderaţi, de stînga sau de dreapta, pe motiv că nu erau suficienţi de moderaţi. Orice ţară atît de lipsită de principii putea ajunge să-l recunoască pe el şi asociaţii lui, nu? Acesta era, în viziunea lui Ernesto, adevărul esenţial în legătură cu America. În vreme ce el avea principii de la care nu se abătea, America nu avea.

Ernesto cunoştea corupţia americană. Pînă la urmă o alimentase şi el. De mulţi ani, forţe de pe cele mai importante pieţe se

uniseră pentru a legaliza afacerea de care se ocupa și el. Din fericire, eșuaseră. Pentru Cartel asta ar fi însemnat dezastrul, dar fusese încă o dovadă despre cît de lipsit de inteligență putea fi un guvern pentru a nu acționa în propriul interes. Guvernul american ar fi putut cîștiga miliarde dintr-o asemenea afacere – așa cum cîștigau el și asociații lui – dar îi lipseau clarviziunea și bunul simț ca s-o facă. Și se mai și autointitulau o mare putere. Cu toată presupusa lor tărie, yankeilor le lipseau voința și bărbăția. El era capabil să coordoneze evenimentele în țara lui, ei nu. Ei puteau să se întindă peste oceane, să umple văzduhul cu avioane de luptă – dar să le folosească pentru a-și proteja propriile interese?

Clătină din cap amuzat.

Nu, nu aveai motive să-i respecți pe americani.

6

Descurajarea

Felix Cortez călătorea cu un paşaport costarican. Dacă i-ar fi sesizat cineva accentul cubanez, i-ar fi explicat respectivului că familia lui plecase din ţară cînd el era doar un copil, însă oricum, o alegere atentă a punctului de intrare în ţară l-ar fi scutit de această grijă. În plus, se străduia în permanenţă să-şi îmbunătăţească accentul. Cortez vorbea foarte bine trei limbi – spaniola nativă, la care se adăugau engleza şi rusa. Era un bărbat frumos, cu trăsături puternic conturate, iar figura lui tropicală nu-l deosebea prea mult de un turist aflat în vacanţă. Mustaţa tăiată cu grijă şi costumul de comandă trădau omul de afaceri venit să încheie un tîrg important, în timp ce dinţii albi şi strălucitori nu făceau decît să accentueze o primă impresie extrem de favorabilă. Se aşeză la rînd la unul dintre ghişeele Aeroportului Internaţional Dulles şi discută degajat cu femeia din spatele lui pînă cînd ajunse în faţa ofiţerului care se ocupa cu verificarea actelor, afişînd atitudinea resemnată a tuturor călătorilor care ştiau că răbdarea era o virtute.

– Bună ziua, domnule, spuse ofiţerul, fără să-şi ridice ochii de pe paşaportul străinului. Ce vă aduce în America?

– Afacerile, răspunse Cortez.

– Aha, îngînă ofiţerul.

Frunzări paşaportul şi văzu o sumedenie de vize de intrare. Tipul călătorea foarte mult şi cam jumătate dintre deplasările precedente în decursul ultimilor... patru ani avuseseră loc în Statele Unite. Vizele fuseseră emise în mod aproximativ egal în Miami, Washington şi Los Angeles.

– Cît timp o să rămîneţi?

– Cinci zile.

– Aveţi ceva de declarat?

– Hainele şi documentele de lucru, atîta tot, rosti Cortez, ridicîndu-şi servieta cu un gest sigur.

– Bine aţi venit în America, domnule Diaz, îi spuse ofiţerul, aplicîndu-i călătorului viza pe paşaport.

– Mulţumesc.

Odată încheiate formalităţile, Cortez se duse să-şi recupereze bagajul care consta într-un geamantan foarte încăpător şi destul de uzat. Încerca de fiecare dată să ajungă în aeroporturile americane cînd nu era oră de vîrf. Făcea acest lucru nu din comoditate, ci în primul rînd fiindcă ar fi fost neobişnuit pentru cineva care avea ceva de ascuns să nu profite de perioadele de flux maxim al pasagerilor. În aşa-zişii timpi morţi, vameşii aveau ocazia să-i enerveze şi să-i agaseze pe călători după bunul plac, iar cîinii special dresaţi nu erau plimbaţi mereu de-a lungul benzii rulante pentru bagaje. Pe de altă parte, era mult mai uşor să depistezi filajul cînd aeroportul era descongestionat, iar Cortez/Diaz era expert în contraspionaj şi în metodele de păcălire a filajului.

Ajunse imediat după aceea la ghişeul Hertz, unde închirie un Chevrolet încăpător şi funcţional. Lui Cortez nu-i plăceau defel americanii, dar avea toată stima pentru maşinile lor mari şi sigure. Ca să plătească, folosi o carte de credit Visa. Tînăra de la ghişeu îi formulă clasica ofertă de înscriere în Hertz Number One Club şi îi înmînă o broşură în faţa căreia Cortez simulă interesul cuvenit. Singurul motiv pentru care era obligat să nu folosească o singură dată una sau alta dintre agenţiile de închirieri auto era acela că nu erau destul de multe pentru a evita repetiţia. Ce-i drept, nu folosea acelaşi paşaport sau aceleaşi cărţi de credit de două ori. Avea un loc, în imediata apropiere a domiciliului personal, unde dispunea de rezerve nelimitate din ambele. Venise la Washington tocmai ca să se vadă cu unul dintre oamenii care făceau posibil acest lucru.

În timp ce se ducea în curte ca să-şi preia maşina închiriată, simţi că-i amorţiseră picioarele. Ar fi putut să se deplaseze cu ajutorul limuzinei de protocol, dar stătuse prea mult şi avea nevoie de mişcare. Căldura umedă a acestei zile de primăvară

tîrzie îi aminti de locurile natale. Asta nu însemna că amintirile lui despre Cuba erau din cale-afară de drăgăstoase, însă fostul lui guvern îi oferise, în fond, toată pregătirea de care avea nevoie pentru ceea ce făcea în momentul de față. Parcă vedea cu ochii minții toate orele acelea de marxism-leninism de la școală, cînd li se spunea unor oameni care n-aveau ce pune pe masă că trăiau în plin paradis. În cazul lui Cortez, orele acelea avuseseră darul de a-i arăta exact ce anume trebuia să dorească de la viață. Instrucția și avansările ierarhice din DGI îl familiarizaseră cu gustul dulce al privilegiilor, iar îndoctrinarea politică nesfîrșită îl ajutase să privească guvernul cubanez cu alți ochi și să vadă cît era de grotesc în tot ceea ce susținea. Însă se conformase regulilor jocului. Învățase ce era de învățat, se deprinsese cu munca de teren și aflase cum funcționau societățile capitaliste, care le erau punctele tari și punctele slabe și cum puteau fi penetrate și expuse actelor subversive. Contrastul dintre cele două tipuri de societate i se părea aproape distractiv fostului colonel. Relativa sărăcie din Porto Rico îi apăruse drept raiul pe pămînt, chiar și atunci cînd colaborase cu camaradul lui, colonelul Ojeda, și cu sălbaticii Macheteros pentru a-l răsturna și a-l înlocui cu versiunea cubaneză a realismului socialist. Cortez clătină din cap și fu cît pe-aci să-l bufnească rîsul în timp ce se îndrepta spre parcarea unde se aflau mașinile de închiriat.

Zborul însemnă două ore de plictiseală tradițională și o gustare rece. Daniel E. Murray, directorul-adjunct al Biroului Federal de Investigații, fu întîmpinat la poarta de acces al pasagerilor de agentul special Mark Bright.

– Mai aveți și alte bagaje, domnule Murray?

– Doar ăsta, iar de chemat mă cheamă Dan, spuse Murray. A stat cineva de vorbă cu ei?

– Încă nu. Cel puțin, nu cred, răspunse Bright, privindu-și ceasul. Trebuiau să ajungă la zece, dar au avut o urgență aseară. Cică ar fi sărit în aer o ambarcațiune de pescuit, așa că s-au dus să salveze echipajul. I-au dat de dimineață la televizor, la știri. Excelent lucrat, ca de obicei.

– La fix, rosti Murray. Nici n-apucăm să-l proclamăm erou că ne trezim cu un bis.

– Ai aflat cîte ceva despre trecutul individului? întrebă Bright. N-am prea avut timp să...

– Mi s-a prezentat dosarul. E un erou, fără nici un fel de exagerare. Cînd spui Wegener, spui legendă vie. I se mai zice Red Wegener, regele SAR-ului. Dacă e să te iei după statistici, cred că jumătate dintre cei care au ieşit în larg au fost salvaţi la un moment dat de tipul ăsta. Cel puţin aşa se zice. Başca amicii barosani pe care-i are acolo sus.

– Ca de pildă?

– Senatorul Billings din Oregon, spuse Murray, explicînd pe scurt şi motivul.

– Preşedintele Comisiei Juridice. De ce Dumnezeu nu s-o fi mulţumit cu cei din transporturi? întrebă retoric Bright, ridicîndu-şi ochii spre tavan şi ştiind prea bine că FBI-ul intra sub autoritatea Comisiei Juridice a Senatului.

– Cît de nou eşti pe problemă?

– Am venit doar fiindcă asta mi-e funcţia, om de legătură. Am văzut dosarul abia înainte de prînz. În ultimele două zile n-am fost la sediu, spuse Bright, în timp ce ieşea pe uşă. Mi-a născut nevasta.

– A, făcu Murray, dîndu-şi seama că asta nu mai era vina agentului. Felicitări. Toată lumea se simte bine?

– Azi-dimineaţă am adus-o acasă pe Marianne, iar Sandra e cel mai frumos bebeluş din lume. Mă rog, cam scandalagioaică, dar asta e.

Murray rîse. Trecuse destul de multă vreme de cînd fusese nevoit să ţină în braţe un nou-născut. Maşina lui Bright era un Ford al cărui motor torcea aidoma unui tigru după o masă copioasă. Pe locul de lîngă şofer se aflau cîteva rapoarte referitoare la căpitanul Wegener. Murray le frunzări în vreme ce Bright reuşi să iasă din parcarea aeroportului. Rapoartele nu făceau decît să confirme ceea ce auzise la Washington.

– Da' ştiu că nu se-ncurcă.

– Asta ziceam şi eu, spuse Bright, dînd din cap. Chiar crezi că sînt adevărate toate chestiile alea?

– La viaţa mea am auzit tot felul de grozăvii, ce-i drept, dar zău că asta le întrece pe toate, spuse Murray, adăugînd după o scurtă pauză: Partea ciudată e că...

– Mda, îl întrerupse agentul. Şi eu am auzit. Colegii noştri sînt dispuşi să creadă, dar, dacă scormonim rahatul...Vreau să spun că, şi dacă facem abstracţie de anumite probleme, pînă la urmă tot ne trezim că...

– Exact, interveni Murray, conştient că acesta era al doilea motiv al implicării lui directe în acest caz. Cît de importantă era victima?

– Legături politice cu o mulţime de granguri, cu directori de bănci, cu grupuri civice, tot tacîmul. Plus că a absolvit la University of Alabama. Individul nu era doar un membru al comunităţii, era unul dintre stîlpii de rezistenţă. De familie bună, nu mai ştiu care strămoş a fost general în Războiul Civil, iar bunicu-său a fost guvernator.

– Bani?

– Berechet. Eu, unul, nici n-aş şti ce să fac cu ei. Are o ditamai proprietatea undeva în nord, care la ora asta e un fel de fermă cu nu ştiu ce plantaţii. Toţi banii familiei i-a băgat în afacerile imobiliare. Din cîte ştim, i-a mers din plin. Şi-a clădit un mic imperiu compus dintr-un labirint de mici corporaţii – procedeul obişnuit. Am numit o echipă care să se ocupe de toate astea, dar o să fie nevoie de timp. Cu toate acestea, unele corporaţii sînt mai greu de urmărit, fiindcă depăşesc graniţele ţării. S-ar putea chiar să nu le dăm niciodată de capăt. Ştii foarte bine cum merg lucrurile în asemenea cazuri. Abia am început verificările.

– Un prosper om de afaceri în cîrdăşie cu baronii drogurilor. Dumnezeule, dar ştiu că ne-a dus cu preşul pînă acum. N-a prizat niciodată?

– Nici vorbă, recunoscu Bright. Nu l-a văzut nimeni, nici noi, nici poliţia din oraş.

Murray închise dosarul. Era doar începutul unei afaceri pentru care era foarte posibil să fie nevoie de ani întregi de muncă. *Drace, deocamdată nici nu ştim exact ce căutăm*, îşi zise directorul-adjunct. *Ştim doar că la bordul lui* Empire Builder *a existat un milion de dolari în bancnote uzate de douăzeci şi de cincizeci*. O sumă de bani gheaţă atît de mare nu putea însemna decît un lucru – dar nu era adevărat. *De fapt, putea însemna o grămadă de lucruri*, îşi zise Murray.

– Am ajuns.

Era destul de uşor să ajungi la bază, iar Bright ştia drumul pînă la chei cu ochii închişi. Văzut din maşină, *Panache* arăta destul de mare. Murray îşi dădea seama că nu era o ambarcaţiune impresionantă ca dimensiuni, însă ştia de asemenea că avea nevoie de imensitatea înconjurătoare a unui ocean ca s-o poată aprecia mai exact. Cînd ieşi din maşină împreună cu Bright, cineva apăru la telefonul din capătul pasarelei, iar după doar cîteva secunde se ivi un al doilea bărbat, pe care Murray îl recunoscu după fotografiile din dosar ca fiind Wegener.

Bărbatul avea un păr despre care abia dacă îţi mai dădeai seama că fusese cîndva roşcat şi care ajunsese suficient de încărunţit ca să facă imposibilă o descriere precisă. Agentului FBI i se păru că omul din faţa lui avea o condiţie fizică de invidiat, lucru sugerat de carura atletică şi de talia subţire. Ochii lui erau reci şi nemişcaţi, comunicîndu-i eventualului interlocutor că nu-l amuzau defel interogatoriile şi că nu era obişnuit să răspundă la prea multe întrebări.

– Bine-aţi venit la bord. Mă numesc Red Wegener, rosti bărbatul cu un zîmbet schiţat în limitele unei politeţi neutre.

– Mulţumim, domnule căpitan. Sînt Dan Murray, iar el este Mark Bright.

– Mi s-a spus că sînteţi de la FBI, spuse căpitanul.

– Eu sînt directorul-adjunct şi am venit chiar acum de la Washington. Mark e agent special şi se ocupă de coordonarea echipei de teren de aici.

Murray îşi dădu seama imediat că expresia lui Wegener se modificase uşor, pe nesimţite.

– Mă rog, ştiu de ce aţi venit. Haideţi la mine în cabină ca să stăm de vorbă.

– Care-i treaba cu pîrjolul? întrebă Dan, în timp ce căpitanul o luă înainte, ca să le arate drumul.

În modul cum formulase întrebarea se insinuase o notă aparte. O notă oarecum... bizară.

– O ambarcaţiune de pescuit a avut necazuri cu motorul care i-a luat foc. Asta a fost azi-noapte, la cinci mile de noi, cînd tocmai ne pregăteam să ieşim la mal. Am făcut cale întoarsă şi, pe cînd ne apropiam de ea, rezervorul de combustibil a sărit în aer. Am avut baftă. N-a murit nimeni, doar unul dintre mateloţi s-a ales cu nişte arsuri.

– Şi barca? întrebă Bright.

– N-am avut cum s-o salvăm. Partea cu adevărat nasoală a fost recuperarea echipajului, recunoscu Wegener, deschizîndu-le uşa musafirilor şi poftindu-i înăuntru. Cîteodată pur şi simplu nu poţi face mai mult. Vreţi o cafea, domnilor?

Murray refuză. Ochii lui se fixaseră asupra căpitanului şi treceau prin el ca un sfredel. *În primul şi-n primul rînd, pare jenat,* îşi zise el. *E o emoţie nefirească într-o asemenea situaţie.* Wegener aşteptă ca oaspeţii lui să se aşeze, după care îşi ocupă locul din spatele mesei de lucru.

– Ştiu de ce-aţi venit, îi anunţă el. A fost din vina mea.

– Înainte de a continua, domnule căpitan... încercă să intervină Bright.

– Am făcut bazaconii şi alte dăţi, dar de data asta chiar că am zbîrcit-o, continuă Wegener, aprinzîndu-şi pipa. Nu vă deranjează dacă fumez, nu?

– Nu, cîtuşi de puţin, minţi Murray.

Nu ştia ce avea să urmeze, însă era sigur că era departe de ceea ce aştepta Bright. În plus, era la curent cu cîteva lucruri despre care agentul special nu avea nici cea mai vagă idee.

– Ce-ar fi să ne povestiţi toată tărăşenia?

Wegener căută într-unul dintre sertarele mesei de lucru şi dădu la iveală un obiect pe care i-l aruncă lui Murray. Era un pachet de ţigări.

– Unuia dintre amicii noştri i-a căzut chestia asta pe punte şi l-am pus pe unul dintre oamenii mei să i-o dea înapoi. Mi-am zis că era un pachet de ţigări şi nimic altceva. Aşa arată, nu? Uitaţi-vă şi voi. Iar legea zice că, dacă reţii pe cineva, trebuie să te porţi frumos cu el, nu? Aşa că i-am lăsat să fumeze. Bineînţeles că sînt ţigări de-alelalte, de haşiş. Prin urmare, cînd i-am luat la întrebări, mai ales cel care pînă la urmă a vorbit era dus cu pluta rău de tot. Asta înseamnă că am dat-o în bară, aşa-i?

– A mai fost ceva, domnule căpitan, nu? întrebă Murray pe un ton nevinovat.

– Riley l-a bumbăcit pe unul dintre ei. A fost răspunderea mea. Am şi vorbit cu el despre asta. Cum să zic, ăla... am uitat cum îl cheamă... ăla care a făcut pe nebunul m-a scuipat, Riley s-a nimerit pe-acolo, a văzut faza şi l-a luat la încins. N-ar fi trebuit s-o facă, numai că facem parte dintr-o organizaţie militară,

iar cînd îl ia cineva la flegme pe comandant, s-ar putea ca soldaților să nu le placă. Așa că lui Riley i-a cam fugit mîna. Dar totul s-a întîmplat pe ambarcațiunea mea, iar asta înseamnă că eu sînt singurul vinovat.

Murray și Bright avură un schimb scurt de priviri. Suspecții nu suflaseră o vorbă despre asta.

– Domnule căpitan, nu de asta ne aflăm aici, spuse Murray după cîteva clipe.

– Nu? făcu Wegener. Atunci de ce?

– Am fost informați că l-ați fi executat pe unul dintre ei, rosti Bright.

În cabina căpitanului se lăsă o liniște de catedrală. Undeva pe punte cineva bătea niște cuie, însă zgomotul cel mai pronunțat era cel al instalației de aer condiționat.

– Trăiesc amîndoi, nu? Au fost doar doi din capul locului și amîndoi sînt în viață. Am trimis caseta cu elicopterul, cînd am percheziționat iahtul. Și-atunci, dacă trăiesc amîndoi, pe cine am împușcat?

– Spînzurat, îl corectă Murray. Cică l-ați fi spînzurat pe unul dintre ei.

– Stați puțin, spuse Wegener, ridicînd din furcă receptorul telefonului și apăsînd pe un buton. Puntea, sînt căpitanul. Trimite-l pe secund la mine. Mulțumesc.

Wegener puse receptorul în furcă și-și ridică privirea spre cei doi musafiri.

– Dacă n-aveți nimic împotrivă, aș vrea să fie de față și secundul.

Murray reuși să arboreze o mină impasibilă. Ar fi trebuit să-ți dai seama, Danny, băiete, își spuse el. Au avut timp berechet să se pună de acord pentru toate amănuntele, iar domnul Wegener e oricum, numai prost nu. Se poate piti la orice oră în spatele unui senator american și ne-a dat pe tavă doi ucigași cu sînge-rece. Chiar și fără o mărturisire oficială, există suficiente probe pentru o acuzație de crimă cu premeditare, iar dacă-l iei la puricat pe Wegener, riști să rămîi cu buza umflată. Cît despre prestanța victimei – n-avea grijă, procurorul n-o să insiste pe ea. Nu exista nicăieri în America un procuror care să nu aibă ambiții politice, iar executarea celor doi ucigași pe scaunul electric ar fi adus oricui o jumătate de milion de voturi. N-avea voie să riște

și să piardă. Jacob, directorul FBI-ului, fusese la rîndul lui procuror și avea să înțeleagă în mod sigur. Murray decise în sinea lui că această atitudine ar fi făcut viața mai ușoară tuturor.

Secundul își făcu apariția după cîteva secunde și, după prezentările de rigoare, Bright continuă să expună versiunea celor doi prizonieri despre mersul lucrurilor, așa cum fusese ea consemnată la secție. Totul mai dură cinci minute, timp în care Wegener pufăi din pipă și făcu de cîteva ori ochii mari.

– Domnule, îi spuse secundul lui Bright după ce acesta își încheie relatarea, am mai auzit povești marinărești la viața mea, dar asta chiar că e cea mai gogonată.

– A fost vina mea, bombăni Wegener, clătinînd din cap. Nu trebuia să le dau pachetul înapoi.

– Cum de nu s-a prins nimeni ce fumau? întrebă Murray, interesat nu atît de conținutul răspunsului, cît de dibăcia celui întrebat.

Spre surprinderea lui, cel care luă cuvîntul fu din nou secundul.

– Există niște reguli care trebuie respectate. În primul rînd, nu stăm toată ziua cu ochii pe prizonieri – că tot veni vorba, țineți cont că erau primii – fiindcă s-ar putea interpreta drept tentativă de timorare sau cum i s-o fi spunînd. Mă rog, așa scrie la regulament, așa facem. În al doilea rînd, nu avem chiar atît de mulți oameni la bord ca să ne putem permite o gardă permanentă. În al treilea rînd, există un sistem de ventilație care elimină fumul, așa că nici nu ne-am dat seama de miros pînă noaptea trecută. Însă atunci era deja prea tîrziu. Cînd i-am adus înăuntru pentru interogatoriu – cîte unul, cum scrie la carte – am văzut că amîndoi aveau niște priviri sticloase. Primul nici n-a deschis gura. Al doilea a vorbit, ce-i drept. Doar aveți caseta, nu?

– Da, am și văzut-o, răspunse Bright.

– Atunci înseamnă că ați văzut și că le-am citit drepturile, conform legilor în vigoare, tocmai ca să nu existe probleme. Dar de aici pînă la spînzurat... e cale lungă, zău așa. Ce Dumnezeu, chiar credeți asemenea aiureli? Fiindcă efectiv e o aberație. Cum să spînzurăm un... Nu obișnuim – de fapt, nici nu poate fi vorba. Habar n-am cînd a fost permis ultima oară un asemenea procedeu.

– Din cîte știu eu, interveni căpitanul, ultima dată s-a întîmplat în 1843. Motivul pentru care există la ora asta o Academie

Navală la Annapolis e că au fost cîțiva oameni care s-au înfierbîntat mai mult decît era cazul la bordul lui *Somers*, cu foarte mult timp în urmă. Unul dintre ei a fost chiar fiul ministrului de război de atunci. Cică ar fi fost vorba de o încercare de revoltă, însă lumea zice că ar fi fost de fapt cu totul altceva. Oricum, nu se mai pune problema să spînzurăm pe cineva la bord, conchise Wegener pe un ton cît se poate de sec. E drept că sînt în funcție de multă vreme, dar nici chiar eu n-am mai prins perioada aceea.

– Nu putem nici măcar să organizăm o curte marțială improvizată, adăugă secundul. Nu pe cont propriu. Țin minte că regulamentul de ordine interioară cîntărește aproape cinci kile și e plin de restricții de care trebuie să ținem cont. Pe cinstea mea, ai nevoie de judecător, de avocați adevărați, un circ întreg. Lucrez de nouă ani pe mare și n-am văzut încă un caz de genul ăsta – în afară de ceea ce te învață la Academie cînd ți se vorbește despre dreptul și legile mării. Singurele forme de pedeapsă la bord sînt cele în careu și există mai mult cu numele.

– Dar nu-i rea ideea. Nu m-ar fi deranjat defel să-i spînzur pe ticăloșii ăia doi, rosti Wegener.

Murray pricepu imediat că observația căpitanului fusese pe cît de promptă, pe atît de inteligentă. Îi păru rău pentru Bright, care probabil că nu mai avusese de-a face cu ceva asemănător. Din acest punct de vedere, Murray era recunoscător celui care-l numise la un moment dat consilier juridic la Londra. Avea o înțelegere mult mai bună a politicii decît majoritatea agenților.

– Zău?

– Cînd eram copil, ucigașii erau de obicei spînzurați. Am crescut în Kansas. Și dați-mi voie să vă spun că au fost din ce în ce mai puține crime. Sigur, acum sîntem prea civilizați ca să mai procedăm așa, iar rezultatul este că nu e zi de la Dumnezeu fără să auzim de cel puțin o crimă. Civilizați, pufni Wegener. Ia spune, domnule secund, pirații au fost vreodată spînzurați în felul ăsta?

– Nu cred. Trupa lui Barbă Neagră a fost judecată la Williamsburg – ați fost vreodată acolo? – în tribunalul vechi, transformat acum în punct de atracție turistică. Țin minte că am auzit că ar fi fost ridicați în ștreang într-un loc unde după aceea s-a construit un Holiday Inn. Cît despre Kidd, l-au dus înapoi în Anglia și

l-au spînzurat acolo, nu? Da, exact, aveau un loc special căruia îi spuneau „Furcile", sau ceva de soiul ăsta. Una peste alta, nu, nici chiar în zilele de demult nu cred că le puneau gîtul în laţ la bord. Noi în nici un caz n-am făcut-o. Dumnezeule mare, ce bazaconie.

– Deci, nu s-a întîmplat nimic de felul ăsta, conchise Murray cu o uşoară inflexiune interogativă în glas.

– Nu, domnule, sub nici o formă, răspunse Wegener.

Secundul confirmă cu un gest aprobator din cap.

– Şi bănuiesc că sînteţi dispuşi să afirmaţi acest lucru şi sub prestare de jurămînt.

– Sigur. De ce nu?

– Dacă n-aveţi nimic împotrivă, aş dori să stau de vorbă şi cu unul dintre şefi. Cu şeful de echipaj, de pildă. El e cel care l-a „agresat" pe...

– Riley e la bord? îl întrebă Wegener pe secund.

– Da, ştiu că meşterea la ceva în cămară împreună cu Navlositorul.

– În regulă, să mergem să vorbim cu ei.

Wegener se ridică şi-şi invită musafirii să-l urmeze.

– De mine mai aveţi nevoie, domnule? Aş avea ceva de lucru.

– Liber, domnule secund. Mulţumesc.

– Să trăiţi. Ne vedem mai tîrziu, domnilor, spuse locotenentul şi se făcu nevăzut după un colţ.

Deplasarea dură mai mult decît s-ar fi aşteptat Murray. Fură nevoiţi să ocolească două ateliere de lucru improvizate, în care cîţiva oameni se străduiau să repare şi să revopsească diverse părţi ale ambarcaţiunii. „Cămara", care era de fapt cabina şefului de echipaj şi a celui din sala maşinilor, primise această denumire din motive obscure, pierdute în negura vremurilor, şi se afla în partea opusă celei în care se găsea cabina căpitanului. Riley şi Oreza împărţeau o cabină situată în imediata apropiere a unei încăperi mici, în care ofiţerii şi gradaţii luau masa în condiţii de relativă intimitate. Wegener ajunse la uşa deschisă şi fu întîmpinat de un nor de fum. Şeful de echipaj avea un trabuc între dinţi, în timp ce mîinile lui uriaşe încercau să manevreze o şurubelniţă ridicol de mică. Ambii bărbaţi ţîşniră în poziţie de drepţi cînd îl văzură pe căpitan.

– Repaus. Ce naiba aveţi acolo?

– L-a găsit Navlositorul, spuse Riley şi-i înmînă obiectul. E foarte vechi şi ne chinuim să-l facem să meargă.

– Ce-aţi zice dacă v-aş spune că e din anul 1778, domnule? întrebă Oreza. Este un sextant fabricat de Henry Edgworth. L-am găsit într-un magazin de vechituri. S-ar putea să luăm ceva bani pe el dacă-l facem să funcţioneze.

Wegener cercetă atent obiectul cu pricina.

– Ai zis 1778?

– Da, domnule. Este unul dintre cele mai vechi sextante din cîte există. Sticla e făcută zob, dar asta n-ar fi o problemă, se poate îndrepta. Ştiu un muzeu dispus să plătească bani grei pentru aşa ceva – asta, bineînţeles, dacă n-o să prefer să-l păstrez pentru mine.

– Avem musafiri, rosti Wegener, trecînd la subiectul care-l interesa. Dînşii vor să stea de vorbă cu voi despre cei doi oameni pe care i-am recuperat.

Murray şi Bright îşi prezentară legitimaţiile. Dan observă că în încăpere exista un telefon şi îşi dădu seama că secundul ar fi avut tot timpul din lume să-i prevină în legătură cu ceea ce avea să urmeze. Din trabucul lui Riley încă nu căzuse nici un fir de scrum.

– Nici o problemă, spuse Oreza. Ce aveţi de gînd să faceţi cu ticăloşii?

– Asta depinde de procurorul general, replică Bright. Obligaţia noastră se leagă de asistenţa pentru instrumentarea cazului, ceea ce înseamnă că e neapărată nevoie să stabilim exact ce aţi făcut după ce aţi pus mîna pe ei.

– Mă rog, pentru asta va trebui să staţi de vorbă cu domnul Wilcox, domnule. Dînsul a condus echipa de intervenţie pe iaht, spuse Riley. Noi n-am făcut decît să-i îndeplinim ordinele.

– Locotenentul Wilcox e în permisie, interveni căpitanul.

– Ce-ar fi să vorbim despre ce s-a întîmplat după ce i-aţi adus la bord? sugeră Bright.

– Aha, făcu Riley. Mda, ce să zic, am greşit şi eu, dar muistul ăla... cum să vă spun, l-a scuipat pe căpitan, domnule, şi nimeni nu-i obligat să-nghită rahaturi de-astea, corect? Aşa că l-am căpăcit niţel. Poate că n-ar fi trebuit să mă dau la el, dar şi el trebuia să ştie să se poarte, ce mama dracului.

– Nu de asta am venit, zise Murray după cîteva clipe de gîndire. Omul zice că l-ați spînzurat.

– L-am spînzurat? De ce, mă rog? întrebă Oreza.

– Cred că de chestia aia căreia i se zice catarg.

– A, adică spînzurat cu ștreangul de gît, asta ați vrut să spuneți? se interesă afabil Riley.

– Întocmai.

Rîsul șefului de echipaj se auzi ca un tunet din înalturi.

– Domnul meu, dacă ar fi să spînzur pe cineva, fiți sigur că respectivul n-ar mai sta să facă scandal a doua zi.

Murray îi repetă aproape cuvînt cu cuvînt povestea, așa cum o auzise la rîndul lui. Riley clătină din cap.

– Nu așa se procedează, domnule.

– Cum adică?

– Parcă ați zis că ăla micu' v-a spus că ultimul lucru pe care l-a văzut a fost amicul lui legănîndu-se ca trestia în vînt, nu? Ei bine, nu așa se face.

– Tot nu pricep.

– Cînd spînzuri pe cineva la bord, întîi îi legi picioarele la glezne și pe urmă ai grijă să-l fixezi pe respectiv de ceva, o balustradă sau altceva de genul ăsta, ca să nu se bălăngăne încoace și-ncolo. E un lucru obligatoriu, domnule. Altminteri, dacă lași o asemenea greutate neancorată, la un moment dat începe să distrugă mai știu eu ce prin jur. Ori îl legi bine ca să știi că nu mai există riscuri, ori te lași de meserie. Altminteri nu se poate. Ce naiba, e o chestie pe care-o știe toată lumea.

– Dumneata de unde știi? întrebă Bright, încercînd din răsputeri să-și mascheze exasperarea.

– Domnule, din cînd în cînd e nevoie să lași bărcile la apă sau să încerci tot felul de chestii și întîmplător cu asta-mi cîștig pîinea. Are și marea meseria ei, să știți. Ia spuneți-mi, dacă ați avea o instalație sau o piesă care cîntărește cît un om, ce-ați face? Ați lăsa-o așa, ca pe o frunză-n vînt, ca pe un candelabru susținut doar de o funie? Păi, în cazul ăsta v-ați trezi că vă bubuie radarul sau vă paradește catargul, Doamne iartă-mă. Unde mai pui că în seara aceea am avut și furtună. Ce ziceți dumneavoastră se făcea pe vremuri, cînd îl luai pe mușteriu, îl propteai cu gîtu-n laț și-i atîrnai o ghiulea de picioare ca să nu-ți alunece în apă. Astăzi, dacă mi-ar face vreunul pe punte așa ceva și mi-ar lăsa vreo

sculă neasigurată, i-aş mai face o gaură a curului de rezervă. Aparatele astea costă, nu jucărie, şi nu-i arde nimănui să le lase la voia întîmplării şi să fie bun de plată. Tu ce zici, Navlositorule?

– Are dreptate. Ţin minte că în seara aia am avut un vînt de-am zis că ne ia pe sus – nu v-a povestit căpitanul? – iar vremea era atît de cîinoasă, că nu i-a mai venit nimănui cheful să huzurească pe punte. Şi nici nu cred c-am avut vreo echipă de întreţinere în funcţiune, nu?

– Da' de unde, spuse Riley. Numai noi ştim cum am scos-o la capăt în seara aia. Cu alte cuvinte, domnule, dacă trebuie neapărat să lucrăm pe punte cînd e vreme proastă, o facem şi pe asta, dar dacă nu eşti obligat să ieşi, trebuie să fii tîmpit sau să nu-ţi placă viaţa ca să apari pe punte de bunăvoie. Mai ales cînd bate vîntul într-un aşa hal. E periculos. Iar riscul e că poţi să rămîi fără oameni.

– Cît de rău a fost în noaptea aceea? întrebă Murray.

– Mare parte din puştii ăştia cu caş la gură au stat cu capul în cutie şi le-a fost frică şi să se uite afară. Plus că a trebuit să mîncăm hrană rece, fiindcă nu i-a mai ars bucătarului să umble cu oalele şi tigăile. De fapt, abia atunci ne-am dat seama cît era de rău, spuse Oreza şi pufni în rîs. Aşa e, Bob?

– Absolut, încuviinţă Riley.

– Şi-atunci să-nţeleg că n-a existat nici o curte marţială improvizată?

– Poftim?

Preţ de o clipă Riley păru sincer nedumerit, după care se lămuri şi faţa i se însenină.

– A, adică un proces cinstit, o judecată corectă şi o spînzurare cu dichis, ca-n reclama aia de la bere, pentru amîndoi?

– Doar pentru unul, preciză Murray, vrînd să fie de folos.

– De ce nu pentru amîndoi? Şi unul şi ălălalt sînt nişte criminali afurisiţi, nu? Uitaţi ce e, domnule, eu am fost la bordul iahtului, da? Am văzut exact ce-au făcut. Nu ştiu, dumneavoastră aţi avut ocazia să aruncaţi vreun ochi? Nu? Atunci daţi-mi voie să vă spun că a fost o porcărie fără pereche. Habar n-am, poate că unii dau peste aşa ceva zi de zi. Eu, unul, n-am avut ocazia pînă acum, domnule, şi pot să vă zic că abia mi-am ţinut maţele-n burtă. Iar dacă-i vorba de spînzurătoare, puteam bine mersi să-i

ridic în ştreang pe loc şi n-ar mai fi umblat nici unul să bată cîmpii a doua zi. Mă rog, poate că nici eu n-ar fi trebuit să-mi ies din pepeni şi să-l buşesc pe puchinosul ăla – m-am pierdut cu firea, iar asta a fost greşeala mea. Îmi cer iertare că s-a întîmplat. Dar jigodiile alea au omorît o familie întreagă şi tare mi-e că au tras şi-un viol mic înainte de asta. Acuma, am şi eu familie, pricepeţi? Am şi eu fete, la fel ca Navlositorul, aici de faţă. Aşa că dacă vă aşteptaţi să dăm apă la şoareci pentru nenorociţii ăia doi, aţi greşit adresa, domnule. Proptiţi-i dumneavoastră în scaunul electric şi împing eu maneta cu dragă inimă.

– În concluzie, nu l-aţi spînzurat? întrebă Murray.

– Rău îmi pare că nu mi-a trecut prin cap s-o fac, domnule, răspunse Riley.

La drept vorbind, cel căruia îi trecuse prin cap toată povestea fusese Oreza.

Murray îi aruncă o privire lui Bright, care între timp se îmbujorase uşor. Lucrurile merseseră chiar mai bine decît se aşteptase. De fapt, i se spusese că Red Wegener era un căpitan extrem de isteţ. Era normal. Doar nu te apucai să încredinţezi comanda unei ambarcaţiuni unui idiot – sau cel puţin încercai să n-o faci.

– Bine, domnilor. Cred că am primit răspunsuri la toate întrebările pe care le avem la ora asta. Vă mulţumim pentru colaborare.

Ieşiră din cabină şi Wegener îi conduse pînă pe pasarelă, unde cei trei bărbaţi se opriră pentru cîteva clipe. Murray îi făcu semn lui Bright să se ducă la maşină, după care se întoarse spre căpitan.

– De pe puntea aceea decolează elicopterele?

– În permanenţă. Tare mult aş vrea să avem şi noi unul numai al nostru.

– Pot să arunc şi eu o privire înainte de plecare? N-am mai văzut aşa ceva pînă acum.

– Urmaţi-mă.

Nu trecu nici un minut şi Murray ajunse în centrul punţii, stînd chiar pe una dintre liniile trasate cu galben care delimitau spaţiul de decolare acoperit cu un înveliş antiderapant. Wegener îi explică modul de acţionare a farurilor din punctul de control,

dar Murray îşi fixă privirea asupra catargului, calculînd în gînd distanţa pînă la punte. Mda, îşi zise el în gînd, era posibil fără nici un fel de probleme.

– Domnule căpitan, pentru binele dumneavoastră sper să nu mai faceţi niciodată o asemenea nebunie.

Wegener se întoarse spre el pradă mirării.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Ştim amîndoi perfect ce am vrut să spun.

– Credeţi cumva că acei doi...

– Da, sînt convins. Probabil că ar fi mult mai greu de sensibilizat un juriu, deşi Dumnezeu singur ştie cum funcţionează mintea unui jurat. Însă aţi făcut-o, ce mai încolo şi-ncoace. Ştiu, nu puteţi spune nimic.

– Ce vă face să credeţi...

– Domnule căpitan, lucrez în FBI de douăzeci şi şase de ani. Am auzit o grămadă de poveşti ciudate – unele adevărate, altele scornite. Treptat, începi să ai un al şaselea simţ prin care faci diferenţa între ce s-a întîmplat şi ce nu. Din cîte văd, era foarte uşor să faci ceea ce cred eu că s-a întîmplat, fără să distrugi antena de radar pentru care îşi făcea atîtea griji domnul Riley. Cum am spus, nu repetaţi figura. De data asta aţi scăpat fiindcă putem să mergem în instanţă şi fără probele pe care le-aţi strîns pentru noi, ba chiar ne vine ceva mai uşor. Dar nu vă forţaţi norocul. Mă rog, sînt sigur că n-o s-o faceţi. V-aţi dat şi dumneavoastră seama că în spatele aparenţelor se afla ceva mult mai serios, nu?

– M-am mirat că victima era...

– Exact. Aţi deschis o cutie a Pandorei fără să vă mînjiţi prea mult pe mîini. Aţi avut baftă. Însă nu vă forţaţi mîna, îi repetă Murray.

– Vă mulţumesc, domnule.

Un minut mai tîrziu, Murray se întoarse în maşină. Agentul Bright era îm continuare nefericit.

– Demult, cînd tocmai ieşisem de la Quantico, mi s-a încredinţat o misiune în Mississippi, îi spuse Murray. Dispăruseră trei funcţionari publici, iar eu eram cel mai tînăr membru al echipei care s-a ocupat de elucidarea misterului. N-am făcut mare lucru. De fapt, singurul lucru pe care l-am făcut a fost să-i ţin haina inspectorului Fitzgerald. Ai auzit vreodată de Big Joe?

– Taică-meu a lucrat pentru el, răspunse Bright.

– Înseamnă că știi că Joe era o figură, un adevărat polițist de pe vremuri. Oricum, cert este că ne-au ajuns la ureche zvonuri despre ce-și propuneau să le facă membrii din zonă ai Clanului cîtorva agenți – ai auzit de poveștile acelea, despre modul cum îți hărțuiau familia și așa mai departe. Ei bine, Joe și-a ieșit din fire. Țin minte că l-am dus cu mașina la o întîlnire cu... am uitat cum îl chema, era șeful local al Clanului și în orice caz avea gura cea mai mare dintre toți. Cînd am ajuns noi, stătea la umbră sub un copac, pe pajiștea din fața casei. Alături de el se afla o pușcă încărcată, iar individul era deja pe jumătate beat. Joe s-a apropiat de el, iar amicul a dat să pună mîna pe pușcă. Joe l-a sfredelit cu privirea ca pe o rîmă inofensivă, așa cum făcuse de atîtea ori cu alții care călcaseră pe bec înaintea ăstuia. Am intrat nițel în panică și am pus la rîndul meu mîna pe tocul pistolului, însă Joe n-a făcut altceva decît să se uite la el și să-i spună că, dacă mai auzea vorbe despre lichidarea vreunui agent sau despre telefoanele de intimidare pe adresa familiei, venea personal și-i lua gîtul, chiar acolo, în curtea din fața casei. N-a urlat la el, nu s-a zborșit, ci pur și simplu i-a vorbit pe un ton neutru și potolit, de parcă ar fi comandat micul dejun într-un restaurant. Liderul local al Clanului l-a crezut, ca și mine, de altfel. Ceea ce a făcut Joe a fost cu totul ilegal, conchise Murray. Însă cîteodată e nevoie să modifici puțin regulile. Am făcut-o și eu la viața mea, iar acum ai făcut-o și tu.

– Eu niciodată n-am...

– Nu te-aprinde, Mark. Am spus „să modifici", nu „să încalci". Regulile, așa cum sînt consfințite, nu pot anticipa toate situațiile concrete. De aceea este de așteptat ca agentul în misiune să facă apel la propria capacitate de a judeca. Așa funcționează întreaga societate. În cazul ăsta, amicii din Paza de Coastă ne-au procurat cîteva informații neprețuite și singurul mod în care le putem folosi e uitînd cum au făcut rost de ele. Nu s-a produs nici un rău în adevăratul sens al cuvîntului, întrucît respectivii vor fi tratați ca niște criminali, iar dovezile de care avem nevoie sînt palpabile. Ori îi punem la prăjit, ori își recunosc crimele, colaborează și ne ciripesc totul, așa cum i-a învățat preabunul căpitan Wegener. Oricum, tot asta s-a decis și la Washington. Ar fi prea incomod pentru toată lumea dacă am face caz pe marginea a

ceea ce s-a discutat la bordul cuterului. Chiar crezi că un juriu local ar...

– Nu, recunoscu imediat Bright. Pînă şi un avocat mediocru ar avea cîştig de cauză şi chiar dacă n-ar face-o el...

– Exact. N-am face decît să ne învîrtim în jurul cozii. Trăim într-o lume imperfectă, dar sînt convins că Wegener n-o să mai comită încă o dată o asemenea greşeală.

– În regulă.

Lui Bright nu-i convenea soluţia, dar asta deja nu prea mai avea mare importanţă.

– Aşadar, ceea ce trebuie să facem acum este să aflăm exact care au fost motivele pentru care nenorocitul ăsta şi familia lui au fost lichidaţi de un *sicario* şi de mîna lui dreaptă. Ştii o chestie? Pe vremea cînd mă ţineam după fundul banditilor din New York, nimeni nu amesteca familiile în asemenea afaceri. Nici măcar nu te apucai să ucizi pe cineva de faţă cu ai lui, în afară de cazurile în care voiai să trimiţi un anumit tip de mesaj.

– N-aş zice că traficanţii de droguri se dau în vînt după asemenea reguli, observă Bright.

– Mda. Şi cînd te gîndeşti că eu, ca un naiv, credeam că teroriştii sînt ăia răi.

Era mult mai uşor decît lucrul cu aşa-numiţii Macheteros, îşi zise Cortez. Iată-l aici, într-un separeu din colţul unui restaurant elegant şi scump, cu o listă de vinuri lungă de zece pagini în mîini – Cortez se declara un expert în vinuri – în loc să fi fost într-o baracă dărăpănată, plină de şobolani, mîncînd fasole şi îndrugînd sloganuri revoluţionare împreună cu nişte oameni care credeau că marxismul însemna să jefuiască bănci şi să înregistreze previziuni eroice pe care staţia locală de radio le difuza între cîntece rock şi reclame. Probabil că America este singurul loc din lume, se gîndi el, unde săracii vin la demonstraţii cu maşinile personale şi unde cea mai lungă coadă la care stau este cea de la casa supermagazinului.

Îşi alese pentru cină un soi obscur de vin de pe valea Loirei. Venind să ia lista, chelnerul îşi închise cu zgomot pixul cu care lua comenzile, în semn de aprobare.

Cortez crescuse într-un loc în care săracii – categorie din care făceau parte aproape cu toţii – se tîrau după pîine şi încălţă-

minte. Locurile în care trăiau săracii erau, în America, cele în care oamenii se drogau, obiceiuri care reclamau sute de dolari pe săptămînă, bani gheață. Pentru fostul colonel, asta era cel puțin ciudat. În America, drogurile se răspîndeau din mahalale către suburbii, făcîndu-i prosperi pe cei care aveau ceea ce își doreau alții.

Ceea ce reprezenta, desigur, și ceea ce se întîmplase la scară internațională. Yankeii, niciodată generoși cu vecinii lor mai puțin prosperi, îi înecau acum în bani, dar folosind ceea ce americanilor le plăcea să numească principiul de la om la om. Îl făcea să rîdă. Nu știa și nici nu-i păsa cîți bani dădea guvernul yankeu prietenilor lui, dar era sigur că cetățenii de rînd – atît de plictisiți de viețile lor, încît aveau nevoie de stimulente chimice – dădeau cu mult mai mult, și asta fără să facă atîta caz de „drepturile omului". Își petrecuse mulți ani ca ofițer de informații, încercînd să găsească o modalitate prin care să slăbească America, să-i micșoreze puterea și să-i reducă influența. Dar Felix își dăduse seama că mersese în direcția greșită. Încercase să folosească marxismul pentru a lupta împotriva capitalismului, în ciuda evidenței care arăta ce anume era viabil și ce nu. Ar fi putut, totuși, să întrebuințeze capitalismul împotriva lui însuși și să-și îndeplinească astfel misiunea originală, în timp ce beneficia de toate avantajele date de chiar sistemul pe care-l distrugea. Cea mai ciudată parte dintre toate era că foștii lui șefi îl etichetaseră trădător pentru că găsise un sistem care funcționa...

Tipul care stătea în fața lui era un american destul de tipic, își zise Cortez. Prea gras de la mîncarea prea multă și prea bună, își pierduse grija pentru curățenia scumpei lui îmbrăcăminți. Probabil că nici pantofii nu și-i lustruia. Cortez își aminti cum mersese desculț o mare parte din tinerețe și se considerase norocos să aibă trei cămăși pe care să le poată numi ale lui. Omul acesta conducea o mașină scumpă, locuia într-un apartament confortabil, avea o slujbă pentru care primea cît zece colonei din DGI – și nu-i ajungea. În fața lui stătea însăși America – oricît ar fi avut, nu era niciodată de ajuns.

– Să aud, cu ce mă poți ajuta?

– Am patru posibilități. Toate informațiile sînt la mine în geantă.

– Cît de bune sînt? întrebă Cortez.

– Toate îţi îndeplinesc cerinţele, răspunse omul. Ştii doar că întotdeauna...

– Da, eşti un om de încredere. De aceea te şi plătim atît de mult.

– Îmi pare bine că sînt apreciat, Sam, zise omul cu o umbră de împăunare.

Felix – pe care partenerul îl cunoştea drept Sam – îi aprecia întotdeauna pe oamenii cu care lucra. Aprecia ceea ce puteau face aceştia. Aprecia informaţiile pe care i le aduceau. Dar îi dispreţuia pentru slăbiciunea lor. Însă un ofiţer de informaţii – şi asta rămăsese – nu putea fi prea exigent. America era plină de oameni ca acesta. Cortez nu se gîndea că şi el fusese, de fapt, cumpărat. Se gîndea la sine însuşi ca la un profesionist îndemînatic, poate un fel de mercenar, dar asta era în spiritul unei vechi tradiţii, nu-i aşa? În plus, făcea ceea ce foştii lui şefi doriseră întotdeauna să facă, cu mai mult succes decît ar fi fost vreodată posibil dacă ar fi lucrat pentru DGI şi altcineva ar fi plătit facturile. De fapt, în ultimă instanţă chiar americanii îi onorau salariul.

Cina trecu fără vreun incident. Vinul era excelent, aşa cum presupusese, dar carnea fusese arsă şi verdeţurile sub orice critică. Washingtonul era pe nedrept socotit oraşul restaurantelor, îşi spuse el. La ieşire, luă pur şi simplu servieta partenerului şi porni către maşină. Drumul înapoi către hotel îi luă douăzeci de minute de mers lejer. După aceea studie documentele timp de cîteva ore. Omul era de încredere, îşi zise Cortez, şi merita aprecierile lui. Fiecare dintre cele patru proiecte era extrem de solid.

A doua zi avea să îşi înceapă munca de recrutare.

7

Ce se știe și ce nu se știe

Așa cum promisese Julio, se obișnuiseră cu altitudinea într-o săptămînă. Chavez ieși din hamurile rucsacului. Încă nu era plin, avea doar douăsprezece kilograme, dar lucrurile erau abordate cu măsură, oamenii erau conduși treptat prin programul de pregătire fizică, fără a se forța. Asta îi plăcea sergentului, care încă mai gîfîia ușor după cele opt mile de alergare. Îl dureau puțin umerii, iar picioarele îi erau obosite, dar în jurul lui nu se auzeau gemete și nimeni nu rămăsese în urmă de data asta. Erau doar obișnuitele mormăituri și blesteme.

– N-a fost chiar atît de rău, spuse Julio fără să ofteze. Dar continuu să susțin că statul culcat este cel mai bun exercițiu.

– Aici ai nimerit-o, rîse Chavez aprobator. Toate grupurile alea de mușchi nefolosiți, cum spun culturiștii.

Cel mai bun lucru din tabăra de antrenament era mîncarea. Atunci cînd mîncau pe cîmp trebuiau să care pachete MGP – „Mîncare Gata Pregătită", adică tot atîtea minciuni cîte cuvinte – dar micul dejun și cina erau întotdeauna bine pregătite în uriașa bucătărie a taberei. Invariabil, Chavez își alegea cea mai mare porție de fructe proaspete cu putință, stropite din belșug cu glu-

coză energizantă, şi obişnuita cafea tip armată, al cărei conţinut de cofeină părea crescut pentru a-ţi da acel imbold suplimentar necesar trezirii. În timp ce comesenii îşi devorau porţiile de ouă cu şuncă înecate în grăsime, el se cufundă în castronul plin cu bucăţi de portocale şi grepfrut şi aproape nimic altceva nu mai contă. Se întoarse la tejghea pentru a-şi lua o porţie de cartofi cu ceapă. Auzise că hidraţii de carbon produceau energie şi acum, cînd deja se obişnuise cu altitudinea, gîndul grăsimii la micul dejun nu-l mai deranja atît de mult.

Lucrurile mergeau bine. Antrenamentul era greu, dar deloc de felul lasă-mă să te las. Cu toţii erau profesionişti cu experienţă şi erau trataţi ca atare. Nu se irosea energie cu făcutul paturilor, sergenţii îşi cunoşteau meseria, iar dacă un colţ de pătură nu era la locul lui, atitudinea colegilor punea lucrurile la punct fără să fie nevoie de ţipetele unui ofiţer superior. Cu toţii erau tineri şi luau lucrurile pe cît de serios puteau fi luate, dar exista acel spirit de aventură şi distracţie. Încă nu aflaseră exact pentru ce se antrenau. Inevitabilele speculaţii şi şoapte printre paturi se transformau treptat într-o simfonie de sforăituri în noapte, după ce cădeau de acord asupra vreunei idei îndrăzneţe.

Chavez, deşi needucat, nu era prost. Îşi dăduse cumva seama că toate teoriile erau greşite. În Afganistan se terminase totul; n-aveau cum să fie trimişi acolo. În plus, toţi cei de aici vorbeau curent spaniola. Mai reflectă o dată, în timp ce mesteca cu poftă un kiwi – fruct de existenţa căruia nici nu auzise pînă în urmă cu o săptămînă. Altitudinea – nu îi antrenau aici doar pentru distracţie. Asta elimina Cuba şi Panama. Poate că era Nicaragua. Cît de înalţi erau munţii acolo? Mexicul şi celelalte ţări central-americane aveau şi ele munţi. Toţi cei de aici erau sergenţi. Cu toţii comandaseră un pluton şi făcuseră antrenamente la un nivel mai ridicat sau mai scăzut. Fiecare dintre ei era infanterist.

Probabil că urmau să fie trimiși în vreo misiune de antrenament, adică să pregătească alți infanteriști. Asta însemna contrarevoluție. Desigur, fiecare țară de la sud de Rio Grande își avea propria sa problemă cu forțele de gherilă. Era rezultată din inechitățile specifice fiecărui guvern și fiecărei economii, dar pentru Chavez explicația era mai simplă și mai la obiect – acele țări erau cu fundul în sus. Văzuse suficient în călătoriile cu batalionul lui în Honduras și Panama. Orașele erau murdare – prin comparație, cocioaba lui de acasă părea raiul pe pămînt. Poliția – deh, niciodată n-ar fi crezut că va ajunge să admire poliția din Los Angeles. Însă cele care își cîștigaseră profundul lui dispreț erau în mod special armatele locale. Niște cete de idioți leneși și incompetenți. Nu foarte diferite de găștile de cartier, cu excepția faptului că toate erau înarmate la fel (găștile din Los Angeles tindeau către individualism aici). Cît despre priceperea în ale armelor, erau egali. Un soldat nu trebuia să fie prea îndemînatic pentru a-l pocni pe vreun nefericit cu arma peste fund. Ofițerii – ei bine, nu întîlnise nici unul care să semene cu locotenentul Jackson, căruia îi plăcea să alerge cot la cot cu oamenii lui și nu se supăra dacă se murdărea și puțea ca un adevărat soldat. Inevitabil însă, sergenții de acolo își cîștigaseră disprețul lui cel mai acut. Acel sergent McDevitt din Coreea îi arătase lui Ding Chavez adevărata lumină – îndemînarea și profesionalismul erau egale cu mîndria. Și, dacă era să ajungem la esență, singurul lucru care conta pentru un bărbat era mîndria cîștigată cu adevărat. Mîndria era cea care te împingea înainte și nu te lăsa să cedezi în timpul blestematelor alergări pe coasta muntelui. N-ai putea să-ți dezamăgești prietenii. N-ai putea să-i lași să vadă în tine mai puțin decît vrei tu să fii. Asta era versiunea prescurtată a tot ceea ce învățase în armată, și știa că același lucru se putea spune despre toți oamenii din acea cameră. De aceea se pregăteau pentru a-i antrena pe alții să facă același lucru. Deci, misiunea lor era o destul de obișnuită misiune pentru armată. Dintr-un motiv sau altul – probabil unul politic, dar lui Chavez nu-i păsa de problemele politice; erau lipsite de sens oricum – era o misiune secretă. Era suficient de inteligent pentru a-și da

seama că genul ăsta de pregătire sub acoperire însemna prezența celor din CIA. Aici avea dreptate. În privința misiunii însă, se înșela.

Micul dejun se sfîrși la timp. Oamenii se ridicară de la mese, luîndu-și farfuriile și depunîndu-le la spălat înainte de a părăsi încăperea. Cei mai mulți se opriră la toaletă și unii, inclusiv Chavez, îmbrăcară tricouri curate. Sergentul nu era extrem de exigent, dar prefera mirosul special al unui tricou proaspăt spălat. Spălătoria de aici era fără cusur. Chavez decise că-i va fi dor de tabără, de altitudine și de tot restul. Aerul, chiar dacă rarefiat, era uscat și curat. În fiecare zi se auzea vaietul singuratic al locomotivelor Diesel care intrau în tunelul Moffat, a cărui gură o zăriseră în alergările pe care le făceau de două ori pe zi. Adeseori, seara, vedeau în depărtare vagoanele etajate ale trenului Amtrak care se îndrepta către est, spre Denver. Se întreba cum era oare vînătoarea pe acolo. Și ce se vîna? Văzuseră o ceată de cerbi mari, dar și siluetele ciudate, albe, ale caprelor care se cățărau pe creste abrupte la apropierea soldaților. Animalele astea erau cu adevărat în formă, observase Julio cu o zi în urmă. Dar Chavez nu se mai gîndi la asta. Animalele pe care le vîna el aveau doar două picioare. Și te împușcau dacă nu erai atent.

Cele patru plutoane se aliniară la timp. Căpitanul Ramirez preluă comanda și le duse în marș pînă la locul de antrenament, cam la opt sute de metri est de tabăra principală, la capătul îndepărtat al platoului situat la mare altitudine. Acolo îi aștepta un negru îmbrăcat în tricou și pantaloni scurți de culoare închisă, haine care se străduiau să facă față mușchilor de dedesubt.

– Bună dimineața, spuse bărbatul. Sînt maiorul Johnson. Azi vom începe un antrenament orientat mai mult către scopul real al misiunii voastre. Cu toții v-ați antrenat în lupta corp la corp. Treaba mea este să văd cît de buni sînteți și să vă mai învăț unele

trucuri pe care antrenamentele anterioare este posibil să le fi scăpat din vedere. Nu-i chiar atît de greu să omori pe cineva în linişte. Cea mai grea parte este să te apropii suficient pentru a putea s-o faci. Cu toţii ştim asta.

În timp ce vorbea, mîinile lui Johnson dispărură pentru un moment la spate.

– Acesta este un alt mod de a ucide pe cineva în linişte.

Mîinile lui apărură de la spate, ţinînd un pistol care avea ataşat în faţă un dispozitiv mare, cilindric. Înainte ca Chavez să-şi spună că era vorba de un amortizor, Johnson ţinti cu ambele mîini şi trase de trei ori. Ding îşi dădu imediat seama că era un foarte bun amortizor. Abia dacă se desluşi clinchetul metalic al încărcătorului automat – era, de fapt, mai silenţios decît zgomotul de sticlă spartă al celor trei sticle care se dezintegrară zece metri mai încolo – iar zgomotul împuşcăturii nu se auzi deloc. Impresionant.

Johnson rînji către ei cu subînţeles.

– Şi nici nu-ţi murdăreşti mîinile. Cum spuneam, cu toţii ştiţi lupta corp la corp, şi asta o să exersăm. Dar eu nu sînt de azi de ieri pe-aici, şi nici voi, aşa că hai să n-o mai lungim. Lupta armată este întotdeauna mai eficientă decît cea fără arme. Aşa încît o să învăţăm un stil cu totul nou de luptă: lupta armată în linişte.

Se aplecă şi dădu la o parte pătura de pe o mitralieră. Şi aceasta părea să aibă ataşat de ţeavă un dispozitiv amortizor. Chavez îşi reproşă speculaţia de mai înainte. Oricare ar fi fost misiunea, nu era una de antrenament.

Viceamiralul James Cutter din Marina Statelor Unite era un aristocrat. Cel puţin aşa arăta, îşi zise Ryan, înalt şi slab, cu părul de un argintiu regal şi cu un zîmbet încrezător pe faţa de un roz şters. Desigur că se purta ca un aristocrat – sau aşa credea, se corectă Jack. În opinia lui Ryan, oamenii cu adevărat importanţi nu-şi băteau capul să se poarte pe măsură. Totuşi, nu însemna că a fi asistentul special al preşedintelui pe problemele de securitate naţională era totuna cu a fi un nimeni. Ryan nu cunoştea decît cîţiva oameni care erau cu adevărat aristocraţi. Cutter se trăgea dintr-una dintre acele vechi familii de yankei care, timp de generaţii, cultivaseră pietre preţioase la fermele lor din Noua

Anglie, după care trecuseră la comerț și, cel puțin în cazul lui Cutter, își trimiseră pe mare fiii în plus. Dar Cutter era genul de marinar pentru care marea reprezenta doar mijlocul de a atinge un țel. Își petrecuse mai mult de jumătate din carieră în Pentagon, iar ăsta, își spuse Ryan, nu era un loc pentru un adevărat marinar. Jack știa că trecuse prin toate stadiile de comandă necesare. Mai întîi un distrugător, apoi un crucișător. De fiecare dată își făcuse treaba bine – cel puțin pe cît de bine era necesar ca să fie remarcat, ceea ce trebuia să fi fost partea importantă. Carierele multora dintre ofițerii dotați se opreau la gradul de căpitan pentru că nu se făceau remarcați de către un superior suficient de bine situat. Oare ce făcuse Cutter pentru a ieși în evidență din mulțime...?

Poate că îl unsese zdravăn pe protector...? se întrebă Jack în timp ce-și termina informarea.

Nu că ar mai fi contat acum. Președintele îl remarcase în echipa lui Jeff Pelt și, la întoarcerea lui Pelt la Universitate – catedra de relații internaționale de la Universitatea din Virginia – Cutter intrase în pîine la fel de ușor ca un distrugător care se lipește de chei. Își luase locul la birou, îmbrăcat într-un costum elegant, turnîndu-și cafeaua într-o cană cu inscripția USS *Belknap*, cea mai bună modalitate de a le aminti oamenilor că odată comandase acel crucișător. În cazul în care vizitatorului de ocazie i-ar fi scăpat acel amănunt – și erau puțini vizitatori de ocazie în biroul consilierului pe problemele de securitate națională – peretele din stînga fusese în mod deliberat acoperit cu fotografii ale navelor pe care comandase și cu tot atîtea autografe cît pentru un impresar de la Hollywood. Ofițerii de marină denumeau fenomenul Zidul „Eu mă iubesc pe mine!“ și, deși cei mai mulți dintre ei aveau unul, de obicei îl aveau acasă.

Ryan nu-l plăcea prea mult pe Cutter. Nici pe Pelt nu-l plăcuse, însă Pelt era aproape la fel de deștept cum îl crezuse. Cutter nu era nici pe departe. Amiralul cu trei stele era vîrît într-o slujbă cu mult peste capul lui, dar nu putea să-și dea seama de asta. Partea proastă era că, deși și Ryan era consilier special, nu era consilier special al președintelui. Asta însemna că era nevoit să-i raporteze lui Cutter, indiferent dacă îi plăcea sau nu. Cîtă vreme șeful lui era în spital, treaba asta devenea frecventă.

– Ce mai face Greer? întrebă bărbatul.

Vorbea cu un accent nazal de Noua Anglie care ar fi trebuit să moară de moarte bună cu mult timp în urmă, dar lucrul ăsta era singurul de care lui Ryan nu-i păsa. Îi amintea de zilele lui de studii la Boston College.

– Încă îi fac teste.

Vocea lui Ryan îi trădă îngrijorarea. Părea să fie vorba de cancer la pancreas, boală care lăsa șanse de supraviețuire practic nule. Discutase despre asta cu Cathy și încercase să-l ducă pe șeful lui la Spitalul Johns Hopkins, dar Greer era în Marină, iar asta însemna Spitalul Bethesda. Deși Centrul Medical al Marinei Bethesda era cel mai bun spital al Marinei, nu era la înălțimea lui Johns Hopkins.

– Și ai de gînd să-i iei locul? întrebă Cutter.

– Este o remarcă ușor deplasată, domnule amiral, răspunse Bob Ritter în locul colegului său. În absența amiralului Greer, doctorul Ryan îl va reprezenta din cînd în cînd.

– Dacă o să te descurci la fel de bine cum ai făcut-o la informarea asta, o să ne înțelegem bine. Îmi pare rău de Greer. Sper să scape.

Din vocea lui răzbătea tot atîta îngrijorare cît din vocea cuiva care întreba pe unde se ajungea la gară.

Ești o persoană caldă, nu-i așa? își zise Ryan în timp ce-și închidea servieta. *Pariez că echipajul de pe* Belknap *te-a iubit mult*. Dar Cutter nu era plătit pentru a fi cald. Era plătit pentru a-l consilia pe președinte. Iar Ryan era plătit pentru a-l informa, nu pentru a-l iubi.

Cutter nu era un prost. Ryan trebuia să admită și asta. Nu era un expert în zona de lucru a lui Ryan și nici nu avea instinctul ascuțit al lui Pelt în materie de intrigi politice și jocuri în spatele scenei – dar, spre deosebire de Pelt, lui Cutter îi plăcea să acționeze fără a informa Departamentul de Stat. Mai mult ca sigur că habar n-avea cum funcționa Uniunea Sovietică. Motivul pentru care stătea în acel scaun cu spătar înalt, în spatele acelui birou întunecat de stejar, era că existau anumite domenii în care avea o reputație de expert și, evident, tocmai acele domenii erau cele care îl interesau în perioada asta pe președinte. Aici Ryan se opri. În loc să-și urmeze ideea pînă la concluzia ei logică, el se întoarse la informarea despre ce punea la cale KGB-ul în Europa Centrală. Dar cealaltă greșeală a lui Jack era mai gravă.

Cutter știa că nu se compara cu Jeff Pelt și avea de gînd să schimbe toate astea.

– Îmi pare bine că te văd din nou, domnule doctor Ryan. Bună informare. Am să aduc subiectul la cunoștința președintelui. Acum scuză-ne, directorul și cu mine avem ceva de discutat.

– Ne vedem la Langley, Jack, spuse Ritter.

Ryan salută din cap și plecă. Ceilalți doi așteptară să se închidă ușa în urma lui. Apoi directorul prezentă propria lui informare asupra Operațiunii SHOWBOAT. Aceasta dură douăzeci de minute.

– Ia spune, cum coordonăm afacerea? îl întrebă amiralul pe Ritter.

– Ca de obicei. Aproape singurul lucru bun cu care ne-am ales din fiasco-ul Desert One a fost confirmarea siguranței comunicațiilor prin satelit. Ai văzut vreodată modelul portabil? întrebă directorul. Intră în echipamentul standard al forțelor ușoare.

– Nu, le-am văzut doar pe cele de la bordul navelor. Nu sînt cu adevărat portabile.

– Păi are două piese, o antenă în formă de X și o mică încîlceală de sîrme care arată ca și cum ar fi făcută din două cuiere uzate. Noua versiune are propria raniță, cîntărește opt kilograme, inclusiv receptorul, și are chiar și un aparat Morse pentru cazul în care operatorul nu dorește să vorbească prea tare. Bandă laterală unică, ultraînaltă, frecvență supercodificată. Mai sigure de atît nu vor ajunge niciodată comunicațiile.

– Dar cum păstrăm acoperirea? se arătă Cutter îngrijorat.

– Dacă regiunea ar fi avut o populație densă, explică Ritter cu un aer obosit, opoziția n-ar fi folosit-o. Mai mult, din motive evidente ei operează în principal noaptea. Așa că oamenii noștri se vor da la fund în timpul zilei și nu se vor mișca decît noaptea. Sînt antrenați și echipați pentru asta. Uite ce e, ne gîndim la treaba asta de multișor. Oamenii ăștia sînt deja bine antrenați, iar noi...

– Aprovizionarea?

– Cu elicopterul, spuse Ritter. În Florida avem oameni însărcinați cu operațiunile speciale.

– Rămîn la părerea că ar trebui să folosim Marina.

– Marina are altă misiune. Am mai discutat asta, domnule amiral. Băieții ăștia sînt mai bine pregătiți, au echipament mai

bun, cei mai mulţi au fost în zone asemănătoare şi este dracului mai uşor să-i introducem în program fără ca cineva să observe, explică Ritter pentru probabil a douăzecea oară.

Cutter nu era omul care să asculte ceea ce spuneau alţii. Opiniile lui personale erau evident mai bune. Directorul se întrebă cum se descurca preşedintele, dar la acest lucru nu mai trebuia răspuns. O şoaptă prezidenţială cîntărea mai greu decît orice strigăt al altcuiva. Problema era că preşedintele depindea prea des de idioţi pentru a-şi pune în aplicare dorinţele. Ritter n-ar fi fost surprins să afle că opinia lui despre consilierul pentru securitatea naţională era aceeaşi cu cea a lui Jack Ryan; doar că Ryan n-ar fi putut spune de ce.

– Mă rog, e operaţiunea ta, spuse Cutter după cîteva clipe. Cînd începe?

– Peste trei săptămîni. Am primit raportul noaptea trecută. Lucrurile merg cît se poate de bine. Băieţii au deja îndemînarea care ne trebuie. E doar nevoie să dezvoltăm cîteva calităţi în plus şi să adăugăm cîteva rafinamente. Pînă acum am avut noroc. Nu s-a întîmplat nici măcar o accidentare la locul de antrenament.

– De cît timp aveţi locul ăla?

– De treizeci de ani. Ar fi trebuit să devină o instalaţie radar a apărării aeriene, dar, dintr-un motiv sau altul, fondurile au fost suspendate. Forţele Aeriene ni l-au făcut cadou nouă şi de atunci îl folosim ca să ne antrenăm agenţii. Nu apare pe nici una din listele OMB. Aparţine unei corporaţii fantomă pe care o folosim în diverse scopuri. Toamna îl închiriem uneori ca teren de vînătoare, de necrezut, aşa-i? Ne aduce chiar profit, ceea ce reprezintă un alt motiv să nu apară pe listele OMB. Ţi-am spus destule? S-a dovedit cu adevărat folositor totuşi în timpul luptelor din Afganistan, cînd l-am utilizat la fel ca şi acum, şi nimeni n-a aflat vreodată.

– Trei săptămîni.

Ritter dădu din cap.

– Poate o idee mai mult. Mai avem încă de lucru la coordonarea spionajului prin satelit cu instalaţiile noastre de la sol.

– Oare chiar o să meargă? întrebă retoric Cutter.

– Uitaţi ce este, domnule amiral, v-am mai spus-o. Dacă aveţi nevoie de vreo soluţie magică pentru ca s-o prezentaţi preşedintelui, nu v-o putem da. Ceea ce putem face este să-i

zgîndărim puțin. Rezultatele vor arăta bine în ziare și, la naiba, poate chiar vom ajunge să salvăm cîteva vieți. Eu personal cred că merită s-o facem, chiar dacă nu primim mare lucru în schimb.

Partea bună a lui Ritter era că nu susținea lucruri evidente, își zise Cutter. Aveau să primească ceva în schimb. Toată lumea știa despre ce era vorba. Misiunea nu era o demonstrație de cinism, deși unii ar fi putut-o eticheta ca atare.

– Și urmărirea prin radar?

– Vor fi implicate doar două avioane. Testează un nou sistem numit PMI – Probabilitate Mică de Interceptie. Nu cunosc toate detaliile, dar, datorită unei combinații de mobilitate în frecvență, de emisii unidirecționale cu pierderi laterale reduse și de putere de ieșire relativ scăzută, este un aparat ale cărui emisii sînt al naibii de greu de detectat. Asta o să facă ineficace echipamentele ESM pe care a început să le folosească opoziția. Așa încît ne vom putea folosi echipamentele de la sol pentru a da alarma la unul dintre cele patru sau cinci aeroporturi mascate și pentru a ne anunța cînd un transport este pe drum. Avioanele E-2 echipate special vor stabili contactul la sud de Cuba și îl vor însoți pe tot parcursul pînă ce va fi interceptat de pilotul aparatului F-15 de care v-am povestit. E un puști negru – se spune că este al naibii de bun. Vine din New York. Maică-sa s-a trezit spintecată de un narcoman din zonă. Destul de rău. Au încercat s-o salveze, dar în final a murit. A fost una dintre poveștile alea de reușită în viața din ghetou de care n-ai să auzi niciodată. Avea trei băieți, toți s-au descurcat destul de bine. Pilotul este un puști destul de supărat în perioada asta. O să lucreze pentru noi și n-o să vorbească.

– Bine, zise Cutter cu scepticism. Dar dacă ceva mai tîrziu i se trezește conștiința și...

– Puștiul mi-a spus că, dacă vrem, îi doboară pe toți nenorociții. Un drogat a omorît-o pe maică-sa. Vrea să se răzbune, și vede în asta o modalitate bună s-o facă. La Eglin sînt în desfășurare o mulțime de proiecte rezonabile. Avionul lui este separat de celelalte fiindcă face parte din proiectul radarului PMI. Radarul este cărat de două avioane ale Marinei, iar noi am pus mîna pe echipajele lor – e în mare parte aceeași poveste și vă dați seama, după ce avionul F-15 își fixează rachetele pe țintă, aparatul radar închide prăvălia și pleacă. Așa că dacă Bronco –

ăsta e numele puştiului – e nevoit să-i facă pilaf pe drogații dinăuntru, nimeni nu va afla de asta. Odată întoarse la sol, echipajele avioanelor radar vor fi speriate de moarte. Eu însumi am pus la punct detaliile acestei acțiuni. Dacă e necesar ca unii oameni să dispară – nu mă aştept la asta – se poate aranja. Cei din Marină sînt tipul de oameni antrenați pentru operațiuni speciale. Unul dintre oamenii mei va pretinde că este agent federal, şi judecătorul la care îi va duce este cel pe care preşedintele...

– Cunosc partea asta.

Era ciudat cum se înfiripau ideile, îşi zise Cutter. Mai întîi preşedintele făcuse o remarcă furioasă după ce aflase că vărul unui prieten apropiat murise din cauza unei supradoze de droguri. El îi vorbise lui Ritter despre asta, avusese o idee şi i-o spusese preşedintelui. O lună mai tîrziu, planul începuse să prindă aripi. Încă două luni şi era terminat. Fuseseră scrise şi dosarele prezidențiale secrete – doar patru cópii, care erau încuiate bine. Acum lucrurile începeau să se mişte. Cutter îşi spuse fără elan că trecuse vremea cînd s-ar mai fi putut răzgîndi. Fusese implicat în toate discuțiile cu privire la plan şi totuşi, operațiunea înflorise cumva pe neaşteptate…

– Ce ar putea să nu meargă cum trebuie? îl întrebă el pe Ritter.

– Uitați ce este, în operațiunile de genul ăsta orice ar putea să nu meargă cum trebuie. Chiar acum cîteva luni o operațiune asemănătoare a ieşit prost datorită unei întorsături ilegale...

– Aia a fost în legătură cu KGB-ul, spuse Cutter. Jeff Pelt mi-a povestit ce s-a întîmplat.

– Nu sîntem infailibili. Aşa cum se spune, se poate întîmpla orice. Ceea ce puteam face am făcut. Am compartimentat fiecare aspect al operațiunii. În partea aeriană, de exemplu, pilotul de vînătoare nu cunoaşte avioanele radar sau piloții lor – din ambele părți se aud doar semnale codificate şi voci. Oamenii de la sol nu ştiu ce avioane sînt implicate. Oamenii pe care-i infiltrăm vor primi instrucțiuni radio prin satelit – nici măcar nu vor şti de unde. Oamenii care îi vor infiltra nu vor şti de ce se duc acolo sau de unde vin ordinele. Doar cîțiva oameni vor cunoaşte totul. Numărul total de persoane care ştiu extrem de puține lucruri, este mai mic de o sută, şi doar zece ştiu întreaga poveste. Nu pot să fac operațiunea mai secretă decît atît. Acum rămîne de văzut dacă are undă verde sau nu. Asta este decizia

dumneavoastră, domnule amiral Cutter. Presupun, adăugă Ritter pentru efect, că l-ați informat detaliat pe președinte.

Cutter trebui să zîmbească. Chiar și la Washington erau rare ocaziile cînd un om putea să spună adevărul și să mintă în același timp.

– Bineînțeles, domnule Ritter.

– În scris, continuă Ritter.

– Nu.

– Atunci anulez operațiunea, spuse directorul liniștit. N-am să mă las prins în capcană.

– Să mă las eu? întrebă Cutter.

Vocea nu-i trăda furia, însă expresia feței purta mesajul suficient de clar. Ritter apelă la o manevră evidentă.

– Judecătorul Moore cere acest lucru. Ați dori să-l întrebe el personal pe președinte?

Cutter fu prins pe picior greșit. De fapt, treaba lui era să-l izoleze pe președinte. Încercase să arunce sarcina asta pe umerii lui Ritter sau/și a judecătorului Moore, dar se trezise manevrat în propriul lui birou. Cineva trebuia să-și asume responsabilitatea pentru fiecare treabă; cu sau fără birocrație, întotdeauna se ajungea la o singură persoană. Era mai degrabă asemenea jocului muzical cu scaunele. Cineva rămîne întotdeauna în picioare. Respectiva persoană era ghinionista. Viceamiralul Cutter, în ciuda întregii sale priceperi, se văzuse rămas fără scaun în ultima rundă. Desigur că experiența lui în Marină îl învățase să-și asume responsabilități, dar, deși lui Cutter îi plăcea să se numească ofițer de Marină, și era convins că așa și era – fără uniformă, bineînțeles – reușise de ani buni să scape de responsabilitate. Slujba la Pentagon fusese bună din acest punct de vedere, iar cea de la Casa Albă era și mai bună. Acum responsabilitatea cădea din nou pe umerii lui. Nu mai fusese atît de vulnerabil de cînd crucișătorul lui aproape că acroșase un petrolier în timpul unei manevre de alimentare – secundul lui îl salvase, dînd rapid cîrmaciului o comandă, își aminti Cutter. Ce păcat că secundul își încheiase cariera la rangul de căpitan; pur și simplu Ed nu fusese croit să meargă mai sus...

Cutter deschise un sertar al biroului și extrase o foaie de hîrtie pe al cărei antet se putea citi „Casa Albă". Își scoase din buzunar un stilou Cross din aur și îi scrise lui Ritter o autorizație

clară cu cea mai bună caligrafie după metoda Palmer. *Sînteți autorizat de președinte...* Amiralul îndoi hîrtia, o introduse într-un plic și o întinse peste birou.

– Mulțumesc, domnule amiral, spuse. Ritter își îndesă plicul în buzunarul hainei. Am să vă țin la curent.

– Ai grijă cui îi arăți hîrtia aia, spuse Cutter cu răceală.

– Știu să țin un secret, domnule. Doar e meseria mea, nu?

Ritter se ridică și părăsi încăperea, simțind în sfîrșit o undă de căldură de-a lungul șirei spinării. Era acoperit. La Washington, acest sentiment era dorit de mulți oameni. Era un sentiment pe care consilierul pentru securitate națională al președintelui nu-l împărtășea, dar Ritter se gîndi că nu era vina lui dacă lui Cutter nu-i trecuse prin cap să se gîndească serios la treaba asta.

Lui Ryan, aflat la cinci mile mai încolo, biroul celuilalt director i se părea un loc rece și singuratic. Într-un colț se aflau servanta și mașina de cafea unde James Greer își pregătea băutura sa de marinar, mai încolo era scaunul de judecător cu spătar înalt în care bătrînul se lăsa pe spate înainte de a-și expune teoriile și demonstrațiile profesionale sau înainte de a face cîte o glumă, își aminti Jack. Șeful lui avea un simț al umorului al naibii de dezvoltat. Ar fi fost un profesor excelent – dar, de fapt, pentru Jack chiar asta și fusese. Cum se întîmplase? Trecuseră doar șase ani de cînd lucra pentru Agenție. Îl cunoștea pe Greer de mai puțin de șapte ani, iar amiralul îi devenise în mare măsură tatăl pierdut în acel accident de avion la Chicago. La el venea să ceară sfaturi și îndrumări. De cîte ori oare?

Afară, pe geamurile de la etajul șapte, se vedeau copacii acoperiți de verdele frunzelor de vară, obturînd priveliștea văii fluviului Potomac. Ciudat. Cele mai nebunești lucruri se întîmplaseră atunci cînd nu erau frunze, își zise Ryan. Își aminti cum pășea de colo-colo pe covorul moale și privea peticele de zăpadă lăsate în urmă de pluguri, în timp ce încerca să găsească răspunsuri la întrebările grele, uneori reușind, alteori nu.

Viceamiralul James Greer nu avea să mai apuce încă o iarnă. Văzuse pentru ultima oară zăpada și Crăciunul. Șeful lui Ryan zăcea într-o rezervă luxoasă la Centrul Medical al Marinei Bethesda, încă vioi, încă în stare să gîndească și să spună bancuri. Însă în ultimele trei săptămîni slăbise opt kilograme, și sin-

gurul fel de mîncare pe care avea voie să-l primească din cauza chimioterapiei era glucoza ce-i picura prin tuburi în vene. În plus, durerea. Nimic nu era mai rău decît să privești durerea altora, Ryan o știa. Le văzuse pe soția și fiica lui și fusese mult mai rău decît propriile lui șederi în spital. Îi venea greu să-l viziteze pe amiral, să-i vadă fața schimonosită și tremurul ocazional al membrelor datorat spasmelor, unele provocate de cancer, altele de medicamente. Iar Greer făcea parte din familia lui tot atît cît... Dumnezeule, își dădu Ryan seama, mă gîndesc la el ca la propriul meu tată. Și așa avea să fie pînă la sfîrșit.

– La dracu' spuse Jack încet, fără să-și dea seama.

– Știu ce vreți să spuneți, domnule doctor Ryan.

– Poftim?

Jack se întoarse. Șoferul amiralului (și garda lui de corp) stătea la ușă fără zgomot, în timp ce Jack căuta niște documente. Chiar dacă Ryan era asistentul special al directorului și, de fapt, adjunctul lui, trebuia să fie supravegheat atunci cînd se uita peste documente secrete, la care avea acces numai directorul. Regulile de securitate ale CIA erau aspre, logice și inviolabile.

– Știu ce vreți să spuneți, domnule. L-am servit timp de unsprezece ani. Mi-a fost și șef, și prieten. La fiecare Crăciun venea cu daruri pentru copii. Niciodată nu uita vreo aniversare. Credeți că mai există vreo speranță?

– Cathy l-a chemat pe unul dintre prietenii ei. Profesorul Goldman. Russ este cel mai bun dintre toți, profesor de oncologie la Hopkins, consultant al NIH și alte cîteva lucruri pe deasupra. A spus că există o șansă la treizeci. S-a întins prea mult și prea repede, Mickey. Cel mult două luni. Pentru mai mult ar trebui un miracol.

Ryan aproape că zîmbi.

– Am vorbit cu un preot pentru partea asta.

Murdock dădu din cap.

– Știu că este apropiat de părintele Tim din Georgetown. A fost aseară la spital și au jucat șah. Amiralul l-a bătut la mutarea patruzeci și opt. Ați jucat vreodată șah cu el?

– Nu sînt de nivelul lui. Probabil că n-am să ajung niciodată.

– Ba da, domnule, sînteți, spuse Murdock după cîteva clipe. Cel puțin el așa spune.

– Probabil. Ryan clătină din cap. Fir-ar să fie, Greer n-ar fi vrut ca unul dintre ei să vorbească astfel. Aveau destule lucruri de făcut. Jack luă cheia și descuie sertarul cu dosare al biroului. Puse cheia pe sugativa de pe birou ca să-i fie la îndemînă lui Mickey și se aplecă să tragă sertarul, dar ezită. În loc de asta trase planșa mobilă care, în mod normal, servea ca suprafață pentru scris, dar care avea pe ea pete maronii circulare lăsate de cana de cafea a directorului. Aproape de marginea dinăuntru a planșei Ryan văzu o bucată de hîrtie lipită pe lemn. Pe ea erau notate, cu scrisul lui Greer, două cifruri de seif. Greer avea un seif special de birou, la fel ca Bob Ritter. Jack își aminti că șeful lui avusese întotdeauna probleme cu cifrurile și probabil că le notase pentru a nu le uita. I se păru ciudat că amiralul avea atît cifrul seifului lui, cît și pe cel al seifului lui Ritter, dar după cîteva clipe decise că era logic. Dacă cineva trebuia să se uite în seiful celuilalt director în grabă – de pildă, dacă Ritter ar fi fost răpit, și cineva trebuia să afle ce informații secrete s-ar fi aflat în dosarul operațiunii curente – era necesar să fie cineva de rang foarte înalt, cum ar fi Greer. Probabil că și Ritter știa combinația de la seiful personal al acestuia. Jack se întrebă cine o mai cunoștea. Își alungă însă gîndul, împinse planșa la loc și trase sertarul. Înăuntru se aflau șase dosare. Toate se refereau la operațiuni de evaluare pe termen lung și amiralul ceruse să le vadă. Nici unul nu era strict secret. De fapt, erau chiar destul de nevinovate, dar i-ar fi dat amiralului ceva de făcut. Camera lui era păzită prin rotație de o echipă de agenți ai CIA, întotdeauna doi, și el se putea ocupa de probleme de serviciu în timpul care-i mai rămăsese.

La dracu'! spuse Jack printre dinți. Ia-ți gîndul de la treaba asta. Pe naiba, avea totuși o șansă. O șansă era mai mult decît nici una.

Chavez nu ținuse niciodată în mînă un pistol-mitralieră. Arma lui personală fusese întotdeauna pușca M-16, adeseori cu un aruncător de grenade M-203 montat sub țeavă, în fața încărcătorului. Mai știa să folosească așa-numitul SAW – acea armă automată de fabricație belgiană care fusese recent introdusă în inventarul armatei – și o dată trăsese cu pistolul de nota zece. Dar pistoalele mitralieră nu se mai foloseau de mult în armată. Pur și simplu nu erau genul de armă serioasă cum îi trebuia unui soldat.

Ceea ce nu însemna că nu-i plăcea. Era o armă germană, un MP-5 SD-2 fabricat de Heckler & Koch. În mod cert arăta neplăcut. Finisajul de un negru mat era uşor zgrunţuros la pipăit şi îi lipsea acea soliditate sexy a unui Uzi israelian. Pe de altă parte, îşi zise el, nu era făcut să arate bine, era făcut să tragă bine. Era făcut să fie sigur. Era făcut să fie precis. Oricine ar fi proiectat arma asta, decise Chavez în timp ce o punea la umăr pentru prima dată, ştia totul despre arme şi folosirea lor. Lucru rar la o armă germană, nu avea un număr uriaş de mici părţi componente. Se demonta pentru întreţinere repede şi uşor, iar asamblarea dura mai puţin de un minut. Arma se cuibări ferm în umărul lui, iar capul i se culcă automat în poziţia necesară ca ochiul să poată privi prin cuiul cătării.

– Deschideţi focul, comandă maiorul Johnson.

Chavez avea pistolul mitralieră în poziţia foc cu foc. Trase primul cartuş doar ca să se familiarizeze cu trăgaciul. Arma se descărcă uşor şi, la o presiune pe trăgaci de vreo două kilograme, reculul îl împinse uşor drept în spate, iar pistolul nu sări de pe ţintă aşa cum făceau alte arme. Bineînţeles că glonţul trecu fix prin centrul capului ţintei în formă de siluetă. Mai trase un cartuş cu acelaşi rezultat, apoi descărcă pistolul de cinci ori în succesiune rapidă. Focurile repetate îl împinseră pe spate cu cîţiva centimetri, dar arcul încărcătorului absorbi în cea mai mare parte reculul. Se uită la ţintă şi văzu şapte găuri grupate strîns, frumos, precum ochii şi nasul unui dovleac de Halloween. În regulă. Împinse maneta selectorului în poziţia foc automat – era vremea să înceapă dansul. Trase trei salve în pieptul ţintei. Găurile erau ceva mai răsfirate, dar oricare dintre salve ar fi fost fatală. După încă o salvă, Chavez decise că putea trage trei runde fără ca pistolul să se mişte de pe ţintă. N-avea nevoie de foc continuu. Să tragă mai mult de trei salve ar fi însemnat risipă de muniţie. Atitudinea lui putea părea ciudată pentru un soldat, dar, ca orice infanterist, el ştia că muniţia era un lucru ce trebuia cărat. Ca să-şi golească încărcătorul de treizeci de cartuşe, mai trase salve pe care le ţinti către diverse porţiuni ale ţintei şi fu răsplătit cu găuri exact acolo unde ţintise.

– Unde mi-ai fost pînă acum, puiule?

Şi cel mai bun lucru era că nu era cu mult mai zgomotoasă decît foşnetul frunzelor uscate. Nu avea un amortizor; ţeava

însăşi era amortizorul. Se auzea clinchetul surd al percutorului şi fîşîitul glonţului. Instructorul le spuse că foloseau o muniţie subsonică. Chavez luă un cartuş din cutie. Glonţul era proiectat cu un cap uriaş; arăta ca şi cum l-ai fi putut folosi ca shaker de băuturi, şi probabil că la impactul cu un om se întindea cît suprafaţa unei monezi. O lovitură în cap însemna moartea instantanee, şi aproape la fel de repede se murea şi dintr-o lovitură în piept – dar, dacă îl antrenau pentru folosirea unui amortizor de zgomot, era de aşteptat să ţintească în cap. Se gîndi că putea să tragă în cap fără greş de la douăzeci de metri, poate chiar mai de departe în circumstanţe ideale, dar un soldat nu se aştepta să le şi aibă. Pe scurt, ar fi trebuit să se tîrască pînă la cincisprezece sau douăzeci de metri de ţintă şi să o doboare fără vreun zgomot.

În mod sigur, îşi spuse el din nou, nu era defel o misiune de antrenament cea pentru care se pregăteau.

– Frumoasă grupare, Chavez, observă instructorul.

Pe linia de tragere mai erau doar alţi trei oameni. Un pluton urma să aibă două pistoale-mitralieră. Mai erau două SAW – Julio avea una dintre ele – iar restul purtau puşti M-16, două cu aruncătoare de grenade ataşate. În plus, fiecare avea pistol. Asta părea ciudat, dar pe Chavez, în afară de greutatea sporită la cărat, faptul nu-l deranja.

– Chestia asta chiar trage, domnule.

– E a ta. Cum te descurci cu un pistol?

– Suficient. Nu obişnuiesc...

– Da, ştiu. Păi, o să vă antrenaţi cu toţii. Un pistol nu-i cu adevărat folositor la mare lucru, dar sînt cazuri în care e bine să-l ai la îndemînă.

Johnson se întoarse să vorbească întregului pluton.

– În regulă, voi patru treceţi pe linia de tragere. Vrem ca toţi să ştiţi cum funcţionează toate armele astea. Fiecare dintre voi trebuie să fie un expert.

Chavez îi înmînă arma unui coleg de pluton şi se îndepărtă de linia de tragere. Încă încerca să-şi dea seama despre ce era vorba. Lupta de infanterie este îndeletnicirea morţii la nivel individual, în care poţi vedea, de obicei, ce faci şi cui. Faptul că Chavez nu o făcuse încă era irelevant; era slujba lui, iar organizarea unităţii din care făcea parte îi dădea indicii despre forma

pe care avea s-o ia misiunea. Operațiuni speciale. Despre asta trebuia să fie vorba. La Bragg cunoscuse un tip care făcea parte din Delta Force. Operațiunile speciale erau mai mult operațiuni de infanterie ușor modificate. Trebuia să te apropii foarte mult, de obicei ciopîrțind santinelele, și apoi loveai dur și repede, precum o lovitură de trăsnet. Dacă nu se termina în zece secunde sau mai puțin – ei bine, atunci lucrurile deveneau un pic prea interesante. Lui Chavez partea cea mai drăguță i se părea asemănarea cu tactica găștilor de cartier. Treaba unui soldat excludea fair-play-ul. Te furișai și înjunghiai oamenii în spate fără avertisment. Nu le dădeai nici o șansă să se apere – nici una. Dar ceea ce într-o gașcă de cartier se chema lașitate era pur și simplu o tactică bună pentru un soldat. Chavez își zîmbi. Cînd priveai lucrurile dintr-un astfel de unghi, nu prea părea drept. Armata era doar mai bine organizată decît găștile. Și, bineînțeles, țintele erau alese de alții. Probabil că tot ceea ce se putea spune despre armată era că existența ei avea sens pentru cineva. Asta era adevărat și pentru găști, dar activitatea armatei trebuia să aibă sens pentru cineva important, pentru cineva care știa cu adevărat ce făcea. Chiar dacă ce făcea el nu avea prea mult sens în propriii lui ochi – ceea ce se întîmpla frecvent la soldați – pentru cineva avea.

Chavez nu era suficient de bătrîn ca să-și amintească de Vietnam.

Cea mai tristă parte a meseriei era seducția. Cortez fusese antrenat să fie rece, obiectiv și profesionist cu această parte, ca și cu celelalte ale profesiei lui, dar nu exista vreun mod în care să fie rece și intim – cel puțin nu dacă voiai să realizezi ceva. Chiar și Academia KGB-ului recunoscuse asta. Avusese parte de ore întregi de cursuri despre capcane, își aminti el cu un zîmbet ironic – rușii încercînd să-i spună unui latin cu ce se mînca romantismul. Probabil că ei aveau clima împotrivă. Îți adaptezi schema pentru ciudățeniile individuale ale subiectului țintă, în cazul nostru o văduvă care arată surprinzător de bine la patruzeci și șase de ani, care mai are în ea suficientă tinerețe pentru a avea nevoie de companie după ce copiii se retrag la culcare sau pleacă la propriile lor întîlniri, și al cărei pat este un loc singuratic, plin de amintiri reci. Nu era la primul caz și întotdeauna găsea ceva

eroic şi totodată jalnic la ele. Ar fi trebuit să se gîndească – astfel fusese antrenat – că problemele lor erau treaba lor şi o oportunitate pentru el. Dar cum să devină un bărbat intim cu o astfel de femeie fără să-i simtă durerea? Instructorii KGB nu avuseseră un răspuns la întrebarea asta, cu toate că îl învăţaseră tehnica potrivită. Şi el trebuia să fi suferit o pierdere recentă.

„Soţia" lui murise şi ea – de cancer, avea să-i spună. S-ar fi căsătorit tîrziu, urma povestea, după ce ar fi pus pe roate afacerea familiei – şi în tot timpul ăsta ar fi muncit, ar fi zburat de colo-colo să consolideze afacerea la care tatăl lui muncise o viaţă întreagă – iar apoi s-ar fi căsătorit cu Maria numai cu trei ani înainte. Ea ar fi rămas gravidă, dar, atunci cînd s-ar fi dus la doctor pentru a fi sigură de vestea bună, testele de rutină... doar şase luni. Copilul nu ar fi avut nici o şansă, iar lui Cortez nu i-ar mai fi rămas nimic de la Maria. Poate, i-ar fi spus el paharului plin cu vin, poate că era pedeapsa lui Dumnezeu pentru că se însurase cu o fată atît de tînără, sau pentru multele lui escapade în stil de Casanova.

În acel moment, mîna Moirei se întinse peste masă şi i-o atinse pe a lui. Bineînţeles că nu era vina lui, îi spuse femeia. El se uită la ea şi văzu simpatia din ochii cuiva care-şi pusese întrebări similare cu cele pe care tocmai pretinsese el că şi le-ar fi pus. Oamenii erau atît de previzibili. Tot ceea ce aveai de făcut era să apeşi pe butoanele potrivite – şi să ai sentimentele potrivite. Cînd mîna ei o atinsese pe a lui, seducţia era completă. Simţise un val de căldură în acea atingere, sentimentul omeniei simple. Dar dacă el s-ar fi gîndit la ea ca la o simplă ţintă, cum ar fi putut să-i răspundă cu aceleaşi sentimente – şi cum şi-ar mai fi putut îndeplini misiunea? Îi simţise durerea, singurătatea. Avea să fie bun cu ea.

Aşa şi era deja de două zile. Dacă n-ar fi fost emoţionant, ar fi fost de-a dreptul comic felul în care se pregătea ca o adolescentă înaintea unei întîlniri – ceva ce nu mai făcuse de aproape douăzeci de ani; în mod sigur, copiii ei găseau treaba asta amuzantă, dar trecuse destul timp de la moartea tatălui lor pentru a nu mai avea resentimente faţă de nevoile mamei şi pentru a-i trimite zîmbete încurajatoare în timp ce ea mergea spre maşină. O cină scurtă, încordată, apoi scurtul drum pînă la hotel. Puţin vin pentru a trece peste emoţiile pe care le simţeau amîn-

doi cu adevărat, ea ceva mai tare însă. Așteptarea se dovedise fructuoasă. Ei îi lipsea antrenamentul, dar avea reacții mult mai normale decît obișnuitele lui partenere de pat. Cortez era foarte bun în pat. Era mîndru de potența sa și îi dăruise ceva mai mult decît de obicei: o oră de sex, în care o ațîțase încet, pentru a sfîrși cît de tandru era în stare.

Acum stăteau unul lîngă altul, capul ei se odihnea pe umărul lui și, în liniște, lacrimile îi curgeau încet din ochi. Era o femeie de clasă. Soțul ei, chiar dacă murise tînăr, fusese norocos să aibă o femeie care știa că, dintre toate, tăcerea putea arăta cea mai mare pasiune. El se uită la ceasul de pe noptieră. Se scurseră zece minute de liniște înainte de a vorbi.

– Mulțumesc, Moira... N-am știut... A fost... E prima oară de cînd... de cînd...

De fapt, trecuse doar o săptămînă de la ultima partidă, care îl costase treizeci de mii de pesos. Fusese tînără și îndemînatică. Dar...

Forța femeii îl luă prin surprindere. Îmbrățișarea ei fu atît de puternică, încît abia mai putu să respire. O parte din ceea ce odată fusese conștiința lui îi spuse că ar fi trebuit să-i fie rușine, dar partea mai mare îl înștiință că dăduse mai mult decît luase. Era mai bine decît sexul cumpărat. Existau, totuși, sentimente pe care banii nu le puteau cumpăra; gîndul ăsta era pentru Cortez și încurajator și enervant, era un gînd care îi amplifica sentimentul vinovăției. Se gîndi din nou că nu s-ar fi simțit rușinat dacă ea nu l-ar fi îmbrățișat tare, iar îmbrățișarea nu ar fi venit dacă ei nu i-ar fi plăcut foarte mult.

Se întinse în spate pînă la cealaltă noptieră și-și luă pachetul de țigări.

– N-ar trebui să fumezi, îi spuse Moira Wolfe.

El zîmbi.

– Știu. Trebuie să mă las. Dar, după ce mi-ai făcut, continuă el clipind din ochi, trebuie să mă adun.

Tăcere.

– *Madre de dios*, spuse el după încă un minut.

– Ce s-a întîmplat?

Alt zîmbet răutăcios.

– Iată cum m-am dăruit ție și nici măcar nu știu cine ești!

– Ce vrei să știi?

Un chicotit. O ridicare din umeri.

– Nimic important – vreau să spun, ce ar putea fi mai important decît ceea ce ai făcut deja?

Un sărut. O îmbrățișare. Altă tăcere. Își stinse țigara la jumătate, ca să-i arate că opinia ei era importantă pentru el.

– Nu mă pricep la asta.

– Într-adevăr?

Fu rîndul ei să chicotească și al lui să roșească.

– E altfel, Moira. Eu – cînd eram tînăr, era de la sine înțeles că atunci... era de la sine înțeles că n-avea nici o importanță, dar... acum sînt adult și nu mai pot fi așa... Aș vrea să știu mai multe despre tine, Moira, dacă îmi dai voie. Vin des la Washington, și vreau... M-am săturat de singurătate. M-am săturat... Vreau să te cunosc, spuse el cu convingere.

Apoi, ezitant, plin de speranță, dar temător, adăugă:

– Dacă îmi dai voie.

Ea îl sărută cu tandrețe pe obraz.

– Îți dau voie.

În loc să o îmbrățișeze la fel de tare, Cortez își lăsă corpul în voia sentimentului de ușurare care nu era în totalitate prefăcut. Înainte de a vorbi din nou, se mai lăsă un moment de liniște.

– Trebuie să știi cîteva lucruri despre mine. Sînt bogat. În afaceri mă ocup de mașini-unelte și piese de schimb. Am două fabrici, una în Costa Rica, cealaltă în Venezuela. Afacerile sînt complicate și... nu sînt periculoase, dar... e complicat să ai de-a face cu marii fabricanți. Am doi frați mai mici, care sînt și ei implicați în afacere. Tu cu ce te ocupi?

– Păi, sînt secretară. De douăzeci de ani fac munca asta.

– Da? Și eu am o secretară.

– Și fugi după ea în jurul biroului…

– Consuela e suficient de în vîrstă pentru a-mi fi mamă. A lucrat pentru tatăl meu. Așa stau lucrurile în America. Șeful tău te aleargă?

O urmă de indignare geloasă. Un alt chicotit.

– Nu chiar. Eu lucrez pentru Emil Jacobs. E directorul FBI.

– Nu cunosc numele ăsta.

O minciună.

– FBI, ăștia sînt federalii voștri, știu. Și tu ești deci secretara șefă pentru toți?

– Nu chiar. Treaba mea este în principal să am grijă de buna organizare din biroul domnului Jacobs. Nu poți să-ți imaginezi programul lui – o grămadă de conferințe și întîlniri care trebuiesc ținute în frîu. E ca și cum ai fi un jongler.

– Da, la fel e și cu Consuela. Dacă n-ar fi ea să mă supravegheze...

Cortez rîse.

– Dacă aș avea de ales între ea și unul dintre frații mei, aș alege-o pe ea. Aș putea oricînd să angajez un director de fabrică. Ce fel de om este acest – cum spuneai, Jacobs? Știi, cînd eram copil voiam să mă fac polițist, să am pistol și să conduc mașina. Să fii șeful tuturor polițiștilor, probabil că e un lucru deosebit.

– Treaba lui este, în principal, să învîrtă hîrtii – am mult de lucru cu completatul formularelor și cu scrisul după dictare. Cînd ești șeful, treaba ta este să te ocupi de buget și să ai diverse întîlniri.

– Dar sigur că trebuie să știe... lucrurile bune, nu? Cea mai frumoasă parte din meseria de polițist... trebuie să fie cea mai bună, să știi lucruri pe care alții nu le știu. Să știi cine sînt criminalii și să-i vînezi.

– Și alte lucruri. Nu e numai muncă de poliție. Ei se ocupă și cu contraspionajul. Vînează spioni, adăugă ea.

– Asta e CIA, nu?

– Nu. Bineînțeles că nu pot vorbi despre asta, dar este una dintre atribuțiile Biroului. De fapt este același lucru și nu seamănă deloc cu ce se vede la televizor. E mult mai plictisitor. Citesc tot timpul rapoartele.

– De mirare, spuse Cortez în largul său. Cu toate talentele de femeie, și în plus mă și educă.

El zîmbi încurajator, dîndu-i timp de gîndire. Își aminti că idiotul care îi ordonase misiunea sugerase că ar fi putut trebui să folosească bani. Cortez se gîndi că ofițerii KGB care îl antrenaseră ar fi fost mîndri de tehnica lui. KGB-ul era foarte parcimonios cu fondurile.

– Te muncește mult? întrebă Cortez un minut mai tîrziu.

– În unele zile poate dura mai mult, dar șeful este foarte bun în funcția lui.

– Dacă te munceşte prea mult, va trebui să stăm de vorbă, eu şi domnul Jacobs. Dacă se întîmplă să vin la Washington şi să nu te pot vedea din cauză că eşti la serviciu?

– Chiar vrei...

– Moira.

Vocea lui îşi schimbă timbrul. Cortez ştiu că mersese prea departe pentru o primă oară. Fusese prea uşor şi pusese prea multe întrebări. În fond, văduvă singuratică sau nu, avea de-a face cu o femeie matură şi responsabilă – deci o intelectuală. Dar ea era şi o femeie a simţurilor şi a pasiunii. El îşi mişcă mîinile şi capul. Îi văzu întrebarea zugrăvită pe faţă: Iar? El rosti mesajul printr-un zîmbet: Iar.

De data asta fu mai puţin răbdător, nu mai semăna cu un bărbat care explora necunoscutul. Acum exista familiaritate. Deja ştia ce îi făcea ei plăcere, aşa că mîngîierile aveau acum o direcţie precisă. În zece minute avea să uite toate întrebările lui. Avea să-şi amintească doar mirosul şi atingerile. Avea să se lase în voia tinereţii reîntoarse. Avea să se întrebe încotro urmau să se îndrepte lucrurile, dar nu şi cum începuseră.

Întîlnirile de dragoste sînt conspirative prin natura lor. Imediat după miezul nopţii, o conduse pînă la locul unde îşi parcase maşina. Din nou, ea îl copleşi prin tăcere. Îi ţinea mîna ca o şcolăriţă, şi totuşi atingerea ei conţinea ceva mult mai complex. Un ultim sărut înainte de a ieşi din maşină – ea nu-i dăduse voie să coboare.

– Mulţumesc, Juan, spuse ea încet.

Cortez vorbi din inimă.

– Moira, datorită ţie sînt bărbat din nou. Ai făcut mult pentru mine. Cînd mai vin la Washington, trebuie...

– Ne vom întîlni.

El o urmări cea mai mare parte a drumului către casă, pentru a-i arăta că dorea să o protejeze, şi se despărţi înainte de a ajunge atît de aproape, încît copiii ei – în mod sigur erau treji – să-l fi putut observa. Cortez se întoarse la apartamentul lui cu un zîmbet pe faţă, doar parţial datorat misiunii.

Colegii ei de birou ştiură dintr-o privire. După doar puţin mai mult de şase ore de somn, Moira intră valvîrtej în birou, purtînd o rochie pe care nu o mai atinsese de un an. În ochii ei

exista o strălucire pe care n-ar fi putut să o ascundă. Observă chiar şi directorul Jacobs, dar nimeni nu suflă o vorbă. Jacobs înţelegea. Îşi îngropase el însuşi soţia doar cu cîteva luni înainte de pierderea suferită de Moira şi ştia că astfel de goluri din viaţa unui om nu prea puteau fi vreodată umplute cu muncă. E bine pentru ea, îşi zise el. Ea mai avea copiii acasă. Va trebui să-i mai uşureze programul. Merita încă o şansă pentru o viaţă adevărată.

8

Desfăşurare

Era ciudat cît de uşor se desfăşuraseră lucrurile, îşi zise Chavez. Sigur că toţi erau sergenţi, dar cel care pusese la cale operaţiunea fusese un om inteligent, pentru că evitase nesiguranţa legată de funcţia fiecărui om. În plutonul lui exista un sergent de operaţiuni care să-l asiste pe căpitanul Ramirez la planificare. Mai era şi un doctor, un tip bun din forţele speciale, care-şi terminase deja antrenamentul cu arme. Julio Vega şi Juan Piscador fuseseră cîndva mitraliori, aşa că li se încredinţaseră cele două SAW-uri. Aceeaşi poveste era şi cu cel care avea în primire staţia radio. Fiecare dintre membrii echipei se potrivea exact pentru misiunea lui, cu toţii erau antrenaţi suficient ca să respecte părerea celuilalt, iar antrenamentele încrucişate nu făceau decît să adîncească acel respect. Regimul dur de exerciţii amplificase mîndria cu care fiecare dintre ei se prezentase în tabără, iar la capătul a două săptămîni echipa se sudase la fel de bine ca o maşinărie de excelentă calitate. Chavez, absolvent al şcolii de comando, era cercetaşul echipei. Misiunea lui era să o ia înaintea plutonului, mişcîndu-se în linişte de la un ascunziş la altul, să asculte şi să privească, pentru a-i raporta apoi căpitanului Ramirez ceea ce observase.

– În regulă, unde sînt? întrebă căpitanul.

– La două sute de metri, imediat după colţ, replică Chavez în şoaptă. Sînt cinci. Trei dorm, doi sînt treji. Unul stă lîngă foc. Celălalt are un SMG şi se plimbă de colo-colo.

Chiar şi pe timpul verii, noaptea în munţi era răcoroasă. Undeva în depărtare, un coiot urlă la lună. Din cînd în cînd se auzea foşnetul unui cerb trecînd printre copaci şi singurul zgomot asociat cu prezenţa umană era sunetul foarte îndepărtat al avioanelor cu reacţie. Chiar şi fără ochelarii speciali pentru noapte cu care erau în mod normal echipaţi, vizibilitatea era surprinzător de bună. Stelele de deasupra capetelor lor nu străluceau în aerul rarefiat de munte, ci luminau constant, ca nişte discrete puncte de lumină. Chavez ar fi remarcat, în mod normal, frumuseţea nopţii, dar aceasta era o noapte de muncă.

Ramirez şi restul plutonului purtau haine de camuflaj în patru culori, de fabricaţie belgiană. Feţele lor erau colorate în tonuri asemănătoare cu ajutorul unor truse de machiaj (bineînţeles că armata nu le numea aşa), astfel încît se pierdeau în umbrele nopţii la fel de bine ca omul invizibil al lui Wells. Dar cel mai important lucru era că se simţeau perfect de bine pe întuneric. Noaptea era cel mai bun şi mai puternic prieten al lor. Omul era un vînător de zi. Toate simţurile, toate instinctele şi toate invenţiile lui funcţionau cel mai bine la lumină. Ritmurile primordiale îl făcuseră să fie mai puţin eficient în timpul nopţii – dacă nu muncise din greu să le învingă, aşa cum făcuseră aceşti oameni. Chiar şi triburile de indieni americani care trăiau în mijlocul naturii se temeau de noapte, aproape niciodată nu se luptau noaptea, nici măcar nu-şi păzeau taberele în timpul nopţii – dîndu-i astfel armatei americane prima doctrină folositoare în privinţa operaţiunilor de noapte. Noaptea, omul aprindea focuri pentru a vedea mai bine şi pentru a avea căldură, dar, procedînd astfel, el îşi reducea vizibilitatea la cîţiva metri, pe cînd ochiul uman, antrenat corespunzător, putea vedea destul de bine pe întuneric.

– Doar cinci?

– Atîţia am numărat, domnule.

Ramirez dădu din cap şi făcu semn la încă doi oameni să se apropie. Se dădură cîteva ordine în linişte. El plecă împreună cu cei doi, luînd-o spre dreapta pentru a ieşi deasupra locului de popas. Chavez se duse din nou înainte. Misiunea lui era să doboare santinela şi pe cel de lîngă foc. Era mai greu să te mişti în linişte în întuneric decît să vezi în întuneric. Ochiului omenesc îi era mai uşor să vadă mişcarea pe întuneric decît să iden-

tifice obiecte staționare. Își puse fiecare picior cu încetineală, căutînd orice ar fi putut aluneca sau s-ar fi putut rupe cu zgomot – urechea umană era extrem de subestimată. Pe lumină, metoda lui de a se mișca ar fi fost comică, dar furișarea avea prețul ei. Cel mai rău lucru era că se mișca încet, iar Ding nu era mai răbdător decît orice om mai tînăr de treizeci de ani. Era o slăbiciune împotriva căreia se autoantrenase. Mergea foarte aplecat. Arma îi era pregătită împotriva oricărei surprize și, pe măsură ce se apropia momentul, simțurile îi erau din ce în ce mai treze, ca și cum un curent electric i-ar fi trecut prin piele. Capul i se întorcea ușor către dreapta și către stînga, fără a privi vreun obiect anume, pentru că atunci cînd te uitai la ceva în întuneric, după cîteva secunde obiectul respectiv avea tendința să dispară.

Pe Chavez îl deranja ceva, dar nu știa ce anume. Se opri pentru un moment, se uită împrejur și cercetă pentru treizeci de secunde, cu toate simțurile, partea din stînga lui. Nimic. Era pentru prima oară în noaptea asta cînd își dorea să fi avut ochelarii de noapte. Ding își reveni. Poate că era vreo veveriță sau alt animal care se hrănea noaptea. În mod sigur nu un om. Nimeni nu s-ar fi putut mișca în întuneric la fel de bine ca un Ninja, își zîmbi el și trecu din nou la treabă. Cîteva minute mai tîrziu își atinse poziția, în spatele unui pin pipernicit, și se lăsă în genunchi. Chavez dădu la o parte capacul de pe cadranul verzui al ceasului digital, urmărind cum cifrele se apropiau cu încetineală de momentul stabilit. Santinela era acolo, mișcîndu-se în cerc în jurul focului, niciodată mai departe de zece metri de acesta, încercînd să-și țină ochii în direcția opusă focului pentru a-și proteja vederea de noapte, dar lumina reflectată de pietre și brazi îi distrugea suficient de puternic percepția – se uită de două ori direct la Chavez, însă nu văzu nimic.

Era timpul.

Chavez își ridică arma MP-5 și trase o singură rafală în pieptul țintei. Omul se clătină sub impact, își acoperi locul unde fusese lovit și se prăbuși cu un icnet de surpriză. Pistolul MP-5 scosese doar un ușor sunet metalic, ca o piatră care se lovea de alta, dar era ceva ieșit din comun în liniștea nopții de munte. Individul somnoros de lîngă foc se întoarse, dar nu apucă să ajungă decît la jumătate cînd glonțul îl atinse și pe el. Chavez se imagină în toiul unei rostogoliri, țintindu-l pe unul dintre cei

adormiţi cînd răpăitul distinct al mitralierei lui Julio îi trezi din aţipeală. Toţi trei săriră în picioare şi fură morţi înainte de a ajunge în poziţie verticală.

– De unde naibii ai apărut? întrebă santinela „moartă".

Locul de pe pieptul lui unde îl lovise glonţul de ceară era extrem de iritat, iar surprinderea lui era şi mai şi. Pînă cînd se ridică în picioare, Ramirez şi ceilalţi ajunseseră în luminiş.

– Băiete, eşti foarte bun, spuse o voce în spatele lui Chavez şi o mînă i se aşeză pe umăr.

Sergentul aproape că-şi ieşi din piele în timp ce omul trecea pe lîngă el spre luminiş.

– Vino.

Un Chavez şocat îl urmă pe bărbat pînă la foc. Pe drum îşi goli pistolul – gloanţele de ceară puteau lăsa un adevărat dezastru pe faţa unui om.

– Putem numi asta un succes, spuse bărbatul. Cinci morţi şi nici o reacţie din partea inamicului. Domnule căpitan, mitraliorul dumitale a cam fost luat de val. Eu aş mai reduce din tărăboi; sunetul unei arme automate se aude pe o distanţă al naibii de mare. Aş încerca să mă apropii ceva mai mult, dar – cred că stînca de colo a fost cea mai potrivită alegere. În regulă, nu contează asta. Greşeala mea. Nu putem alege întotdeauna terenul. Mi-a plăcut disciplina de care aţi dat dovadă în timpul marşului de apropiere, iar mişcarea în jurul obiectivului a fost excelentă. Cercetaşul ăsta pe care îl ai e fantastic. Aproape că m-a descoperit.

Ultima remarcă îl atinse pe Chavez ca o apreciere slabă.

– Cine dracu' mai eşti şi tu? întrebă Ding încet.

– Băiete, eu făceam asta de-adevăratelea pe vremea cînd tu te jucai cu mitraliere de jucărie. În afară de asta, am trişat.

Clark îşi arătă ochelarii de noapte.

– Mi-am ales drumul cu atenţie, şi-am îngheţat ori de cîte ori ţi-ai întors capul. Ceea ce ai auzit era respiraţia mea. Aproape că m-ai descoperit. Credeam că am stricat exerciţiul. Îmi pare rău. Apropo, eu sînt Clark.

Întinse o mînă.

– Chavez.

Sergentul i-o strînse.

– Eşti destul de bun, Chavez. Cel mai bun din cîţi am văzut de la o vreme încoace. Mi-a plăcut mai ales jocul de picioare. Nu au mulţi răbdarea ta. Ne-ai fost de folos în al treilea SOG.

Era cea mai înaltă apreciere a lui Clark, pe care o spunea rareori.

– Ce e aia?

O încruntare şi o ridicare din umeri.

– Ceva ce n-a existat niciodată, nu-ţi face griji din pricina asta.

Clark se apropie să arunce o privire asupra celor doi oameni împuşcaţi de Chavez. Amîndoi îşi frecau locuri identice pe jachetele lor antiglonţ, chiar deasupra inimii.

– Ştii şi cum să tragi.

– Oricine ar nimeri cu asta.

Clark se întoarse şi îl privi pe tînăr.

– Ia aminte, cînd e de-adevăratelea nu e chiar acelaşi lucru.

Chavez recunoscu o inflexiune de seriozitate în vocea bărbatului.

– Ce ar trebui să fac altfel, domnule?

– Asta e partea mai grea, admise Clark, în timp ce restul plutonului se apropia de foc.

Vorbi aşa cum îi vorbeşte un profesor unui elev talentat.

– O parte din tine va trebui să susţină că este acelaşi lucru ca la un antrenament. Cealaltă parte va trebui să ştie că nu mai poţi face multe greşeli. Va trebui să ştii pe care parte să o asculţi, pentru că se vor schimba de la o secundă la alta. Ai instincte bune, băiete. Ai încredere în ele. Ele te vor ţine în viaţă. Dacă lucrurile nu par în regulă, probabil că nici nu sînt. Nu confunda asta cu frica.

– Poftim?

– O să-ţi fie frică acolo, Chavez. Mie îmi era întotdeauna. Obişnuieşte-te cu ideea asta şi poate să te ajute în loc să-ţi pună beţe în roate. Pentru Dumnezeu, nu-ţi fie ruşine de asta. Problema unei jumătăţi dintre oamenii din ţinutul indienilor este că se tem să le fie frică.

– Domnule, pentru ce Dumnezeu ne antrenăm?

– Nu ştiu încă. Nu e treaba mea.

Clark reuşi să-şi ascundă sentimentele despre treaba asta. Antrenamentul nu era chiar potrivit pentru ce credea el că ar fi trebuit să fie misiunea. Ritter ar fi putut face iar pe deşteptul. Nimic nu-l îngrijora mai mult pe Clark decît un superior deştept.

– Totuşi, o să lucraţi pentru noi.

Era o observaţie excesiv de dură, se gîndi Clark. Bineînţeles că el ceruse să vină la faţa locului, dar îşi dăduse seama că Ritter îl manevrase în aşa fel încît să o ceară. Clark era cel mai priceput om din agenţie la treburi de genul ăsta. Nicăieri în serviciul guvernului nu mai erau mulţi oameni cu experienţă similară, iar cei mai mulţi dintre ei, ca şi Clark, deveneau prea bătrîni pentru o acţiune adevărată. Asta era tot? Clark nu ştia. Ceea ce ştia era că lui Ritter îi plăcea să ţină lucrurile în mînă, în special atunci cînd se credea deştept. Oamenii inteligenţi se supraestimau, îşi zise Clark, iar Ritter nu era imun la asta.

– Poate, admise el cu reticenţă. Nu însemna că nu-i plăcea să fie asociat cu oamenii ăştia, dar Clark era îngrijorat de circumstanţele care ar fi putut să facă acest lucru necesar mai tîrziu. Încă mai poţi s-o scoţi la capăt, Johnny, băiete?

– Deci? întrebă directorul Jacobs.

Şi Bill Shaw era acolo.

– Deci, a făcut-o, mai mult ca sigur, răspunse Murray în timp ce se întindea după cafea. Dar n-ar fi deloc simplu să mergem în instanţă. E un tip deştept, iar echipajul l-a susţinut. Dacă-i citeşti dosarul, vei vedea de ce. E un ofiţer foarte bun. În ziua în care am fost acolo salvase echipajul unei bărci de pescuit în flăcări – e vorba de o sincronizare perfectă. S-a apropiat atît de tare, încît pe marginea bărcii erau arsuri. Desigur că am putea să-i luăm pe toţi separat şi să-i interogăm, dar va fi tare greu numai să ne dăm seama cine a fost implicat. Nu-mi place să spun asta, dar probabil că nu merită efortul, mai ales că senatorul ni se uită peste umăr, iar procurorul local probabil că nu se va lăsa nici el păcălit. Lui Bright nu prea i-a plăcut asta, dar l-am calmat. Apropo, e un băiat bun.

– Cum a rămas cu apărarea pentru cei doi implicaţi? întrebă Jacobs.

– Subţire. Dacă privim lucrurile în faţă, împotriva lor cazul este al dracului de solid. Cei de la balistică au spus că glonţul extras de cei de la brigada mobilă de pe punte se potriveşte la pistolul găsit pe vas, pistol care poartă pe el amprentele amîndurora – ăsta a fost un adevărat noroc. Sîngele găsit în apropierea locului de unde s-a extras glonţul este AB pozitiv,

ceea ce se potrivește cu soția. O pată de pe covor, la treizeci de centimetri mai încolo, confirmă faptul că se afla la ciclu, ceea ce, coroborat cu cîteva pete de spermă, sugerează ideea violului. Chiar acum, jos se lucrează la expertiza ADN asupra spermei recuperate de pe preș – vrea cineva de aici să pună pariu că o să se potrivească? Avem un set de amprente însîngerate care sînt la fel cu ale subiecților în zece și chiar mai multe puncte. Există o mulțime de dovezi palpabile bune. E mai mult decît suficient să-i condamnăm deja, spuse Murray încrezător, iar băieții de la laborator n-au lucrat încă decît jumătate din probe. Procurorul va cere pedeapsa capitală. Eu cred c-are s-o obțină. Singura problemă este dacă o să le permitem sau nu să ne dea informații în schimbul unei pedepse mai ușoare. Dar asta nu e chiar stilul meu.

Remarca smulse pentru Murray un zîmbet din partea directorului.

– Prefă-te că este, ordonă Jacobs.

– Cam într-o săptămînă vom ști dacă avem nevoie de vreo informație pe care ne-o pot da ei. Instinctele îmi spun că nu vom avea nevoie. Ar trebui să fim în stare să ne dăm seama pentru cine lucra victima, și cine a fost cel care a ordonat lovitura – ce nu știm încă este *de ce*. Dar este puțin probabil ca și subiecții să știe de ce. Cred că avem de-a face cu doi *sicarios* care sperau să-și transforme lovitura într-o intrare triumfală în partea de marketing a afacerii. Cred că sînt doi cai de bătaie. Dacă asta e adevărul, nu știu nimic în plus față de ceea ce putem afla și noi. Cred că trebuie să le dăm o șansă, dar aș recomanda să nu fie contra unei micșorări a sentinței. Avem patru crime – dintre cele mai rele. Avem o pedeapsă cu moartea, și, mai ales pentru agentul nostru, cred că scaunul electric li s-ar potrivi de minune.

– Te faci al naibii pe măsură ce îmbătrînești? întrebă Shaw.

Era încă una dintre acele glume de serviciu. Bill Shaw era unul dintre intelectualii de frunte ai Biroului. Își cîștigase laurii distrugînd bandele locale de teroriști și reușise asta reconstruind cu grijă sistemul de achiziționare de informații și de analiză al FBI. Jucător de șah prin excelență, într-o manieră liniștită și organizată, acest bărbat înalt și distins era un fost agent care susținuse pedeapsa capitală în mod organizat, liniștit și bine motivat. Era un punct asupra căruia opinia poliției era aproape universală. Tot ceea ce trebuia să faci ca să înțelegi pedeapsa

capitală era să vezi scena unei crime cu tot spectacolul ei dezgustător.

– Procurorul e de acord, Dan, spuse directorul Jacobs. Drogații ăștia doi sînt ieșiți din combinație și intrați la răcoare.

De parcă ar conta, își zise Murray. Ceea ce conta pentru el era că doi criminali aveau să-și primească pedeapsa. Guvernul putea invoca legea care permitea pedeapsa cu moartea în cazul asasinatelor aflate în legătură cu drogurile pentru că pe iaht se găsise o cantitate suficient de mare de stupefiante. În cazul ăsta, legătura era probabil aproape inexistentă, dar acest lucru nu conta pentru cei trei bărbați aflați în încăpere. Asasinatul – brutal și premeditat – era suficient. Trebuie spus însă că era o minciună sfruntată ceea ce aveau să declare atît ei, cît și procurorul districtului sudic din Alabama în fața camerelor de televiziune, și anume că aceasta era o luptă împotriva comerțului cu droguri.

Cu treizeci de ani în urmă, Murray își terminase educația de tip clasic la colegiul din Boston. Încă mai putea recita în latină pasaje din *Eneida* lui Virgiliu sau începutul tiradei lui Cicero împotriva lui *Catilina.* Studiase greaca doar în traducere – pentru Murray una era o limbă străină și alta un alfabet diferit – dar își amintea legenda Hidrei, monstrul cu șapte sau mai multe capete. De fiecare dată cînd îi retezeai unul, creșteau două în loc. La fel era și cu comerțul de droguri. Pur și simplu erau prea mulți bani implicați. Bani dincolo de limita lăcomiei. Bani care permiteau achiziționarea a orice își dorea un om simplu – mulți dintre traficanți asta și erau. O singură afacere putea îmbogăți un om pe viață, și erau mulți cei care doreau în mod conștient să-și riște viețile pentru acea afacere. Însă hotărînd să-și joace viețile la ruletă – ce valoare ar fi putut avea pentru ei viețile altora? Răspunsul era evident. Așa că ucideau la fel de firesc și de brutal cum un copil ar strivi sub talpă un mușuroi de furnici. Ucideau în întregime familiile rivalilor lor pentru că nu voiau ca peste cinci, zece sau douăzeci de ani să apară vreun fiu mînios și pornit pe răzbunare; dar și pentru că, la fel cum statele lumii se jucau cu armele nucleare, aici intervenea principiul descurajării. Chiar și cineva care-și risca propria viață ar fi putut ezita înainte de a risca și viețile copiilor lui.

Așa că, în cazul ăsta, aveau să reteze două capete ale Hidrei. Cei doi acuzați aveau să ajungă în fața Tribunalului Federal Dis-

trictual. Procesul avea să dureze probabil o săptămînă. Apărarea avea să se străduiască din răsputeri, dar, atîta vreme cît federalii urmau să scoată cu grijă dovezile, ei aveau să învingă. Apărarea urma să încerce să discrediteze Paza de Coastă, numai că nu era greu să vezi ceea ce procurorul știa deja: că juriul se va uita la căpitanul Wegener ca la un erou, iar la cei doi acuzați ca la niște gunoaie. Singura tactică pe care era probabil s-o folosească apărarea, avea să se dovedească aproape sigur contra-productivă. Apoi era necesar ca judecătorul să dea sentința potrivită, dar ăsta era Sudul și aici chiar și judecătorii federali ar fi trebuit să aibă idei simple și clare despre justiție. După ce acuzații urmau să fie găsiți vinovați, procesul avea să continue cu stabilirea pedepsei, și, din nou, ăsta era Sudul, unde oamenii citeau Biblia. Jurații aveau să asculte circumstanțele agravante: măcelărirea unei întregi familii, posibilitatea violului, uciderea copiilor și drogurile. Apărarea ar fi contraatacat: era un milion de dolari la bord. Principala victimă fusese implicată în comerțul cu droguri. Există vreo dovadă? ar fi întrebat liniștit procurorul. Și cum rămîne cu nevasta și copiii? Jurații aveau să asculte în liniște, cu sobrietate, aproape cu pioșenie, și aveau să-și primească instrucțiunile de la același judecător care le spusese la început cum să-i găsească vinovați pe acuzați. Ei urmau să delibereze o perioadă de timp rezonabilă, gîndindu-se din nou bine la o decizie luată cu multe zile înainte, și aveau să se pronunțe: moartea. Acuzații, deveniți acum criminali, aveau să fie trecuți în arest federal. Urma în mod automat un apel, dar o schimbare de sentință era puțin probabilă atîta vreme cît judecătorul n-avea să facă vreo greșeală gravă de procedură, lucru improbabil, date fiind dovezile concrete. Aveau să urmeze ani întregi de apeluri. Oamenii urmau să conteste sentința pe baze filozofice – Murray nu era de acord cu asta, dar îi respecta pentru opiniile lor. Mai devreme sau mai tîrziu cazul avea să ajungă la Curtea Supremă, dar Supremii, cum îi numea poliția, știau că în Constituție era clar lăsat loc pentru pedeapsa capitală, în ciuda unor decizii contrare mai vechi, și că voința poporului, exprimată prin Congres, ceruse expres pedeapsa cu moartea în anumite cazuri legate de droguri, ceea ce opinia majorității avea să și spună clar, fără ocolișuri. Așa că, după vreo cinci ani și după ce toate apelurile aveau să fi fost înaintate și respinse, cei

doi bărbaţi urmau să fie fixaţi într-un scaun de lemn şi un buton avea să fie apăsat.

Asta era suficient pentru Murray. Cu toată experienţa şi rafinamentul lui, rămînea în primul rînd un poliţist. Ajunsese la maturitate după ce absolvise Academia FBI, pe cînd gîndea că el şi colegii lui – cei mai mulţi ajunşi acum la pensie – aveau să schimbe cu adevărat lumea. Statisticile spuneau că o schimbaseră în multe feluri, dar statisticile erau prea reci, prea îndepărtate, prea inumane. Războiul împotriva crimei era, pentru Murray, un şir nesfîrşit de mici bătălii. Victimele erau jefuite singure, răpite sau ucise, iar preoţii-războinici ai FBI trebuiau să-i salveze sau să-i răzbune individual. Şi aici viziunea lui era modelată de valorile educaţiei lui catolice, iar Biroul rămînea un bastion al Americii catolice de tip irlandez. Poate că nu schimbase lumea, dar salvase vieţi şi răzbunase morţi. Ca întotdeauna, aveau să apară noi criminali, dar toate bătăliile lui se terminaseră cu victorii, iar el avea nevoie să creadă că în final societatea lui va fi diferită, iar această diferenţă avea să fie pozitivă. La fel de tare cum credea în Dumnezeu, credea că fiecare criminal prins însemna o viaţă salvată undeva în viitor.

În cazul ăsta, pusese umărul la încă o victorie.

Dar pentru afacerile cu droguri n-avea să însemne absolut nimic. Noul său post îl obliga să privească lucrurile mai în ansamblu decît o făceau agenţii obişnuiţi, după închiderea birourilor, la un pahar. În locul celor doi scoşi din circulaţie, Murray ştia că Hidrei îi crescuseră deja alte două capete, poate chiar mai multe. El greşea pentru că nu urmărea mitul pînă la sfîrşit, aşa cum făceau deja alţii. Hercule ucisese Hidra printr-o tactică diferită. În cameră se afla un om care îşi amintise acest lucru. Murray încă nu învăţase că, la nivelul luării deciziilor, perspectiva îţi schimba încet convingerile.

Şi lui Cortez îi plăcea priveliştea, în ciuda aerului cam rarefiat al acestui cuib înalt şi inaccesibil. Proaspătul lui şef cunoştea modurile de a-şi arăta ostentativ puterea. Biroul lui era cu spatele la uriaşa fereastră, iar celui care stătea de cealaltă parte a structurii masive îi era greu să-i citească expresia feţei. Vorbea cu vocea calmă şi liniştită a omului puternic. Făcea gesturi puţine şi folosea, în general, cuvinte blînde. Cortez ştia că, de fapt, era

un om brutal şi, în ciuda educaţiei, un bărbat mai puţin sofisticat decît se credea el însuşi, iar tocmai ăsta, Felix o ştia, era motivul pentru care îl angajase. Aşa că fostul colonel antrenat la Centrul din Moscova îşi miji ochii pentru a examina priveliştea verde a văii. Îl lăsa pe Escobedo să se joace de-a puterea aparentă. Se jucase aşa cu oameni mult mai periculoşi decît ăsta.

– S-auzim.

– Am recrutat doi oameni, răspunse Cortez. Unul dintre ei ne va da informaţii contra unor recompense băneşti. Celălalt va face la fel din alte motive. Am mai avut în vedere doi potenţiali colaboratori, dar i-am respins pentru că nu erau potriviţi.

– Cine sînt cei pe care-i vei folosi?

– Nu, clătină Cortez din cap. Ţi-am spus că identitatea agenţilor mei trebuie să rămînă secretă. Asta este un principiu al operaţiunilor de spionaj. În organizaţia ta există informatori, şi a vorbi deschis înseamnă a ne compromite şansele de a strînge informaţiile pe care le vrei, *jefe,* spuse el măgulitor.

Omul ăsta avea nevoie de aşa ceva.

– *Jefe,* m-ai angajat pentru priceperea şi experienţa mea. Trebuie să mă laşi să-mi fac treaba cum trebuie. Vei vedea calitatea surselor mele din informaţiile pe care ţi le dau. Îţi înţeleg simţămintele. E normal. Însuşi Castro mi-a pus aceeaşi întrebare şi i-am dat acelaşi răspuns. Trebuie să fie aşa.

Remarca îi aduse lui Cortez un mormăit de dispreţ. Lui Escobedo îi plăcea să fie comparat cu un şef de stat, în special cu unul care îi sfida pe yankei cu succes de o generaţie. Pe faţa lui atrăgătoare îşi făcuse apariţia un zîmbet satisfăcut, Felix o ştia fără să se mai obosească să verifice. Răspunsul lui fusese o minciună din două motive: Castro nu întrebase niciodată aşa ceva, şi nici Felix, nici altcineva de pe insulă nu ar fi îndrăznit vreodată să nu-i dea informaţiile cerute.

– Şi ce-ai aflat?

– Se pregăteşte ceva, spuse el cu o voce atotştiutoare, care era aproape batjocoritoare.

Trebuia, totuşi, să-şi justifice salariul.

– Guvernul american lucrează la un nou program proiectat să intensifice eforturile lor de interdicţie. Sursele mele nu au încă nimic concret, deşi ceea ce au aflat vine din mai multe locuri şi

este probabil adevărat. Cealaltă sursă va fi în stare să-mi confirme informaţiile pe care le primesc de la prima.

Felix ştia că era o lecţie care n-avea să se prindă de Escobedo. Recrutarea a două surse complementare într-o singură misiune i-ar fi adus o elogioasă scrisoare de recomandare din partea oricărui serviciu de spionaj.

– Cît ne vor costa informaţiile?

Bani. Întotdeauna ajunge la bani, îşi spuse Cortez cu un suspin înăbuşit. Nu era de mirare că avea nevoie de un profesionist pentru a-i asigura securitatea operaţiunilor. Doar un prost credea că putea cumpăra orice. Pe de altă parte, existau situaţii în care banii erau de ajutor şi, deşi nu ştia, Escobedo plătea mai mult legăturilor şi trădătorilor lui americani decît întreaga reţea comunistă de spionaj.

– E mai bine să plăteşti mult unei singure persoane aflate la nivel înalt decît să-ţi împrăştii aceeaşi sumă la un număr mare de funcţionari minori. Un sfert de milion de dolari va fi suficient pentru informaţiile pe care le vrem.

Bineînţeles, Cortez avea să-şi păstreze o bună parte din sumă. Avea şi el cheltuielile lui.

– Asta-i tot? întrebă Escobedo. Plătesc mai mult ca să...

– Asta pentru că oamenii tăi n-au folosit niciodată tactica potrivită, *jefe*. Pentru că tu plăteşti oamenii în funcţie de locurile lor şi nu în funcţie de ceea ce ştiu. Niciodată n-ai folosit un program sistematic pentru a-ţi înfrunta duşmanii. Avînd informaţiile potrivite, îţi poţi utiliza fondurile mult mai eficient. Poţi acţiona strategic în loc să acţionezi tactic, încheie Cortez, apăsînd butonul corect.

– Da. Trebuie să afle că sîntem o forţă care contează!

Felix se gîndi, nu pentru prima dată, că obiectivul lui principal era să ia banii şi să fugă... poate o casă în Spania... sau, poate, pentru a-i lua locul acestui bufon egocentrist. Ăsta era un gînd... Dar nu acum. Escobedo era un egocentrist, dar unul viclean, capabil de acţiune rapidă. O diferenţă între omul ăsta şi cei care conduceau fosta lui agenţie era că Escobedo nu se temea să ia o decizie, şi o lua rapid. Aici nu era birocraţie, nu erau mai multe birouri pe la care să treacă mesajele. Pentru asta îl respecta pe *el jefe*. Cel puţin ştia cum să ia o decizie. Probabil KGB-ul

fusese aşa odată, poate chiar şi agenţiile americane de informaţii. Dar nu mai erau.

– Încă o săptămînă, îi spuse Ritter consilierului pentru securitate naţională.

– Îmi place să aud că lucrurile se mişcă, remarcă amiralul. Şi pe urmă?

– De ce nu-mi spui tu? Doar ca să clarificăm lucrurile, sugeră directorul. Oricum, a fost ideea ta de la început.

– Păi, am vîndut ideea directorului Jacobs, răspunse Cutter, zîmbindu-şi propriei isteţimi. Cînd sîntem gata de start – adică într-adevăr pregătiţi să apăsăm pe buton – Jacobs va zbura pînă acolo ca să-l întîlnească pe procurorul general. Columbienii, spune ambasadorul, vor accepta aproape orice. Sînt chiar mai disperaţi decît noi şi...

– Doar n-ai...

– Nu, Bob, ambasadorul nu ştie. Nu sînt atît de idiot pe cît mă crezi, îi spuse el din ochi directorului CIA. Dacă Jacobs le poate vinde ideea, pornim imediat acţiunea. Vreau să fac doar o schimbare.

– Care anume?

– Partea aeriană a chestiunii. Raportul tău spune că antrenamentele de urmărie aeriană au ajuns deja la partea de identificare a ţintei.

– Cîteva, aprobă Ritter. Două sau trei pe săptămînă.

– Avem deja resursele necesare pentru a coordona acţiunea. De ce să nu activăm partea asta a operaţiunii? Vreau să spun că ne-ar ajuta cu adevărat dacă am putea identifica zonele unde vrem să trimitem echipele, să organizăm spionajul operaţional, chestii de genul ăsta.

– Aş prefera să aşteptăm, spuse Ritter cu precauţie.

– De ce? Dacă putem identifica zonele cele mai folosite, băieţii vor avea mai puţin de bîjbîit în teritoriu. Ăsta e cel mai mare risc al operaţiunii, nu-i aşa? În felul ăsta putem aduna informaţii care îmbunătăţesc întreg conceptul operaţional.

Problema cu Cutter, îşi zise Ritter, era că nenorocitul ştia suficient de mult despre operaţiuni pentru a deveni periculos. Mai rău, avea puterea de a-şi impune voinţa – şi istoria recentă a Directoratului pentru Operaţiuni în memorie. Ce spunea cu

cîteva luni în urmă? *Cele mai bune operațiuni din ultimii cîțiva ani au fost de fapt organizate de departamentul lui Greer...* Asta însemna Jack Ryan, steaua strălucitoare a lui James – posibil noul director, după felul cum se prezentau lucrurile. Asta era foarte rău. Ritter îl îndrăgea cu adevărat pe omologul lui din fruntea Directoratului de Spionaj, ceea ce nu se putea spune și despre favoritul și protejatul lui Greer. Era cu atît mai adevărat că două dintre cele mai bune lovituri ale agenției din ultimii ani începuseră în alt departament, și era timpul ca Operațiunile să-și restaureze supremația. Ritter se întrebă dacă acest lucru era folosit de către Cutter în mod conștient pentru a-l împinge la acțiune. Probabil că nu, decise el. Cutter nu știa încă suficient despre lupta din interior. Asta nu însemna că n-avea să învețe, desigur.

– Atacul prematur este o greșeală clasică în operațiunile pe teren, pară slab directorul.

– Dar nu atacăm. În esență avem două operațiuni, nu-i așa? întrebă Cutter. Partea aeriană poate opera independent de cea terestră. Recunosc că va fi mai puțin eficient, dar încă funcționează. Nu ne dă asta o șansă să revedem partea mai puțin periculoasă a planului înainte de a trece la executarea celei periculoase? Nu ne aduce asta ceva pe care să-l arătăm columbienilor pentru a-i convinge cu adevărat că vorbim serios?

Prea devreme, spuse vocea lăuntrică a lui Ritter, dar pe fața lui se citea nehotărîrea.

– Uite ce e, vrei să mă duc la președinte? întrebă Cutter.

– Unde e azi – în California?

– Într-o călătorie politică. Aș prefera să nu-l deranjez cu tipul ăsta de lucruri, dar...

Era o situație curioasă, își zise directorul. Îl subestimase pe Cutter, în timp ce consilierul pentru securitatea națională părea destul de priceput în a se supraestima.

– În regulă, ați cîștigat. Operațiunea EAGLE EYE începe poimîine. Atît va dura să-i adunăm și să-i pregătim pe toți.

– Și SHOWBOAT?

– Pregătirea echipelor mai durează o săptămînă. Încă patru zile să le ducem în Panama și să facem joncțiunea cu forțele aeriene, să verificăm comunicațiile și tot restul.

Cutter se întinse după cana de cafea și se încruntă. Era vremea să îndrepte niște lucruri, își zise el.

– La naiba, e bine să lucrezi cu un profesionist adevărat. Privește partea bună a lucrurilor, Bob. O să avem două săptămîni întregi ca să tragem de limbă pe oricine am pune mîna în raidul aerian, iar trupele terestre vor ști mult mai bine unde e nevoie de ele.

Ai cîștigat deja, nenorocitule. Chiar trebuie să și răsucești cuțitul în rană? ar fi vrut să-l întrebe Ritter. Se gîndea ce s-ar fi întîmplat dacă ar fi mers pe mîna lui Cutter. Ce-ar fi zis președintele? Poziția lui Ritter era vulnerabilă. Trîmbițase în lung și în lat prin comunitatea spionajului că CIA nu mai întreprinsese nici o operațiune serioasă în teren de... cincisprezece ani? Dar depinde ce se înțelegea prin „serioasă", nu-i așa? Acum i se dăduse șansa, iar ceea ce fusese un subiect frumos de conversație la cafea, în timpul conferințelor guvernamentale la nivel înalt, devenise o realitate ce putea avea urmări defavorabile. Operațiunile în teren ca aceasta erau periculoase. Periculoase pentru participanți. Periculoase pentru cei care dădeau ordinele. Periculoase pentru guvernanții care le susțineau. Îi spusese lui Cutter acest lucru de suficient de multe ori, dar, ca mulți alții, consilierul pentru securitatea națională era hipnotizat de farmecul operațiunilor de teren. Acesta era cunoscut în cercurile lor drept sindromul misiunii imposibile. Chiar și un profesionist putea confunda un film de televiziune cu realitatea, iar oamenii din guvern aveau tendința să audă doar ceea ce doreau să audă și să ignore părțile neplăcute. Numai că era cam tîrziu pentru Ritter să mai dea vreun avertisment. De altfel, de ani întregi el susținuse că o astfel de misiune era posibilă, ba uneori chiar o mișcare potrivită în politica internațională. Și spusese suficient de des că departamentul lui încă era în stare să o organizeze. Scăpase neobservat faptul că trebuia să recruteze agenți din armată și forțele aeriene. Pe timpuri, agenția își folosea propria ei armată și propriile ei forțe aeriene... iar dacă misiunea asta reușea, poate că acele timpuri se vor întoarece. Erau forțe de care agenția și țara aveau nevoie, își zise Ritter. Poate că asta era șansa ca totul să devină realitate. Și dacă prețul era să-i facă față unui vînzător de putere amator precum Cutter, atunci trebuia să-l plătească.

– În regulă, am să pun lucrurile în mișcare.

– Îl voi informa pe șef. Cît de repede estimezi că vom avea rezultate...?

– Imposibil de spus.

– Dar înainte de noiembrie, sugeră ușor Cutter.

– Mda, probabil că înainte.

Prima Divizie pentru Operațiuni Speciale se afla la Hurlburt Field, la capătul de vest al complexului Bazei Aeriene Eglin din Florida. Era o unitate unică, dar orice unitate militară care avea cuvîntul „special" în nume era unică prin însăși natura ei. Adjectivul era folosit cu diverse sensuri. „Arme speciale" însemna de cele mai multe ori arme nucleare și se folosea pentru a evita ofensarea celor pentru care „nuclear" era legat de norii în formă de ciupercă; era ca și cum schimbarea termenului ar fi putut cauza o schimbare de substanță, totuși, era o altă caracteristică a guvernelor din întreaga lume. Pe de altă parte, „operațiuni speciale" însemna altceva. În general denota misiuni de acoperire, oameni trimiși acolo unde n-ar fi trebuit să se afle, ajutați în timp ce erau acolo și retrași după ce și-ar fi încheiat misiunea pe care n-ar fi trebuit s-o îndeplinească de la început. Asta era, printre alte lucruri, destinația diviziei 1.

Colonelul Paul Johns – „PJ" – nu știa toate ocupațiile diviziei. D1 era mai degrabă o grupare ciudată, unde autoritatea nu coincidea întotdeauna cu gradul, unde soldații asigurau avioanele și echipajele fără să știe mereu de ce făceau asta, unde avioanele veneau și plecau după orare neregulate și unde oamenii nu erau încurajați să asculte zvonuri sau să pună întrebări. Divizia era împărțită în companii care lucrau împreună *ad-hoc*, după cum cereau împrejurările. Compania lui PJ includea șase elicoptere MH-53J „Pave Low III". Johns era de mult timp acolo și reușise cumva să-și petreacă aproape toată cariera din Forțele Aeriene în aer. Era un drum care îi garanta atît o carieră interesantă și plină de împliniri, cît și exact zero șanse de a purta vreodată stelele de general. Dar nu dădea doi bani pe chestia asta. Intrase în Forțele Aeriene pentru a zbura; era un lucru pe care generalii nu aveau prea des șansa să-l facă. Își respectase partea de îndatoriri, iar serviciul și-o respectase pe a lui, ceea ce nu era exact tipul normal de aranjament pe care și l-ar putea închipui cineva. Mai de mult, Johns evitase avioanele

cu aripi fixe, acele rapide bombardiere și avioane de vînătoare. Johns, toată viața un om de echipă, debutase pe giganții Jolly Green, elicopterele de salvare HH-3 din Vietnam, apoi trecuse pe Super Jolly HH-53, în Serviciul de Salvare Aeriană. Zburase, pe vremea cînd era un căpitan tînăr și imprudent, în raidul de la Song Tay, fiind copilot al avionului care se prăbușise în mod voit peste lagărul aflat la peste treizeci de kilometri vest de Hanoi, în încercarea de a salva oameni care, așa cum se dovedise, fuseseră mutați doar cu puțină vreme în urmă. Acela fusese unul dintre puținele lui eșecuri din viață. Colonelul Johns nu era obișnuit cu asemenea lucruri. Dacă erai luat prizonier, PJ venea să te aducă înapoi. Era al treilea specialist în salvare, ca grad, din Forțele Aeriene. Actualul șef de stat-major și alți doi generali fuseseră scutiți de un sejur la Hiltonul din Hanoi datorită lui și echipajelor lui. PJ era un om care foarte rar trebuia să-și cumpere ceva de băut. Tot el era un om pe care generalii îl salutau primii. Asta făcea parte din tradiția medaliei de onoare.

Ca mulți eroi, nu era deloc ieșit din comun. La doar un metru șaptezeci și șaizeci și cinci de kilograme, arăta ca orice alt bărbat între două vîrste în timp ce-și lua gustarea la popotă. Ochelarii pentru citit pe care de acum trebuia să-i poarte îl făceau să arate mai degrabă ca un bancher de provincie și rareori își ridica glasul. Cînd avea timp tundea singur iarba, iar cînd nu avea o făcea soția lui. Mașina lui era un Plymouth Horizon care consuma puțin. Fiul lui studia ingineria în Georgia, iar fiica își cîștigase o bursă la Princeton, lăsîndu-i pe el și pe soția lui într-o casă prea mare și prea liniștită, ca să se gîndească la pensia care-i aștepta peste cîțiva ani.

Dar nu acum. Stătea în scaunul din stînga al elicopterului Pave Low, supraveghind un căpitan tînăr și priceput care, așa cum se gîndea toată lumea, era gata să preia un post de comandă. Elicopterul de multe milioane de dolari trecea razant peste vîrfurile copacilor, cu trei sute de kilometri pe oră. Deasupra Peninsulei Florida era o noapte noroasă și întunecoasă, iar partea complexului Eglin nu era prea luminată, dar nu conta. Și el, și căpitanul purtau căști speciale prevăzute cu ochelari de noapte, nu foarte diferite de ceea ce purta Darth Vader în *Războiul Stelelor.* Dar aceștia funcționau, transformînd întunericul vag din față într-o imagine gri cu verde pe un ecran. PJ își

rotea întruna capul şi se asigură că şi căpitanul făcea acelaşi lucru. Una dintre problemele echipamentelor pentru vederea de noapte era că estimarea distanţelor – o chestiune de viaţă şi de moarte pentru un zburător la joasă altitudine – era îngreunată datorită imaginilor artificiale generate de măşti. Johns se gîndi că aproape o treime din pierderile operaţionale ale companiei puteau fi puse pe seama acestei probleme, căreia tehnicienii specialişti nu-i găsiseră încă o rezolvare decentă. Pierderile operaţionale şi la antrenamente ale companiilor de elicoptere Pave Low erau relativ mari. Ăsta era un preţ al misiunii pentru care se antrenau, iar altă rezolvare în afară de şi mai mult antrenament nu exista.

Deasupra capetelor lor elicea cu şase pale se învîrtea, propulsată de cele două motoare turboreactoare. Pave Low era cît de mare putea fi un elicopter, cu un echipaj de şase oameni şi avînd loc pentru încă patruzeci de pasageri echipaţi de luptă. În diverse locuri, echipamente radar, infraroşii şi alte instrumente îi străpungeau botul – efectul general era al unei insecte de pe altă planetă. La uşi, de fiecare parte a corpului, ca şi la uşa din spate, se aflau suporturi pentru mitralierele mobile, pentru că misiunea lor primordială, transportul sub acoperire şi ajutorarea forţelor pentru operaţiuni speciale, era o treabă periculoasă – ca şi rolul secundar pentru care se antrenau în seara asta, căutarea şi salvarea din luptă. PJ zburase în Asia de Sud-Est pe bombardierele de asalt A-1 Skyraider, ultimul avion de atac cu elice al Forţelor Aeriene, numit SPAD sau Sandy. Cine anume urma să le asigure acoperirea astăzi rămînea încă o problemă deschisă. Pentru a se proteja, aparatul căra, în afară de mitraliere, foiţe metalice pentru păcălirea radarului, încărcături de combustibili şi echipamente de bruiaj în infraroşu... plus echipajul lui de nebuni.

Johns îşi zîmbi în spatele căştii: nu mai era mult, dar era un zbor adevărat. Avuseseră posibilitatea să zboare cu ajutorul unui sistem radar-pilot automat controlat de computer, care compensa automat altitudinea, dar în seara asta simulaseră o defecţiune a aparatului. Cu sau fără pilot automat, pilotul avea sarcina să conducă aparatul, iar Willis îşi dădea toată silinţa să menţină elicopterul la rasul copacilor. Din cînd în cînd, Johns îşi înăbuşea cîte o tresărire ori de cîte ori vreo ramură rebelă părea gata-gata să se lovească de burta elicopterului, însă căpitanul Willis era un

tînăr competent şi ţinea aparatul jos, dar nu *prea* jos. În afară de asta, aşa cum PJ ştia dintr-o lungă experienţă, ramurile de sus ale copacilor erau subţiri şi fragile şi nu făceau altceva decît să păteze vopseaua. De mai multe ori se întorsese cu elicoptere pe ale căror burţi erau pete verzi precum cele de pe blugii unui puşti.

– Distanţa? întrebă Willis.

Colonelul Johns privi ecranul de navigaţie. Avea de ales între sistemele Doppler, inerţial sau prin satelit, plus demodata planşetă pe care o folosea încă, şi insista ca şi oamenii lui să înveţe să o folosească.

– Două mile, zero-patru-opt.

– Recepţionat, spuse Willis şi reduse acceleraţia.

Un pilot autentic se oferise „voluntar" în misiunea asta, pentru a fi transportat cu un camion în pustietate, acolo unde un alt elicopter lansase o paraşută peste un copac pentru a simula un pilot doborît, care la rîndul său activase un emiţător-radio de salvare autentic. Una dintre noile găselniţe era că paraşuta fusese impregnată cu o substanţă care strălucea în lumina ultravioletă. Johns îndeplini misiunea copilotului, activînd un laser de putere redusă, în ultraviolet, care îşi trimitea fasciculul înainte pentru a căuta paraşuta. Oricui îi venise ideea asta merita o medalie, îşi zise PJ. Identificarea vizuală a victimei era cea mai rea, cea mai înfricoşătoare şi aparent cea mai lungă parte a oricărei misiuni de salvare. Asta se întîmpla atunci cînd echipele de la sol, aflate şi ele la vînătoare, auzeau zgomotul elicei şi se gîndeau că ar putea, la urma urmei, să cureţe două aparate în aceeaşi zi... El îşi primise medalia de onoare după o astfel de misiune în vestul Laosului, atunci cînd un pluton NVA fusese atras de echipajul unui F-105 Wild Weasel. Piloţii doborîţi nu îndrăzniseră să-şi dezvăluie poziţia, în ciuda agresivităţii combative a echipei de pe Sandy. Cu răceală, Johns decisese să nu se întoarcă cu mîna goală, iar aparatul lui încasase două sute de rafale într-un schimb furios de focuri înainte de a-i recupera pe ambii piloţi. Johns se întreba adeseori dacă ar mai avea vreodată curajul – sau nebunia – de a repeta povestea.

– Paraşută la ora două.

– X-Ray, doi-şase, aici Papa Lima; ţi-am văzut paraşuta. Poţi să-ţi marchezi poziţia?

– Afirmativ, lansez fum, lansez fum verde.

Cel salvat respecta procedura obişnuită, comunicîndu-i echipajului elicopterului ce fel de grenadă fumigenă folosea, deşi în întuneric nu se putea distinge. Pe de altă parte, căldura emanată de dispozitivul pirotehnic strălucea cu putere pe ecranul detectorului cu infraroşii, iar omul devenea vizibil.

– L-ai văzut?

– Da, răspunse Willis şi i se adresă şefului de echipaj. Pregătiţi-vă, am descoperit victima.

– Sîntem gata, domnule.

În spate, inginerul de zbor, sergentul Buck Zimmer, care lucra de multă vreme împreună cu colonelul, îşi activă panoul de control al troliului. La capătul cablului de oţel se afla un dispozitiv greu de oţel numit infiltrator. Suficient de greu pentru a pătrunde prin frunzişul oricărei păduri, infiltratorul se deschidea precum petalele unei flori pentru a face loc victimei, care urma apoi să fie trasă în sus printre crengi şi frunziş, o experienţă ce nu ucisese încă, în mod surprinzător, pe nimeni. În cazul în care victima era rănită, sergentul Zimmer sau un doctor coborau cu infiltratorul, legau victima de dispozitiv şi urcau la loc împreună cu ea. Treaba asta includea uneori şi căutarea victimei, de multe ori sub focul inamicului. Asta era motivul pentru care oamenii de pe elicopterele de salvare îşi tratau colegii cu un respect considerabil. Nimic nu-l îngrozeşte mai tare pe un pilot decît ideea de a se afla pe pămînt şi de a fi ţintă pentru nişte mitraliere.

Nu şi de data asta însă. Salvarea se făcu dintr-un mic luminiş, pentru că era vreme de pace şi se aplicau regulile de siguranţă, indiferent dacă era vorba sau nu de un antrenament. Zimmer apăsă pe butoanele troliului. Victima deschise petalele infiltratorului, se urcă în el şi se legă bine, ştiind ce avea să urmeze. Inginerul de zbor începu să înfăşoare cablul, se asigură că victima era bine legată şi anunţă echipajul.

Pe puntea de zbor din faţă, căpitanul Willis împinse imediat manşa la puterea maximă, ridicînd elicopterul. În cincisprezece secunde, pilotul „salvat“ se afla la trei sute de metri înălţime, atîrnat de un cablu de şapte centimetri şi întrebîndu-se de ce dracu' fusese atît de idiot încît să se ofere voluntar pentru misiunea asta. Cinci secunde mai tîrziu, mîna puternică a sergentului Zimmer îl înşfăcă şi îl trase în elicopter.

– Recuperare completă, raportă Zimmer.

Căpitanul Willis își împinse manșa rotativă către înainte, îndreptînd elicopterul spre pămînt. Știa că la ieșire urcase prea mult și încerca, în compensație, să-i arate colonelului Johns că putea să se întoarcă foarte repede la siguranță trecînd peste vîrfurile copacilor. Reuși asta, dar simțea ochii comandantului arzîndu-l dintr-o parte. Făcuse o greșeală. Johns nu tolera greșelile. Oamenii mureau din cauza greșelilor, colonelul le repeta asta în fiecare blestemată de zi și obosise să tot vadă oameni murind.

– Puteți prelua cîteva minute? întrebă Willis.

– Preia copilotul, aprobă Johns, apucînd manșa și coborînd aparatul Sikorsky cu încă vreo douăzeci de centimetri. Nu e necesar să urci atît de mult în timp ce-l tragi pe individ, mai ales că prin zonă se pot afla rachete SAM.

– Noaptea m-aș aștepta mai mult la puști decît la rachete.

Willis avea, într-un fel, dreptate. Era o încercare sortită eșecului. Și știa răspunsul care avea să vină.

– Sîntem protejați împotriva puștilor de calibru mic. Cele mari sînt la fel de periculoase ca și SAM-urile. Ține-te mai aproape de sol data viitoare, domnule căpitan.

– Da, domnule.

– În afară de asta, n-a fost rău. Ți-a amorțit puțin mîna?

– Da, domnule.

– Poate fi de la mănuși. Dacă degetele nu se potrivesc exact, ajungi să tragi prea tare, iar asta se transmite în încheietură și în antebraț după o vreme. Te trezești cu o mînă amorțită, faci mișcări bruște de manșă și pilotezi prost. Fă-ți rost de niște mănuși bune. Nevastă-mea le croiește special pe ale mele. Nu întotdeauna ai un copilot la dispoziție care să preia comanda, iar chestia asta e suficient de gravă și n-ai nevoie de mai multe complicații decît e absolut necesar.

– Da, domnule.

– Apropo, ai trecut.

Căpitanul Willis știa că n-ar fi fost indicat să-i mulțumească colonelului. După ce-și flexă mîna cîteva minute făcu cel mai bun lucru pe care-l putea face.

– Preiau comanda.

PJ își luă mîna de pe manșă.

– Preia pilotul, aprobă el. Apropo...

– Domnule?

– Am o misiune specială peste vreo săptămînă. Eşti interesat?

– Ce e de făcut?

– N-ar trebui să întrebi asta, îi spuse colonelul. Puţină MTAU. Nu prea departe. O să zburăm cu pasărea asta. Poţi s-o numeşti operaţiune specială.

– Bine, spuse Willis. Puteţi conta pe mine. Cine are aprobare să...

– Oficial, nimeni. Vor merge Zimmer, Childs, Bean şi o echipă de sprijin. Ceea ce ştie toată lumea este că sîntem voluntari pentru nişte misiuni de antrenament pe coasta californiană. Asta e tot ce trebuie să ştii deocamdată.

Una dintre sprîncenele lui Willis se ridică în spatele căştii. Zimmer lucrase împreună cu PJ din vremurile Thailandei şi era unul din puţinii rămaşi care aveau o experinţă adevărată de luptă. Sergentul Bean era cel mai bun ţintaş din batalion. Childs îl seconda de aproape. Orice ar fi însemnat această MTAU – misiune temporară în afara unităţii – nu era un exerciţiu. Mai însemna şi că Willis avea să rămînă copilot mai mult timp, dar asta nu conta. Întotdeauna era o cinste să zbori cu campionul forţelor de căutare şi salvare în luptă. De acolo îşi luase colonelul pseudonimul. Combat Search And Rescue, C-SAR, pe limba lui PJ, însemna „CAESAR".

Chavez schimbă o privire cu Julio Vega: *Jesus Cristo!*

– Întrebări? spuse instructorul.

– Da, domnule, zise un operator radio. Ce se întîmplă după ce îl identificăm?

– Avionul va fi interceptat.

– De-adevăratelea, domnule?

– Asta depinde de echipajul interceptorului. Dacă nu fac ceea ce li se spune, ajung hrană pentru peşti. Asta e tot ce pot să vă spun. Domnilor, tot ceea ce aţi auzit este absolut secret. Nimeni – repet, *nimeni!* – nu a auzit vreodată ceea ce am spus. Dacă află despre asta cine nu trebuie, vor muri oameni. Obiectul acestei misiuni este să taie una dintre căile prin care drogurile ajung în Statele Unite. Poate să devină un pic cam dură.

– Era şi timpul să ne-o spuneţi, rosti o voce liniştită.

– Ei bine, acum o știți. Repet, domnilor, această misiune va fi periculoasă. Vă vom da fiecăruia dintre voi timp de gîndire. Dacă vreți să renunțați, o să înțelegem. Avem de-a face cu niște oameni destul de răi. Desigur, zîmbi instructorul și continuă după cîteva momente, și aici avem niște oameni destul de răi.

– Al dracului de răi, sări o altă voce.

– Oricum, aveți toată noaptea să vă hotărîți. Plecarea e mîine la optsprezece. Dincolo de acest punct nu mai există cale de întoarcere. Ați priceput cu toții? Bine. Asta-i tot deocamdată.

– Drepți! lătră căpitanul Ramirez.

Toți săriră în picioare, în timp ce instructorul părăsea camera. Fu rîndul căpitanului:

– În regulă, l-ați auzit cu toții. Gîndiți-vă bine la asta, oameni buni. Vreau să participați – la dracu', am nevoie de voi toți – dar nu vă vreau dacă nu vă place ideea. Aveți vreo întrebare pentru mine?

Nu erau întrebări.

– Bun. Unii dintre voi cunosc oameni care s-au distrus din cauza drogurilor. Poate din familie, poate prieteni, nu știu. Acum avem o șansă să ne răzbunăm. Nenorociții ăia își bat joc de țara noastră și a venit timpul să le dăm o mică lecție. Gîndiți-vă. Dacă cineva are vreo problemă, anunțați-mă imediat. Dacă cineva vrea să iasă din combinație, e în regulă.

Fața și tonul lui spuneau cu totul altceva. Comandantul avea să nu-l mai considere bărbat pe oricine ar fi părăsit echipa, iar decepția ar fi fost dublă, din moment de Ramirez îi condusese și participase la fiecare antrenament, asudînd cot la cot cu ei. Căpitanul se întoarse și ieși.

– La dracu', zise în sfîrșit Chavez. Îmi dădusem seama că era o misiune ciudată, dar... la dracu'.

– Am avut un prieten care-a mierlit-o dintr-o supradoză, spuse Vega. Era un tip de viață, nu era dependent, dar cred că a luat o chestie nasoală. M-a speriat de moarte. N-am mai pus gura pe așa ceva de atunci. Mi-a părut al dracului de rău cînd s-a întîmplat. Tomas îmi era prieten, omule. Nenorocitul i-a vîndut o porcărie și nu mi-ar părea deloc rău să-i fac cunoștință cu drujba mea.

Chavez aprobă din cap, reflectînd pe cît de mult îi permitea vîrsta și educația. Își aminti de găștile suficient de dezmățate din

copilăria lui, dar acum acele activităţi i se păreau aproape o joacă. Acum nu se mai duceau lupte simbolice pentru poziţia de conducător în cartier. Acum se luptau pentru pieţe de desfacere. Erau implicaţi bani serioşi, mai mult decît suficienţi pentru a ucide. Asta era ceea ce transformase vechiul lui cartier dintr-o zonă a sărăciei într-una de lupte făţişe. Unora dintre oamenii pe care îi cunoştea le era frică să meargă pe propriile lor străzi din cauza altor oameni cu pistoale şi droguri. Rafale rătăcite intrau pe ferestre şi omorau oameni în faţa televizorului, iar poliţiştilor le era de multe ori teamă să se aventureze prin cartier dacă nu erau suficient de mulţi şi echipaţi ca o armată de ocupaţie... iar toate astea din cauza drogurilor. Şi oamenii care erau în spatele întregii afaceri trăiau liniştiţi şi în belşug, la două mii de kilometri distanţă...

Chavez încă nu începuse să realizeze cu cîtă îndemînare fuseseră manipulaţi el şi colegii lui – chiar şi căpitanul Ramirez. Cu toţii erau soldaţi care se antrenau încontinuu pentru a-şi proteja ţara împotriva duşmanilor, erau produşi de un sistem care le direcţionase tinereţea şi entuziasmul; de un sistem care recompensa strădiunţa cu mîndrie şi realizări; care, mai presus de toate, dădea un scop energiei lor nelimitate şi care, în schimb, nu cerea decît loialitate. Cum cei mai mulţi dintre soldaţi proveneau din pătura mai săracă a societăţii, cu toţii învăţaseră că nu conta statutul de minoritate – armata recompensa performanţa fără a ţine cont de culoarea sau accentul soldatului. Toţi aceşti oameni ştiau bine problemele sociale cauzate de droguri şi făceau parte dintr-o subcultură în care drogurile nu erau tolerate – eforturile armatei de a-i expulza din rîndurile ei pe consumatorii de droguri fuseseră dureroase, dar încununate de succes. Cei care rămăseseră în rîndurile armatei erau oameni pentru care consumul de droguri nu putea intra în discuţie. Erau oamenii din cartier care reuşiseră în viaţă. Erau exemplele de succes. Erau curajoşi, aventuroşi şi disciplinaţi, pentru care obstacolele erau făcute pentru a fi doborîte şi cărora instinctul le dicta să-i ajute pe ceilalţi să facă la fel.

Iar asta era misiunea care îi aştepta. Era o şansă de a-şi apăra nu numai ţara, ci şi cartierele din care proveneau. Deja remarcaţi ca foarte buni în rîndurile unităţilor militare de elită, antrenaţi pentru a-i face şi mai mîndri, nu puteau să renunţe la a mai par-

ticipa la misiune la fel cum nu puteau renunța la a se numi bărbați. Aici nu exista vreun om care să nu-și fi dorit măcar o dată în viață să distrugă un vînzător de droguri. Iar armata le dădea voie chiar să facă ceva mai mult. Sigur că aveau să o facă.

– Să-i facă zob pe nenorociți în plin aer! zise operatorul radar al plutonului. Să-i trimită o rachetă Sidewinder fix în fund! Ai dreptul să fii *mort*, ticălosule!

– Mda, fu de acord Vega. Nu mi-ar părea rău să asist la așa ceva. La dracu', nu mi-ar părea rău nici dacă ar trebui să ne băgăm nasurile prin locurile alea bine păzite în care trăiesc nenorociții ăștia. Crezi că am reuși, Ding?

Chavez rînji:

– Rîzi de mine, Julio? Ce crezi că au ăia acolo, soldați? Pe dracu'. Niște golani cu mitraliere – probabil nici nu și le curăță cum trebuie. Împotriva noastră? Pe dracu'. Poate împotriva ălora de acolo din zonă, dar împotriva noastră? Nici o șansă, omule. Sînt ca și morți cu toții. Doar mă apropii, le fac felul santinelelor frumos și încet cu H&K-ul ăsta și pe urmă vă las pe voi să rezolvați partea mai simplă.

– Alte porcării gen Ninja, spuse încet un pușcaș.

Ding își scoase din buzunarul cămășii una dintre acele stele de oțel și o aruncă înfigînd-o în tocul ușii, șapte metri mai încolo.

– Zîmbește cînd spui așa ceva, băiete, rîse Chavez.

– Hei, Ding, ai putea să mă înveți și pe mine să fac așa ceva? întrebă pușcașul.

Discuțiile care urmară nu mai erau despre pericolele misiunii, ci doar despre oportunitățile ei.

I se spunea Bronco. Numele lui adevărat era Jeff Winters și era un căpitan proaspăt promovat în Forțele Aeriene ale Statelor Unite, dar, din cauză că trebuia să piloteze un avion de vînătoare, avea nevoie și de o poreclă, de un nume de cod. I se trăgea de la o petrecere aproape uitată din Colorado – absolvise Academia Forțelor Aeriene ale Statelor Unite – la care căzuse de pe un cal atît de blînd, încît bietul animal aproape că murise din sperietură. Cele șase beri Coors contribuiseră la căzătură, ca și hohotul auditoriului din care un coleg – ticălosul care pilotează acum bombardiere, își spuse Winters cu un zîmbet subțire – îl botezase pe

loc. Tipul știa să călărească, zise Bronco în noapte, dar nu ajunsese să piloteze un F-15 Charles. Nu era dreptate chiar peste tot în lume, dar ici-colo se mai putea găsi cîte ceva.

Ceea ce era exact întregul scop al misiunii lui speciale.

Winters era un tînăr scund. La douăzeci și șapte de ani, mai exact, avea deja șapte sute de ore de zbor pe McDonnell-Douglas-ul lui. Așa cum unii se nășteau pentru a juca base-ball, pentru a fi actori sau pentru a conduce mașini de curse, Bronco Winters venise pe lume cu singurul scop de a pilota avioane de vînătoare. Avea o vedere care l-ar fi dus la disperare pe un oftalmolog, o coordonare în mișcări care aduna tot ceea ce era mai bun la un pianist și la un zburător la trapez și o foarte rară calitate care în mica lui comunitate se numea SS – simțul situației. Winters știa întotdeauna ce se întîmpla în jurul lui. Avionul i se potrivea tînărului la fel de natural ca mușchiul propriului său braț. Voința lui se transmitea aparatului și F-15C-ul se supunea îndată, transformînd în fapt, cu precizie, imaginea din mintea pilotului. Oriunde ar fi mers mintea lui, avionul o urma.

Pentru moment, se învîrtea la două sute de mile în largul coastei Peninsulei Florida. Decolase cu patruzeci de minute mai devreme de la Baza Aeriană Eglin, se alimentase cu combustibil dintr-un tanc KC-135, și acum avea la bord suficient kerosen JP-5 pentru a zbura timp de cinci ore dacă nu forța, ceea ce avea intenția să facă. Tancurile celulare aerodinamice de combustibil FAST-pack erau atîrnate de-a lungul fuzelajului. În mod normal acolo era și locul rachetelor – un F-15 putea căra pînă la opt bucăți – dar pentru misiunea din seara asta singura muniție era cea pentru tunul automat de douăzeci de milimetri, care se afla la bord, pentru că greutatea ei contribuia la menținerea ținutei de zbor a aparatului.

Bronco zbura în cerc, cu motoarele reduse la strictul necesar. Ochii lui întunecați și cu privirea ascuțită se roteau încontinuu către dreapta și către stînga, căutînd luminile vreunui alt avion, găsind însă doar lumina stelelor. Nu era cîtuși de puțin plictisit. Mai degrabă era un bărbat liniștit și încîntat de naivitatea contribuabililor din țara lui, care îl plăteau cu mai mult de treizeci de mii de dolari pe an ca să facă un lucru pentru care el însuși ar fi fost dispus chiar să plătească. Ei bine, își spuse el, cred că asta fac și în seara asta.

– Doi-şase Alfa, aici opt-trei Quebec, mă recepţionezi? Terminat, cîrîi radioul lui.

Bronco apăsă pe butonul de pe manşă.

– Opt-trei Quebec, aici doi-şase Alfa, te aud excelent, terminat.

Canalul radio era codat. Codul unic era folosit în seara asta doar de cele două avioane; oricine altcineva ar fi încercat să asculte n-ar fi auzit decît fîşîitul plin de paraziţi al zgomotului de fond.

– Avem o ţintă la orizont, direcţia unu-nouă-şase, distanţa doi-unu-zero faţă de poziţia ta. Îngeri doi. Curs zero-unu-opt. Viteza doi-şase-cinci. Terminat.

Informaţiile nu erau însoţite de nici un ordin. În ciuda canalului radio codat, comunicaţiile erau reduse la minimum.

– Afirmativ, recepţionat. Încheiat.

Căpitanul Winters înclină manşa spre stînga. Instantaneu, mintea lui calculă cursul şi viteza corecte pentru interceptare. Aparatul îşi schimbă direcţia către sud. Winters coborî puţin botul avionului în timp ce-l aducea pe cursul de o sută optzeci de grade şi crescu uşor puterea pentru a-şi mări viteza. Părea că forţează avionul să zboare atît de încet, dar era de fapt altceva.

Căpitanul Winters văzu că era un Beech cu două motoare, avionul cel mai des folosit de traficanţii de droguri. Asta însemna că duceau cocaină şi nu marijuana care era mai voluminoasă, ceea ce îi convenea, pentru că probabil la manşă era un cap aburit de cocaină. Îşi duse aparatul F-15 în spate, la aceeaşi altitudine şi la vreo opt sute de metri distanţă.

Era a opta oară cînd intercepta un avion cu droguri, dar pentru prima oară cînd avea voie să ia măsuri. În celelalte dăţi nu i se permisese nici măcar să-i informeze pe băieţii de la vamă. Bronco controlă cursul ţintei – pentru piloţii de vînătoare, orice nu era avion amic era ţintă – şi îşi controlă sistemele de bord. Emiţătorul-radio direcţional care atîrna în cutia aerodinamică de sub burta aparatului se orientă după radarul care urmărea avionul Beech. Făcu prima transmisie radio şi semnaliză din luminile de aterizare în noapte, spre stupefacţia micului avion de transport. Avionul Beech coborî imediat către mare, cu Eagle-ul pe urmele lui. Bronco transmise din nou ordinele şi nu primi nici un răspuns. Îşi mută butonul din capătul manşei pentru poziţia tun

automat. Următorul apel fu însoţit de o rafală. Aeronava Beech începu o serie de viraje ample. Winters decise că ţinta nu avea să facă ceea ce i se ordonase.

Bine.

Un pilot normal ar fi putut fi surprins de lumini şi ar fi putut vira pentru a evita o coliziune, dar un pilot normal n-ar fi făcut ceea ce făcuse drogatul. Avionul Beech coborîse pînă la suprafaţa mării, redusese puterea şi îşi scosese flapsurile, încetinind aparatul pînă la viteza de aterizare, ceea ce era cu mult mai încet decît putea zbura un F-15 fără să cadă. Manevra asta forţa deseori avioanele Agenţiei de Luptă contra Drogurilor (ALD) şi ale Pazei de Coastă să piardă contactul cu ţinta. Dar misiunea lui Bronco nu era să se ţină după ţintă. Cînd avionul Beech viră spre vest pentru a se apropia de coasta mexicană, căpitanul Winters îşi stinse luminile, acceleră şi urcă pînă la cinci mii de metri. Acolo execută un viraj inteligent, tip ciocan, şi se postă cu botul în jos, cu radarul Eagle-ului scrutînd suprafaţa mării. Iată-l: curs direct către vest, viteza optzeci şi cinci de noduri, altitudine cîţiva metri deasupra apei. Un pilot curajos, se gîndi Bronco, capabil să ţină aparatul aproape de prăbuşire şi atît de jos. Nu că ar fi contat.

Winters îşi scoase flapsurile şi frînele aerodinamice, ducîndu-şi avionul în jos. Pipăi ca să se asigure că selectorul rămăsese pe poziţia tun automat şi urmări afişajul de ochire, aducînd ţinta drept în mijlocul cercului şi fixînd-o acolo. Ar fi putut deveni mai greu dacă avionul Beech şi-ar fi menţinut o viteză decentă şi ar fi încercat să manevreze, dar ar fi contat cu adevărat. Bronco era mult prea bun şi în Eagle-ul său era aproape invincibil. Cînd se apropie la mai puţin de patru sute de metri, degetul lui apăsă pe buton pentru o fracţiune de secundă.

O salvă de trasoare verzi se înşiră pe cer.

Cîteva gloanţe părură să treacă pe lîngă avionul Beech. Văzu doar o scurtă fulgerare luminoasă, urmată de o învolburare de spumă albă fosforescentă cînd avionul se scufundă în mare.

Winters reflectă scurt că tocmai ucisese un om, poate doi. Era în regulă. Nu avea să le fie simţită lipsa.

9

Întîlnirea

– Ei?

Escobedo îl privi pe Larson cam cum ar fi privit un profesor de biologie un cobai închis în cuşcă. Nu avea nici un motiv particular pentru a-l suspecta pe Larson de ceva, dar era furios, iar Larson era cea mai apropiată persoană pe care-şi putea vărsa furia.

Dar Larson era obişnuit cu asta.

– Nu ştiu, *jefe*.

Ernesto era un pilot bun şi un student bun. La fel ca şi celălalt, Cruz. Motoarele avionului erau practic noi – numai două sute de ore de zbor fiecare. Fuzelajul avea şase ani, dar asta nu era ceva neobişnuit; avionul era bine întreţinut. Vremea era bună pe tot parcursul drumului spre nord, doar cîţiva nori împrăştiaţi la mare înălţime deasupra Canalului Yucatan; nimic serios. Pilotul ridică din umeri.

– Avionul dispare, *jefe*. Nu se poate şti întotdeauna de ce.

– Este vărul meu! Ce-o să-i spun mamei sale?

– Ai verificat aeropoartele din Mexic?

– Da. Şi Cuba, şi Honduras, şi Nicaragua.

– Nici un semnal S.O.S.? Nici un raport de la navele sau avioanele din apropiere?

– Nu, nimic.

Escobedo se mai linişti puţin în timp ce Larson enumera posibilităţile, profesional ca întotdeauna.

– Dacă a fost vreo pană de curent electric, ar putea fi undeva la sol, dar... eu, unul, n-aş conta pe asta, *jefe*. Dacă ar fi aterizat cu bine, acum deja am fi ştiut. Îmi pare rău, *jefe*. Probabil că l-am pierdut. S-a mai întîmplat şi înainte. Se va mai întîmpla şi de-acum încolo.

O altă posibilitate era că Ernesto şi Cruz îşi făcuseră propriile aranjamente, aterizaseră în altă parte decît la destinaţia stabilită, îşi vînduseră încărcătura de patruzeci de kilograme şi deciseseră să dispară, dar această posibilitate nu putea fi luată în serios. Chestiunea drogurilor nu fusese nici măcar amintită, pentru că Larson nu participa de fapt la operaţiune, era doar un consultant tehnic care ceruse să nu fie implicat în acea parte a afacerii. Escobedo avea încredere în cinstea şi obiectivitatea lui Larson, pentru că acesta aşa fusese pînă atunci. Îşi lua banii, îşi făcea bine treaba şi mai ales nu era prost – cunoştea consecinţele minciunii şi jocului dublu.

Se aflau în apartamentul luxos al lui Escobedo din Medelin. Acesta ocupa în întregime ultimul etaj al clădirii. Etajul imediat inferior era ocupat de subordonaţii acestuia. Ascensorul era controlat de oameni care ştiau perfect cine trebuia să treacă şi cine nu. Strada din vecinătatea clădirii era supravegheată. Larson se gîndi că cel puţin nu avea motive să se teamă că îi vor fi furate capacele roţilor maşinii. Se întrebă ce dracu' se întîmplase cu Ernesto. Fusese pur şi simplu un accident oarecare? Asemenea lucruri se întîmplau destul de des. Unul dintre motivele cărora le datora poziţia sa de instructor de zbor era că, în misiunile de contrabandă din trecut, pierduse destul de puţine avioane, adeseori din motivele cele mai prozaice. Dar Larson nu era prost. Rememora ultimii vizitatori şi ultimele ordine de la Langley; antrenamentul de la Fermă nu-i încuraja pe oameni să creadă în coincidenţe. O operaţiune era pe cale să se desfăşoare. Să fi fost asta mişcarea de deschidere?

Larson nu credea asta. CIA trecuse de mult de asemenea lucruri, ceea ce era păcat, îşi zise el.

– Era un pilot bun? întrebă din nou Escobedo.

– Chiar eu l-am instruit, *jefe*. Avea patru sute de ore, cunoştinţe mecanice bune, iar la mînuirea instrumentelor era atît de bun pe cît *putea* fi un pilot tînăr. Singurul lucru care mă îngrijora în privinţa lui era că îi plăcea să zboare la mică altitudine.

– Da?

– Zborul la mică altitudine deasupra apei e primejdios, mai ales noaptea. Te dezorientează repede. Uiţi unde e orizontul, iar dacă te uiţi pe fereastră în loc să te uiţi la indicatoarele de bord... Piloţi experimentaţi şi-au condus avioanele drept în apă în felul acesta. Din nefericire, zborul la foarte mică altitudine e distractiv, iar mulţi piloţi, mai ales dintre cei tineri, consideră că este o dovadă a bărbăţiei. Asta e o prostie şi îşi dau seama cu timpul.

– Un pilot bun este un pilot precaut? întrebă Escobedo.

– Asta spun şi eu fiecărui student, replică serios Larson. Nu toţi mă cred. Este adevărat oriunde. Poţi întreba instructorii oricărei forţe aeriene din întreaga lume. Piloţii tineri pot greşi prosteşte pentru că sînt tineri şi neexperimentaţi. Judecata vine o dată cu experienţa – mai ales cu experienţele terifiante. Cei care supravieţuiesc învaţă, dar unii nu supravieţuiesc.

Escobedo se gîndi la această afirmaţie timp de cîteva secunde.

– Era orgolios, Ernesto.

Lui Larson acesta îi sună ca un epitaf.

– Voi reverifica registrul întreţinerii avionului, se oferi pilotul. Şi voi revedea de asemenea şi previziunile meteo.

– Mulţumesc, señor Larson.

– La ordinele dumneavoastră, *jefe*. Dacă aflu ceva, vă comunic de îndată.

Escobedo îl conduse la uşă, apoi se întorse la biroul său. Cortez intră în cameră pe o uşă laterală.

– Ei?

– Îmi place Larson, zise Cortez. Spune adevărul. Are orgoliu, dar nu prea mult.

Escobedo dădu din cap.

– Un mercenar, dar unul bun.

...la fel ca tine. Cortez nu reacţionă la mesajul subînţeles.

– Cîte avioane s-au pierdut de-a lungul anilor?

– Nu am ţinut registre pînă acum optsprezece luni. De atunci, nouă. Acesta e singurul motiv pentru care l-am angajat pe Larson. Am simţit că pierderile se datorează erorilor de pilotaj şi proastei întreţineri. Carlos s-a dovedit a fi un bun instructor.

– Dar nu şi-a dorit niciodată să se implice direct?

– Nu. Un om simplu. Duce o viață confortabilă, făcînd numai ceea ce îi place. Sînt multe de spus despre asta.

Escobedo întrebă:

– I-ai investigat trecutul?

– *Si*. Totul se potrivește, dar...

– Dar?

– Dar dacă ar fi cu totul altceva decît ceea ce pare a fi, lucrurile s-ar potrivi de asemenea.

Acesta era punctul la care un om obișnuit ar fi spus ceva de genul: *Dar nu poți suspecta pe oricine*. Escobedo n-o spuse, iar Cortez observă că asta era o măsură a sofisticării sale. Șeful său avea o bogată experiență în materie de conspirații și știa că trebuie să suspectezi pe oricine. Nu era tocmai profesionist, dar nici fraier.

– Crezi...

– Nu. Nu s-a aflat în apropierea locului de decolare și nici nu avea de unde ști că se va întîmpla în noaptea aceea. Am verificat; a fost în Bogota cu prietena lui. Au luat masa singuri și s-au retras devreme. Poate că a fost un accident de zbor, dar venind la atît de puțin timp după ce am aflat că *norteamericanos* plănuiesc ceva, nu cred că ar trebui să-l numim așa. Cred că ar trebuia să mă întorc la Washington.

– Și ce-o să afli?

– Voi încerca să descopăr cîte ceva din ce plănuiesc.

– Vei încerca?

– Señor, culegerea de informații secrete e o artă...

– Poți cumpăra orice ai nevoie!

– Aici greșești, spuse Cortez cu o privire fixă. Cele mai bune surse de informații nu se pot cumpăra cu bani. E periculos – chiar prostesc – să crezi că loialitatea poate fi cumpărată.

– Și tu?

– Asta e o chestiune pe care trebuie s-o iei în considerare, dar sînt sigur că ai făcut-o deja.

Cea mai bună cale de a cîștiga încrederea acestui om era să spui întotdeauna că nu exista încredere. Escobedo credea că loialitatea care nu se putea cumpăra cu bani se putea în schimb întreține prin frică. În acest sens, angajatul său era un nepriceput. El presupunea că reputația sa de om violent putea înspăimînta pe oricine și numai rareori considera că existau oameni care-i

puteau da lecții de violență aplicată. Erau multe lucruri de admirat la acest om, dar și multe de disprețuit. În fond, era un amator – deși unul talentat – care învăța destul de repede din propriile greșeli, dar îi lipsea antrenamentul care l-ar fi putut face capabil să învețe din greșelile altora – și ce era antrenamentul în spionaj, dacă nu memoria lecțiilor din greșelile altora? Nu prea avea la fel de mare nevoie de un consilier în probleme de spionaj și securitate ca de unul pentru operațiunile sub acoperire, dar aceasta era o arie în care nici unul dintre acești oameni nu ar fi solicitat sau acceptat sfaturi. Aveau în spate generații întregi de contrabandiști, iar experiența lor în corupție și mituire era o realitate. Numai că nu știau cum se juca jocul împotriva unui adversar formidabil și într-adevăr bine organizat – columbienii nu contau. Că *Yanquis* încă nu descoperiseră în ei înșiși curajul de a acționa în acord cu puterea pe care o dețineau nu era decît un noroc chior. Iar dacă era un singur lucru pe care KGB-ul i-l fixase lui Cortez, acesta era că nu exista noroc chior.

Căpitanul Winters își viziona caseta cu oamenii de la Washington. Erau într-un birou dintr-o clădire a Operațiunilor Speciale – Eglin avea destul de puține – și ceilalți doi purtau uniforme ale Forțelor Aeriene, amîndoi avînd gradul de locotenent-colonel.

– Frumoasă lovitură, fiule, observă unul.

– Ar fi putut-o face mai dură, replică Bronco fără pic de emoție, dar n-a făcut-o.

– Cum a fost traficul de suprafață?

– Nimic pe o rază de treizeci de mile.

– Pune caseta cu Hawkeye, ordonă șeful. Foloseau o bandă specială, preferată de militari pentru capacitatea mare. Caseta era deja derulată. Arăta Beechcraft-ul venind, marcat XX1 pe afișajul alfanumeric, unul dintre multele contacte, majoritatea acestora fiind clar marcate ca aparținînd liniilor aeriene, și zburînd mult deasupra zonei atacului. Erau de asemenea multe contacte de suprafață, dar toate se aflau la mare distanță de zona atacului, iar caseta aceasta se termina înainte de atac. Echipa Hawkeye, conform planului, nu știa nimic în mod direct despre ce „transpirase" după predarea contactului către avionul de vînătoare. Indicațiile pentru această misiune erau clare, iar aria

de interceptare fusese calculată anume pentru a evita rutele de transport cu trafic mare. Fusese de ajutor şi ruta de altitudine joasă aleasă de către traficanţii de droguri, în măsura în care se limitase aria în care ar fi putut fi vizibilă o explozie, ceea ce nu se întîmplase.

– O.K., spuse şeful. Se pare că totul a decurs conform parametrilor misiunii.

Schimbară din nou caseta.

– Cîte cartuşe aţi consumat? îl întrebă pe Winters.

– O sută opt, răspunse căpitanul. Cu o armă ca Vulcan e cam greu să faci economie. Chestia aia trage al naibii de repede.

– Avionul ăla arăta ca un ciur.

– Asta e ideea, domnule. Aş fi putut apăsa mai rapid pe trăgaci, dar aţi dorit să încerc să evit rezervoarele de combustibil, nu?

– Corect.

Varianta de acoperire, în caz că cineva ar fi văzut o explozie luminoasă suspectă, era că avuseseră loc exerciţii de tragere la Eglin – exerciţiile de doborîre a ţintelor false nu erau deloc neobişnuite acolo – dar cu atît mai bine că nu observase nimeni.

Lui Bronco nu-i plăcea deloc secretomania asta. În ceea ce-l privea, era ceva perfect normal să-i doboare pe nenorociţii ăia. În faza de recrutare i se spusese că justificarea misiunii era că traficul de droguri constituia o ameninţare la adresa securităţii naţionale a Statelor Unite. Această frază făcea ca totul să fie legitim. Ca pilot de vînătoare, fusese antrenat să trateze ameninţările la adresa securităţii naţionale în acest mod specific – să le doboare de pe cer cam cu aceeaşi emoţie cu care un trăgător de tir împuşcă talere. În plus, îşi zise Bronco, dacă într-adevăr era o ameninţare la adresa securităţii naţionale, de ce oamenii nu trebuiau să ştie despre asta? Dar asta deja nu mai era în departamentul lui. El era doar un căpitan, iar căpitanii acţionează, nu gîndesc. Cineva din vîrful ierarhiei decisese că aşa era bine şi asta era tot ceea ce avea nevoie să ştie. Execuţia acestui Twin-Beech fusese doar o crimă printre altele, dar era o descriere la fel de bună pentru o operaţiune de luptă ca şi oricare alta. La urma urmei, numai la Olimpiadă au toţi şanse egale, nu şi atunci cînd în joc e propria ta viaţă. Dacă cineva era suficient de imbecil încît să se lase omorît, asta nu era problema lui Bronco, mai ales dacă respectivul tocmai comitea un act ostil

față de țara lui. Iar asta însemna „amenințare la adresa securității naționale", nu?

În plus, el totuși îl avertizase cinstit pe Juan, sau care o fi fost numele nenorocitului, nu-i așa? Dacă imbecilul își închipuise că putea scăpa de cel mai al naibii de bun avion de vînătoare din întreaga lume, ei bine, se convinsese că nu era posibil. Pe pielea lui.

– Ai vreo problemă pînă aici, domnule căpitan? întrebă șeful.

– Ce problemă, domnule? *Ce întrebare tîmpită!*

Pista pe care aterizară nu era suficient de mare pentru un transport militar. Cei patruzeci și patru de oameni ai Operațiunii SHOWBOAT călătoriră cu autobuzul pînă la Baza Forțelor Aeriene Peterson, la cîteva mile către est de Academia Forțelor Aeriene din Colorado Springs. Era întuneric, desigur. Autobuzul era condus de unul dintre „consilierii de tabără", cum se obișnuiseră oamenii să-i numească, iar înăuntru era liniște, mulți dintre soldați dormind, obosiți după ultima zi de antrenament. Restul erau singuri cu propriile gînduri. Chavez urmărea munții defilînd prin fața ferestrei autobuzului ce cobora pe serpentine. Oamenii erau pregătiți.

– Frumoși munți, observă somnoros Julio Verga.

– Mai ales văzuți dintr-un autobuz care se îndreaptă în jos.

– La dracu' cu armata asta, chicoti Vega. Știi, într-o bună zi o să mă întorc aici să schiez.

Apoi mînuitorul armelor automate se așeză mai bine pe scaun și adormi.

Fură treziți treizeci și cinci de minute mai tîrziu, după ce trecură de poarta bazei Peterson. Autobuzul parcase chiar lîngă rampa din spate a avionului de transport Air Force C-141 Starlifter. Soldații se ridicară și își așezară efectele în ordine, astfel încît comandanții de grupă să poată verifica dacă avea fiecare tot ce-i trebuia. Cîțiva cercetară cu privirea împrejurimile pe drumul către avion. Plecarea nu avea nimic neobișnuit, nu erau paznici suplimentari, doar echipa de la sol alimentînd avionul și pregătindu-l de decolare. Ceva mai departe decola un avion de alimentare KC-135, și deși nimeni nu-i acordă nici o atenție, în scurt timp urmau să-l întîlnească. Sergentul forțelor aeriene responsabil cu încărcarea avionului îi conduse la bord și îi așeză

cît mai confortabil cu putință, respectînd cu strictețe regulile – aceasta implica în principal distribuirea căștilor protectaore pentru toată lumea.

Echipa de zbor execută procedurile obișnuite de pornire, iar Starlifter-ul începu să se miște. Zgomotul era iritant în ciuda căștilor protectoare, dar avionul era pilotat de o echipă din rezerva forțelor aeriene, care le oferi un zbor decent, cu excepția alimentării din mers. Imediat ce C-141 luă altitudine, se cuplă cu KC-135 pentru a înlocui combustibilul consumat la decolare. Aceasta implică niște manevre ceva mai violente, care, amplificate de totala absență a ferestrelor, cauză revolta cîtorva stomacuri, dar oamenii erau obișnuiți cu asta. Jumătate de oră după decolare, C-141 intră pe ruta stabilită spre sud, iar soldații, datorită unui amestec de oboseală și plictiseală, adormiră din nou pentru tot restul călătoriei.

Elicopterul MH-53J părăsi Baza Forțelor Aeriene Eglin cam în același timp, cu toate rezervoarele de combustibil umplute pînă la refuz după încălzirea motoarelor. Colonelul Johns îl aduse la o mie de picioare altitudine și pe cursul doi-unu-cinci spre Canalul Yucatan. După trei ore, un MC-130E Combat Talon de alimentare ajunse din urmă Pave Low-ul, iar John decise să-l lase pe căpitan să se ocupe de alimentarea cu combustibil. Vor mai avea de făcut trei alimentări, iar avionul de alimentare îi va însoți pe tot parcursul drumului, purtînd cu el un echipaj de întreținere și piese de schimb.

– Gata de cuplare, spuse PJ către comandantul aeronavei de alimentare.

– Recepționat, răspunse căpitanul Montaigne din MC-130E, menținîndu-și avionul la o altitudine și viteză constante.

Johns îl urmări pe Willis coborînd sonda în rezervor.

– O.K., am efectuat cuplarea.

În carlinga avionului 130E, căpitanul Montaigne observă semnalul de pe indicatorul luminos și activă microfonul.

– *Ohhh,* șopti ea cu o voce groasă. Nimeni nu o face ca tine, domnule colonel!

Johns izbucni într-un hohot de rîs și emise un dublu clic din contactul microfonului său, ceea ce însemna un răspuns afirmativ. Comută pe canalul de comunicație internă.

– De ce să-i stricăm plăcerea? îl întrebă el pe Willis, care de-abia se abţinu să nu rîdă.

Alimentarea cu combustibil dură şase minute.

– Cît timp o să stăm acolo jos? întrebă căpitanul Willis după ce alimentarea luă sfîrşit.

– Nu mi s-a spus, dar, dacă durează prea mult, au spus că primim întăriri.

– Drăguţ din partea lor, observă căpitanul.

Privirea sa oscila între instrumentele de zbor şi priveliştea din afara cabinei blindate. Avionul purta la bord armament de luptă peste capacitatea sa normală – Johns era un adept convins al armelor de foc – iar dispozitivele electronice de acoperire dispăruseră. Oricare le-ar fi fost destinaţia, nu aveau a se teme de radarele inamice, iar asta însemna că misiunea, oricare ar fi fost, nu avea nimic de-a face cu Cuba. De asemenea, în elicopter se făcuse mai mult loc pentru pasageri, iar al doilea inginer de zbor fusese şters de pe lista echipajului.

– Ai avut dreptate cu mănuşile. Nevastă-mea mi-a făcut o pereche şi se simte diferenţa.

– Unii zboară fără mănuşi, dar mie nu-mi place să-mi transpire mîinile pe manşă.

– O să fie chiar aşa de cald?

– Sînt călduri şi călduri, indică Johns. Nu-ţi transpiră mîinile doar la temperatura de afară.

– Aha. Am înţeles, domnule. Hei, oare şi el se teme ca şi noi?

– După cum le spun tot timpul oamenilor, cu cît te gîndeşti mai mult înainte ca evenimentele să devină palpitante, cu atît vor fi mai puţin palpitante. Şi-aşa vor fi suficient de captivante.

O altă voce se auzi din circuitul intercom.

– Dacă mai vorbiţi aşa, domnule, s-ar putea să ne speriem.

– Sergent Zimmer, cum stau lucrurile acolo, în spate? întrebă Johns.

Locul obişnuit al lui Zimmer era în spatele celor doi piloţi, tronînd deasupra unui arsenal impresionant de instrumente.

– Cafea, ceai sau lapte, domnule? Mesele din timpul zborului înseamnă pui de Kiev cu orez, friptură de vită în sînge cu cartofi prăjiţi şi pentru cei care vor să-şi menţină silueta, raţă cu portocale şi garnitură de legume fierte – iar dacă cumva credeţi

toate astea, domnule, înseamnă că v-aţi uitat prea mult la panoul cu intrumentele de zbor. De ce naiba nu ne-au dat şi o stewardesă?

– Pentru că atît tu, cît şi eu, Zimmer, sîntem prea bătrîni pentru aşa ceva, rîse PJ.

– Nu e rău într-un elicopter, domnule. Cu toate vibraţiile alea...

– De cînd tot încerc să-l convertesc, îi explică Johns căpitanului Willis. Cîţi ani au puştii tăi, Buck?

– Şaptesprezece, cincisprezece, nouă, şase, cinci şi trei, domnule.

– Isuse, remarcă Willis. Ai o nevastă pe cinste, sergent.

– Îi e frică că umblu după fuste şi îmi consumă toată energia, explică Zimmer. Trebuie să zbor ca să scap de ea. E singurul lucru care mă ţine în viaţă.

– Înseamnă că găteşte foarte bine, judecînd după uniforma ta.

– Cumva colonelul îşi ironizează din nou sergentul? întrebă Zimmer.

– Nu chiar, doar că aş vrea să arăţi la fel de bine cum arată Carol.

– Nici o şansă, domnule.

– Aşa e. Ar fi bună nişte cafea.

– Vine, domnule colonel.

Zimmer apăru pe puntea de pilotaj în mai puţin de un minut. Consola de instrumente a elicopterului Pave Low era mare şi complexă, dar Zimmer instalase de mult suporturi cu suspensii pentru ceştile de cafea preferate ale colonelului Johns. PJ luă o înghiţitură rapidă.

– Face cafea bună, Buck.

– E ciudat cum decurg lucrurile, nu?

Carol Zimmer ştia că soţul ei va împărţi cafeaua cu colonelul. Carol nu era numele ei adevărat. Născută în Laos cu treizeci şi şase de ani în urmă, era fiica unui războinic Hmong care luptase îndelung pentru o ţară care nu mai era a lui. Ea era unica supravieţuitoare dintr-o familie cu zece membri. PJ şi Buck îi capturaseră pe ea şi încă pe cîţiva pe vîrful unui deal, în faza finală a asaltului Vietnamului de Nord în 1972. America dezamăgise familia acelui om, dar cel puţin nu-i dezamăgise fiica. Zimmer se îndrăgostise de ea din primul moment, şi toată

lumea era de acord că aveau cei mai drăgălaşi şapte copii din Florida.

– Mda.

Era tîrziu în Mobile, undeva între cele două aeronave îndreptate spre sud, iar închisorile – mai ales închisorile din sud – erau locuri unde regulile se aplicau drastic. Pentru avocaţi, totuşi, regulile erau adeseori mai degrabă îngăduitoare, şi, paradoxal, erau într-adevăr foarte îngăduitoare pentru aceştia doi. Ei aveau o întîlnire încă nedeterminată cu „Old Sparky", scaunul electric de la Închisoarea Admore. Gardienii de la Mobile, prin urmare, nu voiau să facă nimic care să le prejudicieze drepturile constituţionale, accesul la consultanţă juridică sau confortul general. Avocatul, al cărui nume era Edward Stuart, fusese pus la curent înainte de a intra şi vorbea spaniola curent.

– Cum au făcut?

– Nu ştiu.

– Ai ţipat şi ai făcut scandal, Ramon, spuse Jesus.

– Ştiu. Şi tu ai cîntat ca un canar.

– Nu contează, le spuse avocatul. Nu vă acuză de nimic în afară de implicare în afacerile cu stupefiante şi piraterie. Informaţiile pe care le-a dat Jesus nu sînt deloc folosite în proces.

– Atunci fă-ţi treaba de avocat şi scoate-ne de aici!

Privirea pe care o aruncă Stuart constituia un răspuns la fel de elocvent pentru ambii indivizi.

– Să le spui prietenilor noştri că, dacă nu scăpăm de aici, o să începem să vorbim.

Gardienii le povestiseră deja celor doi în cel mai mic detaliu despre ceea ce-i aştepta. Unul dintre ei chiar îi arătase lui Ramon un poster care înfăţişa scaunul, cu menţiunea „Normal sau extracrocant". Deşi era un om dur şi brutal, ideea de a sta legat într-un scaun de lemn, cu un spătar solid, cu o bandă de cupru fixată de piciorul stîng şi cu un capişon de metal pe cap, în locul ras de către frizer în ziua precedentă, şi cu un burete înmuiat în apă sărată pentru a facilita conductivitatea electrică, o mască de piele pentru a-i împiedica ochii să-i zboare din cap... Ramon era un om curajos atunci cînd avea mîinile libere şi cînd ţinea în ele o armă sau un cuţit îndreptat spre o persoană neînarmată sau legată. Atunci era curajos. Nu i-a dat niciodată prin cap că, într-o

bună zi, el va fi cel neajutorat. Ramon pierduse trei kilograme în ultima săptămînă. Pofta sa de mîncare încetase să existe şi căpătase un interes exagerat pentru becuri şi prize. Îi era frică, dar mai mult era furios pe frica sa şi pe gardienii şi poliţiştii care-l făcuseră să-i fie frică, precum şi pe foştii asociaţi care nu-l scoteau de acolo.

– Ştiu multe lucruri, multe lucruri folositoare.

– Nu contează. Am vorbit cu *federales* şi puţin le pasă de ce ştii tu. Procurorul din Statele Unite pretinde că nu-l interesează ce ai putea să-i spui.

– E ridicol. Întotdeauna negociază pentru informaţii, întotdeauna.

– Şi ce ai să ne spui?

– O să fac tot ce pot pentru voi.

Stuart nu putu să spună *sînt aici să vă spun să muriţi bărbăteşte.*

Se pot întîmpla multe lucruri în următoarele săptămîni.

Avocatul fu răsplătit cu două mutre sceptice din care speranţa încă nu dispăruse. El însuşi nu avea nici o speranţă. Procurorul Statelor Unite urma să se ocupe el însuşi de treaba asta, pentru a-şi afişa mutra în emisiunile de ştiri despre martorii oculari de la 5.30 şi 11.00. Acesta va fi un proces foarte rapid, iar un scaun în Senat va fi disponibil numai peste doi ani. Astfel încît acuzarea nu putea să piardă încă o înregistrare la dosarul său de lege-şi-ordine. Prăjirea unor piraţi-drogaţi-violatori-criminali în mod sigur va face impresie în rîndurile cetăţenilor statului suveran Alabama. Stuart ştia asta. Avocatul apărării pleda împotriva pedepsei capitale din principiu şi-şi cheltuise mult timp şi bani luptînd împotriva acesteia. Reuşise să aducă un caz în atenţia Curţii Supreme şi să-i obţină un nou proces, în care condamnarea la moarte fusese comutată în închisoare pe viaţă plus nouăzeci şi nouă de ani. Pentru Stuart, asta fusese o victorie, deşi clientul său supravieţuise exact patru luni în mijlocul populaţiei din închisoare, pînă cînd cineva căruia nu-i plăceau ucigaşii de copii îi băgase o şurubelniţă în coloana vertebrală. Lui Stuart nu trebuia să-i placă de clienţii săi – şi cel mai adesea nu-i plăceau. Uneori chiar se temea de ei, mai ales de traficanţii de droguri. Aceştia se aşteptau pur şi simplu ca în schimbul unei sume de bani oricît de mare – în general, bani gheaţă – să-şi

redobîndească libertatea. Nu înțelegeau că legea nu cuprindea garanții, mai ales pentru vinovați. Iar ăștia doi erau vinovați. Dar nu meritau să moară. Stuart era convins că societatea nu-și putea permite să se coboare la nivelul... clienților săi. Nu era o concepție populară în sud, dar Stuart nu avea ambiția să candideze la vreo funcție publică.

În orice caz, era avocatul lor și treaba lui era să le ofere cea mai bună apărare posibilă. Deja explorase posibilitățile tîrgului în care se ofereau informații în schimbul închisorii pe viață. Examinase deja cazul acuzării. Era în întregime circumstanțial – nu existau martori, în afară de clienții săi, desigur – dar dovezile materiale erau formidabile, iar echipajul Pazei de Coastă lăsase cu scrupulozitate locul crimei exact așa cum îl găsise. Oricine îi antrenase pe acești oameni o făcuse așa cum trebuia. În privința asta nu existau speranțe. Singura speranță reală, prin urmare, era să le submineze credibilitatea. Era o speranță cam hazardată, dar singura pe care o avea la dispoziție.

Agentul special de supraveghere Mark Bright lucra de asemenea peste program. Echipajul fusese ocupat. Pentru început fuseseră de percheziționat un birou și un domiciliu, o procedură care durase mult, și acesta era doar începutul unui proces care va dura luni întregi, probabil, din moment ce toate documentele găsite, toate numerele de telefon, toate fotografiile birourilor și pereților, absolut tot ceea ce se găsise, urma să fie investigat. Fiecare partener de afaceri al decedatului urma să fie interogat, ca și vecinii de la birou și de casă, membrii clubului pe care-l frecventa și chiar și cei care mergeau la aceeași biserică. Pentru toate astea, descoperirea majoră avusese loc în a doua oră a celei de-a patra percheziții a domiciliului, la o lună după deschiderea cazului. Toți simțeau că trebuia să mai existe și altceva. În camera sa, decedatul avea un seif în podea – fără nici o dovadă a cumpărării sau instalării – abil mascat de o porțiune a covorului. Descoperirea acestuia durase treizeci și două de zile. Deschiderea lui a durat aproape nouăzeci de minute, dar un agent experimentat o făcuse încercînd întîi cu datele de naștere ale fiecărui membru al familiei decedatului, apoi cu variațiuni pe această temă. Pînă la urmă combinația de trei numere se descoperise. Aceasta era formată din luna nașterii sale la care se

adăugase unu, ziua naşterii la care se adăugase doi, şi anul la care se adăugase trei. Uşa Mosler-ului scump se deschisese fără zgomot.

Înăuntru nu erau bani, nici bijuterii, nici scrisori către avocatul său. Doar cinci dischete de computer compatibile cu computerul personal IBM al decedatului. Asta era tot ce voiau agenţii. Bright duse imediat dischetele şi computerul decedatului în biroul său, echipat de asemenea cu computere IBM. Mark Bright era un bun investigator, ceea ce însemna că era răbdător. Prima sa mutare fu să cheme un expert în computere care ajuta din cînd în cînd FBI-ul. Un consultant de software independent, care întîi protestase că era ocupat, dar pentru a înlătura această obiecţie fusese de ajuns să i se spună că era vorba de o investigaţie majoră în legătură cu o crimă. Ca şi mulţi alţii dintre cei care asistau FBI-ul, găsea munca de poliţie interesantă, dar nu suficient de interesantă încît să-şi ia o slujbă cu program întreg în laboratoarele FBI. Cu serviciul în cadrul guvernului nu ar fi cîştigat atît cît cîştiga acum din alte părţi. Bright anticipase primele instrucţiuni: să aducă propriul computer al decedatului, cu hard disk cu tot.

După ce făcu cópii exacte ale celor cinci dischete folosind un program numit Centura de Castitate, expertul puse deoparte originalele şi se apucă de lucru cu copiile. Dischetele erau criptate, desigur. Existau multe moduri de a le decripta, iar consultantul le cunoştea pe toate. După cum anticipaseră, algoritmul de criptare se găsea pe hard disk-ul din computerul decedatului. Din acest moment, întrebarea era ce opţiune şi cheie personală de criptare folosise decedatul. Aceasta luă nouă ore, cu Bright hrănindu-şi prietenul cu sandvişuri şi cafea şi întrebîndu-se de ce făcea asta pe gratis.

– Asta e!

O mînă obosită apăsă pe comanda Print, iar imprimanta laser a biroului începu să scoată foi de hîrtie. Toate cele cinci dischete erau pline de date, totalizînd şapte sute de pagini de text. Consultantul plecă în timp ce se tipărea a treia dischetă. Bright citi tot, într-o perioadă de trei zile. Apoi făcu şase cópii xerox pentru şefii implicaţi în acest caz. În acest moment, ei tocmai răsfoiau paginile, în jurul mesei de conferinţe.

– La naiba, Mark, chestia asta e fantastică!

– Asta spuneam şi eu.

– Trei sute de milioane de dolari! exclamă altul. Isuse, acolo îmi fac şi eu cumpărăturile...

– Care este suma totală? întrebă un al treilea, mai reţinut.

– Abia am răsfoit chestia asta, răspunse Bright, dar am calculat cam şapte sute de milioane. Opt supermarket-uri, răspîndite de la Fort Worth la Atlanta. Investiţiile trec prin unsprezece corporaţii diferite, douăzeci şi trei de bănci şi...

– Asigurarea mea pe viaţă este făcută la compania asta...

– După cum a plănuit-o, probabil că era singurul care ştia. Vorbind de artişti, tipul ăsta a fost un Leonardo...

– Fraierul a fost lacom, totuşi. Dacă am înţeles bine chestia asta, a vămuit cam treizeci de milioane... Dumnezeule atotputernic...

Planul, ca toate planurile mari, era elegant şi simplu. Erau opt proiecte de dezvoltare de proprietate. În fiecare caz, decedatul juca rolul unui partener general cu bani de la investitori străini – descrişi invariabil ca bani din petrolul Golfului Persic sau din industria japoneză, cu fonduri plimbate printr-un labirint incredibil de bănci non-americane. Partenerul general folosea „petrodolari" – termen aproape generic în terminologia capitalului – pentru a cumpăra pămînt şi a pune proiectul pe picioare, apoi solicita fonduri de dezvoltare de la parteneri cu participare limitată care nu aveau nimic de spus în consiliile de administraţie ale proiectelor individuale, dar ale căror profituri erau aproape garantate de performanţele precedente. Chiar şi cel din Fort Worth produsese bani, în ciuda scăderii recente în industria locală a petrolului. În timp ce fiecare proiect avansa, patronatul adevărat era mascat de investiţii majore ale băncilor, companiilor de asigurări şi investitorilor particulari bogaţi, în urma cărora mare parte din investiţia străină originală era recuperată şi trimisă înapoi la Banca din Dubai şi multe altele – dar cu rata dobînzii rămînînd alocată proiectului. În acest fel, investitorii străini îşi recuperau rapid investiţiile iniţiale cu un profit binicel şi continuau să primească profituri din operaţiunile proiectului, cu perspective de a vinde proiectul intereselor locale pentru un profit şi mai mare. Brighton estima că pentru fiecare sută de milioane de dolari investită erau extraşi o sută cincizeci de milioane de dolari spălaţi impecabil. Şi asta era partea impor-

tantă. Cei o sută de milioane investiţi, plus profitul de cincizeci de milioane dobîndiţi erau curaţi ca marmura de la Washington Memorial.

Cu excepţia acestor dischete de computer.

– Fiecare din proiectele astea şi fiecare bănuţ din investiţii şi profituri au trecut prin fisc şi prin destui avocaţi cît să umpli Pentagonul, dar nimeni n-a bănuit niciodată nimic. El păstra dischetele acestea în caz că cineva l-ar fi turnat – dar probabil că se aştepta să negocieze informaţiile astea în schimbul unui loc în Programul de Protecţie a Martorilor...

– Şi ar fi fost cel mai bogat individ din Cody, Wyoming, observă Mike Schratz. Dar se pare că nu s-au sesizat cei care trebuiau, ci cu totul altcineva. Mă întreb cum şi-au dat seama? Ce spun prietenii noştri?

– Nu ştiu. Ei doar s-au angajat să-i omoare pe toţi şi să aranjeze astfel încît să pară o dispariţie. Şefii au anticipat pierderea lor şi au compartimentat informaţiile. Cît de greu poate fi să convingi un asemenea imbecil să semneze un contract? Cam ca umplerera carnetului de dans al unei domnişoare la cadril.

– Am priceput. Cartierul general a aflat despre asta?

– Nu, Mike, am vrut s-o vedeţi voi întîi, spuse Bright. Păreri, domnilor?

– Dacă ne mişcăm repede, putem să punem mîna pe un purcoi de bani... asta dacă banii n-au fost mutaţi, gîndi Schratz cu voce tare. Mă întreb dacă i-au mutat. Dacă sînt la fel de deştepţi precum chestia asta... Totuşi, pariez pe un dolar că nu i-au mutat. Mai pariază cineva?

– Eu nu, anunţă un alt agent, care era contabil autorizat şi avocat. De ce s-ar fi obosit? Chestia asta e cea mai reuşită încercare pe care am văzut-o pînă acum – la naiba, este un plan perfect. Presupun că ar trebui să arătăm puţină apreciere, pentru ajutorul acordat problemei balanţei noastre de plăţi. În orice caz, banii sînt expuşi. Putem să-i luăm pe toţi.

– Bugetul Biroului pe următorii doi ani.

– Şi un escadron de avioane de vînătoare pentru Forţele Aeriene. Ajunge chiar şi pentru asta. Mark, cred că trebuie să-l suni pe Director, conchise Schratz.

Toată lumea fu de acord.

– Unde e Pete astăzi?

Pete Mariano era agentul special însărcinat cu Biroul Mobil.

– Probabil la Veneția, spuse un agent. În mod sigur va fi foarte supărat cînd va afla ce-a pierdut.

Bright își închise agenda. Își rezervase deja un loc pentru un zbor de dimineață de pe Aeroportul Internațional Dulles.

C-141 ateriză cu zece minute mai devreme la Howard Field. După aerul curat și uscat din Colorado Rockies și aerul mai curat și uscat din timpul zborului, impactul cu aerul fierbinte și umed de pe Istmul Panama era ca impactul cu un zid. Soldații își strînseră echipamentul și fură debarcați de responsabilul cu încărcătura. Erau tăcuți și serioși. Schimbarea climatului era un semn fizic că joaca se terminase. Începuse misiunea. Urcară imediat la bordul unui alt autobuz verde, care-i conduse la niște barăci de la Fort Kobbe.

Elicopterul MH-53J ateriză cîteva ore mai tîrziu pe același aeroport și fu vîrît într-un mod foarte neceremonios într-un hangar înconjurat de paznici înarmați. Colonelul Johns și echipajul de zbor fură conduși la facilitățile apropiate de cazare și li se spuse să rămînă în alertă.

Un alt elicopter, un CH-53E Super Stallion al Marinei, decolă de pe puntea lui USS *Guadalcanal* chiar înainte de răsărit. Zbură spre vest, deasupra Golfului Panama, către Corezal, o așezare militară lîngă Gaillard Cut, cel mai dificil segment al proiectului original de construcție a Canalului Panama. Pe cînd elicopterul se îndrepta șovăielnic către țărm, echipajul îi atașă un obiectiv masiv de cablu solid care atîrna agățat de podeaua elicopterului.

După un zbor de douăzeci de minute, elicopterul ajunse la destinația prestabilită. Pilotul reduse viteza de înaintare și se îndreptă ușor spre pămînt, urmînd indicațiile șefului de echipaj, pînă cînd vehiculul de comunicații ateriză încet pe o platformă de beton. Cablul fu detașat, iar elicopterul se îndepărtă imediat, pentru a face loc unei alte aeronave, un transportor de trupe C-64, mai mic, care lăsă patru oameni înainte de a se întoarce la nava sa. Oamenii se apucară imediat de lucru la vehiculul de comunicații.

Acesta era destul de obișnuit, semănînd cu un container pe roți, deși era vopsit în culori de camuflaj. Aspectul său însă se schimbă rapid atunci cînd tehnicienii începură să extindă diverse

antene radio, inclusiv o antenă parabolică de un metru și jumătate. Fură conectate cabluri de alimentare de la un alt vehicul special, gata pregătit, iar sistemul de aer condiționat fu pornit, pentru a proteja mai degrabă echipamentul de comunicații decît tehnicienii. Aceștia purtau echipament militar, deși nu erau soldați. Totul era pregătit.

Sau cel puțin aproape tot. La Cape Canaveral, o rachetă Titan-111D își începea numărătoarea inversă finală. Trei ofițeri superiori din Forțele Aeriene și șase civili urmăreau echipa de aproape o sută de tehnicieni executînd procedurile. Aceștia erau nemulțumiți. Încărcătura inițială fusese schimbată în ultimul moment cu aceasta, mai puțin importantă, credeau ei. Explicația schimbării nu fusese satisfăcătoare și nu erau destule rachete gata de lansat pentru a juca genul ăsta de joc. Dar nimeni nu se obosise să le spună ce joc jucau de fapt.

– Ținta se află în raza mea vizuală, raportă Bronco.

Avionul Eagle coborî cam jumătate de milă, pentru a ajunge în urma țintei și puțin sub aceasta. Părea a fi un Douglas cu patru motoare. Un DC-4, -6 sau -7, unul imens – cel mai mare pe care-l interceptase vreodată. Patru motoare cu piston și o singură cîrmă erau caracteristicile unui produs Douglas, cu siguranță mai vechi decît omul care era în momentul de față pe urmele lui. Winters vedea flăcările albastre ieșind din dispozitivele de evacuare ale motoarelor, precum și lumina tremurătoare din dreptul sistemului de propulsie. Restul se putea numai ghici.

Zborul deveni mai greu. Se apropie de țintă și trebui să încetinească pentru a nu o depăși. Reduse alimentarea motoarelor sale Pratt & Whitney și activă flapsurile pentru a se ridica, în timp ce indicatorul de bord arăta viteza scăzînd la două sute patruzeci de noduri.

La o sută de iarzi în spatele țintei, își potrivi viteza după acesta. Avionul greu de vînătoare se balansa ușor – un lucru pe care doar pilotul său l-ar fi putut observa – din cauza turbulenței generate de avionul mai mare. Era timpul. Inspiră adînc și își flexă degetele pe manșă. Căpitanul Winters își aprinse luminile puternice de aterizare. Văzu că și ceilalți erau în alertă. Vîrfurile

aripilor se mişcară la o secundă după ce fostul avion de pasageri fu fixat în lumina puternică.

– Aeronava din raza vizuală, identifică-te, spuse el pe frecvenţa de gardă.

Începu să se întoarcă – era un DC-7B, remarcă el, ultimul din seria avioanelor de pasageri cu motoare cu piston, repede înlăturat din cauza evoluţiei motoarelor cu jet din anii '50. Gazele de eşapament se intensificară, ceea ce însemna că pilotul accelera.

– Aeronava din raza vizuală, te afli într-un spaţiu aerian interzis. Identifică-te imediat, spuse Bronco.

Imediat era un cuvînt care avea o semnificaţie specială pentru piloţi.

DC-7B coborî, îndreptîndu-se spre valuri. Eagle îl urmă imediat.

– Aeronava din raza vizuală, repet, eşti într-un spaţiu aerian interzis. Identifică-te *acum!*

Aparatul se întoarse, îndreptîndu-se spre Peninsula Florida. Căpitanul Winters apucă manşa mai bine şi încărcă sistemul de arme. Verifică suprafaţa oceanului pentru a se asigura că dedesubt nu se afla nici o navă.

– Aeronava din raza vizuală, dacă nu te identifici, deschid focul.

Nici o reacţie.

Partea cea mai grea era că sistemul de arme al avionului Eagle, odată armat, făcea tot posibilul pentru a facilita sarcina pilotului de a lovi ţinta. Dar el trebuia să-i captureze vii, aşa că fu nevoit să se concentreze bine pentru a rata ţinta, iar apoi apăsă trăgaciul pentru o fracţiune de secundă.

Jumătate din cartuşele din încărcător erau trasoare, iar tunul cu şase ţevi le scuipă cu o frecvenţă de aproape o sută pe secundă. Rezultatul fu o dîră de lumină verde-gălbuie care arăta ca o rază laser din filmele SF, şi care trecu la numai zece iarzi de cabina DC-7B-ului.

– Aeronava din raza vizuală, treci la nivel şi identifică-te, sau următorul foc va fi în plin. Terminat.

– Cine eşti? Ce dracu' faci?

DC-7B veni la nivel.

– Identifică-te! comandă Winters inexpresiv.

– Carib Cargo, sîntem un zbor special, venim din Honduras.

– Eşti într-un spaţiu aerian interzis. Virează stînga pe cursul nou trei-patru-şapte.

– Ascultă, n-am ştiut despre interdicţie. Spune-ne încotro să o luăm şi plecăm de aici, bine? Terminat.

– Virează la stînga pe trei-patru-şapte. Te vom urmări. O să ai o grămadă de explicaţii de dat, Carib. Ţi-ai ales un loc foarte prost să zbori fără lumini. Sper că ai o explicaţie bună pentru că deja l-ai enervat pe colonel. Virează-ţi hardughia la stînga – acum!

Pentru moment, nu se întîmplă nimic. Bronco era uşor ofuscat că nu fusese luat destul de în serios. Se lăsă uşor spre dreapta şi mai dădu drumul unei serii de cartuşe, pentru a „încuraja" ţinta.

Iar aceasta viră la stînga pe cursul trei-patru-şapte şi îşi aprinse luminile anticoliziune.

– Okay, Carib, menţine cursul şi altitudinea. Nu te atinge de radio. Repet, nu te atinge de radio pînă la următoarele instrucţiuni. Nu-ţi face situaţia mai rea decît este deja. Rămîn aici să te supraveghez. Terminat.

Avu nevoie de aproape o oră – fiecare secundă semănînd cu condusul unui Ferrari în Manhattan, la o oră de vîrf. Pe cînd se apropiau de coastă, văzu nori venind dinspre nord. Cu fulgere cu tot. Winters decise ca ei să aterizeze primii. În faţă se aprinseră luminile unei piste de aterizare.

– Carib, vreau să aterizezi pe pista din faţa ta. Vei face exact aşa cum îţi spun. Terminat.

Bronco îşi verifică combustibilul. Destul încă pentru cîteva ore de zbor. Se relaxă accelerînd şi ridicîndu-se la douăzeci de mii de picioare, urmărind DC-7-ul intrînd pe pista de aterizare.

– OK, e al nostru, se auzi din radioul pilotului de vînătoare.

Bronco nu confirmă. Îşi îndreptă avionul spre Eglin AFB, în ideea că va învinge vremea rea. Încă o noapte de muncă se terminase.

Aeronava DC-7B se opri la capătul pistei. Imediat cum se opri, pe pistă se aprinseră alte lumini. Un Jeep veni la cincizeci de iarzi de botul avionului. În spatele Jeep-ului se afla o puşcă automată M-2 de calibrul 0.50, în stînga căreia se odihnea o cutie mare cu muniţie. Arma era îndreptată direct spre carlingă.

– Afară din afurisitul de avion, *amigo!* comandă o voce nervoasă din difuzoare.

Uşa din faţă se deschise pe partea stîngă a avionului. Omul care privea în jos era un alb la vreo patruzeci de ani. Orbit de luminile îndreptate spre el, era încă dezorientat. Ceea ce făcea parte din plan, desigur.

– Jos pe pavaj, amigo, spuse o voce din spatele luminilor.

– Staţi, eu...

– *Jos pe afurisitul de pavaj, imediat!*

Nu erau scări. Pilotului i se alătură încă un individ. Amîndoi se lăsară deodată în jos, se agăţară de pragul uşii şi îşi dădură drumul pe asfalt. Aterizarea le fu uşurată de cîteva braţe puternice, în costume de camuflaj.

– *Faţa pe ciment, spion comunist nenorocit!* zbieră la ei o voce tînără.

– Drace, am prins în sfîrşit unul, spuse o altă voce. Ne-am făcut cu un afurisit de avion-spion cubanez!

– Ce dracu'... începu unul din oamenii de pe ciment.

Se opri imediat, cînd ţeava unei puşti M-16 i se aşeză pe ceafă. Apoi simţi o răsuflare fierbinte pe obraz.

– Vreau tot de la tine, *amigo*, şi, dacă nu-mi spui singur tot, o să scot cu forţa! spuse o altă voce, care suna mai în vîrstă decît prima. Mai e cineva în avion, *amigo?*

– Nu. Ascultă, noi...

– Verifică. Cu grijă, adăugă sergentul de artilerie.

– Înţeles, răspunse caporalul de marină. Mai dă-mi ceva lumină pe uşă.

– Ai un nume? întrebă sergentul de artilerie şi îşi accentuă întrebarea înfigînd ţeava armei mai adînc în ceafa pilotului.

– Bert Russo. Eu...

– Ţi-ai ales un moment prost să spionezi exerciţiul, Roberto. Vă aşteptam de mult! Mă întreb dacă Fidel vă va vrea înapoi...?

– Nu prea arată a cubanez, observă o voce tînără. Crezi că ar putea fi rus?

– Hei, nu ştiu despre ce vorbeşti, obiectă Russo.

– Desigur, Roberto. Aici, domnule căpitan!

Un zgomot de paşi apropiindu-se. O nouă voce începu să vorbească.

– Scuze de întîrziere, Black.

– Avem situaţia sub control, domnule. Acum punem oamenii în avion. În sfîrşit, am capturat spionul cubanez. E cel de aici, Roberto. Cu celălalt nu am vorbit încă.

– Întoarce-l.

O mînă aspră îl întoarse pe pilot cu faţa în sus ca pe o păpuşă, iar acesta văzu de unde venea răsuflarea fierbinte. De la o distanţă de zece centimetri îl privea cel mai mare ciobănesc german pe care-l văzuse vreodată. Cînd se uită la el, acesta începu să mîrîie.

– Să nu-mi sperii cîinele, Roberto, îl avertiză inutil sergentul Black.

– Ai un nume?

Bert Russo nu putu vedea nici o faţă. Toţi erau ascunşi în spatele surselor de lumină. Putea vedea doar armele şi cîinii, unul dintre ei stătea lîngă copilotul lui. Cînd începu să vorbească, cîinele de deasupra sa se mişcă, iar asta-i îngheţă răsuflarea-n gîtlej.

– Voi, cubanezii, ar trebui să ştiţi asta. V-am avertizat data trecută să nu vă mai băgaţi nasul în exerciţiile noastre, dar a trebuit să ne deranjaţi din nou, nu-i aşa? observă căpitanul.

– Nu sînt cubanez, sînt american şi nu ştiu despre ce vorbiţi, reuşi în sfîrşit să spună pilotul.

– Ai vreun act de identitate? întrebă căpitanul.

Bert Russo încercă să-şi mişte mîna spre portofel, dar cîinele scoase un lătrat gros.

– Nu speria cîinele, îl avertiză căpitanul. Sînt cam sperioşi, ştii?

– Spioni cubanezi nenorociţi, rosti Black. Am putea să-i omorîm, domnule. Serios, cui i-ar păsa?

– Hei, Black! ţipă o voce din avion. Ăsta nu e avion de spionaj. E plin de droguri! Ne-am ales cu un traficant!

– Nenorocitu' dracului!

Sergentul fu dezamăgit pe moment.

– Doar un amărît de traficant? Rahat!

Căpitanul rîse.

– Domnule, chiar ţi-ai ales un loc nepotrivit pentru a conduce avionul în seara asta. Cît, caporale?

– E plin pînă la refuz, domnule. Haşiş şi cocaină cît cuprinde.

– Traficant nenorocit, observă sergentul, adăugînd după ce tăcu un moment: Domnule căpitan?

– Mda?

– Domnule, avioanele astea aterizează tot timpul, iar echipajul se cară pur și simplu și nimeni nu-l găsește niciodată.

Atunci auziră toți un sunet gutural dinspre mlaștina care înconjura pista de aterizare. Albert Russo era din Florida și știa ce însemna acel sunet.

– Vreau să spun, cine și-ar da seama de diferență? Avionul a aterizat, iar echipajul a fugit fără să-i putem prinde, au nimerit în mlaștină, iar noi am auzit niște țipete și gata...

Făcu o pauză.

– Adică, ăștia doi sînt doar niște traficanți de droguri. Cui o să-i pese de ei, domnule? Putem face lumea un loc mai bun, știți? Plus că hrănim și aligatorii. Și mie personal mi se pare că le e cam foame.

– Nici o urmă... murmură căpitanul.

– Nimănui n-o să-i pese cîtuși de puțin, domnule, insistă sergentul. Nimeni în afară de noi nu va ști nimic.

– Nu! urlă copilotul, care vorbea pentru prima oară, făcînd să tresară cîinele de deasupra sa.

– Liniște, discutăm afaceri aici, spuse sergentul.

– Domnilor, găsesc că sergentul are dreptate, afirmă căpitanul după un moment de gîndire. Iar aligatorii chiar par înfometați. Omoară-i întîi, sergent. N-are nici un rost să fim cruzi, iar aligatorilor nu le pasă dacă-i mănîncă vii sau morți. Oricum, ia-le orice document de identificare pe care-l au la ei.

– Am înțeles, domnule căpitan, replică sergentul.

El împreună cu ce mai rămăsese din echipa de gardă – aceștia erau doar opt – veneau de la Centrul de Operațiuni Speciale MacDill. Erau pușcași marini pentru care activitățile neobișnuite constituiau mai degrabă o regulă decît o excepție. Elicopterul lor se afla la o jumătate de milă depărtare.

– O.K, domnilor, spuse Black și se aplecă spre prizonieri.

Îl ridică pe Russo în picioare cu o smucitură brutală.

– Băiete, ți-ai ales cam prost momentul pentru transportul de droguri.

– Așteaptă! strigă celălalt. Noi nu... adică, vă putem spune...

– Poţi vorbi cît vrei, băiete. Eu am nişte ordine de îndeplinit. Haideţi. Dacă vreţi să vă rugaţi, faceţi-o acum.

– Noi am venit din Columbia...

– Asta e chiar o surpriză, nu? observă ironic Black, în timp ce-i forţa pe cei doi să mărşăluiască spre copaci. Mai bine ţi-ai îndrepta discursul spre Dumnezeu, băiete. El cel puţin ar putea să te asculte. Sau cine ştie, poate că nici el nu te-ar asculta...

– Pot să-ţi spun orice, spuse Russo.

– Nu mă interesează!

– Dar nu poţi...

– Sigur că pot. Tu cum crezi că îmi cîştig existenţa, băiete? spuse Black amuzat. Nu vă temeţi, o să fie uşor şi repede. Eu nu fac oamenii să sufere, cum faceţi voi ăştia cu drogurile. Eu doar îi omor rapid.

– Am o familie... scînci Russo.

– Majoritatea oamenilor au familii, aprobă Black. Se descurcă ei. Presupun că ai o asigurare. Ia uite-aici!

Un alt puşcaş marin îndreptă lanterna spre tufişuri. Acolo se odihnea cel mai mare aligator pe care îl văzuse Russo vreodată, lung de peste trei-patru metri. Ochii acestuia străluceau gălbui în întuneric, iar restul trupului creaturii semăna cu un buştean verde. Un buştean dotat cu o gură cît toate zilele.

– E destul de departe, judecă Black. Ţine dracului cîinii ăia să nu sară!

Aligatorul – pe care îl numeau Nicodemus – deschise gura şi şuieră. Era un sunet care-ţi făcea pielea ca de găină.

– Vă rog... spuse Russo.

– Pot să vă spun tot! se oferi din nou copilotul.

– Ce poţi să ne spui? întrebă dispreţuitor căpitanul.

După tonul pe care-l folosise, părea că spune mai degrabă *Ce naiba, nu poţi să mori ca un bărbat*?

– De unde venim. Cine ne-a dat încărcătura. Încotro mergeam. Codurile radio. Cu cine trebuia să ne întîlnim. Tot!

– Cum să nu, aprobă din cap căpitanul. Luaţi-le actele. Şi mărunţişul din buzunare, cheile de la maşină, tot. Ştiţi ce? Mai bine dezbrăcaţi-i de tot înainte să-i împuşcaţi. Măcar să ştim că am făcut o treabă ca lumea.

– Ştiu tot! ţipă Russo.

– Ăsta știe tot, spuse Black. Nu-i așa că-i drăguț? Dezbracă-te, băiete.

– Stai o clipă, sergent.

Căpitanul înaintă și îndreptă lanterna spre fața lui Russo.

– Ce anume știi din ceea ce ne-ar putea interesa?

Era o voce pe care nu o mai auziseră. Deși îmbrăcat în costum de camuflaj, nu era un pușcaș marin.

Zece minute mai tîrziu aveau totul înregistrat pe bandă. Desigur, majoritatea numelor le știau deja. Totuși, erau și informații noi, cum ar fi localizarea pistei de aterizare și codurile transmisiilor radio.

– Renunțați la dreptul la consultanță? întrebă civilul.

– Da.

– Vreți să cooperați?

– Da.

– Bun.

Russo și copilotul, pe nume Bennet, fură legați la ochi și conduși spre un elicopter. Pînă în ziua următoare la prînz vor fi duși în fața unui magistrat al Statelor Unite, apoi în fața unui judecător al Tribunalului Federal; iar pînă la apusul soarelui, vor fi deja duși într-o dependință a Bazei Forțelor Aeriene Eglin, o structură nou construită, cu un gard înalt. Era păzită de oameni în uniformă, cu priviri dure.

Prizonierii nici măcar nu știau cît de norocoși fuseseră. Conform regulamentului, cinci avioane doborîte însemnau pentru un pilot acordarea titlului de as. Iar Bronco avea de gînd să-l obțină.

10

Picioare uscate

Din politețe, Mark Bright intră la directorul adjunct Muray, înainte de a ajunge la director.

– Ai ajuns devreme, îl întîmpină acesta. Cum merge cazul?

– Cazul Piraților – așa-i spun ziarele – merge bine. Am venit aici datorită unor implicații de ultimă oră. Victima era mai „murdară" decît ne-am așteptat.

Bright explică timp de cîteva minute, învîrtind unul dintre inelele copertei dosarului.

– Cît?

– Nu sîntem siguri încă. Va fi nevoie de o analiză atentă din partea experților financiari, dar... oricum e vorba de aproximativ șapte sute de milioane de dolari.

Murray reuși să-și depună ceașca de cafea pe birou fără să o verse.

– Cît?

– Ai auzit bine. Nici eu n-am știut pînă alaltăieri și am terminat de citit dosarul abia acum douăzeci și patru de ore. Isuse, de-abia am reușit să-l descifrez. Oricum, mi-am imaginat că directorul va vrea să vadă chestia asta imediat.

– Nemaivorbind de procurorul general și de președinte. La ce oră intri la Emil?

– Peste o jumătate de oră. Vrei să vezi și tu? Te pricepi mai bine decît mine la ghiveciul ăsta internațional.

Biroul avea o mulţime de directori-adjuncţi, iar postul lui Murray avea o definiţie vagă pe care acesta o interpreta în glumă ca „rezervă utilitară". Murray nu era numai autoritatea recunoscută în materie de terorism a Biroului, ci şi expertul intern al agenţiei în privinţa transporturilor de oameni, arme şi bani efectuate de grupurile internaţionale. La aceasta se adăuga vasta sa experienţă ca agent de stradă şi împreună aceste calităţi îi dădeau privilegiul de a supraveghea anumite cazuri importante pentru director sau Bill Shaw, directorul executiv adjunct de la investigaţii. Bright nu se afla din întîmplare în acest birou.

– Cît de solide sînt informaţiile tale?

– După cum am spus, nu sînt încă organizate, dar am destule numere de cont, date de tranzacţii, sume şi o urmă solidă pînă în punctul de origine.

– Şi toate astea pentru că Paza de Coastă...

– N-aş zice, ezită Bright. Sau, cine ştie, poate. Ştiind că victima era „murdară", i-am investigat antecedentele ceva mai atent. Probabil că oricum am fi pus mîna pe materialul ăsta. De aceea m-am întors să-i cercetez domiciliul de mai multe ori. Ştii cum este...

– Mda, aprobă Murray.

O caracteristică a unui agent bun era tenacitatea. Alta era instinctul. Bright continuase să se întoarcă la domiciliile victimelor atîta timp cît instinctul îi spusese că trebuia să găsească ceva acolo.

– Cum ai găsit seiful?

– Tipul avea o carpetă Rubbermaid pe care era balansoarul. Ştii că, atunci cînd te mişti înainte şi înapoi, covorul tinde să alunece. Ei bine, am stat la biroul lui cam vreo oră şi am observat că alunecase. Am dat la o parte scaunul, ca să pot aşeza la loc carpeta, şi atunci am realizat – ce loc perfect pentru o ascunzătoare. Am avut dreptate.

Bright rînji. Avea tot dreptul să facă asta.

– Ar trebui să scrii asta şi să o trimiţi la *The Investigator* – foaia internă a Departamentului Justiţiei – ca să ştie toată lumea ce să caute.

– Avem în birou un expert în seifuri. După asta, n-a mai rămas decît să spargem codurile dischetelor. Avem un outsider care ne ajută la chestiile astea – nu, nu ştie ce era pe dischete.

Ştie să nu fie atent atunci cînd nu trebuie, şi oricum nu-l interesa. Mi-am imaginat că afacerea trebuie să rămînă cît mai secretă pînă cînd pornim să capturăm fondurile.

– Ştii, nu cred că am avut vreodată un centru comercial. Totuşi, îmi amintesc că am capturat un bar cu numere de strip-tease.

Murray ridică rîzînd receptorul şi formă numărul directorului.

– 'Neaţa, Moira, aici Dan Murray. Spune-i şefului că avem ceva „fierbinte" pentru el. Ar fi bine să vină şi Bill Shaw. Sosim în două minute.

Murray închise telefonul.

– Haide, agent Bright. Nu se întîmplă prea des să prinzi peştele ăl mare. L-ai întîlnit vreodată pe director?

– Doar ne-am salutat de vreo două ori, pe la recepţii.

– E un tip de treabă, îl asigură Murray, ieşind din birou.

În drum spre biroul şefului, li se alătură Bill Shaw.

– Salut Mark. Ce mai face tatăl tău?

– Prinde o groază de peşte.

– Acum locuieşte în Keys, nu?

– Da, domnule.

– O să-ţi placă enorm chestia asta, Bill, remarcă Murray, deschizînd uşa.

Intră în birou şi înţepeni brusc la vederea secretarei directorului.

– Doamne, Moira, ce frumoasă eşti!

– Aveţi grijă, domnule Murray, altfel vă pîrăsc soţiei.

Dar nu avea cum să nege. Costumul pe care-l purta era adorabil, machiajul era perfect, iar pe figură avea acea strălucire pe care nimic nu ţi-o putea da în afară de o nouă dragoste.

– Îmi cer umil iertare, doamnă, spuse Murray galant. Acest tînăr chipeş este Mark Bright.

– Ai venit mai devreme cu cinci minute, agent Bright, observă doamna Wolfe fără să-şi consulte agenda. Cafea?

– Nu, mulţumesc, doamnă.

– Bun.

Verifică dacă directorul vorbea la telefon.

– Puteţi intra.

Biroul directorului era suficient de spaţios pentru a putea ţine înăuntru o conferinţă. Emil Jacobs ajunsese în Birou după o carieră distinsă ca procuror general în Chicago, iar pentru acest

post renunțase la un fotoliu în Curtea de Apel a Statelor Unite, nemaivorbind de faptul că putea deține un fotoliu de partener în cadrul oricărei firme de avocatură din America. Dar, din ziua în care-și luase ultimul examen, Emil Jacobs își dedicase viața prinderii și închiderii criminalilor. Aceasta se datora în parte faptului că tatăl său avusese de suferit în războiul berii din timpul Prohibiției. Jacobs nu uitase niciodată cicatricele pe care tatăl său le căpătase pentru că îndrăznise să răspundă unui zbir al Bandei din Sud. Jacobs, un om scund, ca și tatăl său, își alesese în viață misiunea de a-i proteja de rău pe cei slabi. Și își îndeplinea această misiune cu o fervoare religioasă camuflată în spatele unei strălucitoare minți analitice. Numărîndu-se printre foarte puținii evrei dintr-o agenție catolică-irlandeză, fusese numit membru de onoare în șaptesprezece loje irlandeze. În timp ce J. Edgar Hoover era cunoscut pe teren ca „directorul Hoover", pentru echipa curentă de agenți, directorul Jacobs era „Emil".

– Tatăl tău a lucrat pentru mine o vreme, spuse Jacobs și-i întinse mîna agentului Bright. Acum locuiește în Marathon Key, nu? Tot mai pescuiește?

– Da, domnule. De unde știți?

– În fiecare an îmi trimite o felicitare de Chanukah, rîse Jacobs. E o poveste lungă. Mă mir că nu ți-a spus-o și ție. Ia zi, care-i treaba?

Bright se așeză și își deschise servieta, scoțînd copiile legate ale documentelor. Începu să vorbească, la început cam nesigur, dar după zece minute deja se încălzise. Jacobs răsfoi rapid dosarul, dar nu pierdu o vorbă.

– E vorba despre mai mult de o jumătate de miliard de dolari, conchise Bright.

– E chiar mai mult decît atît din ceea ce văd aici, fiule.

– Nu am avut timp să fac o analiză detaliată, domnule. M-am gîndit că veți vrea să vedeți dosarul imediat.

– Te-ai gîndit bine, replică Jacobs fără să-și ridice privirea. Bill, cine e cel mai potrivit din Departamentul Justiției ca să se ocupe de povestea asta?

– Îl ții minte pe tipul ăla care s-a ocupat de afacerea cu împrumuturile? E maestru la urmărit banii. Marty Nu-știu-cum, spuse Shaw. E tînăr și are un real talent pentru asta. Cred că și Dan ar trebui implicat.

Jacobs își ridică privirea.

– Ei, bine?

– Eu sînt de acord. Păcat că nu luăm un comision din suma pe care vom pune mîna. Va trebui să ne mișcăm repede. Ăștia la prima bănuială...

– Asta poate să nu conteze, murmură Jacobs, dar nu e un motiv să o lăsăm mai moale. Genul ăsta de pierdere îi va înfuria rău. Și cu celelalte lucruri sîntem... scuzați-mă. Așa e, Dan, trebuie să acționăm foarte repede. Au apărut ceva complicații în cazul de piraterie?

– Nu, domnule. Probele materiale sînt suficiente pentru o condamnare. Procurorul general a aruncat imediat declarația cînd avocatul apărării a început să povestească despre cum a fost obținută. Am auzit că a zîmbit chiar în timp ce a făcut-o. I-a spus avocatului că nici nu discută despre negocieri, că are suficiente probe ca să-i înfunde, ceea ce intenționează să și facă. Insistă pe un termen de judecare apropiat și vrea să preia chiar el cazul.

– Se pare că avem aici o potențială carieră politică, remarcă Jacobs. Cît a fost spectacol și cît substanță?

– S-a purtat bine cu noi, cei din Brigada Mobilă, domnule, spuse Bright.

– Niciodată nu poți avea prea mulți prieteni acolo, sus, aprobă Jacobs. Ești satisfăcut de cum merge cazul?

– Da, domnule. E solid.

– De ce erau atîția bani în ambarcațiune, dacă tot plănuiau să-l omoare? întrebă Murray.

– Momeală, răspunse agentul Bright. Conform declarației pe care am obținut-o, de fapt trebuiau să livreze marfa cuiva în Bahamas. După cum reiese din documentul acesta, uneori victima în persoană efectua tranzacții de sume importante. Probabil că acesta a fost motivul principal pentru care a cumpărat iahtul.

Jacobs aprobă din cap.

– Corect. Dan, spuneai de căpitan...

– Da, domnule. Și-a învățat lecția.

– Bun. Să ne întoarcem la bani. Dan, păstrează legătura cu Departamentul Justiției și ține-mă la curent prin Bill. Stabiliți data precisă la care vom demara acțiunea de capturare, aveți la dispoziție trei zile pentru asta. Agentul Bright împreună cu

Brigada Mobilă vor coordona operaţiunea – dar operaţiunea asta trebuie să rămînă sub nume de cod pînă cînd sîntem pe deplin pregătiţi de acţiune.

Numele de cod însemna că operaţiunea va fi la fel de secretă ca şi operaţiunile CIA. Nu era ceva neobişnuit pentru Birou, care totuşi conducea majoritatea operaţiunilor de contraspionaj din America.

– Mark, alege un nume de cod.

– Tarpon. Tatălui meu întotdeauna i-a plăcut să-i vîneze, iar aceştia sînt buni luptători.

– Va trebui să dau şi eu o raită pe acolo să văd. În viaţa mea n-am prins ceva mai mare decît o ştiucă.

Jacobs tăcu brusc. Murray se întrebă la ce se gîndea. Orice ar fi fost, îi dădu lui Emil o expresie şireată.

– Nici că se putea o sincronizare mai bună. Păcat că nu vă pot spune de ce. Mark, salută-l pe tatăl tău din partea mea.

Directorul se ridică, punînd capăt şedinţei.

Doamna Wolfe observă că toţi zîmbeau cînd părăsiră încăperea. Shaw chiar îi făcu cu ochiul. Zece minute mai tîrziu, ea depozita un nou dosar în dulapul documentelor secrete, un dosar gol, cu numele TARPON bătut la maşină pe eticheta de hîrtie. Acesta fu plasat în cadrul secţiunii Droguri, iar Jacobs o anunţă că va primi documentaţia pentru el în cîteva zile.

Murray şi Shaw îl conduseră la maşină pe agentul Bright.

– Ce-i cu Moira? întrebă Dan după ce maşina lui Bright demară.

– Se spune că are un prieten.

– Era şi timpul.

La 4.45, Moira Wolfe aşeză o apărătoare de plastic pe tastatura computerului şi o alta pe cea a maşinii de scris. Înainte de a părăsi biroul, îşi verifică machiajul încă o dată, apoi ieşi din birou cu paşi vioi. Cel mai ciudat lucru era că nu îşi dădu seama că toată lumea din birou o privea cu coada ochiului. Dar nimeni nu-i spunea nimic, de teamă să n-o supere. Un lucru era clar pentru toată lumea: în seara asta Moira avea o întîlnire. Semnele erau indiscutabile, deşi Moira îşi închipuia că le disimula foarte bine.

Ca secretară a şefului, doamna Wolfe avea un loc de parcare rezervat, unul dintre multele lucruri care-i făceau viaţa mai uşoară. Cîteva minute mai tîrziu conducea pe 10th Street, după care viră pe Constitution Avenue. În loc să-şi urmeze traseul obişnuit, spre Alexandria şi apoi acasă, se îndreptă spre vest, traversînd Podul Theodore Roosevelt şi intrînd în Arlington. Părea că aglomerările de trafic dispăreau în faţa ei şi, douăzeci şi cinci de minute mai tîrziu, oprea în faţa unui mic restaurant italian din Seven Corners. Înainte de a intra îşi verifică din nou machiajul în oglinda retrovizoare. Copiii săi îşi luau astăzi cina la MacDonalds, dar nu se supăraseră. Le spusese că va lucra pînă tîrziu, şi era convinsă că o crezuseră, deşi ar fi trebuit să ştie că minciunile ei erau la fel de transparente pentru copii pe cît erau ale lor pentru ea, pînă nu demult.

– Nu vă supăraţi, i se adresă ea chelneriţei care o întîmpină la intrare.

– Probabil că sînteţi doamna Wolfe, replică imediat tînăra chelneriţă. Vă rog să mă urmaţi. Domnul Diaz vă aşteaptă.

Felix Cortez – Juan Diaz – stătea într-un separeu dintr-un colţ, la capătul din spate al restaurantului. Moira era sigură că alesese locul cel mai întunecat pentru discreţie şi că se aşezase cu spatele la perete pentru a o putea vedea venind. Avea dreptate doar parţial, pentru ambele ipoteze. Cartierul general al CIA era la mai puţin de cinci mile depărtare, mii de angajaţi FBI locuiau în zonă şi cine putea şti dacă restaurantul nu era de asemenea pe placul vreunui ofiţer superior de contrainformaţii Avea motive să creadă că nimeni din acel restaurant nu ştia cine era cu adevărat, dar ofiţerii de contraspionaj, dacă voiau să se vadă la pensie, nu trebuiau să se bazeze pe simple presupuneri. Emoţia sa nu era în totalitate simulată. Pe de altă parte, nu era înarmat. Cortez se ocupa de genul de afaceri în care armele de foc cauzau mai multe probleme decît rezolvau.

Felix se ridică s-o întîmpine. Chelneriţa plecă imediat ce pricepu adevărata natură a acestei „întîlniri de afaceri", lăsîndu-i pe cei doi îndrăgostiţi să-şi dea mîinile şi să schimbe nişte sărutări neobişnuit de pasionate pentru localul public în care se aflau. Cortez îi turnă Moirei un pahar de vin alb şi se aşeză. Apoi îi mărturisi jenat acesteia:

– Mi-era teamă că n-o să vii.

– De cît timp aştepţi? întrebă Moira.

În scrumieră zăceau o jumătate de duzină de ţigări stinse.

– Aproape o oră, răspunse el cu o privire amuzată.

E clar că se autoironizează, îşi zise Moira.

– Dar am venit mai devreme decît stabilisem.

– Ştiu.

De data asta el rîse de-a binelea.

– Mă faci să mă comport ca un fraier, Moira. Acasă nu mă comport aşa.

Ea înţelese greşit ceea ce încerca el să spună.

– Îmi pare rău, Juan. N-aş vrea să...

Un răspuns perfect, deduse mintea lui Cortez. Foarte corect. Întinse mîna peste masă şi o luă pe a ei, iar ochii îi străluciră.

– Nu-ţi face probleme. Uneori e bine pentru un bărbat să fie puţin fraier. Iartă-mă că te-am chemat aşa, pe nepregătite. O mică problemă de afaceri. Am fost anunţat că trebuie să zbor către Detroit şi, cum tot eram prin împrejurimi, după cum spui tu, am vrut să te văd înainte să plec acasă.

– Probleme ...?

– O schimbare în designul unui carburator. Ceva în legătură cu economia de combustibil. Trebuie să modific cîteva utilaje în fabricile mele. Oricum, problema e rezolvată. Chestiile astea nu sînt neobişnuite – şi chiar mi-au oferit un motiv excelent să vin aici. Poate că ar trebui să mulţumesc agenţiei guvernamentale care se ocupă cu prevenirea poluării.

– Îţi scriu o scrisoare de mulţumire, dacă vrei.

Vocea lui se schimbă.

– E atît de bine să te revăd, Moira.

– Mă temeam că...

Emoţia deveni evidentă pe faţa lui.

– Nu, Moira, eu mă temeam. *Eu* sînt un străin. Vin aici destul de rar şi în mod sigur sînt mulţi bărbaţi care...

– Juan, unde stai? întrebă doamna Wolfe.

– La Sheraton.

– Au şi room service?

– Da, dar de ce...

– Nu-mi va fi foame în următoarele două ore, spuse ea şi îşi termină vinul. Putem pleca acum?

Felix lăsă pe masă două bancnote de douăzeci și o conduse afară. Ajunseră în holul de la Sheraton în mai puțin de șase minute. Amîndoi se îndreptau rapid spre lifturi, amîndoi se uitau îngrijorați în toate părțile, amîndoi sperau să nu-i observe nimeni, dar din motive diferite. Camera sa de la etajul zece era de fapt un apartament scump, observă Moira la intrare, în trecere, dar apoi singurul lucru care-i mai rămase în minte era un bărbat pe care ea credea că-l chema Juan Diaz.

– Minunat, spuse el la sfîrșit.

– Ce e minunat?

– E minunat că a fost o problemă cu carburatorul nou.

– Juan!

– De-acum încolo, trebuie să creez probleme controlului de calitate, ca să mă trimită la Detroit în fiecare săptămînă, sugeră el, mîngîindu-i brațul.

– De ce nu construiești o fabrică aici?

– Costul forței de muncă e prea mare, spuse el serios. Desigur, drogurile vor fi o problemă mai puțin.

– Cum, și acolo e o problemă cu drogurile?

– Da. Ei o numesc *basuco,* marfă murdară, nu suficient de bună pentru export, și prea mulți dintre muncitorii mei i-au căzut pradă.

Se opri pentru un moment.

– Moira, eu încerc să fac o glumă, iar tu mă obligi să vorbesc despre afaceri. Nu-ți mai plac îndeajuns?

– Tu ce crezi?

– Cred că trebuie să mă întorc în Venezuela, cît timp mai sînt în stare să merg pe propriile picioare.

Degetele ei se mișcară.

– Cred că te vei restabili repede.

– Îmi pare bine să aflu.

Întoarse capul să o sărute și-și lăsă ochii să-i privească trupul în lumina razelor apusului de soare care pătrundeau pe ferestre. Ea îi observă privirea și întinse mîna după cearșafuri. El se opri.

– Nu mai sînt tînără, spuse ea.

– Fiecare copil din întreaga lume se uită la mama sa și o vede drept cea mai frumoasă femeie din lume, chiar dacă foarte multe mame nu mai sînt frumoase. Știi de ce? Deoarece copilul se uită cu dragoste și vede cum dragostea îi e împărtășită.

Dragostea este cea care generează frumusețe, Moira. Și pentru mine ești frumoasă.

Gata. Cuvîntul fusese pronunțat. El îi urmări ochii dilatîndu-se ușor, gura fremătînd și respirația accelerîndu-i-se. Pentru a doua oară, lui Cortez îi fu rușine. Se debarasă de acest sentiment, sau cel puțin încercă. Mai făcuse asta înainte, desigur. Dar întotdeauna cu femei tinere, singure, cu gust pentru aventură și distracție. Aceasta era atît de diferită. Diferită sau nu, își reaminti el, avea o treabă de făcut.

– Iartă-mă. Sper că nu te-am făcut să te simți prost.

– Nu, răspunse ea încet. Nu acum.

El îi zîmbi:

– Și acum, ești gata pentru cină?

– Da.

– Asta-i bine.

Cortez se ridică și luă halatele de baie agățate de ușa toaletei. Serviciul era de calitate. Jumătate de oră mai tîrziu, Moira stătea în dormitor, în timp ce căruciorul cu cina era introdus în camera de zi. El deschise ușa dintre camere de îndată ce chelnerul plecă.

– Din cauza ta am mințit. Să fi văzut ce priviri mi-a aruncat chelnerul!

– Știi cît timp a trecut de cînd am fost nevoită ultima dată să mă ascund în cealaltă cameră? rîse ea.

– Și nici n-ai comandat destul. Cum poți să trăiești doar cu o salată atît de mică?

– Dacă mă îngraș, n-o să te mai întorci la mine.

– În locul de unde vin eu, nu se numără coastele femeilor, spuse Cortez. Cînd văd că cineva slăbește din cale-afară, îmi închipui că s-a apucat de *basuco*. Acolo unde locuiesc eu, aceștia uită chiar și să mănînce.

– E chiar atît de rău?

– Știi ce e *basuco*?

– Cocaină, conform rapoartelor pe care le văd.

– De calitate foarte proastă, pe care criminalii nu-și pot permite s-o trimită către *norteamericanos*, și amestecată cu chimicale care omoară creierul. A devenit blestemul ținutului meu natal.

– Înseamnă că e rău, spuse Moira.

Își dădea seama că era într-adevăr ceva care îl îngrijora pe iubitul său. Exact cum se întîmplă cu directorul, își zise ea.

– Am vorbit cu poliția din orașul meu. Cum pot muncitorii mei să-și facă treaba cînd au creierul otrăvit de chestia aia? Și ce face poliția în sensul ăsta? Ei dau din umeri și murmură scuze – iar oamenii mor. Mor din cauza acestui *basuco*. Mor din cauza armelor traficanților. Și nimeni nu face nimic să oprească asta.

Cortez făcu un gest de frustrare, apoi continuă:

– Știi, Moira, eu nu sînt numai un capitalist pur și simplu. Fabricile mele oferă locuri de muncă, aduc bani pentru țara mea, bani cu care oamenii pot să-și construiască case și să-și educe copiii. Da, sînt bogat, dar ajut la construcția țării – cu mîinile astea o fac. Muncitorii vin la mine și-mi spun despre copiii lor – ah! Nu pot să fac nimic. Într-o zi, traficanții vor veni la mine și vor încerca să-mi ia fabrica, continuă el. Eu voi apela la poliție, iar poliția nu va face nimic. Voi apela la armată și armata nu va face nici ea nimic. Tu lucrezi pentru *federales*, da? Nu poate face nimeni nimic acolo?

Cortez aproape că-și ținu răsuflarea, așteptînd răspunsul.

– Ar trebui să vezi rapoartele pe care le dactilografiez pentru director.

– Rapoarte, mîrîi el disprețuitor. Oricine poate scrie rapoarte. La mine în țară, poliția scrie o grămadă de rapoarte, procurorii își fac investigațiile – și nu se întîmplă nimic. Dacă mi-aș conduce așa fabrica, în scurt timp aș trăi într-o cutie de carton și aș cerși bani pe stradă! *Federales* ai voștri fac într-adevăr ceva?

– Mai mult decît îți închipui. Chiar în momentul de față se află în curs de desfășurare niște operațiuni despre care nu pot să vorbesc. Prin birouri se zvonește că regulile se vor schimba. Dar nu știu ce înseamnă asta. Directorul zboară în Columbia pentru a se întîlni cu procurorul lor general și – aoleu! Nu trebuie să vorbesc cu nimeni despre asta. E secret.

– Nu voi spune nimănui, o asigură Cortez.

– Oricum, nici măcar nu știu mare lucru, continuă ea cu grijă. Trebuie să înceapă ceva nou. Nu știu ce anume. Dar orice ar fi, directorului nu-i prea place.

– Dacă e ceva care să-i distrugă pe criminali, de ce să nu-i placă? întrebă Cortez cu o voce mirată. Ar trebui să-i împuște pur și simplu pe stradă. Le-aș face cinste la toți pentru asta.

Moira zîmbi.

– O să trec peste asta. Asta spun toate scrisorile – primim scrisori de la tot felul de oameni.

– Directorul tău ar trebui să asculte ce au de spus oamenii.

– Asta ar trebui să facă şi preşedintele.

– Poate chiar va începe să asculte, sugeră Cortez. *Sîntem în anul alegerilor...*

– Poate chiar ascultă. Schimbarea de care-ţi vorbeam vine din biroul preşedintelui.

– Dar directorului tău nu-i place? întrebă el nedumerit. Oricum, eu nu înţeleg guvernul ţării mele, aşa că n-are nici un rost să încerc să-l înţeleg pe al vostru.

– Totuşi, e ciudat. Asta e prima oară cînd nu ştiu – mă rog, oricum nu ţi-aş putea spune.

Moira îşi termină salata şi privi paharul gol. Felix/Juan i-l umplu cu vin.

– Măcar un lucru poţi face?

– Ce anume?

– Sună-mă cînd pleacă directorul tău în Columbia, spuse el.

– De ce?

Moira fu prea surprinsă ca să spună nu.

– În asemenea vizite, musafirul petrece mai multe zile, nu?

– Da, cred că da. Nu ştiu precis.

– Şi dacă directorul este plecat, tu, secretara lui, nu ai prea multe de făcut, nu?

– Nu, nu prea.

– Atunci o să zbor spre Washington, desigur.

Cortez se ridică de pe fotoliu şi făcu cîţiva paşi în jurul mesei. Halatul de baie al Moirei atîrna pe ea descheiat, iar el profită de asta.

– Trebuie să zbor spre casă mîine dimineaţă, devreme. Doar o zi cu tine nu e deloc destul, dragostea mea. Hmmm, eşti gata, presupun.

– Tu eşti?

– Vom vedea. Un singur lucru nu înţeleg, spuse el, în timp ce-o ajuta să se ridice.

– Ce anume?

– De ce ar prefera cineva să folosească „pudră" pentru a obţine plăcere cînd există femeile?

De fapt, era un lucru pe care Cortez nu-l va înțelege niciodată. Dar oricum, nu era treaba lui să-l înțeleagă.

– Orice femeie? întrebă ea, îndreptîndu-se spre ușă.

Cortez o dezbrăcă de halat dintr-o singură mișcare.

– Nu, nu orice femeie.

– Dumnezeule, spuse Moira, o jumătate de oră mai tîrziu.

Pieptul ei strălucea de transpirație, a lui și a ei.

– Am greșit, oftă el, întins lîngă ea, cu fața în jos.

– Cu ce?

– Cînd directorul tău zboară spre Columbia, nu mă suna.

El rîse, pentru a arăta că glumise.

– Moira, nu știu dacă pot să fac asta mai des de o dată pe lună.

Moira chicoti.

– Poate ar trebui să nu mai muncești așa de mult, Juan.

– Cum aș putea?

Se întoarse spre ea.

– Nu m-am mai simțit așa de cînd eram doar un băiat. Dar nu mai sînt tînăr. Cum pot femeile să se mențină tinere, iar bărbații nu?

Ea zîmbi amuzată de minciuna lui evidentă. Dar minciuna asta îi făcuse o mare plăcere.

– Nu pot să te sun.

– Cum?

– Nu am numărul tău, rîse ea.

Cortez sări din pat și își scoase portofelul din buzunarul hainei, apoi murmură ceva care aducea a înjurătură.

– Nu mai am cărți de vizită – of!

Luă carnețelul de pe noptieră și scrise numărul.

– Acesta e numărul de la birou. De obicei nu mă găsești acolo, îmi petrec timpul mai mult la magazin, mormăi el. Nopțile stau la fabrică. Îmi petrec week-end-urile tot la fabrică. Cîteodată *dorm* la fabrică. Dar Consuela va da de mine, oriunde m-aș afla.

– Trebuie să plec, spuse Moira.

– Spune-i directorului tău să plece în timpul week-end-ului. Vom petrece două zile la țară. Știu un locșor retras la munte, doar la cîteva ore de aici.

– Crezi că vei rezista? întrebă ea, îmbrățișîndu-l.

– Voi avea grijă să mănînc bine şi să mă pregătesc, promise el.

Încă un sărut, şi ea plecă.

Cortez închise uşa şi intră în baie. Nu aflase prea multe, dar ceea ce aflase s-ar fi putut dovedi de o importanţă crucială. „Regulile se schimbă." Orice ar fi însemnat această schimbare, directorului Jacobs nu-i plăcea, totuşi se conforma. Pleca în Columbia să discute despre asta cu procurorul general. Jacobs, îşi aminti el, îl cunoştea destul de bine pe procurorul general. Fuseseră colegi de clasă în liceu, cu mai mult de treizeci de ani în urmă. Procurorul general participase în America la funeraliile doamnei Jacobs. De asemenea, era vorba de ceva cu sigiliu prezidenţial. Bun. Doi dintre asociaţii lui Cortez se aflau în New Orleans pentru a discuta cu procurorul despre cei doi nepricepuţi care bramburiseră asasinatul de pe iaht. FBI în mod sigur avusese un amestec în acel asasinat, iar ceea ce se întîmplase acolo îi putea furniza un indiciu.

Cortez îşi ridică privirile spre oglindă pentru a-l vedea pe omul care obţinuse aceste informaţii, şi decise că acesta nu-i plăcea. Dădu din umeri pentru a alunga sentimentul. Nu era pentru prima oară, şi în mod sigur nici pentru ultima.

Lansarea avu loc la ora 23:41. Cele două acceleratoare masive ale lui Titan-111D se aprinseră simultan la momentul stabilit, fu generată o forţă echivalentă cu peste un milion de tone şi întregul ansamblu se desprinse de pe platformă într-o strălucire care ar fi putut fi văzută de la o distanţă egală cu cea dintre Savannah şi Miami. Acceleratoarele cu combustibil solid arseră timp de 120 de secunde înainte să fie detaşate. În acel moment porniră motoarele cu combustibil lichid din secţiunea centrală a acceleratorului, împingînd restul rachetei mai sus, mai repede şi mai departe pe traseu. În acest timp, instrumentele de bord transmiteau date de la accelerator către staţia de la sol, din Cape. De fapt, în acelaşi timp transmiteau date către un post de ascultare sovietic localizat în nordul Cubei şi către un „trauler de pescuit" care staţiona lîngă Cape Canaveral şi care arbora de asemenea steagul roşu. Titan-111D era o „pasăre" folosită exclusiv pentru lansări militare, iar interesul sovietic pentru această lansare rezultase în urma unui raport GRU neconfirmat, cum că satelitul de pe lansator fusese modificat special pentru a inter-

cepta semnalele electronice foarte slabe – nu se specifica în raport ce fel de semnale.

Mai repede și mai sus. Jumătate din rachetă fu detașată, combustibilul pentru al doilea stagiu explodă, iar cel pentru al treilea stagiu se aprinse cam la o mie de mile distanță de traseu. În buncărele de control din Cape, inginerii și tehnicienii constatau că totul încă decurgea conform planului, așa cum se cuvenea de altfel pentru un vehicul a cărui proiectare începuse încă din anii '50. Combustibilul pentru al treilea stagiu se consumă în timpul prevăzut. Al patrulea stagiu își aștepta acum desfășurarea, în urma căreia încărcătura avea să fie propulsată la înălțimea geosincronă prevăzută, de unde avea să plutească deasupra unei anumite porțiuni a ecuatorului terestru. Echipajul din camera de control profită de acest moment de liniște pentru a sorbi din cafele și a revedea datele lansării, care, fură cu toții de acord, erau exact cum se aștepta toată lumea.

Necazurile începură să apară o jumătate de oră mai tîrziu. Transstagiul se aprinse mai devreme de la sine, împingînd încărcătura la înălțimea dorită, dar nu în locul dorit; de asemenea, în loc să fie plasată într-o poziție perfect staționară, încărcătura fu aruncată pe un traseu excentric și nesigur de-a lungul Ecuatorului. Chiar dacă ar fi fost deasupra longitudinii corecte, traseul nu i-ar fi permis să acopere tot timpul latitudinea. Deși totul decursese cum trebuia și toate subansamblele funcționaseră exact așa cum fuseseră proiectate, lansarea fusese un eșec. Inginerii care asiguraseră stagiile inițiale clătinau din capete a nedumerire împreună cu cei care răspundeau de transstagiu și care supravegheau dezamăgiți echipamentele de control. Lansarea fusese un eșec.

Dar încărcătura nu știa asta. La momentul stabilit, ea se detașă de transstagiu și începu să funcționeze după cum fusese programată. Brațele metalice de zece metri lungime se extinseră. Forța gravitațională a Pămîntului acționa asupra lor de la peste douăzeci de mii de mile distanță, făcînd ca satelitul să rămînă îndreptat în jos. Apoi se extinseră panourile solare care converteau energia solară în electricitate, încărcînd bateriile aflate la bord. În sfîrșit, începu să se formeze o antenă parabolică de dimensiuni gigantice. Construit dintr-un material special compus din metal, ceramică și plastic, scheletul său „memorase"

configurația corectă și, sub căldura soarelui, continuă să se extindă pe o perioadă de trei ore pînă cînd formă o „farfurie" parabolică avînd un diametru de aproape treizeci de metri. Dacă cineva s-ar fi aflat suficient de aproape de desfășurarea evenimentului, ar fi observat emblema constructorului pe una dintre părțile satelitului. Existența acestei embleme era ea însăși un anacronism, din moment ce nimeni nu s-ar fi putut afla vreodată suficient de aproape pentru a o observa, dar așa era obiceiul. Emblema, din folie de aur, desemna primul contractant al TRW, iar numele satelitului era „RHYOLITE-J". Ultimul din această serie demodată de sateliți fusese construit în 1981 și zăcuse în depozit – la un preț de peste o sută de mii de dolari pe an – așteptînd o lansare care nu fusese niciodată stabilită, din moment ce CIA și NASA elaboraseră „păsări" electronice de spionaj mai noi și mai compacte, folosind un echipament mai avansat de captare a semnalelor. De fapt, o parte dintre noile echipamente fusese atașată acestui vechi satelit și urma să funcționeze chiar mai eficient datorită antenei parabolice imense. Rhyolite fusese proiectat inițial pentru a spiona emisiunile electronice sovietice, telemetrie de la testele de rachete, semnale de la radarele de apărare aeriană, rămășițe de semnal de la turnurile de microunde, și chiar semnale de la echipamentele de spionaj plantate de ofițerii și agenții CIA în locații-cheie.

Asta n-avea importanță pentru populația din Cape. Un ofițer de relații cu publicul din Forțele Aeriene dăduse o declarație cum că lansarea (secretă) nu ajunsese pe orbita calculată. Acest lucru fu verificat de sovietici, care așteptau ca satelitul să se plaseze undeva deasupra Oceanului Indian, cînd de fapt acesta oscila acum deasupra graniței Braziliei cu Peru, locație din care nu putea „vedea" Uniunea Sovietică. Curios, gîndeau aceștia, cum îl lăsaseră totuși americanii să intre în funcțiune și cum interceptau în continuare de la un alt „trauler de pescuit" de lîngă coasta californiană fragmente de transmisii codificate de la satelit către vreo stație terestră. În orice caz, ceea ce satelitul transmitea în momentul de față nu prezenta interes pentru Uniunea Sovietică.

Acele semnale erau recepționate la Fort Hauchuca, Arizona, unde o echipă de tehnicieni într-o camionetă de comunicații, cu o antenă parabolică montată pe capotă, începeau să-și calibreze

instrumentele. Nu știau că lansarea fusese un eșec. Știau doar că era vorba de ceva secret.

Jungla, își zise Chavez. Avea un miros puternic, dar pe el nu-l deranja atît mirosul, cît șerpii. Nu știa de ce – și îl îngrijora faptul că șerpii erau asociați cu femeile, nu cu bărbații – dar numai la gîndul acelor creaturi reci, umede și alunecoase, șopîrle fără picioare și cu ochi fără pleoape, pielea i se încrețea. Atîrnau agățați de crengi și se ascundeau sub copaci căzuți, unde îl așteptau să treacă pentru a-i ataca oricare parte a corpului s-ar fi nimerit. Știa că ar face asta, dacă li s-ar oferi ocazia. Și era sigur că ar fi murit. Așa că era foarte atent. Atîta timp cît era atent, nu-l putea mușca nici un șarpe. Cel puțin avea o armă cu surdină. Astfel îi putea ucide fără zgomot. Șerpi afurisiți.

Ajunse în sfîrșit la șosea și ar fi trebuit să rămînă în mocirlă, dar voia să se întindă pe un loc uscat, pe care îl cercetase în prealabil cu echipamentul său special pentru vedere pe timp de noapte AN/PVS-7. Nu erau șerpi acolo. Inspiră adînc, apoi își scoase din raniță cutia de plastic cu hrană. Merseseră timp de șase ore, în care parcurseseră cam cinci mile – ceea ce era destul de mult – dar trebuiau să ajungă la șosea înaintea zorilor și să evite să fie observați de FOROP – forța de opoziție – care fusese avertizată de prezența lor. Chavez îi observase de la distanță de două ori, de fiecare dată o pereche de americani din poliția militară, care nu erau cu adevărat soldați, nu după criteriile sale. Chavez își condusese echipa ocolindu-i, mișcîndu-se prin mlaștină fără zgomot, ca un șarpe, își spuse el ironic. I-ar fi putut ucide pe toți patru destul de ușor, dar nu asta era misiunea.

– Bine lucrat, Ding.

Căpitanul Ramirez se așeză lîngă el și continuară discuția în șoaptă.

– Pe dracu', ăia erau niște adormiți.

Căpitanul rînji în întuneric.

– Urăsc jungla asta nenorocită. Toți gîndacii ăștia...

– Gîndacii nu sînt așa răi, domnule. Mie șerpii nu-mi plac.

Amîndoi cercetară șoseaua în ambele direcții. Nimic. Ramirez îl bătu pe umăr pe sergent și continuă inspecția echipei. De-abia plecase, cînd o siluetă apăru din pîlcul de copaci aflat la trei sute de metri distanță. Se îndrepta direct spre Chavez.

Ding se retrase la adăpostul unui tufiş şi îşi lăsă în jos pistolul automat. Oricum nu era încărcat, nici măcar cu gloanţe de antrenament, de ceară. Urmă o a doua siluetă, care însă se îndreptă în direcţie opusă. Proastă tactică, îşi zise Chavez. Într-o pereche, unul trebuia să-l sprijine pe celălalt. Ei bine, asta era cu atît mai rău pentru ei. Ultima rază de lumină a lunii dispăru după pădurea deasă, iar Chavez avu avantajul echipamentului pentru vedere pe timp de noapte, în timp ce silueta continua să se îndrepte spre el. Omul mergea fără zgomot – bine că măcar atîta lucru ştia să facă – şi încet, nedezlipindu-şi ochii de marginea şoselei şi ascultînd concentrat. Chavez aşteptă, oprind funcţionarea echipamentului şi punîndu-l deoparte. Apoi îşi scoase din teacă cuţitul de luptă. Distanţa dintre ei scăzuse cam la cincizeci de metri. Sergentul se ghemui cu genunchii la piept. La zece metri, încetă să mai respire. Dacă şi-ar fi putut opri inima să bată, ar fi făcut-o şi pe asta, pentru a nu emite nici un zgomot. Asta era o distracţie. Dacă ar fi fost serios, omul acela ar fi avut acum în cap un glonţ de 9 mm.

Santinela trecu chiar pe lîngă locul unde se afla Ding, neobservînd silueta de sub tufiş. Mai apucă să facă un pas şi auzi un şuierat, dar era deja prea tîrziu. Pînă să-şi dea seama ce se petrece, zăcea cu faţa în jos pe pavaj şi cu lama cuţitului lipită de gît.

– Noaptea e a lui Ninja, băiete! Gata, eşti deja istorie.

– La dracu', m-ai avut, şopti omul în replică.

Chavez îl întoarse cu faţa în sus. Era maior, iar pe cap purta o beretă. Cine ştie, poate că FOROP nu era constituită doar din cei din Poliţia Militară.

– Cine eşti? întrebă victima.

– Sergent Domingo Chavez, domnule.

– Ei bine, tocmai ai omorît un instructor de luptă în junglă, Chavez. Bună treabă. Te superi dacă beau ceva? A fost o noapte lungă.

Chavez îi dădu voie să se rostogolească în tufişuri, unde luă şi el cîteva înghiţituri din rezerva sa.

– Din ce unitate eşti? Aşteaptă, eşti din 3 sau din 17, nu-i aşa?

– A noastră e noaptea, domnule, aprobă Chavez. Aţi fost acolo?

– Chiar acolo merg, pentru o misiune cu un batalion.

Maiorul îşi şterse puţin sînge care i se prelingea pe faţă. În cădere se lovise cam tare.

– Îmi pare rău pentru lovitură, domnule.

– A fost vina mea, sergent, nu a ta. Avem douăzeci de oameni în zonă. N-am crezut că veţi ajunge atît de departe fără să fiţi observaţi.

Dinspre şosea se auzi zgomotul motorului unui vehicul. Un minut mai tîrziu, apărură farurile puternice ale unui Hummer – varianta mai nouă şi mai mare a venerabilului Jeep – anunţînd că exerciţiul se terminase. Maiorul „mort" plecă să-şi strîngă oamenii. La fel procedă şi căpitanul Ramirez.

– Asta a fost examenul final, băieţi, comunică acesta echipei lui. Mergeţi la culcare şi odihniţi-vă bine. La noapte plecăm.

– Nu-mi vine să cred, zise Cortez.

Luase primul avion de la Dulles la Atlanta. Apoi se întîlnise cu un asociat într-o maşină închiriată, iar acum îşi discutau informaţiile în anonimatul unei maşini rulînd pe şoseaua de centură a Atlantei.

– Spune-i război psihologic, răspunse omul. Fără nici o negociere, nimic. Se va desfăşura ca oricare alt proces de crimă. Ramon şi Jesus nu vor beneficia de nici un avantaj.

Cortez urmărea cu privirea traficul. Nu-i păsa cîtuşi de puţin de cei doi *sicarios,* care erau la fel de perisabili ca oricare alţi terorişti care nu ştiau nimic despre motivele asasinatelor. Se gîndea la o serie de fragmente de informaţii aparent disparate şi fără legătură între ele despre operaţiunile americane de interdicţie. Dispăruse un număr neobişnuit de aeronave-curier. Americanii tratau acest proces într-un mod neobişnuit. Directorul FBI făcea ceva care nu-i plăcea şi despre care secretara sa personală nu ştia nimic. „Regulile se schimbă." Asta putea însemna orice.

Ceva fundamental. Trebuia să fie ceva fundamental. Dar ce anume?

Dintre toţi informatorii de încredere şi bine plătiţi, care erau infiltraţi în guvernul american, DEA şi Paza de Coastă, nici unul nu raportase nimic. Comunitatea celor care aplicau legea era în ceaţă – cu excepţia directorului FBI, căruia nu-i plăcea şi care pleca în curînd spre Columbia...

Vreo operațiune de spionaj? Nu. Măsuri active? Expresia fusese lansată în interiorul KGB-ului și putea însemna mai multe lucruri, mai ales plasarea informațiilor false către reporteri. Ar face americanii așa ceva? Nu o făcuseră niciodată. Își lăsă privirea să rătăcească prin peisajul care i se derula în fața ochilor. Era un ofițer de spionaj cu experiență și profesia sa era să determine ce anume făceau oamenii, reconstituind fragmente de informații disparate. Că lucra pentru un om pe care-l detesta, era o altă poveste. Era o chestiune de orgoliu, și oricum pe americani îi detesta mai mult.

Ce făceau americanii acum?

Cortez trebuia să admită că nu știa, dar într-o oră va fi la bordul unui avion, iar în șase ore va trebui să-i spună șefului său că nu știa. Asta nu-l ajuta prea mult.

Ceva fundamental. Regulile se schimbau. Directorului FBI nu-i plăceau. Secretara sa nu știa. Excursia în Columbia era clandestină.

Cortez se relaxă. Orice ar fi fost, nu constituia o amenințare imediată. Cartelul era bine asigurat. Vor avea timp să analizeze și să răspundă. Mulți oameni din lanțul traficului puteau fi sacrificați; de fapt, vor lupta pentru o șansă. Și după un timp, Cartelul își va adapta operațiile la condițiile schimbate, așa cum făcuse întotdeauna. Tot ce avea el de făcut era să-și convingă șeful de acest lucru simplu. De fapt, ce-i păsa lui *el jefe* de Ramon, de Jesus sau de oricare trepăduș care căra droguri sau omora oameni după necesitate? Ceea ce conta era continuitatea aprovizionării clienților cu droguri.

Gîndurile sale reveniră la avioanele dispărute. În trecut, americanii reușeau să intercepteze unul sau două pe lună, foarte puțin comparativ cu numărul lor de avioane și radare, dar de curînd – patru în ultimele două săptămîni, nu? – numărul lor crescuse. Ce însemna asta? Fără ca americanii să știe, întotdeauna fuseseră pierderi „operaționale", un termen militar care însemna pur și simplu accidente de zbor. Unul din motivele pentru care șeful său îl angajase pe Carlos Larson era să diminueze acea pierdere de resurse, și pînă nu de mult dăduse rezultate. De ce această creștere bruscă a pierderilor? Dacă americanii le-ar fi interceptat, echipajele ar fi apărut în tribunale și închisori, nu? Cortez renunță la acest gînd.

Sabotaj, poate? Dacă cineva plasa explozibili în avioane, ca teroriştii arabi...? Nu suna prea plauzibil... sau poate că da? Verificase cineva asta? Nici n-ar fi durat mult. Pentru un avion care zbura la joasă înălţime, chiar şi o defecţiune minoră l-ar confrunta pe pilot cu o problemă care i-ar cere mai mult timp decît ar avea acesta la dispoziţie la acea altitudine... va trebui să verifice personal. Dar, în acest caz, cine să fie autorul? Americanii? Dar dacă la un moment dat s-ar afla că americanii puneau bombe în avioane? Ar accepta ei un astfel de risc politic? Probabil că nu. Atunci, cine altcineva? Poate columbienii. Vreun şef militar columbian, operînd în totalitate pe cont propriu... sau plătit de *Yanquis*? Posibil. Nu putea fi o operaţiune guvernamentală, Cortez era sigur de asta. Şi în orice caz, erau prea mulţi informatori în guvern ca el să nu fi aflat încă.

Dar trebuia neapărat să fie o bombă? De ce nu benzină contaminată? De ce nu mici „ajustări" la motor, un cablu întrerupt... sau un instrument de zbor? Ce spunea Larson despre necesitatea urmăririi permanente a instrumentelor la joasă altitudine? Dacă vreun mecanic alterase poziţionarea orizontului artificial...? Sau pur şi simplu îl scosese din funcţiune... poate ceva la sistemul electric? Cît de greu era să faci un avion mic să se oprească în zbor? Pe cine să întrebe? Larson?

Cortez mormăi nemulţumit. Asta nu era decît o speculaţie fără ţintă, într-un stil foarte neprofesionist. Posibilităţile erau fără număr. Ştia că era foarte probabil să se fi întîmplat ceva, dar nu ştia ce anume. Şi doar probabil, admise el în gînd. Numărul neobişnuit de mare de avioane dispărute putea fi pur şi simplu o anomalie statistică – nu credea într-adevăr asta, dar trebuia să admită posibilitatea. O serie de coincidenţe – nici o academie de spionaj din lume nu-şi încuraja studenţii să creadă în coincidenţe; totuşi, cîte coincidenţe stranii întîlnise de-a lungul carierei sale profesionale?

– Regulile se schimbă, murmură el pentru sine.

– Poftim? întrebă şoferul.

– Înapoi la aeroport. Avionul pentru Caracas decolează în mai puţin de o oră.

– *Si, jefe.*

Cortez ajunse la timp. Trebuia să meargă în Venezuela din motivele evidente. Moira putea deveni curioasă, îi putea cere

biletul de avion, numărul zborului; și apoi, americanii erau mai puțin interesați de cei care mergeau în Venezuela decît de cei care zburau direct la Bogota. Patru ore mai tîrziu făcu legătura prin Avianca cu Aeroportul Internațional El Dorado, de unde își parcurse ultima etapă a drumului cu un avion particular.

Echipamentul se distribuia ca de obicei, cu o singură excepție. Chavez observă că nimeni nu semna pentru nimic. Asta era într-adevăr o deviere de la rutină. În armată, oamenii semnau întotdeauna pentru echipament. Dacă pierdeai sau distrugeai ceva, ei bine, deși nu te puneau să-l plătești, într-un fel sau altul tot trebuia să dai socoteală.

Dar nu și acum.

Echipamentul era ușor diferit de la om la om. Chavez, cercetașul echipei, avu parte de încărcătura cea mai ușoară, iar Julio Vega, care se ocupa de pușca-mitralieră, de cea mai grea. Ding primi unsprezece încărcătoare pentru pistolul său automat MP-5, în total trei sute treizeci de cartușe. Lansatoarele de grenade M-203, pe care doi dintre membrii echipei le atașaseră puștilor, erau singurul armament greu din dotarea echipei.

Uniforma sa nu purta modelul obișnuit american de camuflaj, ci un altul în care predomina culoarea kaki, pentru că, în caz că cineva i-ar fi observat, nu trebuiau să arate a americani. Îmbrăcămintea kaki nu era ceva obișnuit în Columbia, pe cînd cea în culori de camuflaj pentru junglă, da. Mai avea în dotare o șapcă verde moale în loc de cască și o eșarfă pentru legat părul. Un mic spray cu vopsea kaki și două tuburi cu vopsea specială pentru „machiajul" facial de camuflaj. Un porthart antiacvatic cu cîteva hărți înăuntru; unul asemănător avea și căpitanul Ramirez. Toată lumea primise frînghii lungi de patru metri și carabiniere. Un radio FM, model comercial, dar scump, care totuși era la fel de bun, dar mult mai ieftin decît cele folosite de obicei în armată. Binocluri electronice compacte, japoneze. Curele în stil american, de tipul celor folosite de toate armatele din lume, de fapt fabricate în Spania. Două bidoane pentru hrană agățate la centură și unul de capacitate dublă, pentru apă, în rucsac. O rezervă mare de tablete pentru purificarea apei – urmau să-și asigure ei înșiși provizia de apă, ceea ce nu era de mirare.

Ding primi un stroboscop cu o lentilă suplimentară în infraroşu, pentru că una dintre sarcinile sale era selectarea şi marcarea zonelor de aterizare pentru elicoptere, plus un panou VS-17 servind aceluiaşi scop. O oglindă de semnalizare pentru cazurile în care era nerecomandată folosirea radioului (şi în orice caz, oglinzile de oţel nu se spărgeau). O mică lanternă şi o brichetă cu butan, mult mai convenabilă decît chibriturile. Un flacon mare de Tylenol foarte puternic. O sticlă cu pastile împotriva tusei. O cutiuţă cu vaselină. Un bidonaş cu gaz lacrimogen CS. Un set de curăţare a armelor, care includea o periuţă de dinţi. Baterii de schimb pentru tot ce necesita energie electrică. O mască de gaze.

Chavez nu primise decît patru grenade de mînă – NR-20 C1 olandeze – şi două fumigene, tot olandeze. Restul echipei primise pe lîngă acestea şi cîteva grenade cu gaz lacrimogen CS, de asemenea olandeze. De fapt, toate armele şi muniţiile din dotarea echipei fuseseră achiziţionate din Colon, Panama, în ceea ce va deveni în scurt timp cea mai bună piaţă de armament din lume. Pentru cine avea suficienţi bani, acolo se găsea aproape orice tip de armă.

Raţiile de hrană erau normale. Apa era prima preocupare de ordin igienic, dar deja fuseseră instruiţi în privinţa folosirii tabletelor de purificare a apei. Pentru oricine ar fi uitat acest instructaj, existau tablete antidiaree, de înghiţit o dată cu mustrările severe ale căpitanului Ramirez. Fiecare primise în Colorado doze-şoc de vaccin împotriva întregului spectru de boli tropicale specifice zonei, şi toţi aveau recipiente cu insecticid inodor, fabricat special pentru armată de aceeaşi companie care producea pentru piaţa de consum insecticidul „Off". Medicul echipei purta o trusă medicală completă, şi fiecare membru avea propriul flacon cu morfină şi un bidon de plastic cu fluide IV pentru suplinirea pierderii de sînge.

Chavez avea o macetă ascuţită ca un brici, un briceag cu lama de zece centimetri şi, desigur, cele trei stele ucigaşe personale neregulamentare despre care căpitanul Ramirez nu ştia nimic. Aceasta era încărcătura cea mai uşoară din toată echipa. Vega şi celălalt puşcaş-radiofonist le aveau pe cele mai grele, cam treizeci şi trei de kilograme. Ding îşi potrivi rucsacul pe umeri pentru a se obişnui cu greutatea sa, apoi îi ajustă curelele

pentru a-l face cît mai ușor de cărat. Un exercițiu oarecum inutil, din moment ce căra cam a treia parte din greutatea corpului său, exact limita greutății pe care un om o putea căra pe orice distanță fără să sufere o cădere fizică. Cizmele erau bine izolate și avea fiecare cîte o pereche de șosete uscate de schimb.

– Ding, poți să mă ajuți puțin? întrebă Vega.

– Sigur, Julio.

Chavez ajustă una din curelele de umăr ale acestuia.

– Acum e mai bine?

– Perfect, *'mano*. Hm, cînd ai arma cea mai mare ai totuși și dezavantaje.

– Evident, *Oso*.

Julio, care demonstrase abilitatea de a căpăta cea mai grea încărcătură din toată echipa, își căpătase o dată cu ea și noua poreclă, *Oso:* Ursul.

Căpitanul Ramirez intră și inspectă echipamentul fiecăruia. Ajustă cîteva curele, cîțiva rucsaci, în general se asigură că fiecare era încărcat corespunzător și că toate armele erau curate. Cînd termină, Ding verifică încărcătura căpitanului, iar Ramirez îi luă locul în fruntea echipei.

– Bun, are cineva dureri sau crampe?

– Nu, domnule, replică echipa.

– Sînteți gata? întrebă Ramirez cu un rînjet larg, care demonstra că era la fel de agitat ca oricare alt membru al echipei.

– Da, domnule!

Mai era de făcut un singur lucru. Ramirez trecu de la unul la altul și colectă tăblițele de identificare de la fiecare dintre ei. Fiecare fu depozitată în cîte o pungă de plastic împreună cu portofelele, actele și celelalte mijloace de identificare. Apoi și-o scoase și pe a lui, numără pentru ultima dată pungile și le depuse pe o masă în cabină. Afară, fiecare echipă urcă în cîte un camion de cinci tone. Se schimbară puține saluturi. Deși se legaseră prietenii în timpul antrenamentului, erau în general limitate la structura echipei. Fiecare unitate de unsprezece oameni constituia o comunitate închisă. Fiecare membru știa tot ce se putea ști despre ceilalți, de la poveștile despre isprăvi sexuale pînă la abilitățile de trăgător. Înfloriseră cîteva prietenii trainice și cîteva rivalități valoroase. Oamenii erau, de fapt, mult mai apropiați decît prietenii. Fiecare om știa că viața lui va depinde de

capacitățile colegilor, și nici unul dintre ei nu voia să pară slab în fața tovarășilor lui. Chiar dacă se mai certau între ei, erau acum o echipă, un organism complex, cu Ramirez pe post de creier, Chavez – ochi, Julio Vega și ceilalți pușcași – pumni, iar restul pe post de organe de importanță la fel de mare. Erau cît se putea de pregătiți pentru misiune.

Camioanele ajunseră împreună în spatele elicopterului, iar soldații fură îmbarcați pe echipe. Primul lucru pe care-l observă Chavez fu arma de 7.62 mm montată pe latura dreaptă a elicopterului. Lîngă ea stătea un sergent din Forțele Aeriene, purtînd o salopetă verde și o șapcă de camuflaj. Ding nu prea-i avea la inimă pe cei din Forțele Aeriene – îi credea niște șoferi sclifosiți – dar omul de lîngă arma aceea arăta extrem de serios și competent. Pe cealaltă latură a aeronavei se afla o armă asemănătoare, iar la spate mai era loc pentru încă una. Inginerul de zbor – pe plăcuța sa de identificare scria ZIMMER – îi așeză pe locurile lor și verifică dacă toți erau solid ancorați de podea. Chavez nu schimbă nici un cuvînt cu el, dar simți că omul acela își cunoștea bine meseria. Și, într-un tîrziu, realiză că acesta era cel mai mare elicopter pe care-l văzuse vreodată.

Inginerul de zbor mai făcu o ultimă verificare înainte de a se așeza pe scaun și a-și conecta căștile la sistemul intercom. Un moment mai tîrziu se auzi zgomotul celor două motoare ale elicopterului.

– Arată bine, observă PJ.

Motoarele fuseseră preîncălzite și rezervoarele umplute. Zimmer reparase o problemă hidraulică minoră, iar Pave Low III-ul era cum nu se putea mai pregătit de zbor. Colonelul Johns deschise legătura radio.

– Turnul, aici Night Hawk doi-cinci, cerem permisiunea să decolăm. Terminat.

– Doi-Cinci, aici Turnul, permisiunea se acordă. Vîntul este unu-zero-nouă la șase noduri.

– Recepționat. Doi-cinci decolează. Terminat.

Johns împinse ușor manșa înainte. Datorită dimensiunii și puterii mari a motorului giganticului Sikorsky, procedura obișnuită era să se ruleze puțin de-a lungul pistei înainte de a decola. Căpitanul Willis verifică traficul la sol, dar la acea oră din noapte nu mai era nimeni. Ca măsură suplimentară de sigu-

ranţă, un membru al echipajului de la sol mergea cu spatele în faţa lor, indicîndu-le drumul cu baghete luminate. Cinci minute mai tîrziu erau la capătul pistei. Baghetele arătară spre dreapta. Johns îi răspunse omului la salutul ceremonial.

– Bun, hai la treabă.

PJ accelera motorul la puterea maximă, verificînd pentru ultima dată indicatoarele motorului. Totul era în regulă. Elicopterul îşi ridică uşor botul, apoi îl lăsă în jos, începînd să se deplaseze înainte. După aceea începu să ia altitudine, lăsînd în urmă un nor de praf, vizibil doar în luminile indicatoare ale pistei.

Căpitanul Willis puse în funcţiune sistemele de navigare, ajustînd afişajul electronic al terenului. Era un display cu o hartă mobilă, asemănător celui folosit de James Bond în *Goldfinger*. Pave Low putea naviga după un sistem de dublu radar care cerceta solul printr-un sistem inerţial folosind giroscoape-laser sau sateliţi de navigaţie. Elicopterul zbură iniţial direct de-a lungul Canalului, simulînd patrula obişnuită de securitate. Ajunseră cu o milă în raza centrului de comunicaţii SHOWBOAT din Corezal.

– S-a muncit mult, remarcă Willis.

– Ai mai fost aici vreodată?

– Nu, domnule, e prima dată. Dar au făcut ceva treabă faţă de acum optzeci-nouăzeci de ani.

Trecură pe deasupra unui imens vas-container şi prinseră un ruliu uşor de la jetul de gaze emanat de acesta. PJ viră la dreapta pentru a scăpa de el. Va urma un zbor de două ore şi nu avea rost să-i zgîlţîie pe pasageri mai mult decît era necesar. Într-o oră aeronava de alimentare MC-130E va decola pentru a-i realimenta pentru întoarcere.

– Mda, au mutat o grămadă de pămînt, aprobă colonelul Johns după un moment.

Apoi se aşeză mai bine pe scaun. Douăzeci de minute mai tîrziu traversară Marea Caraibelor pentru cea mai lungă porţiune a zborului pe un curs zero-nouă-zero, spre est.

– Priviţi, spuse Willis o jumătate de oră mai tîrziu.

Pe ecranele echipamentelor lor de vedere nocturnă apăru o aeronavă cu două motoare îndreptîndu-se spre nord, cam la şase

mile depărtare. O remarcară după strălucirea în infraroşu a celor două motoare cu pistoane.

– Nu are nici un fel de lumini, aprobă PJ.

– Mă întreb ce transportă.

– În mod sigur nu e expresul federal.

Mai precis, nu ne pot vedea decît dacă au şi ei aceleaşi echipamente.

– Putem să ne aliniem cu ei şi să folosiem armele elicopterului...

– Nu în noaptea asta.

Păcat. Nu m-ar fi deranjat prea tare...

– Dar pasagerii noştri...

– Dacă ar fi trebuit să ştim, domnule căpitan, ne-ar fi spus despre asta, replică Johns. Desigur, şi el se întreba.

Isuse, dar sînt încărcaţi zdravăn, îşi zise colonelul. Şi nu purtau nici uniformele standard... evident o inserţie sub acoperire – drace. *Ştiam despre partea asta a misiunii de săptămîni întregi – dar în mod clar plănuiau să mai aştepte o vreme.* Johns nu auzise ca guvernul să mai fi făcut aşa ceva vreodată. Se întrebă dacă columbienii ştiau... probabil că nu. *Şi noi vom rămîne acolo jos pentru cel puţin o lună, deci plănuiesc să-i sprijinim, poate chiar să-i extragem în caz de urgenţă... Isuse, e ca atunci, în Laos,* conchise el. Bine că l-am adus pe Buck. *Sîntem singurii adevăraţi veterani.* Colonelul Johns clătină din cap. Unde-i dispăruse tinereţea?

Ai petrecut-o cu un elicopter în spate, făcînd tot soiul de lucruri dubioase.

– Am la orizont o navă aproape de unsprezece, spuse căpitanul şi schimbă cursul cu cîteva grade spre dreapta.

Instrucţiunile misiunii fuseseră foarte clare în această privinţă. Nimeni nu trebuia să-i vadă sau să-i audă. Asta însemna evitarea navelor, bărcilor de pescuit, chiar şi a delfinilor, păstrarea distanţei faţă de coastă, nu mai mult de o mie de picioare altitudine şi fără lumini de semnalizare. Profilul misiunii era de zbor în timp de război în toată regula, chiar cu abandonarea anumitor reguli de securitate a zborului. Chiar şi în domeniul operaţiunilor speciale, ultimul lucru era cumva neobişnuit, îşi aminti Johns. Armele...

Ajunseră la coasta columbiană fără prea mari incidente. Imediat după ce coasta începu să se vadă, Johns alertă echipajul. Sergenții Zimmer și Bean își porniră armele dotate cu motoare electrice și deschiseră ușile lîngă care se aflau.

– Ei bine, tocmai am invadat o țară prietenă.

Willis îl atenționă cînd ajunseră deasupra uscatului, la nord de Tolú. Își folosiră dispozitivele cu infraroșu pentru a verifica traficul vehiculelor, pe care trebuiau de asemenea să-l evite. Cursul lor fusese stabilit astfel încît să evite zonele locuite. Rotorul cu șase elice al elicopterului nu scotea sunetul obișnuit al elicopterelor mai mici. Sunetul său de la distanță nu era prea diferit de cel al unui avion cu turbine; era de asemenea nedirecțional – chiar dacă auzeai zgomotul, era greu să îți dai seama de unde venea. Odată trecuți de autostrada Pan American, virară spre nord, pe la est de Plato.

– Zimmer, zona de aterizare unu în cinci minute.

– Bine, PJ, replică inginerul de zbor.

Se decisese să-i lase pe Bean și Childs la armele laterale, în timp ce Zimmer să se ocupe de debarcare.

Trebuie să fie o misiune de luptă, zîmbi Johns pentru sine. *Buck îmi spune așa doar cînd se așteaptă să fie împușcat.*

Zimmer înaintă spre centrul aeronavei, spunîndu-le primelor două echipe să-și desfacă centurile de siguranță și arătîndu-le tuturor cu degetele cîte minute mai rămăseseră. Amîndoi căpitanii aprobară din cap.

– Zona de aterizare unu în raza vederii, spuse Willis.

– Lasă-l la mine.

– O.K.

Colonelul Johns dădu cîteva ocoluri zonei, zburînd în spirală spre luminișul care fusese selectat pe baza fotografiilor din satelit. Willis scană solul după oarece semne de viață, dar nu dădu de nici unul.

– Pare curat, domnule colonel.

– Aterizăm acum, anunță Johns prin intercom.

– Fiți gata! strigă Zimmer cînd botul elicopterului se ridică ușor.

Chavez se ridică împreună cu restul echipei lui, cu fața spre ușa din spate a elicopterului. Genunchii săi se flexară ușor cînd Sikorsky-ul ateriză.

– ACUM!

Zimmer îi scoase afară, bătîndu-i pe fiecare pe umăr pentru a-i număra.

Chavez ieşi după căpitanul său, virînd spre stînga imediat cum atinse pămîntul, pentru a se feri de rotorul de la coada elicopterului. Merse zece paşi apoi căzu cu faţa în jos. Deasupra lui, rotorul încă se învîrtea la puterea maximă, ţinîndu-şi lamele elicei la o distanţă sigură de cinci metri deasupra solului.

– Gata! spuse Zimmer după ce îi văzu pe toţi afară.

– Recepţionat, replică Johns, împingînd manşa pentru a decola din nou.

Chavez întoarse capul cînd zgomotul motoarelor crescu. Elicopterul camuflat era abia vizibil, dar apucă să-i zărească forma decolînd şi simţi pe faţă vîrtejul de praf stîrnit de curentul de o sută de noduri generat de elice. Elicopterul dispăruse.

Ar fi trebuit să se aştepte la asta, dar sentimentul îl luă pe Chavez prin surprindere. Se afla pe teritoriu inamic. Nu mai era vorba de un exerciţiu. Singurul său mijloc de a scăpa de acolo plecase, acum nici nu se mai vedea. În ciuda faptului că erau încă zece oameni în jurul său, se simţea îngrozitor de singur. Dar era un om antrenat, un soldat profesionist. Chavez îşi apucă arma încărcată şi asta îi conferi forţă. Nu era chiar singur.

– Înaintează, îi spuse în şoaptă căpitanul Ramirez.

Chavez avansă spre lizieră, ştiind că echipa îl va urma.

11

Pe uscat

La trei sute de mile distanță de sergentul Ding Chavez, colonelul Felix Cortez, fost ofițer al serviciului cubanez DGI, moțăia în biroul lui el jefe. Cînd sosise, cu cîteva ore mai devreme, fusese informat că el jefe era ocupat – probabil că ținea companie vreunei amante. Poate chiar soției sale, își zise Cortez; nu prea probabil, totuși posibil. Băuse două cești din cea mai bună cafea locală – pînă nu demult, cea mai valoroasă marfă columbiană de export – dar nu-l ajutase. Era obosit după eforturile din noaptea precedentă, după călătorie, și acum încerca să se adapteze la altitudinea ridicată a regiunii. Cortez era gata să doarmă, dar trebuia să rămînă treaz pentru a da raportul șefului. Nenorocitul ăla lipsit de considerație. Cel puțin în DGI putea înainta un raport scris în grabă și dormi cîteva ore pentru a fi „proaspăt" pentru orele normale de birou care urmau. Dar DGI era format din profesioniști, iar el decisese să lucreze pentru un amator.

Puțin după ora unu și jumătate noaptea, auzi un zgomot de pași pe coridor. Cortez se ridică și se scutură, încercînd să alunge somnul. Ușa se deschise și apăru *el jefe*, cu o figură placidă și fericită. Deci, fusese una dintre amante.

– Ce ai făcut? întrebă Escobedo fără preambul.

– Nimic special încă, replică Cortez, înăbușindu-și un căscat. Apoi vorbi cam cinci minute, raportînd ceea ce aflase.

– Te plătesc pentru rezultatele dumitale, domnule colonel, indică Escobedo.

– Adevărat, dar la nivel înalt rezultatele astea cer timp. Cu metodele de culegere de informaţii pe care le foloseai înainte de venirea mea, încă n-ai fi ştiut nimic; doar că îţi lipsesc nişte avioane şi că doi dintre curierii tăi au fost capturaţi de *Yanquis*.

– Povestea lor despre interogatoriul de la bordul navei?

– Foarte neobişnuită, probabil că au inventat-o.

Cortez se aşeză mai bine pe scaun, dorindu-şi încă o ceaşcă de cafea.

– Sau poate e adevărată, deşi am mari îndoieli. Nu-i cunosc pe nici unul dintre ei şi nu le pot evalua afirmaţiile.

– Doi oameni din Medellín. Fratele mai mare al lui Ramon a făcut treabă bună în serviciul meu. A fost ucis în luptă cu M-19. A murit eroic. Ramon a lucrat şi el pentru mine. A trebuit să-i dau o şansă, spuse Escobedo. Era o chestiune de onoare. Nu e foarte inteligent, dar e loial.

– Dar moartea lui nu te încurcă prea tare?

Escobedo făcu o pauză, apoi clătină din cap.

– Nu. Ştia ce şanse are. Nu ştia însă de ce era necesar să-l omoare pe american. Nu le putea spune nimic despre asta. Iar pentru americani, era un hoţ şi încă unul nepriceput. Credea că nu-i vom descoperi hoţia. A greşit. De aceea l-am eliminat.

Cu tot cu familia lui. Să omori oameni era un lucru. Să violezi copii... asta era cu totul altceva. Dar nu era treaba lui.

– Eşti sigur că nu le pot spune americanilor...

– Fuseseră instruiţi să urce la bordul iahtului, folosind banii ca permis, şi să ascundă drogurile. O dată ce asasinatele erau duse la îndeplinire, au fost instruiţi să meargă în Bahamas, să înapoieze banii unuia dintre bancherii mei, să distrugă discret iahtul şi apoi să strecoare normal drogurile în Philadelphia. Ştiau că americanul mă nemulţumea, dar nu şi de ce.

– Probabil că ştiau că americanul spăla bani şi poate că le-au şi spus asta americanilor, remarcă răbdător Cortez.

– *Si*. Din fericire, americanul a lucrat foarte inteligent. Am fost atenţi, domnule colonel. Înainte de asta ne-am asigurat că nimeni nu poate afla exact ce a făcut hoţul.

Escobedo zîmbi, încă încîntat de serviciile lui Pinta.

– Era extraordinar de deştept americanul.

– Şi dacă a lăsat ceva dovezi în urmă?

– Nu a lăsat. Un ofiţer de poliţie din oraşul respectiv i-a percheziţionat pentru noi atît domiciliul, cît şi biroul – atît de atent, încît *federales* nici n-au mirosit că fusese acolo înaintea lor – *înainte* de a autoriza eu asasinatele.

Cortez inspiră adînc înainte să vorbească.

– *Jefe,* nu înţelegi că *trebuie să-mi spui despre asemenea lucruri, ca acest „înainte"?* De ce m-ai angajat, dacă nu vrei să faci uz de cunoştinţele mele?

– Am mai făcut aşa ceva de-a lungul anilor. Ne putem rezolva treburile şi fără...

– Ruşii te-ar fi trimis în Siberia pentru aşa o idioţenie!

– Îţi uiţi poziţia, señor Cortez! urlă la rîndul lui Escobedo.

Felix îşi înghiţi replica şi reuşi să vorbească pe un ton normal.

– Crezi că *norteamericanos* sînt nişte proşti doar pentru că nu-ţi pot opri traficul. Slăbiciunea lor nu constă în lipsă de profesionalism, ci în inabilitate politică. Văd că nu înţelegi asta, aşa că am să-ţi explic. Graniţele lor sînt uşor de violat, pentru că americanii au o tradiţie a graniţelor deschise. Tu confunzi asta cu ineficienţa. Nu e aşa. Au o poliţie extrem de eficientă, cu cele mai bune metode ştiinţifice din lume – ştiai că şi KGB-ul învaţă după manualele americane de poliţie? Şi că le copiază tehnicile? Poliţia americană e neputincioasă pentru că liderii lor politici nu o lasă să acţioneze aşa cum ar vrea – şi cum ar putea să acţioneze pe loc, dacă restricţiile ar fi vreodată ridicate. FBI-ul american – *federales* – are resurse ce depăşesc puterea ta de înţelegere. Ştiu – m-au vînat în Puerto Rico şi au fost cît pe ce să mă captureze cu tot cu Ojeda, dar eu sînt un ofiţer de spionaj bine antrenat.

– Da, da, replică Escobedo răbdător. Şi ce vrei să spui cu asta?

– Ce anume a făcut pentru voi americanul ăsta mort?

– Spăla sume mari de bani şi continua să genereze venituri curate. A pus la punct o metodă de spălare pe care continuăm s-o folosim şi...

– Scoateţi-vă banii din asta imediat. Dacă acest *Yanqui* a fost atît de inteligent pe cît spui, e foarte posibil să fi lăsat dovezi. Şi dacă e aşa, e şi mai probabil că ele au fost deja găsite.

– Şi dacă au fost găsite, de ce *federales* nu fac nimic? Au avut peste o lună la dispoziţie.

Escobedo se întoarse să ia sticla de brandy. Rareori își permitea asta, dar acum putea face o excepție. Pinta fusese extraordinar în noaptea asta și îi făcea plăcere să-i spună lui Cortez că experiența, deși folositoare, nu era cîtuși de puțin crucială.

– *Jefe,* de data asta poate că n-o să se întîmple, dar într-o zi vei descoperi riscul pe care ți l-ai asumat în cazul ăsta nebunesc.

Escobedo își plimbă pe sub nas paharul cu brandy.

– Cum zici tu, domnule colonel. Ia să vedem, ce poți să-mi spui despre regulile astea noi?

Desigur, Chavez fusese complet informat. Din instructajul misiunii făcuse parte și o simulare a parcurgerii traseului și fiecare avea în memorie traseul și drumul pe care trebuiau să-l parcurgă. Obiectivul era un aeroport denumit RENO. Văzuse fotografii ale acestuia luate din satelit și din avion, la joasă înălțime. Nu știa că fuseseră luate de cineva pe nume Bert Russo, confirmînd un raport de spionaj anterior. Era o pistă de bitum lungă cam de cinci mii de picioare, destul pentru un avion bimotor, și relativ sigură pentru unul mai mare, dacă încărcătura era ușoară – hașiș, de exemplu, care era voluminos, dar nu foarte greu. Sergentul se orienta după busola pe care o avea la încheietura mîinii. La fiecare cincizeci de metri își verifica busola, lua ca punct de reper un copac sau un alt obiect de pe traseul corect și se îndrepta spre el, apoi repeta procedura. Se mișca încet și silențios, ascultînd cu atenție fiecare posibil zgomot de proveniență umană, și privea în jur ajutat de dispozitivul în infraroșu pe care-l avea fixat de cap. Arma sa era încărcată și pregătită, dar asigurată. Vega, al doilea ca poziție în rînd, făcea legătura între Chavez și corpul principal al echipei, aflat la cincizeci de metri în spatele său. Arma sa automată era excelentă. Dacă aveau vreun contact nedorit, primul gînd era evadarea, dar, dacă aceasta se dovedea imposibilă, trebuiau să elimine orice le-ar fi stat în cale, cît mai repede și mai violent posibil.

După două ore și doi kilometri, Ding alese un loc de odihnă, un loc de regrupare. Își ridică mîna și o agită circular, pentru a semnaliza ce voia să facă. Ar fi putut să mai parcurgă ceva distanță, dar zborul, ca toate zborurile de lungă durată cu elicopterul, fusese obositor, iar căpitanul nu voia să exagereze. În fond, de-abia în noaptea următoare urmau să-și atingă obiectivul.

În timpul instructajului, fiecare al doilea cuvînt fusese „Atenție!". Își amintea că obișnuia să zîmbească de fiecare dată cînd auzea asta. Acum veselia îl părăsise. Tipul ăla, Clark, avea dreptate. În India era altceva. Prețul eșecului aici nu era doar rușinea de a auzi sunetul pager-ului MILES.

Chavez scutură din cap pentru a alunga acest gînd. Avea o treabă de făcut. Era o treabă pentru care fusese complet antrenat și echipat, și era o treabă pe care voia s-o ducă la bun sfîrșit.

Locul lui de odihnă era o movîliță uscată, pe care o cercetă de șerpi înainte să se așeze. Făcu o ultimă scrutare a zonei înainte să-și oprească dispozitivul pentru vedere nocturnă, pentru a economisi bateriile, și își scoase recipientul de apă pentru a bea cîteva înghițituri. Apa era caldă, dar nu fierbinte. Treizeci de grade, își zise el, și probabil că și umiditatea era ridicată în aer. Dacă noaptea era atît de cald, nu voia să-și închipuie cum arată căldura în timpul zilei. Cel puțin în timpul zilei nu se mișcau. Iar Chavez era obișnuit cu căldura. La Hunter-Liggett mărșăluise peste dealuri prin temperaturi de peste patruzeci de grade. Nu-i plăcuse prea tare, dar reușise.

– Cum stăm, Chavez?

– *Bueno, mi capitan,* replică Chavez. Cred că am parcurs două mile, poate două și jumătate. Acolo e punctul de control WRENCH, domnule.

– Ai văzut ceva?

– Nu. Doar păsări și gîndaci. Nici măcar vreun porc sălbatic sau ceva de genul ăsta... credeți că e un loc de vînătoare?

– Bună presupunere, spuse Ramirez după un moment de gîndire. Trebuie să ținem minte asta, Ding.

Chavez privi împrejur. Putea vedea un singur om, restul erau una cu pămîntul. Era îngrijorat în privința uniformelor kaki – camuflajul pe care îl asigurau nu era atît de bun ca acela cu care se obișnuise – dar în acest tip de teren părea să funcționeze bine. Ding luă o înghițitură, apoi scutură recipientul pentru a auzi zgomotul. Acesta era un lucru bun în privința recipientelor de plastic. În ele apa nu făcea zgomotul strident pe care l-ar fi făcut într-un recipient din aluminiu. Era încă un motiv de îngrijorare. Orice fel de zgomot. Mestecă o bomboană de tuse pentru a-și păstra gura umedă și se pregăti de plecare.

– Următoarea oprire, punctul de control CHAINSAW. Domnule căpitan, cine crezi că a inventat numele astea idioate?

Ramirez chicoti în surdină.

– Eu, sergent. Nu-ţi face griji. Nici fostei mele soţii nu-i plăceau gusturile mele, aşa că m-a abandonat şi s-a măritat cu un agent imobiliar.

– Nu-i aşa că femeile-s toate nişte curve?

– A mea era în mod sigur.

Chiar şi căpitanul, îşi zise Chavez. *Isuse, nici unul nu avea soţie sau familie...* Gîndul acesta era oarecum neliniştitor, dar punctul unu pe ordinea de zi era ajungerea de la WRENCH la CHAINSAW în două ore.

Următorul obstacol era traversarea unei şosele – sau ceea ce numeau ei şosea. Era un drum drept de pămînt pavat pe alocuri, care se întindea la infinit în ambele direcţii. Chavez se apropie şi îl traversă cu grijă. Restul echipei se opri la cincizeci de metri de drum, permiţînd omului de legătură să se deplaseze în stînga şi în dreapta, pentru a se convinge de securitatea zonei. După ce aceasta se îndeplini, făcu o transmisie radio către căpitanul Ramirez, în spaniolă.

– Punctul de traversare e curat.

Răspunsul afirmativ fu un dublu clic scos din comutatorul emiţătorului căpitanului, fără ca acesta să spună nimic. Chavez răspunse în acelaşi fel şi aşteptă ca echipa să traverseze.

Aici terenul era plat, ceea ce-l făcea să se întrebe de ce fuseseră antrenaţi pe teren montan accidentat. Probabil pentru că era bine ascuns, decise el. Pădurea, sau jungla, era deasă, dar nu la fel de deasă ca în Panama. Erau urme ce indicau că oamenii se ocupau de agricultură în această zonă, probabil că recoltau şi apoi dădeau foc, după cum se putea deduce din numeroasele luminişuri. Văzuse cîteva colibe în paragină, unde vreun prăpădit sărăntoc încercase să aibă o familie, o recoltă de fasole sau altceva care nu mersese. Sărăcia despre care vorbeau aceste dovezi era deprimantă pentru Chavez. Oamenii care trăiau în aceste regiuni aveau nume asemănătoare cu al lui şi vorbeau o limbă care diferea numai prin accent de cea vorbită în ţinutul lui natal. Dacă străbunicul său nu s-ar fi decis să plece în California să cultive salată, ar fi putut şi el să locuiască într-un astfel de ţinut? Şi dacă da, ce s-ar fi ales de el? Ar fi putut Ding Chavez

să devină traficant de droguri sau asasin în serviciul Cartelului? Era un gînd tulburător. Orgoliul său personal era prea mare pentru a lua în serios posibilitatea, dar adevărul fundamental al afirmației dădea tîrcoale la marginea conștiinței sale. Aici erau oameni săraci, iar oamenii săraci se agățau de orice șansă le-ar fi ieșit în cale. Cum poți să stai în fața copiilor tăi și să le spui că nu-i poți hrăni fără să faci ceva ilegal? Nu poți, desigur. Ce-ar înțelege un copil, în afară de un stomac gol? Oamenii săraci aveau opțiuni puține. Chavez descoperise armata aproape din întîmplare și pentru el reprezenta un adevărat cămin al securității, oportunității, spiritului de echipă și respectului. Dar aici...?

Bieți nenorociți. Dar oamenii din propriul său cartier? Viețile lor otrăvite, corupție peste tot. Cine purta vina pentru toate astea?

Gîndește mai puțin și muncește mai mult, omule, își spuse el. Chavez își puse în funcțiune echipamentul de vedere în infraroșu pentru următoarea parte a traseului.

Se mișca în poziție verticală, nu ghemuit, după cum era de așteptat. Picioarele lui pipăiau cu grijă pămîntul, căutînd capcane, și evitau tufișurile ale căror spini sau frunze se puteau agăța zgomotos de hainele lui. Cînd era posibil, traversau luminișurile pe lîngă copaci, pentru ca silueta lui să nu devină vizibilă pe fondul cerului înnorat, dar principalul inamic noaptea era zgomotul, nu posibilitatea de a fi văzut. Era uimitor cît de acut devenea auzul în afara orașului. Avea impresia că putea auzi fiecare gîndac, fiecare țipăt de pasăre, fiecare freamăt provocat de briză în frunzele de deasupra capului. Dar nu existau sunete de proveniență umană. Nu se auzea tuse sau murmure, nici unul dintre zgomotele specifice omului. Deși nu se relaxă, își dădu seama că înainta cu încredere, exact ca la antrenamentul pe teren. La fiecare cincizeci de metri se oprea și asculta în direcția celor din spatele lui. Nici un zgomot, nici măcar din direcția lui *Oso* și a mitralierei lui grele. Era siguranță în tăcerea lor.

Cît de buni erau adversarii? se întrebă el. Bine echipați, probabil. Cu sumele de bani pe care le aveau, puteau cumpăra orice fel de arme – în America sau oriunde. Dar soldați antrenați? În nici un caz.

Deci cît de buni sînt? se întrebă din nou Ding. Ca membrii fostei lui echipe, probabil. Cultivau forța fizică, dar nu după o metodă structurată. Erau duri și viteji cînd dominau în privința

armelor şi a numărului. Din această cauză, nu se pricepeau la mînuirea armelor sau la orientarea pe teren; se bazau pe intimidare şi erau foarte surprinşi cînd omenii nu se lăsau intimidaţi. Unii dintre ei erau buni „vînători", dar nu puteau funcţiona ca echipă. Nu ştiau de supraveghere reciprocă, sprijin reciproc şi foc încrucişat. Puteau şti cîte ceva în materie de ambuscade, dar nimic despre punctele de recunoaştere. Probabil că nu excelau nici în materie de disciplină. Chavez era sigur că, atunci cînd vor atinge obiectivul, vor găsi oameni de pază fumînd. Arta militară cerea timp pentru a fi asimilată, timp, disciplină şi dorinţa de a învăţa. Nu, el era împotriva „grozavilor". Care oricum erau nişte laşi. Erau mercenari care acţionau pentru bani. Chavez, pe de altă parte, se mîndrea că-şi îndeplinea datoriile din patriotism, deşi nu gîndea exact în aceşti termeni, din devotament pentru colegii săi. Sentimentul de disconfort de la plecarea elicopterului îl părăsi. Deşi misiunea sa era recunoşterea – colectarea de informaţii – se trezi sperînd să-şi poată folosi MP-5 SD2-ul.

Ajunse la CHAINSAW la timp. Acolo echipa se mai odihni puţin, iar Chavez îi conduse mai departe spre obiectivul final al marşului din acea noapte, punctul de control RASP. Era o mică movilă împădurită, la cinci kilometri de obiectivul lor. Ding cercetă cu atenţie obiectivul RASP. Verifică în special eventualele urme de animale care ar putea fi vînate şi urmele de vînători. Nu găsi nimic de acest gen. Echipa sosi la douăzeci de minute după ce o chemase prin radio, ştergîndu-şi urmele în prealabil. Căpitanul Ramirez examină locul la fel de atent ca şi Chavez şi ajunse la aceeaşi concluzie pozitivă. Membrii echipei se răspîndiră pe perechi pentru a-şi găsi locuri unde puteau mînca şi dormi. Ding merse împreună cu sergentul Vega, alegînd o poziţie strategică pe axa cea mai probabilă a unei eventuale ameninţări – nord-est – pentru amplasarea uneia dintre cele două mitraliere SAW din dotarea echipei. Medicul unităţii – sergentul Olivero – merse împreună cu încă un membru la un pîrîu apropiat pentru a reface proviziile de apă, asigurîndu-se că fiecare îşi folosea tabletele de purificare a apei. Se stabili şi un loc pentru a fi folosit ca latrină, iar oamenii se folosiră de el de asemeni pentru a se debarasa de resturile rămase din consumarea raţiilor. Dar întîi de toate se efectuă curăţarea armelor, deşi nu

fuseseră folosite. Fiecare pereche de soldați își curăți armele pe rînd, apoi luară masa.

– N-a fost chiar așa de rău, spuse Vega cînd soarele dispăru după copaci.

– Frumos și cuminte, aprobă Chavez cu un căscat. Totuși, acolo jos va fi iadul pe pămînt.

– Ia una din asta, *'mano*.

Vega îi înmînă un plic cu concentrat Gatorade.

– Bun!

Lui Chavez îi plăcea enorm. Deschise plicul și îi vărsă conținutul în bidonul cu apă, agitîndu-l pentru a dizolva bine praful.

– Căpitanul știe?

– Aș. De ce i-am încărca memoria și cu asta?

– Corect, zise Chavez și băgă plicul gol în buzunar. Păcat că nu se fabrică și bere solubilă, nu?

Chicotiră la unison. Nici unul dintre ei n-ar fi făcut așa ceva, dar o bere rece nu era un lucru atît de rău, la modul abstract.

– Hai să dăm cu banul cine doarme primul, spuse apoi Vega.

Nu avea la el pentru asta decît o monedă de un sfert de dolar. Fiecare primise echivalentul a cinci sute de dolari în moneda locală, dar numai bancnote, din cauză că monezile făceau zgomot. Vega cîștigă dreptul de a dormi primul. În timp ce se așeza cît mai confortabil, Chavez își luă în primire postul de observație de lîngă mitralieră.

Julio alesese o poziție bună. Se afla în spatele unui tufiș înflorit, care avea în față o movilă de pămînt ce putea opri gloanțele, dar nu-i obstrucționa vederea, iar mitraliera avea la dispoziție o rază de acțiune de cel puțin trei sute de metri. Ding se asigură că arma avea muniție în încărcător, dar că era asigurată. Își scoase binoclul pentru a cerceta zona.

– Cum stau lucrurile, sergent? întrebă în șoaptă căpitanul Ramirez.

– Nu mișcă nimic, domnule. De ce nu trageți un pui de somn? Stăm noi de pază.

Ding știa că ofițerii aveau nevoie să fie păziți. Și dacă nu sergenții făceau treaba asta, atunci cine?

Ramirez inspectă poziția. Fusese bine aleasă. Amîndoi mîncaseră și se odihniseră ca niște soldați buni ce erau, așa că vor fi pe deplin odihniți pînă la apus – cam peste zece ore. Căpitanul îl bătu pe umăr pe Chavez înainte să se întoarcă la propria sa poziție.

– Totul e gata, domnule, raportă Ingeles, sergentul responsabil cu comunicațiile.

Antena de satelit era montată. Era constituită doar din două bucăți de oțel, cam de dimensiunile și forma unor rigle, legate împreună în formă de cruce, cu o bucată de sîrmă. Ramirez se uită la ceas. Era timpul să transmită.

– VARIABLE, aici KNIFE. Terminat.

Semnalul parcurse douăzeci și două de mile pînă la un satelit geosincron de comunicații, care-l trimise mai departe spre Panama. Aceasta dură cam o treime de secundă și încă două secunde pînă auzi răspunsul. Vocea se auzi clar, fără paraziți.

– KNIFE, aici VARIABLE. Semnalul tău este cinci și cinci. Terminat.

– Sîntem pe poziție, la punctul de control RASP. Totul e liniște, nu e nimic de raportat. Terminat.

– Am recepționat.

În interiorul camionetei de comunicații, domnul Clark ocupa un loc în colț, lîngă ușă. Nu el conducea operațiunea, dar Ritter voia ca experiența lui tactică să fie disponibilă în cazul în care va fi nevoie de ea. Pe peretele opus celui înțesat cu echipamente de comunicații se afla o hartă mare, care arăta echipele și diferitele lor puncte de control. Totul se petrecuse în limitele de timp prevăzute. Cel puțin cine organizase operațiunea asta știuse – sau ascultase de cineva care știa – ce puteau și ce nu puteau să facă oamenii pe teren. Prevederile în privința timpului și distanțelor erau rezonabile.

Măcar asta e bine, își zise Clark. Privi împrejurul camionetei. Lîngă cele două emițătoare se aflau doi superiori de la Direcția pentru Operațiuni; nici unul dintre ei nu avea ceea ce Clark numea experiență în acest tip de operațiuni – deși îi erau apropiați lui Ritter și loiali. În fine, admise el, oamenii ce posedă genul meu de experiență sînt în majoritate la pensie acum.

Inima lui Clark era afară, pe teren. Niciodată nu operase în Americi, cel puţin nu în junglele acestora, dar măcar fusese „acolo", adică în sălbăticie, singur cuc, cu singura legătură cu forţele armate prietene sub forma unui elicopter care putea să apară sau să nu apară, limitat de un cîmp invizibil de energie radio. Radiourile acum erau mult mai bine puse la punct, ceea ce era o mare schimbare în bine. Atît cît putea fi. Dacă ceva mergea prost, radiourile nu puteau aduce un escadron de „fantome", care să zguduie pămîntul cu bombele lansate, la cincisprezece minute după ce ai cerut ajutor. Cel puţin nu de data asta.

Isuse, ei ştiu asta? Ştiu ei oare ce înseamnă lucrul ăsta?

Nu, nu ştiu. Nu pot şti. Toţi sînt prea tineri. Copii. Cu toţii sînt nişte copii. Că erau mai avansaţi în vîrstă, mai mari şi mai duri decît proprii săi copii era, pentru moment, altă treabă. Clark era un om care operase în Cambodgia şi Vietnam – nord şi sud. Întotdeauna cu mici echipe de oameni cu arme şi radiouri, aproape întotdeauna încercînd să rămînă ascunşi, vînînd informaţii şi încercînd s-o şteargă fără a fi observaţi. Majoritatea reuşeau, dar unii dintre ei fuseseră foarte, foarte aproape să rateze.

– Pînă acum, e bine, observă unul dintre superiorii de la Operaţiuni, întinzînd mîna după o cană de cafea.

Colegul său aprobă din cap.

Clark se mulţumi să ridice o sprînceană. *Şi ce dracu' ştiţi voi despre asta?*

Moira văzu că directorul avea emoţii referitor la TARPON. Are şi de ce, îşi zise ea în timp ce-şi organiza fişierele. Patru specialişti de la Departamentul Justiţiei petrecuseră mai bine de o zi cu raportul adus de Mark Bright. Operaţiunile bancare electronice, realiză ea, făcuseră treaba mult mai uşoară. Undeva în Departamentul Justiţiei se afla cineva care putea accesa înregistrările computerizate ale oricărei bănci din lume. Sau poate nu la Justiţie. Poate la una dintre agenţiile de spionaj, sau poate un contractant particular, pentru că legalitatea problemei era cam vagă. În orice caz, comparînd înregistrările Comisiei Obligaţiunilor şi Bursei cu numeroasele tranzacţii bancare, deja identi-

ficaseră banii obținuți din droguri folosiți pentru finanțarea proiectelor în care „victima" – cel puțin cei din familia lui fuseseră adevărate victime, își spuse Moira – aranjase spălarea lor. Nu știa că roțile justiției se puteau învîrti atît de repede.

Ce aroganți pot fi, închipuindu-și că-și pot investi și spăla banii aici! Juan avea dreptate despre aroganța lor, își spuse Moira. Ei bine, asta urma să le șteargă zîmbetele de pe fețe. Guvernul putea pune mîna dintr-un foc pe șase sute de milioane de dolari, și aici nu intrau în calcul profiturile care urmau a fi obținute din rularea proprietăților. Șase sute de milioane de dolari! Suma era impresionantă. Sigur, mai auzise despre cum „miliardele" de dolari obținuți din droguri se scurgeau afară din țară, dar estimările acestea erau la fel de precise ca și cele despre starea vremii. Era clar, îi dictase directorul, Cartelul era nemulțumit de aranjamentele precedente pentru spălarea banilor și/sau aflase că metoda aducerii banilor cash direct în țara lor crea tot atîtea probleme cîte rezolva. Prin urmare, se părea că, după spălarea fondurilor primare – plus acumularea unui profit semnificativ din acești bani – își aranjau conturile în așa fel încît să înființeze un enorm trust de investiții care putea, foarte legal, să preia toate afacerile comerciale din țara lor, sau oricare altă țară în care și-ar fi dorit o poziție importantă, politică sau economică. Ceea ce făcea ca asta să fie interesant, continuase Emil, era că gradul de spălare putea crește progresiv pînă la acceptarea totală, chiar și în contextul politic local din America Latină.

– Cît de repede aveți nevoie de asta, domnule? întrebă doamna Wolfe.

– Mă întîlnesc cu președintele mîine dimineață.

– Cópii?

– Cinci, toate numerotate. Moira, asta e material strict secret, îi reaminti el.

– Imediat după ce termin, mănînc discheta, promise ea. Îl aveți invitat la masa de prînz pe directorul-adjunct Grady, iar procurorul general a anulat cina de mîine seară. A trebuit să plece la San Francisco.

– Ce face procurorul general în San Francisco?

– Fiul său s-a hotărît pe neașteptate să se însoare.

– Într-adevăr, e cam pe neaşteptate, aprobă Jacobs. Tu cît mai ai?

– Destul. Călătoria dumneavoastră în Columbia – v-aţi hotărît exact cînd va fi, ca să vă pot rearanja întîlnirile?

– Îmi pare rău, încă nu ştiu. Totuşi, nu cred că va fi un mare dezastru pentru programul meu. O s-o fac într-un week-end. Voi pleca mai devreme, într-o vineri, şi voi fi înapoi luni la prînz. Aşa că nu va fi nevoie să anulezi nimic important.

– Aha, bine.

Moira părăsi camera surîzînd.

– Bună dimineaţa.

Procurorul general al Statelor Unite era un individ de treizeci şi şapte de ani pe nume Edwin Davidoff. Plănuise să devină primul senator evreu în viaţă din Alabama. Înalt, bine proporţionat, cu cele nouăzeci de kilograme de fost luptător în ring, el transformase numirea prezidenţială într-o reputaţie de campion al cinstei, dur, eficient şi scrupulos de corect. Ori de cîte ori avea de-a face cu cazuri în legătură cu drepturile civile, declaraţiile lui publice se refereau întotdeauna la Legea pămîntului şi toate lucrurile pentru care milita America. Atunci cînd avea cazuri penale grave, vorbea despre Lege şi Ordine şi despre Protecţia Datorată Cetăţeanului. De fapt, vorbea cam mult. Aproape că nu mai exista nici un grup în Alabama la care să nu fi ţinut o cuvîntare în ultimii trei ani, inclusiv în absolut toate secţiile de poliţie. Funcţia lui, de şef al procurorilor guvernamentali din partea aceea a statului Alabama, era mai mult una administrativă, dar el pleda în cazuri mai ciudate, care întotdeauna se dovedeau a avea implicaţii majore. Era extrem de înverşunat în privinţa corupţiei politicienilor, ceea ce descoperiseră şi senatorii statului, spre marea lor părere de rău. Acum greblau nisipul obstacolelor pe terenul de golf de la popota Bazei Aeriene Eglin.

Edward Stuart se aşeză pe locul din partea cealaltă a biroului. Davidoff era un om politicos, care se ridicase la intrarea lui Stuart. Procurorii politicoşi îl îngrijorau pe Stuart.

– Am primit în sfîrşit confirmarea asupra identităţii clienţilor dumitale, spuse Davidoff cu o voce care ar fi putut

mima surpriza, dar care era pur şi simplu constatativă. Se pare că amîndoi sînt cetăţeni columbieni care au la activ aproape o duzină de arestări. Mi s-a părut că ai zis că vin din Costa Rica...

Stuart trase de timp.

– De ce a durat atît identificarea?

– Nu ştiu. Factorul ăsta nu contează cu adevărat de fapt. Am cerut o dată apropiată pentru proces.

– Cum rămîne cu felul în care Paza de Coastă s-a purtat cu clientul meu?

– Declaraţia aia a fost făcută după ce mărturisise – şi oricum nu o să folosim mărturisirea pentru că nu avem nevoie de ea.

– Pentru că a fost obţinută printr-o flagrantă...

– Astea-s prostii, ştii bine. N-are importanţă, n-o să conteze în cazul nostru. Din punctul meu de vedere, mărturisirea nu există, bine? Ed, clienţii tăi au comis crime în masă şi vor plăti pentru asta. Vor plăti tot.

Stuart se aplecă înainte.

– Pot să dea informaţii...

– Nu-mi pasă ce fel de informaţii îmi pot da, zise Davidoff. E un caz de crimă.

– Nu aşa se procedează, obiectă Stuart.

– Poate că asta e o parte a problemei. Folosim cazul ăsta pentru a trimite un mesaj.

– Aveţi de gînd să-i condamnaţi pe clienţii mei la moarte doar pentru a trimite un mesaj.

Nu era o întrebare.

– Ştiu că părerile noastre despre valoarea de descurajare a pedepsei capitale sînt în dezacord.

– Sînt dispus să dau o confesiune despre crimă şi toate informaţiile pe care ei le deţin în schimbul închisorii pe viaţă.

– Nu accept.

– Sînteţi chiar atît de sigur că veţi cîştiga?

– Ştii care sînt dovezile noastre, replică Davidoff.

Legile cereau acuzării să pună la dispoziţia apărării toate dovezile de care dispuneau. Regula nu se aplica şi invers. Era un mod de a asigura structural dreptul acuzatului la un proces corect, deşi nu era aprobat de toţi poliţiştii şi procurorii. Cu toate acestea, era o regulă, iar Davidoff respecta întotdeauna regulile. Stuart ştia că ăsta era unul dintre lucrurile care-l

făceau atît de periculos. Nu pierduse niciodată vreun proces sau vreun apel pe motiv de procedură. Davidoff era un tehnician strălucit.

– Dacă îi ucidem pe aceşti oameni, ne scufundăm la acelaşi nivel la care susţinem că trăiesc ei.

– Ed, trăim în democraţie. În ultimă instanţă, oamenii decid cum trebuie să fie legile, iar oamenii aprobă pedeapsa capitală.

– Voi face tot ce voi putea pentru a împiedica asta.

– Aş fi dezamăgit dacă n-ai face-o.

Dumnezeule, ai fi un senator excelent. Atît de drept, atît de tolerant cu cei care nu-i aprobă principiile. Nici nu-i de mirare că ziarele te iubesc.

– Deci asta-i treaba cu Europa de Est săptămîna asta, conchise judecătorul Moore. Mi se pare că lucrurile se mai liniştesc.

– Da, domnule, aprobă Ryan. Pentru moment, aşa se pare.

Directorul Agenţiei centrale de spionaj dădu din cap şi schimbă subiectul.

– Ai fost să-l vezi pe James aseară?

– Da, domnule. E într-o dispoziţie destul de bună, dar ştie.

Lui Ryan nu-i plăcea să dea rapoartele astea de sănătate. Nu era ca şi cum ar fi fost doctor.

– Trec din nou în seara asta, spuse Ritter. Are nevoie de ceva, e ceva ce pot să-i duc?

– Doar munca. Încă vrea să muncească.

– Va avea orice doreşte, zise Moore.

Ryan văzu că pe Ritter îl deranjase uşor remarca.

– Domnule doctor Ryan, te descurci destul de bine. Dacă ar trebui să sugerez că ai putea fi gata să devii următorul director – uite ce e, ştiu ce simţi pentru James; aminteşte-ţi că am lucrat cu el mai mult timp decît ai făcut-o tu, în regulă?

– Domnule, amiralul Greer n-a murit, obiectă Jack.

Aproape că rostise cuvîntul „încă“ şi se blestemă pentru că îndrăznise să-l gîndească.

– N-are să supravieţuiască, Jack, spuse Moore încet. Îmi pare rău. E şi prietenul meu. Dar treaba noastră aici este să ne servim ţara. Asta e mai important decît oamenii, chiar şi decît

James. Mai mult, James e un profesionist și ar fi dezamăgit să te audă.

Ryan reuși să nu tresară la auzul reproșului. Dar îl răni, cu atît mai mult cu cît judecătorul avea dreptate. Jack respiră adînc și dădu din cap în semn de aprobare.

– Săptămîna trecută, James mi-a spus că dorește ca tu să-i urmezi. Cred că ai putea fi pregătit. Ce spui?

– Domnule judecător, cred că sînt pregătit din punct de vedere tehnic, dar îmi lipsește experiența politică necesară în această poziție.

– Există un singur mod de a învăța partea asta – și la dracu', politica nu prea are ce căuta într-un directorat de spionaj.

Moore zîmbi pentru a-și accentua ironia spuselor.

– Președintele te place și le placi și celor din Congres. Din momentul ăsta ești director-adjunct pentru spionaj. Postul nu va fi ocupat oficial decît după alegeri, dar de acum îl ocupi provizoriu. Dacă James se însănătoșește, cu atît mai bine. Experiența suplimentară pe care ai s-o cîștigi lucrînd cu el nu-ți va prinde rău. Dar chiar și dacă se face bine, în curînd va fi timpul să iasă la pensie. Nimeni nu e de neînlocuit, iar James crede că ești pregătit. La fel și eu.

Ryan nu știa ce să spună. La patruzèci de ani, avea unul dintre cele mai înalte posturi din spionajul mondial. Practic îl ocupa de cîteva luni – chiar de cîțiva ani, ar fi spus unii – dar acum era oficial, și asta schimba într-un fel lucrurile. Oamenii aveau de acum încolo să vină la el pentru îndrumări și păreri. Asta se întîmpla de multă vreme, dar întotdeauna avusese pe cineva în spate. De acum nu mai avea. Îi prezentase raportul judecătorului Moore și aștepta concluziile, dar de acum responsabilitatea în caz de greșeală cădea pe umerii lui. Înainte le prezenta superiorilor opiniile și opțiunile. Începînd de acum, avea să prezinte decizii politice direct celor care luau hotărîrile finale. Creșterea de responsabilitate, deși ascunsă, era imensă.

– Regula „știi doar cît trebuie" se aplică încă, sublinie Ritter.

– Bineînțeles, spuse Ryan.

– Am s-o informez pe Nancy și pe șefii tăi de departament, zise Moore. James a redactat o scrisoare pe care am s-o citesc. Ai aici o copie.

Ryan se ridică să o ia.

– Cred că ai destul de lucru, domnule doctor Ryan, continuă Moore.

– Da, domnule.

Jack se întoarse şi ieşi din cameră. Ştia că ar fi trebuit să se simtă mîndru, însă se simţea prins în capcană. Credea că ştia de ce.

– Prea devreme, Arthur, zise Ritter după plecarea lui Jack.

– Ştiu ce vrei să spui, Bob, dar nu putem să lăsăm spionajul la voia întîmplării doar pentru că nu vrei să afle el despre SHOWBOAT. O să-l ţinem departe de asta, izolat cel puţin faţă de ceea ce fac cei de la operaţiuni. Va trebui să-l consultăm în privinţa informaţiilor pe care o să le obţinem. Pentru numele lui Dumnezeu, priceperea lui în materie de economie ne va fi de ajutor. Pur şi simplu nu trebuie să ştie cum ajung informaţiile respective la noi. În afară de asta, dacă preşedintele îşi dă acordul pentru asta, şi dacă şi Congresul îl aprobă, am scăpat de probleme.

– Şi cînd te duci la Congres?

– Patru senatori vin aici mîine după-amiază. Am invocat regula operaţiunilor speciale şi primejdioase.

ROSP era o anexă convenţională la regulile de supervizare. Cum Congresul avea prin lege dreptul de a superviza toate operaţiunile de spionaj, se întîmplase cu doi ani în urmă ca o scurgere de informaţii din partea unuia dintre senatori să cauzeze moartea unui şef de reţea a CIA şi a unui disident de rang înalt. În loc de a da publicităţii tărăşenia, judecătorul Moore discutase cu membrii ambelor Camere şi obţinuse o înţelegere scrisă conform căreia, în cazuri speciale, doar preşedinţilor şi adjuncţilor celor două Camere aveau să li se dea informaţiile necesare. Apoi era responsabilitatea lor să decidă dacă informaţiile aveau să fie puse la dispoziţia întregii comisii. Cum pe înţelegere îşi puseseră semnăturile membrii ambelor partide, se spera că disputele politice aveau să fie evitate. De fapt, judecătorul Moore meşterise o capcană subtilă în care căzuseră cu toţii. Oricine ar fi încercat să ia decizia ca informaţiile să fie făcute publice risca să fie acuzat că încerca să obţină avantaje politice. Mai mult, alegerea celor patru membri cu acces la ROSP crease deja o atmosferă privilegiată care contribuia direct la menţinerea confidenţialităţii informaţiilor. Atîta vreme cît operaţiunea nu avea substrat politic, era aproape garantat faptul că nu avea să existe

vreun amestec din partea Congresului. Lucrul remarcabil era că Moore reuşise să convingă ambele Camere să fie de acord cu treaba asta. Sigur că aducerea văduvei şi copiilor şefului de reţea ucis la convorbiri nu stricase cîtuşi de puţin. Una era să baţi cîmpii despre cît de maiestuoasă era legea, şi alta să fii pus faţă în faţă cu rezultatele unei greşeli – cu atît mai mult cu cît unul dintre rezultate era o fetiţă de zece ani fără tată. Teatrul politic nu era exclusiv domeniul oficialilor aleşi.

– Şi aprobarea preşedintelui?

– Există deja. „S-a văzut că operaţiunile de contrabandă cu droguri sînt un pericol major la adresa securităţii naţionale a Statelor Unite. Preşedintele autorizează folosirea judicioasă a forţelor militare, în conformitate cu regulile operaţionale stabilite, pentru protecţia cetăţenilor", *etcetera*.

– Ceea ce nu-mi place este implicaţia politică.

Moore chicoti.

– N-are să le placă nici celor din Congres. Aşa că trebuie să păstrăm secretul, nu? Dacă preşedintele dă totul publicităţii pentru a arăta că „face într-adevăr ceva", opoziţia va începe să zbiere că joacă murdar. Dacă opoziţia distruge operaţiunea, atunci preşedintele poate să facă acelaşi lucru. Aşa că ambele părţi au interesul să ţină chestia asta în mînecă. Politica anului electoral este în favoarea noastră. Un tip deştept, acest amiral Cutter.

– Nu atît de deştept pe cît se crede, strîmbă Ritter din nas. Dar oare cine este?

– Da. Cine e? Ştii, mare păcat că James n-a putut participa la chestia asta.

– Are să-mi lipsească, admise Ritter. Dumnezeule, aş vrea să existe ceva ce pot să-i duc, ceva care să-i uşureze drumul.

– Ştiu ce vrei să spui, fu de acord judecătorul Moore. Mai devreme sau mai tîrziu, Ryan va trebui să fie informat şi să participe.

– Nu-mi place.

– Ceea ce nu-ţi place, Bob, este faptul că Ryan a fost implicat în două operaţiuni în teren al dracului de reuşite, în plus faţă de munca depusă la birou. Poate că s-a băgat în teritoriul tău, dar în ambele cazuri a fost sprijinit de tine cînd a făcut-o. L-ai fi plăcut mai mult dacă ar fi dat greş? Robert, nu-mi trebuie direc-

tori doar ca să participe la concursuri de pipi, precum Cutter și indivizii ăia din Congres.

Ritter clipi la auzul reproșului.

– Spun de multă vreme că l-am urcat prea sus mult prea repede – ceea ce am și făcut. Sînt de acord că a fost extrem de eficient. Dar la fel de adevărat e că îi lipsește acea șlefuială politică necesară într-o astfel de poziție. Abia începe să-și formeze capacitățile pentru a lua decizii de ansamblu. Trebuie să zboare în Europa pentru a ne reprezenta la conferința NATO. N-are rost să-l punem la curent cu SHOWBOAT înainte de a pleca, nu?

Moore își înfrînă cu greu răspunsul că amiralul Greer fusese lăsat în afara chestiunii din cauza problemelor de sănătate, ceea ce era adevărat în mare parte, însă doar în parte. Directiva prezidențială ordona ca un grup extrem de restrîns de oameni să știe cu adevărat despre ce era vorba în operațiunile împotriva drogurilor. Era o poveste veche în jocul spionajului: uneori securitatea era atît de importantă, încît oameni care ar fi putut contribui din plin la operațiuni erau lăsați pe dinafară. De fapt, se întîmplase ca unii dintre cei lăsați pe dinafară să poată contribui decisiv la succesul operațiunii. La fel de adevărat era însă și faptul că istoria era plină de exemple de dezastre rezultate din participarea prea largă la o operațiune. Compromisul între securitatea operațională și eficiența operațională era, din punct de vedere istoric, cea mai dificilă misiune a unui organizator de operațiuni de spionaj. Judecătorul Moore știa că nu existau reguli, ci doar cerința ca astfel de operațiuni să reușească neapărat. Unul dintre cele mai întîlnite elemente ale ficțiunii despre spionaj era presupunerea că șefii spionajului aveau un extraordinar al șaselea simț care îi făcea infailibili în conducerea operațiunilor. Dar cum și cei mai buni chirurgi din lume puteau greși, cum și cei mai buni piloți de încercare din lume mureau de obicei în accidente de avion – mai clar spus, cum și un fundaș putea pleca în atac și înscrie goluri – de ce ar fi fost diferit un șef al spionajului? Singura diferență adevărată dintre un om inteligent și un prost era că omul inteligent făcea de obicei greșeli mai grave, Moore o știa – și asta doar pentru că nimeni nu lăsa un prost să ia decizii importante; doar cei inteligenți aveau posibilitatea să piardă bătălii sau națiuni.

– Ai dreptate în privința conferinței NATO. Ai cîștigat, Bob. Deocamdată.

Judecătorul Moore se încruntă în spatele biroului.

– Cum merg treburile?

– Toate cele patru echipe sînt la distanță de cîteva ore de mers de punctele lor de observație. Dacă totul merge conform planului, mîine în zori vor fi la posturi, iar în ziua următoare vor începe să ne trimită informații. Zborul pe care l-am infiltrat acum cîteva zile ne-a dat informațiile preliminare de care aveam nevoie. Cel puțin două dintre aeroporturile alese sînt „fierbinți". Probabil și unul dintre celelalte, dacă nu mai multe.

– Președintele vrea să trec mîine pe la el. Se pare că FBI a dat peste ceva important. Emil e extrem de încîntat de perspectivă. Se pare că au identificat o operațiune importantă de spălare a banilor.

– Ceva ce poate fi exploatat?

– Așa s-ar părea. Emil tratează problema ca pe un secret de primă mînă.

– Sosul e gata, zîmbi Ritter. Poate că reușim să adăugăm niște piper operațiunilor lor.

Chavez se trezi din cel de-al doilea somn cu o oră înainte de apus. Adormise greu. Temperatura din timpul zilei depășea cu mult treizeci de grade, iar umiditatea mare făcea jungla să semene cu un cuptor chiar și la umbră. Prima lui acțiune conștientă fu să bea niște apă – Gatorade – din ploscă pentru a înlocui transpirația din timpul somnului. Apoi luă două pastile de Tylenol. Infanteriștii luau chestii din astea pentru a scăpa de durerile care îi sîcîiau datorită regimului lor normal de epuizare. În cazul lui era o durere de cap de la căldură, care se manifesta ca o ușoară mahmureală.

– De ce nu-i lăsăm să-și păstreze locul ăsta afurisit? cîrîi el către Julio.

– 'Nțeles, '*mano*, răspunse Vega șoptit.

Sergentul Chavez se trase în poziție șezîndă, scuturîndu-se de pînzele de păianjen. Își trecu o mînă peste față. Barba deasă pe care o avea de la pubertate creștea cu rapiditatea caracteristică, dar n-avea să se radă azi. Asta îl făcu să se încrunte. Rutina armatei cerea o igienă desăvîrșită, și infanteriștii, trupele de elită,

trebuiau să fie „frumoşi". Deja puţea ca o echipă de base-ball după două reprize de prelungiri, dar nu trebuia nici să se spele. Nici n-avea să îmbrace o uniformă curată. Însă urma, bineînţeles, să-şi curețe din nou arma. După ce se asigură că Julio îşi lustruise deja mitraliera SAW, Chavez îşi desfăcu pistolul-mitralieră MP-5 în şase bucăţi şi le cercetă. Suprafaţa neagră şi mată rezista destul de bine la rugină. Nu conta însă; unse totul cu ulei, perie toate piesele, verifică toate arcurile, asigurîndu-se că erau închise, şi se convinse că toate încărcătoarele erau curate, fără noroi sau praf. Satisfăcut, montă arma şi apăsă uşor pe trăgaci ca să fie sigur că funcţiona fără probleme. În sfîrşit, introduse un încărcător, vîrî un glonţ pe ţeavă şi puse piedica. Apoi îşi inspectă cuţitele, verificînd să fie curate şi ascuţite. Inclusiv stelele de oţel, bineînţeles.

– Căpitanul o să se-nfurie dacă le vede, remarcă liniştit Vega.

– Poartă noroc, răspunse Chavez, punîndu-le înapoi în buzunar. În plus, nu se ştie niciodată...

Îşi verifică restul echipamentului. Totul era aşa cum trebuia să fie. Era gata de muncă. Următoarea mişcare fu scoaterea hărţilor.

– Încotro mergem?

– RENO.

Chavez arătă un punct pe harta operativă.

– Un pic mai aproape de opt kilometri.

Studie harta cu atenţie, notîndu-şi în gînd cîteva lucruri şi încercînd din nou să memoreze detaliile. Bineînţeles, harta nu avea nici un însemn. Dacă ar fi fost pierdută sau capturată, astfel de însemne le-ar fi spus inamicilor lucruri pe care nu trebuiau să le ştie.

– Ţine.

Căpitanul Ramirez li se alătură şi le întinse o fotografie din satelit.

– Hărţile astea sînt noi, domnule.

– Sînt. ACA – se referea la Agenţia de Cartografie a Armatei, – n-a avut hărţi bune ale regiunii ăsteia pînă de curînd. Au fost făcute după fotografiile din satelit. Vreo problemă?

– Nu, domnule, zîmbi Chavez. Frumos şi cuminte, mulţi copăcei subţiri – arată mai uşor decît noaptea trecută, domnule căpitan.

– Mai încolo, vreau să te apropii de punctul de observaţie al obiectivului din unghiul ăsta.

Ramirez trasă o linie cu degetul pe fotografie.

– Ultima parte a apropierii vom fi împreună, vreau să fac „recunoaşterea comandantului".

– Sînteţi şeful, domnule, fu de acord Ding.

– Primul punct de odihnă o să fie aici, îl numim SPIKE.

– Bine.

Ramirez îşi întinse gîtul şi scrută împrejurimile.

– Amintiţi-vă de informare. Tipii ăştia pot avea o securitate foarte bună şi fiţi atenţi în special la capcane. Dacă vedeţi ceva, informaţi-mă imediat – dacă e suficient de sigur să o faceţi. Dacă aveţi îndoieli, amintiţi-vă că sîntem într-o misiune secretă.

– Vă voi duce acolo, domnule.

– Scuze, Ding, spuse căpitanul. Probabil că vorbesc ca o femeie speriată.

– Vă lipseşte esenţialul, domnule, rînji Chavez.

– Te descurci să mai cari mitraliera aia o noapte, *Oso*? îl întrebă Ramirez pe Vega.

– Am dus şi instrumente mai grele, *jefe*.

Ramirez rîse şi plecă să verifice următorii doi oameni.

– Am cunoscut şi căpitani mai răi decît ăsta, remarcă Vega după plecarea lui.

– Un tip muncitor, aprobă Chavez.

Apoi primiră vizita sergentului Olivero.

– Cum staţi cu apa? întrebă medicul.

– Am băut amîndoi cîte un sfert, spuse Vega.

– Amîndoi goliţi-vă rezerva acum.

– Nu, domnule doctor, protestă Chavez.

– Nu vă jucaţi, oameni buni. Face vreunul insolaţie şi e fundul meu la bătaie. Dacă nu faci pipi, înseamnă că n-ai băut destul. Gîndiţi-vă că beţi şampanie Corona, sugeră el în timp ce băieţii îşi luau bidoanele. Amintiţi-vă: dacă nu vă vine să faceţi pipi, înseamnă că trebuie să beţi apă. La naiba, Ding, ar fi trebuit să ştii asta, ai fost la Hunter-Liggett. Clima asta nenorocită îţi usucă fundul cît ai clipi şi n-am de gînd să te car în spate, indiferent dacă ai sau nu fundul uscat.

Bineînţeles, Olivero avea dreptate. Chavez goli un bidon din trei înghiţituri lungi. Vega îl urmă pe medic pînă la cel mai

apropiat pîrîu ca să umple bidoanele. Cîteva minute mai tîrziu se întoarse. *Oso* îl surprinse pe prietenul lui, aducînd şi cîteva noi plicuri cu concentrat Gatorade. Medicul, explică el, avea rezerva lui proprie. Aproape singura veste proastă era că pilulele pentru purificat apa nu se amestecau bine cu Gatorade, dar erau pentru electroliză, nu pentru gust.

Ramirez îşi strînse oamenii exact la apusul soarelui, repetînd problemele nopţii pe care le spusese deja la fiecare post de pază. Repetiţia era la baza clarităţii – scria într-unul dintre manuale, îşi aminti Chavez. Toţi membrii plutonului erau murdari. Bărbile mari şi părul încîlcit aveau să le îmbunătăţească camuflajul, aproape eliminînd nevoia de machiaj. Cîţiva aveau dureri uşoare, în general datorate condiţiilor improprii pentru dormit, dar toţi erau odihniţi şi în formă. Şi nerăbdători. Gunoiul fu strîns şi îngropat. Olivero împrăştie pulbere lacrimogenă peste groapă înainte ca pămîntul să fie definitiv bătătorit. Asta avea să împiedice animalele să scurme pentru cîteva săptămîni. Căpitanul Ramirez cercetă zona pentru ultima oară cît timp mai era lumină. În momentul în care Chavez luă conducerea convoiului, nu mai exista nici o urmă că trecuseră pe acolo.

Ding traversă luminişul cît de repede îi îngăduiau măsurile de prevedere, scrutînd ce vedea înainte cu ochelarii de noapte. Folosindu-se din nou de busolă şi de semnele din teren, acum, după ce se obişnuise cu locurile, era în stare să avanseze rapid. Ca şi înainte, nu se auzea nici un zgomot în afară de cel produs de natură, şi era bine că pădurea se rărise. Mergea cu mai mult de un kilometru pe oră. Dar cel mai bun lucru era că încă nu întîlnise nici un şarpe.

Ajunse la punctul de odihnă SPIKE în mai puţin de două ore, simţindu-se relaxat şi încrezător. Marşul prin junglă îi folosise mai ales la încălzirea muşchilor. Pe drum se oprise de două ori ca să ia apă şi de mai multe ori ca să asculte, dar nu-i ajunsese la urechi nici un sunet neaşteptat. La fiecare jumătate de oră lua legătura prin radio cu căpitanul Ramirez.

La zece minute după ce Chavez alese un loc de popas se strînse tot plutonul. Zece minute mai tîrziu, pleca din nou spre ultimul punct de popas, MALLET. Chavez începu să spere că numele de unelte aveau să se termine.

Acum era mai grijuliu. Avea harta în minte şi, cu cît se apropia de obiectiv, cu atît devenea mai probabil să întîlnească pe cineva. Încetini aproape fără să-şi dea seama. La şase sute de metri de SPIKE auzi o mişcare în dreapta lui. O fiinţă care nu făcea mult zgomot. Transmise plutonului semnalul de oprire pentru a cerceta – Vega îşi îndreptă mitraliera SAW în aceeaşi direcţie – dar, orice ar fi fost, mergea spre sud-vest. Ding era sigur că fusese vreun animal; totuşi, mai aşteptă cîteva minute înainte de a se simţi în deplină siguranţă. Verifică vîntul, care bătea dinspre stînga spate, şi se întrebă dacă miasma pe care o emana ar fi alertat vreun om – probabil că nu, decise el. Puternicele miasme ale junglei erau predominante. Pe de altă parte, poate că n-ar fi fost rău să se mai şi spele din cînd în cînd...

Ajunse la MALLET fără vreun alt incident. Acum se afla la un kilometru de obiectiv. Din nou plutonul se adună. La mai puţin de cincizeci de metri de punctul de întîlnire se afla un izvor, iar raţiile de apă fură reîmprospătate. Următoarea oprire era la punctul de supraveghere a obiectivului, ales pentru că putea fi uşor identificat. Ding îi duse acolo în ceva mai puţin de o oră. Plutonul se aşeză din nou în formaţiune de apărare, iar comandantul şi cercetaşul se aşezară unul lîngă altul.

Ramirez îşi scoase din nou harta. Chavez şi căpitanul îşi puseră în funcţiune lămpile cu raze infraroşii care făceau parte din setul cu ochelarii de noapte şi trasară planuri pe hartă şi pe fotografiile din satelit. Sergentul de la operaţiuni, numit în mod potrivit Guerra, se afla şi el acolo. Drumul către aeroport venea din direcţie opusă, curbîndu-se peste un pîrîu pe care plutonul îl urmase pînă la punctul de întîlnire. Singura clădire vizibilă pe fotografii se afla şi ea la capătul îndepărtat al obiectivului.

– Îmi place traseul ăsta de apropiere, domnule, remarcă Chavez.

– Cred că ai dreptate, spuse Ramirez. Sergent Guerra?

– Mi se pare destul de bun, domnule.

– Bine, băieţi, dacă vom avea vreo întîlnire, va fi în zona asta. A sosit timpul. Chavez, merg cu tine. Guerra, vii în spatele nostru cu restul plutonului pentru cazul în care apare vreo problemă.

– Da, domnule, glăsuiră ambii sergenţi.

Deşi nu obişnuia să facă asta, Chavez îşi scoase trusa de machiaj pentru camuflaj şi îşi picta pe faţă nişte verde şi nişte

negru. Apoi își puse mănușile. Chiar dacă îl enerva transpirația mîinilor, pielea întunecată îi ascundea palmele. Porni, cu căpitanul Ramirez foarte aproape pe urmele lui. Amîndoi purtau ochelarii de noapte și amîndoi se mișcau foarte încet de acum.

Pîrîul pe care-l urmaseră pe ultimele sute de metri asigura o scurgere bună a terenului, și asta însemna pămînt uscat și dur – motiv pentru care cineva se și gîndise să defrișeze o pistă de aterizare aici, desigur. Chavez era foarte atent, mai ales la posibilele capcane. La fiecare pas cerceta solul pentru a descoperi fire, apoi urca la nivelul taliei și al ochilor. Verifica și netezimea solului. Se întrebă din nou dacă în zonă erau animale. Și ele, dacă ar fi fost, ar fi declanșat capcanele, nu? Oare cum ar fi reacționat băieții cei răi dacă ar fi sunat vreuna dintre alarme? Probabil că ar fi trimis pe cineva să verifice... astea ar fi însemnat vești proaste, indiferent ce se așteptau să găsească acolo, nu-i așa?

Fii calm, 'mano, își spuse Chavez.

În sfîrșit, un zgomot. Se auzea împotriva vîntului. Murmurul ușor, îndepărtat, al unei discuții. Deși prea sporadic și prea confuz pentru a se putea distinge chiar și limba în care vorbeau, era o discuție purtată de oameni.

Contact.

Chavez se întoarse și se uită la căpitan, arătînd direcția din care părea să vină zgomotul și lovindu-se cu un deget peste ureche. Ramirez dădu din cap și-i făcu semn sergentului să continue.

Nu e prea inteligent, oameni buni, își zise Chavez ascultîndu-i. *Nu e prea inteligent să vorbiți atît de tare, încît să se audă de la cîteva sute de metri. Îmi ușurați munca.* Nu că sergentului nu i-ar fi convenit. Numai faptul că se afla acolo era destul de greu de suportat.

Apoi o urmă.

Chavez îngenunche și căută urme de tălpi. Erau acolo, bineînțeles, veneau și plecau. Făcu un pas mare ca să treacă peste fîșia îngustă de noroi și se opri. Ramirez și Chavez erau acum în formație strînsă, destul de departe unul de celălalt pentru ca o eventuală rafală să nu-i doboare pe amîndoi, și destul de aproape pentru a-și putea acorda reciproc sprijin. Căpitanul

Ramirez era un ofițer cu experiență, de mai mult de optsprezece luni la comanda unei companii de infanterie, dar era cu mult inferior îndemînării lui Chavez de a trece neobservat în teren. Acum venise momentul, așa cum le și spusese cu cîteva minute mai înainte, iar grijile lui erau cele mai mari din tot plutonul. El era comandantul. Asta însemna că succesul misiunii era responsabilitatea lui. La fel cum și viețile oamenilor erau tot responsabilitatea lui. Adusese zece oameni în locurile astea, și trebuia să ducă înapoi acasă tot zece oameni. Mai mult, fiind singurul ofițer, ar fi trebuit să fie cel puțin la fel de bun – de preferință, mai bun – ca oricare dintre oamenii lui la orice specialitate. Chiar dacă asta nu era ceva realist, era ceva la care toți se așteptau. Inclusiv căpitanul Ramirez, care era suficient de în vîrstă pentru a ști cel mai bine. Numai că, în timp ce-l privea pe Chavez, la zece metri în față, mișcîndu-se ca o fantomă în imaginea gri-verzuie a ochelarilor de noapte, la fel de zgomotos precum o adiere de vînt, Ramirez trebui să-și înăbușe un sentiment de inadecvare. Un moment mai tîrziu, se simți plin de încîntare. Era mai bine decît comanda unei companii. Zece specialiști de elită, fiecare dintre ei printre cei mai buni din armată, aflați sub comanda lui... Ramirez își dădu vag seama că trecea prin emoțiile caracteristice operațiunilor de luptă. Tînăr și inteligent, el învăța acum o altă lecție despre care istoria vorbea, fără a și convinge: una era să vorbești, să gîndești și să citești despre lucruri de genul ăsta, dar niciodată n-avea să existe vreun înlocuitor pentru operațiunea în sine. Antrenamentul putea atenua stresul provocat de operațiunile de luptă, însă niciodată nu-l putea elimina. Totul i se părea extrem de clar și asta îl mira pe tînărul căpitan. Simțurile lui erau mai treze decît fuseseră vreodată, iar mintea îi funcționa cu claritate și repeziciune. Recunoscuse stresul și pericolul, dar era pregătit să le facă față. Pe măsură ce recunoștea lucrurile acestea, devenea și mai încîntat. O parte îndepărtată a creierului său îi urmărea și îi evalua evoluția, dîndu-și seama că, la fel ca într-un sport de contact fizic, fiecare membru al plutonului avea nevoie de șocul contactului adevărat înaintea de a se pune pe treabă. Problema era că trebuiau pur și simplu să *evite* acel contact.

Mîna lui Chavez se ridică, iar Ramirez îl văzu pe cercetaș cum se trage jos după un copac. Căpitanul ocoli un tufiș și văzu de ce se oprise sergentul.

Aeroportul era acolo.

Mai mult, tot acolo se afla şi un avion, la cîteva sute de metri distanţă, cu motoarele oprite, dar strălucind pe imaginea generată de ochelarii de noapte.

– Se pare că începe distracţia, domnule căpitan, remarcă în şoaptă Ding.

Ramirez şi Chavez se plimbară la dreapta şi la stînga, departe în interiorul lizierei de copaci, pentru a căuta forţele de pază. Dar nu le găsiră. Obiectivul, RENO, era convenabil de identic cu ceea ce li se spusese că trebuia să se aştepte să fie. Se asigurară de asta un timp îndelungat, desigur, apoi Ramirez se întoarse la punctul de întîlnire, lăsîndu-l pe Chavez să supravegheze lucrurile. Douăzeci de minute mai tîrziu, plutonul ocupase dispozitiv pe o colină mică la nord-vest de aeroport, acoperind un front de două sute de metri. Probabil că aici fusese odată ferma vreunui ţăran, cu cîteva fîşii defrişate care se întindeau chiar pînă la pistă. Cu toţii aveau o vedere clară a aeroportului. În extrema dreaptă se afla Chavez împreună cu Vega. Guerra şi celălalt mitralior se aflau la capătul din stînga, iar Ramirez stătea în mijloc, împreună cu sergentul Ingeles, transmisionistul.

12

Cade cortina peste SHOWBOAT

– VARIABLE, aici KNIFE. Pregăteşte-te de recepţie, terminat.

Semnalul canalului de satelit era la fel de clar ca al unui post de radio pe ultrascurte. Tehnicianul de comunicaţii îşi stinse ţigara şi îşi cuplă casca.

– KNIFE, aici VARIABLE, semnalul tău e perfect. Sîntem gata de recepţie, terminat.

În spatele lui, Clark se răsuci în scaunul pivotant ca să-şi arunce o privire pe hartă.

– Ne aflăm la obiectivul RENO şi ghici ce se vede? Un avion bimotor în care încarcă nişte indivizi cutii de carton. Terminat.

Clark se întoarse ca să privească surprins la aparatul radio. Era chiar atît de bun spionajul lor operaţional?

– Poţi citi numărul de pe coadă? Terminat.

– Negativ, e într-un unghi mort. Dar o să decoleze exact prin faţa noastră. Ne aflăm chiar în poziţia stabilită. Nu sînt vizibile poziţii întărite de apărare în momentul ăsta.

– La dracu, mîrîi unul dintre băieţii de la Operaţiuni.

Ridică un receptor.

– Aici VARIABLE. RENO raportează: pasărea în cuib, ora zero-trei-unu-şase Zulu... Înţeles. Vom comunica. Încheiat.

Se întoarse către colegul lui.

– Dispozitivele din teritoriu sînt la plus o oră.

– Asta o să funcționeze la fix, rosti celălalt.

În timp ce Ramirez și Chavez îi priveau prin binocluri, doi bărbați terminară de încărcat cutiile de carton în avion. Ambii observatori fură de acord că era un Piper Cheyenne, un avion de transport de mărime mijlocie cu autonomie rezonabilă, depinzînd de greutatea încărcăturii și de profilul zborului. Mecanicii locali l-ar fi putut echipa cu tancuri suplimentare, mărind autonomia proiectată a aparatului. Transporturile de droguri către America aveau rareori probleme cu greutatea sau – exceptînd marijuana – volumul. Factorul limită erau banii. Un singur avion putea transporta suficientă cocaină rafinată, chiar și la preț de dumping, pentru a goli rezervele celor mai multe dintre băncile federale.

După ce își strînseră mîinile cu echipele de la sol, piloții se urcară în avion – o parte care li se păru observatorilor nevăzuți la fel de obișnuită ca orice decolare de avion. Motoarele se puseră în mișcare și huruitul lor se împrăștie peste terenul plat spre infanteriști.

– Isuse, rosti confuz sergentul Vega. Aș putea să fac pasărea bucăți chiar aici și acum. La dracu'.

Avea arma asigurată, desigur.

– Asta ar putea să ne facă viața puțin prea grea, fu de părere Chavez. Da, *Oso*, e logic. Tipii de la pază erau strînși toți în jurul avionului. Acum se împrăștie.

Își însfăcă aparatul radio.

– Domnule căpitan...

– Văd. Capetele sus pentru cazul în care sîntem nevoiți să ne mișcăm.

Avionul Piper se deplasă pînă la capătul pistei greoi ca o pasăre împiedicată, săltînd și clătinîndu-se la fiecare groapă peste care trecea trenul de aterizare. Pista era iluminată doar de cîteva focuri mici, care dădeau mult mai puțină lumină decît era normal în cazul unei piste adevărate. Oricui privea i s-ar fi părut periculos, iar Chavez își dădu brusc seama că, dacă avionul s-ar fi prăbușit la decolare, cîțiva dintre membrii echipei ar fi sfîrșit drogați...

Botul avionului coborî în timp ce pilotul aduse motoarele la puterea maximă înainte de decolare și apoi reduse puterea pen-

tru a se convinge că nu se vor îneca în timpul manevrei. Satisfăcut, crescu din nou puterea, slăbi frînele şi avionul începu să se mişte. Chavez îşi puse binoclul jos şi privi. Încărcat din greu cu combustibil, avionul se mişca pe lîngă pomii din dreapta la mai puţin de douăzeci de metri. Oricine ar fi fost pilotul, era dat dracului. Termenul îşi făcu loc în mintea sergentului, părînd suficient de adecvat.

– Tocmai a decolat. Este un Piper Cheyenne, rosti vocea lui Ramirez citind numărul de pe coadă şi numărul de înregistrare din America. Curs aproximativ trei-trei-zero.

Ceea ce însemna către Canalul Yucatan, între Cuba şi Mexic. Interlocutorul îşi notă totul.

– Ce îmi poţi spune despre RENO?

– Am numărat opt oameni. Cinci au puşti, despre ceilalţi nu ştiu. Un camion şi o cabană, exáct ca în fotografiile din satelit. Camionul este în mişcare acum, şi cred – da, sting luminile pistei. Folosesc focuri şi acum le acoperă cu pămînt. Întrerup, camionul se îndreaptă încoace.

În stînga lui Ramirez, Vega îşi ţinea mitraliera proptită pe picioare, cu cătarea urmărind camionul care se mişca de-a lungul marginii estice a pistei. La fiecare cîteva sute de metri se oprea, iar un pasager sărea jos şi, cu lopata, arunca pămînt peste unul dintre focuri.

– Întinde-te, întinde-te şi atinge pe cineva... murmură Julio.

– Stai liniştit, *Oso,* îl temperă Ding.

– Nici o problemă. Degetul mare al lui Vega era pe piedica pusă încă, iar arătătorul pe garda trăgaciului, nu pe trăgaci.

Focurile fură stinse unul cîte unul. Pentru scurt timp, campionul se aflase la mai puţin de o sută cincizeci de metri de cei doi soldaţi, dar nu se îndreptase direct spre ei. Pur şi simplu se aflau într-un loc pe lîngă care camionul trebuise să treacă. Mitraliera lui Vega urmări camionul multă vreme în timp ce se îndepărta. Vega se întoarse spre colegul lui, pe cînd sprijinea la loc patul mitralierei pe pămînt.

– Ah, la dracu'! şopti el cu o dezamăgire prefăcută.

Chavez trebui să-şi înăbuşe un chicotit. Ce ciudat, îşi zise el. Iată-ne aici în teritoriul inamicului, înarmaţi pînă în dinţi, cum ne jucăm ca nişte copii de Crăciun, trăgînd cu ochiul pe la colţuri.

Cu toţii ştiau că jocul era al dracului de serios, dar forma pe care o îmbrăca era aproape ilară. Mai ştiau şi că forma asta se putea schimba într-o clipă. Nu era nimic amuzant în ţintirea cu o mitralieră a doi oameni într-un camion. Sau era?

Chavez îşi reactivă ochelarii de noapte. La capătul îndepărtat al pistei, oamenii îşi aprindeau ţigări. Imaginile palide de pe ecrane străluceau alb de la căldura lor. Ding ştia că asta avea să le omoare vederea de noapte. Din felul în care se mişcau putea să-şi dea seama că deja orbecăiau. Ziua lor – noaptea lor – de muncă luase sfîrşit. Camionul se îndepărtă, lăsînd pe loc doi oameni. Se părea că aceştia erau paznicii aeroportului improvizat. Doar doi, şi fumau în timpul nopţii. Înarmaţi sau nu – păreau să poarte pistoale mitralieră AK-47 sau ceva asemănător –, nu reprezentau o opoziţie adevărată.

– Ce crezi că fumează? întrebă Vega.

– Nu m-am gîndit la asta, recunoscu încruntat Chavez. Doar nu crezi că sînt atît de proşti?

– N-avem de-a face cu soldaţi, omule. Am fi putut să ne băgăm şi să-i jupuim pe nenorociţii ăştia cît ai clipi. Poate zece secunde de foc.

– Tot trebuie să fim prevăzători, îi răspunse Chavez în şoaptă.

– Înţeles, aprobă Vega. Numai aşa prindem capătul firului.

– KNIFE, aici Şase, spuse vocea lui Ramirez prin radio. Retrageţi-vă spre punctul de întîlnire.

– Dă-i drumul, te acopăr, îi spuse Chavez lui Vega.

Julio se ridică şi îşi puse arma pe umăr. Un clinchet metalic uşor, dar iritant, se auzi – centura cu muniţii, îşi zise Ding. Trebuia să ţină minte asta. Înainte de a porni mai aşteptă nemişcat cîteva minute.

Locul de întîlnire era un copac deosebit de înalt, aproape de rîu. La insistenţele repetate ale lui Olivero, oamenii îşi umplură din nou bidoanele. Unul dintre băieţi se zgîriase pe faţă cu o creangă mai joasă, ceea ce necesita intervenţia medicului, dar în rest plutonul era intact. Aveau să-şi aşeze tabăra la cinci sute de metri de aeroport, lăsînd mereu doi oameni la un punct de observaţie – cel pe care şi-l ale-

sese Chavez pentru sine. Ding luă prima gardă, din nou împreună cu Vega, urmînd să fie înlocuiți în zori de Guerra și un alt tip înarmat cu un MP-5 cu amortizor. La postul de comandă urma să fie o mitralieră SAW sau un soldat înarmat cu un lansator de grenade, pentru cazul în care opoziția ar fi devenit amenințătoare. Dacă avea să izbucnească vreun schimb de focuri, ideea era să i se pună capăt cît mai repede posibil. Infanteriștii nu prea dispuneau de tancuri și artilerie grea, dar soldații americani gîndeau în funcție de puterea de foc, care, de fapt, fusese în mare măsură o invenție americană în primul rînd.

Chavez era mirat de cît de ușor putea cineva să intre în ritm. Cu o oră înainte de zori, el și Vega supravegheau pista de aterizare din micul lor ascunziș. Dintre cei doi oameni din echipa permanentă de siguranță, doar unul se plimba. Celălalt stătea cu spatele rezemat de colibă, fumînd încă diverse chestii. Cel care se mișca nu se îndepărta prea tare.

– Ce se întîmplă, Ding? întrebă căpitanul.

– V-am auzit venind, domnule, zise Chavez.

– M-am împiedicat. Scuze.

Chavez trecu repede în revistă situația. Ramirez își potrivi binoclul pe inamic pentru a verifica starea lucrurilor.

– Se pare că nu sînt deranjați de poliția locală și de armată, observă căpitanul.

– Cumpărați? întrebă Vega.

– Nu, în principal descurajați. Așa că drogații s-au limitat la vreo șase aeroporturi normale. Ca ăsta. O să mai petrecem ceva vreme pe aici. Dacă se întîmplă ceva...

– Vă vom chema imediat, domnule, promise Vega.

– Ați văzut vreun șarpe? întrebă Ramirez.

– Nu, mulțumesc lui Dumnezeu.

Dinții căpitanului străluciră în întuneric. Îl bătu pe Chavez pe umăr și dispăru înapoi în tufișuri.

– Care-i problema cu șerpii? întrebă Vega.

Căpitanul Winters se simți dezamăgit cînd văzu avionul Piper aterizînd. Era al doilea la rînd. Aeronava mare din noaptea trecută nici nu mai fusese de găsit. Nu știa exact

unde o duseseră. Poate că în marele cimitir din deşert. Încă o pasăre mare cu elice ar fi trecut cu uşurinţă neobservată. Pe de altă parte, unul dintre aceste Piper putea fi vîndut destul de uşor.

Mitraliera de calibrul 50 arăta chiar mai impresionantă la nivelul ochilor, deşi, o dată cu venirea zorilor, reflectoarele îşi pierduseră din putere. De data asta nu mai folosiseră figura cu avionul-spion. Totuşi, cei din Marină îi trataseră pe traficanţi la fel de dur ca de obicei şi din nou acţiunile lor avuseseră efectul aşteptat. Ofiţerul CIA care conducea operaţiunea fusese mai demult în DEA şi era un adept al diferitelor metode de interogare. Ambii piloţi erau columbieni, numărul de înmatriculare a avionului, dimpotrivă. În ciuda bărbăţiei afişate, trebuia doar să priveşti o dată la Nicodemus. Să fii curajos în faţa unui glonţ sau chiar a unui cîine fioros era una. Să fii brav în faţa unui măcelar era cu totul altceva. Durà mai puţin de o oră ca să fie pregătiţi şi aduşi în faţa blîndului judecător al districtului federal.

– Cîte avioane n-au mai ajuns pînă aici? întrebă sergentul artilerist Black în timp ce îi transportau.

– Ce vrei să spui, sergent?

– Am văzut avionul de vînătoare, domnule. M-am gîndit că le-a spus amărîţilor „zburaţi încolo, altfel...!" Şi noi am fost chemaţi aici de mai multe ori decît au apărut avioane, nu? Vreau să zic, domnule, că e logic, adică unii dintre tipi n-au ascultat ordinul, iar băiatul care zbura pe avionul de vînătoare le-a arătat partea cu „altfel".

– N-ai nevoie să ştii asta, sergent Black, îl puse la punct ofiţerul CIA.

– E normal. Oricum, n-am probleme cu asta, domnule. În prima mea escapadă în Vietnam am văzut un pluton întreg măcelărit pentru că unii dintre ei erau drogaţi. L-am prins pe unul vînzînd droguri la mine în pluton, prin '74–'75, şi aproape că l-am omorît pe nenorocit în bătaie. Era să şi intru în bucluc din cauza asta.

Ofiţerul CIA clătină din cap, ca şi cum declaraţia l-ar fi surprins. Nu-l surprinsese.

– N-ai voie să ştii, sergent, repetă el.

– Înţeles, domnule.

Sergentul artilerist Black își strînse oamenii și porni spre elicopterul care aștepta.

În timp ce privea plecarea celor din Marină, ofițerul CIA se gîndi că asta era problema operațiunilor sub acoperire. Aveau nevoie de oameni buni, de încredere, inteligenți, ca să pună pe picioare operațiunea. Dar oamenii buni, de încredere și inteligenți aveau cu toții creiere și imaginație. Și nu era deloc greu pentru ei să-și dea seama despre ce era vorba. După ce se întîmplase de suficient de multe ori asta, operațiunile sub acoperire tindeau să devină operațiuni transparente. Ca și zorii care tocmai își făceau apariția. Atîta doar că lumina nu era întotdeauna un lucru bun, nu-i așa?

Amiralul Cutter se întîlni cu directorii Moore și Jacobs pe holul aripii cu birouri și îi duse direct în Biroul Oval. La secretariat, agenții Connor și D'Agustino care erau de serviciu îi controlară rapid, din obișnuință. Neobișnuit pentru Casa Albă era că intrară direct la Wrangler.

– Bună ziua, domnule președinte, spuseră pe rînd toți trei.

Președintele se ridică de la birou și se așeză pe un scaun vechi de lîngă cămin. Președintelui nu-i plăcea asta. Scaunul în care stătea acum nu era nici pe departe la fel de confortabil precum cel proiectat special din spatele biroului, iar spatele începuse să-l doară, dar pînă și președinții trebuiau să se poarte conform așteptărilor celorlalți.

– Înțeleg că acesta ar fi trebuit să fie un raport asupra acțiunii. Vrei să începi, Moore?

– SHOWBOAT este în plină desfășurare. Am avut un noroc chior, de fapt. Exact cînd echipa noastră de supraveghere a ajuns pe poziții, un avion era pe punctul de a decola.

Moore împărți fiecăruia cîte un zîmbet.

– Totul a decurs exact conforma planului. Cei doi traficanți sînt pe mîinile federalilor. Ăsta a fost pur și simplu un noroc, bineînțeles. Nu ne putem aștepta ca așa ceva să se întîmple prea des, dar am pus mîna pe nouăzeci de kilograme de cocaină, iar ăsta e un rezultat bun pentru o noapte de muncă. Toate cele patru echipe sînt în teren și pe poziții. Nici una nu a fost descoperită.

– Cum merge satelitul?

– Încă se mai calibrează anumite părți. Desigur, e în principal o problemă de computer. O să mai dureze vreo săptămînă pînă să-l folosim pe RHYOLITE pentru lucrul pe care-l planificaserăm. Așa cum știți, acest element a intervenit în plan ceva mai tîrziu, iar în momentul de față mergem cam după ureche. Problema, dacă o pot numi așa, este instalarea programelor de computer, care va mai dura cîteva zile.

– Ce se întîmplă la Capitol Hill?

– În după-amiaza asta, răspunse judecătorul Moore. Nu mă aștept să apară probleme.

– Nu mă aștept la o opoziție prea mare acolo, Jim, aprobă președintele. M-am interesat și eu. Emil, ești tăcut în dimineața asta.

– Am mai discutat acest aspect al operațiunii, domnule președinte. Nu am nici o recomandare legală specială, pentru că pe tema asta nu există nici o lege. Constituția vă dă puteri plenipotențiare de folosire a forței pentru protecția securității naționale în momentul în care stabiliți – dumneavoastră, desigur – că securitatea națională este amenințată. Precedente legale există încă din vremea mandatului Jefferson. Implicațiile politice sînt cu totul altele, bineînțeles, dar asta nu mai e departamentul meu. Oricum, Biroul a descoperit ceea ce pare să fie o operațiune majoră de spălare de bani și sîntem gata să luăm măsurile necesare.

– Cît de majoră? întrebă amiralul Cutter, enervîndu-l pe președinte, care voia să întrebe și el același lucru.

– Am putut identifica un total de cinci sute optzeci și opt de milioane de dolari proveniți din droguri, împărțiți în douăzeci și două de bănci din Liechtenstein pînă în California și investiți într-un număr de afaceri imobiliare, care se desfășoară în întregime pe teritoriul Statelor Unite. O echipă de-a noastră a lucrat non-stop toată săptămîna la chestia asta.

– Cît de mult? întrebă președintele, reușind să o ia înainte de data asta.

Nu era singura persoană din cameră care voia să audă iar acel număr.

– Aproape șase sute de milioane, repetă directorul FBI. Acum două zile erau peste șase sute, dar miercuri a fost trans-

ferată o sumă măricică – pare un transfer de rutină, dar stăm cu ochii pe conturile respective.

– Şi ce aveţi de gînd să faceţi?

– În seara asta vom avea documentaţia completă asupra tuturor conturilor. Începînd de mîine, ataşaţii ambasadelor noastre şi diviziile din teritoriu vor acţiona pentru îngheţarea conturilor şi...

– Vor coopera europenii şi elveţienii? îl întrerupse Cutter.

– Da, vor coopera. Poveştile despre conturile inviolabile sînt simple legende, aşa cum a aflat şi preşedintele Marcos acum cîţiva ani. Dacă putem dovedi că banii provin din operaţiuni criminale, guvernul respectiv va îngheţa fondurile. În Elveţia, de pildă, banii sînt preluaţi de guvernul local – cantonul – pentru nevoile lor. În afară de chestiunea moralităţii, este o treabă simplă de interese şi avem tratate care stipulează asta. Nu prea face rău economiei elveţiene, de pildă, să păstreze acei bani, nu? Dacă reuşim, chestie la care am tot dreptul să mă aştept, pierderile totale nete ale Cartelului se vor situa în jur de un miliard de dolari. Cifra asta este doar o estimare a noastră, care include pierderea parteneriatelor în investiţii şi profiturile estimate din dobînzi. Pe de altă parte, cinci-optzeci-şi-opt este un număr palpabil. Am numit operaţiunea asta TARPON. În ţară legea este cu totul de partea noastră şi, la o privire mai atentă, va fi extrem de greu pentru oricine să deblocheze acele fonduri vreodată. În străinătate chestiunile legale sînt mai neclare, dar cred că ne putem aştepta să aibă propriile lor probleme cu drogurile şi au un fel ceva mai... cred că termenul este pragmatic... de a eluda chestiunile legale, încheie Jacobs cu un zîmbet. Presupun că doriţi ca procurorul general să facă anunţul.

Se putea vedea lucirea din ochii preşedintelui. Comunicatul de presă avea să fie dat publicităţii la Casa Albă. Bineînţeles că avea să lase Departamentul Justiţiei să se ocupe de asta, dar treaba avea să se facă la Casa Albă pentru ca ziariştii să prindă adevăratele implicaţii. *Bună dimineaţa, doamnelor şi domnilor. Tocmai l-am informat pe preşedinte că am repurtat o victorie majoră în războiul nostru continuu împotriva...*

– Cît de tare o să-i doară chestia asta? întrebă preşedintele.

– Domnule, exact cît de mulţi bani au fost întotdeauna pentru noi obiectul speculaţiilor. Ceea ce e cu adevărat interesant în

legătură cu toată această schemă este că operațiunea de spălare a banilor poate fi menită să legitimeze banii ce ajung înapoi în Columbia. Este mai greu de înțeles, dar se pare că acum Cartelul încearcă să găsească o modalitate mai puțin criminală prin care să pătrundă în propria lor economie națională. Din moment ce acest lucru nu este strict necesar din punct de vedere economic, țelul aparent al operațiunii pare să fie unul politic. Pentru a vă răspunde la întrebare, pierderea îi va deranja destul de tare, dar nu îi va dezarma în nici un fel. Totuși, ramificațiile politice ar putea reprezenta un plus a cărui forță n-o putem încă evita.

– Un miliard de dolari... spuse președintele. Asta chiar te face să ai ce să-ți închipui despre columbieni, nu-i așa?

– Nu cred că nu le va face plăcere. Zvonurile despre mișcările politice ale Cartelului sînt foarte îngrijorătoare pentru ei.

– Nu suficient de îngrijorătoare ca să ia măsuri, observă Cutter.

Lui Jacobs nu-i plăcu deloc remarca.

– Domnule amiral, procurorul lor general îmi este prieten. Călătorește luîndu-și niște măsuri de siguranță de două ori mai mari decît ale președintelui și are de suportat niște amenințări care i-ar face pe cei mai mulți oameni să sară în ascunziș ori de cîte ori un motor dă rateuri. Columbia încearcă din răsputeri să mențină democrația într-o regiune în care democrațiile sînt cam rare – ceea ce, din punct de vedere istoric, se întîmplă să fie greșeala noastră, în caz că ați uitat – și vă așteptați să facă – ce anume? Să dărîme instituțiile pe care le au, să facă ce a făcut Argentina? Pentru Dumnezeu, Biroul și DEA împreună nu au forța necesară să distrugă toate rețelele de traficanți pe care le știm, iar noi avem de o mie de ori mai multe resurse. Așa că ce dracu' așteptați, să devină din nou fasciștii și să-i vîneze pe drogați doar pentru că nouă ne convine asta? Ne-am așteptat la asta și am avut parte de asta de mai mult de o sută de ani, dar uite unde ne-a adus! *Clovnul ăsta ar trebui să fie expert în problemele Americii Latine,* își continuă Jacobs monologul în gînd. *Cine zice? Pun pariu că nu poate să conducă nici bărci mai de Doamne-ajută!*

Partea clară, își notă judecătorul Moore, *este că lui Emil nu-i place toată această operațiune, nu-i așa?* Pe de altă parte, îl trîn-

tise pe Cutter înapoi în scaun. Deşi mic, Jacobs avea o demnitate şi o autoritate morală măsurate în megatone.

– Încerci să ne spui ceva, Emil, zise liniştit preşedintele. Spune.

– Puneţi capăt întregii operaţiuni, începu directorul FBI. Opriţi-o înainte de a ajunge prea departe. Daţi-mi mie forţele de care am nevoie şi pot obţine chiar aici la noi, absolut legal, mai mult decît realizăm cu toate prostiile astea de operaţiuni secrete. TARPON este dovada. Muncă poliţienească sută la sută, şi este cel mai mare succes pe care l-am avut vreodată.

– Ceea ce s-a întîmplat doar pentru că o mică navă a Pazei de Coastă a ieşit puţin din apele teritoriale, adăugă judecătorul Moore. Dacă nava n-ar fi încălcat ea însăşi legea, operaţiunea ta ar fi părut simplă piraterie şi crimă. Ai uitat să menţionezi şi partea asta, Emil.

– Nu e prima oară cînd se întîmplă ceva de genul ăsta, Arthur, iar diferenţa e că n-a fost plănuită de nimeni de la Washington.

– Căpitanul ăla n-o să păţească nimic, nu-i aşa? întrebă preşedintele.

– Nu, domnule. Ne-am ocupat deja de asta, îl asigură Jacobs.

– Bun. Aşa să fie. Emil, îţi respect punctul de vedere, spuse preşedintele, dar trebuie să încercăm altceva. Nu pot să cer Congresului fonduri pentru dublarea FBI sau DEA. Ştii asta.

Nici n-ai încercat, vru să zică Jacobs. În loc de asta, dădu din cap aprobator.

– Şi credeam că am acordul tău asupra acestei operaţiuni.

– Îl aveţi, domnule preşedinte.

Cum de m-am lăsat tîrît în aşa ceva? se întrebă Jacobs. Drumul ăsta, ca şi multe altele, era pavat cu bune intenţii. Ceea ce făceau ei nu era chiar ilegal în aceeaşi măsură în care săritul cu paraşuta nu era chiar periculos – atîta vreme cît totul mergea conform planului.

– Şi cînd te duci la Bogota?

– Săptămîna viitoare, domnule. Am trimis o scrisoare printr-un mesager ataşatului nostru, iar el o va înmîna personal procurorului general. Vom avea securitatea asigurată la întîlnire.

– Bine. Vreau să ai grijă, Emil. Am nevoie de tine. Am nevoie în special de sfatul tău, zise preşedintele cu bunăvoinţă. Chiar dacă nu-l urmez întotdeauna.

Preşedintele trebuie să fie campion mondial la puterea de convingere, îşi spuse Moore. Doar o parte din vină o avea şi Emil Jacobs. Făcea parte din echipă de cînd intrase în biroul procurorului districtual din Chicago, cu treizeci de ani în urmă.

– Altceva?

– L-am numit pe Jack Ryan în postul de director, zise Moore. James l-a recomandat şi cred că este pregătit.

– Va fi pus să conducă SHOWBOAT? întrebă imediat Cutter.

– Nu e chiar atît de pregătit, nu-i aşa, Arthur? îşi dădu cu părerea preşedintele.

– Nu, domnule, aţi ordonat să păstrăm operaţiunea asta între noi.

– Vreo schimbare în privinţa lui Greer?

– Lucrurile nu stau bine, domnule preşedinte, răspunse Moore.

– Mare păcat. Trebuie să mă duc la Bethesda săptămîna viitoare ca să-mi iau tensiunea. Am să trec să-i fac o vizită.

– Ar fi foarte drăguţ din partea dumneavoastră, domnule.

Cu toţii erau al dracului de săritori, observă Ryan. Se simţea ca un intrus în biroul ăsta, dar Nancy Cummings – secretară a directorului cu mult dinainte de venirea lui Greer – nu îl trata ca atare, iar oamenii de la pază care erau acum în subordinea lui îi spuneau „domnule", deşi doi dintre ei erau mai în vîrstă decît Jack. Vestea cu adevărat bună, şi de care nu-şi dăduse seama pînă cînd nu-i spusese cineva, era că acum avea la dispoziţie şi un şofer. Substratul acestei chestiuni era că şoferul îndeplinea şi misiunea de paznic şi era înzestrat cu un Beretta model 92F automatic în tocul de sub braţul stîng (ceva chiar mai impresionant se găsea în torpedo), dar pentru Ryan nu însemna decît că nu mai trebuia să conducă el cele cincizeci şi opt de minute. De acum înainte avea să fie unul dintre acei Oameni Importanţi care călătoreau pe bancheta din spate a maşinilor rapide, vorbind la un telefon mobil, citind documente importante sau, mai degrabă, citind ziarul în drum spre birou. Maşina oficială avea să fie parcată în garajul subteran al CIA, într-un loc rezervat, lîngă ascen-

sorul care avea să-l ducă direct la etajul şapte fără să mai fie nevoie să treacă prin controlul de rutină de la poarta principală, control al dracului de neplăcut. Avea să ia masa în restaurantul rezervat directorilor, lambrisat cu mahon şi echipat cu o argintărie elegantă şi discretă.

Şi creşterea de salariu era impresionantă, sau ar fi fost, dacă ar fi ajuns din urmă suma cîştigată de soţia lui, Cathy, din practica medicală şi din funcţia de profesor la Johns Hopkins. Dar nu exista nici măcar un salariu în guvern – nici măcar cel al preşedintelui – care să egaleze cîştigul unui chirurg bun. Ryan mai avea şi gradul echivalent al unui general cu trei stele sau al unui amiral, chiar dacă mai mult se prefăcea decît era pregătit pentru un astfel de grad.

Prima lui îndeletnicire a zilei, după ce închise uşa biroului, fu să deschidă seiful directorului. Era gol. Ryan memoră combinaţia, observînd din nou combinaţia celuilalt director –DDO – scrijelită pe aceeaşi bucată de hîrtie. Biroul lui era echipat cu cel mai rîvnit accesoriu din guvern: o baie proprie, cu un televizor de înaltă definiţie, pe care putea urmări imagini transmise prin satelit fără să trebuiască să se ducă în camera de vizionare din noua aripă de nord a clădirii şi cu un terminal securizat de computer, prin intermediul căruia putea comunica cu alte birouri dacă voia asta. Pe tastatură era un strat de praf; Greer nu-l folosise aproape niciodată. Cel mai important însă, camera era spaţioasă. Dacă voia, putea să se ridice şi să se plimbe. Funcţia lui îi oferea acces nelimitat la director. Cînd directorul era plecat – şi chiar cînd era acolo – Ryan putea suna la Casa Albă pentru a stabili imediat o întîlnire cu preşedintele. Trebuia să treacă pe la şeful de cabinet – ocolindu-l pe Cutter, dacă era necesar –, dar, dacă Ryan ar fi spus „Trebuie să-l întîlnesc pe preşedinte chiar acum!“, ar fi intrat la preşedinte pe loc. Desigur că trebuia să aibă un motiv bine întemeiat pentru a face asta.

Jack se aşeză în scaunul cu spătar înalt, cu spatele la ferestrele din sticlă, şi îşi dădu seama că ajunsese *acolo*. Era exact cît de departe se aşteptase să ajungă vreodată în ierarhia agenţiei. Nici nu împlinise patruzeci de ani. Făcuse avere ca agent de bursă – şi averea creştea încă; avea nevoie de salariul de la CIA la fel de mult cum avea nevoie de un al treilea pantof – îşi luase doctoratul, îşi scrisese cărţile, predase ceva istorie, îşi construise

o carieră nouă și interesantă și se străduise pînă ajunsese în vîrf. Nici nu împlinise patruzeci de ani. Și-ar fi adresat un zîmbet liniștit, satisfăcut, dacă în scaunul ăsta, în biroul ăsta, în poziția asta, nu l-ar fi adus acel domn care zăcea la Centrul Medical Naval Bethesda, într-o agonie lungă și dureroasă.

Nu merită. Al dracului de sigur că nu merită una ca asta, își spuse Jack. Își pierduse părinții într-un accident de avion la Chicago și își aminti pierderea teribilă, bruscă, șocul care venise ca o lovitură fulgerătoare. Cel puțin trecuse foarte repede. Atunci nu-și dăduse seama, dar acum era conștient de asta. Ryan îl vizita cu sfințenie pe amiralul Greer de trei ori pe săptămînă și îi vedea corpul cum se usucă, cum se stinge ca tulpina unei plante pe moarte, îi vedea liniile durerii care se adînceau pe fața lui demnă, pe măsură ce bărbatul lupta curajos într-o bătălie pe care o știa pierdută. Fusese scutit de trista experiență a morții lente a părinților lui, dar Greer îi devenise un nou tată, iar acum Ryan constata că își îndeplinea datoria de fiu față de acest tată adoptiv. Acum înțelegea de ce soția lui alesese chirurgia oftalmologică. Era o muncă dură, în care trebuia să fii extrem de tehnic, în care o greșeală putea însemna orbirea, dar Cathy nu trebuia să privească oameni în agonie. Ce putea fi mai tragic decît asta – Ryan știa însă răspunsul. Își văzuse fiica pe marginea morții, salvată de noroc și de niște chirurgi extrem de pricepuți.

De unde au atîta curaj? se întrebă Jack. Una era să lupți împotriva oamenilor, Ryan făcuse asta. Dar să lupți împotriva Morții însăși, știind că în final trebuia să pierzi, totuși luptînd, era altceva. Asta era natura medicinei.

Isuse, ești un ticălos morbid în dimineața asta.

Ce ar spune amiralul?

Ar zice să te apuci de blestemata aia de treabă.

Scopul vieții era să lupți, să dai tot ce e mai bun în tine pentru a face lumea mai bună. Bineînțeles, fu de acord Jack, CIA putea părea un loc extrem de ciudat în care să-ți urmezi scopul, nu însă și pentru Ryan, care făcuse acolo și cîteva lucruri stranii, dar și cîteva foarte folositoare.

Îi atrase atenția un miros. Se întoarse și văzu că mașina de cafea de pe măsuță era pornită. Își dădu seama că Nancy trebuia să o fi pornit. Cănile amiralului Greer nu mai erau, iar pe tava

de argint stăteau cîteva ceşti „normale" cu inscripţia CIA. Chiar atunci se auzi o bătaie în uşă. Apăru capul lui Nancy.

– Şedinţa începe peste două minute, domnule doctor Ryan.

– Mulţumesc, doamnă Cummings. Cine a făcut cafeaua? întrebă Jack.

– Azi-dimineaţă a sunat amiralul. A spus că veţi avea nevoie de nişte cafea în prima zi.

– Aha. Am să-i mulţumesc deseară cînd trec pe la el.

– Părea să se simtă ceva mai bine astăzi, spuse Nancy, plină de speranţă.

– Sper să ai dreptate.

Şefii din departament îşi făcură apariţia exact la timp. Ryan îşi turnă nişte cafea, le oferi şi vizitatorilor lui şi în cîteva minute trecu la lucru. Primul raport al dimineţii era, ca de obicei, despre Uniunea Sovietică, apoi veneau altele, corespunzătoare intereselor CIA în lume. Jack participa de ani întregi la aceste şedinţe de rutină, doar că acum era omul din capul mesei. Ştia cum trebuia să fie condusă şedinţa şi nu schimbă nimic. Afacerile erau afaceri. Nici amiralul n-ar fi acţionat altfel.

Lucrările, avînd aprobarea preşedintelui, se desfăşurau inteligent. Comunicaţiile la mare distanţă erau asigurate, ca de obicei, de Agenţia Naţională de Securitate, şi doar diferenţele orare făceau lucrurile ceva mai incomode. Ataşaţilor de la mai multe ambasade europene le fusese trimis un mesaj de atenţionare, iar la momentul stabilit, mai întîi la Berna, teleimprimatoarele legate la canale codificate de satelit începură să producă hîrtii. În camerele de comunicaţii de la toate ambasadele, tehnicienii observară că erau folosite cele mai sigure canale de transmisie pe care le aveau la dispoziţie. Prima dintre transmisii îi pregătea pe tehnicieni, stipulînd folosirea unuia dintre cifrurile de unică folosinţă pe care trebuiau să-l scoată din seiful de coduri.

Pentru transmisii extrem de sensibile – de pildă, de genul celor care însoţeau informarea cu privire la începerea unui război – maşinile de cifrat convenţionale pur şi simplu nu erau suficient de sigure. De asta se ocupase reţeaua de spioni Walker-Whitworth. Ieşirea la lumină a afacerii îi forţase pe americani să-şi schimbe rapid şi radical politica de codificare. Fiecare ambasadă

avea un seif – de fapt, un seif aflat în interiorul unui alt seif mai mare – care conţinea un număr de casete audio la prima vedere normale. Fiecare casetă se afla într-o cutie de plastic transparent a cărei culoare reprezenta un cod. Fiecare casetă purta două numere. Primul număr – în cazul acesta, 342 – era numărul primar de înregistrare al casetei. Celălalt – la ambasada din Berna era 68 – desemna caseta propriu-zisă din seria 342. Dacă oriunde în lume cutia vreunei casete era spartă, zgîrîiată sau îndoită, toate casetele din seria respectivă erau imediat arse, presupunîndu-se că acea casetă ar fi fost compromisă.

În cazul de faţă, tehnicianul scoase caseta din cutie, îi citi numărul şi i-o înmînă supervizorului pentru verificare:

– Am citit numărul trei-patru-doi.

– Corect, confirmă supervizorul. Trei-patru-doi.

– Deschid caseta, spuse tehnicianul, clătinînd din cap datorită solemnităţii absurde a evenimentului.

Cutia fu aruncată în coşul de plastic dreptunghiular de lîngă birou, iar tehnicianul introduse caseta într-un casetofon aparent normal, dar scump, care era legat printr-un cablu de un alt teleimprimator situat doi metri mai încolo.

Tehnicianul îşi potrivi telexul original pe suportul de la propriul lui teleimprimator şi începu să lucreze.

Mesajul, deja codificat pe caseta 342 la cartierul general al ANS din Fort Meade, Maryland, fusese cifrat din nou în vederea transmisiei prin statelit pe cea mai sigură maşină de codificat aflată în folosinţa Departamentului de Stat, numită STRIPE, dar, chiar şi dacă cineva ar fi posedat codul STRIPE, tot ce ar fi obţinut ar fi fost un mesaj de genul DEERMO WERAC KEWJRT şi aşa mai departe, din cauza dublei codificări realizate de sistemul cu casetă. Asta ar fi înfuriat cu siguranţă pe oricine ar fi crezut că spărsese sistemul american de codificare. În mod cert îl supăra pe tehnician, care trebuia să se concentreze extrem de tare pentru a dactilografia chestii ca DEERMO WERAC KEWJRT în loc de cuvinte normale, care să aibă sens cel puţin.

Fiecare literă trecu prin casetofon, care o transformă într-un număr de la 1 (A) la 26 (Z), pe care îl adăugă numărului deja existent pe casetă. Aşa încît dacă 1(A) din textul original corespundea cu 1(A) pe casetă, 1 era adunat cu 1, rezultînd 2 (B) pe mesajul cifrat. Cifrele de pe casetă erau absolut aleatorii, fiind

generate de un computer din Fort Meade şi pornind de la zgomotul radio atmosferic. Era un sistem de codificare absolut indescifrabil, cunoscut de tehnicieni drept codul de unică folosinţă. Prin definiţie, era imposibil să prevezi sau să controlezi comportamentul aleatoriu. Atîta vreme cît casetele erau intacte, nimeni nu putea sparge acest cod. Singurul motiv pentru care acest sistem, numit TAPDANCE, nu era folosit pentru orice comunicaţii era dificultatea de a face, a trimite, a păzi şi a inventaria miile de casete de care ar fi fost nevoie, dar acest lucru urma să se schimbe atunci cînd casetele aveau să fie înlocuite de compact-discuri. Profesia de spărgător de coduri există din timpurile elisabetane, iar această minune tehnică ameninţa să o transforme într-un lucru la fel de inutil ca o riglă de calcul.

Tehnicianul continuă să apese pe taste, încercînd să se concentreze în timp ce murmura ceva despre ora tîrzie. Ar fi trebuit să termine serviciul la şase şi se gîndea cu plăcere la cina într-un loc mic şi drăguţ aflat la cîteva sute de metri de ambasadă. Bineînţeles că nu putea vedea mesajul descifrat care ieşea pe teleimprimator la trei metri mai încolo, dar adevărul era că nu-i păsa absolut deloc. Făcea lucruri de genul ăsta de nouă ani şi singurul motiv pentru care nu renunţa le ele era dat de oportunităţile de călătorie. Berna era cel de-al treilea post în străinătate. Nu era la fel de distractiv cum fusese Bangkok, dar era cu mult mai interesant decît cartierul copilăriei lui din Ithaca, New York.

Mesajul avea şaptezeprezece mii de caractere, ceea ce însemna probabil în jur de două mii cinci sute de cuvinte, îşi zise tehnicianul. Dactilografie totul cît de repede putu.

– În regulă? întrebă el cînd fu gata.

Ultimul „cuvînt" fusese ERYTPESM.

– Mda, răspunse ataşatul.

– Excelent.

Tehnicianul luă mesajul teleimprimat pe care tocmai îl dactilografiase şi îl introduse în tocătorul de hîrtie din camera de codificare. De acolo ieşi sub formă de pastă. Apoi scoase caseta din casetofon şi, după ce primi aprobarea supervizorului, merse pînă în colţul camerei. Aici, atîrnînd de un cablu fixat în perete – de fapt, un fir spiralat precum cel de telefon – se afla un magnet mare în formă de potcoavă. Luă magnetul şi îl plimbă încoace şi încolo pe deasupra casetei pentru a distruge informaţia codi-

ficată și înregistrată magnetic. Apoi caseta ajunse în coșul pentru ardere. La miezul nopții, unul dintre soldații din Marină, supravegheat de altcineva, avea să care coșul pînă la crematoriul ambasadei, unde amîndoi urmau să se uite cum hîrțogăraia și alte gunoaie importante strînse în cursul zilei aveau să se mistuiască sub flacăra întreținută de gazul natural. Domnul Bernardi termină de citit mesajul și își ridică privirea.

– Aș vrea ca și secretara mea să dactilografieze atît de repede, Charlie. Am găsit două – doar două! – greșeli. Îmi pare rău că te-am ținut pînă atît de tîrziu.

Atașatul îi întinse o hîrtie de cinci franci.

– Fac cinste cu cîteva beri.

– Mulțumesc, domnule Bernardi.

Chuck Bernardi era un ofițer superior în FBI, gradul său fiind echivalent în armata Statelor Unite, în care fusese demult ofițer de infanterie, cu cel de general de brigadă. Mai avea de stat acolo două luni, după care urma să se întoarcă acasă la cartierul general al FBI și poate să primească un post de agent special la comanda unei echipe operative de mărime medie. Se specializase în directoratul CO – Crimă Organizată – al biroului, ceea ce explica și detașarea lui în Elveția. Chuck Bernardi era expert în descoperirea banilor Mafiei, dintre care o mare parte trecea prin sistemul bancar elvețian. Pe jumătate polițist și pe jumătate diplomat, poziția lui îl adusese în contact cu șefii poliției elvețiene, cu care avea relații de lucru apropiate și prietenoase. Polițiștii din partea locului erau inteligenți, profesioniști și al naibii de eficienți, își zise el. O bătrînică micuță se putea plimba pe străzile din Berna cu o plasă plină de bancnote, simțindu-se în perfectă siguranță. Și, rîse el în sinea lui în timp ce se îndrepta către birou, unele dintre ele probabil că asta și făceau.

Ajuns în birou, Bernardi își aprinse veioza și se întinse după o țigară. Încă nu scuturase scrumul pentru prima oară cînd se lăsă pe spate în scaun și își aținti privirile în tavan.

– Nenorocitul!

Ridică receptorul și îl sună pe cel mai important polițist pe care îl cunoștea.

– Sînt Chuck Bernardi. Aș putea vorbi cu doctorul Lang, vă rog? Mulțumesc... Bună, Karl, sînt Chuck. Trebuie să te văd...

imediat, dacă se poate... e destul de important, Karl, pe cuvînt... La tine în birou ar fi mai bine Nu la telefon, Karl, nu te supăra... Bine, mulţumesc, prietene. Merită, crede-mă. Ajung într-un sfert de oră.

Închise telefonul. Apoi merse pînă la copiatorul Xerox al biroului şi făcu o copie a documentului, scriind că el fusese cel care folosise maşina şi cîte pagini copiase. Înainte de a pleca, puse originalul în seiful lui personal şi îşi îndesă copia în buzunarul hainei. Karl poate că se supărase din cauză că pierdea cina, îşi zise el, dar nu în fiecare zi îţi îmbogăţeşte cineva economia naţională cu o sumă de ordinul a două sute de milioane de dolari. Elveţienii aveau să îngheţe conturile. Asta însemna că şase dintre băncile lor aveau să intre, prin lege, în posesia dobînzilor – şi poate şi în posesia sumelor în sine, pentru că identitatea guvernului care ar fi fost îndreptăţit să primească fondurile putea să nu fie niciodată clară, „forţîndu-i" pe elveţieni să păstreze sumele care în final aveau să ajungă la administraţiile cantoanelor. Iar oamenii se întrebau de ce era Elveţia o ţărişoară atît de bogată, liniştită şi fermecătoare. Nu numai de la schi şi de la ciocolată.

Într-o oră, vestea ajunsese la şase ambasade şi, pe măsură ce soarele străbătea cerul, agenţii speciali ai FBI vizitară birourile mai multor bănci comerciale americane. Ei înmînară codurile de identificare sau numele mai multor conturi, ale căror fonduri considerabile urmau să fie imediat îngheţate printr-o simplă parolă pe calculator. Peste tot lucrurile se desfăşurară în linişte. Nimeni nu trebuia să afle, iar importanţa păstrării secretului fu transmisă – în America şi în străinătate – preşedinţilor de bancă, cooperanţi sub toate aspectele, de către înalţi funcţionari oficiali ai guvernului, în termeni extrem de categorici. (De fapt nu erau banii *lor*, nu-i aşa?) În aproape toate cazurile, aflară poliţiştii, conturile nu aveau o activitate foarte intensă, numărînd în medie două sau trei tranzacţii pe lună; întotdeauna sume mari, bineînţeles. Aveau să fie acceptate depunerile, iar un funcţionar guvernamental belgian sugeră să fie permise transferurile dintre un cont blocat şi un altul, dacă FBI mai deţinea şi codurile altor asemenea conturi – în interiorul unei singure ţări, desigur, sublinie belgianul – pentru a evita alertarea proprietarilor conturilor. Oricum, spuse el, drogurile erau inamicul comun al tuturor

oamenilor civilizaţi şi în mod cert al ofiţerilor de poliţie. Sugestia fu imediat aprobată de directorul Jacobs, cu concursul procurorului general. Chiar şi olandezii susţinură cererea americană, în ciuda faptului că însuşi guvernul olandez vindea droguri în unele magazine celor mai bogaţi dintre tineri. Una peste alta, era un caz clar de capitalism în acţiune. În zonă erau bani murdari, bani care nu fuseseră cîştigaţi pe merit, iar guvernelor nu le plăceau astfel de bani. De aceea îi şi confiscau pentru a-i folosi după propriile nevoi. Băncile fură obligate să păstreze un secret la fel de strict şi de sacru precum cel cu care îşi protejau identitatea depunătorilor.

Totul fusese terminat pînă la sfîrşitul orelor de program de vineri. Reţelele de computere ale băncilor rămaseră în funcţiune. Oamenii legii aveau acum la dispoziţie două zile pline în plus pentru a examina în amănunt tranzacţiile monetare. Dacă ar mai fi găsit şi alţi bani aflaţi în legătură cu conturile deja îngheţate, acele fonduri ar fi fost îngheţate la rîndul lor şi, în cazul băncilor europene, confiscate. Prima lovitură în privinţa asta fu dată la Luxemburg. Deşi băncile elveţiene erau renumite în lume pentru confidenţialitatea lor, singura diferenţă reală între securitatea operaţiunilor lor şi cea a operaţiunilor băncilor din cele mai multe ţări europene era faptul că Belgia, de pildă, nu era înconjurată de Alpi şi că Elveţia nu fusese cotropită de armate străine atît de recent precum vecinii ei europeni. În afară de asta, integritatea băncilor era identică, şi, în mod legitim, bancherii non-elveţieni urau Alpii pentru că le ofereau confraţilor lor elveţieni un astfel de avantaj accidental în afaceri. Dar în acest caz, cooperarea fusese cuvîntul de ordine. Pînă duminică seara fuseseră identificate alte şase noi conturi „murdare", şi alte o sută treizeci şi cinci de milioane de dolari fură blocate computerizat.

La Washington, directorul Jacobs, directorul-adjunct Murray şi specialiştii de la brigada crimă organizată şi de la Departamentul Justiţiei ieşiră din birouri pentru a lua o cină binemeritată la restaurantul Jockey Club. Sub paza oamenilor din garda directorului, cei zece bărbaţi îşi oferiră o cină superbă pe cheltuiala guvernului. Un reporter sau un luptător pentru cauza comună poate că ar fi obiectat, dar cina era cu adevărat meritată. Operaţiunea TARPON era cel mai mare succes din războiul con-

tra drogurilor. Avea să fie dată publicității, căzură ei de acord, înainte de sfîrșitul săptămînii.

– Domnilor, spuse Dan Murray, ridicîndu-se cu al... nu-și mai amintea al cîtelea pahar de Chablis. Pentru Paza de Coastă a Statelor Unite!

Cu toții se ridicară într-un cor de rîsete care îi deranjau pe ceilalți clienți din restaurant.

– Paza de Coastă a Statelor Unite!

Ce păcat, observă unul dintre avocații Departamentului Justiției, că nu știau cuvintele de la *Semper Paratus*.

Petrecerea se sparse pe la ora zece. Oamenii însărcinați cu paza directorului schimbară priviri. Emil exagerase cu băutura, iar a doua zi dimineață avea să fie un ursuleț mahmur și morocănos – cu toate că avea să le ceară tuturor scuze înainte de prînz.

– Vineri după-masă zburăm la Bogota, le spuse el în intimitatea mașinii lui oficiale, un Oldsmobile. Faceți-vă planurile, dar nu informați aviația pînă miercuri. Nu vreau scurgeri de informații aici.

– Da, domnule, răspunse șeful pazei.

Nici el nu aștepta cu plăcere escapada. În special acum. Drogații aveau să fie furioși, dar vizita avea să-i ia prin surprindere. La știri urma să se spună că Jacobs rămînea în D.C. pentru a lucra, iar ei nu s-ar aștepta să apară în Columbia. Chiar și așa, măsurile de securitate aveau să fie ample. El și agenții lui urmau să-și petreacă ceva mai mult timp cu poligonul propriu de tir din Clădirea Hoover, exersîndu-și îndemînarea în mînuirea pistoalelor automate și a puștilor-mitralieră. Nu puteau să accepte să i se întîmple ceva lui Emil.

Moira află marți dimineață. Pînă atunci auzise și ea, bineînțeles, de TARPON. Știa că era o călătorie care trebuia să fie secretă, și nu avea nici o îndoială că urma să fie periculoasă. Nu avea să-i spună lui Juan înainte de joi seară. Trebuia, totuși, să fie prevăzătoare. Își petrecu restul săptămînii întrebîndu-se ce fel de loc special avea el în Munții Blue Ridge.

Nu mai conta faptul că uniformele erau kaki în loc să fie pictate în culori de camuflaj. Cu petele de transpirație și cele de

noroi, membrii plutonului ajunseseră să aibă exact aceeaşi culoare ca şi pămîntul pe care se ascundeau. Se spălaseră cu toţii o dată în pîrîul din care îşi luau apa, dar nimeni nu folosise săpun de teama ca nu cumva spuma sau mirosul să alerteze pe cineva din josul apei. În condiţiile date, spălatul fără săpun era chiar mai rău decît sărutatul propriei surori. Totuşi, îi răcorise, iar pentru Chavez reprezenta una dintre cele mai plăcute amintiri. Se simţise confortabil pentru – cît să fi fost? – zece minute glorioase. După alte zece minute transpirase din nou. Clima era cruntă, cu temperaturi care atingeau patruzeci de grade într-o după-amiază noroasă. Dacă asta era o junglă blestemată, se întrebă Chavez, atunci de ce dracu' nu ploua? Partea bună era că nu trebuiau să se deplaseze cine ştie cît. Cele două gunoaie care păzeau aeroportul îşi petreceau cea mai mare parte a timpului dormind, fumînd – probabil marijuana, îşi zise Chavez – şi în general tăind frunză la cîini. Îl uimiseră o dată, cînd traseseră în cutii de conserve aşezate pe pistă. Asta ar fi putut deveni periculos, dacă direcţia focului n-ar fi ocolit punctul de observaţie, iar Chavez folosise prilejul pentru a evalua priceperea duşmanilor în ale armelor. La dracu', îi spuse el brusc lui Vega. Acum se pregăteau din nou de asta. Îşi puseseră trei cutii de conserve de fasole – din cele mari – cam la o sută de metri de cabană şi trăgeau încontinuu, ţinînd puştile la şold precum actorii.

– Isuse, ce idioţi, rosti el, privind prin binoclu.

– Lasă-mă să văd şi eu.

Vega ajunse să privească exact în momentul în care unul dintre ei nimeri o cutie din a treia încercare.

– La dracu', aş putea nimeri tîmpeniile alea de aici...

– Point, aici Six, ce mama dracului se întîmplă? se auzi în radio cîteva clipe mai tîrziu. Vega răspunse.

– Six, aici Point. Prietenii noştri se joacă iar de-a găuritu'. Linia lor de foc este departe de noi, domnule. Dau găuri în nişte cutii de conserve. Trag ca dracu', domnule căpitan.

– Vin la voi.

– Înţeles.

Ding aşeză radioul jos.

– Vine căpitanul. Cred că zgomotul l-a enervat.

– Da' ştiu că îşi face griji, remarcă Vega.

– De-aia sînt plătiţi ofiţerii, nu?

Ramirez apăru trei minute mai tîrziu. Chavez se întinse să-i ofere binoclul, dar căpitanul şi-l adusese pe al lui de data asta. Se întinse pe jos şi începu să privească exact la timp ca să vadă zburînd a doua cutie de conserve.

– Aha.

– Două cutii, două încărcătoare pline, explică Chavez. Le place să danseze. Presupun că muniţia e ieftină prin locurile astea.

Ambii paznici continuau să fumeze. Căpitanul şi sergentul îi priviră cum glumeau şi rîdeau în timp ce trăgeau. Probabil că sînt la fel de plictisiţi ca şi noi, îşi zise Ramirez. După primul avion nu mai fusese deloc activitate aici la RENO, iar soldaţii urau plictiseala chiar mai mult decît cetăţenii obişnuiţi. Unul dintre ei – era greu să-i deosebească pentru că erau aproximativ la fel de mari şi purtau acelaşi fel de haine – introduse un alt încărcător în automatul lui AK-47 şi trase o salvă de zece focuri. Micile movile de praf stîrnite merseră pînă la cutia rămasă, dar n-o atinseră.

– Nu ştiam că o să fie aşa de uşor, domnule, remarcă Vega din spatele înălţătorului mitralierei lui. Ce adunătură de rataţi!

– Dacă gîndeşti aşa, *Oso*, ai să te transformi într-un ratat tu însuţi, zise Ramirez pe un ton serios.

– Ştiu asta, domnule căpitan, dar nu mă pot opri să văd ceea ce văd.

Ramirez îşi îndulci reproşul cu un zîmbet.

– Presupun că ai dreptate.

În sfîrşit, se duse şi ultima cutie. Trăseseră în medie treizeci de cartuşe pentru o ţintă. Apoi paznicii începură să împingă cutiile pe pistă cu ţevile puştilor.

– Ştii, zise Vega după cîteva clipe, nu i-am văzut curăţindu-şi armele încă.

Pentru membrii plutonului, curăţirea armelor era o treabă la fel de obişnuită ca rugăciunile de seară şi de dimineaţă pentru preoţi.

– AK-urile rezistă la multe. De asta sînt bune, îi instrui Ramirez.

– Da, domnule.

În final se plictisiră şi paznicii. Unul dintre ei recuperă cutiile. În timp ce făcea asta apăru un camion. Chavez fu surprins să

constate că nu-i prevăzuse defel venirea. Vîntul era puternic, dar chiar şi aşa, nu-i trecuse prin cap că n-avea să aibă la dispoziţie cel puţin un minut sau două de avertizare. Asta trebuia reţinut. În camion erau trei oameni, dintre care unul în spate. Şoferul coborî şi se îndreptă spre cei doi paznici. După o secundă arătă spre pămînt şi urlă – îl puteau auzi de la cinci sute de metri distanţă, chiar dacă nu putuseră auzi camionul, ceea ce părea într-adevăr bizar.

– Despre ce e vorba? întrebă Vega.

Căpitanul Ramirez rîse încet.

– DOS. E furios din cauza DOS.

– Ha? întrebă Vega.

– Distrugere datorită Obiectelor Străine. Dacă tragi unul dintre tuburile alea de cartuşe într-un motor de avion, îl face zob. Mda – uite, îşi strîng tuburile.

Chavez îşi întoarse binoclul către camion.

– Văd nişte cutii acolo, domnule. Poate că avem un transport în seara asta. Cum se face că nu sînt butoaie de combustibil – aşa, da! Domnule căpitan, ultima oară cînd eram aici n-au alimentat avionul, nu-i aşa?

– Avionul pleacă de pe aeroport normal la treizeci de kilometri de aici, explică Ramirez. Poate că n-au nevoie să termine... Pare totuşi ciudat.

– Poate că au butoaie de combustibil în colibă... ? se întrebă Vega.

Căpitanul Ramirez se încruntă. Ar fi vrut să trimită doi oameni mai aproape ca să verifice terenul, dar ordinele nu-i permiteau asta. Singura recunoaştere pe care trebuiau s-o facă era pentru a verifica dacă aeroportul mai avea şi alte trupe de pază. Nu se apropiaseră niciodată la mai puţin de patru sute de metri de zona descoperită, şi atunci supraveghindu-i îndeaproape pe cei doi paznici. Ordinele lui operaţionale erau să nu-şi asume nici cel mai mic risc de a lua contact cu inamicul. Deci, nu aveau voie să patruleze, chiar dacă acest lucru le-ar fi dat mai multe informaţii despre inamic – le-ar fi dat informaţii de care era posibil să fi avut nevoie. Era pur şi simplu ştiinţă militară, îşi zise el, şi ordinul de a nu o face era un ordin stupid, deoarece presupunea la fel de multe – sau chiar mai multe – riscuri decît avea pretenţia că evită, dar ordinele rămîneau ordine. Oricine

le-ar fi dat nu cunoştea prea multe despre ştiinţa militară. Era primul contact al lui Ramirez cu acest fenomen, din moment ce nici el nu era suficient de bătrîn ca să-şi amintească de Vietnam.

– Or să stea acolo afară toată ziua, zise Chavez.

Părea că şoferul camionului îi pusese să-şi numere tuburile, şi niciodată nu se puteau găsi toate nenorocitele alea de resturi. Vega se uită la ceas.

– Apune peste două ore. Vrea cineva să parieze că o să avem afaceri diseară? Pun o sută de pesos că o să apară un avion înainte de ora douăzeci şi două.

– Nici un pariu, zise Ramirez. Tipul ăla înalt de lîngă camion tocmai a deschis o cutie cu artificii.

Căpitanul plecă. Trebuia să facă o transmisie radio.

La Corezal fuseseră două zile liniştite. Clark tocmai se întorsese de la un prînz întîrziat la Clubul Ofiţerilor Fort Amador – curios, şeful armatei panameze avea biroul în aceeaşi clădire; şi mai curios, deoarece pentru moment el nu era foarte popular printre militarii americani. Obiceiurile locale erau bune, îşi zise el. În special cele referitoare la dormitul în timpul celei mai fierbinţi perioade a zilei. Aerul rece din maşină – aerul condiţionat era menit să protejeze echipamentele electronice, în special împotriva umidităţii excesive de acolo – îi provocă şocul de care avea nevoie pentru a se trezi.

Echipa KNIFE punctase în prima seară cu un singur avion. Două dintre celelalte echipe înscriseseră şi ele puncte, dar unul dintre avioane reuşise să ajungă la destinaţie fiindcă interceptorului F-15 i se stricase radarul la zece minute după decolare, spre mîhnirea tuturor. Dar asta era o problemă la care te puteai aştepta atunci cînd era în derulare o operaţiune de un asemenea fel. Două din trei nu era rău deloc, mai ales dacă luai în considerare şi care fuseseră şansele cu doar o lună înainte, pe vremea cînd băieţii de la vamă erau norocoşi dacă înhăţau un singur avion într-o lună. Mai mult însă, una dintre echipe nu observase nimic. Aeroportul lor părea complet inactiv, în contradicţie cu informaţiile spionajului care arătau foarte promiţător cu doar o săptămînă înainte. Asta era un alt pericol al operaţiunilor în teren.

– VARIABLE, aici KNIFE, terminat spuse difuzorul fără vreun avertisment prealabil.

– KNIFE, aici e VARIABLE. Te auzim clar şi tare. Sîntem pe recepţie, terminat.

– Avem activitate la RENO. Posibil transport în seara asta. Vă vom ţine la curent. Terminat.

– Înţeles, recepţionat. Vom fi aici. Încheiat.

Unul dintre băieţii de la operaţiuni ridică receptorul unui alt canal radio.

– EAGLE'S NEST, aici VARIABLE... Fiţi gata... Înţeles. Vă vom ţine la curent. Încheiat.

Puse jos receptorul şi se întoarse.

– Îi vor trezi pe toţi. Interceptorul este gata. Se pare că radarul a avut nevoie de nişte piese noi. Acum funcţionează, iar Forţele Aeriene îşi prezintă scuzele.

– Era şi cazul s-o facă, mormăi celălalt băiat de la operaţiuni.

– Băieţi, voi vă gîndiţi vreodată că o operaţiune poate să meargă şi prea bine? întrebă Clark de la locul lui din colţ.

Cel mai bătrîn dintre cei doi vru să spună ceva urît, dar se abţinu, remarcă Clark.

– Trebuie să ştie că se întîmplă ceva ciudat. Nu vrem să apară prea evident, îi explică Clark celuilalt.

Apoi se lăsă pe spate şi închise ochii. Putea foarte bine să mai prindă o bucată din acea siestă, îşi spuse el. Putea să fie o noapte lungă.

Lui Chavez i se împlini dorinţa imediat după asfinţit. Începu să plouă uşor, iar norii care se adunau dinspre vest promiteau averse şi mai mari. Echipa aeroportului îşi repartiză artificiile – ceva mai multe decît ultima oară, remarcă el – şi curînd după aceea sosi şi avionul.

Ploaia făcea observaţia dificilă. Lui Chavez i se păru că, din colibă, cineva trăsese un furtun de combustibil. Poate că înăuntru erau cîteva bidoane cu carburant, poate şi o pompă de mînă, dar posibilităţile lui de observaţie la aproape şase sute de metri variau o dată cu ploaia. Se mai întîmplă ceva. Camionul porni pe mijlocul pistei şi şoferul mai aprinse încă cel puţin zece focuri pentru a marca linia mediană. Avionul decolă la douăzeci de minute după ce aterizase, iar Ramirez vorbea deja prin radio pe canalul de satelit.

– Ai luat numărul de pe coadă? întrebă Variable.

– Nu, răspunse căpitanul. Acum plouă destul de rău. Vizibilitatea e o porcărie. Dar a decolat la douăzeci cincizeci şi unu Lima, îndreptîndu-se către nord-nord-vest.

– Înţeles, am recepţionat. Încheiat.

Lui Ramirez nu-i plăcea efectul pe care l-ar fi putut avea vizibilitatea redusă asupra echipei lui. Luă alţi doi soldaţi şi întări paza la punctul de comandă, dar ar fi putut la fel de bine să nu se deranjeze. Paznicii nu se mai obosiră de data asta să stingă focurile, lăsînd ploaia să ude totul. Camionul plecă la scurtă vreme după decolarea avionului, iar cei doi paznici de pistă pedepsiţi se retraseră în colibă pentru a se usca. Cu totul, se gîndi el, misiunea nu putea deveni mult mai uşoară de atît.

Şi Bronco era plictisit. Nu că nu i-ar fi plăcut ceea ce făcea, dar nu prea era cu adevărat nici o provocare în lucrul ăsta. Şi în plus se înţepenise la patru victime, şi mai avea nevoie doar de una pentru a deveni un as. Pilotul de vînătoare era sigur că şi-ar fi îndeplinit misiunea mai bine dacă ar fi luat prizonierii vii – dar la dracu', să-i omori pe nenorociţii ăia era... mulţumitor, chiar dacă nu era cine ştie ce provocare. Zbura pe un avion proiectat să se măsoare cu cele mai bune aparate ruseşti de vînătoare. Să interceptezi un Twin Beech era cam la fel de greu ca o plimbare pînă la Clubul O pentru cîteva beri. Poate în seara asta să încerce ceva diferit... dar ce?

Asta îi dădu ceva la care să se gîndească, în timp ce se învîrtea la nord de Canalul Yucatan, exact în spatele avionului E-2C, şi bineînţeles în afara culoarelor normale de zbor. Transmisia cu privire la contact veni aproape exact la momentul potrivit. Întoarse spre sud pentru interceptare, ceea ce îi luă cu puţin peste zece minute.

– Ahoe, îi spuse el lui Hawkeye. Sînt cu ochii pe ţintă.

Iar un bimotor, deci un alt traficant de cocaină. Căpitanul Winters era încă furios pentru noaptea trecută. Cineva uitase să verifice programarea pentru întreţinere la avionul lui şi bineînţeles că drăcia se defectase exact la momentul la care producătorul spusese că se va defecta, adică după cinci sute trei ore. Incredibil cît de bine puteau estima. Incredibil că un interceptor de zeci de milioane de dolari rămăsese cu burta în sus din cauza unei drăcii de cinci dolari, a unei diode, a unui cip sau a orice Dumnezeu ar

fi fost. Costase cinci dolari. Ştia asta pentru că i-o spusese sergentul.

Ei bine, iată-l. Arăta ca un Beech King Air. Zbura fără lumini, cu mult mai jos decît cea mai economică altitudine de zbor a lui.

Bine, îşi zise Bronco, încetinindu-şi avionul, după care aprinse luminile şi făcu prima transmisie radio.

Era în mod sigur ceva legat de droguri. Făcu acelaşi lucru idiot pe care îl făceau toţi, reduse puterea, scoase flapsurile şi coborî cît de mult putu. Winters nu trecuse niciodată de nivelul patru la Donkey Kong, dar să dobori un avion adevărat în condiţiile astea era cu mult mai uşor şi nici măcar nu trebuia să introduci douăzeci şi cinci de cenţi... el era însă plictisit.

În regulă, hai să încercăm altceva.

Lăsă avionul să coboare, menţinîndu-şi altitudinea şi viteza pentru a-l depăşi cu mult. Verifică dacă avea toate luminile stinse, apoi angajă avionul Eagle într-un viraj strîns către stînga. Asta îi aduse ţinta pe radar şi îi permise să identifice avionul King Air pe senzorii cu unde infraroşii, care erau legaţi la un videocasetofon în acelaşi mod în care erau legate şi armele avionului.

Crezi că m-ai dus de nas, nu-i aşa?

Acum partea distractivă. Noaptea era cu adevărat întunecată. Fără stele, fără lună, cu un plafon solid de nori la zece sau unsprezece mii de metri. Eagle era vopsit într-o nuanţă bleu-gri care se presupunea că se confunda cu cerul şi care noaptea era şi mai greu de observat decît negrul mat. Era invizibil. Ştia că echipajul din Beech îl căuta peste tot. Peste tot, numai în faţă nu.

Zburau la cincisprezece metri şi căpitanul Winters văzu pe ecran cum coada lor azvîrlea spumă din coama valurilor – sub doi metri înălţime, îşi zise el – la ceva mai mult de o milă distanţă. Se îndreptă direct spre ei la treizeci de metri înălţime şi cinci sute de noduri. Cînd ajunse exact la o milă distanţă, îşi aprinse din nou luminile.

Era atît de previzibil. Pilotul avionului Beech văzu luminile strălucitoare care se apropiau, aparent exact în faţă, şi făcu instinctiv ceea ce ar fi făcut orice pilot. Viră strîns dreapta şi coborî – exact cincisprezece metri – plonjînd spectaculos în mare. Probabil că nici nu avusese timp să-şi dea seama unde greşise, îşi zise Bronco, apoi izbucni într-un rîs sonor.

13

Un week-end însîngerat

Nu era prea corect să-l facă să aştepte, nu? îşi zise Moira, conducînd maşina către casă în după-amiaza zilei de miercuri. Dar dacă nu putea veni? Dacă trebuia să fie anunţat din timp? Dacă avea ceva important de făcut la sfîrşitul săptămînii? Dacă nu reuşea să ajungă la întîlnire?

Trebuia să-i telefoneze.

Doamna Wolfe vîrî mîna în poşeta de pe scaunul din dreapta, căutînd hîrtia cu antetul hotelului. Era tot acolo, în buzunăraşul închis cu fermoar, iar numele scrise pe ea păreau să-i ardă degetele. Trebuia să-l sune.

Tocmai în această după-amiază se crease şi un blocaj de circulaţie. Cuiva îi explodase cauciucul pe 14th Street Bridge. Simţi cum îi transpirau palmele la volan. Dar dacă el nu reuşea să vină?

Şi copiii? Erau destul de mari ca să-şi poarte singuri de grijă. Aceasta era partea cea mai simplă a problemei. Dar cum să le explice că mama lor pleca în week-end ca să... cum spuneau ei? „Să se reguleze." *Mama lor.* Oare cum vor reacţiona? Nu-i trecuse prin minte că îngrozitorul ei secret încetase să mai fie o taină – cel puţin pentru copii, pentru colegii de serviciu şi pentru şef. Ar fi fost şocată să afle că aceştia nu aşteptau decît ca ea *să se lase regulată*.

Moira Wolfe ratase revoluţia sexuală cu numai un an sau doi. Îşi păstrase virginitatea temătoare, pasionată, înfricoşată şi plină de speranţă pînă în patul conjugal, închipuindu-şi întot-

deauna că și cu soțul ei se petrecea același lucru. Probabil că așa se și întîmplase – își spusese ea atunci și în repetate rînduri – întrucît prima oară fuseseră amîndoi stînjeniți și neîndemînatici. După trei zile învățaseră esențialul – iubirea și vigoarea tinereții înving orice obstacol – iar în următorii douăzeci de ani tinerii însurăței de atunci deveniseră cu adevărat o singură ființă.

Golul lăsat în viața ei de pierderea soțului era ca o rană deschisă care refuza să se cicatrizeze. La căpătîiul patului păstra fotografia lui, datînd cu numai un an înainte de moarte și care-l înfățișa meșterind ceva la barcă. Nu mai era un flăcăiandru, talia i se mai îngroșase, părul i se rărise, dar surîsul rămăsese același. Care fuseseră cuvintele lui Juan? „În privirea ta se citește dragostea oferită și cea revărsată asupra ta". Frumos spus, își zise Moira.

Doamne! Oare ce-ar zice Rich?

Își pusese întrebarea în nenumărate rînduri: de fiecare dată cînd privea fotografia înainte de-a merge la culcare, de fiecare dată cînd își privea copiii înainte de-a merge la culcare, de fiecare dată cînd îi vedea venind sau plecînd de acasă, în speranța că ei nu bănuiau nimic. Și totuși, undeva, în adîncul subconștientului, intuia că ei știau ce se întîmpla.

Dar ce putea să facă? Să poarte veșminte negre de văduvă? Era un obicei din vremuri de mult apuse. Ținuse doliu atît cît se cuvenea, nu? Plînsese singură, în patul conjugal, amintindu-și cîte o frază de-a lui Rich sau la aniversarea anumitor zile, care căpătaseră sens în decursul celor douăzeci și doi de ani cît viețile lor se împletiseră într-una singură – ori pur și simplu privind fotografia soțului în barca pentru care strînseseră bani ani în șir...

Oare ce vrea lumea de la mine? se întrebă ea, cuprinsă brusc de deznădejde. *Am și eu viața mea. Dorințele mele.*

Dar ce-ar spune Rich?

Rich nu avusese răgazul să mai spună nimic. Murise în drum spre serviciu, la două luni după ce medicul curant îi spusese că ar trebui să mai dea jos vreo cîteva kilograme, că tensiunea arterială era puțin cam mare – dar nu atît cît să se alarmeze – și că, pentru un bărbat trecut de patruzeci de ani, stătea bine cu colesterolul. După aceea îl sfătuise să vină la control în anul următor. Pe urmă, la ora 7.39 dimineața, mașina lui Rich ieșise de pe carosabil, oprindu-se într-un gard. Un polițist aflat la

numai un bloc depărtare se apropiase, remarcînd cu uimire că şoferul rămăsese în maşină şi întrebîndu-se dacă era cu putinţă ca cineva să se suie beat la volan încă din primele ore ale dimineţii. Apoi constatase că omul nu avea puls. Chemase de urgenţă o ambulanţă. Infirmierii îl găsiseră pe poliţist făcîndu-i lui Rich masaj cardiac, după care, confirmînd bănuiala acestuia cum că fusese vorba de un atac de cord, luaseră imediat măsurile necesare pentru astfel de cazuri. Însă fără nici un rezultat. Anevrism al creierului. Un vas de sînge cedase – aşa cum se pronunţase medicul după autopsie. Rich nu avusese nici o şansă. De ce se întîmplase aşa...? Putea fi ceva ereditar, dar nu neapărat. Nu, nu, nici o legătură cu tensiunea arterială. Rich suferise de ceva aproape imposibil de diagnosticat. Se plîngea cumva de dureri de cap? Nici măcar asta? Doctorul se îndepărtase cu paşi egali şi liniştiţi, regretînd că nu avea cum să-i ofere mai multe explicaţii, şi părînd mai curînd întristat decît agasat de faptul că medicina nu deţinea toate răspunsurile, drept care niciodată nu puteai şti prea mult. (*Pur şi simplu s-a întîmplat* – aşa discutau doctorii între ei, dar cum să spună asta faţă de familie?) Moartea survenise fără dureri, urmase medicul, neştiind nici el dacă acesta era adevărul. Însă cum amănuntul nu mai avea acum nici o importanţă, făcuse precizarea pe un ton plin de convingere, astfel încît văduva să se consoleze măcar cu gîndul că soţul ei murise fără să sufere. Apoi, înmormîntarea. Fusese de faţă şi Emil Jacobs, a cărui soţie urma să plece în curînd dintre cei vii. Doamna Jacobs ieşise din spital special ca să asiste la înmormîntare, alături de soţul pe care avea să-l părăsească peste puţină vreme. Cum mai plînseseră cu toţii...

Nu era cinstit. Nu era cinstit că trebuise să închidă ochii fără să-şi ia rămas-bun. Pornind spre uşă, o sărutase cu buzele pe care încă stăruia gustul cafelei şi precizase că la întoarcere se va abate pe la Safeway. Ea se dusese să-şi vadă de treburi. Nici măcar nu-l privise cum se suia în maşină pentru ultima oară. Luni întregi îşi făcuse reproşuri pentru asta.

Oare ce-ar zice Rich?

Dar Rich murise. Doi ani de văduvie erau de-ajuns.

Cînd ajunse acasă, copiii terminaseră deja de mîncat. Moira urcă în camera ei, ca să-şi schimbe hainele. Aici se trezi uitîndu-se la telefonul aflat pe noptieră, chiar lîngă fotografia lui Rich. Se

așeză pe pat, cu ochii la aparat, încercînd să reziste tentației. După un minut, scoase hîrtiuța din poșetă și, răsuflînd adînc, începu să formeze numărul. În receptor răsunară piuiturile caracteristice legăturilor internaționale, apoi un glas răspunse:

– Diaz y Diaz.

– Fiți amabilă, aș putea vorbi cu Juan Diaz? se adresă Moira femeii de la celălalt capăt al firului.

– Cine întreabă, vă rog? se interesă aceasta, vorbind acum în englezește.

– Moira Wolfe.

– Ah, señora Wolfe! Sînt eu, Consuela. Fiți bună și așteptați *un momento*.

Urmară cîteva clipe de tăcere.

– Señora Wolfe, domnul Diaz a plecat în fabrică. Nu pot da de dumnealui. Doriți să-i comunic să vă sune?

– Da. Sînt acasă.

– *Si*. Am să-i spun. Señora...

– Da?

– Vă rog să mă iertați, dar trebuie să vă mărturisesc ceva. De la moartea Mariei... señor Juan e ca și fiul meu... De cînd v-a cunoscut, señora, e iarăși fericit. Mă temeam că niciodată... Vă implor să nu-i pomeniți despre ce v-am spus acum, dar vă mulțumesc pentru tot. I-ați făcut un mare bine lui señor Juan. Aici la birou ne rugăm cu toții pentru dumneavoastră amîndoi, să fiți fericiți împreună.

Era exact ce-și dorea Moira să audă.

– Consuela, Juan mi-a vorbit nespus de frumos despre dumneata. Poți să-mi spui Moira.

– Mă tem c-am vorbit mai mult decît se cuvine. Îl găsesec eu pe señor Juan, oriunde s-ar afla.

– Mulțumesc, Consuela. La revedere.

Consuela – al cărui nume adevărat era Maria (de unde și numele dat de Felix/Juan „răposatei" sale soții) – avea douăzeci și cinci de ani și absolvise o școală locală de secretariat. Nutrind speranța să cîștige peste posibilitățile oferite de o asemenea slujbă, făcuse contrabandă cu droguri în America – mai precis, în Miami și Atlanta – în vreo șase rînduri, după care un telefon dat din partea cuiva apropiat o determinase să-și schimbe mese-

ria. Acum aducea fel şi fel de servicii foştilor ei patroni, continuîndu-şi mica sa afacere în afara oraşului Caracas. Era plătită cu cinci mii de dolari pe săptămînă numai ca să răspundă la telefon. Desigur, aceasta era doar una dintre sarcinile ei. Prin urmare, trecu la următoarea şi formă un număr. Auzi în receptor nişte păcănituri neobişnuite, bănuind că apelul fusese transferat de la numărul format de ea la altul, pe care nu-l cunoştea.

– Alo?

– Señor Diaz? Sînt eu, Consuela.

– Spune.

– Acum cîteva minute a sunat Moira. Vă roagă să-i telefonaţi acasă.

– Mulţumesc.

Şi puse receptorul în furcă.

Cortez îşi privi ceasul de birou. O va lăsa să aştepte... douăzeci şi trei de minute. Locuinţa lui era o vilă luxoasă din Medellín, la numai două case depărtare de cea a şefului. Oare aceasta să fi fost convorbirea aşteptată? se întrebă el. Îşi aminti cît de nerăbdător era pe vremuri – dar asta se întîmpla demult, pe cînd de-abia îşi începuse cariera de ofiţer de informaţii – iar apoi se concentră din nou asupra hîrtiilor din faţa sa.

Douăzeci de minute mai tîrziu, se uită din nou la ceas, apoi îşi aprinse o ţigară, cu ochii la acele care se mişcau încet pe cadran. Surîse, întrebîndu-se ce simţea ea, la două mii de mile depărtare, aşteptîndu-i telefonul. Oare la ce se gîndea? După ce fumă ţigara pînă la jumătate, decise că sosise vremea să afle răspunsul la întrebare. Ridică receptorul şi formă numărul.

La celălalt capăt răspunse Dave.

– Alo?

Se încruntă uşor.

– Legătura e foarte proastă. Puteţi să repetaţi? A, da.

Aşteptaţi o clipă. Dave ridică ochii, întîlnind privirea mamei aţintită asupra lui.

– Pentru tine, mamă.

– Vorbesc din camera mea, hotărî Moira şi porni spre scări, silindu-se să meargă cît mai încet cu putinţă.

Dave astupă receptorul cu palma.

– Ghiciţi cine-i la telefon!

Cei din sufragerie schimbară priviri pline de subînţelesuri.

– Alo, o auzi Dave pe maică-sa răspunzînd la celălalt aparat.

Puse discret receptorul în furcă.

Mult noroc, mamă.

– Moira, aici e Juan.

– Eşti liber la acest sfîrşit de săptămînă? întrebă ea.

– Sîmbătă şi duminică? Eşti sigură?

– Eu sînt liberă de vineri la prînz pînă luni dimineaţă.

– Va să zică... Stai aşa, să mă gîndesc.

La o depărtare de două mii de mile, Cortez se uită afară pe fereastră, înspre clădirea de vizavi.

Oare să fie o cursă? Nu cumva secţia de informaţii a FBI-ului... Dar dacă totul era... Bineînţeles că nu!

– Moira, trebuie să discut cu cineva. Te rog, aşteaptă un minut. Se poate?

– Da.

În glasul ei se ghicea limpede entuziasmul. Cortez apăsă pe butonul de schimbare a liniei, lăsînd-o să aştepte două minute pe ceas, după care reveni.

– Vineri după-amiază voi fi la Washington.

– Adică tocmai... tocmai bine.

– Unde ne întîlnim? La aeroport? Poţi să mă aştepţi la aeroport?

– Da.

– Nu ştiu cu ce avion sosesc. Ne vedem la... în faţa agenţiei Hertz, la ora 3. Vei fi acolo, da?

– Voi fi acolo.

– Şi eu, Moira. Pe curînd, iubito.

Moira Wolfe privi din nou fotografia. Zîmbetul lui Rich era acelaşi. Cu siguranţă însă că nu era un surîs acuzator.

Cortez se ridică de la birou şi ieşi din încăpere. În clipa cînd se ivi în prag, omul de pază de pe coridor se ridică în picioare.

– Mă duc să-l văd pe *el jefe*, zise el simplu.

Paznicul apropie telefonul celular de gură ca să transmită informaţia.

Dificultăţile de ordin tehnic erau foarte mari, cea mai mare dintre ele fiind alimentarea cu curent electric. În timp ce bazele

primeau circa cinci sute de wați, stațiile mobile aveau dreptul la cel mult șapte, iar aparatele portabile cu baterii, pe care preferau cu toții să le folosească, funcționau cu trei sute de miliwați, astfel încît, chiar și cu o uriașă antenă parabolică, semnalul primit abia dacă atingea intensitatea unei șoapte. Însă RHYOLITE-J era un instrument extrem de sofisticat – rezultatul unor investiții de miliarde de dolari în cercetare și dezvoltare. O parte a problemei fusese rezolvată prin electronica de vîrf – restul prin diverse computere. Semnalele primite erau rescrise în codul digital – adică cifre de unu și zerouri – cu ajutorul unui computer relativ simplu, apoi transmise la Fort Huachuca, unde un alt computer, incomparabil mai performant, cerceta datele brute, încercînd să le descopere sensul. Electricitatea statică aleatorie era eliminată printr-un procedeu simplu din punctul de vedere matematic, dar extrem de repetitiv – un algoritm care compara între ele datele apropiate, apoi, printr-un proces de aproximare a valorilor numerice, elimina circa nouăzeci la sută din bruiaj – permițînd computerului să transforme datele recepționate prin satelit într-o conversație relativ ușor de înțeles. Dar acesta era numai începutul.

Motivul pentru care Cartelul folosea telefoane celulare pentru comunicările zilnice era securitatea. Existau vreo șase sute de frecvențe separate, toate pe ultrascurte, între 825–845 și 870–890 MHz. Un mic computer aflat la bază completa convorbirea, alegînd la întîmplare o frecvență disponibilă, schimbînd-o cu o alta mai bună în caz că recepția unei comunicări de la un telefon mobil pierdea din calitate. În sfîrșit, aceeași frecvență putea fi utilizată simultan la diferite convorbiri între „celule“ învecinate ale aceleiași rețele – de unde și numele sistemului. Datorită acestui mod de operare, nici o poliție din lume n-ar fi putut intercepta convorbirile efectuate cu telefoane celulare. Chiar și fără interferențe, comunicările puteau fi înțelese limpede, fără a fi neapărat nevoie de un cod.

Cel puțin așa credeau cu toții.

Guvernul SUA se ocupase de interceptarea radio a comunicațiilor străine încă din zilele faimoasei Camere Negre de la Yardley – operațiune cunoscută de specialiști sub numele de Comint sau Sigint, adică informații asupra comunicațiilor sau semnalelor.

Nu existau informații mai sigure decît cuvintele adresate de inamic propriului său popor. Era un domeniu în care America excelase vreme de mai multe generații. Constelații întregi de sateliți serveau la interceptarea mesajelor trimise de alte națiuni sau a unor fragmente de comunicații radio – semnale secundare provenind din relee cu microunde. Adeseori codificate, semnalele erau de cele mai multe ori procesate la sediul Agenției pentru Securitate Națională din Fort Meade, Maryland, între Washington și Baltimore, în ale cărei subsoluri, întinse pe o suprafață de zeci de metri pătrați, se găseau cele mai multe computere de mare performanță din întreaga lume.

Sarcina lor era aceea de-a ține sub supraveghere constantă cele șase sute de frecvențe utilizate de rețeaua telefonică celulară din Medellín. Ceea ce se dovedea imposibil pentru orice poliție de pe glob reprezenta o nimica toată pentru ASN, care monitoriza practic zeci de mii de canale radio sau electronice simultan. ASN era cu mult mai mare decît CIA, mai conspirativă și mai bine finanțată. Una dintre bazele ei se găsea la Fort Huachuca, Arizona, fiind înzestrată cu propriul său supercomputer – un Cray nou-nouț, conectat prin cabluri din fibre optice la una dintre numeroasele furgonete de transmisiuni, fiecare dintre acestea îndeplinind misiuni despre care celelalte din rețea nu aveau cunoștință.

Următoarea mare problemă era menținerea computerului în stare de funcționare. Desigur, guvernul SUA cunoștea numele și identitatea multor persoane din Cartel. Vocile lor fuseseră înregistrate, programatorii începîndu-și munca tocmai la aceste benzi. Pornind de la înregistrările unor glasuri cunoscute, se stabilise un algoritm pentru identificarea lor, indiferent de frecvența celulară pe care ar fi folosit-o. În continuare, se procedase la identificarea pe cale electronică a persoanelor care le telefonau. Curînd computerul ajunsese să testeze și să înregistreze automat peste treizeci de voci cunoscute, acest număr extinzîndu-se de la o zi la alta. Datorită surselor de alimentare, se întîmpla ca uneori identificarea să fie mai dificilă sau ca unele convorbiri să nu poată fi înregistrate. Totuși, tehnicianul-șef aprecia că se interceptau peste șaizeci la sută din comunicări și că, pe măsură ce-și vor extinde baza de date, procentajul va spori la optzeci și cinci la sută.

Vocile care nu fuseseră încă asociate cu un nume primeau cîte un număr. De pildă, vocea 23 tocmai chemase vocea 17. Numărul 23 era un om de pază. Fusese identificat pentru că-l sunase pe 17, cunoscut ca fiind paznicul lui Echo – denumirea dată de echipa Comint lui Escobedo. „Vine să-l vadă" – sunase înregistrarea. Nu se ştia cu precizie la cine anume se referea paznicul. Era un glas pe care fie nu-l auziseră încă, fie – mai plauzibil – pe care nu reuşiseră deocamdată să-l identifice. Specialiştii în informaţii nu-şi pierduseră răbdarea. Cazul evoluase cu mult mai repede decît altele. În ciuda sofisticatului sistem de protecţie, subiecţii nici nu bănuiau că cineva ar fi putut spiona în acest fel, fapt pentru care nu-şi luaseră măsuri de precauţie. În răstimp de o lună, echipa Comint urma să cîştige suficientă experienţă cu subiecţii cît să culeagă diverse informaţii tactice de mare utilitate. Era numai o chestiune de timp. Tehnicienii se întrebau cînd va fi declanşată operaţiunea propriu-zisă. La urma urmei, manevrele Sigint precedau întotdeauna trimiterea unor trupe în misiune.

– Ei, ce e? întrebă Escobedo în clipa cînd Cortez pătrunse în încăpere.

– Mîine directorul agenţiei americane FBI va zbura la Bogota. Avionul decolează din Washington puţin după ora prînzului. Va fi o vizită scurtă. Bănuiesc că va folosi un avion oficial. Americanii au o mulţime de asemenea aparate la Baza Aeriană Andrews. Se va completa un plan de zbor, probabil fictiv. Practic, omul nostru s-ar putea afla în oricare dintre avioanele care pleacă mîine între patru după-amiază şi opt seara. Presupun că va fi un supersonic bimotor – un G-111 – deşi nu exclud nici alt tip de avion. Directorul FBI se va întîlni fără îndoială cu procurorul general, pentru a discuta o problemă de mare importanţă. Pornesc imediat spre Washington, să văd ce pot afla. Peste trei ore pleacă un avion spre Mexico City. Voi fi la bord.

– Ai o sursă de informaţii excelentă, remarcă Escobedo, vădit impresionat.

Cortez zîmbi.

– *Si, jefe!* Chiar dacă nu veţi reuşi să interceptaţi ce se discută acolo, sper să aflu eu în acest week-end. Nu făgăduiesc nimic, dar vă asigur că-mi voi da toată silinţa.

– O femeie, ghici Escobedo. Fără îndoială, tînără şi atrăgătoare.

– Întocmai. Şi-acum, trebuie să plec.

– Petrecere frumoasă, domnule colonel. Ceea ce-mi doresc şi mie.

Nu trecuse o oră de la plecarea lui Cortez că sosi un telex care-l informă că transportul din noaptea trecută nu ajunsese la destinaţie, în sud-vestul Georgiei. Amuzamentul care însoţea de regulă recepţionarea unor informaţii strict secrete se preschimbă brusc în mînie. *El jefe* vru să-l sune pe Cortez la telefonul portabil, dar îşi aminti că subalternul său refuza să discute problemele importante pe ceea ce el numea un fir „neasigurat". Escobedo clătină din cap. Acest colonel din DGI nu era decît o babă fricoasă. În acel moment, telefonul lui Escobedo începu să sune.

– Bingo! exclamă un bărbat din furgoneta aflată la două mile depărtare.

Pe ecranul monitorului apăru imediat afişajul VOX IDENT. SUBIECT BRAVO INIŢIAZĂ APEL CĂTRE SUBIECT ECHO FRECV. 848.970 MHz. CONVORBIRE ÎNCEPUTĂ 2349 Z INTERCEPT. IDENT. 345.

– S-ar putea să fie şefu' ăl mare, Tony.

Tehnicianul-şef, botezat Antonio cu patruzeci şi şapte de ani în urmă, îşi puse căştile. Conversaţia era înregistrată pe bandă de mare viteză – o bandă video de vreo doi cm – datorită sistemului folosit la interceptarea semnalului. Înregistrarea era efectuată de patru aparate distincte – magnetofoane Sony din comerţ, cărora personalul tehnic de la ASN le adusese unele îmbunătăţiri.

– Ha, ha! E şucărit foc, señor Bravo! se bucură Tony, auzind fragmente din conversaţia telefonică. Spune-i lui Meade că în sfîrşit am prins o „funie îngheţată".

„Funie îngheţată" era denumirea convenţională dată de ASN unei interceptări de maximă importanţă.

– Cum se aude semnalul?

– Clar şi limpede ca un clopot de biserică. Doamne, oare de ce n-am cumpărat niciodată acţiuni la TRW?

Antonio tăcu, abia stăpînindu-şi rîsul.

– Isuse, e şucăr mare!

O clipă mai tîrziu, convorbirea se încheie. Tony apăsă pe butonul căştii la unul dintre magnetofoane, apoi îşi împinse scaunul rotativ spre teleimprimator, începînd să tasteze.

FULGER
TOP SECRET ******** CAPER
2358 Z
RAPORT SIGINT
INTERCEPTARE 345, ÎNCEPUTĂ 2349Z FRECV. 836,
INIŢIATOR: SUBIECT BRAVO
RECEPŢIE: SUBIECT ECHO
B – AM PIERDUT ÎNCĂ O LIVRARE. [AGITAŢIE]
E – CE S-A ÎNTÎMPLAT?
B – BLESTEMATUL ĂLA DE AVION N-A MAI AJUNS. CE PĂRERE AI? [AGITAŢIE]
E – SE OCUPĂ DE CU TOTUL ALTCEVA. V-AM MAI SPUS ASTA. IAR NOI ÎNCERCĂM SĂ AFLĂM DESPRE CE-I VORBA.
B – BUN, ŞI CÎND AI SĂ ŞTII?
E – SE LUCREAZĂ. OMUL NOSTRU A PLECAT LA WASHINGTON CA SĂ CULEAGĂ INFORMAŢII. DAR SE MAI PETREC ŞI ALTE LUCRURI.
B – CE ANUME? [AGITAŢIE]
E – PROPUN SĂ NE ÎNTÎLNIM MÎINE ŞI SĂ DISCUTĂM.
B – ÎNTRUNIREA A FOST FIXATĂ PENTRU MARŢI.
E – E FOARTE IMPORTANT. TOATĂ LUMEA TREBUIE SĂ AUDĂ, PABLO.
B – CHIAR NU POŢI SĂ-MI SPUI NIMIC?
E – NORD-AMERICANII AU SCHIMBAT REGULILE. DAR ÎNCĂ NU ŞTIM CUM ANUME.
B – ATUNCI LA CE-L MAI PLĂTIM PE TURNĂTORUL ĂLA CUBANEZ? [AGITAŢIE]
E – ÎŞI FACE TREABA FOARTE BINE. POATE CĂ VA AFLA MAI MULTE ÎN URMA VOIAJULUI LA WASHINGTON. LA ŞEDINŢĂ SE VOR DEZBATE INFORMAŢIILE PE CARE AM REUŞIT SĂ LE STRÎNGEM PÎNĂ ACUM.
B – FOARTE BINE. AM SĂ CONVOC OAMENII.
E – MULŢUMESC, PABLO.

FINALUL CONVORBIRII. DECONECTAREA SEMNALULUI. SISTAREA INTERCEPTĂRII.

– Care-i treaba cu [AGITAŢIA] aia?

– Nu pot scrie ŞUCĂRIT într-un raport oficial, explică Antonio. Am prins un fir fierbinte. Aici e vorba de informaţii operative.

Apasă pe tasta TRANSMIT de pe computerul din faţa sa. Semnalul era adresat unei destinaţii codificate – CAPER – despre care nici unul dintre pasagerii furgonetei nu deţinea alte amănunte.

Bob Ritter tocmai pornise către casă. Abia dacă parcursese o milă pe George Washington Parkway cînd răsună ţîrîitul inconfundabil şi (pentru el) agasant al telefonului din maşină – o linie sigură şi ferită de interceptări.

– Da?

– CAPER a recepţionat un mesaj, se auzi în receptor.

– Am înţeles, răspunse directorul-adjunct al departamentului Operaţiuni, stăpînindu-şi cu greu un oftat. Stînga-mprejur, i se adresă el şoferului.

– Da, domnule.

Chiar şi pentru un important slujbaş CIA, stînga-mprejur însemna să găsească mai întîi un loc unde să se întoarcă şi apoi să se strecoare prin traficul intens al Washingtonului la acea oră de vîrf, cînd săraci şi bogaţi, celebrităţi şi anonimi se tîrau cu aceeaşi viteză de douăzeci de mile pe oră. Paznicul de la poartă lăsă maşina să intre, astfel că, cinci minute mai tîrziu, directorul-adjunct se afla în biroul său de la etajul şapte. Judecătorul Moore plecase acasă. Nu rămăseseră decît patru oameni de la pază – numărul minim necesar pentru aşteptarea şi evaluarea semnalelor din cadrul operaţiunii. Ofiţerul însărcinat cu paza sectorului, care tocmai intrase în tură, îi înmînă adjunctului textul convorbirii.

– Am pus mîna pe ceva de soi, zise el.

– Se pare că da. E Cortez, încuviinţă Ritter, parcurgînd rapid mesajul.

– Întocmai, domnule.

– Va să zică, vine aici... Dar nu ştim nici măcar cum arată. Ah, dacă FBI-ul i-ar fi făcut vreo fotografie pe vremea cînd era în Porto-Rico. Cunoşti descrierea pe care o deţinem, adăugă Ritter, ridicîndu-şi privirea.

– Brunet cu ochi căprui. De statură mijlocie, nici gras nici slab, cîteodată îşi lasă mustaţă. Fără semne distinctive sau alte particularităţi, recită din memorie agentul.

Nu era nevoie de prea mare efort ca să memorezi... nimic, ori nimic era exact ce deţineau despre Felix Cortez.

– Cine-i contactul dumitale la FBI?

– Tom Burke, angajat la departamentul Informaţii Secrete. Un tip de bază. S-a ocupat în parte de cazul Henderson.

– O.K. Dă-i şi lui mesajul. Poate că FBI-ul va găsi o cale să-l înfunde pe nemernic. Altceva?

– Atît, domnule.

Ritter încuviinţă din cap şi plecă acasă. Omul de pază se întoarse în biroul lui de la etajul cinci, ca să-şi sune colegul. Avea noroc: Burke se afla încă în serviciu. Bineînţeles, nu putea discuta la telefon. Prin urmare, agentul CIA – Paul Hooker – porni cu maşina spre clădirea FBI-ului, situată la intersecţia dintre 10th Street şi Pennsylvania Avenue.

Deşi CIA şi FBI-ul rivalizau uneori în munca informaţională – şi aproape întotdeauna în ceea ce priveşte finanţarea din bugetul federal – la nivel operaţional salariaţii celor două instituţii se înţelegeau destul de bine: înţepăturile pe care şi le adresau unii altora erau totuşi binevoitoare.

– În zilele următoare soseşte la Washington un nou turist, anunţă Hooker, de îndată ce închise uşa în urma sa.

– I-auzi! Cine anume? întrebă Burke, făcînd un gest spre automatul de cafea.

Hooker clătină din cap în semn de refuz.

– Felix Cortez.

Agentul CIA îi întinse colegului său o copie xerox a telexului primit la sediu. Bineînţeles, o parte din text fusese şters cu bandă neagră. Dar Burke nu se sinchisi cîtuşi de puţin. În calitatea sa de membru al departamentului de Informaţii însărcinat cu prinderea spionilor, era obişnuit să primească numai strictul necesar de date.

– Deci bănuieşti c-ar fi vorba de Cortez, sublinie agentul FBI.

Surîse şi adăugă:

– Nu te contrazic. De-am pune mîna pe o fotografie a maimuţoiului ăstuia, am avea şanse mari să-l înşfăcăm. Dar aşa...

Oftă adînc.

– Am să postez oameni la Dulles, la National şi la BWI. Facem tot posibilul, dar înţelegi şi tu că nu prea sînt speranţe.

Dacă Agenţia ar fi deţinut o fotografie a ticălosului încă de pe vremea cînd lucra efectiv – sau cînd studia la Academia KGB – treaba noastră ar fi fost cu mult mai simplă.

– Presupun că va veni aici în următoarele patru zile. Vom verifica toate cursele aeriene de pe parcursul respectiv, precum şi toate legăturile posibile.

Era în primul rînd o problemă de matematică. Numărul curselor directe cu plecare din Columbia, Venezuela, Panama şi alte state învecinate, cu destinaţia Washington, era relativ restrîns şi uşor de verificat. Dar dacă persoana urmărită ar fi luat un avion de legătură, cu escală la Porto-Rico, Bahamas, Mexico sau alte oraşe – inclusiv americane – atunci numărul posibilităţilor creştea de zece ori. Dacă alegea să se oprească undeva în Statele Unite, numărul de avioane pe care FBI-ul ar fi trebuit să le supravegheze devenea de o sută de ori mai mare. Cortez era un vechi profesionist, pregătit de KGB, aşadar cunoştea aceste amănunte la fel de bine ca şi cei doi agenţi. Totuşi, sarcina lor nu era chiar imposibilă. Poliţia se găsea permanent în căutare de fisuri, întrucît pînă şi cei mai versaţi adversari comiteau neglijenţe sau aveau ghinion. În consecinţă, şi de astă-dată singura speranţă era ca şansa să se afle de partea lor.

Dar lucrurile se petrecură cu totul altfel. Cortez luă un avion al Companiei Avianca pînă în Mexico City, apoi o cursă American Airlines pînă la Dallas-Fort Worth, unde trecu prin vamă, îmbarcîndu-se la bordul altui avion american cu destinaţia New York City. Trase la hotelul St. Moritz, pe Central Park South. Se făcuse ora trei noaptea şi avea nevoie de odihnă. Lăsă vorbă să fie trezit la ora zece şi-l rugă pe portar să-i rezerve un loc în vagonul de clasa întîi al Metroliner-ului de la ora 11, al cărui punct terminus era Union Station, Washington D.C. Ştia că trenurile de acest tip aveau telefoane. Aşadar, ar fi putut suna în

caz că se întîmpla ceva neprevăzut. Sau poate... Nu, se hotărî el. Nu voia s-o sune la serviciu. Fără îndoială că FBI-ul își supraveghea propriile telefoane. Ultima grijă a lui Cortez înainte de-a se trînti pe pat fu aceea de a-și rupte bucățele biletele de avion și etichetele pentru bagaje.

La ora 9.45 îl trezi telefonul. Socoti că dormise aproape șapte ore. I se părea că trecuseră de-abia cîteva minute, dar nu avea vreme de pierdut. Jumătate de oră mai tîrziu se prezentă la recepție ca să înmîneze funcționarului formularul de eliberare a camerei și să-și ia biletul de tren. Datorită circulației urbane din Manhattan la acea oră, fu cît pe ce să scape trenul. În cele din urmă reuși să-l prindă, instalîndu-se în capătul vagonului rezervat fumătorilor. Un chelner zîmbitor, îmbrăcat în jiletcă roșie, îi oferi o cafea decofeinizată și un exemplar din *USA Today*, precum și un mic dejun, cu nimic deosebit de cel servit în avion – poate doar ceva mai cald. Înainte ca trenul să ajungă la Philadelphia, Cortez adormise din nou, știind că avea nevoie să fie odihnit. Întorcîndu-se să ia tava, chelnerul îi remarcă surîsul și se întrebă oare ce gînduri treceau prin mintea omului care dormea.

La ora unu, cînd Metroliner-ul 111 se apropia de Baltimore, în Biroul de Presă al Casei Albe tocmai fusese deschis televizorul. Reporterii se aflau deja în posesia unui anunț neoficial conform căruia procurorul general urma să facă o comunicare importantă, ceva în legătură cu drogurile. Principalele canale nu-și întrerupseseră obișnuitele seriale de după-amiază. Nu era puțin lucru să renunți la un film ca „Young and Restless" – dar CNN afișase, ca întotdeauna, rubrica „Știri importante" – fapt remarcat îndată de agenții de pază ai departamentului de Informații Secrete din cadrul Centrului Național de Comandă Militară al Pentagonului, fiecare dintre aceștia avînd pe birou un televizor branșat pe CNN. Era poate cea mai elocventă dovadă a capacității agențiilor americane de a-și informa guvernul – calitate pe care, din motive evidente, marile canale de televiziune se abținuseră s-o comenteze.

Procurorul general se apropie cu pași șovăielnici de tribună. Cu toată experiența sa de avocat, nu era un orator și nici n-ar fi avut nevoie să fie, atîta timp cît specialitatea lui erau legislația corporațiilor și campaniile politice. Cu toate acestea, rămînea un

bărbat fotogenic, căruia îi plăcea să se îmbrace elegant și care știa să strecoare cîte o știre chiar și în zilele mai sărace în informații – ceea ce explica popularitatea sa în rîndul ziariștilor.

– Doamnelor și domnilor, începu el, frunzărindu-și însemnările. În curînd veți primi comunicate privind operațiunea TARPON cea mai eficientă ofensivă asupra Cartelului internațional al drogurilor.

Ridică privirea, încercînd să distingă chipurile reporterilor dincolo de strălucirea reflectoarelor.

– Cercetările desfășurate de Departamentul Justiției, sub controlul FBI, au dus la descoperirea unui număr de conturi în bancă, atît în SUA, cît și în alte state, indicînd o acțiune de spălare a banilor de o amploare fără precedent. Aceste conturi există în peste douăzeci și nouă de bănci, răspîndite în întreaga lume, din Liechtenstein pînă în California, iar sumele depuse depășesc după ultimele aprecieri șase sute cincizeci de milioane de dolari.

Ridică din nou privirea, auzind în sală exclamația Drace! Zîmbi. Nu era deloc ușor să impresionezi Corpul de Presă acreditat al Casei Albe. Camerele de luat vederi zbîrnîiau fără odihnă.

– În colaborare cu șase guverne străine, am luat măsurile necesare pentru a intra în posesia acelor fonduri și, de asemenea, pentru a pune mîna pe opt investiții ale unor societăți pe acțiuni cu afaceri în domeniul proprietăților imobiliare aici, în Statele Unite – acestea fiind principalele filiere de spălare a banilor. Acțiunea se desfășoară sub statutul RICO. Trebuie subliniat faptul că societățile pe acțiuni cu afaceri în domeniul proprietăților imobiliare dețin și posesiunile unor investitori absolut nevinovați. Aceștia nu vor fi – repet, nu vor fi afectați în nici un fel de măsurile luate de guvern. Cartelul s-a folosit de ei, înșelîndu-le buna-credință, prin urmare, proprietățile respective nu vor fi confiscate.

– Iertați-mă, îl întrerupse trimisul agenției Associated Press. Ați spus șase sute cincizeci de *milioane* de dolari?

– Întocmai. Peste jumătate de miliard.

Procurorul general relată în linii mari căile de obținere a informației, fără însă a preciza primul fir sau mecanismele prin care fuseseră descoperiți banii.

– După cum ştiţi, am încheiat tratate cu alte cîteva state, tocmai în vederea unor cazuri ca acestea. Acele fonduri realizate în urma traficului cu droguri şi depuse în băncile din străinătate vor fi confiscate de guvernele respective. De pildă, în Elveţia se găsesc circa...

Îşi cercetă iarăşi însemnările.

– Ei bine, circa două sute treizeci şi şapte de milioane de dolari, suma aparţinînd acum în întregime guvernului elveţian.

– Noi cît am confiscat? întrebă reporterul de la *Washington Post*.

– Încă nu se ştie. E greu de descris complexitatea acestei acţiuni. Numai partea de contabilitate ne va da de furcă săptămîni întregi.

– Ce ne puteţi spune despre cooperarea cu guvernele străine? vru să ştie alt ziarist.

Glumeşti! comentă în gînd un coleg de breaslă aşezat chiar lîngă el.

– Oferta de colaborare pe care am primit-o în acest caz este de-a dreptul uluitoare, răspunse radios procurorul general. Confraţii noştri de peste ocean au acţionat cu promptitudine şi profesionalism.

Doar n-au în fiecare zi ocazia să fure atîţia bani, pretinzînd că o fac pentru binele public, îşi zise acelaşi jurnalist.

CNN era un post de televiziune recepţionat în întreaga lume. În Columbia transmisia era supravegheată de doi oameni a căror însărcinare consta în ţinerea sub observaţie a mass-media americane. Cei doi erau şi ei ziarişti de meserie, angajaţi de postul de televiziune columbian *Inravision*. Unul dintre ei se scuză şi părăsi timp de cîteva minute cabina de control, pentru a da un telefon.

Tony şi colegul său tocmai se întorseseră la posturile lor din furgonetă. Aici îi aştepta un telex prins cu piuneze în perete, care-i anunţa să fie pregătiţi, întrucît se presupunea că va avea loc o anume activitate pe circuitele telefonice celulare la ora 18.00 Zulu. Într-adevăr, aşteptarea lor se dovedi a nu fi fost zadarnică.

– Putem discuta cu directorul Jacobs despre această problemă? întrebă un reporter.

– Directorul Jacobs se interesează personal de acest caz, însă deocamdată nu este disponibil pentru a face declarații presei, răspunse procurorul general. Săptămîna viitoare îl veți putea aborda. În prezent, atît directorul FBI, cît și echipa lui sînt foarte ocupați.

Afirmația procurorului nu încălca nici o regulă, lăsînd impresia că Emil se afla în oraș. Înțelegînd exact sensul și tonul cuvintelor înaltului magistrat, reporterii deciseră în unanimitate să se abțină de la comentarii. În realitate, Emil decolase cu avionul de la Baza Aeriană Andrews cu numai douăzeci și cinci de minute în urmă.

– *Madre de Dio!* exclamă Escobedo.

Întîlnirea de-abia depășise schimbul de amabilități atît de necesar unei conferințe a așilor crimei. În sala de ședințe se aflau toți membrii Cartelului – fapt ce se întîmpla extrem de rar. Deși clădirea era încercuită de oameni de pază formînd un adevărat zid, totuși fiecare își făcea griji în privința măsurilor de securitate. Pe acoperiș exista o antenă-satelit branșată pe lungimea de undă a postului CNN. Ceea ce se presupunea a fi o dezbatere pe tema incidentelor neprevăzute din cadrul activităților de contrabandă dezvăluia dintr-o dată implicații mult mai neliniștitoare – îndeosebi pentru Escobedo, cu atît mai mult cu cît fusese unul dintre cei trei membri ai Cartelului care își îndemnaseră colegii să accepte această modalitate de spălare a banilor. Deși cu toții îl complimentaseră asupra eficienței sistemului ales pe parcursul ultimilor doi ani, privirile pe care i le adresau acum păreau departe de a fi prietenoase.

– Nu-i nimic de făcut? întrebă cineva din sală.

– Încă nu se știe, răspunse cel ce îndeplinea funcția de contabil-șef al Cartelului. Vă reamintesc că suma pe care am ridicat-o deja pe această cale se apropie de veniturile noastre curente. Așadar, s-ar spune că n-am pierdut decît banii pe care speram să-i cîștigăm din investiții.

Vorbitorul nu părea nici el prea convins de propriul lui argument.

– Consider că am îngăduit prea multe intervenții din afară, declară răspicat Escobedo. Directorul FBI va sosi la Bogota chiar în cursul zilei de azi.

– Zău? Cum ai aflat?

– De la Cortez. V-am spus că angajarea lui va fi în avantajul nostru. V-am convocat aici ca să vă comunic informațiile pe care le-a obținut pentru noi.

– Asta le întrece pe toate, întări un alt membru al Cartelului. Trebuie să acționăm. În forță.

Răsună un murmur general de aprobare. Cartelul încă nu învățase că marile decizii nu trebuiau niciodată luate sub impulsul mîniei și printre ei nu exista nimeni care să-i tempereze. Oricum, stăpînirea de sine nu era punctul forte al nici unuia dintre ei.

Trenul 111 al Serviciului Metroliner din New York ajunse la destinație la ora 1.48, cu un minut mai devreme. Cortez coborî, ducîndu-și cei doi saci de voiaj, și se îndreptă spre stația de taxi din fața gării. Șoferul se arătă încîntat de o cursă pînă la Dulles. Drumul dură ceva mai mult de o jumătate de oră, taximetristul alegîndu-se cu ceea ce Cortez socotise a fi un bacșiș suficient de generos: doi dolari. Pasagerul sui la etaj, apoi o luă la stînga, coborînd cu liftul la parter, unde se îndreptă spre standul firmei Hertz. Aici închirie un Chevrolet încăpător și-și petrecu restul timpului încărcînd bagajele în mașină. Cînd se întoarse în holul aeroportului se făcuse aproape ora trei. Moira se dovedi punctuală. Se îmbrățișară. Ei nu-i plăcea să fie sărutată într-un loc atît de aglomerat.

– Unde-ai lăsat mașina?

– În parcarea cu plată. Bagajele sînt înăuntru.

– Atunci hai să le luăm.

– Unde mergem?

– Pe Skyline Drive există un loc unde General Motors ține cînd și cînd o conferință mai importantă. Acolo n-au nici telefon, nici televizor, nici ziare.

– Știu. Dar cum ai reușit să rezervi cameră într-un timp atît de scurt?

– De la ultima noastră întîlnire am reținut cîte un apartament în fiecare week-end, explică bărbatul pe un ton convingător.

Tăcu brusc.

– Am... am spus ce nu trebuia? întrebă el prompt, mimînd cu artă stîngăcia.

Moira îl apucă de braţ.

– În cazul meu, nu.

– Sînt sigur că acest week-end ni se va părea foarte frumos.

Cîteva minute mai tîrziu se aflau pe Interstate 66, îndreptîndu-se spre vest, către munţii Blue Ridge.

Patru oameni de pază ai ambasadei, îmbrăcaţi în salopete de mecanici ai aeroportului, făcură o ultimă verificare a pistei, după care unul dintre ei scoase un telefon radio-satelit ultrasofisticat, anunţînd că totul era în regulă.

VC-20A – versiunea militară a avionului cu reacţie G-111 – îşi făcu apariţia deasupra aeroportului. Figurînd în programul de zbor drept simplă cursă de pasageri, ateriză la ora 5.39 după-amiază pe Aeroportul Internaţional El Dorado, situat la circa opt mile în afara oraşului Bogota. Spre deosebire de majoritatea avioanelor VC-20A aparţinînd escadrilei militare 89 de la Baza Aeriană Andrews, Maryland, acestuia i se aduseseră cîteva modificări, pentru a putea zbura deasupra unor zone periculoase. Acum transporta echipament special, inventat de israelieni în scopul contracarării proiectilelor sol-aer aflate în dotarea teroriştilor sau a... oamenilor de afaceri. Scoţînd jerbe de scîntei, avionul execută o aterizare perfectă, cu briza vestică în faţă, apoi rulă spre capătul mai îndepărtat al pistei, către care se îndreptau deja maşini şi Jeepuri. Bineînţeles, identitatea avionului nu mai era un secret pentru nimeni. Nici nu opri bine, că primele Jeepuri se şi aliniară în stînga sa. Din ele săriră soldaţi înarmaţi, care se răspîndiră în jurul avionului, cu armele automate îndreptate spre potenţialele surse de primejdie – poate imaginare, poate nu. Uşa avionului se deschise. Avea scară proprie; totuşi, primul om care se ivi în cadrul uşii nu-şi bătu capul cu treptele, ci sări jos, cu mîna vîrîtă în buzunarul drept al hainei. Imediat îl urmă un al doilea bodyguard. Ambii erau agenţi speciali FBI, însărcinaţi cu asigurarea protecţiei şefului lor, directorul Emil Jacobs. Agenţii rămaseră în interiorul cercului de soldaţi columbieni, care la rîndul lor făceau parte dintr-o unitate de elită pentru reprimarea mişcărilor protestatare. Toţi erau cu nervii încordaţi la maximum. În Columbia securitatea nu era o chestiune de rutină. Mulţi muriseră încercînd a dovedi contrariul.

În capul scărilor se ivi Jacobs, însoţit de consilierul său pe probleme speciale şi de Harry Jefferson, şeful Brigăzii de luptă împotriva drogurilor. Acesta din urmă puse piciorul pe pista de aterizare chiar în momentul cînd limuzina ambasadei trăgea lîngă avion. Maşina nu rămase mult timp pe pistă. Ambasadorul coborî ca să-şi salute oaspeţii şi un minut mai tîrziu toţi se aflau în limuzină. Soldaţii suiră din nou în Jeepuri, iar acestea demarară, escortîndu-l pe ambasador. Şeful de echipă închise uşa Gulfstream-ului şi avionul VC-20A, ale cărui motoare nu se opriseră nici o clipă, se învîrti în loc, gata de decolare. Destinaţia sa era aeroportul din Grenada, pe care cubanezii avuseseră inspiraţia să-l construiască pentru americani cu numai cîţiva ani în urmă. Acolo avionul era mult mai uşor de păzit.

– Cum a fost călătoria, Emil? întrebă ambasadorul.

– Zborul a depăşit cu puţin zece ore, ceea ce nu-i rău deloc, admise directorul FBI.

Se lăsă pe spate, rezemîndu-se de pernele din catifea ale limuzinei pline pînă la refuz. În faţă şedeau şoferul şi bodyguardul ambasadorului. Asta însemna patru arme automate, la care se adăuga pistolul pe care Jacobs nu se îndoia că Harry Jefferson îl avea asupra sa. Jacobs nu purtase armă în viaţa lui. Nu-i plăcea să-şi complice existenţa cu astfel de lucruri. În definitiv, dacă cei doi bodyguarzi şi consilierul nu erau suficienţi ca să-l protejeze, atunci cine ar fi fost? Nu că Jacobs ar fi avut un curaj ieşit din comun, dar, după aproape patruzeci de ani cît se ocupase de infractori de toate soiurile – la un moment dat chiar primise ameninţări din partea lumii interlope din Chicago – era sătul de asemenea incidente. Se obişnuise cu situaţia, în măsura în care acest lucru era posibil pentru un om cu poziţia lui: socotea că riscul făcea parte din meserie şi nu-l mai lua în seamă, aşa cum nu acordai atenţie desenului de pe tapet sau culorii în care era zugrăvită o cameră.

Remarcă imediat diferenţa de altitudine. Oraşul Bogota se află la o înălţime de circa trei mii de metri, pe un şes înconjurat de piscuri semeţe. Aerul rarefiat îngreuna respiraţia şi Jacobs se întrebă cum rezista ambasadorul. Directorul FBI se simţea mai în largul său în bătaia vîntului muşcător de iarnă de pe malul Lacului Michigan. Pînă şi ceaţa umedă care plutea deasupra

Washingtonului în fiecare vară era mai prielnică decît aerul de aici, își zise Emil.

– Mîine la 9, așa-i? întrebă el.

– Da, dădu din cap ambasadorul. Cred că vor fi de acord cu toate cererile noastre.

Desigur, ambasadorul nu cunoștea scopul conferinței, fapt care-l nemulțumea profund. Lucrase ca însărcinat cu afaceri la Moscova, unde măsurile de securitate nu erau atît de stricte ca aici.

– Problema-i alta, remarcă Jefferson. Știu că au intenții bune, numai că au pierdut destui polițiști și judecători încercînd să-și dovedească buna-credință. Întrebarea e: sînt dispuși să coopereze cu noi?

– Oare noi am face-o dac-am fi în locul lor? cugetă cu voce tare Jacobs, după care se grăbi să îndrepte discuția spre un făgaș mai puțin spinos. De altfel, noi n-am fost niciodată niște vecini prea buni, nu crezi?

– Ce vrei să spui? întrebă ambasadorul.

– Vreau să spun că, atunci cînd ne-a convenit ca aceste state să fie conduse de niște ticăloși, i-am lăsat să-și facă mendrele. Cînd în cele din urmă democrația a început să prindă rădăcini, de multe ori n-am sprijinit-o și ne-am întors împotriva oamenilor atunci cînd ideile lor n-au coincis cu ale noastre. Iar acum, cînd contrabandiștii le amenință guvernele datorită unei mărfi pe care doresc s-o cumpere concetățenii noștri, aruncăm vina pe ei.

– Democrația se înfiripă cu greu pe meleagurile astea, îi atrase atenția ambasadorul. Spaniolii n-au prea...

– Dacă ne-am fi făcut datoria cu o sută de ani în urmă – sau măcar cu cincizeci – nu ne-am fi confruntat nici măcar cu jumătate din problemele care ne dau de furcă în prezent. N-am procedat cum trebuie atunci, iar acum n-avem încotro.

– Emil, dacă ai vreo propunere...

Jacobs începu să rîdă.

– Ce dracu', Andy! Eu sînt polițist – mă rog, să zicem avocat – dar nu diplomat.

– Asta-i treaba ta. Ce mai face Kay?

– Bine.

Ambasadorul Andy Westerfield știa că nu era cazul să întrebe despre doamna Jacobs. Emil își înmormîntase soția cu nouă luni în urmă, după o luptă crîncenă cu cancerul. Desigur, pierderea soției îl marcase puternic, însă îi rămîneau amintiri frumoase despre Ruth. Și-apoi, avea o slujbă cu care să-și umple timpul. Fiecare avea nevoie de așa ceva, iar Jacobs mai mult decît oricare altul.

În ultimele două ore, la capătul pistei, un om cu un aparat de fotografiat Nikon prevăzut cu teleobiectiv pozase cadru după cadru. Cînd limuzina și escorta sa se îndreptară spre ieșirea din aeroport, individul deșurubă teleobiectivul și îl așeză în cutie împreună cu aparatul, după care porni spre șirul de cabine telefonice.

Limuzina înainta rapid, cu un Jeep în față și un altul în urma sa. În Columbia mașinile luxoase însoțite de escortă înarmată nu erau ceva neobișnuit. Numai cine ar fi avut răgazul să privească numărul de înmatriculare și-ar fi dat seama că era vorba de o mașină americană. Cei patru oameni de pază din fiecare Jeep nu aflaseră pe cine vor escorta decît cu cinci minute înainte de plecare. Traseul, deși previzibil, nu era prea lung, astfel ca nimeni să nu aibă timpul necesar pentru a organiza o ambuscadă – presupunînd că i-ar fi trecut cuiva prin minte o asemenea idee nebunească.

La urma urmei, uciderea unui ambasador ar fi fost un act de demență. Incidente similare se petrecuseră recent în Sudan, Afganistan, Pakistan... Dar pînă atunci nimeni nu pusese la cale un atentat împotriva unui director FBI.

Mașina în care se suiseră era un Cadillac Fleetwood. Dotările ei speciale includeau geamuri groase de lexan, rezistente chiar și la gloanțe de mitralieră, precum și blindajul de jur împrejurul compartimentului pentru pasageri. Cauciucurile erau compacte, făcînd imposibilă dezumflarea, iar rezervorul de benzină era conceput asemenea celor de pe avioanele militare, ca măsură de precauție împotriva exploziilor. Nu-i de mirare, deci, că limuzina era cunoscută în parcul de mașini al ambasadei sub denumirea de „Tancul".

Șoferul știa s-o conducă atent și cu pricepere, ca orice pilot din cursele NASCAR. Motorul îi permitea să depășească o sută

de mile la oră. Putea întoarce în loc vehiculul în greutate de trei tone, schimbînd direcţia de mers ca un cascador din filme. Ochii lui fugeau cînd pe şoseaua din faţă, cînd la oglinda retrovizoare. O singură maşină venise în urma lor pe parcursul a două-trei mile, dar şi aceea cotise la un moment dat pe un drum lăturalnic. Nimic îngrijorător, îşi zise şoferul. Probabil cineva care vine tot de la aeroport. Limuzina era dotată şi cu o sofisticată aparatură radio, prin care se puteau chema ajutoare. Maşina se îndrepta spre ambasadă. Deşi ambasadorul locuia în altă parte, într-o vilă frumoasă cu două etaje, înconjurată de şase acri de grădină şi pădure, reşedinţa sa nu era suficient de sigură pentru vizitatori. La fel ca cele mai multe ambasade americane contemporane, şi aceasta părea o combinaţie între sediul unei firme mai modeste şi Linia Siegfried.

VOX IDENT – afişa ecranul monitorului, la 2000 de mile depărtare. VOCEA 34 INIŢIAZĂ CONV. CU DESTINATAR NECUNOSCUT, FRECV. 889, 980 MHz. CONV. ÎNCEPUTĂ 2258Z INTERCEPT. IDENT. 381.

Tony îşi puse căştile şi începu să asculte banda derulată cu încetinitorul.

– Nimic, zise el o clipă mai tîrziu. Cineva pleacă la o plimbare cu maşina.

La ambasadă, ataşatul pe probleme juridice umbla de colo-colo prin biroul său. Agentul special Pete Morales de la FBI ar fi trebuit să se găsească la aeroport. Doar sosea propriul său director. Numai că cei de la pază hotărîseră să plece într-acolo o singură maşină, fiind vorba de o vizită-surpriză, ori toată lumea ştia că surpriza era de preferat unei desfăşurări masive de forţe. „Toată lumea“ nu-l includea şi pe Morales, adept convins al intimidării prin forţă. Şi-aşa îl supăra faptul că trebuia să trăiască într-un asemenea loc. Morales era originar din California. Deşi purta nume cu rezonanţe hispanice, la sosirea maiorului Fremont familia sa locuia în San Francisco. Pete se văzuse nevoit să-şi perfecţioneze limba maternă, oarecum uitată, pentru a-şi putea lua în primire slujba, printre cerinţele căreia se număra şi aceea de a-şi lăsa soţia şi copiii în Statele Unite. Aşa

cum menţiona şi ultimul său raport către centru, aici pericolul era permanent: pentru localnici, pentru americani şi mai ales pentru poliţiştii americani.

Morales se uită la ceas. Încă două minute. Porni spre uşă.

– Exact la timp! comentă un bărbat, aflat la trei blocuri distanţă de ambasadă. Vorbise într-un radioemiţător portabil.

Pînă de curînd, RPG-7D fusese arma standard antitanc a sovieticilor. La originea ei se găsea Panzerfaustul nemţesc. Abia de curînd fusese înlocuită cu RPG-17, copie fidelă a rachetei americane M-72 LAW. Adoptarea noului model însemna lichidarea a milioane de arme vechi, acestea venind să se adauge stocurilor deja extrem de numeroase, comercializate în întreaga lume. Proiectată pentru a străpunge blindajul tancurilor de luptă, RPG-7D nu era prea uşor de mînuit. Iată de ce asupra limuzinei ambasadorului stăteau aţintite nu mai puţin de patru astfel de arme.

Maşina înainta spre sud, de-a lungul şoselei Carrera 13 din cartierul cunoscut sub numele de Palermo. Rula încet, din cauza traficului intens. Dacă bodyguarzii directorului FBI ar fi cunoscut denumirea cartierului şi numărul autostrăzii, cu siguranţă că ar fi schimbat traseul, fie şi din superstiţie. Viteza redusă a circulaţiei din oraş reprezenta un motiv de nelinişte pentru toată lumea, îndeosebi pentru soldaţii din Jeepuri, care-şi lungeau gîturile, cercetînd pe rînd ferestrele clădirilor din jur. Era un fapt ştiut – prin urmare adeseori neglijat – că, de regulă, cineva de afară nu putea privi printr-o fereastră în interior. Chiar şi un geam deschis nu reprezenta altceva decît un dreptunghi mai întunecat decît zidul clădirii, iar ochiul se adapta la lumina ambientă, nu la cea dintr-un anumit loc. Ca atare, nimeni nu descoperi nimic suspect.

Moartea celor patru americani deveni inevitabilă datorită unui amănunt prozaic – un semafor. Un tehnician tocmai lucra la repunerea în funcţiune a unui stop defect, care fusese reclamat vreme de o săptămînă. Vrînd să-i verifice intervalele de schimbare a culorii, lucrătorul îl comută pe roşu. Fluxul de maşini se opri la o zvîrlitură de băţ de ambasadă. Atunci de la ferestrele etajului trei ale clădirilor situate de o parte şi de alta a

străzii țîșniră proiectilele RPG-7D. Trei dintre ele loviră limuzina, două izbind-o în plin.

Fulgerul exploziei fu de-ajuns. Morales o luă la fugă înainte ca bubuitura să zgîlțîie poarta ambasadei. Alerga ca un nebun, deși știa că gestul său era inutil. Cu mîna dreaptă își smulse automatul Smith & Wesson din tocul de la brîu, ținîndu-l cu țeava în sus, așa cum învățase la instrucție. În două minute se afla lîngă limuzină.

Șoferul încă trăia. Fusese proiectat afară din mașină și acum sîngera abundent din rănile pe care nici un doctor din lume nu i le-ar mai fi putut îngriji în timp util. Soldații din primul Jeep nu se zăreau nicăieri, deși bancheta din spate era năclăită de sînge. Șoferul Jeepului din ariergardă se găsea tot la volan, cu degetele încleștate peste obrazul sfîrtecat de cioburi. Soldatul de lîngă el murise, iar ceilalți doi dispăruseră...

În aceeași clipă, Morales înțelese motivul. Dintr-o clădire aflată în stînga lui izbucni un răpăit de arme automate. Împușcăturile încetară, apoi începură din nou. La una dintre ferestre răsună un țipăt, după care se așternu iarăși tăcerea. Morales ar fi vrut să se năpustească și el în interiorul clădirii, însă aceasta se găsea în afara zonei lui de acțiune, iar el era un profesionist mult prea încercat pentru a-și risca viața în mod inutil. Se apropie de mormanul de fiare contorsionate care pînă nu de mult fusese o limuzină, deși știa că nici acest gest nu-și mai avea rostul.

Toți cei dinăuntru muriseră pe loc – sau oricum, foarte repede. Cei doi bodyguarzi ai directorului purtaseră veste speciale, capabile să oprească gloanțele, dar nu și schijele unui proiectil cu o asemenea putere de distrugere. Prin urmare, nici vestele nu se dovediseră mai eficace decît blindajul „Tancului". Morales știa cu ce fel de arme se trăsese: proiectile antitanc. Proiectile adevărate. Cît despre cei din mașină, cel puțin se mai cunoștea că fuseseră odată ființe umane. Nimeni nu-i mai putea ajuta cu nimic – cu excepția unui preot... sau a unui rabin. După cîteva secunde, Morales întoarse capul.

Rămase singur în stradă, continuînd să se comporte ca un profesionist, adică neîngăduind sentimentelor să-i afecteze judecata limpede. Singurul soldat care încă mai trăia era prea grav rănit ca să se poată mișca. Probabil că nici nu-și dădea seama unde se afla sau ce i se întîmplase. Nimeni dintre cei de pe tro-

tuar nu-şi oferise ajutorul. Morales văzu că fuseseră răniţi şi cîţiva trecători, atenţia celorlalţi concentrîndu-se asupra acestora. Înţelese că halul în care se afla limuzina făcea limpede pentru toată lumea încotro era cazul să-şi îndrepte eforturile. Agentul se răsuci pe loc, cercetînd strada cu privirea pe toată lungimea ei. Nu-l zări pe lucrătorul de la semafor. Omul se făcuse nevăzut.

Dintr-o clădire ieşiră doi soldaţi, unul ducînd o armă care putea fi un lansator de proiectile RPG-7D. Morales îl recunoscu pe căpitanul Edmundo Garza. În uniforma sa kaki mînjită de sînge, avea acel aer rătăcit pe care Morales nu-l mai întîlnise de cînd era în Marină. În spatele căpitanului, alţi doi oameni trăgeau după ei un rănit, care fusese împuşcat în braţe şi între picioare. Înainte de-a se apropia, Morales îşi vîrî pistolul automat în toc – încet, cu mîinile la vedere, pînă cînd se asigură că fusese la rîndul său recunoscut.

– Domnule căpitan... începu el.

– Sus mai e încă un mort, precum şi un om de-al meu.

Garza se uită la sîngele de pe braţ, cu o expresie iritată, care se preschimbă imediat într-o privire expertă de apreciere a gravităţii rănilor. Dar şocul îl făcu să uite de durere. Pentru prima oară dădea cu ochii de maşină. Spera că se înşela şi în acelaşi timp era conştient că avea în faţă trista realitate. Chipul său frumos şi plin de sînge se întoarse spre american, care drept răspuns îi strînse mîna. Garza era un om mîndru şi un soldat de carieră extrem de devotat ţării sale. Fusese ales pentru această misiune datorită priceperii şi corectitudinii sale. Acestui bărbat care sfida moartea i se întîmplase tocmai lucrul de care se temea orice soldat: nu reuşise să se achite de îndatoririle sale. Iar faptul că nici măcar nu cunoaştea motivul nu făcea decît să înrăutăţească situaţia.

Fără a acorda vreo atenţie rănilor, Garza se întoarse către unicul lor prizonier.

– Noi doi avem ceva de vorbit, i se adresă ameninţător căpitanul.

În clipa următoare se prăbuşi în braţele lui Morales.

– Noroc, Jack!

Dan şi Liz Murray tocmai sosiseră la locuinţa familiei Ryan. Dan fu nevoit să-şi scoată pistolul automat, împreună cu tocul, aşezîndu-le pe raftul din debara.

– Credeam că porţi revolver, rîse Jack.

Era pentru prima oară că primeau vizita celor doi soţi Murray.

– Şi mie-mi lipseşte Python-ul, dar FBI a preferat să ne doteze cu pistoale automate. Pe urmă, eu nici nu mai am de-a face cu lichelele. Acum mă ocup de petiţii, dări de seamă şi proiecte de buget.

Clătină din cap cu tristeţe şi adăugă:

– Îţi închipui ce distracţie.

– Înţeleg ce simţi, îl aprobă Ryan, invitîndu-l în bucătărie. Bei o bere?

– O idee excelentă.

Se cunoscuseră la Londra, mai precis la Spitalul St. Thomas, cu cîţiva ani în urmă, cînd Murray era consilier juridic al Ambasadei Americane, iar Ryan fusese rănit prin împuşcare. Încă înalt şi zvelt, cu părul ceva mai rar, dar nu încărunţit, Murray era un bărbat prietenos şi glumeţ, pe care nimeni nu l-ar fi crezut de meserie poliţist – necum unul dintre cei mai buni. Cu flerul său de excepţie, prinsese tot soiul de infractori şi, deşi în prezent îl nemulţumea faptul că nu mai făcea parte din poliţia activă, îşi îndeplinea sarcinile administrative cu tot atîta pricepere ca şi pe celelalte care-i erau încredinţate.

– Ce-i cu escrocheria aia despre care am auzit vorbindu-se? întrebă Jack.

– TARPON? Cartelul a asasinat un tip care se ocupa cu spălarea banilor organizaţiei în stil mare, la adăpostul renumelui său de sportiv profesionist. Individul a lăsat în urmă informaţii scrise. Noi le-am descoperit. Ne-a luat vreo cîteva săptămîni să punem firele cap la cap.

– Cică ar fi în joc peste şase sute de milioane de dolari.

– Mai mult de-atît. Elveţienii au mai spart un cont în după-amiaza asta.

– Au! exclamă Jack, destupînd două beri. Asta zic şi eu şmecherie, nu?

– Probabil că de data asta nu vor scăpa aşa uşor, întări Murray. E adevărat ce-am auzit, că ai o nouă slujbă?

– Bănuiesc că e corect ce-ai aflat. Cred însă că nici tu n-ai fi de acord să obţii o avansare pe această cale.

– Aşa e. Nu l-am cunoscut personal pe amiralul Greer, dar directorul nostru are o părere foarte bună despre el.

– Se şi aseamănă unul cu altul. Amîndoi sînt nişte oameni respectabili, de modă veche, remarcă Jack. O specie pe cale de dispariţe.

– Bună seara, domnule Murray, salută din uşă Sally Ryan.

– Domnule Murray?

– Unchiule Dan!

Sally se repezi la el, strîngîndu-l în braţe cu putere.

– Mătuşa Liz zice c-ar fi timpul ca dumneata şi tata să vă întoarceţi în salon, chicoti Sally.

– Oare de ce lăsăm cucoanele să învîrtă pe degete nişte luptători căliţi ca tine şi ca mine, Jack?

– Nu cumva pentru că-s mai tari decît noi? sugeră Ryan.

Dan izbucni în rîs.

– Da, asta trebuie să fie explicaţia. Eu...

În acea clipă se auzi semnalul pagerului. Murray scoase de la brîu cutiuţa de plastic şi pe ecran apăru imediat numărul la care trebuia să sune.

– Să ştii că tare mi-ar plăcea să dau de pămînt cu tipul care-a inventat drăciile astea.

– E mort de mult, replică sec Jack. Şi-a făcut apariţia la spital, în cabinetul de urgenţe, plîngîndu-se de dureri de cap. Cînd doctorul a priceput cu cine avea de-a face, nu s-a mai grăbit să-l îngrijească. Mai tîrziu, medicul a explicat că primise un telefon important şi... În regulă, se întrerupse Ryan, redevenind serios. Vrei un fir sigur? Du-te la telefonul din bibliotecă.

– Îmi dai prea mare importanţă, rîse Murray. Nu-i cazul. Pot vorbi de-aici?

– Bineînţeles. Butonul de jos e pentru Washington.

Murray formă numărul, fără să se mai uite pe ecranul pagerului. Era telefonul din biroul lui Shaw.

– Sînt eu, Murray. M-ai sunat, Alice? OK... Salut, Bill, ce s-a întîmplat?

În încăpere păru să fi pătruns deodată un suflu de gheaţă. Ryan îl simţi chiar înainte de-a înţelege schimbarea de pe chipul lui Murray.

– Şi nu există nici o şansă ca... Da, da, îl cunosc pe Pete...

Îşi consultă ceasul şi zise:

– Sînt acolo în patruzeci de minute.

Puse receptorul în furcă.

– Ce e?

– A fost asasinat directorul FBI, răspunse simplu Dan.

– Ce? Unde?

– La Bogota. Plecase pentru o consfătuire în cerc restrîns, împreună cu şeful Brigăzii de luptă împotriva drogurilor. S-a întîmplat chiar în după-amiaza asta. Deplasarea fusese ţinută în cel mai strict secret.

– Nu-i nici o şansă ca...

Murray clătină din cap.

– Ataşatul de acolo e Pete Morales. Un agent foarte bun. Am lucrat cu el cîndva. Cică toţi au murit pe loc: Emil, Harry Jefferson, ambasadorul şi tipii de la pază.

Tăcu, încercînd să descifreze expresia de pe chipul lui Jack.

– Se pare că cineva a ciripit.

Ryan încuviinţă din cap.

– Tocmai la asta mă gîndeam.

– Nu cred să fi existat un singur om la FBI care să nu ţină la director, murmură Murray, aşezînd sticla de bere pe tejgheaua barului.

– Îmi pare rău, prietene.

– Cum ziceai mai adineauri? O specie pe cale de dispariţie?

Murray clătină din cap şi se duse să-şi cheme soţia. Ryan nu apucă să închidă uşa în urma lor că propriul său telefon începu să sune. Era pe linia directă.

Ascunzătoarea, situată la numai cîteva mile de Luray Caverns, era o construcţie modernă, în pofida absenţei deliberate a anumitor facilităţi. Deşi aici nu exista televiziune prin cablu sau satelit, nici ziare aduse la uşă în fiecare dimineaţă, hotelul era totuşi dotat cu instalaţie de aer condiţionat şi apă curentă, iar meniul oferit de serviciul la cameră se întindea pe şase pagini, la care se adăugau alte zece, cu lista băuturilor. Aici îşi rezervau camerele cuplurile de tineri căsătoriţi, care nu aveau nevoie de prea multe distracţii, precum şi alte perechi, ce încercau să-şi salveze căsniciile de la ruină. Serviciul era conceput după modelul european. De regulă, clienţii nu făceau decît să mănînce, să bea şi să mototolească aşternuturile – deşi dintre distracţiile puse la dispoziţie de hotel nu lipseau caii de călărie, terenurile de tenis

şi o piscină, pentru puţinii oaspeţi ale căror camere nu aveau o cadă suficient de încăpătoare. Moira îl urmări cu privirea pe amantul ei dînd bacşiş zece dolari recepţionerului – cu mult mai mult decît oferise în viaţa lui – apoi îndrăzni să-i pună întrebarea esenţială.

– Ce nume ai scris în registru?

– Domnul şi doamna Juan Diaz.

Se uită la ea cu un aer stînjenit.

– Iartă-mă, dar nu mi-a dat prin minte altceva. Nu m-am gîndit... minţi el, prefăcîndu-se că şovăie. N-am vrut... Ce-aş fi putut spune fără să mă pun eu însumi într-o situaţie jenantă? întrebă în cele din urmă, schiţînd un gest de neputinţă.

– În orice caz, eu simt nevoia să fac un duş. Întrucît sîntem soţ şi soţie, ai putea să vii şi tu. E destul loc pentru amîndoi.

Moira ieşi din cameră, aruncîndu-şi bluza de mătase pe pat.

Cinci minute mai tîrziu, Cortez constată personal că sub duş încăpeau patru persoane, nu doar două. Pînă la urmă, faptul oricum nu avea prea mare importanţă.

Preşedintele SUA zburase cu avionul la Camp David pe durata week-end-ului. De abia ieşi de sub duş, cînd tînărul militar aflat la dispoziţia sa – de data asta era de serviciu un locotenent de Marină – îi aduse telefonul portabil.

– Alo, ce este?

Văzînd expresia aşternută pe chipul preşedintelui, prima reacţie a locotenentului fu să-şi caute din ochi pistolul.

– Vreau ca procurorul general, amiralul Cutter, judecătorul Moore şi Bob Ritter să vină încoace cu primul avion. Spune-i secretarului de presă să mă sune într-un sfert de oră, ca să formulăm comunicatul. Deocamdată rămîn aici. Cum facem să-i aducem în ţară? O.K., avem cîteva ore ca să ne gîndim la asta. Pentru moment e suficient protocolul obişnuit. Bine. Nu, nimic din partea Departamentului de Stat. Voi coordona eu însumi întreaga acţiune de aici, după care poate şi Secretarul să dea o declaraţie. Mulţumesc.

Preşedintele apăsă pe butonul de întrerupere şi-i întinse telefonul locotenentului.

– Domnule preşedinte, e nevoie cumva ca oamenii din corpul de gardă...

– Nu.

Preşedintele îi explică pe scurt ce se întîmplase.

– Continuă să-ţi vezi de îndatoririle dumitale, domnule locotenent.

– Am înţeles, domnule preşedinte.

Preşedintele îşi puse halatul de baie şi se duse în faţa oglinzii ca să-şi pieptene părul, folosind mîneca de catifea ca să şteargă oglinda aburită. Dacă ar fi fost ceva mai atent, s-ar fi mirat cum de scăpărarea din privirea lui nu făcuse oglinda ţăndări.

– În regulă, murmură preşedintele Statelor Unite, adresîndu-se imaginii sale din oglindă. Va să zică, ticăloşilor, vă arde de joacă...

Deplasarea de la Baza Aeriană Andrews la Camp David se făcu la bordul unuia dintre noile elicoptere Blackhawk VH-60, recent achiziţionate de aviaţia militară. Căptuşite cu pluş, în vederea transportării VIP-urilor dintr-un loc în altul, aparatul rămînea totuşi prea zgomotos pentru tot ce se putea încadra în limitele unei conversaţii normale. Cei patru pasageri – fiecare singur cu durerea şi furia sa – priveau pe geamul uşilor glisante la dealurile vestice ale ţinutului Maryland, peste care zburau. Călătoria dură numai douăzeci de minute. Pilotul primise ordin să se grăbească.

La aterizare, cei patru suiră într-o maşină cu care parcurseră scurta distanţă pînă la locuinţa preşedintelui. Cînd ajunseră la destinaţie, acesta tocmai închidea telefonul. Îi trebuise o jumătate de oră să dea de urma secretarului de presă, fapt de natură să-i sporească proasta dispoziţie.

Amiralul Cutter începu să spună ceva de genul că tuturor le părea nespus de rău, dar expresia de pe chipul preşedintelui îl reduse la tăcere.

Şeful statului se aşeză pe canapeaua din faţa şemineului. În faţa sa se găsea o piesă de mobiler pe care cei mai mulţi ar fi luat-o drept o simplă măsuţă de cafea. Acum însă, tăblia ridicată dezvăluia mai multe monitoare şi imprimante silenţioase, conectate la principalele posturi de radio, precum şi la alte surse de informaţii ale guvernului. În încăperea alăturată se aflau patru televizoare branşate pe CNN şi pe alte trei canale importante. Cei patru vizitatori îl priveau ţintă pe preşedinte, urmărind cum răbufnea din el mînia, asemenea aburului scăpat dintr-o oală sub presiune.

– De data asta nu ne vom mai mulțumi să stăm cu brațele încrucișate și să deplîngem situația, declară calm președintele, ridicînd ochii spre cei patru. Mi-au ucis un bun prieten. Mi-au ucis ambasadorul. Provocarea se adresează direct puterii supreme din Statele Unite ale Americii. Se vede treaba că vor să se joace cu cei mari, continuă președintele pe un ton nefiresc de liniștit. Dacă așa stau lucrurile, atunci vor fi siliți să joace după regulile noastre. Peter, zise el, adresîndu-se procurorului general. Declar neoficial că, fără nici un avertisment, Cartelul drogurilor a declanșat un război împotriva Statelor Unite, luînd decizia de-a acționa asemenea unui stat național ostil nouă. Prin urmare, și noi îi vom trata la fel. În calitate de președinte, sînt hotărît să lupt contra acestui inamic întocmai așa cum am proceda în cazul terorismului de stat.

Procurorului general nu-i plăcea deloc ceea ce auzise, totuși încuviință din cap. Președintele se întoarse către Moore și Ritter.

– Așadar, din clipa asta ne scoatem mănușile. Tocmai am conceput un comunicat, care va fi dat publicității. Secretarul de presă va deplînge incidentul în termenii obișnuiți, însă noi ne vom purta fără mănuși. Aștept să-mi propuneți un plan. Trebuie găsit ceva care să le usture pe javrele astea. S-a terminat cu poveștile de adormit copiii cum că „transmitem un mesaj". Nenorociții trebuie să primească mesajul pe orice căi. Domnule Ritter, din partea mea ai mînă liberă. Nu-ți impun nici un fel de restricții. Am fost suficient de clar?

– Da, domnule președinte, răspunse directorul-adjunct al departamentului Operațiuni.

De fapt, nu fusese deloc clar. Președintele nu rostise nici măcar o dată îndemnul „Ucideți!" – după cum puteau dovedi oricînd magnetofoanele cu siguranță ascunse în încăpere. Existau însă anumite lucruri care nu trebuiau făcute cu nici un preț: de pildă, președintele nu putea fi silit să vorbească explicit atunci cînd el tocmai asta căuta să evite.

– Instalați-vă într-una dintre cabane și concepeți un plan. Peter, vreau ca tu să mai rămîi puțin.

Cu alte cuvinte, o dată ce înțelesese dorința președintelui de-a întreprinde ceva, procurorul general nu mai trebuia să știe și ce anume urma să fie făcut. Amiralul Cutter, mai familiarizat cu Camp David decît colegii săi, îi conduse pe aceștia într-una din-

tre cabanele de oaspeţi. Cum amiralul o luase înainte, Moore şi Ritter nu apucaseră să-i zărească zîmbetul.

Ryan se înapoie la birou conducîndu-şi singur maşina – obicei de care abia se dezvăţase. În clipa cînd coborî din ascensor, dădu cu ochii de şeful oamenilor de pază ai departamentului Informaţii, care-l aştepta în hol. Raportul său dură patru minute, după care Ryan rămase singur în birou, fără nimic deosebit de făcut. Îl încercă o senzaţie ciudată. Acum era la curent cu toate informaţiile deţinute de guvernul SUA în legătură cu asasinarea unor funcţionari ai săi – ceea ce nu reprezenta cu mult mai mult decît auzise la radioul maşinii în drum spre birou, deşi acum măcar putea da un nume „surselor anonime". Cîteodată acest fapt prezenta importanţă – nu însă şi în cazul de faţă. Imediat află că directorul-adjunct de la Operaţiuni şi procurorul general se aflau la Camp David, alături de preşedinte.

De ce nu şi eu? se întrebă Jack cu surprindere.

Bineînţeles, ar fi trebuit să-şi dea seama fără întîrziere, dar încă nu se obişnuise cu funcţia de director general. Cum nu avea nimic de făcut, timp de cîteva minute îşi lăsă gîndurile să rătăcească în această direcţie. Concluzia se impunea de la sine. Nu era cazul ca el să ştie despre ce anume se discuta. Dar asta însemna că deja se petrecuse ceva, nu? Dar ce? Şi pentru cîtă vreme?

A doua zi pe la amiază, un avion de transport C-141B Starlifter aterizase pe Aeroportul Internaţional El Dorado. Măsurile de securitate erau de o stricteţe cum nu se mai văzuse de la înmormîntarea lui Anwar-el-Sadat. Elicoptere înarmate patrulau pe deasupra aeroportului. Vehicule blindate aşteptau cu ţevile tunurilor îndreptate înainte. Un batalion întreg de paraşutişti încercuise aeroportul, care fusese închis pentru trei ore. Bineînţeles, nu lipsea nici garda de onoare, ai cărei membri trăiau de fapt un sentiment complet opus, din moment ce onoarea armatei şi naţiunii lor fusese lezată de... *ceilalţi*.

Cardinalul Estéban Valdez se ruga aplecat asupra sicrielor, secondat de rabinul-şef al micii comunităţi evreieşti din Bogota. Din partea guvernului american participa la ceremonie vicepreşedintele Statelor Unite. Soldaţii columbieni încredinţaseră pe rînd sicriele în mîinile unor militari americani reprezen-

tînd toate armele din armata SUA şi ale căror nume figurau pe o listă. Urmară discursurile de rigoare, absolut previzibile în esenţa lor, cea mai convingătoare fiind scurta cuvîntare a procurorului general al Columbiei, care nu-şi putu reţine lacrimile pentru fostul său prieten şi coleg de universiate. Apoi vicepreşedintele se sui la bordul avionului său şi plecă, urmat de uriaşul aparat Lockheed.

Declaraţia preşedintelui, deja dată publicităţii, vorbea despre reîntronarea legalităţii, ideal căruia Emil Jacobs îi dedicase întreaga sa viaţă. Dar aici, la El Dorado, afirmaţiile cuprinse în comunicat păreau lipsite de substanţă chiar şi pentru cei ce nu cunoşteau dedesubturile întregii afaceri.

În oraşul Eight Mile, statul Alabama, un sergent de poliţie pe nume Ernie Braden tocmai îşi tundea peluza din faţa casei cu maşina de tăiat iarbă. Specializat în prinderea spărgătorilor, Ernie cunoştea toate trucurile la care recurgeau infractorii urmăriţi şi cercetaţi de el, inclusiv tehnicile de evitare a unor complicate sisteme de alarmă, chiar şi modelele sofisticate, utilizate de marii bancheri. Priceperea sa, la care se adăugau informaţiile culese în timpul discuţiilor de la serviciu – biroul Narcotice aflîndu-se chiar lîngă cel pentru cercetarea actelor de tîlhărie – îi permiteau să-şi ofere serviciile unor oameni cu bani, ceea ce-i dădea posibilitatea de-a plăti pentru instruirea şi educaţia propriilor săi copii. Nu că ar fi fost un poliţist corupt, dar se afla în această slujbă de peste douăzeci de ani şi nu prea-i mai păsa de nimic. Dacă oamenii aveau chef să se drogheze, treaba lor. Dacă narcomanii ţineau neapărat să se omoare între ei, cu atît mai bine pentru restul societăţii. Iar dacă vreun înfumurat de bancher se dovedea a fi un escroc de înaltă clasă, ghinionul lui. Tot ce-i rămînea de făcut lui Braden era să percheziţioneze locuinţa individului şi să se asigure că acesta nu lăsase în urma sa nici un fel de dovezi compromiţătoare. Desigur, îi părea rău pentru soţia şi copiii nefericitului, însă acestea erau riscurile atunci cînd te jucai cu focul.

Braden încerca să compenseze actele sale antisociale prin cercetarea cazurilor de spargeri, ba chiar prinzînd din cînd în cînd şi cîte un tîlhar adevărat – deşi aşa ceva se întîmpla destul de rar. Tîlhăria era o infracţiune destul de puţin riscantă. Niciodată nu i se acorda atenţia cuvenită, nici chiar de către cei a căror

meserie consta tocmai în prinderea spărgătorilor. De altfel, aceasta era categoria cel mai prost plătită dintre toți slujbașii legii. Ernie dăduse examen pentru gradul de locotenent vreme de nouă ani la rînd, însă nu reușise niciodată. Avea nevoie – sau cel puțin își dorea – de leafa pe care i-ar fi adus-o o înaintare în grad. Vedea cum erau avansați toți pistolarii de la Narcotice și Omucideri, în timp ce el continua să trudească de pomană.. El de ce nu putea cîștiga atîția bani? Mai presus de orice, Ernie Braden se săturase de toți și de toate. Se săturase de orele nesfîrșite petrecute la birou. Se săturase ca victimele infractorilor să-și verse focul pe el, care nu-și făcea decît datoria. Se săturase ca proprii săi colegi să-i nesocotească strădaniile. Se săturase să tot fie trimis pe la școli ca să susțină conferințe pentru combaterea infracționalității, prelegeri pe care nimeni nu le asculta. Se săturase chiar și să antreneze echipe de base-ball, odinioară marea bucurie a vieții sale. Se săturase de toate, însă nici nu-și putea îngădui luxul de-a ieși la pensie. Cel puțin deocamdată.

Duduitul mașinii de tuns iarba se înălța în aerul fierbinte și umed, tulburînd tihna străduței liniștite pe care Braden locuia împreună cu familia. Își trecu batista peste fruntea asudată, cu gîndul la berea rece pe care avea s-o dea pe gît de îndată ce-și va fi terminat treaba. Putea fi și mai rău. Pînă cu trei ani în urmă, împingea prin iarbă o nenorocită de mașină Lawnboy. Acum măcar putea sta jos în timp ce-și executa corvoada săptămînală, aranjînd afurisita aia de peluză. Nevastă-sa făcuse o fixație pentru pajiște și pentru grădină.

– Ca și cum faptul ar fi avut vreo importanță, bombăni Braden.

Se concentră asupra muncii sale, asigurîndu-se că lamele rotative trecuseră de cel puțin două ori peste fiecare centimetru pătrat din porcăria aia verde care în această perioadă a anului creștea aproape tot atît de repede pe cît o tăia. Nu remarcă furgoneta Plymouth venind din josul străzii. Și nici nu aflase că cei care-i suplimentau veniturile erau extrem de nemulțumiți de recentul efort clandestin depus în favoarea lor.

Braden avea cîteva ciudățenii, așa cum se întîmpla cu multe persoane și cu majoritatea polițiștilor. Obiceiul său era să nu se dezlipească de pistol, nici măcar atunci cînd tundea iarba. Sub cămașa unsuroasă ținea un Smith & Wesson Chief's Special,

revolver din oțel inoxidabil, cu cinci focuri – singurul obiect achiziționat în viața lui pe care stătea scris cuvîntul *chief*.

Cînd în cele din urmă văzu furgoneta parcînd în spatele mașinii sale marca Chevrolet Citation, nu-i acordă prea mare atenție. Observă totuși că înăuntru erau doi bărbați care păreau să privească în direcția lui.

Cu toate acestea, instinctul său de polițist își făcu datoria. Cei doi nu-l slăbeau din ochi, astfel că se uită și el într-acolo, din pură curiozitate. Cine să se fi interesat de persoana lui într-o după-amiază de sîmbătă? Dar, cînd portiera se deschise și zări armele, întrebarea cu pricina îi pieri cu totul din minte.

Se rostogoli jos de pe mașina de tuns iarba, eliberînd pedala de frînă, care avea un efect contrar, ca la automobile. Mașina de tuns se opri doi pași mai încolo, cu lamele încă tocînd iarba și păiușul din fața casei. Căzu la pămînt chiar în dreptul orificiului de evacuare, simțind cum îl înțeapă în genunchi fragmente minuscule de piatră și nisip – dar pentru moment nici asta nu conta. Își smulse revolverul de la brîu și în aceeași clipă răsunară primele împușcături.

Atacatorul folosea un Ingram Mac-10, probabil de calibrul 9, pe care nu prea știa să-l mînuiască. Întîiul foc aproape că-și atinse ținta, dar următoarele opt nu făcură decît să risipească în aer o jerbă de gloanțe, în timp ce arma, celebră pentru instabilitatea ei, zvîcnea în mîna trăgătorului, fără a reuși să nimerească nici măcar mașina de tuns iarba. Sergentul Braden trase și el două focuri, însă distanța pînă la furgonetă era de peste zece metri, iar revolverul său Chief's Special avea o țeavă de numai cinci centimetri, bătaia sa estimîndu-se în pași, nu în metri. Cum la ineficiența armei se adăugau stresul și surpriza momentului, Braden nu izbuti decît să lovească o dată furgoneta rămasă în spatele atacatorului.

Însă răpăitul unui pistol-automat reprezenta un zgomot inconfundabil – neputînd fi luat nici drept focuri de artificii, nici drept alte sunete obișnuite. Vecinii înțeleseră imediat că se petrecea ceva ieșit din comun. În casa de peste drum, un puști de cincisprezece ani își curăța arma – un vechi Marlin 22 cu levier, care aparținuse cîndva bunicului. Fericitul posesor învățase să joace base-ball de la sergentul Braden, socotindu-l așadar un tip pe cinste. Tînărul cu pricina, pe nume Erik Sanderson, puse

deoparte vergeaua de curăţat şi se duse la fereastră, numai bine cît să-şi zărească fostul antrenor trăgînd cu arma, ascuns în spatele maşinii de tuns iarba. Cu intuiţia fără de greş a clipelor de cumpănă, Erik Sanderson înţelese că cei de afară încercau să-i omoare fostul antrenor – de meserie poliţist – şi că el unul, care se afla la un pas de atacatori, înarmat cu puşcă şi cartuşe, ar proceda foarte corect venind în ajutorul unui poliţist. Faptul că-şi petrecuse toată dimineaţa ţintind în cutii de conserve nu însemna altceva decît că era pregătit să intervină. Marea ambiţie a lui Erik Sanderson era să intre în Marina Statelor Unite; or, iată că acum i se ivea şansa de-a anticipa emoţiile serviciului militar.

Cum răpăitul de armă automată continua să răsune pe strada umbrită de copaci, băiatul înşfăcă puşca şi un pumn de gloanţe mici, de culoare roşcată, apoi alergă pe terasa din faţă. Mai întîi răsuci sistemul cu arc care împingea cartuşele în încărcătorul de sub ţeavă. Îl trase puţin cam tare, scăpîndu-l jos, însă avu înţelepciunea de-a nu lua în seamă amănuntul. Vîrî pe rînd gloanţele în încărcător, surprins că deja îi asudaseră palmele. După ce introduse paisprezece, se aplecă să-şi ia vergeaua şi două gloanţe îi căzură din încărcător. Erik le puse la loc, fixă din nou capacul, răsucindu-l ca să-l închidă, apoi ridică şi coborî levierul, încărcînd puşca şi trăgînd piedica.

Constatînd cu surprindere că terasa nu-i oferea o perspectivă foarte bună, parcurse în fugă dalele de piatră ale curţii şi ieşi în stradă, ascunzîndu-se după capota camionetei tatălui său. De aici reuşi să zărească doi bărbaţi care trăgeau cu automatele sprijinite de şold. Chiar atunci, sergentul Braden îşi goli ultimul încărcător, fără a-şi nimeri atacatorii mai mult decît cu primele patru. Poliţistul se răsuci în loc, vrînd să se adăpostească în casă, dar se împiedică şi căzu, chinuindu-se să se ridice. Cei doi bărbaţi se apropiară, încărcîndu-şi din nou automatele. Cu mîinile tremurînd, Erik Sanderson îşi sprijini de umăr patul puştii. Arma era veche, cu cătare din fier, şi băiatul se sili să-şi amintească modul în care trebuia să ţintească – aşa cum fusese învăţat la cercetaşi.

Îl îngrozi gîndul că intervenise prea tîrziu. Cei doi îl împroşcară pe fostul antrenor cu o ploaie de gloanţe trase în plin. În aceeaşi clipă, în mintea lui Erik se produse un declic. Ţinti

spre capul celui mai apropiat dintre atacatori, cu intenţia de a-şi goli încărcătorul.

Aşa cum se întîmpla cu majoritatea trăgătorilor tineri şi lipsiţi de experienţă, băiatul înălţă imediat capul, să vadă ce se întîmplase. Nimic. Ratase ţinta, deşi avea puşcă, iar distanţa era de numai treizeci de paşi. Ratase! Uluit, ţinti din nou şi apăsă pe trăgaci, însă nu se întîmplă nimic. Uitase să ridice piedica. Scoase o înjurătură urîtă, care l-ar fi costat o palmă zdravănă de la mama sa, apoi îşi încărcă din nou puşca Marlin 22 şi ochi cu grijă, apăsînd pe trăgaci.

Atentatorii nu auziseră prima împuşcătură. Asurziţi de zgomotul propriilor arme, n-o auziră nici pe a doua, dar capul unuia dintre ei zvîcni într-o parte. O înţepătură de viespe. Pricepînd imediat ce se întîmpla, omul se răsuci spre stînga şi trase o rafală prelungită, în ciuda durerii cumplite care-l chinuia. Zărindu-l pe Erik, celălalt atacator deschise şi el focul.

Dar băiatul reuşi să-şi umple încărcătorul la fel de repede pe cît îl golise. Furia creştea în el pe măsură ce vedea că nu-şi atingea ţinta. Se aplecă instinctiv, ferindu-se de gloanţele ce şuierau în direcţia lui. Era pornit să-i ucidă pe cei doi înainte de-a le lăsa răgazul să ajungă la maşină. Spre satisfacţia lui, îi văzu alergînd să se adăpostească şi-şi consumă trei încărcătoare încercînd să-i nimerească prin tabla maşinii. Dar cum puşca Marlin 22 nu putea realiza o asemenea performanţă, furgoneta se puse în mişcare.

Erik o zări demarînd. Regreta din tot sufletul că nu vîrîse mai multe gloanţe în încărcător şi-şi dori să fi putut trage prin luneta maşinii înainte ca aceasta s-o cotească la dreapta, dispărînd din raza lui vizuală.

Nu avu curajul de-a merge să vadă ce se întîmplase cu sergentul Braden. Rămase pe loc, sprijinit de camionetă şi blestemîndu-se că-i lăsase să-i scape. Nu ştia – şi nici n-ar fi crezut vreodată – că făcuse o treabă mai bună decît mulţi alţi profesionişti.

Unul dintre pasagerii furgonetei îşi cercetă rana din piept, făcînd abstracţie de cea de la cap. Însă tocmai aceasta din urmă avea să-i fie fatală. În clipa cînd omul se aplecă, artera secţionată cedă complet, împroşcînd cu sînge întregul habitaclu – spre

marea nedumerire a muribundului, căruia nu-i mai rămaseră decît cîteva secunde ca să înțeleagă ce se întîmplă.

Un alt avion – din întîmplare, tot un C-141B – îl scoase pe domnul Clark din Panama, îndreptîndu-se apoi spre Baza Aeriană Andrews, unde se făceau pregătiri pentru ceremonia de primire a sicrielor. Încă înainte de sosirea transportului funebru, Clark se afla deja la Langley, discutînd cu șeful său, Bob Ritter. Pentru prima oară într-o întreagă generație, departamentul Operațiuni primise mînă liberă din partea președintelui. John Clark, care figura pe listele personalului în funcția de instructor al agenților, era „vînătorul-șef" al CIA. Nu i se ceruse de multă vreme să-și exerseze acest talent, dar încă nu uitase cum s-o facă.

Ritter și Clark nu urmăriră reportajele TV despre aducerea în țară a rămășițelor pămîntești ale victimelor atentatului. Toate aceste fapte deveniseră de-acum istorie și, deși pe amîndoi îi interesa istoria, pasiunea lor ținea de acea istorie niciodată așternută pe hîrtie.

– Aș vrea să mai discutăm pe marginea ideii pe care mi-ai împărtășit-o la St. Kitt's, spuse directorul-adjunct al departamentului Operațiuni.

– Care este obiectivul nostru? întrebă circumspect Clark.

Nu era greu de ghicit ce se întîmpla și nici cine dăduse dispozițiile cu pricina – de unde și atitudinea sa plină de prudență.

– Pe scurt, răzbunarea, răspunse Ritter.

– „Revanșă" mi se pare un cuvînt mai potrivit, sublinie Clark.

Deși nu avea studii superioare, totuși citea foarte mult.

– Cei la care ne referim reprezintă o amenințare clară și imediată la adresa securității Statelor Unite.

– Așa a spus președintele?

– Sînt chiar cuvintele lui, încuviință Ritter.

– Perfect. Asta înseamnă că sîntem în limitele legalității. Nu că riscul ar fi mai mic, însă cel puțin procedăm legal.

– Crezi că te poți descurca?

Clark zîmbi vag, cu un aer absent.

– Îmi fac treaba așa cum știu. Altfel, mai bine o lăsăm baltă. Nu vreau să mor din neglijența altuia. Deci, fără amestec din afară. Dumneavoastră nu trebuie decît să-mi dați lista țintelor și

fondurile de care am nevoie. În rest, e problema mea. Eu singur îmi planific ce am de făcut.

– De acord, se învoi Ritter.

Uluirea lui Clark nu cunoştea margini.

– Atunci, ne-am înţeles. Cum rămîne cu copiii ăia care se zbenguie acum prin junglă?

– Diseară îi vom scoate de acolo.

– Ca să-i postăm unde? întrebă Clark.

Ritter îi dădu lămuririle necesare.

– E extrem de periculos, comentă instructorul, deşi cele aflate nu-l surprindeau cîtuşi de puţin.

Probabil că totul fusese plănuit cu multă grijă... dar, dacă...

– Ştim şi asta.

– Mie nu-mi miroase a bine, zise Clark după o clipă de gîndire. Lucrurile se complică.

– Nu eşti plătit ca să-ţi placă ceea ce faci.

Clark nu putu decît să fie de acord cu afirmaţia şefului său. Totuşi, era suficient de cinstit cu sine însuşi pentru a recunoaşte că, în parte, îi plăcea. În definitiv, tot o misiune ca aceasta îl adusese sub pavăza ocrotitoare a CIA, cu mulţi ani în urmă. Numai că însărcinarea de atunci nu implicase nici un fel de constrîngeri pentru el ca agent. Cea de acum era legală – însă numai pînă la un punct. Odinioară, lui Clark puţin i-ar fi păsat. Acum însă avea o soţie şi copii.

– Pot pleca pentru cîteva zile, să-mi văd familia?

– Bineînţeles. Între timp, am să pun planul la punct pînă la ultimele detalii. Am să-ţi trimit la „Fermă" toate informaţiile necesare.

– Cum se numeşte operaţiunea?

– RECIPROCITY.

– Bănuiesc că în asta şi constă.

Chipul lui Clark se destinse într-un zîmbet larg. Ieşi din birou, îndreptîndu-se spre ascensor. Aici îl întîlni pe noul director al departamentului Informaţii, Ryan, care se ducea spre biroul judecătorului Moore. Clark şi Ryan nu făcuseră niciodată cunoştinţă. Nici acum nu era momentul potrivit, deşi destinele lor se intersectaseră deja de două ori.

14

Înşfacă şi fugi!

– Ar trebui să-i mulţumesc directorului tău, Jacobs, zise Juan. Poate că într-o zi voi avea ocazia să-l cunosc.

Cu Moira nu grăbise lucrurile. Era convins că în curînd va putea obţine de la ea toate informaţiile dorite, în baza aceleiaşi încrederi şi intimităţi care caracterizau relaţia dintre soţ şi soţie. La urma urmei, în iubirea adevărată nu existau secrete.

– Poate, răspunse Moira după o clipă de tăcere.

Deja îi fugise gîndul la ziua cînd directorul va veni la nunta ei. Nu era o speranţă prea ruptă de realitate.

– De fapt, de ce-a venit în Columbia? întrebă Felix, în timp ce degetele lui explorau o zonă de acum familiară.

– Păi, motivul e deja de domeniul publicităţii. E vorba de Operaţiunea TARPON.

Moira continuă să-i explice timp de cîteva minute, vreme în care mîngîierile lui se intensificară. Şi asta numai graţie experienţei sale de ofiţer de informaţii. Se trezi zîmbind, cu privirea aţintită în tavan. *Dobitocul! L-am prevenit. L-am prevenit în repetate rînduri, chiar la el în birou. Dar nu, el era prea deştept, prea încrezător în propria-i inteligenţă ca să-mi asculte sfatul. Poate că acum va pleca urechea...*

După cîteva secunde, se trezi întrebîndu-se cum va reacţiona patronul său. Zîmbetul dispăru şi mîngîierile încetară.

– S-a întîmplat ceva, Juan?

– Şeful tău nu şi-a ales un moment prea prielnic ca să viziteze Bogota. Cei de aici vor fi foarte supăraţi. Dacă descoperă cumva că el este în Columbia...

– Voiajul e secret. Procurorul general al Columbiei e un vechi prieten de-al său. Mi se pare c-au fost colegi de şcoală. Se cunosc de vreo patruzeci de ani.

Voiajul e secret. N-aş fi crezut ca americanii să fie atît de naivi încît... îşi zise Cortez.

Şi totuşi, uite că erau. Îl uimea faptul că Moira nu simţise răceala care-l cuprinsese, îngheţîndu-i tot trupul. Dar ce putea face?

Aşa cum se întîmpla cu toate familiile de militari sau directori comerciali, şi familia lui Clark se obişnuise să-l vadă plecînd de acasă pe nepusă-masă, fără să ştie cînd se va întoarce. De asemenea, nu-i mira nici apariţia lui, la fel de neaşteptată – ca un fel de joc, la care, în mod paradoxal, soţia sa nu ridica nici un fel de obiecţii. De data asta, Clark luă un automobil din parcul de maşini al CIA, parcurgînd drumul de două ore şi jumătate pînă la Yorktown, Virginia, de unul singur, ca să se poată gîndi în tihnă la misiunea pe care o avea de dus la bun sfîrşit. În momentul cînd părăsi Interstate 64, deja găsise răspuns la cele mai multe chestiuni procedurale, deşi detaliile trebuiau amînate pînă cînd avea răgazul să citească notele informative pe care Ritter făgăduise să i le trimită la „Fermă".

Locuinţa lui Clark vorbea despre un agent cu posibilităţi medii: o construcţie din cărămidă, cu salonul despărţit în două încăperi mici, cu patru dormitoare, situată pe un teren măsurînd vreo două mii de metri pătraţi, unde creşteau pini cu ace lungi, specifici sudului Americii. Casa se găsea la zece minute de mers cu maşina de „Fermă" – tabăra de antrenament a CIA, a cărei adresă poştală era Williamsburg, Virginia, deşi se afla în realitate mai aproape de Yorktown, în preajma unui arsenal unde Marina Militară îşi depozita atît proiectilele balistice pentru submarine, cît şi focoasele nucleare. În aceeaşi zonă unde locuia Clark îşi aveau domiciliul şi alţi instructori CIA – ceea ce-i scutea de grija de-a broda cine ştie ce poveşti pentru urechile vecinilor. Bineînţeles, familia sa era la curent cu modul în care îşi cîştiga existenţa. Cele două fiice – Maggie, în vîrstă de şapte-

sprezece ani, şi Patricia, cu trei ani mai mică – îi spuneau uneori în glumă „agentul secret", termen pe care-l reţinuseră din reluarea serialului „Patrick McGoohan" pe unul dintre canalele televiziunii prin cablu. Fetele ştiau însă că acesta nu era un subiect de conversaţie cu colegii, deşi cîteodată îşi avertizau prietenii să se comporte cît mai corect în prezenţa tatălui lor. De regulă, bărbaţii îşi controlau din instinct comportamentul în prezenţa domnului Clark. Instructorul Clark nu era chiar dracul în persoană; totuşi, de cele mai multe ori, ajungea o singură privire ca ceilalţi să-şi dea seama că nu era de glumit cu el. Soţia sa, Sandy, cunoştea chiar mai multe, inclusiv cu ce se îndeletnicise bărbatul ei înainte de-a intra în CIA. Sandy era asistentă medicală şi ţinea cursuri pentru viitoarele infirmiere în sălile de operaţie ale spitalului din localitate. Prin urmare, era obişnuită cu chestiunile de viaţă şi de moarte şi fericită că soţul ei se număra printre puţinii care înţelegeau aceste două laturi ale existenţei – deşi dintr-o perspectivă diametral opusă. Pentru soţia şi copiii săi, John Terrence Clark era un soţ şi un tată devotat, uneori poate chiar prea grijuliu. Maggie se plînsese odată că tatăl ei o lipsise de un posibil viitor logodnic, speriindu-l cu o simplă privire. Faptul că peste cîtva timp tînărul cu pricina fusese arestat pentru că se suise beat la volan nu făcuse decît să confirme intuiţia părintelui, spre marea deziluzie a fetei. De asemenea, atunci cînd era acasă, Clark se dovedea mai uşor de abordat şi mai îngăduitor faţă de fete decît mama lor, arătîndu-se întotdeauna gata să le asculte păsul. Sfatul lui era de fiecare dată cumpătat şi nepărtinitor, vorba blîndă, atitudinea relaxată. Totuşi, familia ştia că în afara casei, Clark era o cu totul altă persoană – numai că asta nu-i interesa.

Clark trase maşina pe alee chiar înainte de ora mesei, apoi, cu valijoara în mînă, intră direct în bucătărie, unde îl întîmpinară aromele unei cine modeste. Sandy fusese luată astfel prin surprindere de prea multe ori ca să-şi mai facă griji că nu avea destulă mîncare.

– Pe unde-ai umblat? întrebă ea, fără să aştepte vreun răspuns, după care, ca de obicei, încercă să ghicească. Văd că nu eşti prea bronzat. Ai fost prin locuri reci sau fără soare?

– Am stat mai mult între patru pereţi, răspunse cinstit Clark.

Înghesuit într-o nenorocită de furgonetă, împreună cu cîțiva caraghioși, pe vîrful unei coline din inima junglei. Ca în vremurile grele de odinioară. Cam așa ceva.

Cu toată istețimea ei, Sandy nu reușea niciodată să ghicească unde fusese John. De altfel, nici n-ar fi trebuit.

– Cît timp...?

– Doar cîteva zile, pe urmă plec din nou. E vorba de ceva important.

– Are vreo legătură cu... adăugă femeia, făcînd semn spre televizorul din bucătărie.

Clark se mărgini să surîdă, clătinînd din cap.

– Tu ce crezi că s-a întîmplat?

– Din cîte-mi dau seama, traficanții au avut noroc, zise el pe un ton degajat.

Sandy știa bine ce gîndea soțul ei despre traficanții de droguri și din ce motiv. Fiecare om avea lucruri pe care le detesta. În cazul lui – și ale ei – era vorba de droguri. Nici nu se putea altfel, din moment ce Sandy lucra de multă vreme ca infirmieră și văzuse adeseori efectele abuzului de droguri. Cît despre Clark, el ținuse predici în repetate rînduri celor două fete care – deși încăpățînate ca orice adolescente sănătoase la trup și spirit – nu îndrăzneau nici măcar să se apropie de linia marcînd zona interzisă, nicicum s-o încalce.

– Președintele părea supărat.

– Tu cum ai fi fost în locul lui? Era prieten cu directorul FBI-ului. În măsura în care un politician poate avea prieteni, se simți el obligat să adauge.

Se arăta foarte circumspect în privința personalităților politice – inclusiv cele pentru care votase.

– Cum are de gînd să reacționeze?

– Nu știu, Sandy.

Încă nu m-am gîndit.

– Unde-s copiii?

– S-au dus în Busch Gardens cu prietenii. Tocmai a fost instalat un nou trenuleț suspendat, așa că la ora asta probabil că-n tot parcul nu se aud decît țipetele lor.

– Am timp să fac un duș? Toată ziua am fost pe drum.

– Masa e gata în jumătate de oră.

– Perfect.

O sărută din nou şi se îndreptă spre dormitor, cu valijoara în mînă. Înainte de-a intra în baie, îşi lăsă rufele murdare în coşul de nuiele. Intenţiona să-şi îngăduie o zi de odihnă în compania familiei, după care să înceapă să elaboreze planul misiunii. Nu trebuia să se grăbească. În cazul unor asemenea operaţiuni, graba însemna moarte. Clark nădăjduia că şi prietenii vor înţelege acest lucru.

Desigur că nu vor înţelege, îşi spuse el, pregătindu-se să intre sub duş. Nu înţelegeau niciodată.

– Nu vreau să te simţi rău, zise Moira. Eşti obosit. Iartă-mă c-am abuzat de tine.

Îşi culcă obrazul pe pieptul lui.

La urma urmei, bărbatul nu era o maşină, iar să faci dragoste de cinci ori într-o singură zi... La ce se putea aştepta de la amantul ei? Sigur că Felix avea nevoie de somn, de odihnă. Ca şi ea, de altfel, descoperi Moira, înainte de-a aţipi.

După cîteva minute, Cortez se desprinse cu băgare de seamă din braţele ei. O privi cum respira încet şi egal, cu chipul luminat de un surîs visător, şi se întrebă ce dracu' putea face. Dacă era ceva de făcut. Să ceară legătura telefonică, riscînd totul pentru o conversaţie scurtă pe un fir neverificat? Fără îndoială că poliţia columbiană, cea americană sau altcineva pusese microfoane în toate telefoanele motelului. Nu, nu, să telefoneze ar fi fost şi mai periculos decît să stea cu braţele încrucişate.

Experienţa îi spunea că cel mai sigur era să nu facă absolut nimic. Cortez îşi coborî privirea asupra propriului trup. Nimic era exact ce realizase pînă în clipa aceea – lucru ce i se întîmpla pentru prima oară după foarte mult timp.

Bineînţeles, echipa KNIFE ignora cu desăvîrşire – din fericire pentru ea – evenimentele din ajun. Jungla nu beneficia de presă, iar radioul slujea numai la comunicări oficiale – ceea ce făcea ca mesajul recent primit să li se pară şi mai surprinzător. Lui Chavez şi Vega le venise din nou rîndul să stea la postul de observaţie, unde îndurau zăpuşeala ce urmase unei violente furtuni cu fulgere şi trăsnete. În ora care trecuse, stratul de apă crescuse la cinci centimetri, aşa că punctul de observaţie se

transformase într-o băltoacă. În cursul după-amiezei se anunța o altă ploaie. Abia pe urmă dacă avea să se însenineze...

Căpitanul Ramirez își făcu fără veste apariția, luîndu-l prin surprindere chiar și pe Chavez, recunoscut pentru capacitatea sa de-a se orienta în junglă. Singura concluzie era că Ramirez învățase meserie stînd mereu cu ochii pe Ding.

– Noroc, domnule căpitan! îl salută Vega.

– Ceva noutăți? întrebă Ramirez.

– Păi, cei doi amici ai noștri își fac siesta după micul dejun, răspunse Chavez, fără să-și ia binoclul de la ochi.

Fără îndoială că vor mai trage un pui de somn și în cursul după-amiezei.

Auzind vorbele căpitanului, își coborî binoclul.

– Sper să se bucure de aceste clipe de tihnă, mai ales că sînt și ultimele.

– Vreți să repetați ce-ați zis adineauri, domnule căpitan? îl rugă Vega.

– Diseară va veni elicopterul să ne ia. Va ateriza acolo, adăugă căpitanul, arătînd spre pista improvizată. Înainte de plecare, trebuie să ștergem orice urmă.

Chavez cîntări o clipă cuvintele căpitanului. Nu-i avusese niciodată la inimă pe traficanții de droguri, iar faptul că stătuse cu brațele încrucișate, urmărindu-i pe nemernici cum își vedeau de treburile lor cu dezinvoltura unor jucători de golf, nu avusese cîtuși de puțin menirea de a-i calma resentimentele.

Ding încuviință din cap.

– O.K., domnule căpitan. Cum trebuie să procedăm?

– De cum se lasă întunericul, tu și cu mine îi vom încercui dinspre nord. Restul trupei va forma două echipe de tir gata să deschidă focul în caz de nevoie. Vega, tu rămîi aici, la CHAINSAW. Celălalt va fi instalat la vreo patru sute de metri mai încolo. După ce-i lichidăm pe cei doi paznici, plantăm niște explozibili printre butoaiele de combustibil din baracă. Elicopterul va veni după noi diseară la ora unsprezece. Vom lua la bord cadavrele și le vom arunca în mare.

Ce chestie! exclamă în gînd Chavez.

– Va să zică, avem nevoie de circa treizeci și patru de minute ca să le venim de hac și-apoi să ne cărăm de aici. Asta fără să

mai pun la socoteală pe javrele alea două. Da' știu c-o să asudăm ceva, domnule căpitan.

Sergentul nu se îndoia că lichidarea paznicilor va cădea în seama sa, deoarece avea armă cu amortizor.

– Bănuiesc c-ai să mă întrebi dacă am primit ordine precise, i se adresă căpitanul Ramirez.

Era exact ceea ce întrebase și el prin intermediul radioemițătorului.

– Domnule căpitan, dacă mi-ați dat o însărcinare, înseamnă că ordinele sînt precise. N-are rost să-mi bat capul, declară sergentul Domingo Chavez, dîndu-i asigurări superiorului său.

– O.K., atunci pornim de cum se întunecă.

– Am înțeles, domnule căpitan.

Căpitanul îi bătu pe amîndoi pe umăr și se îndreptă spre locul unde se găsea restul echipei. Chavez îl urmări cum se îndepărta, apoi își scoase gamela. Deșurubă dopul de plastic și trase o înghițitură zdravănă, după care se uită la Vega.

– Paștele mă-sii! înjură mitraliorul, fără să ridice glasul.

– Cine cutează să-i toace pe ăștia înseamnă că are ceva în pantaloni, aprobă Ding.

– Îmi pare bine că ne întoarcem pe meleaguri unde-s dușuri și aer condiționat, adăugă Vega.

Odată luată o decizie, faptul că doi oameni urmau să moară pentru a face posibilă revenirea lor la civilizație conta prea puțin. Atît Vega, cît și Chavez erau peste poate de surprinși că, după ani întregi de serviciu militar, primeau în sfîrșit ordin să execute misiunea pentru care se pregătiseră tot timpul. Latura morală nu-i preocupa cîtuși de puțin. Erau soldați în slujba țării lor. Patria hotărîse că cei doi inși care moțăiau cîteva sute de metri mai încolo erau niște dușmani ce trebuiau uciși și cu asta basta – deși Vega și Chavez se întrebau cum vor proceda ca să execute ordinul.

– Hai să ne gîndim cum o să facem, propuse Chavez, ducînd din nou binoclul la ochi. Vreau să ai mare grijă de CHAINSAW, *Oso*.

Vega cugetă cîteva clipe.

– N-am să trag spre stînga barăcii pînă nu te văd înăuntru.

– E-n regulă. Eu am să mă apropii dinspre copacul ăla mare. În mod normal, ar trebui să meargă ca pe roate, gîndi el cu voce tare.

– Întocmai...

Numai că, de data asta, nu se mai aflau la instrucție.

Chavez continuă să țină binoclul la ochi, cercetîndu-i cu privirea pe cei doi oameni pe care urma să-i ucidă peste numai cîteva ore.

Colonelul Johns primise ordinul de a se pregăti pentru plecarea în misiune cam în același timp cu toate echipele de teren. Totodată, i se pusese la dispoziție un întreg set de hărți tactice noi, ce trebuiau studiate. Retrăgîndu-se în biroul său, împreună cu căpitanul Willis, colonelul revăzu planul pentru acțiunea din acea noapte.

Era vorba de un atac prin surprindere. Echipele plasate în dispozitiv urmau să se înapoieze mult mai curînd decît fusese prevăzut. Colonelul cam bănuia motivele. Cel puțin în parte.

– Chiar pe terenul de aterizare? se miră căpitanul.

– Mda... Fie că toate patru vizuinile sînt abandonate, fie că băieții noștri vor trebui să le reducă la tăcere înainte să aterizăm pentru atacul fulger.

– Aha! exclamă căpitanul după cîteva clipe de gîndire.

– Ia legătura cu Buck și pune-l să verifice încă o dată armele. O să priceapă numaidecît despre ce e vorba. Eu, unul, vreau să aflu previziunile meteo pentru la noapte.

– Parcurgem etapele în ordine inversă ca la debarcare?

– Da. Facem plinul la cincizeci de mile depărtare, pe plajă, și din nou după ce ne culegem oamenii.

– Am înțeles.

Willis ieși din birou, pornind în căutarea sergentului Zimmer. Colonelul plecă în direcția opusă, îndreptîndu-se spre serviciul meteorologic al bazei. Prognoza pentru noaptea respectivă nu era deloc îmbucurătoare: vînt slab, lună în creștere. Condiții ideale de zbor în oricare altă ocazie, dar departe de ceea ce speraseră cei de la Operațiuni speciale. Însă nu era nimic de făcut.

La amiază părăsiră Ascunzătoarea. Cortez mulțumi stelei sale norocoase (oricare ar fi fost aceea) că Moira scurtase week-end-ul sub motiv că trebuia să se înapoieze acasă la copii – deși el nu o bănuia că decisese în mod deliberat să-și menajeze aman-

tul istovit. Niciodată nu i se mai întîmplase să fie compătimit de o femeie, așa că ezitase între nevoia de-a plăti insulta și aceea de-a afla ce mama dracului se petrecuse în lipsa lui.

O luară pe Interstate 81, cufundați în tăcere, ca de obicei. Cortez închiriase o mașină obișnuită, iar Moira stătea sprijinită de el, în timp ce brațul lui îi înlănțuia umerii cu tandrețe. Ca doi adolescenți – cu excepția tăcerii. Cortez nu-și putu stăpîni un sentiment de recunoștință față de Moira. Numai că nu era vorba de o iubire calmă și încrezătoare. Mintea lui lucra cu o viteză mai mare decît cea a mașinii, care gonea exact la limita admisă de lege. Ar fi putut deschide aparatul de radio de la bord, dar nu-i stătea în fire. Nu-și putea asuma un asemenea risc. Dacă șeful său își exersase pur și simplu inteligența – de care nu ducea deloc lipsă, recunoscu fără prea mare tragere de inimă Cortez – totuși el, unul, strîngea acum în brațe o neprețuită sursă de informații strategice. Escobedo obișnuia să-și facă planuri pe termen lung atunci cînd era vorba de afacerile sale. *El jefe* înțelegea – și totuși, Cortez își amintea bine cît de arogant și de suspicios era șeful său. Nu se mulțumea să cîștige, mai simțea și nevoia de-a umili, de-a zdrobi, de-a distruge definitiv pe oricine l-ar fi ofensat cît de cît. Dispunea de putere și de tot atîția bani cîți existau în bugetul de stat – însă era lipsit de perspectivă. Cu toată inteligența lui, rămînea un om stăpînit de emoții copilărești. Gîndul începu să prindă rădăcini tot mai adînci în mintea lui Cortez, în timp ce mașina cotea pe Interstate 66, îndreptîndu-se spre est, în direcția Washington. Ce lucru straniu – își spuse Felix, schițînd un surîs amar – ca într-o lume a informațiilor să fie silit să facă speculații la fel ca un copil, cînd ar fi putut afla totul doar răsucind butonul radioului. Totuși, își impuse să se stăpînească.

Ajunseră în parcarea aeroportului exact la țanc. Cortez trase mașina lîngă cea a Moirei, începînd să descarce bagajele acesteia.

– Juan...

– Da?

– Nu te mai gîndi la ce s-a întîmplat azi-noapte. A fost vina mea, zise ea încetișor.

El reuși să zîmbească.

– Te-am prevenit că nu mai sînt tînăr. Aseară ai primit dovada. Data viitoare voi avea grijă să mă odihnesc, ca să fiu în formă.

– Cînd...?

– Nu știu. Am să-ți telefonez.

O sărută cu tandrețe. În clipa următoare Moira demară și Cortez rămase în picioare, urmărind-o cu privirea cum se îndepărta – exact așa cum se aștepta și ea. Pe urmă se sui la rîndul său în mașină. Era aproape ora patru, așa că deschise radioul ca să asculte buletinul de știri. Două minute mai tîrziu ducea înapoi mașina închiriată. Își luă valizele de la ghișeul de bagaje și se îndreptă spre intrarea aeroportului, cu gîndul să ia primul avion, indiferent de direcția în care zbura. Primul zbor era o cursă a companiei United, cu destinația Atlanta. Cortez știa că într-un aeroport aglomerat ca acela putea schimba avionul fără probleme. Se strecură la bord abia la ultimul apel.

Moira Wolfe conducea spre casă cu un surîs ușor vinovat. Ceea ce pățise Juan cu o noapte în urmă era unul dintre cele mai umilitoare lucruri pentru un bărbat – iar vina o purta numai ea. Îi ceruse prea mult, deși el însuși recunoscuse că nu mai era la vîrsta tinereții. Moira lăsase pasiunea să-i întunece judecata limpede, ajungînd astfel să-l ofenseze pe bărbatul pe care-l iubea. Acum știa cu certitudine. Crezuse că nu va mai întîlni iubirea, dar iată că aceasta îi ieșise în cale cu superba nepăsare din vremea tinereții. Chiar dacă Juan nu mai avea vigoarea de altă dată, compensa din plin neajunsul prin răbdare și prin fantastica sa pricepere. Se aplecă și deschise radioul, potrivindu-l pe unde medii, la postul unde se transmiteau vechi șlagăre. Cît timp durã călătoria, se lăsă în voia unor gînduri dintre cele mai plăcute, pe măsură ce amintirile unei vîrste lipsite de griji se trezeau la viață în acordurile baladelor pe care le dansase cu treizeci de ani în urmă.

Descoperi cu surprindere o mașină asemănătoare cu cele ale FBI-ului parcată vizavi de casa ei. Putea la fel de bine să fie un vehicul aparținînd unui centru de închirieri sau ceva de genul acesta. În clipa următoare, observă că mașina avea antenă. Va să zică, era FBI-ul. Ciudat, își spuse ea. Trase automobilul lîngă bordură și-și luă bagajele, pornind pe trotuar. De cum deschise ușa casei, dădu cu ochii de Frank Weber, din corpul de pază al directorului.

– Bună, Frank.

Agentul special Weber o ajută să-şi ducă bagajele înăuntru, păstrînd tot timpul o expresie gravă.

– S-a întîmplat ceva?

Lui Weber nu-i venea prea uşor să-i spună. Se simţea vinovat că-i strica un week-end care trebuia să fi însemnat ceva deosebit pentru ea.

– Emil a fost asasinat vineri seara. De atunci tot încercăm să dăm de tine.

– *Ce?!*

– L-au prins într-o ambuscadă în drum spre ambasadă. Au murit toţi – întreaga gardă de corp. Pe Emil îl înmormîntează mîine. Pe ceilalţi marţi.

– Ah, Isuse! murmură Moira, lăsîndu-se să cadă pe scaunul cel mai apropiat. Eddie... Leo...?

Ţinuse la agenţii mai tineri din garda lui Emil ca la proprii ei copii.

– N-a scăpat nici unul, repetă Weber.

– N-am ştiut nimic, zise ea. De vineri noaptea n-am citit ziarele şi n-am deschis televizorul. Unde...?

– Copiii tăi s-au dus la film. E nevoie să vii la sediu, să ne dai o mînă de ajutor. O să lăsăm pe cineva să aibă grijă de copii în lipsa ta.

Vreme de cîteva minute Moira nu se putu urni din loc. Lacrimile începură să-i şiroiască pe obraz în clipa cînd realitatea din vorbele lui Weber lăsă în umbră recent constituitul ei tezaur de sentimente.

Căpitanului Ramirez nu-i surîdea ideea de a-l însoţi pe Chavez. Desigur, nu din laşitate, însă rolul său în cadrul misiunii era altul. Răspunderile care-i reveneau în calitate de comandant deveniseră oarecum confuze – şi asta din mai multe puncte de vedere. Aflîndu-se recent la comanda unei companii, învăţase că totuşi „a comanda“ şi „a conduce“ erau două noţiuni distincte. Comandantul unei companii rămînea ceva mai în spate de linia frontului, de unde dirija (în armată termenul nu era prea agreat) lupta, manevrînd unităţile şi supraveghind desfăşurarea acţiunii în ansamblu, astfel încît să poată ţine situaţia sub control. În schimb, comandanţii de pluton erau angajaţi în lupta propriu-zisă. După ce învăţase să „conducă stînd în faţă“, în calitate de locote-

nent, se presupunea că acum își putea pune în practică la un nivel superior experiența acumulată – deși uneori căpitanul se vedea pus în situația de-a prelua conducerea unei operațiuni. În cazul de față, comanda numai o echipă și, cu toate că misiunea cerea inițiativă și spirit de prevedere, efectivul restrîns îl obliga să conducă personal acțiunea. În plus, putea trimite doi oameni în prima lor misiune de lichidare a inamicului fără a fi și el prezent, deși Chavez se mișca pe teren cu o mult mai mare îndemînare decît ar fi sperat vreodată să capete căpitanul Ramirez. Tulburat de contradicția dintre răspunderile sale de comandă și cele de conducere, tînărul ofițer înclină în cele din urmă balanța spre cea de-a doua soluție – cum era și firesc. În definitiv, nici nu-și putea comanda oamenii dacă aceștia nu aveau încredere în calitățile sale de conducător. Simțea cumva că, dacă va izbuti de data asta, pe viitor problema va fi rezolvată. Poate că așa se întîmpla întotdeauna, își zise el.

După ce plasă în dispozitiv cele două echipe de trăgători, porni împreună cu Chavez, ocolind capătul nordic al pistei improvizate. Sergentul mergea în frunte. Totul se desfășură fără incidente. Cele două viitoare victime continuau să se plimbe fără rost de colo-colo, fumînd ierburi – sau ce-or fi fost acelea – și vorbind în gura mare, de puteau fi auziți chiar și în lunglă cale de o sută de metri. Chavez plănuise să se apropie cu băgare de seamă, încercînd să nu se abată de la zonele unde patrulaseră în nopțile precedente, la ordinul căpitanului Ramirez. Prin urmare, deplasarea fu lipsită de surprize și după douăzeci de minute zăriră din nou pista. Aici încetiniră pasul.

Chavez continua să se afle în frunte. Drumul îngust pe care-l urmau camioanele care veneau pînă acolo se dovedi un reper foarte util. Avură grijă să rămînă la nord de potecă, unde se aflau în afara bătăii mitralierelor echipelor de trăgători. Tot atunci descoperiră și barca. Chavez așteptă ca superiorul său să ajungă la o depărtare de zece metri, conform planului. Stabiliseră să comunice prin semnale făcute cu mîna. Chavez urma să înainteze spre baracă, avîndu-l pe căpitan undeva în dreapta. Sergentul trebuia să-i lichideze pe cei doi, iar dacă survenea ceva neprevăzut, Ramirez avea sarcina de a-i sări în ajutor. Căpitanul bătu patru semnale lungi pe butonul radiotransmițătorului, primind două semnale identice în chip de răspuns. Echipa se afla la postul ei,

în celălalt capăt al pistei de aterizare, știind ce era pe cale să se întîmple și gata să intervină la nevoie.

Ramirez îi dădu lui Ding semnalul de pornire.

Chavez trase aer în piept, constatînd cu uimire cît de repede îi bătea inima. La urma urmei, îndeplinise de sute de ori astfel de însărcinări. Își scutură brațele ca să se dezmorțească, apoi își potrivi arma în bandulieră. Degetul său pipăi butonul telecomenzii care avea să declanșeze cele trei explozii. Țintele erau însemnate cu tritiu și sclipeau îndeajuns cît să poată fi vizibile în întunericul de nepătruns al pădurii ecuatoriale. Într-un buzunar își pusese ochelarii speciali pentru vederea pe timp de noapte. Știa că, dacă ar fi încercat să-i folosească, mai mult l-ar fi încurcat.

Acum se mișca foarte încet, ocolind copacii și tufele, căutînd să pună piciorul pe teren solid, neacoperit de ierburi, sau dînd la o parte frunzele din cale cu vîrful bocancului, înainte de-a face pasul următor. Treabă de profesionist. Vizibila încordare din trup îi dispăru, deși în urechi îi stăruia un țiuit, semn că nu se găsea la o simplă instrucție.

Acolo.

Cei doi stăteau în luminiș, la vreo doi metri depărtare unul de altul și la alți douăzeci de copacul de care se sprijinea Chavez. Continuau să pălăvrăgească. Deși le înțelegea ușor cuvintele, dintr-un motiv sau altul, acestea îi păreau la fel de străine ca și lătratul unor cîini. Ding s-ar fi putut apropia și mai mult, dar nu voia să riște. Doi metri însemna destul de aproape. De aici putea ochi perfect ambele ținte.

Okay.

Ridică fără grabă arma și potrivi cătarea pe cercul întunecat reprezentînd ceafa celui care încetase să mai fie o ființă omenească, devenind o simplă țintă: un obiect. Apoi degetul apăsă încet pe trăgaci.

Arma îi zvîcni ușor în mînă. Ținta se prăbuși la pămînt. În aceeași clipă, Chavez își orientă arma spre dreapta. Cea de-a doua țintă se răsuci în loc, luată prin surprindere. Acum trebuia să ochească un cerc alburiu reflectînd razele lunii. Chavez trase din nou. Abia dacă se auzise vreun zgomot. Ding așteptă, mișcîndu-și arma înainte și înapoi spre cele două trupuri, dar acestea nu dădeau nici un semn de viață.

Ding țîșni înainte dintre copaci. Unul dintre cei doi oameni căzuți la pămînt rămăsese cu degetele încleștate pe un AK-47. Chavez i-l smulse cu o lovitură de picior, apoi scoase din buzunarul de la piept o mică lanternă tubulară, îndreptînd-o spre cele două victime. Una primise toate trei gloanțele în ceafă, cealaltă numai două, dar în frunte. Pe chipul acestuia din urmă încă se citea uimirea. Primul nici nu mai avea față. Sergentul îngenunche lîngă cele două trupuri, verificînd dacă mai mișcau. Întîiul său sentiment fu unul de bucurie. Iată că tot ce învățase și practicase la instrucție se dovedise util. Nu-i fusese prea ușor, dar nici greu din cale-afară.

Într-adevăr, Ninja sînt stăpînii nopții.

O clipă mai tîrziu sosi și Ramirez. Nu-i rămînea de spus decît un singur lucru.

– Ai făcut o treabă bună, sergent. Du-te și controlează baraca.

Apoi deschise aparatul de radio și transmise:

– Aici Six. Țintele au fost doborîte. Puteți veni.

Echipa ajunse la baracă în cîteva minute. După cum era obiceiul în armată, se adunară în jurul celor doi paznici morți – o primă dovadă a ceea ce însemna în realitate războiul. Sergentul de la Informații îi scotoci prin buzunare, după care căpitanul ordonă să fie tîrîți într-un loc mai ferit.

– N-am găsit mare lucru, se adresă superiorului său sergentul de la Informații.

– Să mergem să vedem baraca.

Chavez se asigurase că nu existau și alți paznici, pe care să-i fi scăpat din vedere. Înăuntru Ramirez descoperi patru canistre cu benzină și o pompă de mînă. Pe una dintre canistre se afla un carton de țigări, fapt ce atrase un comentariu dur din partea căpitanului. Pe cele cîteva rafturi de scîndură se vedeau cutii de conserve și două suluri de hîrtie igienică. Nici urmă de cărți, documente sau hărți. Singurul obiect pe care-l mai găsiră era un pachet de cărți de joc uzate.

– Cum vrei s-o arunci în aer? întrebă sergentul de la Informații.

Și el făcuse cîndva parte din Beretele Verzi, fiind expert în plasarea explozibililor.

– Din trei părți.

– Okay.

Treaba era cum nu se putea mai simplă. Sergentul săpă cu mîinile o adîncitură în podeaua de pămînt, consolidînd marginile cu cîteva surcele. Înăuntru așeză o jumătate de kilogram de exploziibil din plastic C-4 – întrebuințat în întreaga lume. Apoi conectă doi detonatori electrici și un resort de presiune ca acelea folosite la minele de teren. Desfășură firele, întinzîndu-le de-a lungul podelei pînă la contactele de la ușă și de la fereastră, pe care le camuflă astfel încît să rămînă invizibile la o privire aruncată din exterior. Sergentul îngropă firele sub un strat de pămînt gros de un centimetru. Satisfăcut, așeză cu grijă canistra pe resortul de presiune. În clipa cînd cineva avea să deschidă ușa sau fereastra, C-4 urma să explodeze sub bidonul conținînd cincizeci și cinci de galoane de benzină de aviație. Consecințele erau lesne de prevăzut. Mai mult decît atît, dacă acel cineva ar fi fost peste măsură de deștept și ar fi descoperit detonatorii electrici de la ușă și de la fereastră, mergînd pe urma firelor pînă la canistrele de benzină cu gînd să recupereze explozibilul, atunci istețul și-ar fi luat adio de la camarazii săi. Oricine putea ucide un inamic sărac cu duhul, dar ca să-i ucizi pe cei isteți era o adevărată artă.

– Totul e pregătit, domnule căpitan. De-acum nimeni dintre ai noștri să nu se mai apropie de baracă, i se adresă sergentul căpitanului Ramirez.

Ordinul fu transmis fără întîrziere. Doi soldați tîrîră cadavrele în mijlocul luminișului, după care se așezară pe iarbă, în așteptarea elicopterului. Ramirez își plasă oamenii astfel încît întreaga zonă să rămînă sub control. Însă principala sarcină a fiecăruia era să-și verifice echipamentul, asigurîndu-se că nu lăsa în urmă nici un semn.

Colonelul se ocupă de realimentarea cu benzină. Vizibilitatea bună le era de mare folos, dar ar fi fost la fel de utilă oricui i-ar fi pîndit de pe mare. Dispozitivul de alimentare al rezervorului lateral al aparatului MC-130E Talon fusese prins la capătul unui furtun de cauciuc cu pereți dubli, la care fusese conectat furtunul de alimentare al elicopterului Pave Low. Deși în repetate rînduri se emisese observația că acest mod de alimentare

a unui elicopter era o nebunie curată – furtunul de alimentare fiind conectat în dispozitiv la circa trei metri sub muchia arcului de la elice, o eventuală atingere între lamele acestuia și furtun însemnînd moarte sigură pentru cei aflați la bordul elicopterului – echipajul de pe Pave Low răspundea întotdeauna că operațiunea era cît se poate de obișnuită, ei înșiși avînd o vastă experiență în acest sens. Nu-i mai puțin adevărat că atît colonelul Johns, cît și căpitanul Willis lucraseră cu mare băgare de seamă, fără să schimbe între ei nici măcar un cuvînt pînă la terminarea manevrei.

– La o parte! La o parte! strigă colonelul, decuplînd dispozitivul de alimentare și îndepărtînd elicea de furtunul de cauciuc.

Supunîndu-se comenzilor, MC-130E se ridică la altitudinea optimă de zbor. Pave Low porni către plajă, îndreptîndu-se spre o zonă mai nepopulată.

– Aha! murmură Chavez, auzind zgomotul.

Era duduitul unui motor V-8, care ar fi avut nevoie de ceva repetiții, precum și de un amortizor. Zgomotul creștea clipă de clipă.

– Six, aici Point. Terminat, chemă el cu glas grăbit.

– Aici Six. Trec pe recepție, răspunse Ramirez.

– Avem musafiri. Pare să fie vorba de un camion, domnule căpitan.

– KNIFE? Aici Six! chemă imediat Ramirez. Retrăgeți-vă spre vest. Ocupați pozițiile de apărare. Point, retrage-te chiar acum.

– Am pornit.

Chavez își părăsi postul de observație de pe drumeagul prăfuit și o luă la fugă pe lîngă baracă, ocolind-o de la distanță. Traversînd pista de aterizare, îi descoperi pe Ramirez și Guerra, care tîrau cadavrele celor doi paznici către liziera pădurii. Îl ajută pe căpitan să care morții, apoi se întoarse și-i dădu o mînă de ajutor sergentului de la Operațiuni. În douăzeci de secunde se aflau la adăpostul copacilor.

Camionul înainta cu farurile aprinse. Strălucirea lor lumina în dreapta și în stînga drumului, străbătînd desișul. În apropierea barăcii camionul se opri. Încă înainte ca motorul să tacă și

oamenii să sară jos, se simţi plutind în aer suspiciunea. De îndată ce se stinseră farurile, Chavez îşi puse ochelarii pentru vizibilitate nocturnă. Ca de fiecare dată, camionul adusese patru oameni: doi în cabină şi doi în remorcă. Şoferul, care părea să fie şeful, privi de jur împrejur, vădit furios. În clipa următoare strigă ceva, arătînd spre unul dintre oamenii coborîţi din remorcă. Cel desemnat porni drept spre baracă...

– La dracu'! şopti Ramirez, apăsînd pe butonul radioemiţătorului. Toată lumea culcată la pămînt! ordonă el, deşi nu mai era nevoie.

... şi împinse uşa de perete.

Un bidon de benzină ţîşni în sus ca o navetă spaţială, lăsînd în urmă o dîră de flăcări albe şi sfărîmînd acoperişul barăcii. Flăcările din celelalte canistre se răspîndiră lateral. Omul care deschisese uşa se profilă o clipă, ca o siluetă întunecată ce tocmai deschisese porţile iadului, apoi dispăru în flăcările atotstăpînitoare. Doi dintre camarazii săi fură înghiţiţi de aceeaşi vîlvătaie alb-gălbuie. Cel de-al treilea, care se aflase mai departe, o luă la fugă, dar benzina revărsată din canistra aruncată în aer îl transformă într-o torţă vie, care nu rezistă mai mult de zece paşi. Cercul de flăcări se întinsese pe o rază de aproape patruzeci de metri. În centrul lui se găseau patru oameni, ale căror răcnete ascuţite acopereau trosnetele focului. Ardeau poate vreo două sute de galoane de benzină, trimiţînd spre cer o ciupercă de fum luminată de flăcările de dedesubt. În mai puţin de un minut, muniţiile se încinseră, începînd să explodeze ca un foc de artificii în mijlocul vîlvătăii. Numai aversa de ploaie din cursul după-amiezei reuşi să împiedice răspîndirea rapidă a focului în pădure.

Chavez se trezi stînd lungit la pămînt lîngă sergentul de la Informaţii.

– Bună treabă.

– Nu puteau să mai aştepte idioţii ăia?

Ţipetele încetaseră.

Focul se domoli curînd. Benzina se răspîndise într-un strat subţire pe o suprafaţă întinsă şi arsese rapid. În trei minute nu mai rămăsese decît un teren gol şi pîrjolit, unde mai mocneau din loc în loc tufe şi ierburi. Camionul ajunsese un schelet

înnegrit, cu platforma luminată de o cutie cu materiale inflamabile care continuară să mai ardă cîtva timp.

– Ce dracu' a fost asta? întrebă căpitanul Willis, aflat pe scaunul din stînga al elicopterului.

Tocmai luaseră la bord primul grup de soldați, înălțîndu-se la altitudinea de zbor, cînd sistemul în infraroșii prinse la orizont o strălucire intensă, ca un răsărit de soare.

– Poate că s-a prăbușit vreun avion. Pare să fie exact punctul unde urma să aterizăm ca să-i luăm pe-ai noștri, se dumiri într-un tîrziu colonelul Johns.

– Asta mai lipsea.

– Buck, te anunț că s-ar putea s-avem ceva necazuri la punctul de aterizare patru.

– Am înțeles, domnule colonel, răspunse scurt sergentul Zimmer.

După această remarcă, Buck își văzu de treburile sale.. Curînd avea să afle singur ceea ce dorea să știe. Fiecare lucru la timpul său.

Treizeci de minute după explozie, focul se potolise îndeajuns ca sergentul de la Informații să-și poată pune mănușile, încercînd să recupereze dispozitivele de declanșare. Găsi doar unul și nici acela întreg. Ideea, deși salutară, rămînea fără rezultat. Lăsară cadavrele acolo unde erau, fără să le mai caute prin buzunare. Deși le-ar fi putut lua actele – un portvizit din piele rezistînd destul de bine la foc – absența acestora ar fi părut suspectă. Trupurile fură tîrîte tot spre partea nordică a pistei de aterizare, unde trebuia să vină și elicopterul. Ramirez își trimise din nou oamenii pe teren, în eventualitatea că cineva ar fi fost martor la incendiu și s-ar fi grăbit să dea raportul. Următoarea grijă era avionul poștal, care probabil înfrunta noaptea, îndreptîndu-se într-acolo. Experiența le spunea că avea să sosească după cel puțin două ore – însă nu-l văzuseră decît o singură dată, ceea ce reprezenta o bază prea șubredă pentru a emite supoziții.

Dar dacă vine avionul? se întrebă Ramirez. Se gîndise deja la această probabilitate, care acum devenise o amenințare imediată.

Echipajul avionului nu putea fi lăsat cu nici un preț să raporteze că văzuse un elicopter uriaș. Pe de altă parte, urmele

de glonț din carcasa avionului ar fi reprezentat un indiciu clar al celor petrecute.

Și-atunci, cugetă Ramirez, *de ce mama dracului ni s-a ordonat să-i lichidăm pe nenorociții ăia doi și să fim evacuați de aici, în loc de punctul de întîlnire prevăzut inițial?*

Prin urmare, ce facem dacă vine avionul?

Nu găsea nici un răspuns. Fără semnale luminoase care să marcheze pista, cu siguranță că avionul nu va ateriza. Mai mult decît atît, cu unul dintre ultimele transporturi fusese adus un mic aparat de radio VHF. Traficanții erau îndeajuns de isteți încît să-și aibă propriile coduri radio, prin care să înștiințeze echipajul aerian că pista era sigură. Așadar, ce se va întîmpla dacă avionul se va mulțumi să survoleze zona – ceea ce probabil că va și face. Oare era posibil ca elicopterul să-l doboare? Dar dacă nu-l nimerea? Dar dacă...? Dar dacă...?

Înainte de-a deveni participant activ, Ramirez considerase că misiunea fusese plănuită cu mare pricepere, pînă în cele mai mici detalii. Așa și era, numai că la jumătatea duratei de ședere prevăzute urmau să fie evacuați, astfel că planul inițial era dat peste cap. Oare ce imbecil luase această hotărîre?

Ce dracu' se întîmplă? se întrebă căpitanul. Oamenii pe care-i avea în subordine se așteptau ca el să-i informeze, să-i pună la curent, să-i conducă și să-i încurajeze. Trebuia să se comporte ca și cum totul s-ar fi desfășurat conform planului, ca și cum ar fi ținut situația sub control. Bineînțeles că lucrurile nu stăteau deloc așa. Faptul că știa mai multe decît ei cu privire la operațiune nu făcea decît să-i sporească ignoranța asupra situației reale. Era obișnuit să fie mutat de colo-colo ca o piesă de șah. Aceasta era menirea unui subofițer – numai că acum se confrunta cu un caz *real*, dovadă cei șase morți.

– KNIFE, aici NIGHT HAWK. Trec pe recepție, se auzi printre pîrîituri în aparatul de radio acordat pe înaltă frecvență.

– HAWK, aici KNIFE. Locul de aterizare este la limita nordică față de RENO. Sîntem pregătiți pentru evacuare. Trec pe recepție.

– În regulă. Trec pe recepție.

Colonelul Johns întrebă dacă aveau cumva necazuri. „Juliet Zulu" era răspunsul codificat indicînd că soldații s-ar fi aflat în mîinile dușmanului, ceea ce făcea imposibilă evacuarea. „Char-

lie Foxtrot“ însemna că există un contact activ, dar că totuşi puteau fi luaţi la bord. „Lima Whiskey“ reprezenta semnalul că totul era în regulă.

– Lima Whiskey. Terminat.

– Repetă, KNIFE. Terminat.

– Lima Whiskey. Terminat.

– Mesaj recepţionat. Sîntem în întîrziere cu trei minute.

– Ocupaţi poziţiile de tragere, ordonă colonelul către echipajul elicopterului.

Sergentul Zimmer părăsi instrumentele de bord, ducîndu-se la mitraliera din dreapta – o armă de mici dimensiuni, cu şase ţevi. Această ultimă versiune a mitralierei de odinioară începu să se rotească, gata să înghită gloanţe din încărcătorul aflat în stînga lui Zimmer.

– Dreapta pregătită de tragere, raportă el prin microfon.

– Stînga pregătită, se auzi glasul lui Bean din cealaltă parte.

Amîndoi scrutau pădurea prin ochelarii pentru vizibilitate nocturnă, în căutarea unor posibili duşmani.

– Semnal luminos stînga faţă, îl informă Willis pe colonel.

– Îl văd şi eu. Isuse, oare ce s-a petrecut aici?

Aparatul Sikorsky îşi încetini viteza, astfel că putură desluşi clar cele patru cadavre zăcînd în jurul a ceea ce fusese pînă nu demult o baracă din lemn... Se zărea şi un camion. Şi totuşi, echipa KNIFE se afla la locul stabilit. Duceau cu ei alte două cadavre.

– Totul pare a fi în regulă, Buck.

– Mesaj recepţionat, domnule colonel.

Zimmer lăsă mitraliera în poziţie de tragere şi porni spre coada elicopterului. La nevoie, sergentul Bean putea sări la cealaltă armă. Sarcina lui Zimmer era să supravegheze îmbarcarea celor de la sol. Se strădui să nu calce pe nimeni, însă soldaţii nu se supărară atunci cînd se poticni cu bocancul de cîţiva dintre ei. De regulă, militarii se arătau îngăduitori cu cei veniţi să-i scoată dintr-un teritoriu inamic.

Chavez ţinu lanterna aprinsă pînă cînd elicopterul atinse solul, apoi alergă spre oamenii săi. Îl găsi pe căpitanul Ramirez lîngă aparat, numărîndu-i pe soldaţii, care se grăbeau să se suie

la bord. Ding își așteptă și el rîndul, pînă în clipa cînd căpitanul își lăsă mîna grea pe umărul său.

– Zece, îi ajunse la ureche, în timp ce sărea peste mai multe trupuri aflate în carlingă.

Îl auzi pe sergentul cel solid de la aviație repetînd numărul, apoi strigînd: „Unș'pe! Hai, dă-i drumul! Dă-i drumul odată!" de îndată ce căpitanul sui la bord.

Elicopterul decolă imediat. Chavez se prăbuși greoi pe podea, trezindu-se în brațele lui Vega. Ramirez căzu lîngă el, dar se ridică și porni după Zimmer.

– Ce s-a întîmplat aici? îl întrebă colonelul pe Ramirez un minut mai tîrziu.

Ofițerul de infanterie îl puse la curent pe scurt cu cele petrecute. Colonelul Johns mări instinctiv viteza, menținîndu-se totuși la joasă altitudine – ceea ce ar fi făcut oricum. Îi ordonă lui Ramirez să rămînă două minute lîngă ușă, spre a depista un eventual urmăritor, dar nu se ivi nimeni. Buck se apropie, opri rotația mitralierei și-și reluă locul în fața aparatelor de bord. Zece minute mai tîrziu zburau razant deasupra apei, căutînd din ochi elicopterul-cisternă, ca să facă plinul încă o dată înainte de-a se înapoia în Panama. În coada elicopterului, infanteriștii, proptiți bine unul în altul, moțăiau, doborîți de oboseală.

În schimb, somnul nu se lipea de Chavez și Vega, care se găseau în compania a șase cadavre îngrămădite pe podea. Chiar și pentru niște profesioniști – unul dintre ei fiind însuși cel care-i ucisese – priveliștea era înspăimîntătoare. Totuși, nu chiar atît de greu de suportat ca în cazul victimelor unei explozii. Nici Chavez, nici Vega nu văzuseră vreodată fotografii cu oameni morți în urma unor arsuri și amîndoi se gîndeau că, pînă și pentru niște traficanți, era o moarte oribilă.

Elicopterul trecu prin momente grele, fiind silit să înfrunte ploaia de stropi aruncată de elicea lui Pave Low, însă operațiunea se termină curînd. Cîteva minute mai tîrziu, sergentul Bean – „Piticul", cum îl numea în gînd Chavez – veni spre coada aparatului, pășind cu grijă, ca să nu calce vreun soldat. Fixîndu-și centura de siguranță de un dispozitiv din perete, rosti ceva în microfonul căștii, iar apoi, încuviințînd din cap, se îndreptă spre scară, făcîndu-i semn lui Chavez să-i dea o mînă de ajutor. Ding îl prinse de centură, privindu-l cum rostogolea

cu piciorul cadavrele în gol. Gestul i se păru lipsit de scrupule, dar – reflectă cercetașul – pentru traficanți oricum nu mai avea nici o importanță. Nu se uită în jos, ca să vadă trupurile cufundîndu-se în apă, în schimb se sprijini de perete, cu gîndul să ațipească puțin.

La o sută de mile în urma lor, un avion particular bimotor se rotea deasupra locului unde pista de aterizare – cunoscută echipajului sub denumirea de „numărul șase" – era marcată de un cerc de flăcări. Luminișul se vedea limpede, însă pista nu era delimitată prin semnale luminoase și, fără un reper vizual, aterizarea ar fi fost o nebunie curată. Enervați, dar fără a bănui nimic, întrucît știau ce pățiseră alte avioane în decursul ultimelor două săptămîni, se întoarseră din drum, îndreptîndu-se spre aeroportul de domiciliu. La aterizare, pilotul se duse să dea un telefon.

Cortez riscase luînd o cursă directă Panama-Medellín, deși plătise cu o carte de credit nou-nouță, astfel încît să nu poată fi depistat. Porni spre casă cu mașina personală și, odată ajuns, încercă imediat să ia legătura cu Escobedo, numai că acesta era plecat la vila sa din munți. Felix nu mai avea puterea să conducă mașina atît de tîrziu și la o asemenea distanță după o zi atît de grea. Pe de altă parte, nici nu avea încredere să poarte o conversație prin telefonul celular, în ciuda asigurărilor primite cu privire la acel tip de aparate. Obosit, furios și frustrat dintr-o sumedenie de motive, își turnă o porție zdravănă de tărie, după care se duse la culcare. Cîte strădanii irosite de pomană, își zise el singur pe întuneric.

Niciodată nu se va mai putea folosi de Moira. Niciodată n-o va mai suna, nu-i va mai vorbi și n-o va mai vedea. Iar faptul că ultima lui „ispravă" se soldase cu un eșec, datorită bănuielilor – întemeiate! – în legătură cu cele puse la cale de șeful său, nu făcea decît să sporească sinceritatea înjurăturilor.

Înainte de revărsatul zorilor, șase camioane se îndreptară spre șase aeroporturi diferite. Două echipe muriră în ambuscade. O a treia pătrunse în baraca de lîngă pista de aterizare, găsind exact ce se aștepta să găsească – adică nimic. Celelalte trei con-

statară că pistele lor de aterizare erau în perfectă stare, iar gărzile la posturile lor, mulţumite şi în acelaşi timp plictisite de monotonia îndatoririlor cotidiene. Cum două dintre camioane nu se întorseseră, fură trimise altele pe urma lor, informaţiile necesare ajungînd curînd la Medellín. Cortez fu trezit de zbîrnîitul telefonului, care-i transmitea un nou ordin de deplasare.

În Panama, infanteriştii încă dormeau. Li se îngăduise să se odihnească o zi întreagă şi să doarmă în confort, cu aer condiţionat şi pături călduroase, după ce făcuseră duşuri fierbinţi şi serviseră o masă, dacă nu mai gustoasă, măcar diferită de ceea ce mîncaseră în ultima săptămînă. Totuşi, cei patru ofiţeri fuseseră treziţi devreme şi convocaţi în vederea comunicării unor informaţii de ultimă oră. Astfel, li se aduse la cunoştinţă că Operaţiunea SHOWBOAT luase o întorsătură foarte gravă. Cu aceeaşi ocazie aflară şi cauzele, iar sursa noilor dispoziţii primite li se păru pe cît de binevenită, pe atît de îngrijorătoare.

Proaspătul S-3* – ofiţer de Operaţiuni în batalionul 3 al regimentului 17 infanterie, făcînd parte din brigada 1 din divizia 7 infanterie uşoară – ieşi din birou, în vreme de soţia sa se străduia să-i pună în ordine echipamentul. Pe masă îl aştepta o cască antiglonţ Mark-2, supranumită „Fritz" pentru că semăna cu cele ale fostului Wehrmacht. Pentru divizia 7 infanterie uşoară pînza de camuflaj fusese împodobită cu fîşii înnodate tăiate din acelaşi material din care se confecţionau uniformele de luptă. Cele mai multe soţii de militari denumeau casca „varză peticită". Într-adevăr, asemenea unei verze, camuflajul disimula forma reală a căştii, făcînd-o greu de reperat. Comandantul de batalion era plecat la raport, astfel că noul S-3 decise să ia legătura cu S-1 sau ofiţerul de la Personal. Curînd se dovedi că, în urmă cu cinci ani, efectuaseră împreună serviciul militar în Germania. Aşadar, începură să depene amintiri comune, la o ceaşcă de cafea.

– Cum a fost în Panama?

– Zăpuşeală şi mizerie. Nu-i cazul să-ţi mai povestesc implicaţiile politice. Şi să vezi ciudăţenie, chiar înainte de plecare am dat nas în nas cu un Ninja de-al nostru.

---

* S-3: secţia Operaţiuni şi pregătire de luptă a Statului-Major. (N.T.)

– Zău? Cine?

– Chavez. Mi se pare că-i exagerat. Odată a scos sufletul din mine la instrucție.

– Mi-amintesc de el. Era un tip destoinic. El și... ăă... Sergent Bascomb!

– Ordonați, domnule maior.

În deschizătura ușii se ivi un chip.

– Cu cine era sergentul Chavez?

– Cu compania Bravo, domnule maior. În plutonul locotenentului Jackson... Cred că în echipa numărul doi. Da, da, pe urmă a preluat-o caporalul Ozkanian. Chavez a fost transferat la Fort Benning. Acum e instructor însărcinat cu pregătirea militară de bază, își aminti sergentul Bascomb.

– Ești sigur? întrebă noul S-3.

– Da, domnule maior. Au fost niște încurcături cu hîrtiile. Chavez e unul dintre oamenii care-au trebuit să plece în mare grabă. Țineți minte, domnule maior?

– Da. Un fel de oaie neagră, nu?

– Cam așa ceva, domnule maior, încuviință sergentul.

– Ce mama dracului căuta în zona Canalului? se miră ofițerul de la Operațiuni.

– Asta ar putea ști locotenentul Jackson, domnule, sugeră Bascomb.

– Mîine iei legătura cu el, i se adresă S-1 noului S-3.

– Merită efortul?

– Pentru un tînăr proaspăt sosit de la Hudson, Jackson se descurcă foarte bine. E de familie bună. Tatăl predicator, fratele pilot pe avioane de luptă ale Marinei. Mi se pare chiar comandant de escadrilă. L-am întîlnit la Monterey cu cîtva timp în urmă. În orice caz, Tim era ca sergent de pluton un om foarte capabil, care să-l inițieze în tainele meseriei.

– Să știi că ai dreptate. Tînărul Chavez e un sergent cum nu sînt alții. Nu-s obișnuit să fiu luat prin surprindere, zise S-3, atingînd cu degetul crusta unei răni de pe obraz. Afurisitul ăsta însă a reușit.

– Avem cîțiva oameni pe cinste, Ed. O să-ți placă aici, la noi. Ce-ai spune să luăm prînzul împreună?

– O idee excelentă. Mîine cînd începem instrucția?

– La șase și un sfert. Șefului îi place să alerge.

Noul S-3 se îndreptă bombănind spre uşă. Aşadar, se întorcea în armată. Armata ca la carte.

– Se pare că amicii noştri sînt niţel cam plouaţi, remarcă amiralul Cutter.

Ţinea în mînă un text primit de la echipa CAPER.

– Cine-a fost cu ideea de-a le intercepta comunicarea telefonică?

– Domnul Clark, răspunse directorul.

– Acelaşi care...

– Acelaşi.

– Ce-mi poţi spune despre el?

– A activat în Marină, la SEAL, apoi a făcut serviciul militar timp de nouăsprezece luni în sud-estul Asiei, într-una dintre acele echipe speciale care nu există niciodată oficial. Rănit de mai multe ori, explică Ritter. A ieşit din Marină la douăzeci şi opt de ani, ca şef de echipaj. A fost unul dintre cei mai buni oameni pe care i-am avut. El e tipul care l-a salvat pe băiatul lui Dutch Maxwell.

În ochii lui Cutter se aprinse un licăr de interes.

– L-am cunoscut pe Dutch Maxwell, am fost un timp în subordinea lui. Deci, Clark l-a scos pe Sonny din belea? Niciodată n-am reuşit să aflu întreaga poveste.

– Amiralul Maxwell l-a avansat pe loc. Asta se întîmpla pe vremea cînd Clark era COMAIRPAC. În orice caz, tipul a plecat din Marină, s-a însurat şi a intrat în afaceri. Se ocupă de demolări. În plus, mai e şi expert în explozive. Nevastă-sa a murit într-un accident de maşină pe valea fluviului Mississippi. Începînd din acel moment, totul i-a mers pe dos. A cunoscut o altă femeie, care însă a fost răpită şi asasinată de către traficanţii de droguri de prin partea locului. Se pare că, înainte de a-l întîlni pe Clark, tipa fusese informatoarea lor. Omul nostru a decis să pornească la vînătoare pe cont propriu. S-a descurcat binişor, însă poliţia a fost tot timpul cu ochii pe el. Oricum, la vremea aceea amiralul Maxwell era un om influent. Zvonul a ajuns şi la urechile lui, aşa că lucrurile s-au legat între ele. S-a ajuns la concluzia că domnul Clark era înzestrat cu calităţi de care noi aveam mare nevoie. Prin urmare, Agenţia ne-a ajutat să-i înscenăm

„moartea" într-un accident nautic. I-am schimbat numele, identitatea şi-aşa mai departe, iar acum lucrează pentru noi.

– Cum...?

– N-a fost prea greu. Pur şi simplu am făcut să dispară statele lui de serviciu. La fel am procedat cu echipa SHOWBOAT. Chiar şi amprentele din fişa FBI au fost modificate. Asta se întîmpla pe vremea cînd Hoover era încă director şi... existau destule subterfugii. Pe scurt, omul nostru a murit şi s-a născut din nou, ca John Clark.

– Şi cu ce s-a ocupat de-atunci încoace? întrebă Cutter, încîntat de aspectul conspirativ al întregii afaceri.

– În principal instructor la „Fermă". Din cînd în cînd apare cîte o misiune care necesită însuşiri ca ale lui, explică Ritter. De pildă, el e cel care s-a dus pe plajă să le recupereze pe soţia şi pe fiica lui Gherasimov.

– Aha! Şi zici că totul a început din pricina drogurilor?

– Întocmai. Clark a avut întotdeauna ceva cu traficanţii de droguri. Îi urăşte de moarte. Aceasta e singura sa abatere de la statutul de profesionist.

– Abatere...?

– Nu în adevăratul înţeles al cuvîntului. Îi va plăcea această misiune. Indiferent pe ce căi o va îndeplini, îi va plăcea. Nu vreau să mă înţelegi greşit, dar Clark e un agent cu experienţă şi extrem de capabil. Are un instinct infailibil şi o inteligenţă de excepţie. Ştie să conceapă un plan de execuţie şi să-l pună în aplicare.

– Prin urmare, care-i planul lui?

– Vei fi încîntat să-l afli.

Ritter deschise mapa, începînd să scoată din ea tot felul de hîrtii. Cutter îşi dădu seama că majoritatea reprezentau imagini luate de sus, prin satelit.

– Locotenent Jackson?

– Bună dimineaţa, domnule maior, îl întîmpină Tim pe noul comandant de batalion al serviciului Operaţiuni, lipindu-şi călcîiele într-un salut perfect.

S-3 avea obiceiul de-a se plimba de colo-colo prin unitate, ca să-şi cunoască subordonaţii.

– Am auzit lucruri frumoase despre dumneata.

Erau cuvinte care i-ar fi făcut plăcere oricărui locotenent proaspăt avansat.

– L-am cunoscut pe unul dintre şefii dumitale de echipă.

– Pe cine anume, domnule maior?

– Cred că-l chema Chavez.

– Ah, deci abia v-aţi întors de la Fort Benning, domnule maior?

– Nu. Am fost instructor la „Şcoala de război din junglă" din Panama.

– Şi ce căuta Chavez acolo? se miră locotenentul Jackson.

– Habar n-am, rîse maiorul. Ia zi, toţi oamenii dumitale sînt la fel de buni?

– El a fost cel mai bun şef de echipă pe care l-am avut. Şi, curios lucru, la un moment dat voiau să-l numească sergent de instrucţie pe nu ştiu unde.

– Aşa-i în armată. Mîine noapte merg la un exerciţiu cu compania Bravo în Hunter-Liggett. Mă gîndeam că n-ar fi rău să ştii şi dumneata.

– Mă bucur c-aţi venit la noi, domnule maior, i se adresă Tim Jackson noului comandant.

Bineînţeles, nu era chiar adevărat. Locotenentul încă avea de învăţat ce însemna să conduci nişte oameni şi controalele îl făceau să nu se simtă în largul său, deşi ştia că va trebui să se familiarizeze cu ele. În plus, îl uimeau informaţiile privitoare la Chavez, drept care îşi propuse să-l pună pe sergentul Mitchell să le verifice. În definitiv, Ding încă era unul din oamenii „săi".

– Clark.

Aşa se prezenta întotdeauna cînd ridica receptorul telefonului. De data asta, apelul îi fusese adresat pe firul „de serviciu".

– S-a primit semnalul de pornire. Să fii aici mîine dimineaţă la zece.

– Bine, încuviinţă Clark, punînd receptorul în furcă.

– Cînd? îl întrebă Sandy.

– Mîine.

– Pentru cît timp?

– Vreo două-trei săptămîni. Mai puţin de o lună.

Probabil, se abţinu el să adauge.

– E cumva...?

– Primejdios? zîmbi John Clark către soția sa. Iubito, dacă-mi fac meseria așa cum trebuie, nu risc nimic.

– Atunci cum se face că eu sînt aceea care a albit? se miră Sandra Burns Clark.

– Asta pentru că eu nu pot să merg într-un salon de coafură ca să mi-l vopsesc, spre deosebire de tine.

– E vorba de traficanți de droguri, nu?

– Știi foarte bine că nu-ți pot da amănunte. Oricum, n-aș reuși decît să te alarmez și mai mult, iar tu n-ai nici un motiv să te frămînți, minți el.

Clark recurgea frecvent la astfel de minciuni. Desigur, Sandy era conștientă de acest lucru și de multe ori chiar prefera să fie mințită. Nu însă și acum.

Clark își îndreptă din nou atenția spre televizor, zîmbind în sinea sa. Nu mai pornise la vînătoare de traficanți de foarte, foarte multă vreme și niciodată nu se aflase pe urmele unor granguri atît de mari. Acum însă deținea toate detaliile utile pentru îndeplinirea misiunii. Inclusiv acordul președintelui. Munca în cadrul Agenției oferea anumite avantaje.

Cortez cercetă pista de aterizare – sau ce mai rămăsese din ea – cu un amestec de furie și satisfacție. Nici poliția, nici armata nu-și făcuseră încă apariția, dar Felix știa că nu vor întîrzia prea mult. Constatarea sa era că, indiferent cine dăduse atacul, făcuse o treabă de profesionist.

Va să zică, ce-ar trebui să cred? se întrebă el. Nu cumva americanii trimiseseră o echipă a Beretelor Verzi? Aceasta era ultima dintre cele cinci piste de aterizare pe care le examinase în cursul aceleiași zile, zburînd de la una la alta cu elicopterul. Deși nu avea pregătirea unui inspector de poliție, fusese inițiat în plasarea explozibililor, astfel încît știa ce indicii să caute. În locul atacatorilor, și el ar fi procedat la fel.

Cei doi oameni lăsați de pază, ca la fiecare bază, dispăruseră. Fără îndoială că erau morți, însă singurul element de care dispunea acum era simpla lor dispariție. Poate pentru a lăsa impresia că ei înșiși puseseră explozibilul... Numai că cei doi erau niște bieți țărani în solda Cartelului, niște amărîți lipsiți de experiență, care nici măcar nu patrulaseră prin zonă, ca să se asigure că...

– Vino cu mine.

Coborî din elicopter, urmat de unul dintre oamenii săi, fost poliţist şi dotat cu oarecari rudimente de inteligenţă, astfel că măcar ştia să se supună unor ordine simple.

Dacă aş vrea să supraveghez un loc ca ăsta... m-aş gîndi la o ascunzătoare, m-aş gîndi la direcţia vîntului şi la o cale de evacuare rapidă...

Una dintre caracteristicile militarilor se dovedea a fi previzibilitatea.

Probabil că atacatorii căutaseră un loc de unde să supravegheze pista pe toată lungimea ei, fără a pierde din vedere baraca unde se afla combustibilul. Adică unul dintre cele patru colţuri, raţionă Cortez, pornind către cel dinspre nord-vest. Petrecu o jumătate de oră cercetînd în tăcere tufişurile, urmat de însoţitorul său, care continua să păstreze un aer nedumerit.

– Aici au stat, zise Felix.

Ţărîna din spatele moviliţei era bătătorită. Acolo aşteptaseră lungiţi la pămînt nişte oameni. Mai descoperi şi urma unui suport de mitralieră.

Nu-şi putea da seama cît timp rămăseseră acolo cu ochii pe pistă, însă bănuia că exista o explicaţie pentru dispariţia avionului. Să fi fost americani? Şi-atunci, pentru ce agenţie lucrau? CIA? Brigada antidrog? Sau poate vreun grup de comando al armatei?

De ce fuseseră evacuaţi?

Şi de ce se străduiseră ca la plecare să lase urme cît mai vizibile?

Dar dacă paznicii nu fuseseră ucişi? Dacă americanii îi mituiseră?

Cortez se ridică în picioare, scuturîndu-şi pantalonii de praf. Era deci un mesaj. Sigur că da. După uciderea directorului FBI – încă nu găsise răgazul să discute cu *el jefe* despre acest act de nebunie – americanii le transmiseră un mesaj, avertizîndu-i că astfel de incidente nu trebuiau să se repete.

Desigur, faptul că americanii luaseră o iniţiativă era cu totul ieşit din comun. La urma urmei, răpirea şi/sau uciderea unor cetăţeni americani era operaţiunea cea mai lipsită de riscuri pe care o putea întreprinde un terorist internaţional. CIA îngăduise chiar torturarea şi uciderea unuia dintre şefii ei în Liban, fără să ia nici un fel de măsuri. Atîţia marinari morţi în urma exploziei unor bombe, iar americanii nu mişcaseră un deget. Doar din cînd

în cînd mai trimiteau cîte un mesaj. Americanii erau niște țicniți. Încercaseră să trimită mesaje vietnamezilor vreme de aproape zece ani și nici măcar eșecul de atunci nu le servise drept învățătură de minte. Așadar, de data asta, în loc să stea cu brațele încrucișate, făcuseră totuși ceva mai util decît nimic.

Să ai atîta putere și s-o prețuiești atît de puțin, își zise Cortez. Nu ca rușii. Cînd unul dintre ai lor fusese răpit în Liban, oamenii KGB-ului nu pregetaseră să ia ostatici cetățeni pașnici de pe stradă, pe care unii spuneau că-i decapitaseră, alții că le tăiaseră părțile intime, fapt pentru care ostaticii ruși fuseseră imediat eliberați, aproape cu scuze. Cu toată cruzimea lor, rușii cunoșteau regula jocului. Erau previzibili și se conformau codului clasic de comportament clandestin, astfel încît dușmanii lor știau foarte bine pînă unde puteau să întindă coarda. Rușii erau serioși. Și luați în serios.

Spre deosebire de americani. Oricît își prevenise șeful să fie prudent cu ei, Cortez era convins că americanii nu vor reacționa nici măcar la un afront atît de grav ca asasinarea unor înalți funcționari guvernamentali.

Păcat, își zise Cortez. Ar fi putut întoarce situația în favoarea lui.

– Bună seara, șefule, salută Ryan, așezîndu-se.

– Noroc, Jack, zîmbi larg amiralul Greer. Cum îți place noua ta slujbă?

– Păi... vă păstrez scaunul cald.

– Acum e scaunul tău, fiule, preciză amiralul. Chiar dacă scap ou bine din afacerea asta, mă gîndesc c-ar fi timpul să ies la pensie.

Lui Jack nu-i plăcuse felul în care șeful său rostise cuvîntul *dacă*.

– Nu cred că sînt pregătit, domnule amiral.

– Nimeni nu-i pregătit. La dracu', pe vremea cînd eram ofițer de Marină, abia apucasem să învăț meserie că a trebuit să plec. Așa e viața, Jack.

Ryan își plimbă privirea prin încăpere, cugetînd la cele auzite. Amiralul Greer era hrănit prin tuburi de plastic. Un dispozitiv asemănător unei atele menținea ácele înfipte în brațul său. Se vedeau clar locurile unde serul IV pătrunsese pe sub

piele, lăsînd vînătăi urîte. Acestea erau întotdeauna un semn rău. Lîngă flaconul cu ser IV se găsea unul mai mic, purtînd eticheta D5W. Amiralului i se recomandase chemioterapia – denumirea științifică pentru otravă, întrucît asta și era: un compus care se presupunea că ar distruge celule canceroase ceva mai rapid decît îl distrugea pe pacient. Ryan nu știa ce reprezenta D5W: un acronim sau poate indicativul unei substanțe preparate la Institutul Național de Sănătate în loc de Centrul de Arme chimice al Armatei". Sau poate că cele două instituții chiar cooperau în producerea unor astfel de substanțe, își zise Jack. În orice caz, Greer arăta categoric a fi victima unor experimente cumplite și distructive.

Însă realitatea era cu totul alta. Medici dintre cei mai pricepuți făceau eforturi supraomenești pentru a-l ține în viață. Fără succes. Ryan nu-și văzuse niciodată șeful atît de descărnat. De fiecare dată cînd venea să-l viziteze – ceea ce se întîmpla de cel puțin trei ori pe săptămînă – îl găsea tot mai slab. Numai ochii ardeau cu o intensitate sfidătoare, deși la capătul acestui tunel al durerii nu se întrezărea vindecarea. Amiralul era conștient de acest lucru. La fel și Jack. Nu exista decît o singură cale de a-i ușura suferința – ceea ce făcu și Jack. Deschise servieta-diplomat, de unde scoase cîteva documente.

– Poate că vreți să aruncați o privire asupra lor, zise Ryan, întinzîndu-i hîrtiile.

Amiralul abia reuși să le apuce printre tuburile de la perfuzii și bombăni ceva, iritat de „spaghetele" din plastic.

– Mîine seară pleci în Belgia, nu-i așa?

– Da, domnule.

– Transmite-le salutări din partea mea lui Rudi și Franz din BND. Și ai grijă cu berea belgiană, fiule.

– Bine, domnule, rîse Jack.

Amiralul Greer frunzări primul dosar.

– Văd că ungurii nu se lasă.

– Au primit dispoziții să se potolească, ceea ce au și făcut, însă problema este cu totul alta, și anume motivele celor interesați să-i știe potoliți. Amicul Gherasimov ne-a vîndut cîteva ponturi cum să luăm chiar noi legătura cu anumite persoane.

Lui Greer aproape că-i veni să rîdă.

– Mi se pare logic. Cum s-a adaptat fostul director KGB la viaţa din America?

– Mai puţin ca fiică-sa. Se pare că ea întotdeauna şi-a dorit o slujbă uşoară. Ei bine, dorinţa i s-a îndeplinit, glumi Jack. Ultima oară cînd am întîlnit-o, „muncea" să se bronzeze la soare. La toamnă reîncepe colegiul. Nevasta lui Gherasimov e tot strîngătoare şi pusă pe economii, iar el se arată în continuare dornic să coopereze. Totuşi, nu ne-am gîndit încă ce să facem cu omul ăsta după încheierea operaţiunii.

– Spune-i lui Arthur să-i arate fosta mea vilă din Maine. Clima o să-i convină. În plus, e un loc uşor de păzit.

– Am să-i transmit.

– Ei, cum e cînd cunoşti secretele departamentului Operaţiuni? întrebă James Greer.

– Ce-am văzut pînă acum mi s-a părut destul de interesant, însă mă frămîntă îndeosebi problema a ceea ce-ar mai fi nevoie să ştiu.

– Cine ţi-a spus asta? întrebă surprins amiralul.

– Judecătorul Moore, răspunse Jack. Mi-au dat cumva de înţeles că nu-s prea încîntaţi de prezenţa mea.

– Zău?

Greer tăcu vreo cîteva secunde.

– Jack, poate că nu ţi-a spus nimeni pînă acum, însă directorul, directorul-adjunct – încă nu s-a ocupat postul vacant, nu-i aşa? – şi şefii de departamente au drepturi nelimitate. Acum eşti şef de departament. Nu există nici o informaţie la care să nu ai acces. *Trebuie* să cunoşti tot. Doar tu eşti cel care prezinţi raportul în faţa Congresului.

– Poate că judecătorul are cu totul altă părere şi...

Amiralul se forţă să se ridice în capul oaselor.

– Uite ce e, fiule! Astea-s prostii! *Trebuie* să ştii. Fă bine şi transmite-i lui Arthur cuvintele mele. Tîmpenia aia cu „doar cît e necesar să ştii" încetează din momentul cînd ai pus piciorul în biroul meu.

– Am înţeles, domnule. Am reţinut ideea.

Ryan nu voia să-şi tulbure şeful. La urma urmei, era un director de departament numai cu numele şi se obişnuise să fie scutit de problemele operaţionale pe care vreme de şase ani fusese încîntat să le lase în seama altora. Jack nici nu se gîndea

să discute în contradictoriu cu amiralul pe această temă. Dacă ar fi făcut tapaj pentru ceva, acel ceva era răspunderea sa față de raportul prezentat Congresului cu privire la activitatea CIA.

– Nu glumesc, Jack.

– Înțeleg, domnule.

Ryan arătă spre un alt dosar, decis să dea cealaltă bătălie la întoarcerea din Europa.

– Iată evoluția situației din Africa de Sud. E foarte interesantă și aș dori să aflu părerea dumneavoastră.

15

Livrarea mărfii

Clark coborî din avionul Companiei United la San Diego, unde închirie o maşină cu care se duse la baza navală din apropiere. Nu-i luă prea mult timp ca să ajungă acolo. Ca de fiecare dată, îl încercă un sentiment de nostalgie la vederea semeţelor carene albastre-cenuşii. Cîndva făcuse şi el parte din Marină şi, deşi pe atunci era tînăr, îşi amintea de acele vremuri ca de o perioadă cînd viaţa sa fusese cu mult mai uşoară.

USS *Ranger* forfotea de lume. Clark îşi lăsă maşina în cel mai îndepărtat capăt al parcării rezervate echipajului şi porni pe jos către chei, ocolind camioane, macarale şi alte utilaje mobile care circulau încoace şi încolo, îndeplinind fel şi fel de munci. Portavionul se pregătea să ridice ancora peste opt ore şi cele cîteva mii de marinari care alcătuiau echipajul se ocupau de încărcarea diverselor provizii. Puntea de decolare era pustie, cu excepţia unui singur avion de luptă F-4 Phantom, care nu mai avea motoare, fiind utilizat la instruirea noilor angajaţi ai personalului de pe pista de zbor. Portavionul avea să găzduiască avioane aparţinînd a trei baze aeronavale distincte, aparatele urmînd să decoleze imediat după ieşirea în larg a navei, fapt ce-i scutea pe piloţi de agitaţia obişnuită dinaintea plecării unui portavion. Pe toţi, în afară de unul.

Clark se îndreptă spre pasarela păzită de un caporal care avea numele său înscris pe lista cu vizitatorii oficiali. Marinarul verifică numele de pe listă, după care ridică receptorul telefonului de bord, pentru a-și înștiința superiorii, conform instrucțiunilor primite. Clark continuă să suie treptele pînă la puntea-hangar, căutînd din ochi o cale de acces la nivelul următor. Pentru un profan nu era deloc ușor să te descurci pe un portavion, dar dacă o țineai tot în sus, în general ajungeai la pista de decolare. Așa procedă și Clark, pornind spre liftul de la tribord. Acolo se afla un ofițer pe reverul căruia se zăreau însemnele în formă de frunze argintii desemnîndu-i pe comandanții din Marina Statelor Unite. Pe buzunarul bluzonului lucea steaua aurie ce-i conferea dreptul de comandă pe mare. Clark îl căuta pe comandantul escadrilei de bombardiere de asalt Grumann A-6E Intruder.

– Vă numiți cumva Jensen? întrebă el.

Venise atît de devreme tocmai în vederea acestei întîlniri.

– Întocmai, domnule. Roy Jensen. Iar dumneavoastră trebuie să fiți domnul Clark.

– Cam așa ceva, zîmbi Clark.

Îi făcu semn ofițerului să-l urmeze. Pe puntea de decolare nu se zărea nici o mișcare. Cea mai mare parte a activității de încărcare se desfășura la pupa. Porniră către prova, pășind pe materialul negru și antiderapant asemănător cu pavajul rutier obișnuit. Amîndoi trebuiau să vorbească în gura mare pentru a se face auziți. Dinspre docuri răzbătea o larmă asurzitoare, la care se adăuga și șuierul vîntului care sufla cu cincisprezece noduri pe oră. Erau destui care-i puteau vedea pe cei doi oameni discutînd, dar, cu toată activitatea de la bordul portavionului, existau puține șanse ca cineva să le acorde vreo atenție. În plus, pe o punte de decolare nu puteau fi amplasate microfoane. Clark îi înmînă lui Jensen un plic, lăsîndu-i răgazul de a-i citi conținutul, după care îl luă înapoi. Între timp ajunseseră aproape de prova, oprindu-se între cele două dispozitive de catapultare.

– De data asta e pe bune?

– Chiar așa. Credeți că vă descurcați?

Jensen cugetă cîteva clipe, cu ochii aţintiţi asupra bazei navale.

– Bineînţeles. Cine va fi lăsat la sol?

– N-ar trebui să vă spun, dar... voi fi eu.

– Ştiţi, nu era prevăzut ca echipa de atac să meargă acolo...

– S-au primit alte dispoziţii.

– Cum rămîne cu armele?

– Vor fi încărcate mîine la bordul lui *Shasta*. Vor fi însemnate cu vopseaua albastră, urmînd a fi livrate la...

– Ştiu. Acum cîteva săptămîni am făcut şi eu o descindere la China Lake.

– Agentul dumneavoastră va primi instrucţiuni peste trei zile. Însă nu va fi informat asupra a ceea ce se întîmplă. Nici el, nici altcineva. O dată cu armele se va îmbarca şi un om însărcinat cu controlul tehnic. El va supraveghea misiunea din acest punct de vedere. Casetele dumneavoastră îi vor parveni lui. Nu trebuie să le mai vadă nimeni. El îşi va aduce propriile casete, însemnate cu portocaliu şi roşu, ca să nu se amestece cu celelalte. Cunoaşteţi pe cineva în care să aveţi încredere că-şi va ţine gura?

– Cu privire la instrucţiunile date de dumneavoastră? întrebă comandantul Jensen. Fiţi fără grijă.

– E-n regulă. Tipul de la controlul tehnic va primi detalii asupra misiunii în momentul cînd va sui la bord. Obligaţia sa e să se prezinte întîi în faţa agentului, însă va cere să vă vadă şi pe dumneavoastră. Începînd din acea clipă, fiţi cu ochii în patru. Agentul va şti că misiunea e strict secretă. Dacă pune întrebări, spuneţi-i că-i vorba de un experiment pentru testarea unei noi arme.

Clark ridică o sprînceană şi adăugă:

– De fapt, asta şi este, nu?

– Oamenii pe care...

– Ce oameni? Nu-i nevoie să ştiţi mai mult. Nici nu vreau să ştiţi, îl întrerupse Clark. Dacă aveţi ceva probleme în privinţa asta, aş prefera să-mi spuneţi acum, pe loc.

– Nu, v-am zis doar că sîntem în stare să ducem treaba la bun sfîrşit. Eram pur şi simplu curios.

– Aveţi destulă experienţă ca să vă înfrînaţi curiozitatea, îl puse la punct cu blîndeţe Clark.

Nu voia să-l ofenseze pe Jensen, însă ţinea să se facă înţeles.

– O.K.

Pe *Ranger* urma să se desfăşoare un amplu exerciţiu de luptă, avînd drept scop instruirea grupului pentru operaţiuni în largul Oceanului Indian. Antrenamentul cuprindea trei săptămîni de pregătire intensivă, de la aterizarea pe portavion pînă la exerciţiile de alimentare cu combustibil în plin zbor, precum şi simularea unui atac din partea escadrilei de pe un alt portavion, întors din Pacificul de Vest. Comandantul Jensen aflase că operaţiunile vor fi efectuate la circa trei sute de mile distanţă de Panama şi nu mai departe spre vest. Comandantul escadrilei se întrebă cine avea curajul să schimbe traseul a nu mai puţin de treizeci şi una de nave, unele dintre ele mari consumatoare de combustibil. Faptul confirmă sursa ordinelor abia primite. Jensen era un om meticulos: deşi primise un telefon oficial, iar ordinele înmînate de domnul Carlson erau cît se poate de detaliate, simţea nevoia unei confirmări.

– Asta-i tot. Dacă va fi cazul, vi se vor da informaţii suplimentare. Aveţi un răgaz de opt ore. E suficient?

– Fiţi pe pace. Mă voi îngriji ca oamenii mei să depoziteze armele într-un loc convenabil. Aveţi grijă la rîndul dumneavoastră, domnule Carlson.

– Fac tot posibilul.

Clark îi strînse mîna comandantului şi porni spre pupa, cu gîndul să părăsească nava. Două ore mai tîrziu suia în avion.

•

Brigada mobilă se găsea într-o stare de profundă proastă-dispoziţie. Nu era destul că unul dintre oamenii lor fusese asasinat în plină stradă şi într-un mod atît de violent, dar doamna Braden făcuse greşeala de-a ieşi în prag ca să vadă ce se întîmpla, drept care se alesese şi ea cu două gloanţe. Chirurgii îşi dăduseră toată silinţa să-i salveze viaţa, dar după treizeci şi şase de ore, murise şi femeia. Singurele dovezi pe care se baza poliţia erau prezenţa unui puşti ce nu împlinise nici măcar vîrsta necesară obţinerii unui permis de conducere auto, dar care pretindea că-l nimerise pe unul dintre ucigaşi cu puşca Marlin '39 a bunicului său, precum şi cîteva pete de sînge care-i susţineau mai mult sau mai puţin depoziţia. Desigur, poliţia înclina să creadă că Braden fusese cel care trăsese în atacatori, încercaţii inspectori de la Omucideri

știind că o pușcă Marlin '39 era o armă aproape inofensivă, în afară de cazul cînd trăgeai cu ea într-un ascensor ticsit de lume. Toți polițiștii din Mississippi, Alabama, Florida și Louisiana căutau o furgonetă albastră Playmouth Voyager, avînd drept pasageri doi bărbați bruneți, de înălțime medie, înarmați și periculoși, presupuși asasini ai unui polițist.

Furgoneta fu descoperită luni după-amiază de către un cetățean iubitor al legii – într-adevăr, în Alabama mai erau și cîțiva dintre aceștia. Omul îl anunță telefonic pe șerif, care sună la rîndul său brigada mobilă.

– Avea dreptate puștiul, remarcă locotenentul care se ocupa de caz.

Trupul găsit în furgonetă arăta dezgustător, ca orice cadavru încuiat timp de două zile într-o mașină părăsită în Alabama în luna iunie. Totuși, orificiul de la baza craniului, chiar unde începea părul, fusese categoric făcut de o armă de calibrul 22. De asemenea, nu exista nici un dubiu că omul decedase pe scaunul din dreapta șoferului, în urma unei hemoragii puternice, cauzate de rana de la cap. Dar mai era ceva.

– L-am mai văzut undeva pe individul ăsta. E traficant de droguri, interveni inspectorul chemat la fața locului.

– Atunci în ce era amestecat, Ernie?

– Dumnezeu știe! Ce se va întîmpla cu copiii? întrebă inspectorul. Au rămas orfani de ambii părinți și vrei să strigăm în gura marea că tatăl lor a fost un polițist corupt? Cum să facem una ca asta unor băieți orfani?

Dintr-o singură privire, cei doi căzură de acord că nu puteau proceda așa. Hotărîrea să caute o cale de a-l transforma pe Ernie într-un erou. Între timp, puștiul familiei Sanderson va trebui să se mulțumească doar cu o simplă mîngîiere pe cap.

– Vă dați seama ce-ați făcut? întrebă Cortez.

Intrase în biroul șefului, impunîndu-și să se stăpînească. Într-o organizație de sorginte latină, glasul lui urma – și trebuia – să fie singurul glas al rațiunii. Confrații îl vor respecta pentru acest lucru întocmai cum apreciau romanii castitatea, socotind-o o calitate rară și demnă de toată admirația atunci cînd o găseau la alții.

– Le-am dat o lecţie acestor *norteamericanos*, răspunse Escobedo, cu acea răbdare care aproape că-l făcea pe Felix să-şi piardă cumpătul.

– Şi ei cum au reacţionat?

Escobedo schiţă un gest larg, în care se citea putere şi satisfacţie.

– Ca o înţepătură de ţînţar.

– Vă imaginaţi, desigur, că după toate strădaniile mele de-a găsi o sursă valoroasă de informaţii, m-aţi făcut s-o pierd ca...

– Ce sursă?

– Secretarea directorului FBI, răspunse Cortez, cu un surîs de satisfacţie.

– Şi n-o poţi folosi din nou? întrebă nedumerit Escobedo.

Cretinul!

– Numai dacă vreţi să fiu arestat, *jefe*, caz în care va trebui să vă lipsiţi de serviciile mele. De la femeia asta am fi putut obţine liniştiţi destule informaţii timp de ani de zile. Am fi aflat despre încercările de-a infiltra organizaţia. Am fi descoperit cele mai recente iniţiative luate de *norteamericanos* şi le-am fi contracarat cu grijă şi prudenţă, protejîndu-ne şi totodată oferindu-le destule succese cît să-şi închipuie c-au realizat şi ei cîte ceva.

Fu cît pe ce să adauge că înţelesese de ce dispăruse avionul, însă se răzgîndi. Începea să-şi dea seama că avea mari şanse de a-i lua locul omului din spatele biroului. Mai întîi însă trebuia să-şi demonstreze valoarea în faţa întregii organizaţii, dovedindu-le tuturor acelor infractori că era mai util decît acest bufon. Mai bine să-i lase un timp să fiarbă în suc propriu. Pe urmă vor aprecia diferenţa între un profesionist în domeniul informaţiilor şi o şleahtă de contrabandişti analfabeţi şi putred de bogaţi.

Ryan privi în jos spre apa oceanului, aflat la o mie două sute de metri sub el. Îi fusese greu să se obişnuiască cu poziţia sa de VIP. Ca şef de departament, beneficia de un avion special, făcînd legătura direct între Andrews şi aeroportul militar de lîngă Baza NATO de la Mons, Belgia. Ryan urma să reprezinte Agenţia la conferinţa bianuală cu partenerii de informaţii din Comunitatea Europeană. Era un eveniment major. Ryan trebuia să ţină un discurs menit să creeze o impresie favorabilă. Deşi cunoştea o bună

parte dintre participanţi, fusese întotdeauna rezerva lui James Greer. Acum sosise momentul să-şi demonstreze adevărata valoare. Va reuşi, fără doar şi poate. Era convins de asta. Cei trei agenţi din departamentul său care-l însoţeau şi locul confortabil din avionul VC-20A îi aminteau că devenise o importantă personalitate. Nu ştia că se afla în acelaşi avion cu care zburase şi Emil Jacobs spre Columbia. Era mai bine aşa. Cu toată educaţia sa, Ryan rămăsese o fire superstiţioasă.

În calitatea sa de director-adjunct al departamentului Investigaţii, Bill Shaw deţinea cea mai înaltă funcţie din FBI şi, pînă la numirea de către preşedinte a unui nou director, acesta urmînd să fie confirmat şi de către Senat, el unul dispunea de prerogativele unui director plin.

Această situaţie putea să mai dureze destul timp. Era un an de alegeri prezidenţiale, iar o dată cu venirea verii toţi se gîndeau la convenţii, nu la numiri. În sinea sa, Shaw era cît se poate de încîntat. Toate frîiele se găseau în mîna lui, iar pentru un caz de o asemenea amploare, FBI-ul avea nevoie de un şef cu experienţă. Pentru William Shaw, „realităţile politice" nu prezentau cine ştie ce importanţă. Cazurile de omucidere erau de competenţa agenţilor din subordinea sa, însă asasinarea lui Emil reprezenta ceva cu totul aparte. Aflînd de moartea directorului Jacobs, prima sa reacţie fusese să-şi recheme vechiul prieten, pe Dan Murray, care urma să supravegheze evoluţia anchetei, aşezat la biroul directorului-adjunct. Cercetările aveau să se desfăşoare atît în Columbia, cît şi la Washington. Experienţa lui Murray de ataşat pe probleme juridice la Londra îi conferea flerul politic necesar spre a înţelege că latura columbiană a cazului nu putea fi abordată în termeni satisfăcători pentru FBI. Murray se prezentă în biroul lui Shaw la ora şapte dimineaţa. Nici unul, nici celălalt nu dormiseră prea mult în ultimele două zile, reuşind doar să aţipească puţin în avion. Directorul Jacobs avea să fie înmormîntat la Chicago în cursul aceleiaşi zile, atît Shaw, cît şi Murray urmînd să însoţească rămăşiţele sale pămînteşti în vederea ceremoniei funebre.

– Aşadar?

Dan deschise dosarul pe care-l ţinea în mînă.

– Tocmai am vorbit cu Morales, care-i la Bogota. Tipul pe care l-au vîrît la răcoare e un simplu informator în solda grupării M-19 şi nu ştie mare lucru. Îl cheamă Hector Buente şi are douăzeci de ani. S-a retras de la Universitate, unde avea note proaste. Bineînţeles, poliţia locală îşi pune mari nădejdi în el – Morales zice că pur şi simplu au făcut o fixaţie – însă puştiul n-are habar. Asasinii au fost preveniţi cu cîteva zile în urmă că vor primi o misiune importantă, dar nu li s-a spus nimic precis decît cu patru ore înainte de începerea acţiunii. Nu ştiau cine se mai afla în maşină în afară de ambasador. Apropo, să ştii că mai exista o echipă de trăgători, pentru cazul în care convoiul ar fi apucat pe o altă rută. Poliţia locală a reuşit să obţină cîteva nume şi acum răscoleşte întreg oraşul în căutarea lor. Eu, unul, cred că nu vor ajunge la nici un rezultat. Sînt convins că asasinii au fost angajaţi special pentru această operaţiune, aşa că toţi cei în cunoştinţă de cauză sînt deja departe.

– Ce-mi poţi relata despre locul de unde s-a tras?

– Am intrat în ambele apartamente. Fără îndoială că atentatorii le-au ochit din timp. Cînd a sosit momentul, au năvălit înăuntru, i-au legat pe proprietari – de fapt, i-au şi lovit, lăsîndu-i în nesimţire – după care şi-au văzut de treabă. Profesionişti de la început pînă la sfîrşit, adăugă Murray.

– Şi zici c-au fost puşi în temă cu numai patru ore înainte?

– Exact.

– Adică după ce avionul a decolat de la Andrews, preciză Shaw.

Murray încuviinţă din cap.

– E limpede că-i informează careva dintre ai noştri. În planul de zbor avionul figura cu destinaţia Grenada – unde a şi ajuns de fapt. Escala la Bogota a fost hotărîtă la trei ore depărtare de noua destinaţie. Procurorul general al Columbiei era singurul care ştia că Emil urma să coboare, însă nici el n-a suflat o vorbă decît cu *trei* ore înainte de aterizare. Mai sînt cîţiva membri marcanţi ai guvernului care ştiau că se pregătea o acţiune – ceea ce ar explica ordinul de alertă primit de amicii noştri din M-19; totuşi, ceva e în neregulă. Scurgerea de informaţii vine de la noi, afară de cazul cînd însuşi procurorul general a deconspirat secretul. Morales zice că-i puţin probabil. Tipul e un fel de Oliver

Cromwell de prin partea locului, cinstit și corect pînă la Dumnezeu. N-are nici o amantă care să-l fi tras de limbă sau altceva de soiul ăsta. Firul a pornit de la noi, Bill.

Shaw se frecă la ochi. I-ar fi prins bine încă o cafea, însă deja înghițise suficientă cofeină cît să pună în mișcare și o statuie.

– Zi-i mai departe.

– I-am interogat pe toți ce știau de deplasarea respectivă. Inutil să-ți spun că fiecare susține sus și tare că și-a ținut gura. Am cerut mandat ca să verific înregistrările telefonice, însă nu sper să descopăr mare lucru.

– Cum rămîne cu ...?

– Cu tipii de la Adrews? zîmbi Dan. Sînt și ei pe listă. Circa patruzeci de granguri care puteau fi la curent cu plecarea directorului. Bineînțeles, printre ei figurează și cei care-au aflat de zbor pînă într-o oră *după* decolarea avionului.

– Ceva dovezi concrete?

– Deținem unul dintre lansatoarele RPG și diverse alte arme. Trupele armatei columbiene au acționat al naibii de bine. Isuse Cristoase! Ca să intri într-o clădire unde știi că există armament greu îți trebuie curaj, nu glumă. Ăia din M-19 aveau și arme ușoare, tipice blocului sovietic – probabil de proveniență cubaneză – dar acesta e un caz izolat. Tare mi-ar plăcea să le cer rușilor să ne ajute la identificarea lansatoarelor RPG și a celorlalte arme.

– Crezi că se vor arăta cooperanți?

– În cel mai rău caz pot să ne refuze, Bill. Cu ocazia asta, vom vedea dacă toată zarva despre *glasnost* are sau nu o bază reală.

– Bun, atunci apelează la ei.

– Celelalte dovezi sînt indubitabile și confirmă ceea ce deja știm – dar asta e. Poate columbienii vor reuși să afle cîte ceva prin M-19, dar mă îndoiesc. Au avut organizația în colimator de multă vreme, numai că le-a fost greu să-i prindă cu ceva.

– O.K.

– Pari cam tras la față, Bill, remarcă Murray. Avem acum agenți tineri, gata să mănînce jăratic. Noi, babalîcii, ar trebui să ne cam potolim.

– Mda, dar pînă una-alta e cazul să rezolv tot ce vezi aici, răspunse Shaw, arătînd înspre masa de scris.

– Cînd pleacă avionul?

– La zece şi jumătate.

– Atunci trag o fugă pînă la birou şi mă lungesc pe canapea. Te sfătuiesc să faci la fel.

Shaw îşi dădu seama că nu era o idee chiar atît de rea. Zece minute mai tîrziu, se aşeză şi el la orizontală, adormind în ciuda cafelelor băute. După o oră, Moira Wolfe veni la uşa lui cu mult înaintea propriei lui secretare. Moira bătu la uşă, dar nu primi nici un răspuns. Nu voia să intre, ca să nu-l deranjeze pe domnul Shaw, deşi avea să-i comunice ceva important. Totuşi, putea aştepta pînă vor sui cu toţii la bordul avionului.

– Bună, Moira, o salută secretara lui Shaw, chiar în clipa cînd dădea să plece. S-a întîmplat ceva?

– Voiam să-l văd pe domnul Shaw, dar cred că doarme. A lucrat fără oprire de cînd cu...

– Ştiu. După cît se pare, şi ţie ţi-ar prinde bine puţină odihnă.

– Poate la noapte.

– Vrei să-i transmit ceva?

– Nu, am să-l abordez în avion.

În privinţa citaţiei se produsese o încurcătură. Agentul care se ocupa cu această problemă primise de la procurorul Statelor Unite un alt nume de judecător decît cel care trebuia, astfel încît fusese nevoit să aştepte în anticameră pînă la 9.30, judecătorul urmînd să vină mai tîrziu în acea dimineaţă de luni. Zece minute după aceea se afla în posesia tuturor datelor necesare. Vestea bună era că sediul companiei telefonice se găsea la o azvîrlitură de băţ, biroul local Bell putînd furniza o evidenţă completă a notelor de plată. Lista cuprindea aproape o sută de nume, peste două sute de numere de telefon şi şaizeci şi una de cărţi de credit, o parte dintre telefoane nefiind linii automate sau faxuri. Copierea listei durǎ o oră, agentul avînd grijă să verifice numerele notate şi asigurîndu-se că nu existau greşeli sau omisiuni. Era nou în funcţie. De-abia absolvise Academia, fiind numit la secţia de investigaţii de teren din Washington. Primise o însărcinare importantă de la superiorul său şi, cum abia învăţa tainele meseriei, nu acordase prea mare atenţie datelor culese.

Nu ştia, de pildă, că prefixul 58 înaintea unui număr de telefon desemna o convorbire internaţională cu Venezuela. Era tînăr şi lipsit de experienţă – fapt de care avea să se convingă pînă la prînz.

Avionul era un VC-135, versiunea militară a vechiului 707. Nu avea hublouri – ceea ce pasagerilor le convenea întotdeauna – în schimb era prevăzut cu o trapă mare, prin care fostul director Jacobs fusese îmbarcat în vederea ultimei sale călătorii la Chicago. Preşedintele se afla în alt avion, programat să sosească la Aeroportul Internaţional O'Hara cu cîteva minute înaintea celuilalt. Preşedintele urma să ţină discursuri atît lîngă catafalc, cît şi la mormînt.

Shaw, Murray şi alte înalte oficialităţi de la FBI călătoreau în cel de-al doilea avion. Adeseori folosit în scopuri similare, aparatul era utilat cu dispozitive de fixare a sicriului în partea din faţă a cabinei – ceea ce oferea pasagerilor ocazia de-a contempla lemnul de stejar lăcuit pe toată durata zborului, în lipsa oricărui hublou care să le mai distragă atenţia. Zborul se desfăşură în tăcere, cu excepţia bîzîitului turbomotoarelor, care ţinea deopotrivă companie atît celor vii, cît şi celor morţi.

Avionul aparţinea flotilei prezidenţiale, fiind echipat cu tot ce era necesar comunicării. Un locotenent de aviaţie se apropie, întrebînd de domnul Murray, după care îl însoţi pe Dan pînă la consola de transmisiuni.

Doamna Wolfe se găsea într-un fotoliu, la treizeci de metri în spatele şefilor săi. Lacrimile îşi şiroiau pe obraz şi, deşi îşi amintea că avea ceva să-i spună domnului Shaw, acum nu era nici locul, nici momentul potrivit. De altfel, nici nu era ceva prea important – atîta doar că făcuse o greşeală atunci cînd o interogase agentul, în după-amiaza precedentă. Desigur, din cauza şocului suferit în urma celor aflate. Fusese atît de... greu de suportat. În ultimii ani cunoscuse prea multe eşecuri, iar stresul psihic de la sfîrşitul săptămînii o... O descumpănise? Nu ştia. Ştia doar că acum nu era momentul potrivit. Astăzi se cuvenea doar să-şi amintească de cel mai bun şef pe care-l avusese vreodată – un om nespus de atent atît faţă de ea, cît şi faţă de ceilalţi agenţi, care la rîndul lor îl divinizau. Îl zări pe domnul Murray ducîndu-se spre botul avionului, cine ştie pentru ce, şi stre-

curîndu-se pe lîngă sicriul pe care-l atinsese şi ea în treacăt cu mîna, într-un ultim semn de bun-rămas.

Convorbirea nu durǎ mai mult de un minut. Murray ieşi din compartimentul de comunicaţii radio, cu aceeaşi expresie de nepătruns ca întotdeauna. Nu aruncă nici o privire spre sicriu, ci spre coada avionului, de-a lungul culoarului dintre scaune – Moira îl văzu bine – după care se aşeză lîngă soţia sa.

– La dracu', murmură Dan ca pentru sine, după ce-şi reluă locul.

Soţia sa întoarse capul, surprinsă. Nu era genul de exclamaţie care să-i scape cuiva la o înmormîntare. Îi puse uşor mîna pe braţ, dar Murray clătină din cap. Prinzîndu-i privirea, soţia citi în ochii lui nu supărare, ci tristeţe.

Zborul durǎ cam o oră şi ceva. Garda de onoare veni dinspre coada avionului, ca să preia rămăşiţele pămînteşti ale fostului director. Toţi arătau impecabil în uniformele de gală. După ce fu scos sicriul, pasagerii coborîră la rîndul lor, îndreptîndu-se spre grupul care-i aştepta pe pista de aterizare, urmărit de la distanţă de camerele de televiziune. Garda de onoare îşi purta povara, păşind în urma celor două drapele: cel naţional şi cel cu emblema şi deviza FBI-ului – „Fidelitate, Bravură, Integritate". Murray privi stindardul fîlfîind în bătaia vîntului o dată cu cele trei cuvinte şi-şi dădu seama cît de iluzorie era în realitate această deviză. Totuşi, încă nu-i putea împărtăşi lui Bill gîndurile sale. Ar fi remarcat ceilalţi.

– Ei bine, acum ştiu de ce-am incendiat pista aia! exclamă Chavez, urmărind ceremonia în dormitorul de cazarmă rezervat grupului său.

Totul îi devenise dintr-o dată foarte clar.

– Dar de ce ne-au evacuat de acolo? întrebă Vega.

– Ne vom întoarce, *Oso*. Şi-atunci să ştii că ne aşteaptă clipe grele.

Larson nu avea nevoie să urmărească reportajele TV. Stătea aplecat deasupra hărţii, însemnînd puncte existente sau presupuse de fabricare a drogurilor la sud-vest de Medellín. Cunoştea în mare zonele – cine nu ştia de ele? Dar să depisteze nişte locuri izolate... asta era ceva mai greu. Problema era tot de ordin tehno-

logic. Statele Unite inventaseră o tehnologie modernă de supraveghere, perfecţionînd-o vreme de aproape treizeci de ani. Larson se găsea în Florida. Zburase pînă în America pentru a lua în primire un nou avion, care – în mod inexplicabil – prezenta defecţiuni la motor.

– De cît timp ne ocupăm de aşa ceva?

– Doar de cîteva luni, răspunse Ritter.

Chiar şi cu o bază de date insuficientă, situaţia nu era disperată. Desigur, toate oraşele şi satele din zonă figurau pe hartă – ba chiar şi casele izolate. Cum fiecare avea curent electric, erau uşor de localizat şi, odată identificate, computerul le ştergea din memorie. Ceea ce rămînea pe hartă erau alte surse de energie decît oraşele, satele şi fermele. Dintre aceste surse, unele erau legale sau aproximativ legale. Se convenise în mod arbitrar că orice sursă semnalată mai mult de două ori pe săptămînă era prea vizibilă pentru a prezenta un interes real, fiind prin urmare ştearsă din memoria computerului. Rămîneau deci circa şaizeci de surse care apăreau şi dispăreau cu o frecvenţă înregistrată pe graficul anexat hărţilor şi fotografiilor. Fiecare dintre aceste puncte era un posibil loc de prelucrare a cocainei. În nici un caz nu se putea vorbi de tabere de cercetaşi columbieni.

– N-ai cum să-i depistezi cu mijloace chimice, zise Ritter. Am verificat. Concentraţia de eter şi acetonă eliberată în aer nu-i mai mare decît în cazul fabricării diluantului pentru unghii, ca să nu mai pomenim de procesele biochimice curente într-un asemenea mediu. Ca în junglă, nu? O groază de vegetaţie putrezeşte pe pămînt, punînd în libertate fel şi fel de substanţe. Drept urmare, tot ce obţinem prin satelit sînt infraroşiile obişnuite. Tot pe timpul nopţii prelucrează cocaina? Mă întreb de ce.

Larson mormăi ceva sunînd a încuviinţare.

– Un reflex de pe vremea cînd îi vîna armata. Presupun că o fac din obişnuinţă.

– Asta ar putea fi un indiciu, nu?

– Şi la ce ne-ar folosi?

Murray nu participase niciodată la o înmormîntare evreiască. Rugăciunile erau spuse într-o limbă pe care n-o cunoştea, dar mesajul lor era în mare acelaşi. *Doamne, trimitem înapoi la Tine*

un om bun. Îţi mulţumim că l-ai lăsat un timp printre noi. Necrologul rostit de preşedinte fu deosebit de impresionant: conceput de cel mai bun autor de discursuri de la Casa Albă, conţinea citate din Tora, Talmud şi Noul Testament. În continuare, preşedintele se referi la Justiţie – zeitatea laică pe care Emil o slujise toată viaţa. Spre sfîrşit, aminti de faptul că se cuvenea ca oamenii să-şi alunge din minte gîndul răzbunării. Cu toate acestea, Murray îşi zise că... nu era din pricina cuvintelor. Discursul era scris într-un limbaj poetic, cum nu mai auzise pînă atunci. Însă la un moment dat Dan avu impresia că preşedintele începuse să vorbească la fel ca un politician. Dan era poliţist, drept care pentru el justiţia însemna că nemernicii care comiteau nelegiuiri trebuie să-şi primească pedeapsa. Bineînţeles că şi preşedintele gîndea la fel, în ciuda îndemnurilor sale moralizatoare, adresate în calitate de om de stat. Lui Murray îi ajungea şi atît.

Soldaţii urmăreau reportajul televizat într-o tăcere aproape deplină. Cîţiva îşi ascuţeau cuţitele, trecîndu-le peste o bucată de gresie, însă cei mai mulţi stăteau ascultîndu-şi preşedintele. Ştiau cine-l asasinase pe omul al cărui nume puţini dintre ei îl auziseră înainte de plecarea sa dintre cei vii. Chavez fusese primul care intuise corect, dar la urma urmei nici nu i-ar fi trebuit prea multă imaginaţie. Toţi acceptaseră cu calm vestea încă nedată publicităţii. Primiseră o nouă dovadă că duşmanul lovise într-unul dintre cele mai importante simboluri ale naţiunii lor. Sicriul era acoperit cu stindardul patriei. E drept că alături se afla şi drapelul instituţiei unde lucrase răposatul, dar treaba asta nu era de competenţa poliţiştilor. Aşadar, soldaţii se priveau unul pe altul în tăcere, în timp ce comandantul lor suprem îşi continua discursul. Cînd preşedintele îşi încheie necrologul, uşa se deschise şi în prag se ivi comandantul lor direct.

– La noapte plecăm înapoi. Veşti bune: acolo unde mergem, clima va fi mai răcoroasă, li se adresă căpitanul Ramirez oamenilor săi.

Chavez îi făcu semn cu ochiul lui Vega.

USS *Ranger* ridică ancora o dată cu refluxul, însoţită de o flotilă de remorchere. Escorta deja aştepta în larg, legănîndu-se

pe valurile înalte ale Pacificului. După un ceas, *Ranger* ieşi din port, înaintînd cu o viteză de douăzeci de noduri. După încă o oră începură pregătirile pentru operaţiunile aviatice. Mai întîi sosiră elicopterele, dintre care unul făcu plinul, apoi decolă din nou, ca să asigure paza la tribordul portavionului. Primele avioane care aterizară pe punte fură bombardierele de atac Intruder, desigur în frunte cu cel în care se afla comandantul Jensen. La ieşirea din port, Jensen zărise nava încărcată cu armament USS *Shasta*, care tocmai se pregătea de plecare. *Shasta* urma să se alăture convoiului de alimentare programat să ridice ancora la două ore după cel de asalt. La bordul *Shastei* se găsea armamentul pe care Jensen trebuia să-l folosească. Deja ştia care erau ţintele. Nu cunoştea amplasamentul lor exact, însă avea idee despre ce era vorba. Coborînd din avionul care-l adusese, îşi dădu seama că nici nu dorea să ştie mai mult. Aşa cum îi spusese cineva mai devreme în cursul aceleiaşi zile, nu era treaba lui să se frămînte pentru „pierderile colaterale". Ce denumire stranie, îşi zise el. *Pierderi colaterale*. Cu cîtă detaşare erau condamnaţi nişte oameni în privinţa cărora soarta decisese că se aflau într-un loc nepotrivit. Îi părea rău pentru ei. Dar nu din cale-afară.

Clark sosi la Bogota tîrziu spre seară. Nu-l aştepta nimeni, aşa că închirie o maşină, după cum proceda de obicei. La o oră depărtare de aeroport opri şi parcă pe un drum lăturalnic. Aşteptă cîteva minute plictisitoare, pînă cînd o altă maşină trase lîngă el. Şoferul – un agent CIA aparţinînd secţiei locale – îi înmînă un pachet şi demară fără să scoată un cuvînt. Pachetul nu era prea mare, circa zece kilograme, jumătate din greutate fiind reprezentată de un trepied solid. Clark îl aşeză cu grijă pe podeaua maşinii şi porni motorul. La viaţa lui „transmisese" şi el vreo cîteva mesaje, dar nici unul atît de limpede ca acesta. De fapt, ideea îi aparţinea chiar lui. Măcar în parte, îşi zise Clark. Ceea ce-l făcea s-o accepte mai uşor.

Avionul VC-135 decolă la două ore după înmormîntare. Păcat că nu fusese programată o veghe la catafalc în Chicago. Era un obicei, nu unul pentru copiii evreilor est-europeni, însă Dan Murray nu se îndoia că Emil n-ar fi avut nimic împotrivă. Ar fi înţeles că în acea seară multe pahare de bere sau de whisky

urmau să fie închinate în memoria sa şi ar fi rîs potolit, aşa cum îi era felul. Dar nu în clipa asta. Dan îşi rugase soţia s-o invite pe doamna Shaw pe celălalt rînd de fotolii, astfel încît el să se poată aşeza lîngă Bill. Bineînţeles, Shaw remarcă imediat manevra, dar aşteptă ca mai întîi avionul să se ridice în văzduh şi abia pe urmă puse inevitabila întrebare:

– Ce s-a întîmplat?

Murray îi întinse foaia scoasă din teleimprimatorul avionului cu cîteva ore mai devreme.

– La dracu'! înjură Shaw printre dinţi. Nu e Moira. Nu poate fi ea.

16

Lista de ținte

– Aștept sugestii, declară Murray.

Dar imediat își regretă tonul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Dan!

Pentru o clipă Shaw se albi la față. Pe chipul lui se citea o furie fără margini.

– Îmi pare rău, dar... La naiba, Bill, vrei să spunem lucrurilor pe nume ori preferi să ne învîrtim în jurul cozii?

– Vorbim deschis.

– Unul dintre puștii de la WFQ i-a pus întrebările de rigoare, iar ea a răspuns că n-a discutat cu nimeni... S-ar putea să fie așa, dar cui dracu' i-a telefonat în Venezuela? Oamenii noștri i-au verificat apelurile telefonice din ultimul an. E pentru prima oară cînd sună acolo. Băiatul pe care l-am lăsat în locul meu a făcut unele verificări suplimentare. Numărul pe care l-a cerut Moira e al unui apartament, iar cei de acolo au sunat în Columbia la cîteva minute după apelul ei.

– Dumnezeule! exclamă Shaw, clătinînd din cap.

Față de oricine altcineva n-ar fi simțit decît furie, dar Moira lucrase cu directorul dinainte de întoarcerea acestuia la Washington, încă de pe vremea cînd era șeful secției de cercetări pe teren din New York.

– Poate că-i ceva fără însemnătate. O simplă coincidență, își dădu cu presupusul Murray.

Dar vorbele sale nu avură darul de a-l liniști pe Bill.

– Vrei să apreciezi singur coeficientul de probabilitate al afirmației de adineauri, Danny?

– Nu.

– Bun, atunci cum aterizăm mergem la birou. Într-o oră Moira să se prezinte la mine. Să fii și tu acolo.

– S-a făcut.

Fu rîndul lui Murray să clatine din cap. Moira vărsase lacrimi amare la mormîntul directorului, la fel ca toți ceilalți prezenți. În toată cariera sa de apărător al legii întîlnise nu o dată persoane duplicitare, dar ca Moira să facă parte din această categorie era un gînd cu care nu reușea să se împace.

Trebuie să fie o coincidență. Poate că vreunul dintre copiii ei se află în corespondență cu cineva de acolo sau altceva de soiul ăsta, își zise Dan.

Detectivii însărcinați cu percheziționarea locuinței agentului Braden găsiră ceea ce căutau. Nu mare lucru: cutia unui aparat de fotografiat. Numai că înăuntru se afla un Nikon F-3 și destule lentile cît să valoreze în total opt-nouă mii de dolari. Mai mult decît și-ar fi putut permite un sergent de poliție din brigada mobilă. În timp ce oamenii săi continuară să cerceteze casa, inspectorul-șef chemă la telefon biroul local al firmei Nikon, ca să verifice dacă proprietarul înregistrase aparatul în acte; inspectorul se convinse că era cazul să sune și la FBI. Ancheta avea legătură cu un caz federal și polițistul spera că vor putea proteja cumva numele unui fost coleg care se lăsase fără îndoială corupt. Corupt sau nu, moartea lui lăsase în urmă niște copii orfani. Poate că totuși FBI-ul avea să înțeleagă.

Deși comitea un delict federal, avocatul se socotea răspunzător în primul rînd față de clienții săi. Se găsea într-una din acele situații confuze care apăreau nu atît în codurile de legi, cît în teancurile de dosare cu hotărîri judecătorești. Era convins că fusese comisă o infracțiune și că nimeni nu mișca un deget spre a o investiga. Nu se îndoia că dezvăluirea adevărului era de mare importanță în apărarea clienților săi, implicați într-un caz de asasinat pasibil de pedeapsa capitală. Nu se temea că va fi prins, iar de-ar fi fost, ar fi avut destule de spus în fața comisiei de etică profesională a baroului de stat. Datoria profesională a

lui Edward Stuart față de clienți, la care se adăuga și oroarea sa față de pedeapsa cu moartea, îl conduseseră inevitabil la decizia cu pricina.

Clubul subofițerilor din cadrul bazei navale nu se mai numea „Happy Hour", dar în rest nu se schimbase mai deloc. Stuart își efectuase stagiul militar în Marina Statelor Unite, ca ofițer însărcinat cu problemele juridice la bordul unui portavion. Chiar și în Marină, un oraș plutitor cu șase mii de locuitori avea nevoie de unul sau doi avocați. Prin urmare, cunoștea bine atît marea, cît și pe marinari. Intrase într-un magazin de uniforme și-și cumpărase un echipament complet de capelan al Pazei de Coastă, cu panglici cu tot. După aceea se întorsese la bază, îndreptîndu-se spre clubul subofițerilor, unde atîta vreme cît plătea băutura cu bani gheață, nimeni nu-i dădea vreo atenție. Pe cînd naviga la bordul lui *Eisenhower* avusese și el un capelan, așa încît cunoștea jargonul respectiv suficient de bine cît să poată trece orice test de autenticitate. Desigur, următoarea mișcare era să găsească un membru al echipajului de pe cuterul *Panache*.

Cuterul tocmai își sfîrșea perioada de revizie care urma oricărei ieșiri în larg. Cum se pregătea să ridice iarăși ancora, era de așteptat ca după orele de muncă marinarii să se ducă la club, unde să-și savureze berea de după-amiază cîtă vreme mai aveau ocazia. Singura problemă era să dea de oamenii potriviți. Cunoștea numele celor din echipaj și privise înregistrări făcute de televiziunea locală, pentru a se familiariza cu chipurile lor. Norocul îl ajută să dea taman peste Bob Riley, despre care știa mai multe decît despre ceilalți.

Secundul de pe *Panache* își făcu intrarea în club la patru și jumătate, după ce timp de zece ceasuri supraveghease munca la diverse instalații de pe puntea superioară. Abia dacă apucase să mănînce ceva la prînz, în schimb nădușise din belșug și spera să se rehidrateze cu vreo cîteva halbe de bere după ce îndurase arșița soarelui din Alabama. Barmanița îl zări și-i puse în față o halbă mare de Samuel Adams, chiar în clipa cînd se așeza pe scaun. După o jumătate de minut (și de halbă), Edward Stuart se înființă lîngă el.

– Dumneata ești Bob Riley?

– Întocmai, răspunse secundul, întorcînd capul. Cu cine am onoarea?

– Nu cred că-ţi mai aminteşti de mine. Matt Stevens mă cheamă. Acu' cîtva timp, pe *Mellon*, ai scos untu' din mine. Ziceai că niciodată n-o să-mi bag minţile-n cap.

– Se pare c-am greşit, remarcă Riley, încercînd să-şi amintească unde mai văzuse figura omului de lîngă el.

– Ba nu, aveai dreptate. Pe vremea aia eram un dobitoc. Îţi datorez o bere, şefu'. Să ştii că mi-am băgat minţile-n cap, şi asta în primul rînd datorită dumitale.

Stuart îi întinse mîna bărbăteşte.

– Drept care cred că-i cazu' să fac cinste.

Lui Riley nu i se întîmpla prea des să audă astfel de cuvinte.

– Ce dracu', toţi avem nevoie să ne tragă careva de urechi. Află că în tinereţe şi mie mi-au frecat ridichea vreo cîţiva căpăţînoşi.

– Păi şi io le-am cam dat de furcă altora, rîse Stuart. Cînd eşti şef, tre' să-ţi vezi de treabă ca să fii respectat, nu? Altfel, cin' să-i ţină din scurt pe cei din echipaj?

Riley scoase un mormăit aprobator.

– Pentru cine lucrezi acu'?

– Pentru amiralu' Hally. E la Buzzard's Point. A trebuit să zbor acolo împreună cu el, ca să-l întîlnească pe comandantu' bazei. Cred că-n clipa asta joacă golf. Eu, unu', n-am priceput în viaţa mea cum vine jocu' ăsta. Dacă nu mă-nşel, eşti pe *Panache*?

– Chiar aşa.

– Cu căpitanu' Wegener?

– Îhî.

Riley îşi termină berea, iar Stuart făcu semn barmaniţei să le umple din nou paharele.

– E chiar de nemaipomenit pe cît îi merge vestea?

– Red e un marinar mai bun ca mine, răspunse cu sinceritate Riley.

– Nimeni nu poate fi atît de bun ca dumneata, şefu'. Doar am fost de faţă cînd ai scos la liman nava aia... Cum se chema cargou' care s-a rupt în două?

– *Arctic Star*, zîmbi Riley, amintindu-şi păţania cu pricina. Isuse, da' ştiu c-am tras ceva în după-masa aia!

– Ţin minte că mă uitam la dumneata şi-mi spuneam că eşti ţicnit de-a binelea. Ei, la dracu'. Tot ce fac acu' e să gîdil un pro-

cesor de cuvinte pentru amiral. Oricum, am lucrat nițel pe un 41, înainte de-a fi șef de echipaj. În largul portului Norfolk. Sigur, nu pe o navă ca *Arctic Star*.

– Nu renunța la post, Matt. Dintr-o slujbă ca asta o să ai ce povesti ani la rînd. Într-o bună zi o să m-apuc și io de ceva mai ușor. Încep să mă simt cam bătrîn pentru aventuri de soiu' ăsta.

– Cum e mîncarea aici?

– Merge.

– Îți fac cinste cu o masă?

– Matt, nici nu mai țin minte ce ți-am spus.

– În schimb, eu n-am uitat, îl asigură Stuart. Dumnezeu știe ce s-ar fi ales de capu' meu de nu mi-ai fi deschis ochii dumneata. Zău că nu glumesc. Îți sînt dator. Hai, vino.

Îi făcu semn lui Riley să-l urmeze într-un separeu. Dar chiar cînd dădeau pe gît cea de-a treia halbă sosi timonierul-șef Oreza.

– Noroc, Navlositorule, își salută Riley colegul.

– Văd că berea-i rece, Bob.

Riley îi făcu semn să se apropie.

– 'Mnealui e Matt Stevens. Am fost împreună pe *Mellon*. Ți-am povestit isprava mea de pe *Arctic Star*?

– Doar de vreo treizeci de ori, preciză Oreza.

– Vrei să-i istorisești tu, Matt? întrebă Riley.

– Dar știi bine că n-am fost martor pînă la sfîrșit...

– Păi, jumate din echipaj își vărsa mațele. Aia zic și io furtună. Nici pomeneală de decolare, iar vasu' – adică pupa, că de prova se alesese prafu' – stătea gata să se ducă la fund și atunci...

În următorul ceas, cei trei mai dădură pe gît cîte două halbe, luptîndu-se cu un platou de varză acră cu cîrnați, care mergea strașnic cu berea. Stuart povesti fel și fel de întîmplări despre noul său șef, despre Consiliul Suprem al Pazei de Coastă, unde juriștii erau și ofițeri de navigație, trebuind să se priceapă atît la comanda navelor, cît și a oamenilor.

– Hei, da' ce-i cu chestiile alea pe care le-am auzit despre dumneata și aia doi drogați? întrebă Edward.

– La ce te referi? interveni Oreza, care mai păstrase o urmă de luciditate.

– Cum, păi nu s-au dus tipii de la FBI să stea de vorbă cu Hally? Doar eu am bătut rapoartele la mașină.

– Și ce-au zis cei de la FBI?

– N-ar trebui să vă... Ei, la dracu'! Doar n-am de ce să mă feresc de voi! FBI-ul n-a mişcat un deget. N-a făcut decît să-i spună căpitanului vostru „Pleacă şi nu mai păcătui". Tot rahatu' pe care-l mîncau tipii ăia... Ce, n-aţi auzit? Operaţiunea TARPON. Cică toată chestia a fost opera voastră. Cum, nu ştiaţi?

– Ce să ştim?

Riley nu citise ziarele şi nici nu deschisese televizorul de zile întregi. Deşi aflase despre moartea directorului FBI, habar nu avea de legătura dintre asasinat şi „Expediţia spînzurătorii", cum se obişnuise s-o numească în prezenţa tovarăşilor de beţie.

Stuart le relată cele cunoscute de el – adică destul de multe.

– Jumătate de miliard de verzişori? murmură Oreza. Cu banii ăştia am putea schimba cîteva carene.

– Dumnezeu mi-e martor c-am avea mare nevoie, întări Stuart. Dar voi, băieţi, n-aţi... Adică... doar n-aţi... pus laţul de gît unuia dintre nenorociţii ăia? întrebă el, scoţînd din buzunar un reportofon şi dînd la maximum volumul de înregistrare.

– De fapt, a fost ideea Navlositorului, zise Riley.

– N-ar fi reuşit fără ajutorul tău, Bob, declară cu mărinimie Oreza.

– Păi... toată şmecheria a fost cum să-l spînzurăm, începu să explice Riley. Vezi bine că, dacă voiam să-l băgăm în sperieţi p-ăla micu', trebuia să pară adevărat. Da' n-a fost prea greu, o dată ce mi-am pus mintea la contribuţie. După ce ne-a picat în labă, spiţeru' de pe navă i-a dat pe la nas un tampon cu eter, care l-a scos din circuit cîteva minute, şi-atunci i-am legat o funie de gît. Cînd l-am dus pe puntea superioară, funia avea deja un ochi, aşa că l-am atîrnat de laţu' ăla, nu de gît. Zău că n-am vrut să-l omorîm pe nenorocitu' ăla... Adică io voiam, adăugă Riley. Da' Red a fost de părere că nu-i o idee prea grozavă, încheie şeful de echipaj, rînjind către timonier.

– Altă chestie tare a.fost să-l prindem, interveni Oreza. I-am vîrît pe cap o glugă neagră, care avea înăuntru o cîrpă cu eter. Ticălosu' a început să răcnească de îndată ce-a simţit mirosu', da' eteru' l-a trăsnit de cum l-am săltat în vîrfu' vergii.

– Ăla micu' a crezut toată povestea. Ce mai, şi-a udat nădragii! Cînd l-am dus din nou în careul ofiţerilor, ciripea ca un canar. De cum l-am scos pe ăsta de pe punte, l-am dat jos pe

celălalt şi l-am readus în simţiri. Amîndoi erau deja năuci de cîtă iarbă fumaseră în ziua aia. Cred că nici nu şi-au dat seama ce li se întîmpla.

Într-adevăr, nu-şi dăduseră seama.

– Iarbă?

– Tot ideea lu' Red. Oamenii îşi aveau ţigările lor – să juri că erau adevărate, nu alta. Noi n-am făcut decît să le dăm înapoi ce era al lor şi proştii au picat în cursă. Peste asta a venit eteru', aşa că m-aş mira să fi avut habar prin ce-au trecut.

Cam aşa ceva, îşi zise Stuart, sperînd că reportofonul înregistrase întreaga relatare.

– Îmi pare rău că nu i-am spînzurat pe bune, adăugă Riley după cîteva secunde. Matt, în viaţa ta n-ai avut parte de o asemenea privelişte. Patru oameni măcelăriţi ca vitele. Ai simţit vreodată în nări miros de sînge? Eu n-am crezut că există aşa ceva. Ei bine, există, îl asigură şeful de echipaj. Blestemaţii au violat-o pe femeie şi pe fetiţă, după care le-au tăiat bucăţi ca pe... Doamne Dumnezeule! Ştii că de-atunci am început să am coşmaruri? Eu şi coşmarurile! Isuse, asta-i o poveste pe care tare-aş vrea s-o uit. Am şi eu o fetiţă de aceeaşi vîrstă. Nelegiuiţii au violat-o pe copilă, pe urmă au omorît-o, au măcelărit-o şi-au dat-o la rechini. Nu era decît o puştancă. Încă nu împlinise vîrsta ca să poată conduce o maşină sau să meargă la o întîlnire. Se presupune că sîntem copoi profesionişti, nu? Adică tre' să ne ţinem firea, să nu ne implicăm sufleteşte şi aşa mai departe... încheie Riley.

– Aşa scrie în instrucţiuni, îl aprobă Stuart.

– Da, da' instrucţiunile nu iau în discuţie cazuri de astea, obiectă Navlositorul. Cei în stare de astfel de blestemăţii nu-s oameni... Nu ştiu ce dracu' sînt, dar nu-s oameni. Nu poţi comite asemenea fărădelegi, continuînd să te numeşti fiinţă omenească.

– Acu' ce-aţi vrea să vă spun? întrebă Stuart pe un ton defensiv, încetînd pentru o clipă să-şi mai joace rolul. Pentru indivizi de soiul ăsta există legi.

– Legile nu slujesc la mare lucru, nu crezi? replică Riley.

Deosebirea între cei pe care trebuia să-i apere şi cei pe care trebuia să-i acuze – îşi spuse Stuart printre aburii alcoolului – era că cei răi se întîmpla să fie clienţii lui, iar cei buni, nu. Dîndu-se drept capelan al Pazei de Coastă, şi el încălcase legea, la fel ca

cei doi din fața sa. Tot ca și ei, o făcuse din rațiuni superioare și pentru o înaltă cauză morală. Prin urmare, se întreba cine avea dreptate. Nu că ar fi contat prea mult. „Binele“ se rătăcise pe undeva, neputînd fi găsit nici în textele de legi, nici în îndrumarele de etică. Dar, dacă nu exista nici acolo, atunci unde dracu' să-l mai caute? Stuart fiind avocat, grija lui era legea, nu diferența între bine și rău, care cădea în seama judecătorilor și a juraților. Mă rog, ceva pe-acolo. Stuart își zise că n-ar fi trebuit să bea atît de mult. Alcoolul îl făcea să vadă limpede situațiile tulburi, dar și să vadă tulbure situațiile limpezi.

De data asta călătoria se dovedi mai dificilă. Vînturile de vest din largul Oceanului Pacific sfichiuiau piscurile Anzilor, învîrtejindu-se spre culmi, în căutarea unor trecători. Vîrtejurile astfel iscate se simțeau pînă la înălțimea de două mii de metri. La altitudinea unde se aflau – numai nouăzeci de metri de la sol – zborul era o adevărată aventură, cu atît mai mult cu cît elicopterul fusese comutat pe pilotul automat. Johns și Willis se legaseră strîns în chingi, ca să mai reducă din efectele vîntului, dar amîndoi știau că cei din spate n-o duceau deloc ca pe roze, din moment ce uriașul aparat Sikorsky sălta în sus și-n jos de cel puțin zece ori pe minut. Colonelul ținea mîna pe manetă, urmărind manevrele pilotului automat, gata în orice moment să preia comanda, de îndată ce sistemul ar fi dat cel mai mic semnal de alarmă. Acesta era zbor, nu jucărie – cum îi plăcea să spună atunci cînd se confrunta cu un grad ridicat de risc.

Drumul prin trecătoare – mai curînd un fel de șa muntoasă – nu îmbunătățea cu nimic situația. Spre sud se vedea un vîrf de trei mii de metri, iar la nord un altul de peste două mii de metri. Vînturile Pacificului șuierau printre ele, zgîlțîind elicopterul ce zbura cu două sute de noduri pe oră. Aparatul cîntărea mult, întrucît făcuse plinul numai cu cîteva minute înainte de-a decola de pe țărmul columbian.

– Acolo-i Mistrato, zise colonelul Johns.

Sistemul computerizat de navigație îi dirijase deja spre nord, departe de oraș și de șosele. Cei doi piloți erau cu ochii în patru la orice punct de pe sol care ar fi putut reprezenta un om, o mașină sau o casă. Traseul fusese stabilit în urma studierii unor

fotografii luate din satelit atît pe timp de zi, cît şi pe timp de noapte, însă oricînd se puteau ivi surprize.

– Buck, punctul de aterizare unu peste patru minute, anunţă colonelul în interfon.

– Am recepţionat mesajul.

Zburau deasupra provinciei Risaralda, parte a văii largi dintre două uriaşe creste muntoase, azvîrlite spre cer prin crearea unei falii în scoarţa pămîntului. Pasiunea colonelului era geologia. Ştia cu cît efort putea fi adus un avion la această altitudine şi se minuna de forţele ce ridicaseră munţii la aceeaşi înălţime.

– Punctul de aterizare unu în vizor, zise căpitanul Willis.

– Îl văd şi eu.

Colonelul Johns apucă maneta, iar apoi apăsă pe butonul microfonului.

– Un minut. Pregătiţi armele.

– Înţeles.

Sergentul Zimmer îşi părăsi postul, îndreptîndu-se spre coada elicopterului. Sergentul Bean îşi încărca mitraliera pentru orice eventualitate. Zimmer alunecă, gata să cadă pe locul unde vomitase cineva. Nu era ceva ieşit din comun. Zborul devenise mai lin acum că se aflau la adăpostul munţilor; totuşi, în spate mai existau cîţiva băieţi care abia aşteptau să pună piciorul pe pămînt. Zimmer nu reuşea să-i înţeleagă nici în ruptul capului. Doar la sol îi pîndeau tot felul de pericole.

Echipa se ridică în picioare, în timp ce elicopterul se pregătea de aterizare. Ca şi mai înainte, în clipa cînd aparatul se aşeză pe sol, toţi coborîră în grabă. Zimmer îi urmă, asigurîndu-se că întregul efectiv ajunsese cu bine la destinaţie, apoi ordonă pilotului să decoleze, de îndată ce coborîse şi ultimul soldat.

Data viitoare, îşi spuse Chavez, *data viitoare voi avea dracului grijă să mă ţin deoparte.*

I se întîmplase în repetate rînduri să zboare în condiţii nefavorabile, dar niciodată aşa ca acum. Porni spre linia copacilor, apoi aşteptă ca ceilalţi să-l ajungă din urmă.

– Îţi pare bine că eşti din nou cu picioarele pe pămînt? îl întrebă Vega de cum sosi lîngă el.

– Habar n-aveam c-am mîncat atît de mult, gemu Ding.

Tot ce înghițise în ultimele ore zăcea pe podeaua elicopterului. Destupă gamela și bău pe săturate, ca să-și clătească gura.

– Cîndva îmi plăcea să merg cu trenulețul suspendat, zise *Oso*. S-a zis cu asta, *'mano*.

– Dracu' să-l ia! înjură Chavez, amintindu-și cum stătea la coadă în Knott's Berry Farm și în alte parcuri de distracții din California. Am terminat pe veci cu el.

– Te simți bine, Ding? întrebă căpitanul Ramirez.

– Iertați-mă, domnule căpitan. În viața mea n-am pățit așa ceva. Zău că nu. Îmi revin numaidecît, își asigură el superiorul.

– Relaxează-te. Am ales pentru aterizare un loc ferit și liniștit. Cel puțin așa *sper*.

Chavez clătină din cap, ca să-și limpezească mintea. Nu știa că tulburările de echilibru porneau de la urechea internă. De fapt, pînă în urmă cu o jumătate de ceas nu avusese habar ce erau acelea tulburări de echilibru. Cu toate acestea, își luă măsurile adecvate, respirînd adînc și scuturîndu-și capul, ca să-și restabilească echilibrul. E drept că pămîntul nu se mai mișca sub el, dar creierul încă nu i se limpezise cu totul.

– Încotro, domnule căpitan?

– Deja ai pornit în direcția bună, răspunse Ramirez, punîndu-i mîna pe umăr. Dă-i drumul.

Chavez își puse ochelarii pentru lumină redusă și începu să înainteze prin pădure. Isuse, ce situație jenantă! În viața lui n-o să mai facă o asemenea prostie, își făgădui în gînd sergentul. În timp ce creierul îl avertiza că mergea într-un mod care nu avea nimic de-a face cu picioarele, Chavez se concentră asupra drumului și a terenului pe care pășea, ajungînd la vreo două sute de metri înaintea grupului. Prima misiune în ținuturile mlăștinoase fusese un simplu antrenament, o simplă glumă. Acum însă era ceva serios. Obsedat de acest gînd, își alungă senzația de greață și se așternu la mers.

În seara aceea toată lumea lucra pînă tîrziu. Trebuia continuată ancheta și aduse la zi celelalte sarcini de rutină. La ora cînd păși în biroul domnului Shaw, Moira reușise deja să pună ordine în toate informațiile pe care urma să i le comunice, inclusiv ceea ce uitase să-i spună mai devreme. N-o surprinse să-l găsească

acolo şi pe domnul Murray. Mai curînd o miră faptul că acesta deschise primul discuţia.

– Moira, ai fost întrebată despre călătoria lui Emil? i se adresă Dan.

Ea încuviinţă din cap.

– Da, numai c-am uitat un amănunt. Am vrut să vi-l comunic azi-dimineaţă, domnule Shaw, însă cînd am venit în birou dumneavoastră dormeaţi. M-a văzut şi Connie, preciză ea.

– Continuă, o îndemnă Bill, neştiind dacă trebuia să-i pară bine sau nu.

Doamna Wolfe se aşeză, iar apoi întoarse capul, privind spre uşa dată de perete. Murray se duse şi-o închise. Revenind lîngă Moira, îi puse mîna pe umăr.

– Totul e-n regulă, Moira.

– Am un prieten. Locuieşte în Venezuela. L-am cunoscut... l-am cunoscut acum o lună şi jumătate. Noi... mi-e greu să vă explic.

Şovăi, privind ţintă covorul cîteva secunde, apoi ridică ochii spre cei doi interlocutori.

– Ne-am îndrăgostit. El vine în Statele Unite cu afaceri o dată la cîteva săptămîni, iar cum directorul era plecat, am vrut să ne petrecem week-end-ul la Ascunzătoare, în munţii de lîngă Luray Caverns.

– Cunosc motelul, zise Shaw. Un loc cum nu se poate mai potrivit ca să te fereşti de ochii lumii.

– Ei bine, cînd am aflat că domnul Jacobs urma să plece şi că se ivise şansa unui întreg week-end, i-am telefonat prietenului meu. Are o fabrică unde produce piese de schimb pentru maşini – de fapt, două: una în Venezuela şi una în Costa Rica. Face carburatoare şi alte lucruri de felul ăsta.

– L-ai sunat acasă? întrebă Murray.

– Nu. Lucrează foarte mult, aşa că i-am telefonat la fabrică. Am numărul la mine.

Le întinse foaia cu numărul notat de Cortez.

– Oricum, am dat de secretara lui. O cheamă Consuela. El era la raionul de vînzări, aşa că m-a sunat după un timp, iar eu i-am spus că ne puteam vedea. Aşadar, a venit încoace şi ne-am întîlnit la aeroport vineri după-amiază. Am plecat devreme de la serviciu, imediat după domnul Jacobs.

– La ce aeroport?

– Dulles.

– Cum îl cheamă pe prietenul tău? întrebă Shaw.

– Diaz. Juan Diaz. Îl puteţi suna la fabrică şi...

– Numărul acesta răspunde într-un apartament, nu într-o fabrică, Moira, interveni Murray.

Cu cît lămurea lucrurile mai repede, cu atît mai bine.

– Dar... dar el...

Glasul i se frînse.

– Nu! Nu! Nu poate fi...

– Moira, avem nevoie de o descriere completă a prietenului tău.

– O, nu!

Rămăsese cu gura căscată, nereuşind s-o mai închidă. Se uită de la Shaw la Murray, apoi din nou la Shaw, pe măsură ce faptele îi deveneau clare în toată grozăvia lor. Era îmbrăcată în negru – probabil aceleaşi haine pe care le purtase atunci cînd îşi înmormîntase soţul. Vreme de cîteva săptămîni redevenise o femeie frumoasă, fericită şi strălucitoare. Acum însă se terminase! Amîndoi bărbaţii îi înţelegeau durerea, simţindu-se oarecum vinovaţi că o aduseseră în această stare. Era şi ea o victimă. Dar în acelaşi timp un fir. Or, ei aveau mare nevoie de un fir.

Moira Wolfe se strădui să-şi adune ultimele fărîme de demnitate şi să le dea o descriere cît mai completă, vorbind pe un ton rece şi sec, înainte de a-şi pierde cu totul stăpînirea de sine. Murray îl rugă pe propriul său secretar s-o ducă acasă cu maşina.

– Cortez, zise Murray de îndată ce uşa se închise în urma Moirei.

– Pun prinsoare că de el e vorba, încuviinţă directorul-adjunct al departamentului Investigaţii. În dosarul lui se precizează că se pricepe grozav să compromită oamenii. Dumnezeu mi-e martor de cîte ori şi-a confirmat această reputaţie.

Shaw se răsuci să-şi toarne nişte cafea.

– Dar nu avea cum să ştie cu ce se îndeletnicesc ai lui, nu-i aşa?

– Nu văd de ce-ar mai fi venit în State dac-ar fi ştiut, întări Murray. De cînd însă se comportă infractorii logic? Oricum, începem să verificăm punctele de control la intrarea în ţară, hote-

lurile şi aeroporturile. Poate reuşim să dăm de urma javrei ăsteia. Lasă totul în seama mea. Ce facem cu Moira?

– Doar n-a încălcat nici o lege.

Aici era ciudăţenia.

– Îi vom găsi o slujbă unde să nu lucreze cu documente secrete. Poate în altă agenţie. N-o putem nenoroci pe viaţă, Dan.

– Sigur că nu.

Moira Wolfe ajunse acasă cu puţin înainte de ora unsprezece. Copiii încă nu se culcaseră. O aşteptau. Zărindu-i lacrimile, îşi închipuiră că era impresionată după înmormîntare. Cu toţii îl cunoscuseră pe Emil Jacobs şi-i deplîngeau moartea, la fel ca oricare salariat al FBI. Moira nu le povesti mare lucru, ci urcă în camera ei de la etaj, cu gîndul să se culce, în timp ce copiii rămaseră în faţa televizorului. Singură în baie, se uită în oglindă la femeia care se lăsase sedusă şi folosită ca... exact ca o proastă. Ba nu, mai mult decît atît: era o femeie bătrînă, singură, orgolioasă şi fără minte, care încerca zadarnic să-şi regăsească tinereţea. Dorise cu atîta disperare să fie iubită din nou, încît... Încît condamnase la moarte... cîţi oameni? Şapte? Privi ţintă chipul din oglindă, fără a reuşi să-şi amintească exact. Tinerii agenţi din garda de corp a lui Emil aveau familii. Tricotase cu mîna ei o vestă pentru întîiul născut al lui Leo. Copilul avea o vîrstă mult prea fragedă... Nu-şi va aminti niciodată ce bărbat tînăr, frumos şi bun la suflet fusese tatăl lui.

E numai vina mea.

Eu am înlesnit uciderea lor.

Deschise uşiţa cu oglindă a dulăpiorului cu medicamente. Ca mai toată lumea, soţii Wolfe nu aruncaseră medicamentele vechi. Găsi imediat ce căuta: un flacon de plastic cu Placidyl. Înăuntru mai rămăseseră... Numără şase pilule. Cu siguranţă că erau de-ajuns.

– De data asta, ce mai e? îl întrebă Tommy Jackson pe fratele său mai mare.

– Trebuie să ies în larg pe *Ranger*, ca să supraveghez un exerciţiu de navigaţie. Testăm cîteva metode noi de interceptare,

la a căror elaborare am lucrat şi eu. Un prieten de-al meu tocmai a pierdut comanda navei *Enterprise*, aşa c-am venit cu o zi mai devreme, ca să asist la ceremonie. Mîine plec la Diego, să prind ZAP-ul pînă pe *Ranger*.

– ZAP-ul?

– Zborul de aprovizionare a portavionului, îi explică Robby. Un bimotor cu elice. Cum e traiul în infanteria uşoară?

– Bîntuim toate dealurile. Ultima instrucţie a durat o zi întreagă. Noul nostru şef de grup e ţicnit de-a binelea. Asta nu-i corect, remarcă Tim.

– Cum adică?

Locotenentul Jackson bău şi ultima înghiţitură, golind paharul.

– Doi novici – un locotenent şi un şef de grup – sînt deja prea mult pentru un pluton. Aşa zice şi noul S-3, care-a mers cu noi la instrucţie. Bineînţeles, căpitanul e de altă părere. Ieri am mai dat jos cîteva kile... Ne-a muşcat de fund, nu glumă. Tare aş vrea să se întoarcă Chavez.

– Cine?

– Comandantul de pluton care-a dispărut... Asta... Stai să vezi ciudăţenie! Ar fi trebuit să se transfere ca instructor la un centru de pregătire militară, dar se pare c-a dispărut. S-3 spune că acu' vreo cîteva săptămîni era în Panama. L-am pus pe sergentul meu să încerce să-i dea de urmă şi să afle ce dracu' s-a întîmplat. Doar face parte dintre oamenii mei, nu?

Robby încuviinţă din cap. Înţelegea.

– Oricum, lipsesc şi actele referitoare la el. Conţopiştii noştri se dau de ceasul morţii să le găsească. De la Fort Benning m-au sunat să mă întrebe pe unde dracu' umblă. Încă îl aşteptau să sosească. Nimeni nu ştie ce-i cu el. Oare în Marină se întîmplă astfel de chestii?

– În general, cînd cineva lipseşte, înseamnă că aşa vrea el.

Tim clătină din cap.

– Nu-i cazul lui Ding. Ăsta-i îndrăgostit pe viaţă de armată. Nici nu pot concepe că s-ar retrage la douăzeci de ani. Va ieşi la pensie ca sergent-major cu funcţie de comandă. Nu, nu, el nu-i genul care să dea bir cu fugiţii.

– Atunci, poate că cineva i-a pus dosarul în alt fişet, sugeră Robby.

– Presupun că da. Încă sînt nou în postul ăsta, îi aminti Tim. Oricum, mi se pare straniu că mai deunăzi au dat de el în junglă. Dar să trecem la ale noastre. Cum o mai duce soră-mea?

Singurul avantaj era că soarele nu ardea prea tare. De fapt, era chiar destul de răcoare. Poate că nu aveau destul aer cît să li se pară cald, îşi zise Ding. Altitudinea era ceva mai coborîtă decît cea la care se antrenaseră în Colorado, dar asta se întîmplase cu cîteva săptămîni în urmă, aşa că aveau să mai treacă două-trei zile înainte ca soldaţii să se adapteze – ceea ce le va încetini oarecum înaintarea, deşi, după părerea lui Chavez, căldura moleşea mai mult decît aerul rarefiat, fiind totodată mai greu de suportat.

Munţii – nimeni nu îndrăznea să-i numească dealuri – erau dintre cei mai abrupţi pe care-i văzuseră vreodată şi, deşi bine împăduriţi, trebuiau să fie foarte atenţi unde puneau piciorul. Frunzişul bogat limita vizibilitatea – fapt ce se dovedea în avantajul lor. Ochelarii de noapte pe care-i purta pe creştet, ca o caschetă prost croită, îi permiteau să vadă numai pînă la o sută de metri – de regulă, chiar mai puţin de atît. Locurile erau sălbatice şi pustii, însă sergentul Chavez se simţea ca acasă.

Nu înaintă în linie dreaptă spre obiectiv, ci preferă să urmeze procedeul standard din armată, abătîndu-se cînd în dreapta, cînd în stînga direcţiei pe care se deplasa. La fiecare jumătate de oră se oprea, întorcînd capul, pînă zărea şi restul echipei. Apoi venea rîndul lor să se odihnească timp de cîteva minute, uitîndu-se în urmă după eventualele priviri iscoditoare, interesate de vizitatorii piscurilor din junglă.

Cureaua automatului MP-5 avea două ochiuri, astfel încît putea fi agăţată de gît, gata să deschidă focul. Capătul ţevii fusese înfăşurat în bandă izolatoare, ca să nu se înfunde şi ca să amortizeze zgomotul. Acesta era principalul lor duşman. Chavez avea în vedere atît acest amănunt, cît şi cercetarea terenului şi alte cîteva lucruri. De data asta nu era de glumă. Instrucţiunile o spuneau clar. Misiunea lor nu mai era una de recunoaştere.

După şase ore ajunseră la locul unde trebuiau să rămînă peste noapte. Chavez luă legătura cu oamenii lui – cinci apăsări pe tasta TRANSMIT, la care i se răspunse prin trei semnale asemănătoare – comunicîndu-le să se oprească, în timp ce el cerceta împrejurimile. Aleseseră drept popas un adevărat cuib de vulturi, de unde pe timp de zi se vedea la o depărtare de mai multe mile de-a lungul drumului ce şerpuia între Manizales şi Medellín, în vecinătatea căruia se găseau punctele de prelucrare a drogurilor. După toate aparenţele, şase dintre ele se aflau la o noapte de mers pe jos de locul ales pentru popas. Chavez făcu o recunoaştere amănunţită, căutînd eventuale urme de paşi sau de gunoaie – orice ar fi putut trăda o prezenţă omenească. Se gîndea că locul era prea bun ca să nu fi fost folosit într-un fel sau altul. Poate chiar de vreun fotograf de la *National Geographic*, dornic să imortalizeze perspectiva asupra văii. Pe de altă parte, ascensiunea pînă acolo era un adevărat infern. Se aflau la vreo sută de metri deasupra drumului, iar terenul nu permitea accesul unui tanc, cu atît mai puţin al unui automobil. Ding se deplasă în cercuri concentrice, însă nu descoperi nimic. Poate că punctul ales era prea îndepărtat de căile umblate. După o jumătate de oră apăsă din nou pe butonul radioemiţătorului. Restul echipei avusese timp suficient să verifice dacă nu era urmărită, situaţie în care ar fi avut deja loc o ciocnire. Cînd apăru căpitanul Ramirez, soarele deja tivea cu roşu peretele estic al văii. Era bine că zborul le scurtase noaptea. Cum merseseră doar jumătate din noapte, se simţeau obosiţi, dar nu epuizaţi şi, în plus, le rămînea o zi ca să se readapteze la altitudinea ridicată. Parcurseseră cinci mile în linie dreaptă de la punctul de aterizare – în realitate şapte – ajungînd la o înălţime de şase sute de metri.

Ca şi în alte dăţi, Ramirez îşi împărţi oamenii în echipe de cîte doi. În apropiere curgea un rîu, astfel că nimeni nu mai suferea de sete. Chavez şi Vega îşi ocupară poziţiile deasupra uneia dintre cele mai probabile căi de acces spre locul lor de popas – o pantă lină, cu copaci mai rari şi foarte potrivită pentru a aprinde focul. Bineînţeles, Ding nu suise pe acolo.

– Cum te simţi, *Oso*?

– Oare de ce n-am niciodată parte să merg undeva la şes, într-un loc răcoros, la aer curat?

Sergentul Vega îşi scoase „hamaşamentul", aşezîndu-şi lucrurile astfel încît să poată dormi pe ele ca pe o pernă confortabilă. Chavez îi urmă exemplul.

– Acolo nu se poartă războaie, omule. Acolo se construiesc terenuri de golf.

– Fir-ar a dracului de armă! exclamă Vega, sprijinindu-şi automatul de o ieşitură a stîncii.

Ţeava era acoperită cu o pînză de camuflaj. Vega ar fi putut smulge cîteva crengi ca să-şi ascundă arma, însă nimeni nu voia să lase mai multe urme decît era cazul. De data asta, pe Ding îl învinse oboseala şi aţipi înainte de-a mai apuca să scoată vreun cuvînt.

– Mamă?

Era trecut de ora şapte. În mod normal, Moira trebuia să fi fost de mult în picioare, pregătind micul dejun pentru copii, care se trezeau devreme. Dave bătu la uşă, dar nu primi nici un răspuns. Abia atunci îl săgetă un fior de spaimă. Îşi pierduse deja tatăl, descoperind că părinţii nu erau acele făpturi nemuritoare şi neschimbate de care avea nevoie orice copil atunci cînd creştea. Acesta era coşmarul permanent al fiecăruia dintre copiii Moirei – un coşmar despre care nu discutau niciodată, nici măcar între ei, ca nu cumva astfel să-şi forţeze norocul. *Dar dacă i se întîmplase ceva mamei*? Încă înainte de-a bîjbîi cu mîna după clanţă, ochii lui Dave se umpluseră de lacrimi la gîndul a ceea ce avea să descopere înăuntru.

– Mamă?

Glasul începu să-i tremure. Se simţi ruşinat, dar şi îngrijorat ca nu cumva să-l audă fraţii săi mai mici. Răsuci clanţa şi deschise încet uşa.

Storurile erau ridicate, lăsînd razele soarelui de dimineaţă să inunde încăperea în lumină. Mama era acolo, lungită pe pat, îmbrăcată tot cu rochia neagră. Nemişcată.

Dave rămase încremenit locului, cu lacrimile curgîndu-i şiroaie pe obraji. Coşmarul din mintea lui devenise realitate, lovindu-l ca o măciucă în moalele capului.

– Mamă?

Dave Wolfe era îndrăzneţ ca orice adolescent, iar în aceadimineaţă avea într-adevăr nevoie să-şi adune tot curajul. Îşi luă inima în dinţi şi se apropie de pat, apucînd mîna mamei. Era caldă. Încercă să-i ia pulsul. Slab, abia sesizabil – totuşi, exista un semn de viaţă. Descoperirea îl împinse la acţiune. Ridică receptorul telefonului de pe noptieră, formînd în grabă 911.

– Poliţia, secţia Urgenţe, răspunse imediat un glas.

– Am nevoie de o ambulanţă. Mama mea nu se mai trezeşte.

– La ce adresă? întrebă vocea.

Dave îi dădu lămuririle necesare.

– Bun, acum spune-mi exact cum ai găsit-o pe mama ta.

– Doarme şi nu se mai trezeşte. Şi...

– Mama ta e alcoolică?

– Nu! protestă jignit băiatul. Mam lucrează la FBI. Aseară s-a dus la culcare de îndată ce s-a întors de la birou. Era...

În clipa aceea privi spre noptieră şi făcu descoperirea.

– O, Dumnezeule! Văd un flacon de pastile.

– Citeşte ce scrie pe etichetă, îi ceru vocea de la telefon.

– Placidyl. Era medicamentul pe care-l lua tata, iar el...

Cel de la telefon nu mai avea nevoie de alte amănunte.

– E-n regulă. În cinci minute soseşte ambulanţa.

În realitate, de-abia trecură patru minute şi ambulanţa opri în faţa casei. Locuinţa familiei Wolfe era la trei blocuri de sediul pompierilor. Înainte ca ceilalţi copii să-şi dea seama că se întîmplase ceva, infirmierii îşi făcură intrarea în sufragerie. Urcară în grabă scările pînă în dormitor, unde-l găsiră pe Dave ţinînd strîns mîna mamei sale şi tremurînd ca o frunză în vînt. Şeful infirmierilor îl dădu deoparte, după care controlă respiraţia, pupilele şi pulsul Moirei.

– Patruzeci. Foarte slab. Respiraţia... opt. Abia se simte. A luat Placidyl, declară el.

– Ah, porcăria aia! exclamă un altul, întorcîndu-se spre Dave. Cîte pastile erau înăuntru?

– Nu știu. Erau ale tatei și...

– Să mergem, Charlie, zise primul, apucînd-o pe femeie de subsuori. La o parte, puștiule, trebuie să ne grăbim.

Nu aveau vreme de pierdut, așa că renunțară la targă. Infirmierul era un bărbat vînjos și înalt, astfel încît o scoase pe Moira din încăpere luînd-o în brațe ca pe un copil.

– Poți veni cu noi la spital.

– Cum...?

– Încă respiră, puștiule. Deocamdată nu-ți pot spune mai mult de-atît, zise cel de-al doilea infirmier, îndreptîndu-se spre ușă.

Ce dracu' se întîmplă? se încruntă Murray.

Trecuse s-o ia de acasă pe Moira, a cărei mașină rămăsese în garajul FBI. Își spunea că poate va reuși să-i mai atenueze sentimentul de vinovăție. Moira încălcase normele de securitate, comisese o imprudență, dar în același timp era victima unui om care-o căutase și o alesese tocmai pentru slăbiciunile ei, exploatîndu-i punctele nevralgice cu un profesionalism desăvîrșit. Fiecare își avea sensibilitățile sale. Era o lecție pe care Dan o învățase în urma anilor de muncă în FBI.

Nu-i cunoscuse niciodată pe copiii Moirei, dar știa multe despre ei, astfel încît nu-i fu greu să-și dea seama cine ieșise din casă, pornind în urma infirmierilor. Murray își parcă mașina de serviciu și coborî în grabă.

– Ce s-a întîmplat? îl întrebă el pe cel de-al doilea infirmier.

Cu o mînă îi întinse legitimația, ca să-și justifice dreptul la un răspuns.

– Tentativă de sinucidere. A luat niște pastile. Mai doriți să știți și altceva? adăugă infirmierul, pregătindu-se să suie la volan.

– Dați-i bătaie, zise Murray, răsucindu-se în loc, ca să se asigure că nu stătea în calea ambulanței.

Întorcînd capul spre copii, înțelese că pînă atunci cuvîntul „sinucidere“ nu fusese rostit cu voce tare în prezența lor și revelația bruscă a adevărului îi făcu să le piară tot sîngele din obraz.

Cortez! Nenorocitule! Roagă-te la Cel de Sus să nu pun vreodată mîna pe tine!

– Copii, sînt Dan Murray. Lucrez cu mama voastră. Vreți să vă duc pînă la spital?

Cazul pe care-l ancheta putea să mai aştepte. Morţii rămîneau morţi, aşa că-şi permiteau să aibă răbdare. Emil ar fi înţeles cum stăteau lucrurile.

Lăsă copiii în faţa intrării la secţia Urgenţe, după care se duse să găsească un loc de parcare şi să dea un telefon din maşină.

– Dă-mi-l pe Shaw, îi ceru el omului de pază.

Shaw răspunse aproape imediat.

– Dan, sînt eu, Bill. S-a întîmplat ceva?

– Moira a încercat să se sinucidă. A înghiţit nişte pastile.

– Ce-ai de gînd să faci?

– Cineva trebuie să stea cu copiii. Moira are vreo prietenă la care să apelăm?

– Am să mă interesez.

– Pînă atunci rămîn aici, Bill. Adică...

– Înţeleg. E-n regulă. Ţine-mă la curent.

– S-a făcut.

Murray puse receptorul în furcă şi porni către spital. Copiii stăteau cu toţii laolaltă în sala de aşteptare. Dan ştia ce însemna aşteptarea la secţia de urgenţe. Mai ştia şi că insigna de agent FBI putea deschide aproape orice uşă. La fel cum se întîmplă şi de data asta.

– Tocmai a fost adusă o femeie, se adresă el primului doctor care-i ieşi în cale. Moira Wolfe.

– Aha, aia care-a luat pastile.

E o persoană, nu o „aia"! Ce dracu'! scrîşni în sinea sa Murray, dar se mărgini să dea din cap.

– Unde-i?

– Nu puteţi...

– E implicată într-un caz de maximă importanţă, i-o tăie cu răceală Murray. Vreau să văd cum se simte.

Doctorul îl conduse într-o rezervă. Priveliştea nu era prea atrăgătoare: Moira avea deja vîrît pe gît un tub pentru respiraţie artificială şi ace de perfuzie în amîndouă braţele. Uitîndu-se mai bine, i se păru că printr-unul dintre tuburi se scurgea sînge, care trecea prin ceva, după care era injectat în acelaşi braţ. Pe pieptul dezgolit fuseseră lipiţi senzori EKG. Lui Murray nu-i făcea plăcere s-o privească. Spitalele lipseau omul de orice urmă de demnitate, dar viaţa era cu mult mai importantă decît demnitatea.

Cum de nu știuse Moira acest lucru?

Cum de nu ți-ai dat seama, Dan? își făcu reproșuri Murray. *Ar fi trebuit să-ți treacă prin minte să pui pe cineva s-o supravegheze. La naiba, dacă stăteai cu ochii pe ea, nu s-ar fi întîmplat nenorocirea asta.*

Poate-ar fi trebuit să ne stropșim la ea, în loc s-o tratăm cu blîndețe. Poate ne-a înțeles greșit. Poate... Poate...

Cortez, ticălos nenorocit, ești ca și mort. Atîta doar că trebuie să-mi aleg momentul.

– Va scăpa cu viață? întrebă Murray.

– Dar dumneata cine dracu' ești? întrebă medicul fără să-i arunce vreo privire.

– FBI-ul. Trebuie să știu ce șanse are.

Doctorul tot nu întoarse capul.

– Asta-mi doresc și eu, amice. A luat Placidyl. E un somnifer foarte puternic. Puțini medici îl mai recomandă, pentru că pacienții riscă să devină dependenți de el. Doza letală e între cinci și zece pilule. Doza letală înseamnă cantitatea care ucide jumătate din persoanele care o îngurgitează. Nu știu cît a înghițit bolnava noastră. Cel puțin n-a murit, însă funcțiile vitale sînt destul de afectate ca să-i acordăm prea multe șanse. Acum îi dializăm sîngele, ca să împiedicăm absorbția somniferului. Sper să nu fie un efort zadarnic. Îi administrăm oxigen 100%, o vom îndopa cu perfuzii, după care vom aștepta să vedem ce se întîmplă. Nu-și va veni în simțiri cel puțin încă douăzeci și patru de ore. Poate două sau chiar trei zile. Nu vă pot spune nici care sînt șansele de supraviețuire. Și-acum, v-aș ruga să plecați și să mă lăsați să-mi văd de treabă.

– Domnule doctor, în sala de așteptare sînt trei copii.

Medicul întoarse capul preț de două secunde.

– Spuneți-le că există o speranță, însă pentru un timp va fi o luptă pe viață și pe moarte. Îmi pare rău, dar mai mult nu știu nici eu. Vestea bună e că, dacă-și recapătă cunoștința, o putem declara în afară de orice pericol. De regulă, medicamentul acesta nu determină efecte permanente. Afară de cazul cînd ucide pur și simplu, adăugă doctorul.

– Mulțumesc.

Murray ieși din salon și se duse să le spună copiilor ceva ce le-ar fi putut reda speranța. După vreo oră își făcură apariția

cîțiva vecini, ca să se ocupe de copiii Moirei. Dan plecă discret de îndată ce sosi un agent însărcinat să stea de veghe în sala de așteptare. Moira era probabil singurul lor fir către Cortez, ceea ce însemna că viața ei era amenințată și din exterior, nu numai din propria-i voință. Murray ajunse la birou cu puțin după ora nouă, tăcut și furios. Aici îl așteptau trei agenți, cărora le făcu semn să vină după el.

– Ei, ce-ați aflat?

– La Ascunzătoare domnul „Diaz" a folosit o carte de credit American Express. Am identificat numărul la casa de bilete din două aeroporturi – slavă Domnului că există calculatoare care verifică și cărțile de credit. Imediat ce s-a despărțit de doamna Wolfe, a luat un avion Dulles cu destinația Atlanta, iar de acolo către Panama, unde a dispărut. Probabil că ultimul bilet l-a plătit cu bani gheață, întrucît în seara cu pricina aeroportul nu înregistrează nici un pasager cu numele Juan Diaz. Funcționarul de la Dulles își amintește de el – era grăbit să prindă avionul spre Atlanta. Descrierea se potrivește cu cea pe care o avem deja. Indiferent cum a pătruns în țară săptămîna trecută, n-a fost pe la Dulles. În momentul de față sînt cercetate înregistrările de pe computer. Pînă spre prînz ar trebui să avem un răspuns. Există toate șansele să descoperim cum s-a strecurat în State. Eu pariez pe unul dintre marile aeroporturi – Dallas, Fort Worth, Kansas City, Chicago. Dar abia acum vine partea cea mai interesantă. American Express a descoperit că deține mai multe cărți de credit pe numele Juan Diaz. Cîteva dintre ele au fost emise recent, însă nu se știe cum.

– Zău? se miră Murray, turnîndu-și puțină cafea. Cum de n-au fost depistate pînă acum?

– În primul rînd, depunerile au fost făcute la timp și integral, astfel încît nimeni nu s-a sesizat. Adresele sînt ușor diferite, iar numele nu-i chiar atît de neobișnuit. Prin urmare, la prima vedere, nu apare nimic suspect. După toate probabilitățile, cineva a reușit să aibă acces la sistemul computerizat – respectiv la programele de execuție – ceea ce-ar putea reprezenta încă un fir pentru noi. Presupun că-și va păstra numele acesta, în caz că Moira va da cu ochii de cartea lui de credit. Tot cartea de credit ne arată că individul a efectuat cinci drumuri la Washington în ultimele patru luni. Cineva își face de lucru cu sistemul

computerizat al băncii American Express – cineva al naibii de priceput. Oricum, continuă agentul, suficient de priceput ca să umble la o mulțime de calculatoare. Tipul ăsta poate realiza linii de credit complete atît pentru Cortez, cît și pentru alții. Ar trebui să existe o posibilitate de verificare, însă nu-mi pun mari nădejdi c-o să-l depistăm prea curînd.

Se auzi o bătaie în ușă, apoi în încăpere păși un alt agent tînăr.

– Dallas – Fort Worth, zise el, întinzînd superiorului un fax. Semnăturile se potrivesc. Pe aici a pătruns în țară, după care a luat un avion de seară pînă la New York – La Guardia, unde a ajuns vineri după miezul nopții, ora locală. Probabil c-a mers cu trenul pînă la Washington ca s-o întîlnească pe Moira. Cercetările continuă.

– Frumos! exclamă Murray. E uns cu toate alifiile. De unde venea?

– Încă facem verificări, domnule. Biletul pentru New York l-a cumpărat de la casă. În clipa de față discutăm cu cei de la controlul pașapoartelor, ca să aflăm cînd a trecut prin vamă.

– Bun, altceva?

– Acum avem și amprentele lui. Una părînd a fi arătătorul stîng există pe biletul lăsat doamnei Wolfe. Corespunde cu ce am găsit pe chitanța de credit de la aeroportul Dulles. N-a fost ușor, dar tipii de la laborator s-au folosit de laser. Am trimis o echipă la „Ascunzătoare", dar deocamdată n-am descoperit nimic. Cei însărcinați cu ștergerea amprentelor sînt mari meseriași – chiar prea buni pentru ce urmărim noi; totuși, băieții noștri nu s-au dat bătuți.

– Avem totul, în afară de fotografia ticălosului ăstuia. Numai poza ne lipsește, repetă Murray. Ce s-a întîmplat după Atlanta?

– Ah, credeam că v-am spus. După o scurtă escală, a luat avionul spre Panama.

– Pe ce adresă e cartea de credit American Express?

– Undeva în Caracas. Probabil că se omite o literă. Așa procedează toți.

– Cum se face că cei de la controlul pașapoartelor... of, se strîmbă Murray. Bineînțeles că al lui este pe alt nume, sau poate că are o colecție întreagă, asortată la cărțile de credit.

– Avem de-a face cu un adevărat profesionist. Ne putem socoti băftoşi c-am aflat şi-atît, într-un timp aşa de scurt.

– Ce-i nou în Columbia? întrebă celălalt agent.

– Nu mare lucru. Munca în laborator avansează repede, însă n-am descoperit nimic pe care să nu-l fi ştiut deja. Columbienii deţin numele a circa jumătate din cei implicaţi. Prizonierul zice că nu-i cunoştea pe toţi şi probabil că acesta-i adevărul. S-a iniţiat o vastă operaţiune de depistare a făptaşilor, însă Morales nu-i prea optimist. Toţi fac parte din categoria celor daţi de multă vreme în urmărire de către guvernul columbian. Toţi s-au folosit de M-19. Se pare că-i vorba de un contract, întocmai cum am presupus şi noi.

Murray se uită la ceas. În aceeaşi zi urma să aibă loc înmormîntarea celor doi agenţi din garda de corp a lui Emil. Slujba trebuia să se oficieze la Catedrala Naţională, unde avea să ţină şi preşedintele o alocuţiune. Chiar atunci sună telefonul.

– Murray.

– Aici Mark Bright de la brigada mobilă. Am aflat cîteva noutăţi.

– Ascult.

– Sîmbătă a fost lichidat un poliţist. Făptaşii, doi asasini plătiţi, au tras de aproape cu arme Ingram, iar un puşti de prin vecini l-a doborît pe unul dintre ei, trăgîndu-i un glonţ în cap cu o puşcă de calibrul 22. Rana s-a dovedit mortală. Ieri au fost descoperite atît vehiculul, cît şi cadavrul. Cel care a tras a fost identificat fără nici un dubiu drept traficant de droguri. Poliţia locală a percheziţionat locuinţa victimei – sergentul Braden – unde au găsit un aparat de fotografiat aparţinînd victimei din cazul „Piraţilor". Sergentul ucis lucra la secţia Tîlhării. Mă bate gîndul că lucra mînă în mînă cu traficanţii şi că, înainte de atentat, a scotocit prin casa celuilalt în căutarea dovezilor găsite pînă la urmă de noi.

Murray dădu din cap cu un aer gînditor. Aflaseră ceva în plus. Va să zică, traficanţii voiseră să se asigure că în urma viitoarei lor victime nu vor rămîne nici un fel de dovezi, numai că omul lor nu fusese suficient de priceput, aşa că-l lichidaseră. Incidentul era legat de asasinarea directorului Jacobs şi de Operaţiunea TARPON.

Va să zică, banditii nu se jucau.

– Altceva?

– Poliția locală e furioasă la culme. E pentru prima oară cînd unul de-ai lor o pățește astfel. A fost o „execuție în public", iar nevasta sergentului a căzut și ea victimă unui glonț rătăcit. Polițiștii sînt porniți rău. Azi-noapte a fost agățat un comerciant de droguri. La prima vedere, pare un act de justiție, însă nu cred c-a fost o coincidență. Cam atît deocamdată.

– Mulțumesc, Mark, zise Murray, punînd receptorul în furcă. Deci, ticăloșii ne-au declarat război, murmură el.

– Cum ai spus, domnule Murray?

– Nimic. Ai verificat deplasările mai vechi ale lui Cortez? Hoteluri, închirieri de mașini și-așa mai departe.

– Avem douăzeci de oameni care se ocupă de asta. În două ore ar trebui să primim ceva informații preliminare.

– Ține-mă la curent.

Primul punct de pe agenda procurorului Statelor Unite în ziua aceea era întîlnirea cu Stuart care – în opinia secretarei – părea să aibă chef de vorbă. Nici urmă de mahmureală.

– 'Neața, Ed, îl salută Davidoff, fără să se ridice în picioare. Pe biroul lui se vedeau înșirate o sumedenie de hîrtii.

– Cu ce-ți pot fi de folos?

– Sînt împotriva pedepsei cu moartea, declară Stuart, așezîndu-se. Am să susțin vinovăția acuzatului, cerînd o condamnare de douăzeci de ani. Atît și nimic mai mult.

– Ne vedem la proces, Ed, răspunse Davidoff, concentrîndu-se din nou asupra hîrtiilor din fața sa.

– Vreți să vă spun pe ce-am pus mîna?

– Dacă-i ceva valoros, ai să mă anunți la momentul potrivit.

– Ar putea fi suficient ca să-mi scot clienții basma curată. Țineți să-i vedeți scăpați?

– Nu cred pînă nu văd, replică Davidoff, ridicînd totuși privirea.

Stuart era un avocat al apărării din cale-afară de zelos, își zise procurorul Statelor Unite, dar un om cinstit. Nu mințea – cel puțin, nu la tribunal.

De obicei, Stuart purta cu el o servietă veche, dintr-acelea plate și confecționate din piele tare, spre deosebire de servietele-diplomat noi și elegante pe care le etalau majoritatea

avocaţilor. O deschise şi scoase dinăuntru un reportofon. Davidoff îl urmări cu privirea în tăcere. Amîndoi erau avocaţi pledanţi, amîndoi se pricepeau să-şi ascundă sentimentele şi să spună exact ceea ce trebuiau să spună, indiferent ce gîndeau. Însă, cum şi unul şi celălalt deţineau această însuşire, reuşeau – asemenea jucătorilor de pocher – să descifreze cele mai subtile semne, pe care alţii nu le sesizau. În clipa cînd apăsă pe butonul PLAY, Stuart ştia că-i vîrîse un ghimpe în inimă adversarului său la bară. Derularea benzii dură cîteva minute. Calitatea înregistrării era sub orice critică, însă vocile se auzeau distinct şi, odată prelucrate în laboratorul fonic (operaţiune pe care un avocat şi-o putea permite), replicile aveau să devină perfect inteligibile.

Reacţia lui Davidoff fu exact aceea la care se aşteptase.

– Înregistrarea e irelevantă în cazul pe care-l judecăm. Informaţiile pe bază de mărturisire sînt excluse din proceduri. Doar ne-am înţeles asupra acestui lucru.

Simţind că avantajul era de partea sa, Stuart deveni mai îngăduitor. Sosise momentul să-şi arate mărinimia.

– Dumneavoastră aţi venit cu propunerea. Eu n-am suflat o vorbă. Guvernul a încălcat grosolan drepturile constituţionale ale clienţilor mei. Simularea unei execuţii constituie în cel mai bun caz o tortură mintală – adică ceva cît se poate de ilegal.

– S-ar putea să se ridice în picioare şi să aplaude, replică circumspect Davidoff.

– Există şi această posibilitate, nu? N-avem decît o cale de-a afla: punem procesul pe rol.

Stuart vîrî reportofonul la loc în servietă.

– Tot mai doriţi să devansăm audierile? Cu informaţiile pe care le deţin, pot să atac uşor probele dumneavoastră. La urma urmei, dacă au fost într-atît de nebuni încît să-şi facă un asemenea circ, de ce n-ar pretinde clienţii mei c-au fost forţaţi să se masturbeze ca să vă furnizeze probele de spermă despre care aţi povestit în presă – sau că i-aţi constrîns să pună mîna pe armele crimei ca să-şi lase amprentele pe ele? Apropo, încă n-am discutat cu ei astfel de detalii. Ce-ar fi dac-aş lega asemenea depoziţii de ceea ce ştiu eu despre victimă? Consider că am şanse reale de a-i trimite acasă liberi şi bine mersi.

Stuart se aplecă în faţă, sprijinindu-şi braţele pe biroul lui Davidoff.

– Pe de altă parte, aşa cum spuneţi dumneavoastră, e greu de presupus cum vor reacţiona juraţii. Prin urmare, iată ce vă propun: îi inculpaţi pe ce motiv vreţi dumneavoastră, solicitînd o condamnare de douăzeci de ani, fără ca judecătorul să-şi bage nasul şi să dea vreo sugestie în legătură cu modul de ispăşire a pedepsei – astfel încît indivizii să iasă de după gratii, să zicem peste opt ani. Dumneavoastră veţi spune presei că aveţi probleme cu probele – chestie care vă calcă pe nervi – numai că asta e situaţia. Clienţii mei vor fi scoşi din circuit un timp destul de îndelungat. Dumneavoastră obţineţi o condamnare, însă nu va muri nimeni. Acesta e tîrgul pe care vi-l propun. Vă las cîteva zile să chibzuiţi asupra lui.

Stuart se ridică în picioare, îşi luă servieta şi plecă fără să mai adauge altceva. De cum ieşi din birou, căută din ochi toaleta bărbaţilor. Simţea o nevoie imperioasă de-a se spăla pe mîini, fără să-şi dea seama de ce. Era convins că făcuse exact ce se cuvenea. Criminalii – pentru că asta erau – vor fi declaraţi vinovaţi, însă nu vor muri pe scaunul electric. Şi cine ştie – îşi zise el – poate că se vor îndrepta. Era un gen de minciună pe care avocaţii şi-o spuneau adeseori. Nu trebuia să distrugă cariera unor tipi de la Paza de Coastă, care comiseseră primul delict din viaţa lor – probabil şi ultimul. Se pregătise şi pentru o asemenea eventualitate, însă nu-i surîdea perspectiva. În felul acesta, fiecare dintre părţi cîştiga ceva – ceea ce pentru un avocat reprezenta o performanţă. Şi totuşi, simţea o mare nevoie să se spele pe mîini.

Pentru Edwin Davidoff, situaţia era ceva mai complicată. Doar nu era vorba de un simplu caz penal. Acelaşi scaun electric care ar fi trebuit să-i trimită în iad pe cei doi piraţi i-ar fi adus şi lui un birou spaţios în Clădirea Dirksen a Senatului.

Încă din primul an de liceu, cînd citise lucrarea *Sfat şi consimţămînt*, Davidoff rîvnise la un loc în Senatul Statelor Unite. Muncise din greu ca să-l cîştige: primul din clasă la Facultatea de Drept Duke, ore lungi de lucru plătite mult sub tarif de către Departamentul Justiţiei, un program de conferinţe pe întreg teritoriul statului, fapt care aproape îi distrusese viaţa de familie. Îşi sacrificase întreaga existenţă pe altarul justiţiei. Şi al ambiţiei –

după cum era silit să admită în sinea sa. Iar acum, cînd se găsea la un pas de a-şi împlini visul, cînd putea condamna la moarte în deplină legalitate doi criminali ce-şi pierduseră orice drept la viaţă... iată că se alegea praful! Dacă renunţa la capetele de acuzare, pledînd conform înţelegerii pentru o condamnare de numai douăzeci de ani, toată munca lui, toate discursurile despre justiţie nu vor mai valora doi bani. Chiar aşa! Pe de altă parte, ar fi putut ignora spusele lui Stuart, aducînd cazul în faţa judecătorului – numai că atunci risca să rămînă în analele justiţiei drept cel care pierduse procesul cu totul. I-ar putea pune sub acuzaţie pe cei de la Paza de Coastă, dar asta însemna să le sacrifice cariera, dacă nu chiar şi libertatea, pe altarul cui? Al dreptăţii? Al ambiţiei? Sau poate al răzbunării? se întrebă el. Indiferent că pierdea sau cîştiga procesul „Piraţilor", oamenii aceia vor avea de suferit, deşi fapta lor ajutase guvernul să dea o lovitură nimicitoare Cartelului.

Drogurile. Totul pornea de la droguri. Capacitatea lor de-a corupe era mai puternică decît tot ce întîlnise în viaţa lui. Drogurile corupeau oamenii, le întunecau minţile şi, în final, le aduceau moartea. Drogurile generau banii folosiţi la coruperea celor implicaţi direct. Drogurile corupeau instituţiile la orice nivel şi în toate modurile imaginabile. Drogurile corupeau guverne întregi. Aşadar, care era răspunsul? Davidoff nu-l cunoştea, deşi ştia că, dacă va candida vreodată pentru Senat, va trebui să peroreze în faţa camerelor TV, declarînd că intra în cursă (măcar în parte) dacă locuitorii statului Alabama aveau încredere că-i va reprezenta cum se cuvine...

Isuse, îşi zise el. *Acum ce-i de făcut? Cei doi piraţi merită să moară pentru fapta pe care au comis-o. Cum rămîne cu datoria mea faţă de victime?*

Nu era chiar o minciună – de fapt, era purul adevăr. Davidoff credea în justiţie. Nutrea convingerea că legea fusese concepută de oameni tocmai spre a se apăra de ticăloşi. Nu se îndoia că menirea sa în viaţă era aceea de instrument al dreptăţii. Altfel de ce-ar fi muncit atît de mult pentru bani atît de puţini?

La urma urmei, nu era o simplă ambiţie, nu?

Nu.

Una dintre victime fusese coruptă, dar celelalte trei? Cum numeau militarii astfel de situaţii? *Pierderi colaterale.* Prin acest

termen se desemna o acțiune îndreptată împotriva unei ținte individuale, dar care distrugea accidental și alte obiective aflate în apropiere. Pierderi colaterale. În vreme de război, ar fi fost cu totul altceva. În cazul de față era vorba pur și simplu de o crimă. *Și totuși nu, nu doar o simplă crimă. Blestemații lucraseră pe îndelete. Chiar cu plăcere. Oare opt ani de detenție erau suficienți ca să plătească pentru o asemenea faptă?*

Dar dacă pierdea procesul cu totul? Chiar de-ar fi cîștigat, îi putea sacrifica pe cei de la Paza de Coastă spre a face dreptate? Asta s-ar fi numit tot „pierdere colaterală"?

Trebuia să existe o soluție. De regulă, se găsea întotdeauna o ieșire. Oricum, avea la dispoziție cîteva zile să chibzuiască asupra acestui lucru.

Dormiseră bine, iar aerul rarefiat de munte nu-i afectase chiar atît de mult pe cît se așteptaseră. La apusul soarelui echipa era în picioare, cu forțele refăcute. Chavez își bău ceașca de nes cu ochii la hartă, întrebîndu-se pe care dintre țintele însemnate să le atace în noaptea aceea. În cursul zilei, oamenii săi supravegheaseră îndeaproape drumul din vale, cunoscînd în linii mari ce anume trebuiau să repereze: un camion cu containere de acid. O mînă de oameni de prin partea locului aveau să descarce camionul pentru o plată de nimic, pornind apoi spre munți, împreună cu alt grup care aducea frunzele de coca și unele utilaje mai ușoare. Către asfințit sosi un camion. Întunericul se lăsă înainte ca echipa lui Chavez să apuce să vadă tot ce se întîmpla, mai ales că ochelarii lor pentru lumină slabă nu aveau lentile telescopice. Însă camionul plecă destul de curînd. Escala se făcuse la circa trei kilometri de HOTEL – unul dintre punctele menționate pe lista de obiective – aflat la patru mile depărtare.

Sosise momentul. Fiecare membru al echipei își dădu pe mîini cu soluție împotriva insectelor, întinzînd-o apoi pe obraz, pe gît și pe urechi. Pe lîngă faptul că alunga gîngăniile, substanța cu pricina dilua puțin vopseaua de camuflaj, pe care și-o aplicaseră ca și cum s-ar fi rujat, însă cu efecte înfricoșătoare. Membrii fiecărei perechi se ajutară unul pe altul în această operațiune. Nuanțele mai închise

erau repartizate pe frunte, pe nas şi pe pometi, iar cele palide pe adînciturile de sub ochi şi din obraz. Nu era vorba de vopsele de camuflaj, ca la soldaţii din filmele de război. Scopul culorilor respective erau invizibilitatea, nu intimidarea. Prin acoperirea zonelor deschise la culoare şi luminarea celor de umbră, feţele lor nu mai arătau a chipuri omeneşti.

Sosise momentul să-şi cîştige banii. Odată alese traseele şi punctele de întîlnire, ele fură comunicate întregii echipe. Urmară întrebări şi răspunsuri, se luară în discuţie toate eventualităţile, se elaborară planuri alternative, după care Ramirez dădu ordinul de plecare. Trebuiau să pornească la drum cîtă vreme mai cădea lumina pe peretele estic al văii. Începeau coborîrea şi deplasarea către obiectiv.

17

Punerea în execuţie

În armată, ordinul-tip pentru o misiune de luptă este reprezentat de un acronim – SMESSCS – Situaţie, Misiune, Executare, Serviciu şi Sprijin, Comandă şi Semnal.

SITUAŢIA înseamnă informaţiile necesare misiunii, respectiv ce trebuie să cunoască soldaţii în legătură cu misiunea primită.

MISIUNEA este definirea într-o singură frază a sarcinii ce urmează a fi îndeplinită.

EXECUTAREA reprezintă metodologia prin care va fi îndeplinită misiunea.

SERVICIUL şi SPRIJINUL se referă la modalităţile de ajutare a oamenilor în scopul executării misiunii.

COMANDA îl desemnează pe cel care dă ordine pe parcursul tuturor etapelor, mergînd teoretic pînă la Pentagon, iar în josul scării ierarhice pînă la cel mai mic grad dintre membrii unităţii care la nevoie ajunge să preia comanda.

SEMNALUL este termenul generic pentru procedurile de comunicare urmînd a fi aplicate.

Soldaţii fuseseră deja puşi la curent în linii generale cu situaţia – ceea ce; de altfel, nici n-ar fi fost nevoie. Atît circumstanţele, cît şi misiunea primită difereau întrucîtva, însă oamenii erau conştienţi şi de acest lucru. Căpitanul Ramirez îi încunoştinţase asupra executării prezentei misiuni, dîndu-le toate informaţiile necesare pentru acea seară. Nu aveau nici un sprijin din afară. Trebuiau să se descurce singuri. Ramirez deţinea

comanda tactică şi stabilise care dintre subordonaţi va prelua comanda în caz că el ar fi fost scos din luptă. De asemenea, elaborase codurile de comunicare radio. Ultima măsură luată înainte de-a da ordinul de plecare fu aceea de a-şi comunica intenţiile către VARIABLE, a cărei localizare nu o cunoştea, dar care-i dădu aprobarea.

Ca de obicei, sergentul Domingo Chavez forma avangarda, mergînd la o sută de metri înaintea lui Julio Vega care, la rîndul său, se detaşase la vreo cincizeci de metri în faţa camarazilor săi, răsfiraţi la zece metri depărtare unul de altul. Drumul în pantă le îndurera muşchii picioarelor, dar nimeni nu lua seama la acest neajuns. Toate gîndurile lor se concentrau asupra misiunii. La fiecare o sută de metri, Chavez căuta cîte un punct de observaţie de unde să poată privi în jos, către obiectiv, adică spre locul pe care urmau să-l atace. Vedea prin binoclu licărul slab al felinarelor cu gaz. Cum mergeau cu soarele în spate, nu aveau de ce să se teamă că razele lui s-ar fi reflectat în lentile. Obiectivul era amplasat exact acolo unde îl menţiona şi harta. Chavez se întrebă cum fusese obţinută informaţia cu pricina. Echipa urma întocmai planul care-i fusese adus la cunoştinţă. Chavez îşi zise că treaba era pregătită pînă în cele mai mici amănunte. După toate probabilităţile, la HOTEL ar fi trebuit să se găsească între zece şi cincisprezece oameni. Sergentul spera ca superiorii să nu se fi înşelat în previziunile lor.

Drumul nu era prea rău. Vegetaţia se dovedea ceva mai rară decît la şes şi, în plus, nu mai erau atîtea insecte. Poate că şi pentru ele aerul era prea rarefiat. Se auzeau păsărelele chemîndu-se una pe alta şi ciripitul lor, caracteristic pădurii, ar fi trebuit să ascundă sunetele trupei care înainta, însă oamenii aproape că nu-şi făceau simţită prezenţa. Chavez îl auzise pe unul dintre băieţi alunecînd şi căzînd la vreo sută de metri mai în urmă, însă doar un Ninja ar fi sesizat zgomotul. Sergentul reuşi să parcurgă jumătate din distanţă în mai puţin de o oră, oprindu-se la punctul de întîlnire dinainte stabilit, unde îi aşteptă şi pe ceilalţi.

– Pînă în prezent totul merge ca pe roate, *jefe*, îi spuse Ding lui Ramirez. N-am văzut nimic, nici măcar o lamă, adăugă el, ca să arate că se simţea în largul său. Ne-au mai rămas vreo trei mii şi ceva de metri.

– O.K. Ne oprim la următorul punct de observaţie. Nu uita că acolo ai putea da nas în nas cu niscaiva plimbăreţi.

– Înţeles, domnule căpitan.

Chavez porni mai departe, fără să mai zăbovească. Ceilalţi îl urmară două minute mai tîrziu.

Ding începu să înainteze cu mai multă băgare de seamă. Cu fiecare pas pe care-l făcea către HOTEL, creştea şi riscul de-a întîlni vreun nepoftit. Traficanţii nu erau nişte tîmpiţi, se atenţionă singur. Cu siguranţă că-i ducea mintea cît de cît, iar oamenii pe care se bazau erau ţărani de prin partea locului, crescuţi în vale şi cunoscînd potecile. O mare parte dintre ei aveau probabil arme. Chavez era surprins cît de diferit îi părea totul, însă data trecută îşi pîndise şi-şi evaluase obiectivele pe parcursul unor zile întregi. Acum nu mai avea nici măcar o evidenţă sigură a lor, nu ştia de ce arme dispuneau ceilalţi sau cît se pricepeau să le folosească.

Isuse, asta-i o luptă adevărată. Iar noi n-avem habar nici de unele.

Păi, la ce altceva sînt buni Ninja? se grozăvi el, fără ca gîndul să-l consoleze prea mult.

Timpul începu să le joace feste. Fiecare pas părea să dureze o veşnicie, iar cînd ajunse la ultimul punct de întîlnire îi făcu impresia că, la urma urmei, nici nu mersese prea mult. Acum putea zări lumina obiectivului – un semicerc verde-pal pe lentila ochelarilor speciali – însă pădurea continua să rămînă cufundată în tăcere şi nemişcare. La ultimul punct de observaţie, se duse lîngă un copac şi îşi înălţă capul, întorcîndu-l cînd în stînga, cînd în dreapta, gata să sesizeze cel mai mic semn. Avu impresia că auzea ceva. Un sunet ciudat, nenatural, care apărea şi dispărea, răzbătînd din direcţia obiectivului. Ceea ce-l îngrijora era faptul că încă nu vedea nimic. Doar licărul acela verzui.

– S-a întîmplat ceva? întrebă în şoaptă căpitanul Ramirez.

– Ascultaţi.

– Da, încuviinţă după o clipă căpitanul.

Membrii echipei îşi scoaseră raniţele şi se împărţiră în grupuri, conform planului. Chavez, Vega şi Ingeles urmau să înainteze direct spre HOTEL, în vreme ce restul trebuia să facă un ocol prin stînga. Ingeles, sergentul de transmisiuni, avea un lansator de grenade M-203 atîrnat sub puşcă. Vega căra

mitraliera, iar Chavez era înarmat cu un MP-5 cu amortizor. Misiunea lor era să fie cu ochii în patru. Să se apropie cît mai mult, spre a susţine prin tir atacul propriu-zis. Dacă apărea vreun nepoftit, Chavez avea sarcina de a-l lichida fără zgomot. Ding porni primul, în fruntea oamenilor săi. Cîteva clipe mai tîrziu plecă şi căpitanul Ramirez. Ambele grupuri mergeau mai adunat, restrîngînd distanţa dintre soldaţi la cel mult cinci metri. Un alt risc mortal care se ivea de-acum era confuzia. Dacă vreunul din soldaţi pierdea legătura cu camarazii săi sau dacă vreo santinelă inamică ajungea cumva printre ei, consecinţele ar fi fost dezastruoase atît pentru misiune, cît şi pentru cei însărcinaţi cu îndeplinirea ei.

Ultimele cinci sute de metri le luară mai mult de o jumătate de oră. Punctul de observaţie al lui Ding era limpede marcat pe hartă, însă mai greu de găsit noaptea în pădure. Noaptea lucrurile arătau întotdeauna diferit. Chiar şi cu ochelari speciali, totul în jur era... altfel. Chavez era vag conştient că începea să-l cuprindă frica. Nu se temea, propriu-zis, însă nu mai era chiar aşa de sigur pe el. La fiecare două-trei minute îşi repeta că ştia exact ce avea de făcut şi metoda dădea de fiecare dată rezultate – dar numai pentru scurt timp, după care îl copleşea din nou nesiguranţa. Logica îi spunea că trăia ceea ce manualele numeau o reacţie firească de anxietate. Lui Chavez nu-i prea plăcea, însă constata că senzaţia era destul de suportabilă. Întocmai cum precizau şi manualele.

Sesiză o mişcare şi încremeni în locul unde se afla. Mîna stîngă se ridică fulgerător cu palma în sus, prevenindu-i pe ceilalţi să se oprească şi ei. Înălţă din nou capul, bizuindu-se pe cele învăţate la instrucţie. Din manuale şi din propria-i experienţă, ştia că ochiul omenesc nu vedea mişcarea decît noaptea. Afară de cazul cînd şi ceilalţi aveau ochelari speciali...

Omul din faţa lui nu dispunea de aşa ceva. Silueta se profila la vreo sută de metri depărtare. Fără a bănui nimic, înainta încet printre copacii dintre Chavez şi locul unde trebuia să ajungă sergentul. Acest mărunt detaliu însemna şi condamnarea la moarte a intrusului. Ding făcu un semn spre Vega şi Ingeles să rămînă ascunşi, în timp ce el se deplasă spre dreapta, în partea opusă a traseului urmat de necunoscut, astfel încît să-i cadă în spate. Acum se mişca repede. Peste alte cincisprezece minute trebuia

să se afle la postul său. Alegînd locul unde terenul era sigur, păşi cît mai uşor cu putinţă, înaintînd aproape cu viteza unui mers normal. Constată cu mîndrie că neliniştea îi dispăruse, acum cînd ştia ce avea de făcut. Înainta sigur, fără zgomot, ghemuit la pămînt, întorcînd mereu capul cînd spre cărare, cînd spre ţinta sa. Un minut mai tîrziu ajunse într-un loc prielnic. Poteca era umblată. Probabil că pe acolo patrulau oamenii de pază. Dobitocul nu se abătea de la cărare, remarcă Chavez. Cînd comiteai asemenea imprudenţe, n-aveai prea multe şanse să supravieţuieşti.

Acum omul se întorcea. Înainta cu paşi rari, ca de copil, azvîrlind piciorul înainte de la genunchi, dar mişcîndu-se fără zgomot pe poteca bătătorită – din cîte observă într-un tîrziu Ding. Poate că nu era chiar atît de dobitoc. Privirea sa era îndreptată spre povîrnişul munţilor. Arma şi-o ţinea atîrnată de umăr. Chavez îl lăsă să se apropie, scoţîndu-şi ochelarii în clipa cînd omul se uita în altă parte. Lipsit de ajutorul ochelarilor, pierdu din ochi ţinta pentru cîteva clipe şi simţi că intra în panică. Se luptă să-şi ţină firea. Omul urma să apară din nou în raza sa vizuală, de îndată ce se va deplasa înapoi, spre sud. Aşa se şi întîmplă. Paznicul se desluşi mai întîi ca o apariţie spectrală, apoi ca o siluetă întunecată păşind pe poteca din junglă. Ding se ghemui la rădăcina unui copac, cu arma îndreptată spre capul necunoscutului, apoi îl lăsă să se apropie şi mai mult. Era de preferat să mai aştepte, ca să ţintească la sigur. Selectorul armei era fixat la un singur foc. Omul se găsea la zece metri depărtare. Chavez nu îndrăzni nici să respire. Ochi capul individului şi apăsă pe trăgaci. Clinchetul metalic al trăgaciului îi păru asurzitor, dar omul din faţa sa se prăvăli în iarbă, fără alt zgomot decît pocnetul înăbuşit al armei lovindu-se de pămînt. Chavez făcu un salt înainte, cu automatul îndreptat spre ţintă, însă omul – fusese, totuşi, un om – nu mişca.

Punîndu-şi din nou ochelarii, văzu gaura lăsată de glonţ chiar în dreptul nasului, după care proiectilul se îndreptase în sus, atingînd creierul şi ucigînd instantaneu şi în tăcere.

Ninja, exultă Chavez în sinea sa.

Stînd în picioare lîngă cadavru, privi spre coasta muntelui şi ridică braţul cu arma. *Cale liberă.* În clipa următoare zări prin ochelari siluetele verzui ale lui Vega şi Ingeles coborînd povîr-

nişul. Se întoarse şi, descoperind un loc de unde să observe obiectivul, îi aşteptă pe cei doi să ajungă lîngă el.

Ţinta era acolo, la şaptezeci de metri depărtare. Licărul felinarelor cu gaz strălucea puternic prin lentilele ochelarilor speciali. Chavez îşi dădu seama că se putea lipsi de ei. Acum răsunau mai multe glasuri. Reuşi să prindă unele cuvinte răzleţe. O conversaţie obişnuită, de zi cu zi, între oameni care-şi vedeau de treburi. Se auzi un plescăit, ca şi cum... ce? Ding nu ştia şi deocamdată faptul nici nu avea vreo importanţă. Zări punctul unde îşi instalase trăgătorii. Numai că se ivea o problemă.

Locul nu era bine orientat. Copacii care ar fi trebuit să le acopere flancul drept îi împiedicau de fapt să vadă obiectivul. Chavez trase concluzia că punctul de observaţie fusese prost ales. Schiţă o grimasă şi începu să-şi elaboreze un alt plan, convins că la fel ar fi procedat şi căpitanul. Găsiră un loc aproape tot atît de bun, la vreo cincisprezece metri mai încolo, de data asta orientat cum trebuie. Chavez se uită la ceas. Se apropia momentul. Sosise vremea să efectueze ultima şi cea mai importantă inspecţie a obiectivului.

Numără doisprezece oameni. În mijloc remarcă ceva ce aducea cu... o cadă de baie portabilă. Înăuntru se aflau doi bărbaţi care călcau, striveau, amestecau, sau cine ştie ce făceau cu acel terci bizar de frunze de coca şi... *Ce ne spuneau*? se întrebă Chavez. *Apă şi acid sulfuric*? Ceva de genul ăsta. Isuse! se cruci el. Să calci pe acidul ăla blestemat! Cei ce se ocupau cu această dezgustătoare îndeletnicire lucrau în schimburi. Chavez urmări cu privirea primul grup şi văzu că cei ce ieşeau din cadă îşi turnau apă rece pe tălpi şi pe gambe. Probabil că-i durea sau aveau arsuri, înţelese Ding. Totuşi, la numai treizeci de metri depărtare, oamenii continuau să flecărească bine dispuşi. Unul povestea despre prietena lui în termeni destul de vulgari, lăudîndu-se cu performanţele ei şi ale lui.

Şase dintre ei aveau puşti, toate AK-uri. *Dumnezeule, pe tot mapamondul întîlneşti blestemăţiile astea!* Cei cu arme făceau de pază în jurul obiectivului, însă cu privirile îndreptate mai curînd spre camarazii lor decît spre pădure. Unul fuma. Lîngă felinar se vedea o ladă. Un lucrător zise ceva către cei cu puştile, apoi scoase din ladă două sticle de bere: una pentru el, alta pentru cel care-i dăduse învoirea.

Idioţii, îşi spuse Ding. Receptorul de radio din urechea lui hîrşîi de trei ori. Ramirez se găsea la locul său şi îl întreba dacă era gata de atac. Chavez trimise două semnale de răspuns, după care se uită în dreapta şi în stînga. Vega îşi înălţase mitraliera SAW pe tripod, punînd alături geanta cu muniţie cu fermoarul desfăcut. Avea deja pregătite două sute de cartuşe, plus o a doua geantă de rezervă.

Chavez se lipi de un copac gros şi-şi alese ţinta cea mai îndepărtată. Calculă distanţa ca fiind de circa optzeci de metri – cam mult pentru arma sa, mai ales dacă ochea în cap. Trase piedica, îşi propti arma în umăr şi ochi cu atenţie prin cătare.

Trei gloanţe ţîşniră din ţeavă. În clipa cînd două dintre ele îi găuriră pieptul, omul căscă ochii mari de uimire şi scoase un horcăit care-i făcu pe ceilalţi să-şi întoarcă privirea înspre el. Chavez ţinti spre unul dintre puşcaşi, care-şi smulsese arma de pe umăr. Şi acesta primi în plin două-trei gloanţe, ceea ce nu-l împiedică să-şi ducă puşca la ochi.

De îndată ce înţelese că inamicul se pregătea să riposteze, Vega deschise focul, ciuruindu-l pe puşcaş cu cartuşe de mitralieră, apoi îndreptă tirul spre alţi doi paznici înarmaţi. Unul dintre ei scăpă, gloanţele fiind trase prea sus. Cei neînarmaţi reacţionară mai întîrziat decît paznicii. Doi începură să alerge, însă tirul lui Vega îi culcă la pămînt. Ceilalţi se trîntiră în iarbă, încercînd să se îndepărteze tîrîş. Îşi făcură apariţia încă doi oameni înarmaţi – sau mai curînd armele lor. Printre copaci, din celălalt capăt al ţintei, fulgerară rafale de pistol automat, provenind din armele echipei de trăgători, exact aşa cum fusese stabilit.

Grupul de asalt condus de căpitanul Ramirez deschise focul dinspre dreapta. Din pădure răsună răpăitul caracteristic al armelor M-16: Chavez, Vega şi Ingeles continuau să tragă fără oprire asupra obiectivului, cît mai departe de echipa de asalt. Unul dintre paznicii care deschiseseră focul trebuie să fi fost lovit, căci sclipirea din vîrful ţevii sale îşi schimbă brusc direcţia, aţintindu-se undeva în sus. Însă alţi doi se răsuciră şi traseră asupra grupului de asalt, după care se prăbuşiră la pămînt. Unul dintre cei ce striviseră frunzele de coca încercă să înşface o puşcă de pe jos, însă nu avu răgazul s-o folosească. Altul se ridică în picioare, probabil cu gîndul să se predea, dar nu apucă să înalţe

mîinile deasupra capului că gloanțele pornite din cea de-a doua mitralieră a atacatorilor îi străpunseră pieptul.

Chavez și oamenii săi încetară focul, astfel încît grupul de asalt să poată atinge obiectivul. Doi soldați îi lichidară pe cei care mai mișcau în ciuda rănilor primite. O clipă totul se cufundă în tăcere. Lampa cu gaz încă sfîrîia, aruncînd o lumină palidă asupra locului. Nu se mai auzea nici un zgomot, afară de ecoul împușcăturilor și de țipetele speriate ale păsărilor.

Patru soldați verificară cadavrele. Ceilalți membri ai grupului de asalt încercuiseră deja obiectivul. Chavez, Vega și Ingeles puseră piedica armelor, își adunară lucrurile și se apropiară.

Chavez dădu cu ochii de-o priveliște oribilă. Doi dintre cei atinși de gloanțe își trăiau ultimele clipe. Unul fusese doborît de mitraliera lui Vega, care-i ciuruise abdomenul, aproape smulgîndu-i ambele picioare. Sîngele i se scurgea cu repeziciune în țărînă. Medicul echipei îi aruncă o privire lipsită de compasiune. Amîndoi răniții își dădură sufletul în mai puțin de un minut. Ordinele primite de americani erau destul de vagi în privința prizonierilor. Nimeni nu putea interzice în mod legal unui soldat american să ia prizonieri. Căpitanul Ramirez se străduise tot timpul să evite o asemenea eventualitate, însă mesajul fusese recepționat. Cu atît mai rău. Indivizii aceștia erau complici la moartea unor tineri americani consumatori de droguri – fapt ce nu prea cădea sub incidența legilor războiului terestru. Cu atît mai rău pentru ei. În plus, existau alte probleme mai presante.

De-abia pătruns în obiectiv, Chavez sesiză un zgomot. Îl auziră toți ceilalți. Cineva alerga, coborînd în fugă panta. Ramirez îi făcu semn lui Dingo, care porni imediat în urmărirea lui.

Își scoase ochelarii, încercînd să-i țină în mînă, dar își dădu seama că era o prostie să alerge. Se opri, își puse din nou ochelarii, deslușind atît cărarea, cît și pe fugar. Trebuie să știi cînd să te arăți prudent și cînd să dai dovadă de curaj. Instinctul îi spunea lui Ding că în situația dată era de preferat a doua cale. Alergă de-a lungul potecii, bizuindu-se pe experiența sa ca să-și mențină echilibrul și apropiindu-se rapid de cel ce încerca să scape. Trei minute mai tîrziu, îl auzi limpede pe fugar făcîndu-și loc printre tufe și poticnindu-se în întuneric. Ding se opri, folosindu-se din nou de ochelari. Mai avea de parcurs numai

vreo sută de metri. Începu din nou să alerge, cu sîngele pulsîndu-i năvalnic în vine. Cincizeci de metri. Omul căzu din nou. Ding încetini pasul. De-acum trebuia să fie mai atent la zgomote. Individul nu mai avea cum să scape. Chavez părăsi poteca, mişcîndu-se paralel cu ea, pe stînga, cu agilitatea unui dansator de step, căutînd să înainteze cît mai repede. La fiecare cincizeci de metri se oprea, privind prin ochelarii speciali. Oricine ar fi fost fugarul, era obosit şi pierdea din ce în ce mai mult teren. Chavez îl depăşi, apoi coti spre dreapta şi-l aşteptă pe cărare.

Îşi calculase timpul la secundă. Nici nu apucă să ridice arma, că silueta se ivi chiar lîngă el. Sergentul trase din instinct, de la o distanţă de trei metri, nimerindu-şi victima drept în piept. Omul se prăbuşi în braţele lui, cu un geamăt de agonie. Ding se scutură, descărcîndu-şi din nou arma în pieptul rănitului. De astă dată nu se mai auzi nici un sunet.

– Isuse, murmură sergentul, îngenunchind ca să-şi tragă sufletul.

Pe cine ucisese? Îşi puse ochelarii ca să se uite la cadavru.

Mortul era în picioarele goale. Purta o cămaşă de bumbac şi pantaloni din... Chavez omorîse un ţăran, unul dintre amărîţii care călcaseră terciul de coca. Putea fi mîndru de isprava lui!

Sentimentul de satisfacţie ce însoţea adeseori o misiune de luptă îndeplinită cu succes îl părăsi brusc, ca aerul ţîşnit dintr-un balon. Un biet ţăran, care nu avea nici măcar încălţări. Traficanţii îi angajau ca să le care otrăvurile în munţi şi le plăteau o nimica toată pentru munca infectă şi urîtă de zdrobire a frunzelor.

Avea cingătoarea desfăcută. Probabil că, atunci cînd izbucniseră împuşcăturile, tocmai se dusese să se uşureze în pădure şi nu voise decît să scape cu viaţă, numai că nădragii pe jumătate căzuţi în vine îi zădărniciseră orice eforturi. Era cam de-o vîrstă cu Ding, mai mic de statură şi mai zvelt, cu obrazul puhav în urma alimentaţiei cu făinoase, tipică ţăranilor de prin partea locului. O figură comună, încă păstrînd urmele panicii şi durerii din clipa morţii. Nu purta armă. Fusese doar un simplu muncitor plătit. Murise pentru că se găsise unde nu trebuia, într-un moment nepotrivit.

Pentru Chavez nu era o faptă de care să fie mîndru. Apăsă pe butonul transmiţătorului.

– Şase, aici Punctul. L-am aranjat. Nu era decît unul.

– Ai nevoie de ajutor?

– Nu. Mă descurc.

Chavez săltă cadavrul pe umăr, pregătindu-se să urce panta înspre obiectiv. Întoarcerea dură zece minute istovitoare, însă corvoada făcea parte din misiunea primită. Ding simţi sîngele victimei prelingîndu-se din cele şase găuri din piept şi pătîndu-i spatele cămăşii kaki. Poate că nu numai spatele.

Cît timp lipsise, celelalte cadavre fuseseră aliniate unul lîngă altul şi scotocite prin buzunare. Bilanţul operaţiunii – o mulţime de saci cu frunze de coca, nişte canistre cu acid şi paisprezece morţi, inclusiv cel pe care Chavez îl culcă lîngă ceilalţi.

– Pari sfîrşit de oboseală, remarcă Vega.

– Nu-s chiar atît de rezistent ca tine, *Oso*, gîfîi Ding drept răspuns.

Mai descoperiseră două miniaparate de radio şi alte cîteva mărunţişuri, însă nimic de valoare din punct de vedere militar. Cîţiva soldaţi trăgeau cu coada ochiului la lada de bere, dar nici unul nu îndrăzni să aducă vorba despre băutură. În caz că existaseră coduri radio, probabil că se aflaseră în memoria şefului acestui loc. Nu aveau cum ghici cine fusese acolo. Toţi morţii semănau între ei. Cadavrele erau îmbrăcate cam la fel, cu excepţia centurilor încrucişate ale celor ce purtaseră arme. În general, priveliştea nu era prea veselă. Iată nişte oameni care cu numai o jumătate de oră mai înainte se bucurau încă de viaţă. În afară de asta, nu era mare lucru de comentat în legătură cu misiunea. Faptul cel mai important era că echipa nu suferise pierderi, deşi sergentul Guerra se alesese cu o zgîrietură de pe urma unui glonţ rătăcit. Ramirez termină de inspectat obiectivul, după care dădu ordin oamenilor să se pregătească de plecare. Chavez trecu din nou în frunte.

Urcuşul anevoios îi lăsă căpitanului Ramirez răgazul să gîndească, după care făcu o descoperire la care ar fi trebuit să chibzuiască încă mai de mult.

Ce sens are misiunea asta?

Pentru Ramirez, MISIUNEA însemna scopul în care fuseseră trimişi în munţii Columbiei, nu operaţiunea de distrugere a acestui obiectiv.

Înţelegea că supravegherea aeroporturilor avea ca urmare stoparea transportului de droguri în Statele Unite. El şi oamenii săi efectuaseră misiuni secrete de recunoaştere, informaţiile culese de ei fiind utilizate în scopuri tactice. Fusese un lucru simplu, care avea un rost. Dar ce mama dracului făceau acum? Echipa sa tocmai executase o mostră perfectă de raid în număr restrîns. Totul se desfăşura perfect – desigur, cu sprijinul atitudinii inepte a inamicului.

Însă situaţia avea să se schimbe. Adversarul îşi va însuşi rapid lecţia primită. Îşi va întări paza, iar asta chiar înainte de-a încerca să priceapă ce se întîmpla. Distrugerea unei rafinării reprezenta un argument suficient ca să-i determine să-şi revizuiască măsurile de securitate.

De fapt, ce realizaseră prin acest atac? În seara cu pricina nu vor mai fi rafinate cîteva sute de livre de frunze de coca. Nu primise instrucţiuni să care sacii de acolo şi, chiar de-ar fi primit, tot nu avea cum să-i distrugă decît prin foc. Or, nu puteau să comită o asemenea tîmpenie şi să aprindă focul pe povîrniş, pe timp de noapte, indiferent cum ar fi sunat ordinele. Prin urmare, în seara aceea nu realizaseră... nimic. Absolut nimic. Mai rămîneau tone de frunze şi zeci – dacă nu sute – de rafinării. Departe de-a da o lovitură zdrobitoare traficului de stupefiante, nu-i produseseră nici măcar o zgîrietură.

Atunci, de ce dracu' ne riscăm viaţa? se întrebă el. Ar fi trebuit să-şi pună această întrebare încă din Panama, dar, la fel ca şi ceilalţi trei camarazi ai săi, se lăsase antrenat de furia autorităţilor în urma asasinării directorului FBI şi a însoţitorilor acestuia. Militar de profesie, era obişnuit să primească ordine de la comandanţii de brigadă sau batalion, la rîndul lor militari de carieră, în jur de patruzeci de ani, care de cele mai multe ori ştiau ce aveau de făcut. De data asta însă, ordinele primite proveneau din altă parte – de unde? Acum nu mai era atît de sigur, se

amăgise singur cu gîndul că, indiferent cine anume dăduse ordinul, știa bine ce făcea.

De ce n-au pus mai multe întrebări?

Ramirez considera misiunea din acea seară drept un succes. Pînă atunci, toate gîndurile lui se concentraseră asupra unui obiectiv. Odată atins obiectivul, descoperise că dincolo de el nu exista nimic. Ar fi trebuit să-și dea seama mai devreme. Acum Ramirez înțelegea. Era însă prea tîrziu.

Dilema sa avea și un alt aspect, mult mai tulburător. Trebuia să-și asigure oamenii că totul era în ordine. Se descurcaseră de minune. Nici un comandant nu și-ar fi putut dori mai mult. Și totuși...

Ce dracu' căutăm aici? Nu știa, pentru că nu-i spusese nimeni și nu era primul căpitan tînăr care-și punea această întrebare prea tîrziu. Devenise aproape o tradiție în armata americană ca ofițerii tineri și ascuțiți la minte să se întrebe de ce dracu' primeau anumite misiuni. Numai că, de cele mai multe ori, își puneau problema prea tîrziu.

Bineînțeles că nu avea de ales. Trebuia să presupună – așa cum îi dictau pregătirea și experiența – că misiunea respectivă avea un rost. Deși rațiunea îi spunea cu totul altceva – Ramirez fiind de departe un om inteligent – își impusese să se încreadă în comandanții săi. Soldații din subordine aveau, la rîndul lor, încredere în el. Prin urmare, și el trebuia să aibă aceeași încredere în cei superiori ierarhic. Numai așa putea să funcționeze o armată.

La două sute de metri în fața lui Ramirez, Chavez își simțea cămașa udă și lipicioasă și-și punea exact aceleași întrebări. Niciodată nu-și închipuise că va fi pus în situația să care un cadavru plin de sînge pe povîrnișul unui munte. Nu anticipase că senzația fizică amintind de fapta sa îl va apăsa atît de greu pe conștiință. Ucisese un țăran. Nu un om înarmat, nu un dușman adevărat, ci un biet nenorocit care se întîmplase să-și găsească de lucru unde nu trebuia – probabil ca să-și hrănească familia, dacă avea vreuna. Dar ce altceva ar fi putut face Chavez? Să-l lase să scape?

Pentru sergent, lucrurile erau cu mult mai simple: exista un ofițer care-i spunea ce să facă. Iar căpitanul Ramirez își cunoștea îndatoririle. Era ofițer și sarcina sa era să știe ce se întîmpla și să dea ordine. Gîndul acesta îi mai ușură conștiința lui Chavez, care urcă mai departe muntele către locul de popas. Însă cămașa însîngerată continuă să i se lipească de spate, asemenea întrebărilor care frămîntau o conștiință încărcată.

Tim Jackson se întoarse la birou la ora 22.30, după un scurt exercițiu de antrenament cu grupele de comando efectuat la Fort Ord. Nici nu se instală bine pe scaunul rotativ, că sună telefonul. Exercițiul nu mersese prea bine. Ozkanian se deprindea destul de greu cu cerințele de comandă ale celei de-a doua echipe. Dăduse greș pentru a doua oară consecutiv, reușind să-și înfurie locotenentul, fapt ce-l supărase pe sergentul Mitchell, care-și punea mari speranțe în tînărul ofițer. Amîndoi știau că un bun sergent de comando necesita cel puțin patru ani de pregătire și asta numai dacă aveai de-a face cu un tip isteț ca Chavez. Totuși, sarcina lui Ozkanian era aceea de-a conduce echipa, așa că Mitchell îi explica unele lucruri în maniera sergenților de pluton, adică plin de vigoare și entuziasm, la care se adăugau unele remarci privind arborele genealogic al lui Ozkanian. Presupunînd că avea vreunul.

– Locotenent Jackson, răspunse Tim după cel de-al doilea apel.

– Domnule locotenent, la telefon colonelul O'Mara de la Comandamentul Operațiunilor Speciale.

– Vă salut, domnule colonel.

– Am auzit c-ai făcut tărăboi în legătură cu un sergent pe nume Chavez. Adevărat?

Jackson ridică privirea, dînd cu ochii de Mitchell, care tocmai intrase, cu casca sa ca o varză vîrîtă sub brațul transpirat și un zîmbet poznaș în colțul gurii. De data asta, Ozkanian pricepuse instrucțiunile.

– Da, domnule. Nu s-a prezentat la postul unde trebuia să fie. E unul dintre oamenii mei și...

– Te înșeli, domnule locotenent. Acum e unul dintre ai mei. A primit o însărcinare mare pe care nu-i nevoie să ți-o comunic

şi te poftesc să nu – repet: să NU – mai freci telefonul, *tot băgîndu-ţi nasul unde nu-ţi fierbe oala. E LIMPEDE, DOMNULE LOCOTENENT?*

– Iertaţi-mă, domnule colonel, dar...

– Eşti surd, băiete?

Glasul redevenise calm, lucru şi mai înfricoşător pentru un locotenent care şi aşa avusese o zi proastă.

– Nu, domnule. Voiam doar să vă spun că am primit un telefon de la...

– Sînt la curent. M-am ocupat eu de asta. Sergentul Chavez îndeplineşte o misiune care nu te priveşte pe dumneata. Punct. Ai priceput?

– Da, domnule colonel.

Se auzi un pocnet, semn că celălalt închisese telefonul.

– Rahat! se strîmbă locotenentul Jackson.

Sergentul Mitchell nu prinsese nici un cuvînt din conversaţie, dar vocea răstită a interlocutorului răzbătuse pînă în pragul unde rămăsese el.

– Chavez?

– Da. Nu ştiu care colonel de la Operaţiuni Speciale – bănuiesc că-i vorba de Fort MacDill – zice că ei l-au luat pe Chavez şi că e plecat într-o misiune despre care nu-i cazul să ştiu şi eu. Cică a vorbit el la Fort Benning.

– Ah, la dracu'! exclamă Mitchell, aşezîndu-se pe scaunul din faţa biroului unde stătea locotenentul. Permiteţi, domnule locotenent? îşi aduse el aminte după o clipă.

– Tu cam ce crezi că se petrece?

– Habar n-am, domnule locotenent. Însă cunosc pe cineva la MacDill. Mîine am să-i telefonez. Nu-mi place ca unul dintre oamenii mei să dispară astfel. Nu aşa se cuvine să meargă treburile în armată. În plus, nu era cazul să fiţi luat la rost. Dumneavoastră nu v-aţi făcut decît datoria. Nu trebuie să căşunezi pe cineva pentru că-şi face datoria. Poate n-aţi ştiut – îi explică Mitchell – dar pentru aşa ceva nu-l repezi pe un biet locotenent. Mai degrabă dai un telefon discret la comandantul de batalion, sau la S-1, cu rugămintea să aranjeze lucrurile fără prea multă zarvă. Locotenenţii au şi-aşa destulă bătaie de cap cu proprii lor colonei ca să-i mai muşte de fund şi alţii. De-aia există căi ierarhice, ca să ştii cine te muşcă de fund.

– Mulţumesc, sergent, zîmbi Jackson. Chiar simţeam nevoia de o consolare.

– I-am spus lui Ozkanian că ar trebui să se concentreze mai mult asupra rolului său de comandant al grupului decît să facă pe eroul. Cred că de data asta a înţeles. La urma urmei, nu-i un băiat rău. Are nevoie doar de puţină şlefuire.

Mitchell se ridică în picioare.

– Ne vedem mîine la instrucţie, domnule locotenent. Noapte bună.

– E-n regulă, sergent. Noapte bună.

Tim Jackson decise că somnul era mai profitabil decît munca la hîrţoage, aşa că se duse să-şi ia maşina. Mergînd spre popotă, continuă să răsucească în minte convorbirea telefonică dintre el şi colonelul O'Mara – cine dracu' o mai fi fost şi ăsta. Locotenenţii nu prea aveau de-a face cu alţi colonei – el, unul, se prezentase la locuinţa comandantului de brigadă cu ocazia Anului Nou (aşa cum i se pretindea, de altfel), dar atît şi nimic mai mult. Locotenenţii proaspăt avansaţi se cuvenea să-şi cunoască lungul nasului. Pe de altă parte, una dintre nenumăratele lecţii învăţate la West Point era aceea că răspundea pentru oamenii săi. Faptul că Chavez nu ajunsese la Fort Benning şi că plecarea lui de la Ord fusese atît de... neobişnuită, încercările fireşti şi responsabile ale locotenentului de-a se interesa de omul său soldîndu-se cu un perdaf zdravăn, îi stîrnea curiozitatea. Îl va lăsa pe Mitchell să telefoneze, însă se va ţine deocamdată departe de toată povestea, evitînd să atragă şi mai mult atenţia asupra sa pînă cînd va şti ce se întîmpla. Norocul era de partea lui Tim Jackson, care avea un frate la Pentagon. Acesta ştia cum trebuiau să meargă lucrurile şi se străduia din răsputeri să obţină un grad de căpitan sau colonel. Robby îi va putea da un sfat; or, exact de aşa ceva avea nevoie acum.

Avionul zbura frumos şi lin. Chiar şi aşa, lui Robby Jackson nu-i plăcea prea mult călătoria. Nu-i plăcea să stea cu spatele la direcţia de mers, dar mai cu seamă nu-i plăcea să se afle într-un avion decît în cazul că-l pilota el însuşi. Ca pilot de încercare al avioanelor de luptă, iar de curînd comandant al uneia dintre escadrilele de elită ale Marinei, ştia că era poate cel mai bun aviator din lume şi nu-l încînta perspectiva de a-şi încredinţa viaţa

în mîinile unui coleg de breaslă. În plus, stewardesele de pe avioanele Marinei nu valorau doi bani. Acum îi însoțea un puști cu obrajii bucălați – newyorkez după accent – care reușise să verse cafea pe pantalonii pasagerului de alături.

– Detest avioanele astea, zise vecinul lui Robbie.

– Ce vreți, nu-i ca Delta, remarcă Jackson, vîrîndu-și dosarul la loc în servietă.

Avea deja în memorie noua schemă tactică. Nici nu se putea altfel, din moment ce chiar el o elaborase.

Cel de alături purta uniformă kaki, avînd pe guler însemnele US, ceea ce-l desemna ca fiind un tehnician-depanator sau un civil cu diverse însărcinări în cadrul Marinei. La bordul fiecărui portavion se găseau cîțiva dintre aceștia – specialiști în electronică și tot felul de ingineri, care se ocupau de întreținerea și repararea unor noi utilaje sau de instruirea personalului însărcinat cu acest lucru. Deși toți primeau simbolic rangul de ofițer cu sarcini speciale, se bucurau de dreptul unor ofițeri plini, luînd masa în careul ofițerilor și fiind cazați în cabine luxoase – termen destul de relativ pe o navă a Marinei americane, afară de cazul cînd erai căpitan sau amiral, situație la care nu ambiționa nici unul dintre ei.

– Cu ce treburi ați plecat la drum?

– Am de verificat funcționarea unei noi piese de artilerie. Regret, dar nu vă pot spune mai mult.

– Sînteți tehnician de întreținere, nu?

– Cam așa ceva, răspunse omul, cercetînd pata de cafea de pe genunchi.

– Faceți des astfel de călătorii?

– E pentru prima oară, explică pasagerul. Dar dumneavoastră?

– Meseria mea e de pilot, însă acum lucrez o parte din timp la Pentagon, secția de tactică a avioanelor de luptă.

– N-am aterizat niciodată pe un portavion, adăugă omul, trădînd o ușoară nervozitate.

– Nu-i chiar atît de neplăcut, îl liniști Robby. Mai riscant e noaptea.

– Da?

Omul de alături era prea speriat ca să-și mai dea seama că afară se lăsase întunericul.

– Păi, aterizările pe portavion nu-s periculoase pe timpul zilei. Cînd aterizezi pe un aeroport obişnuit, priveşti drept înainte şi-ţi alegi locul unde vei atinge solul. Acelaşi lucru se întîmplă şi pe portavion, numai că pista e mai scurtă. Noaptea însă nu prea vezi unde te aşezi, aşa că ai ceva emoţii. Nu vă faceţi griji. Fata care pilotează...

– Cum, avionul e pilotat de-o fată?

– Da. O mulţime de piloţi ai Marinei sînt femei. A noastră e foarte bună, am auzit că-i şi instructor de pilotaj.

Oamenii se simţeau întotdeauna mai în siguranţă cînd credeau că pilotul era şi instructor.

– Astă-seară dă lecţii de pilotaj unui nou locotenent, adăugă maliţios Jackson.

Întotdeauna îl distra să-i sperie puţin pe cei cărora nu le plăcea să zboare cu avionul – inclusiv pe prietenul său Jack Ryan.

– Un nou locotenent?

– Da, un puşti abia ieşit de pe băncile şcolii. Se vede treaba că nu s-a dovedit îndeajuns de bun pentru bombardiere sau avioane de luptă, aşa că-l pilotează pe cel al aprovizionării. Tre' să înveţe meserie, nu? Toţi piloţii ajung odată şi odată să aterizeze noaptea pe un portavion. La fel s-a întîmplat şi cu mine. Nu-i cine ştie ce scofală, zise dezinvolt Jackson.

Verifică să vadă dacă centura de siguranţă era bine prinsă. În decursul timpului, învăţase că cea mai sigură cale de-a scăpa de frică era s-o transmită altora.

– Mulţumesc.

– Participaţi la expediţia de vînătoare?

– Poftim?

– E vorba de un exerciţiu desfăşurat de noi, constînd în lansarea unor proiectile adevărate asupra unor ţinte telecomandate. „Exerciţiu de vînătoare." Exerciţiu de lansare a proiectilelor.

– Mă tem că nu iau parte la aşa ceva.

– A, speram să fiţi cineva de la Hughes. Încercăm să vedem dacă ghidajul de la Phoenix funcţionează sau nu.

– Îmi pare rău, dar mă ocup cu altceva.

– O.K.

Robby scoase din buzunar un roman ieftin şi începu să citească. O dată ce căpătase convingerea că în avion se găsea cineva şi mai neliniştit decît el, se putea concentra asupra cărţii. Bineînţeles, nu-i era chiar frică. Pur şi simplu spera că novicele aflat pe locul copilotului nu va proiecta avionul cu pasageri cu tot dincolo de pistă, în apele oceanului. Oricum, el tot nu putea face mare lucru.

Echipa se întoarse la locul de popas, ruptă de oboseală. Fiecare îşi luă în primire postul, în timp ce căpitanul transmitea mesaje prin radio. Oamenii îşi scoaseră armele, începînd să le curețe – chiar şi cei care nu apucaseră să tragă nici un foc.

– Ei bine, *Oso* şi mitraliera SAW au bătut toate recordurile în astă-seară, remarcă Vega, ştergînd cu o cîrpă ţeava lungă a armei sale. Ai făcut treabă bună, Ding, adăugă el.

– Asta fiindcă nici de capul ălora nu era mare lucru.

– Hei, '*mano*, dacă noi ne facem treaba bine, nu le lăsăm răgazul să ne-arate cît sînt de buni.

– Pînă acu' a fost al dracu' de uşor, omule. S-ar putea să se schimbe roata.

Vega ridică privirea pentru o clipă.

– Mda. Ai dreptate.

La o înălţime geosincronică deasupra Braziliei, unul dintre sateliţii meteorologici ai Administraţiei Naţionale Oceanice şi Atmosferice îşi îndreptase pentru totdeauna camera de luat vederi spre planeta pe care o părăsise cu unsprezece luni în urmă şi unde nu avea să mai revină niciodată. Satelitul părea să fi rămas suspendat într-o poziţie aproape fixă, la douăzeci şi două de mii şase sute de mile deasupra junglei de smarald din Valea Amazonului, deşi în realitate se deplasa cu o viteză de circa şapte mii de mile pe oră, parcurgînd traiectoria sa estică la o viteză riguros egală cu viteza de rotaţie a Pămîntului. Desigur, satelitul dispunea şi de alte instrumente, însă această cameră TV color avea misiunea cea mai simplă: filma norii plutind în aer ca nişte gheme de bumbac. Faptul că o sarcină aşa de prozaică avea

o mare importanță era atît de evident, încît nimeni nu mai insista asupra lui. Satelitul respectiv și predecesorii săi salvaseră mii de vieți omenești, reprezentînd de departe cea mai utilă și mai eficientă parte a programului spațial american. Viețile salvate aparțineau în primul rînd marinarilor, ale căror nave ar fi riscat altfel să se rătăcească, ajungînd în calea unor furtuni nesemnalate. Din punctul său de observație, satelitul putea supraveghea suprafața Pămîntului, de la marele Ocean înconjurînd Antarctica pînă dincolo de extremitatea nordică a Norvegiei, astfel încît nici o furtună nu putea scăpa nedetectată.

Chiar sub satelit, condiții meteorologice încă necunoscute pe deplin dădeau naștere unor cicloni în apele largi și calde ale Atlanticului, la vest de Africa. De aici, furtunile înaintau spre apus, înspre Lumea Nouă, unde erau cunoscute sub denumirea de uragane, provenind din vestul Indiei. Datele culese de satelit erau comunicate la Centrul Național din Coral Gables, Florida, unde meteorologi și informaticieni lucrau la un proiect de perspectivă, avînd drept scop determinarea modului de formare și deplasare a furtunilor. Pentru angajații Centrului, perioada de vîrf abia începea. Personalul numărînd o sută de oameni – unii deținînd de multă vreme diploma de doctor, alții sosiți din vreo douăzeci de universități pentru practica de vară – studiau fotografiile reprezentînd prima furtună din acel anotimp. Cîțiva sperau să fie mai multe, ca să le poată analiza, trăgînd concluzii asupra lor. Cercetătorii cu experiență le înțelegeau curiozitatea, însă știau că acele puternice furtuni oceanice reprezentau cea mai distructivă și mai ucigătoare forță a naturii, curmînd de regulă mii de vieți omenești printre locuitorii ținuturilor de coastă. Totodată, cunoșteau și faptul că furtunile se porneau atunci cînd le sosea sorocul, neexistînd nici o teorie valabilă care să explice exact modul lor de formare. Tot ce putea face știința era să le urmărească, să le localizeze, să le măsoare intensitatea și să-i prevină pe cei aflați în calea lor. În plus, cercetătorii le dădeau și nume. Acestea erau alese cu ani înainte, începînd de regulă cu primele litere ale alfabetului și continuînd cu următoarele. Primul nume de pe listă pentru anul în curs era Adele.

Obiectivul camerei prinse norii care se adunau la cinci sute de mile depărtare de Insulele Capului Verde – leagănul uraganelor. Dacă urma un ciclon tropical sau o simplă furtună însoţită de aversă, nimeni n-ar fi putut spune. Sezonul abia începuse. Totuşi, el prezenta toate semnele unui anotimp bogat în furtuni. Deşertul vest-african era neobişnuit de fierbinte pentru primăvară, iar experienţa demonstrase că arşiţa în această zonă contribuia la formarea uraganelor.

Camionul sosi la timpul stabilit pentru a lua oamenii şi terciul obţinut din frunzele de coca, însă, contrar obiceiului, lucrătorii nu se zăreau nicăieri. Şoferul aşteptă timp de vreo oră, dar nimeni nu-şi făcu apariţia. Cum împreună cu el veniseră alţi doi oameni, aceştia fură trimişi pînă la rafinărie. Şoferul era „şeful" şi nu avea chef să-şi rupă picioarele căţărîndu-se pe munţii ăia blestemaţi. Aşadar, cei doi porniră la drum, în timp ce el îşi aprinse o ţigară. Astfel trecu încă o oră. Şoseaua era destul de aglomerată – îndeosebi camioane uriaşe, cu motoare Diesel, ale căror tobe de eşapament şi dispozitive antipoluante erau mai prost întreţinute decît în alte regiuni. Punerea lor în circulaţie însemna economie de combustibil – încă un avantaj pe lîngă fumul pe care-l scoteau şi zgomotul insuportabil. Pe autostradă treceau huruind fel şi fel de tractoare cu remorci, făcînd să vibreze asfaltul şi legănînd camionul din cauza curenţilor de aer. Acesta era şi motivul pentru care şoferul nu auzi sunetul. După ce aşteptă preţ de un ceas şi jumătate, înţelese că trebuia s-o pornească pe urma celor doi. Încuie portiera cabinei, îşi mai aprinse o ţigară şi începu să suie poteca.

Drumul i se păru anevoios. Deşi crescuse în mijlocul acestor munţi şi-şi amintea cum în copilărie urca o mie de metri, luîndu-se la întrecere cu tovarăşii săi de joacă, de cînd conducea camionul muşchii picioarelor se obişnuiseră mai curînd cu apăsarea pedalelor decît cu ascensiunea. Urcuşul care odinioară îi lua patruzeci de minute dură acum mai mult de-o oră şi, ajuns aproape de ţintă, se simţi prea furios şi prea istovit ca să mai ia în seamă unele detalii care deja ar fi trebuit să-i sară în ochi. Auzea zgomotul traficului de pe şoseaua rămasă undeva sub el şi un ciripit de păsări în frunzişul copacilor din jur – însă atît şi

nimic mai mult, deşi ar fi trebuit să audă şi altceva. Se opri, aplecîndu-se puţin, ca să-şi recapete suflul, şi abia atunci observă primul semn. O pată întunecată pe potecă. Ceva schimbase culoarea ţărînei din cafeniu în negru. Putea fi orice, iar şoferul era prea grăbit ca să vadă că necazul se afla sus, în vîrful muntelui, aşa că nu stătu să cugete asupra faptului. În definitiv, în ultima vreme nu avuseseră probleme nici cu armata, nici cu poliţia, drept care se întrebă de ce se făcea rafinarea pe cine ştie ce coclauri, cînd nu mai era nevoie de atîtea precauţii.

După vreo cinci minute zări micul luminiş. De-abia acum îşi dădu seama că nu se auzea nici un zgomot, deşi dinspre rafinărie răzbătea un miros acru şi bizar. Fără îndoială, acidul folosit la prerafinare, îşi zise omul. Ajuns la ultima cotitură a potecii, adevărul i se înfăţişă în toată cruzimea lui.

Şoferul era obişnuit cu violenţa. Fusese implicat în răfuielile anterioare formării Cartelului şi ucisese cîţiva simpatizanţi ai grupării M-19 în luptele care duseseră la înfiinţarea acestuia. Aşadar, la viaţa lui văzuse destul sînge, ba uneori chiar îl făcuse să curgă.

Însă nimic nu se putea compara cu ceea ce i se ivise acum în faţa ochilor. Toţi cei paisprezece oameni pe care-i transportase aici cu o noapte în urmă zăceau aliniaţi cu grijă pe pămînt, umăr la umăr. Cadavrele începuseră deja să-şi schimbe culoarea, iar sălbăticiunile pădurii nu se sfiiseră să se înfrupte din rănile deschise. Cei doi pe care-i trimisese sus fuseseră ucişi de curînd. Şoferul nu avea de unde şti, dar moartea lor se datora unei mine care explodase în clipa cînd cercetau cadavrele. Din trupurile lor cu carnea sfîşiată de curînd lipseau bucăţi întregi, smulse de schije, şi sîngele continua să se scurgă din rănile proaspete. Pe chipul unuia dintre ei se citeau şocul şi surpriza. Celălalt căzuse cu faţa în jos, iar pe spatele său se căsca o gaură de dimensiunile unei cutii de pantofi.

Şoferul rămase încremenit timp de un minut, neavînd curajul să se urnească din loc. Cu mîinile tremurînde vru să-şi aprindă o ţigară şi scăpă vreo două pe jos, pe care nu îndrăzni să le ridice. Înainte de-a o scoate pe a treia, făcu stînga împrejur, pornind înapoi pe cărare cu băgare de seamă. După vreo sută de metri începu să alerge cît îl ţineau picioarele. Fiecare ciripit de pasăre şi fiecare foşnet de copac îi păreau că vesteau apropierea

unui soldat. Fără îndoială că fuseseră soldați. Numai niște militari puteau ucide cu o asemenea precizie.

– Frumoasă dizertație ai ținut în după-amiaza asta. Noi n-am abordat niciodată problema „naționalităților" sovietice atît de complex ca dumneata. Capacitatea dumitale analitică e la fel de prodigioasă ca întotdeauna.

Sir Basil Charleston își ridică paharul în semn de salut.

– Iată o avansare pe deplin meritată. Felicitări, sir John.

– Mulțumesc, Bas. Numai că tare-aș fi vrut ca lucrurile să stea altfel, răspunse Ryan.

– Chiar așa?

Jack încuviință din cap.

– Întocmai.

– Pe urmă, nenorocirea întîmplată cu Emil Jacobs. Vă așteaptă zile grele, băieți.

Ryan schiță un surîs sumbru.

– S-ar putea să ai dreptate.

– Și cam ce-ai de gînd să faci?

– Regret, dar nu-ți pot spune mare lucru, răspunse circumspect Jack.

De fapt, nu știu, dar cum să-i mărturisesc una ca asta?

– Adevărat, dădu din cap înțelegător șeful Serviciului de Informații Secrete al Maiestății Sale. Oricare ar fi răspunsul tău, sînt convins că-i cel corect.

În aceeași clipă, Ryan pricepu că Greer avusese dreptate. Trebuia să cunoască astfel de lucruri, altminteri risca să fie luat drept un naiv de către omologii săi de aici și din întreaga lume. Peste cîteva zile se va întoarce acasă și va discuta problema cu judecătorul Moore. Era de presupus că Ryan căpătase o oarecare experiență în privința birocrației. Rămînea de văzut în ce măsură se putea sluji de ea.

Comandantul Jackson se trezi după un somn de șase ore. Și el se bucura de cel mai mare lux existent pe o navă de război: intimitatea. Rangul și vechea sa funcție de comandant de escadrilă îl situau printre primii pe lista de VIP-uri, iar pe citadela plutitoare se întîmplase să fie disponibilă o cabină cu un singur pat, chiar sub puntea de aterizare, în apropierea catapul-

tei (judecînd după zgomot) – fapt care explica de ce fusese refuzată de ceilalți comandanți de escadrilă de pe *Ranger*. Încă de la sosire trecuse să salute pe toată lumea, astfel că era scutit de orice îndatorire oficială... timp de vreo trei ore. După ce se spălă, se bărbieri și-și bău cafeaua de dimineață, decise să se ocupe de cîteva treburi personale. Așadar, Robby coborî, îndreptîndu-se spre magazia de muniții a portavionului.

Acesta era un compartiment încăpător, cu tavanul destul de jos, unde se depozitau bombele și proiectilele. Spațiul cuprindea mai multe despărțituri, precum și ateliere servind la testarea și repararea armelor „deștepte" de către tehnicienii de întreținere. Pe Jackson îl interesau în mod deosebit proiectilele aer-aer Phoenix AIM-54C, care aveau probleme cu sistemul de ghidaj, una dintre sarcinile exercițiului de luptă fiind aceea de a determina dacă dispozitivul de stabilire a poziției funcționa sau nu.

Din motive lesne de înțeles, accesul în magazie era interzis. Robby se prezentă unuia dintre ofițeri, descoperind că și unul și altul serviseră pe *Kennedy* cu cîțiva ani în urmă. Amîndoi pătrunseră într-unul dintre ateliere, unde niște soldați își făceau de lucru la proiectile, pe vîrful ascuțit al unuia dintre ele fiind agățată o cutie cu un aspect ciudat.

– Ce părere ai? întrebă un militar.

– Mie mi se pare O.K., Duke, răspunse cel de la osciloscop. Acum hai să simulăm griparea.

– Astea-s cele pe care le pregătim pentru „exercițiul de vînătoare", domnule comandant, explică ofițerul. Pînă-n prezent par să fie în regulă, dar...

– Nu dumneata ai fost primul care-a sesizat că există o problemă? întrebă Robby.

– Eu și fostul meu șef, locotenentul Frederickson, dădu din cap ofițerul.

Descoperirea se soldase cu o despăgubire de cîteva milioane de dolari, plătite de către furnizor. Toate proiectilele AIM-54C din dotarea Marinei fuseseră scoase din uz timp de cîteva luni, lipsind flota de ceea ce-ar fi trebuit să reprezinte cel mai performant proiectil aer-aer.

Ofițerul îl conduse pe Jackson spre aparatele de testare.

– Cîte trebuie să detonăm?

– Destule, ca să putem trage concluzia dacă ghidajul funcționează sau nu, răspunse Robby.

Șeful mormăi nemulțumit.

– Da' știu că o să fie un exercițiu de vînătoare, nu glumă.

– Țintele teleghidate nici nu costă mult, declară Robby, mințind cu nerușinare.

Însă ofițerul înțelesese la ce se referea. Era oricum mai ieftin decît să se deplaseze în Oceanul Indian și să tragă cu Tomcat F-14A (aveau și din acestea) ca să descopere ulterior că blestematele de rachete nu funcționau cum trebuia. Ar fi fost calea cea mai sigură de-a ucide piloți a căror pregătire costa milioane de dolari. Vestea cea bună era că ghidajul funcționa – cel puțin așa rezulta din testele efectuate. Ca să se asigure – îi spuse Robby ofițerului – trebuiau detonate între zece și douăzeci de Phoenix CS, plus un număr și mai mare de Sparrow și Sitewinder. Jackson porni către ieșire. Văzuse tot ce trebuia să vadă, iar soldații aveau de lucru.

– Se pare că o să cam golim magazia, domnule comandant. Știți de noile bombe pe care le testăm acum?

– Nu. În avionul cu care am zburat încoace am întîlnit un tehnician de întreținere. I-am scos vorba cu cleștele. Ia zi, care-i noutatea? O bombă ca toate celelalte și nimic mai mult, așa-i?

Ofițerul pufni în rîs.

– Haideți cu mine, să vă arăt bomba Hush-A.

– Ce?

– Nu v-ați uitat niciodată la filmulețele cu Rocky și Bullwinkle?

– Nu înțeleg unde vrei s-ajungi.

– Păi, cînd eram mic, mă uitam la Rocky, Veverița Zburătoare, și Bullwinkle Șoricelul. Unul dintre episoade povestea cum Boris și Natașa – ăștia doi erau cei răi – încercau să fure o chestie numită bomba Hush-A. O bombă care exploda fără să facă zgomot. Se pare că tipii de la China Lake au inventat o armă tot atît de eficace.

Ofițerul deschise ușa depozitului de bombe. Siluetele lor aerodinamice – nu aveau nici aripioare, nici amorse, acestea fiind atașate numai cînd bombele erau încărcate în avion – stăteau în rafturi, legate trainic cu lanțuri de podeaua de oțel. Într-un rastel din apropierea ascensorului dreptunghiular care le transporta sus pe punte se vedea un grup de bombe în albastru.

Culoarea albastră le desemna ca fiind bombe de manevră, însă eticheta de pe rastel preciza că aveau şi obişnuita încărcătură explozivă. Robby Jackson era pilot de avioane de luptă şi nu lansase multe bombe la viaţa lui, deşi aceasta rămînea o latură a profesiunii sale. Bombele pe care le privea acum păreau să fie modele standard cîntărind două mii de livre, respectiv nouă sute optzeci şi cinci de livre explozibilul şi peste o mie de livre carcasa de oţel. Singura deosebire între o bombă „inertă" sau „de fier" şi una „inteligentă", adică ghidată, consta în ataşarea unor dispozitive – un detector de vîrf şi aripioare în coadă – ambele conectate la punctele obişnuite de detonare – focoasele constituind de fapt părţi ale legăturilor dintre ghidaj şi încărcătura explozivă. Din motive lesne de înţeles, focoasele erau depozitate într-un compartiment separat. Totuşi, la prima vedere, bombele vopsite în albastru păreau cît se poate de obişnuite.

– Ei, bine? întrebă Robby.

Ofiţerul ciocăni cu degetul în bomba cea mai apropiată. Suna foarte ciudat. Suficient de ciudat ca Robby să imite exemplul ofiţerului, ciocănind şi el.

– Ăsta nu-i oţel.

– E celuloză, domnule. Blestemăţiile astea-s făcute din hîrtie. Ce părere aveţi?

– Aha, se dumiri Robby. Totul merge pe şest.

– Sigur că drăguţele de ele au nevoie de ghidaj. Fragmentele în care se împrăştie n-ar face rău nici unei muşte. Scopul carcasei de oţel este desigur acela de-a se pulveriza în mii de aşchii tăioase ca briciul, retezînd fulgerător tot ce se găseşte în raza lor balistică după detonare. Nu explozia ucide oameni – acesta fiind la urma urmei motivul fabricării bombelor – ci mai curînd fragmentele pe care le dispersează. Iată de ce le numim bombe Hush-A. Bubuitura o să fie asurzitoare, dar, cînd fumul se va risipi, o să vă întrebaţi ce dracu' a fost aia.

– Noi minuni sosite de la China Lake, întări Robby.

La ce naiba slujea o bombă care... probabil însă că era ceva special conceput pentru noul bombardier tactic Stealth. Încă nu cunoştea mare lucru despre Stealth. Avionul nu făcuse obiectul comunicării sale de la Pentagon. Specialitatea lui era tactica avioanelor de luptă. Robby se îndepărtă, cu gîndul să discute însemnările din carnetul său cu comandantul grupului de piloţi.

Prima parte a exercițiului de luptă era programată să înceapă peste douăzeci și patru de ore.

Bineînțeles, vestea ajunse curînd la Medellín. Pînă la amiază se știa deja că fuseseră distruse două rafinării și uciși treizeci și unu de oameni. Pierderea de vieți omenești conta mai puțin. În fiecare caz, peste jumătate din victime erau țărani de prin partea locului, care făceau muncă de cărăușie, restul fiind angajați permanenți – nu cu mult mai importanți nici ei – ale căror arme țineau la distanță orice privire curioasă, în general prin exemple mai curînd decît prin convingere. Necazul era că, odată răspîndită vestea despre cele petrecute, traficanții aveau de întîmpinat dificultăți la angajarea altor lucrători pentru rafinărie. Însă cel mai tulburător era faptul că nimeni nu înțelegea ce se întîmpla. Oare armata columbiană pătrunsese în munți? Își călcaseră cumva cuvîntul cei din M-19 ori FARC? Sau era vorba de cu totul altceva? Nimeni nu avea habar – lucru cît se poate de supărător, din moment ce se plăteau bani grei pe informații. Dar Cartelul reprezenta un grup, astfel încît orice inițiativă se lua numai pe bază de consens. Se luă decizia de-a se fixa o consfătuire, însă toți se temeau că ar putea fi riscant. În definitiv, era limpede că aveau de-a face cu persoane înarmate, care nu dădeau doi bani pe o viață omenească – ceea ce-i neliniștea profund pe mai-marii Cartelului. Mai presus de orice, inamicul dispunea de armament greu și de priceperea de a-l utiliza. Așadar, se hotărî ca întrunirea să se țină în locul cel mai sigur cu putință.

FULGER
TOP SECRET ********CAPER
1914 Z
RAPORT SIGINT
INTERCEPT. 1993 INIT 1904Z FRQ 887.020MHZ
INIȚIATOR: SUBIECTUL FOXTROT
RECEPȚIONEAZĂ: SUBIECTUL UNIFORM
F: S-A STABILIT CĂ NE VOM ÎNTÎLNI LA LOCUINȚA TA MÎINE NOAPTE LA (2000 L)

U: CINE VA VENI?

F: (SUBIECTUL ECHO) NU POATE PARTICIPA, ÎNSĂ ORICUM EL N-ARE TREABĂ CU PRODUCŢIA. (SUBIECTUL ALPHA), (SUBIECTUL GOLF), (SUBIECTUL WHISKEY) VOR VENI CU MINE. CUM STAI CU MĂSURILE DE SECURITATE?

U: LA CASTELUL MEU (ACCENTUAT)? (RÎSET) AMICE, PĂI ACOLO PUTEM ŢINE PIEPT ŞI UNUI REGIMENT. ÎN PLUS, ELICOPTERUL MEU E ORICÎND GATA DE DECOLARE. TU CU CE VII?

F: MI-AI VĂZUT CAMIONUL CEL NOU?

U: PE TALPĂ-LATĂ? (SENS NEDESCIFRAT) NU, NU-ŢI ŞTIU JUCĂRIA CEA NOUĂ.

F: DIN CAUZA TA MI-AM LUAT-O, PABLO. N-AI DE GÎND SĂ MAI REPARI DRUMUL SPRE CASTEL?

U: MEREU ÎL DISTRUGE PLOAIA. AI DREPTATE, AR TREBUI SĂ-L ASFALTEZ, ÎNSĂ EU MĂ FOLOSESC ÎNTOTDEAUNA DE ELICOPTER.

F: ŞI MAI ZICI DE JUCĂRIILE MELE! (RÎSET) PE MÎINE SEARĂ, PRIETENE.

U: LA REVEDERE.

SFÎRŞITUL CONVORBIRII. SEMNAL DE DECONECTARE. FINALUL INTERCEPTĂRII.

Textul convorbirii fu adus în biroul lui Bob Ritter la cîteva minute după interceptare. Iată că se ivea o şansă, legată chiar de scopul întregii operaţiuni. Ritter îşi înştiinţă de îndată oamenii, fără a mai cere aprobarea lui Cutter sau a preşedintelui. În definitiv, el era acela care deţinea permis de vînătoare.

În mai puţin de o oră „tehnicianul de întreţinere" aflat la bordul navei *Ranger* recepţionă mesajul cifrat. Fără să mai zăbovească, omul telefonă în biroul comandantului Jensen, după care se duse să-l vadă personal. Nu era cine ştie ce problemă. Fiind un militar cu experienţă, se pricepea la hărţi – calitate extrem de utilă pentru un portavion, unde chiar şi marinarii cu vechi state de serviciu se rătăceau adeseori prin labirintul vopsit

în cenuşiu. Comandantul Jensen fu surprins să-l vadă apărînd în prag atît de repede, însă ofiţerul de pe bombardier se afla deja în birou, spre a primi instrucţiuni cu privire la misiune.

Clark recepţionă mesajul cam în acelaşi timp. Luînd legătura cu Larson, aranjă imediat să-i fie pus la dispoziţie un avion pînă în valea aflată la sud de Medellín, pentru un ultim zbor de recunoaştere deasupra obiectivului.

Oricare ar fi fost mustrările de conştiinţă ale lui Ding Chavez, ele îi dispărură de îndată ce-şi spălă cămaşa. La vreo sută de metri de tabără curgea un pîrîiaş, unde membrii echipei îşi spălară lucrurile şi-şi curăţară murdăria de pe ei cum puteau mai bine, chiar şi în lipsa săpunului. La urma urmei – cugetă Chavez – oricît de prost şi sărac ar fi fost ţăranul, făcuse ceva ce n-ar fi trebuit să facă. Marele motiv de îngrijorare al sergentului era că golise un încărcător întreg, plus jumătate din geanta de muniţii, în timp ce grupul se folosise de o mină, pe care o auziseră detonînd cu cîteva ceasuri mai înainte, întocmai aşa cum plănuiseră. Specialistul lor în informaţii era totodată şi asul explozibililor-capcană. Sfîrşind cu igiena sa sumară, Ding se întoarse în tabără. La noapte aveau să doarmă tun, după ce vor fi pus cîte un om de gardă la fiecare cîteva sute de metri, precum şi o patrulă, spre a se asigura că nu-i urmărea nimeni. Va fi o noapte în care îşi vor reface forţele. Căpitanul Ramirez le explicase că nu trebuiau să se arate prea activi în această zonă, altfel riscau să rateze totul.

18

Caz de forţă majoră

Pentru sergentul Mitchell nimic nu era mai uşor decît să-şi sune prietenul de la Fort MacDill. Fusese coleg cu Ernie Davis în divizia 101 de asalt aerian. În plus, erau vecini şi dăduseră pe gît nenumărate beri cu cîrnăciori sau hamburgeri în curtea din spate. Amîndoi erau E-7, bine şcoliţi într-ale armatei, care – la urma urmei – era condusă de sergenţi. Ofiţerii se alegeau cu lefuri mari, dar şi cu răspunderea, în timp ce sergenţii asigurau de fapt bunul mers al lucrurilor. Cum avea pe birou o carte de telefon a armatei, sună imediat la numărul dorit.

– Ernie? Sînt eu, Mitch.

– Hei, cum e viaţa pe la tine, prin podgorii?

– Toată ziua călăresc dealurile, băiete. Cum o duc ai tăi?

– Bine, Mitch. Dar ai tăi?

– Annie s-a făcut o adevărată domnişoară. Ascultă, uite de ce te-am chemat. Am vrut să verific dacă într-adevăr un om de-al nostru a ajuns la voi. E vorba de un sergent pe nume Domingo Chavez. O să-ţi placă tipul, Ernie, e un băiat pe cinste. Aici s-a întîmplat o încurcătură cu hîrţoagele şi m-am gîndit să întreb dacă s-a prezentat unde era nevoie.

– Nici o problemă îl asigură Ernie. Zici că-l cheamă Chavez?

– Da, răspunse Mitchell, repetînd numele, de astă-dată pe litere.

– Mie, unul, nu-mi spune nimic. Aşteaptă o clipă. Trebuie să vorbesc pe interior.

Cîteva secunde mai tîrziu, vocea lui Ernie răsună din nou în receptor, însoțită de clinchetul tastelor unui computer.

Unde oare vom ajunge? se întrebă Mitchell. Pînă și sergenții de infanterie erau obligați să învețe cum să folosească blestemățiile astea.

– Vrei să-mi mai spui o dată numele?

– Numele de familie Chavez, cel de botez Domingo. E-6, zise Mitchell, dînd numărul de serviciu al sergentului, identic cu cel din carnetul de asigurări-sociale.

– Nu-i la noi, Mitch.

– Ce? Păi, ne-a sunat de la voi colonelul O'Mara...

– Cine?

– Un oarecare colonel O'Mara. A vorbit cu locotenentul meu și l-a cam luat nițel la rost. E încă tînăr, mai are multe de învățat, explică Mitch.

– N-am auzit de nici un colonel O'Mara. Cred că ai pornit pe un fir greșit, Mitch.

– Vorbești serios? făcu Mitchell, nedumerit de-a binelea. Se vede treaba că „lentul" meu a încurcat borcanele. O.K., Ernie, mă descurc eu. Complimente lui Hazel.

– Bre, Mitch. Succes, frățioare. Salut.

– Hm! pufni Mitchell, privind țintă telefonul.

Oare ce mama dracului se petrecea? Ding nu era la Benning și nici la Mitchell. Atunci unde era? Sergentul formă numărul Centrului de Personal Militar din Alexandria, statul Virginia. Sergenții erau o castă foarte unită, îndeosebi E-7. Următoarea convorbire o avu cu sergentul Peter Stankowski, pe care reuși să-l găsească de-abia după două încercări.

– Noroc, Stan. Aici e Mitch.

– Cauți cumva de lucru?

Îndatoririle de serviciu ale lui Stankowski constau din a-i numi pe confrații săi sergenți în posturi noi. Ca atare, era un om deosebit de influent.

– Nț, îmi place unde sînt. E adevărat ce-am auzit, că ai de gînd să te vîri în burta unui tanc?

Mitchell tocmai aflase că Stankowski urma să fie mutat la divizia 1 cavalerie de la Fort Hood, unde avea să-şi conducă echipa din interiorul unui tanc M-2 Bradley.

– Ei, Mitch, nu prea mă mai ţin genunchii. Te-ai gîndit vreodată ce bine e să lupţi şi stînd pe scaun? Unde mai pui că tunul ăla de 25 de milimetri e un „pistol" pe cinste. Cu ce te pot ajuta?

– Încerc să dau de cineva. Unul dintre sergenţii mei E-6 a plecat acum cîteva săptămîni. Acum trebuie să luăm legătura cu el şi uite că nu-i acolo unde presupuneam că este.

– O.K. Stai o clipă, s-apăs pe butonul de la maşina fermecată şi ţi-l găsesc cît ai clipi. Cum îl cheamă? întrebă Stankowski.

Mitchell îi dădu toate lămuririle necesare.

– 11–Bravo, da?

11–B reprezenta specializarea militară a lui Chavez, cu alte cuvinte apartenenţa lui la infanteria uşoară. Infanteria mecanizată era desemnată prin 11–Mike.

– Întocmai, răspunse Mitchell, la urechile căruia ajunse iarăşi ţăcănit de taste.

– C – H – A – V – E – Z, corect?

– Corect.

– O.K. Teoretic, tipul trebuia să meargă la Benning şi...

– Ăsta-i omul nostru! exclamă Mitchell, răsuflînd ceva mai uşurat.

– ...numai că ordinul s-a schimbat şi-a fost trimis la MacDill.

Nu pricepi că nu-i la MacDill? abia se abţinu să nu urle Mitchell.

– Acolo-i o gaşcă mai ciudată. Îl cunoşti pe Ernie Davis? E la Mitchell. De ce nu-l suni pe el?

– Stai puţin, zise Mitchell, uluit la culme. Abia adineauri l-am sunat. Cînd te transferi la Hood?

– În septembrie.

– O.K. Am să... ăă... am să-l sun pe Ernie. Ai grijă de tine, Stan.

– Ţinem legătura, Mitch. Salutări familiei. La revedere.

– Rahat! înjură Mitchell după ce puse receptorul în furcă.

Tocmai obţinuse dovada că Chavez nu mai exista. Fără îndoială că faptul era bizar. În armată oamenii nu se pierdeau cu una cu două, cel puţin nu la modul ăsta. Sergentul se întrebă ce era de făcut. Decise să stea de vorbă cu locotenentul.

– Azi-noapte am mai dat o lovitură, îl înştiinţă Ritter pe amiralul Cutter. Norocul e de partea noastră. Unul dintre ai noştri s-a ales cu o zgîrîietură – nimic grav, de altfel. În total, au fost distruse trei obiective şi lichidate patruzeci şi patru de persoane.

– Altceva?

– La noapte, patru şefi ai cartelului se vor întîlni exact în acest punct.

Ritter îi întinse amiralului o fotografie luată din satelit, precum şi textul convorbirii interceptate.

– Toţi sînt tipi care se ocupă cu producţia: Fernandez, d'Alejandro, Wagner şi Untiveros. Îi halim cu fulgi cu tot.

– Foarte bine. Aşa să faceţi, zise Cutter.

Exact în acel moment, Clark studia aceeaşi fotografie, împreună cu alte cîteva cadre oblice, luate de el însuşi, şi un set de copii hieroglifice ale casei.

– Te gîndeşti la camera asta de aici?

– N-am pus niciodată piciorul acolo, însă într-adevăr pare să fie o sală de conferinţe, răspunse Larson. Pînă la ce distanţă trebuie să te apropii?

– Eu, unul, aş prefera să fiu la mai puţin de patru mii de metri, dar teleobiectivul bate pînă la şase mii.

– Ce zici de colina aia? De-acolo avem o perspectivă foarte bună.

– În cît timp se poate ajunge acolo?

– Trei ore. Două cu maşina, una pe jos. De altfel, ai putea folosi şi un avion...

– Al tău? întrebă Clark cu un surîs viclean.

– Mută-ţi gîndul!

Hotărîseră să folosească un vehicul militar Subaru cu roţi duble. Larson deţinea mai multe plăci de înmatriculare diferite şi oricum, maşina tot nu era a lui.

– Am numărul de telefon şi un celular.

Clark încuviință din cap. Aștepta cu mare nerăbdare să pornească la treabă. Participase și la alte operațiuni împotriva unor indivizi de soiul ăsta, însă niciodată nu avusese acordul autorităților și nici nu lovise în vîrful ierarhiei.

– O.K. Mă duc să cer aprobarea finală. Vino să mă iei la ora trei.

De îndată ce primi știrea, Murray ieși ca o vijelie din birou. E drept că atmosfera de spital nu pria nimănui, însă Moira părea să fi îmbătrînit cu zece ani numai în ultimele șaizeci de ore. De asemenea, spitalele nu prea țineau cont nici de demnitatea umană. Mîinile pacientei erau legate de pat. Încă se afla sub supraveghere în urma unei tentative de sinucidere. Murray își dădea seama că era o măsură necesară – nici nu se putea altfel – însă orgoliul Moirei suferise și-așa destule lovituri, situația de față fiind departe de a-i îmbunătăți moralul.

Rezerva era plină de flori. Numai doi-trei agenți FBI cunoșteau adevărul, versiunea oficială de la birou fiind aceea că Moira suferise o depresie nervoasă în urma morții lui Emil. Ceea ce, la urma urmei, nu era prea departe de adevăr.

– Ne-ai tras o spaimă soră cu moartea, fetițo, începu Murray.

– E numai vina mea.

Nu îndrăzni să-l privească în ochi mai mult de cîteva secunde.

– Tu ești o victimă, Moira. Ai fost trasă pe sfoară de unul dintre cei mai mari profesioniști ai lor. Asta se întîmplă chiar și celor mai isteți. Crede-mă, te rog, știu ce spun.

– I-am dat voie să se folosească de mine. M-am purtat ca o tîrfă...

– Nu vreau să mai aud o asemenea vorbă. Ai greșit, e drept, dar se întîmplă. N-ai vrut să faci rău nimănui și nici n-ai încălcat legea. Zău că nu merită să mori pentru atît. În orice caz, nu cîtă vreme ai copii cărora să le porți de grijă.

– Ce vor zice copiii? Ce vor crede cînd vor afla că...

– I-ai speriat destul și-așa. Copiii te iubesc, Moira. Oare e un sentiment care se poate șterge cu una, cu două?

Clătină din cap și adăugă:

– Eu, unul, sînt convins că nu.

– Le e rușine cu mine.

– Sînt înspăimîntaţi. Le e ruşine de ei înşişi. Îşi închipuie că o parte din vină o poartă ei.

În sfîrşit, atinsese un punct sensibil.

– Nu-i adevărat! E vina mea...

– Ţi-am mai spus că nu, Moira. Întîmplarea a făcut să ieşi în calea unui camion de mare tonaj ca Felix Cortez.

– Ăsta-i numele real?

– Cîndva a fost colonel de informaţii. Şcolit la KGB. E foarte, foarte priceput în meseria lui. Te-a ales pe tine pentru că erai văduvă – şi încă una tînără şi frumoasă. Te-a ţinut sub supraveghere, a înţeles că erai singură – la fel ca majoritatea văduvelor – aşa că a început să-ţi facă ochi dulci. Probabil că are un talent înnăscut pentru asta, plus educaţia primită din partea unor experţi. N-ai avut nici o şansă. Ai fost izbită de un camion pe care nici n-ai apucat să-l vezi venind. Am chemat un psihiatru – doctorul Lodge de la Universitatea Temple. Şi el îţi va spune aceleaşi lucruri ca şi mine, numai că te va costa mai scump. Nu te nelinişti. Plăteşte Biroul.

– Nu mai pot rămîne să lucrez la FBI.

– Asta aşa e. Va trebui să renunţi la munca în serviciul de securitate, încuviinţă Dan. Dar nu-i cine ştie ce pierdere. Poţi găsi o slujbă în Departamentul Agriculturii, la doi paşi de noi, păstrîndu-ţi leafa şi vechimea, adăugă el cu blîndeţe. Bill s-a ocupat de toate.

– Domnul Shaw? Dar... de ce... ?

– Pentru că faci parte dintre cei buni, Moira, nu dintre cei răi. Ai înţeles?

– Prin urmare, ce anume vom face? se interesă Larson.

– Aşteaptă şi ai să vezi, răspunse Clark, cu ochii pe harta rutieră.

Exista un loc pe nume San Diego, nu departe de punctul spre care se îndreptau ei. Se întrebă dacă nu cumva acolo locuia cineva cu numele de Zorro.

– Ce-ai de gînd să spui dacă ne vede careva împreună?

– Tu eşti geolog, iar eu te-am plimbat cu avionul ici şi colo, ca să cauţi zăcăminte de aur.

– Excelent!

Era una dintre poveştile obişnuite ale lui Clark. Fiind pasionat de geologie, putea discuta pe această temă suficient cît să convingă şi un profesor de specialitate. De fapt, asta şi făcuse în cîteva rînduri. O astfel de acoperire ar fi justificat şi o parte din echipamentul său aflat în spatele camionului – cel puţin la o privire mai superficială. De pildă, ar fi putut pretinde că arma cu teleobiectiv era un instrument de supraveghere, definiţie destul de apropiată de realitate.

Drumul nu era nici mai bun, nici mai rău decît altele. Şoselele locale nu erau asfaltate ca în America şi nici mărginite de parapete. Însă principalul pericol consta în modul de-a conduce al localnicilor – puţin cam pătimaş, în opinia lui Clark. Dar îi plăcea, la fel cum îi plăcea America de Sud. Cu toate problemele lor sociale, oamenii de-aici aveau o fire deschisă şi un chef de viaţă pe care le găsea reconfortante. Poate că aşa fusese şi în Statele Unite cu vreun secol în urmă. Cu siguranţă în Vestul Sălbatic. Erau multe lucruri demne de admiraţie în această parte a lumii. Păcat că economia nu se dezvoltase aşa cum ar fi trebuit – oricum însă, Clark nu era un adept al teoriei sociale. Şi el provenea din clasa muncitoare, iar în ceea ce priveşte problemele importante, muncitorii se asemănau, de oriunde ar fi fost. Cu siguranţă că oamenii de rînd de prin partea locului nu-i aveau la inimă pe traficanţi mai mult decît el însuşi. Nimeni nu-i iubea pe criminali – mai ales pe cei care se împăunau cu propria putere – toţi fiind probabil furioşi pe poliţie şi armată, care nu puteau lua nici o măsură împotriva acestui soi de infractori. Furioşi şi neputincioşi. Singurul grup care încercase să le ţină piept, bucurîndu-se astfel de simpatia populaţiei, era M-19 – o organizaţie marxistă de tip gherilă, mai curînd elitistă, reunind în sînul ei intelectuali crescuţi la oraş şi educaţi în universităţi. După ce M-19 o răpise pe sora unui mare traficant de cocaină, asociaţii acestuia se aliaseră pentru a o elibera. Uciseseră astfel peste două sute de membri ai organizaţiei M-19, punînd bazele Cartelului Medellín. Clark nu-şi putea reţine admiraţia pentru Cartel. Buni sau răi, traficanţii puseseră cu botul pe labe un grup revoluţionar marxist, printr-o gherilă urbană purtată după regulile organizaţiei M-19. Greşeala

lor – pe lîngă faptul că învîrteau o afacere pe care Clark o detesta – fusese aceea de-a presupune că erau în stare să înfrunte un alt duşman, mult mai puternic, jucînd după aceleaşi reguli, şi că noul lor adversar nu va îndrăzni să riposteze. Dinte pentru dinte însemna totuşi fair-play, îşi zise Clark. Se sprijini de spătarul banchetei, ca să tragă un pui de somn. Fără îndoială că traficanţii vor înţelege mesajul.

La trei sute de mile în largul coastei columbiene, nava americană *Ranger* se întoarse pe direcţia vîntului, pregătindu-se să înceapă operaţiunile de decolare. Grupul de luptă era compus din portavion, crucişătorul *Thomas S. Gates*, un alt crucişător transportînd proiectile, patru distrugătoare şi fregate dotate cu tunuri şi două distrugătoare antisubmarin. Grupul de alimentare cu combustibil, între care un petrolier, nava cu muniţii *Shasta* şi trei nave de escortă, se găseau cu cincizeci de mile mai aproape de coasta sud-americană. La cinci sute de mile în larg naviga un alt grup de alimentare, care tocmai se întorcea de la o îndelungată manevră efectuată la Camel Station, în Oceanul Indian. Flota aceasta simula dispozitivul inamic de atac, prefăcîndu-se a fi ruşi – deşi nimeni nu mai folosea astfel de cuvinte acum, în epoca *glasnostului*.

Primele avioane care-şi luară zborul – supravegheate de Robby Jackson din cabina de control – fură cele F-14 Tomcat. Încărcate cu maximum de greutate admis la decolare, aparatele ţîşniră din catapulte, ambele motoare lăsînd în urmă jerbe de foc. De fiecare dată priveliştea era la fel de captivantă. Ca într-un balet al tancurilor, uriaşele avioane, încărcate la refuz, se mişcau de colo-colo pe cei patru acri ai pistei de decolare, supunîndu-se indicaţiilor coregrafice ale unor puştani cu cămăşi în culori-semnal pătate de ulei, care dădeau instrucţiuni mimate, ferindu-se de gazele şi flăcările ţîşnite din turbine. Pentru ei era o joacă mult mai periculoasă decît să alerge pe străzile unui oraş – dar şi mai incitantă. Membri ai echipajului în salopete purpurii – porecliţi „strugurii" – alimentau avioanele cu combustibil. Alţii, în cămăşi roşii, încărcau muniţia de rezervă, vopsită distinctiv cu albastru. Exerciţiul pro-

priu-zis începea abia a doua zi. În seara respectivă urmau să exerseze tactica de interceptare a altor aparate lansate de pe portavion. În noaptea următoare, un grup de avioane C-130 aveau să decoleze din Panama spre a se întîlni cu grupul de luptă, lansînd totodată o serie de ținte teleghidate pe care toți sperau că avioanele Tomcat le vor doborî cu proiectilele lor Phoenix AIM-54C recent recondiționate.

De data asta nu mai era vorba de un test de fabricație. Țintele teleghidate se aflau sub controlul piloților, care trebuiau să evite cu orice preț doborîrea lor, fiecare succes repurtat urmînd a fi plătit în bere – sau un alt mijloc de schimb – de către echipajul ce ratase încercarea.

Robby urmări cu privirea decolarea primelor douăsprezece avioane, după care coborî pe pistă. Purta costumul de zbor verde-măsliniu și-și ducea sub braț casca de pilot. În seara aceea avea să urce la bordul unui avion de recunoaștere Hawkeye E-2C, versiune miniaturală a aparatelor E-3A AWAC, aflate în dotarea Marinei. Din carlinga avionului, el voia să urmărească dacă noul său plan tactic funcționa mai bine decît procedurile curente folosite de flotă. Simulat pe computer, proiectul părea perfect, însă computerul nu era totuna cu realitatea, fapt trecut adeseori cu vederea de către cei din Pentagon.

Echipajul aparatului E-2C îl întîmpină la intrarea pe pista de decolare. Cîteva momente mai tîrziu, comandantul avionului – un subofițer, îmbrăcat în uniformă cafenie – sosi ca să-i conducă la bord. Era riscant pentru piloți să circule neînsoțiți pe pistă, de unde și necesitatea ghidului în vîrstă de douăzeci și cinci de ani, care cunoștea locul ca-n palmă. Îndreptîndu-se spre avionul său, Robby observă că într-un A-6E era încărcată o singură bombă albastră, la care fusese atașat dispozitivul de ghidaj, transformînd-o astfel într-o armă GBU ghidată prin laser. Nu-i scăpă faptul că aparatul cu pricina era avionul personal al comandantului de escadrilă. Își spuse că bomba făcea probabil parte din testul de validare numit „exercițiu de lansare“. Nu se întîmpla prea des să fie lansată o bombă adevărată, iar comandanții de escadrilă țineau desigur

să-şi ia partea leului din toată această distracţie. Robby se întrebă o clipă despre ce fel de ţintă era vorba – probabil o plută – oricum, nu asta îl preocupa în primul rînd. După un minut, comandantul le ordonă să suie la bordul avionului. După ce-i adresă cîteva cuvinte pilotului, îl salută cu eleganţă şi plecă să-şi vadă de ale lui. Robby se instală în cabina radarului, prinzîndu-şi centura de siguranţă, din nou agasat la gîndul că se afla într-un avion ca pasager, nu ca pilot.

După obişnuitele manevre premergătoare decolării, comandantul Jackson simţi avionul vibrînd sub el, o dată cu intrarea în funcţiune a turbomotoarelor. Avionul Hawkeye începu să se deplaseze încet şi trepidînd, îndreptîndu-se spre una dintre catapulte. De îndată ce aparatul fu fixat în dispozitivul de catapultare, motoarele fură ambalate la maximum, apoi pilotul se adresă prin interfon echipajului, atenţionîndu-l că urmau să decoleze. În trei secunde năucitoare, avionul trecuse din poziţia de repaus la o viteză de o sută patruzeci de noduri pe oră. Ţîşni în sus, cu botul înainte, se reechilibră în poziţie orizontală, după care se înclină din nou, ca să atingă altitudinea de zbor de douăzeci de mii de picioare. Controalele radar din coada avionului intrară în funcţiune aproape imediat. În douăzeci de minute, E-2C se afla pe culoarul de zbor, la opt mile depărtare de portavion, trimiţîndu-i din înalturi semnale radar pentru începerea exerciţiului. Jackson se aşezase astfel încît să poată urmări întreaga „luptă" pe ecranul radarului, casca sa fiind conectată la circuitul de comandă, ca să vadă cît de bine executau planul avioanele de pe *Ranger*, în timp ce aparatul său Hawkeye survola întreaga zonă.

Desigur, din punctul unde se aflau zăreau şi grupul de luptă. La o jumătate de oră după decolare, Robby urmări lansarea a două avioane, pe care sistemul radar computerizat le semnală ca fiind două noi puncte de contact. Ambele se ridicară treisprezece mii de picioare, unde se întîlniră. Un exerciţiu de alimentare în timpul zborului, se dumiri Robby. Apoi unul dintre aparate se întoarse imediat către portavion, în timp ce celălalt se porni spre est-sud-est. Începu exerciţiul de interceptare propriu-zis,

însă, urmărind direcţia în care apucase avionul cu pricina pînă cînd dispăru de pe ecranul radar, Robby nu putu să nu remarce că aparatul respectiv se îndrepta spre continentul sud-american.

– Bine, bine, am să mă duc, zise Cortez. Încă nu sînt gata, dar am să mă duc.

Trînti receptorul în furcă, mormăi o înjurătură printre dinţi şi întinse mîna după cheile maşinii. Felix nu avusese pînă acum nici măcar curiozitatea să vadă una dintre rafinăriile distruse, şi iată că i se cerea să se adreseze „Comitetului de Producţie", cum îl numea *el jefe*. Asta era chiar bună! Idioţii erau atît de porniţi să se infiltreze în guvernul naţional, încît începeau să folosească şi terminologia oficială. Se îndreptă spre uşă, înjurînd din nou. Asta-i mai lipsea, să meargă cu maşina pînă la castelul din munţi al ţicnitului ăluia pîntecos şi plin de el. Aruncă o privire către ceas. Călătoria avea să dureze două ore. Oricum, va ajunge tîrziu. În plus, nici nu avea mare lucru să le spună, pentru că nu apucase încă să afle nimic. Fără îndoială că indivizii vor fi furioşi. Iar el va fi silit din nou să se umilească în faţa lor. Cortez se săturase să tot facă temenele în faţa acestor oameni. E drept că-l plăteau cu sume inimaginabile, dar nici o bogăţie din lume nu valora cît respectul de sine. Ar fi trebuit să se gîndească la asta înainte de-a intra în organizaţie, îşi zise Cortez, răsucind cheia în contact. Nu se putu abţine şi înjură din nou.

Cea mai recentă interceptare CAPER purta numărul 2091 şi se realizase printr-un telefon mobil conectat la locuinţa subiectului Echo. Textul convorbirii fusese recepţionat pe imprimanta computerului personal al lui Ritter. La nici treizeci de secunde după aceea apăru şi 2092. Ritter le înmînă pe amîndouă adjunctului său însărcinat cu probleme speciale.

– Cortez... se duce chiar acolo? Asta da, surpriză.

– Cum să-i dăm de ştire lui Clark? întrebă Ritter.

Celălalt căzu pe gînduri cîteva secunde.

– N-avem cum.

– De ce nu?

– Nu dispunem de un canal radio absolut sigur. Afară de cazul cînd... am putea asigura un circuit VOX cu portavionul, de-acolo cu A-6, iar de la A-6 cu Clark.

Fu rîndul lui Ritter să înjure. Nu, asta era cu neputinţă. Veriga slabă era portavionul. Ofiţerul trimis de ei la bordul portavionului pentru a supraveghea desfăşurarea misiunii ar fi trebuit să-l abordeze pe comandantul navei, cerîndu-i o cabină radio absolut sigură, de unde să transmită el însuşi mesajul, luînd legătura direct cu destinatarul. Chiar de-ar obţine aprobarea comandantului, oricum ar fi prea riscant. I s-ar pune prea multe întrebări şi ar implica prea multe persoane în demersul său. Ritter înjură din nou, apoi încearcă să gîndească raţional. Poate că totuşi Cortez va ajunge la timp. Isuse, ce grozav ar fi să anunţe FBI-ul că-l primeau pe ticălos. Ori, mai precis, că cineva reuşise s-o facă. Sau mai bine nu. Nu-l cunoştea prea bine pe Bill Shaw şi nu ştia cum ar putea reacţiona.

Larson îşi parcase vehiculul militar Subaru la o sută de metri depărtare de şosea, într-un loc ales dinainte şi unde nu putea fi detectat. Urcuşul pînă la ascunzătoare se dovedi relativ uşor, aşa că ajunseră acolo cu mult înainte de apusul soarelui. Fotografiile luate din satelit identificaseră un loc perfect, chiar pe creasta dealului, cu vedere directă spre o casă care le luă piuitul. O construcţie ocupînd cam o mie de metri pătraţi, cu două etaje şi fără subsol, aflată în mijlocul unui parc de şase acri, îngrădit, la patru kilometri distanţă şi la vreo treizeci de metri mai jos de punctul lor de observaţie. Clark avea un binoclu de mare putere, aşa că reuşi să evalueze numărul oamenilor de pază cît timp afară mai era lumină. Numără douăzeci de gărzi cu arme automate. Mai observă două mitraliere grele, dispuse în două adîncituri ale zidului, special construite în acest scop. Era o casă frumoasă – dacă apreciai o combinaţie între neoclasic şi arhitectura spaniolă modernă – îmbogăţită cu un echipament tehnic de ultimă oră, pentru a-i ţine la distanţă pe ţăranii prea îndrăzneţi. Bineînţeles,

locuința beneficia și de terasă de aterizare pentru elicopter, unde putea fi văzut un Sikorsky nou-nouț.

– Există și altceva ce-ar mai trebui să știu despre casă? întrebă Clark.

– O construcție masivă, după cum remarci și singur. Mie mi-ar fi teamă să locuiesc în ea. Cunoști faptul că e o zonă de cutremure. Personal, prefer ceva mai ușor – cherestea proptită pe căpriori de lemn – însă ei au ales betonul, ca o măsură de protecție împotriva gloanțelor și mortierelor.

– Din ce în ce mai bine, murmură Clark.

Vîrî mîna în raniță, de unde scoase mai întîi un trepied greu, pe care-l instală cu rapiditate și pricepere. Luă apoi GLD-ul, pe care-l așeză pe trepied, fixîndu-i claritatea. În cele din urmă, dădu la iveală dispozitivul Varo Noctron-V, pentru vederea pe timp de noapte. Desigur, GLD era capabil de performanțe similare, însă odată instalat, Clark nu mai voia să-l clintească din loc. Noctron putea mări numai de cinci ori (Clark prefera să folosească binoclul), însă era mai mic, mai ușor, mai practic și, în plus, amplifica lumina ambiantă pînă la cincizeci de ori. Tehnologia evoluase mult din timpul cînd Clark luptase în sudul Asiei, dar îl mai impresiona și azi, ca un fel de magie neagră. De-acum, Larson urma să țină legătura prin radio, pregătindu-și oamenii de atac. Nu le mai rămînea decît să aștepte. Larson scoase niște hrană rece și amîndoi se așezară să mănînce.

– Ei, acum ai să înțelegi ce înseamnă Talpă-Lată, rîse Clark o oră mai tîrziu. Ar fi fost cazul să se prindă și tipii de la cifru.

Îi întinse Noctronul lui Larson.

– Doamne! Arată ca un uriaș printre pitici...

Se referea la autocamionul Ford de șapte tone și jumătate, care, după ce părăsise fabrica, vizitase un centru de comandă, unde îi fuseseră montate cauciucuri măsurînd un metru douăzeci diametru. Nu arăta chiar atît de grotesc încît să merite numele de Talpă-Lată, cînd la tîrgurile de mașini se expuneau atîtea camioane-gigant, însă efectul era același. În plus, camionul se dovedea și extrem de practic. De fapt, aici era adevărata

ciudățenie. Drumul pînă la *casa* avea nevoie de reparații serioase, amănunt pe care camionul nu părea să-l ia în seamă – spre deosebire de paznicii noii și magnificei jucării a șefului lor.

– Pun prinsoare că gonește mîncînd pămîntul, remarcă Larson, în clipa cînd camionul pătrunse pe poartă.

Zicînd acestea, îi înapoie Noctronul lui Clark.

– Își permite.

Clark urmări cu privirea camionul care tocmai ocolea casa. N-ar fi îndrăznit să spere atît de mult și iată totuși că minunea se întîmplă. Șoferul parcă „jucăria" chiar lîngă clădire, exact sub ferestrele sălii de conferințe. Poate că voia s-o aibă tot timpul sub ochi.

Din camion coborîră două persoane. Gazda îi întîmpină pe verandă – Clark nu reuși să-și aducă aminte cum se numea ea în limba spaniolă – dînd mîna cu ei și strîngîndu-i la piept, în timp ce, de jur împrejur, oamenii de pază stăteau cu ochii la pîndă, la fel de neliniștiți ca și agenții Serviciului Secret din garda președintelui. Clark îi văzu cum se destinseră de îndată ce acei pe care-i protejau pătrunseră în casă, răspîndindu-se care încotro și amestecîndu-se printre ceilalți oaspeți. La urma urmei, Cartelul era o familie mare, fericită și unită.

Cel puțin deocamdată, își spuse Clark.

Clătină din cap, nevenindu-i să creadă unde fusese parcat camionul.

– Iată că sosește și ultimul, zise Larson, arătînd farurile unei mașini care se lupta să suie drumul presărat cu pietriș.

Era un Mercedes cu șase portiere, fără îndoială blindat ca un tanc – semănînd leit cu mașina unui ambasador, își zise Clark. Ce poetic! Și acest VIP fu salutat cu aceeași pompă și considerație*.

De-a lungul zidului erau postați oameni de pază, în timp ce alte echipe patrulau fără încetare întreg domeniul. Ciudățenia –

---

* În original „Pomp and Circumstance" – aluzie la celebrul roman satiric al lui Noël Coward. (N.t.)

își spuse Clark – era că în afara zidului nu se zăreau nici un fel de paznici. Trebuie să fi existat cîțiva, însă nu reușea să-i descopere cu nici un chip. De altfel, nu avea prea mare importanță. În sala din dreptul camionului se aprinseră luminile. Iată ce-l interesa acum pe Clark.

– Am impresia c-ai nimerit-o bine, băiete.

– Pentru asta sînt plătit, sublinie Larson. Ce distanță crezi că poate fi între camion și...

Clark verificase deja distanța, îndreptînd laserul spre casă și spre vehiculul uriaș.

– Pînă la perete sînt trei metri. Suficient de aproape.

Comandantul Jensen termină de alimentat avionul, deconectîndu-se de K-6 de îndată ce ácele indicînd nivelul combustibilului din rezervor pendulară spre cota maximă. Scoase furtunul de alimentare și coborî puțin, spre a permite avionului de alimentare să părăsească zona. Nici că se putea o misiune mai ușoară. Înclină manșa spre dreapta, fixînd direcția pe unu-unu-cinci, apoi se stabili la o altitudine de zbor de treizeci de mii de picioare. În aceeași clipă, închise și radioemițătorul, putînd în sfîrșit să se relaxeze și să se bucure de călătorie – ceea ce i se întîmpla mai de fiecare dată. La bordul unui avion Intruder, scaunul pilotului era destul de înalt, pentru a asigura o bună vizibilitate pe timpul unui bombardament. În același timp însă, poziția respectivă îl făcea pe pilot să se simtă expus atunci cînd se trăgea asupra lui. Jensen efectuase cîteva misiuni înainte de terminarea războiului din Vietnam, așa că-și amintea foarte limpede atacul antiaerian desfășurat asupra Haiphongului, ca un roi de albine negre cu miez și aducătoare de moarte. În seara aceasta însă era cu totul altceva. Scaunul său înalt îi părea un fel de tron al cerurilor. Stelele străluceau, curînd avea să răsară și luna, aflată în ultimul pătrar. Totul pe lume părea cufundat în liniște și pace. Și-n plus, primise o misiune simplă și ușoară. Mai rar așa noroc! Numai la lumina stelelor, puteau desluși conturul coastei încă de la două sute de mile depărtare. Intruder-ul zbura

cu o viteză de aproape cinci sute de noduri. De cum ieşi din raza radarului de pe E-2C, Jensen trase manşa spre dreapta, cîrmind mult spre sud, în direcţia statului Ecuador. Ajungînd asupra ţărmului, o luă la stînga, de-a lungul crestelor munţilor Anzi. De abia atunci deschise radioemiţătorul. Nici Ecuadorul, nici Columbia nu dispuneau de detectoare radar pentru spaţiul aerian. Era o extravaganţă de care nici una dintre ele nu avea nevoie. Ca urmare, singurele radare ce apăreau pe monitoarele Intruder-ului erau cele folosite la controlul de rutină al traficului aerian. Aparatura era foarte modernă. Unul dintre paradoxurilor puţin cunoscute ale tehnologiei radarelor este că aceste aparate noi şi moderne de fapt nu detectau avioanele, ci alte radare situate la bordul acestora. Orice avion din lume deţine o cutie neagră – denumire dată invariabil aparaturii electronice de la bordul avionului. Cutia neagră înregistrează recepţionarea unui semnal radar, la care răspunde cu propriile sale semnale, identificînd alte aparate şi comunicînd date relevante, marcate pe ecranele de control ale staţiilor radar – aflate de cele mai multe ori într-un aeroport – şi urmînd a fi utilizate de controlul aerian. Sistemul era mai ieftin şi mai eficient decît vechile radare, care detectau avioanele doar prin beep-uri, identitatea, direcţia şi viteza urmînd a fi determinate de personalul istovit aflat la sol. Ca o stranie notă de subsol la istoria tehnologiei, trebuia precizat că noul aparat reprezenta atît un progres, cît şi un pas înapoi.

În curînd, Intruder-ul pătrunse în zona de control aerian a Aeroportului Internaţional El Dorado de la marginea oraşului Bogota. Controlul radar de aici chemă prin radio Intruder-ul, de îndată ce codul său numeric apăru pe ecran.

– El Dorado, mesaj recepţionat, răspunse imediat comandantul Jensen. Aici Patru–Trei–Kilo. Sînt avionul 6 de transport Inter-America, decolat la Quito, cu destinaţia LAX. Altitudine trei-zero-zero, curs trei-cinci-zero, viteză patru-nouă-cinci. Terminat.

Controlorul verifică datele cu ajutorul radarului său, apoi răspunse în engleză – limba traficului aerian internaţional.

– Patru-Trei-Kilo, mesaj recepţionat. Nici un alt trafic aerian în zonă. Menţineţi cursul şi altitudinea. Terminat.

– Mesaj recepţionat. Mulţumesc, noapte bună!

Jensen închise radioul şi se adresă prin telefon colegului său.

– A mers uşor, nu? Acum, la treabă.

Pe scaunul din dreapta, situat ceva mai jos şi mai în spatele pilotului, ofiţerul de aviaţie marină deschise la rîndul său radioul, după ce activase trapa ascunsă în burta Intruder-ului.

Cu cincisprezece minute înainte de ora H, Larson luă telefonul celular şi formă numărul convenit.

– Cu señor Wagner, *por favor*.

– *Momento*, răspunse o voce şi Larson se întrebă cui îi aparţinea.

– Wagner la telefon, se auzi un alt glas cîteva clipe mai tîrziu. Cu cine vorbesc, vă rog?

Larson apucă celofanul de la pachetul de ţigări şi-l mototoli în dreptul receptorului, rostind în acelaşi timp cuvinte trunchiate, după care adăugă:

– Nu te aud bine, Carlos. Închid şi te sun din nou.

Larson apăsă pe butonul de închidere al telefonului. Numărul format fusese localizat undeva la limita sistemului celular.

– Bravo, îl felicită Clark. Wagner?

– Taică-său a fost sergent în *Allgemeine SS*. Lucra la Sobibor. A ieşit din armată la patruzeci şi şase de ani, s-a însurat cu o fată de prin partea locului şi s-a apucat de contrabandă. A murit înainte de a fi depistat de autorităţi. Vezi bine că aşchia nu sare departe de trunchi, comentă Larson. Carlos e un mare afemeiat. Îi place să maltrateze femeile înainte de-a se culca cu ele. Colegii de breaslă nu se prea dau în vînt după el, însă omul cunoaşte meserie.

– Semnal luminos la tabloul de bord! exclamă Clark.

Cinci minute mai tîrziu, răsună semnalul radio.

– Bravo Whiskey? Aici Zulu X – Ray. Trec pe recepţie.

– Zulu X–Ray, aici Bravo Whiskey. Recepționez pe frecvența cinci pe cinci. Trec pe recepție, răspunse imediat Larson.

Aparatul său era dintre cele folosite în controlul traficului aerian, putînd comunica pe ultrasunete.

– Aștept raportul vostru. Trec pe recepție.

– Ne aflăm la locul stabilit. Misiunea se desfășoară conform planului. Repet: misiunea se desfășoară conform planului.

– Mesaj recepționat: misiunea de desfășoară conform planului. Sîntem cu zece minute în întîrziere. Dați drumul la muzică.

Larson se întoarse către Clark.

– Încarc-o.

GLD-ul era deja pregătit. Clark răsuci butonul de pe poziția de oprire la cea de punere în funcțiune. GLD era denumirea prescurtată pentru indicator terestru cu laser. Conceput spre a fi utilizat de militari pe cîmpul de luptă, dispozitivul emitea un fascicul de raze laser infraroșii (deci invizibile) printr-un sistem complex de lentile. Sistemul laser era conectat la un senzor cu infraroșii, care-l informa pe operator unde anume țintea – în esență, o cătare telescopică. Talpă-Lată avea o remorcă acoperită cu fibră de sticlă, iar Clark își testă cătarea pe una dintre ferestrele acesteia, folosindu-se de butoanele pentru reglaj fin aflate pe trepied. Imediat apăru punctul laser. Clark își recalculă unghiul de tragere, profitînd de faptul că se găsea ceva mai sus decît ținta, și-și fixă cătarea în centrul acoperișului remorcii. Apoi puse în funcțiune videorecorderul conectat la GLD. Mahării de la Washington țineau cu orice preț să se împăuneze cu această lovitură.

– O.K., spuse el liniștit. Totul era gata.

– Am dat drumul la muzică și se aude foarte bine, comunică Larson prin radio.

Cortez conducea mașina la deal, după ce trecuse de un punct de control cu doi paznici care beau bere – după cum remarcă el cu dezgust. Drumul semăna cu cele știute încă din copilărie în

Cuba şi înainta destul de încet. Bineînţeles că tot pe el îl vor învinui pentru întîrziere.

Era prea uşor, îşi zise Jensen. Zbura la treizeci de mii de picioare pe o noapte senină, fără gloanţe sau proiectile de care să se ferească. Nici chiar testele de validare nu erau atît de simple.

– Am reperat-o, zise copilotul, privind prin lunetă.

Într-o noapte senină se putea vedea solul chiar de la o înălţime de nouă mii de metri – mai ales cînd dispuneai de-o aparatură valorînd milioane de dolari. Dispozitivul de identificare a ţintei şi multisenzorul de atac depistară punctul laser aflat încă la o depărtare de şaizeci de mile. Bineînţeles, era vorba de un fascicul modulat, semnalul său fiind cunoscut de TRAM. Acum obţinuseră identificarea sigură a ţintei.

– Zulu X–Ray confirmă: muzica se aude foarte bine, comunică prin radio Jensen. Apoi adăugă în interfon: Trecem la punctul doi din plan.

În compartimentul de muniţie, fu activat detectorul din vîrful bombei, care astfel localiză imediat punctul laser. Computerul de la bordul avionului înregistra în permanenţă poziţia, altitudinea, cursul şi viteza aparatului, ceea ce îngăduia copilotului să programeze poziţia ţintei cu o marjă de eroare de două sute de metri. Desigur, s-ar fi putut apropia mai mult, însă nu era nevoie. Lansarea bombei se făcea printr-un sistem automat, iar la această altitudine zona circumscrisă de laser în care trebuia aruncată bomba se întindea pe cîteva mile. Computerul luă în calcul toate aceste detalii, alegînd punctul optim de lansare din întreaga suprafaţă desemnată de laser.

Ochii lui Clark priveau acum prin cătarea GLD-ului. Sprijinit în coate, şedea astfel încît să nu atingă instrumentul cu nici

o altă parte a corpului, cu excepția sprîncenei lipite de garnitura de cauciuc a cătării.

– Sînt gata în orice moment, zise copilotul.

Jensen menținu Intruder-ul într-o poziție perfect orizontală, urmînd traiectoria electronică desemnată de diversele sisteme computerizate aflate la bord. De-acum, operațiunea înceta să mai depindă de mîna omului. Computerul transmise un semnal către ejector. În clipa următoare, bomba se desprinse din burta avionului.

Aparatul zvîcni puțin în sus, ușurat de o povară de peste cinci mii de kilograme.

– Îndepărtează-te. Îndepărtează-te, îl zori Jensen.

În sfîrșit, ajunsese. Cortez zări zidul. Mașina lui (va trebui să-și cumpere un Jeep, dacă tot urma să vină aici foarte des) derapa pe pietriș, dar peste cîteva momente va trece pe poartă și – dacă-și amintea bine – în interiorul domeniului era pavat. Probabil cu materialul rămas după construirea terasei de aterizare pentru elicopter, își zise el.

– S-a făcut, îi comunică Larson lui Clark.

Bomba cădea cu o viteză de cinci sute de noduri. Odată eliberată din burta avionului, forța de gravitație o propulsă vertical spre sol. Viteza de cădere se mări în aerul rarefiat, în timp ce detectorul se mișca sacadat, corectînd poziția. Detectorul era confecționat din fibră de sticlă și avea aspectul unui glonț cu vîrful rotund și aripioare. Cînd punctul cu laser spre care se îndrepta ieși din centrul zonei sale de vizibilitate, detectorul și aripioarele sale din plastic se mișcară în direcția potrivită, pînă cînd punctul fu readus acolo unde trebuia să se găsească. Pînă la sol mai rămîneau șase mii șapte sute de metri, iar microcipul din dispozitivul de ghidaj încerca să îndrepte bomba exact către țintă. Mai avea destulă vreme pentru a corecta eventualele erori.

Clark nu știa cu exactitate la ce să se aștepte. Trecuse prea mult timp de cînd ghidase un raid aerian și nu-și mai amintea toate detaliile. Cînd solicitai sprijinul aviației, de regulă nu prea aveai timp pentru mărunțișuri. Se trezi întrebîndu-se dacă va auzi un fluierat – nu ținea minte să-l fi auzit vreodată pe timpul serviciului militar. Nu-și lua ochii de la țintă, atent să nu atingă cumva GLD-ul, căci ar fi ratat totul. Lîngă camion se vedeau cîțiva bărbați. Unul își aprinse o țigară. Păreau să discute de una și de alta. Clark avea impresia că așteptarea dura chinuitor de mult. Cînd se întîmplă, impactul se produse fără nici un avertisment. Nici un fluierat. Absolut nimic.

Cortez simți o bufnitură, în clipa cînd roțile din față suiră pe asfalt.

Bomba GBU-15 cu ghidaj laser avea o marjă de eroare „garantată“ mai mică de trei metri, însă numai în condiții de luptă, astfel încît lansarea aceasta era o încercare mult mai ușoară. Bomba căzu la cîțiva centimetri de țintă, lovind prelata camionului. Spre deosebire de modelul anterior, acesta era detonat la impact. Cele două detonatoare – plasate unul în vîrf și unul în coadă – fură activate de un cip la interval de o microsecundă după ce detectorul lovi acoperișul din fibră de sticlă al camionului. Detonatoarele electronice puteau fi acționate la nevoie și pe cale mecanică. De data asta nu fusese nevoie să se recurgă la acest sistem, dar pînă și explozivele aveau nevoie de un timp ca să-și îndeplinească menirea, astfel încît bomba mai căzu aproape un metru înainte să se declanșeze procesul de detonare. Bomba abia străpunse prelata că încărcătura explozivă fu aprinsă de ambele detonatoare. De-acum totul se petrecu în cîteva fracțiuni de secundă. Încărcătura era Octol – un explozibil chimic foarte scump, utilizat și la detonarea armelor nucleare, cu o viteză de detonare de peste opt mii de metri pe secundă. Carcasa inflamabilă a bombei se volatiliză în cîteva microsecunde. Atunci gazul pus în libertate de explozie proiectă fragmente din camion în toate direcțiile – cu excepția celei verticale – după care urmă imediat o undă de șoc avînd puterea unei stînci prăvălite din vîrful muntelui.

Atît sfărîmăturile camionului, cît şi unda de şoc izbiră pereţii casei în mai puţin de o miime de secundă. Efectul e uşor de imaginat. Zidul se pulveriză, transformat în milioane de ţăndări cu viteza unor gloanţe ţîşnite dintr-o armă de foc. Restul undei de şoc desăvîrşi distrugerea casei. Sistemul nervos uman pur şi simplu nu avea capacitatea de-a reacţiona suficient de rapid pentru asemenea situaţii, astfel încît cei aflaţi în sala de conferinţe nici nu apucară să-şi dea seama că moartea lor era iminentă.

Senzorul luminos al GLD-ului căpătă culoarea albă (un alb uşor verzui). Clark se feri instinctiv, dar, luîndu-şi privirea de la cătare, dădu cu ochii de o flacără şi mai orbitoare în locul unde se găsea ţinta. Se aflau prea departe ca să audă şi bubuitura. Rareori se putea „vedea" sunetul – lucru posibil numai în cazul bombelor mari. Aerul comprimat al undei de şoc apărea ca un înspăimîntător zid alb, ce se extindea radial din punctul unde fusese camionul, înaintînd cu o viteză de peste trei sute de metri pe secundă. De-abia după vreo douăsprezece secunde ajunse zgomotul bubuiturii la urechile lui Larson şi Clark. Între timp, în sala de conferinţe nu mai rămăsese nici un supravieţuitor, iar vuietul undei de şoc părea ţipătul de agonie al unor suflete pierdute.

– Isuse, murmură Larson, împietrit de privelişte.

– Crezi c-ai pus destulă dinamită, frăţioare? întrebă Clark.

Era singurul lucru care-i trecuse prin minte, în efortul de a-şi stăpîni răsul. Fusese prima sa reacţie. Îşi lichidase destui duşmani, însă uciderea lor nu-i produsese nici un fel de bucurie. Acum însă, ţinta aleasă, precum şi metoda de atac, îl determinau să considere întreaga operaţiune ca pe o farsă reuşită. *Idiot ce sînt*. În clipa următoare, îşi veni în fire. „Farsa" lui costase vieţile a peste douăzeci de oameni, dintre care doar patru fuseseră pe lista neagră. Asta nu mai era de glumă. Brusc îi pieri orice chef de rîs. Era un profesionist, nu un psihopat.

Cortez ajunsese la mai puţin de două sute de metri de locul unde se produsese explozia, însă faptul că se găsea în vale îi salvase viaţa, cele mai multe sfărîmături zburîndu-i pe deasupra capului. Unda de şoc însă nu-l iertă, proiectîndu-i parbrizul în

plin obraz. Din fericire, acesta se sparse fără a se pulveriza în cioburi mărunte, rămînînd înțepenit în garnitura sa de polimeri. Mașina se răsturnă cu roțile în sus, dar Cortez reuși să iasă de sub ea încă înainte de-a conștientiza ceea ce tocmai văzuse. De-abia după vreo șase secunde îi trecu prin minte cuvîntul „explozie". Reacția sa fu mult mai rapidă decît cea a oamenilor de pază, dintre care cei mai mulți muriseră sau trăgeau să moară. Primul său impuls fu acela de a-și scoate pistolul, apropiindu-se de casă cu mare băgare de seamă.

Numai că nu se mai putea vorbi de nici o casă. Explozia îl asurzise, astfel încît nu auzea vaietele răniților. Cîțiva paznici umblau de colo-colo fără nici un rost, ținîndu-și armele pregătite... nici ei nu știau pentru ce. Cei ce se aflaseră mai departe de casă fuseseră cel mai puțin afectați. Forța exploziei izbise în primul rînd construcția, ferindu-i de consecințe, cu excepția sfărîmăturilor și fragmentelor de tot felul, purtătoare de moarte și ele.

– Bravo Whiskey, aici Zulu X–Ray. Aștept RDB.

RDB însemna raportul asupra distrugerilor cauzate de bombă. Larson apăsă pe butonul microfonului, pentru ultima comunicare.

– Mesaj recepționat. terminat.

Jensen închise din nou radioul.

– Știi, se aplecă el spre interfon, mi-aduc aminte că pe vremea cînd eram locotenent și navigam pe Mediterana la bordul lui *Kennedy*, noi ofițerii ne temeam să ne arătăm prin anumite cotloane ale navei, pentru că răcanii umblau cu droguri.

– Hm, răspunse copilotul. Blestematele astea de droguri. Fii liniștit, domnule căpitan. Nici o șansă să m-apuce mustrările de conștiința. Dacă la Casa Albă se zice că procedăm bine, înseamnă că așa și e.

– Mda, încuviință Jensen, după care se cufundă din nou în tăcere.

Avea să mențină cursul pînă cînd ieșea din zona de control a radarului de pe Aeroportul El Dorado, după care urma să cîrmească spre sud-vest, îndeptîndu-se spre *Ranger*. Într-adevăr, era o noapte frumoasă. Se întrebă cum decurgea exercițiul de apărare aeriană...

Cortez avea prea puțină experiență în materie de explozii și ciudățeniile urmînd unor asemenea evenimente erau cu totul noi pentru el. De pildă, în havuzul din fața casei apa continua să curgă, cablurile electrice care-l legau de *casa* rămăseseră neatinse, iar întrerupătorul aflat înăuntru nu fusese distrus în întregime. Își cufundă obrazul în apă, ca să-și limpezească gîndurile. Cînd scoase capul din bazin, se simțea aproape normal, cu excepția unui clește dureros în jurul tîmplelor.

În momentul cînd se produsese explozia, în curte se aflaseră cam douăsprezece mașini. Vreo șase dintre ele zăceau distruse, cu rezervoarele sparte. Ici și colo benzina mai ardea, aruncînd o lumină pîlpîitoare asupra scenei dezastrului. Elicopterul nou al lui Untiveros fusese proiectat în zid devenind un morman de fiare răsucite. Își făcură apariția alți cîțiva oameni alergînd dintr-un loc în altul. Cortez rămase acolo unde se afla, începînd să se gîndească.

Își aminti că văzuse un camion – unul cu niște roți gigantice – parcat chiar lîngă...

Se îndreptă într-acolo. Deși toată întinderea din jurul casei – reprezentînd o suprafață de vreo trei hectare – era presărată cu moloz, în apropierea fostei locuințe solul era curat. În aceeași clipă zări și craterul. Avea vreo doi metri adîncime și un diametru de șase metri.

O bombă.

Și încă una mare. Probabil de vreo mie de kilograme, își zise el, îndepărtîndu-se de groapă, în timp ce mintea sa începea să raționeze.

– Eu zic că nu-i nevoie să vedem mai mult, își dădu cu părerea Clark.

Mai aruncă o privire prin luneta GLD-ului, după care închise aparatul, strîngîndu-şi instrumentele în mai puţin de trei minute.

– Cine crezi că poate fi tipul de colo? întrebă Larson, punîndu-şi rucsacul şi înapoindu-i lui Clark Noctronul.

– Probabil cel care-a sosit mai tîrziu cu BMW-ul. Oare o fi vreun grangur?

– Habar n-am. Îl aranjăm şi pe ăsta cu prima ocazie.

– Aşa e, încuviinţă Clark, pornind primul pe cărarea ce cobora la vale.

Desigur, era mîna americanilor. Fără îndoială, CIA. Făcuseră niscaiva tranzacţii financiare, reuşind cumva să plaseze o tonă de explozibil în remorca acelui monstru pe roţi. Cortez nu se putu împiedica să nu admire măiestria loviturii. Fusese camionul lui Fernandez. Auzise despre el, dar nu-l văzuse niciodată. *Şi nici nu voi mai avea ocazia*, îşi spuse el. Fernandez ţinuse nespus de mult la camionul cel nou, parcîndu-l chiar în faţa... Asta trebuia să fie. Norocul fusese de partea americanilor. Toate bune şi frumoase, îşi zise Cortez, dar cum procedaseră? Bineînţeles că nu se implicaseră direct. Probabil că angajaseră pe cineva... Pe cine? Pe vreunul – nu, nu putea fi unul singur. Aici erau amestecaţi cel puţin patru-cinci membri ai organizaţiilor M-19 sau FARC...? Lucrurile se legau între ele. Să fi fost vorba de o lovitură indirectă? Probabil cu sprijinul cubanezilor sau al KGB-ului. Ţinînd cont de raporturile est-vest, oare chiar reuşise CIA să realizeze o astfel de colaborare? Puţin probabil, îşi spuse Felix. Şi totuşi, nu era exclus. Un atac frontal asupra unor înalţi funcţionari de stat ca cei pe care-i executase Cartelul era o realitate capabilă să genereze cele mai bizare alianţe.

Oare bomba fusese plasată aici printr-o simplă coincidenţă? Sau americanii aflaseră de întrunire?

Îi ajunseră la ureche glasuri venind dinspre mormanul de dărîmături care fusese altădată un castel. Paznicii căutau supravieţuitori. Cortez li se alătură. Aici locuise Untiveros împreună cu familia – soţia şi doi copii – precum şi un personal numărînd opt persoane, dacă nu mai mulţi. Probabil că îi trata

ca pe niște slugi, își zise Cortez. Așa făceau toți șefii Cartelului. Cine știe, poate că unuia dintre el îi sărise muștarul (Untiveros s-o fi dat la fiica lui). Toți capii aveau obiceiul ăsta. *Droit de seigneur.* O expresie franțuzească, al cărei sens îl cunoșteau toți șefii Cartelului. Imbecilii, se înfurie Cortez. Oare trebuiau să se preteze la toate blestemățiile?

Paznicii scormoneau printre dărîmături. Ar fi fost de mirare să mai descopere vreun supraviețuitor. Cortez începu să-și recapete treptat auzul. Deslușí țipetele ascuțite ale unui nefericit îngropat sub mormanul de moloz. Se întrebă care era bilanțul victimelor. Poate... Da. Se răsuci pe călcîie și se întoarse la BMW-ul rămas cu roțile în aer. Din rezervor se prelingea un firicel de benzină. Cortez vîrî mîna pe geam și scoase telefonul celular. Se îndepărtă la vreo douzeci de metri de mașină și abia după aceea apăsă pe butonul telefonului.

– *Jefe*, sînt eu, Cortez. Aici a avut loc o explozie.

Ce ironie, își spuse Ritter. Prima confirmare a faptului că misiunea fusese îndeplinită cu succes îi venise printr-o altă convorbire interceptată de CAPER. Vestea cea mare – îl anunțaseră băieții de la ANS – era că acum aveau înregistrată vocea lui Cortez. Ca atare, șansele de a-l depista creșteau simțitor. Oricum, tot mai bine decît nimic, reflectă Ritter, primind pentru a doua oară în ziua aceea vizita amiralului Cutter.

– Cortez ne-a scăpat, îi comunică Ritter amiralului. În schimb, i-am aranjat pe d'Alejandro, pe Fernandez, pe Wagner și pe Untiveros, la care se adaugă obișnuitele „pierderi colaterale".

– Mai exact?

Ritter privi din nou fotografia casei, așa cum fusese luată din satelit. Avea nevoie de încă una pentru a putea evalua distrugerile.

– Mai exact, acolo existau și oameni de pază, dintre care probabil c-au fost uciși o bună parte. Din păcate, printre victime se numără și familia lui Untiveros – soția și copiii – precum și cîțiva servitori ai casei.

Cutter sări în picioare.

– Despre asta n-ai pomenit nimic. Parcă era vorba doar de o operaţie chirurgicală de eliminare a capilor.

Ritter ridică privirea, vădit iritat.

– *Pentru numele lui Dumnezeu, Jimmy!* La ce dracu' te aşteptai? Eşti ofiţer de Marină, nu? Chiar n-ai învăţat pînă acum că *întotdeauna* cad victime şi oameni nevinovaţi? Ai uitat c-a fost lansată o bombă? Nu poţi face operaţii chirurgicale folosindu-te de bombe – indiferent ce părere au „experţii". Fii şi tu o dată realist.

Nici lui Ritter nu-i făcea plăcere să ştie că pieriseră şi oameni nevinovaţi, însă acesta era preţul reuşitei – fapt pe care membrii Cartelului îl înţelegeau prea bine.

– Dar l-am asigurat pe preşedinte...

– Preşedintele m-a asigurat la rîndul lui că am permisiunea să vînez ce şi cît îmi place. Eu răspund de operaţiune, sper că n-ai uitat.

– Totuşi, nu aşa trebuiau să se petreacă lucrurile. Ce se întîmplă dacă află presa? Ăsta-i asasinat cu sînge rece.

– Vrei să spui c-ar fi cu totul altceva decît lichidarea traficanţilor şi a oamenilor lor? Aia nu-i tot crimă? Sau ar fi fost, dacă preşedintele nu ne-ar fi precizat că trebuie să lucrăm fără mănuşi. Ziceai că e vorba de un război. Preşedintele ne-a spus limpede să ne comportăm ca la război. Asta am şi făcut. Îmi pare rău c-au murit oameni nevinovaţi, dar ce dracu'! Aşa se întîmplă întotdeauna. De-ar exista o cale de-a sfîrşi cu javrele fără a sacrifica şi vieţi inocente, am urma-o pe aceea. Însă, din păcate, nu există.

Ritter era de-a dreptul uluit. Avea de-a face cu un ofiţer de carieră. Curmarea de vieţi omeneşti constituia o parte a meseriei lui. Sigur, îşi spuse el, Cutter petrecuse cei mai mulţi ani din viaţă în biroul său din Pentagon şi nu prea avusese ocazia să vadă sînge după ce învăţase să se bărbierească. Un pisoi miorlăit, ascuns într-o blană vărgată de tigru. Ba nu, se corectă Ritter. Un pisoi şi-atît. Purtase uniforma vreme de treizeci de ani şi uitase că armele reale ucideau cu mai puţină precizie decît acelea de la

cinematograf. Halal ofițer de carieră! Uite cine-l sfătuia pe președinte în problemele de securitate națională. Grozavă treabă.

– Să-ți spun ceva, domnule amiral. Dacă nu vei sufla o vorbă presei, nici de la mine nu vor afla nimic. Iată textul interceptării. Cortez crede c-a fost o bombă ascunsă într-o mașină. Probabil că Clark a reușit înscenarea conform planului.

– Dar ce se întîmplă dacă poliția locală declanșează o anchetă?

– În primul rînd, nu știu dacă poliția locală va avea voie să-și vîre nasul aici. În al doilea rînd, ce te face să crezi că dispune de suficiente elemente ca să descopere adevărul? Mi-am dat toată silința ca atentatul să pară a fi fost provocat de o mașină-capcană și, după toate aparențele, Cortez a înghițit momeala. În al treilea rînd, de unde ești așa de sigur că poliția se va sinchisi de toată tărășenia?

– Dar presa?

– Ai o idee fixă cu presa. Dumneata ești cel care-ai susținut să le plătim nemernicilor cu aceeași monedă. Acum te-ai răzgîndit? Află că-i prea tîrziu, replică scîrbit Ritter.

Fusese cea mai izbutită operațiune realizată de departamentul său de ani de zile încoace și iată că individul care venise cu ideea se scăpa în nădragi de frică.

Amiralul Cutter era prea puțin atent la reproșurile lui Ritter ca să-și iasă din fire. Îi făgăduise președintelui o „operație chirugicală“ de extirpare a asasinilor lui Jacobs și ai escortei lui. Nu luase în calcul eventuala moarte a unor nevinovați. Mai grav decît atît: aceeași greșeală o comisese și președintele.

Chavez se afla prea departe spre sud ca să audă explozia. Echipa sa încercuise o altă rafinărie. Bineînțeles, la fiecare dintre punctele de rafinare se lucra în schimburi. Sub ochii lui Chavez, doi bărbați tocmai ridicau cada portabilă, supravegheați de cîțiva indivizi înarmați. Sergentul auzea icnetele și gîfîiturile altora care suiau povîrnișul muntelui. Îndată apărură patru țărani, ducînd în ranițe bidoane cu acid. Și aceștia erau însoțiți de doi paznici cu puști.

Probabil că vestea atacului precedent încă nu ajunsese pînă la ei. Chavez era convins că isprava echipei sale din noaptea trecută îi va determina pe țărani să nu-și mai cîștige pîinea prin astfel de mijloace. Lui Ding nu-i trecea prin minte că sărmanii oameni erau siliți să înfrunte riscul numai pentru a-și hrăni familiile.

Zece minute mai tîrziu, cel de-al treilea schimb, alcătuit din șase lucrători, aduse frunzele de coca sub supravegherea altor cinci paznici înarmați. Muncitorii, fiecare cu găleți în mînă, coborîră la pîrîul din apropiere, după apă. Șeful pazei ordonă ca doi dintre oamenii săi să meargă să patruleze prin pădure. Din nefericire, unul dintre ei porni direct către grupul de asalt, aflat la numai cincizeci de metri depărtare.

– Hopa, murmură Vega.

Chavez transmise prin radio semnale lungi, însemnînd pericol iminent.

Îl văd, răspunse căpitanul prin alte două semnale lungi, urmate de încă trei: *Fiți pregătiți*.

Oso își luă automatul, ridicîndu-i piedica. *Poate că vor reuși să-l lichideze fără zgomot*, se rugă în gînd Chavez.

Muncitorii cu gălețile tocmai se întorceau de la pîrîu, cînd sergentul auzi un strigăt undeva spre stînga. Paznicii cu puști reacționaseră instantaneu. În aceeași clipă începu să tragă și Vega.

Împușcăturile venite pe neașteptate dintr-o altă direcție îi derutară pe paznici, care însă se comportară ca orice om avînd în mînă o armă automată, adică începînd să tragă în toate părțile.

– Rahat, mîrîi Ingeles, azvîrlindu-și grenada înspre obiectiv.

Grenada ateriză printre bidoane, unde explodă, împroșcînd pe toți cei din preajmă cu acid sulfuric. Gloanțele zburau în toate direcțiile, oamenii se prăbușeau la pămînt, dar situația era prea tulbure și ieșită de sub control ca soldații să-și poată da seama ce se întîmpla. Cîteva secunde mai tîrziu, împușcăturile încetară. Nu mai rămăsese nimeni în picioare. Imediat își făcu apariția

grupul de asalt, iar Chavez coborî în fugă panta, ajungîndu-i din urmă. Numără cadavrele, descoperind că lipseau trei oameni.

– Guerra, Chavez! După ei! ordonă căpitanul Ramirez.

Nici nu mai fu nevoie să adauge: *Lichidați-i!*

Guerra se poticni de unul ascuns în desiș și-l ucise pe loc. Chavez porni prin pădure. Nu vedea și nu auzea nimic. Găsi pîrîul și o găleată, la vreo trei sute de metri de obiectiv. Dacă oamenii s-ar fi aflat acolo în momentul cînd începuseră împușcăturile, însemna că aveau un avans de patru-cinci minute pe un teren pe care-l cunoșteau ca-n palmă. Amîndoi soldații pierdură o jumătate de ceas alergînd de colo-colo, stînd la pîndă, privind și ascultînd. Însă nici urmă de cei doi.

Asta nu era nimic pe lîngă vestea pe care le-o comunicaseră camarazii de îndată ce reveniră la obiectiv. Unul dintre oamenii lor murise: un paznic își descărcase arma în pieptul lui Rocha, ucigîndu-l pe loc. Cu toții rămaseră tăcuți.

Și Jackson era furios. Forțele agresorului îl învinseseră. Avioanele de luptă de pe *Ranger* nu se descurcaseră. Schema sa tactică dăduse greș atunci cînd una dintre escadrile apucase pe o rută greșită și ceea ce ar fi trebuit să fie o cursă întinsă cu mare măiestrie se transformase într-un culoar prin care „rușii" se putuseră infiltra, ajungînd suficient de aproape de portavion cît să-și poată lansa proiectilele. Faptul fusese supărător și complet neașteptat. Nu avusese destul timp la dispoziție ca să elaboreze o nouă stratagemă, deși poate că ar fi trebuit să regîndească o parte din schema tactică. Faptul că planul funcționase pe simulator nu însemna că era perfect, își spuse Jackson. Continuă să fixeze cu privirea ecranul radarului, încercînd să-și amintească principalele obiective ale strategiei și modul în care fuseseră îndeplinite. În timp ce privea, pe ecran reapăru un singur semnal luminos, îndreptîndu-se spre sud, în direcția portavionului. Tot întrebîndu-se cine putea fi, începu să-și pregătească aparatul Hawkeye pentru aterizare.

E-2C atinse puntea după toate regulile artei și se deplasă înainte, eliberînd pista pentru alte avioane. Robby coborî la țanc ca să asiste la următoarea aterizare. Era un Intruder – același pe

care-l zărise înainte de-a sui la bordul Hawkeye-ului cu cîteva ore mai devreme. Aparatul personal al comandantului de escadrilă, observă Robby, cel care zburase în direcţia plajei. Dar nu asta conta. Comandantul Jackson porni imediat spre biroul CAG, ca să-şi redacteze raportul.

Comandantul Jensen se îndepărtă de pista de aterizare. Aripile Intruder-ului se pliară, ca să ocupe cît mai puţin spaţiu în timp ce se deplasa spre locul de parcare. Cînd coborî, însoţit de copilot, un căpitan de aviaţie îi aştepta. Deja scosese caseta video din compartimentul ei, aflat în lăcaşul instrumentelor de bord. O înmînă comandantului escadrilei, conducîndu-l pe acesta în afara pistei. Tehnicianul de întreţinere îi aştepta, iar Jensen îi întinse banda.

– Patru-zero, aşa a zis tipul, raportă pilotul.

Jensen îşi văzu de drum.

Tehnicianul de întreţinere duse caseta în cabina sa, unde o puse într-un container de metal prevăzut cu o încuietoare. Sigilă containerul cu bandă multicoloră şi lipi pe ambele faţete cîte o etichetă pe care scria STRICT SECRET. Aşeză containerul într-un altul, pe care-l duse într-un compartiment de la nivelul 0-3. Peste treizeci de minute era programat să decoleze un avion. Containerul trebuia să fie transportat în Panama, acolo urmînd să fie dat în grija unui funcţionar al Agenţiei, care va zbura la Baza Aeriană Andrews ca să-l predea apoi la Langley.

Disputa

Serviciile de informaţii se mîndresc că obţin date mergînd progresiv şi rapid de la punctul A la punctele B, C, D şi aşa mai departe. În cazul unor informaţii strict secrete sau care pot fi culese doar pe căi ocolite, sistemul este foarte eficient. Însă atunci cînd este vorba despre date la care are acces oricine, serviciile de informaţii rămîn cu mult în urma canalelor de ştiri – de unde şi pasiunea specialiştilor americani în informaţii (şi probabil că nu numai a lor) pentru canalul de ştiri al lui Ted Turner, difuzat de televiziunea prin cablu.

Ca urmare, Ryan nu fu surprins să constate că în prima referire la explozia produsă la sud de Medellín se preciza că informaţia fusese preluată de la CNN şi alte servicii de ştiri. La Mons era ora micului dejun. Biroul lui Ryan se afla în aripa VIP-urilor americane din complexul NATO, avînd acces la serviciul prin satelit al CNN. Goli pe jumătate prima ceaşcă de cafea, apoi deschise televizorul, chiar cînd era înfăţişată o fotografie luată fără îndoială dintr-un elicopter, în condiţii de lumină relativă. Sub fotografie era scriş: „Medellín, Columbia".

– Dumnezeule, rosti Jack, punînd ceaşca pe masă.

Elicopterul nu se apropiase prea mult, probabil de teamă să nu tragă asupra lui vreunul dintre oamenii care mişunau dedesubt, însă fotografia era suficient de clară. Ceea ce cîndva fusese o casă solidă ca o fortăreaţă se preschimbase într-un

morman de moloz, lîngă care se vedea o groapă uriaşă, ca un crater. Acesta din urmă era un indiciu dincolo de orice dubiu. Ryan se gîndi la un *automobil-capcană* încă înainte de a-l auzi pe reporter făcînd aceeaşi apreciere. Asta însemna că Agenţia nu avea nici un amestec. Jack nu se mai îndoia cîtuşi de puţin. Automobilele-capcană nu făceau parte din stilul de lucru al americanilor. Americanii preferau un singur glonţ bine ţintit. Focul de precizie reprezenta de altfel o invenţie de-a lor.

Gîndindu-se mai bine, îşi schimbă părerea. În primul rînd, Agenţia probabil că deja îi ţinea sub supraveghere pe şefii Cartelului – iar CIA se pricepea la aşa ceva ca nimeni alta. Pe de altă parte, dacă se iniţiase o acţiune de urmărire, ştirea ar fi trebuit să ajungă la urechile lui prin canalele Agenţiei, nu printr-un buletin TV. Ceva nu era în regulă.

Cum sunau cuvintele lui Sir Basil? *Oricare ar fi răspunsul nostru, nu mă îndoiesc că va fi cel corect. Oare asta ce însemna?* În ultimii ani „jocul" informaţiilor devenise destul de civilizat. Prin anii '50 răsturnarea de guverne fusese o modalitate tipică de promovare a politicii naţionale. Asasinatele erau rare, însă rămîneau o alternativă reală, în comparaţie cu exerciţiile de „gimnastică" ale musculaturii diplomatice. În cazul CIA, eşecul de la Bay of Pigs şi reacţia ostilă a presei faţă de unele operaţiuni din Vietnam – unde, la urma urmei, se desfăşurase un război, iar războaiele erau în esenţă cel puţin violente – pusese în mare măsură capăt unor astfel de practici. Pînă şi KGB-ul se implica acum rareori în „treburi umede" – expresie rusească de prin anii '30, făcînd aluzie la mîinile mînjite de sînge – preferînd să lase asemenea iniţiative pe mîna unor sateliţi ca bulgarii sau, şi mai frecvent, pe seama grupărilor teroriste, care ocazional preluau misiunile mai murdare, primind în schimb arme şi pregătire militară. Lucru demn de reţinut, chiar şi aceste obiceiuri erau pe cale de dispariţie. În mod pardoxal, Ryan considera că din cînd în cînd asemenea acţiuni drastice erau totuşi necesare – cu atît mai mult acum, cînd omenirea începea treptat să renunţe la războiul deschis în favoarea unei lupte ascunse, bazată pe terorism de stat şi conflicte latente. „Operaţiunile speciale" ofereau o alternativă

reală și semicivilizată la formele de violență organizată și destructivă, asociată cu forța armelor convenționale. *Dacă războiul nu era crimă autorizată și comisă la scară industrială, atunci nu era oare mai uman să recurgi la violență în mod discret și selectiv?*

Iată o problemă etică la care nu ținea neapărat să mediteze chiar în timpul micului dejun. Și totuși, ce era bine și ce era rău la acest nivel? se întrebă Ryan. Legea, etica și religia acceptă faptul că un soldat care ucide în război nu poate fi considerat un criminal. Dar asta conduce logic la o altă întrebare: Ce e războiul? Cu o generație în urmă, răspunsul fusese foarte simplu. Statele aflate în conflict își adunau armatele și flotele, trimițîndu-le să se lupte pentru un motiv sau altul (de regulă, ulterior reieșea că ar fi existat și o soluție pașnică) – fapt considerat normal din punctul de vedere al moralei. Dar ideea de război era pe cale să se schimbe. Cine decidea ce era războiul? Statele naționale. Prin urmare, putea un stat național să determine care erau interesele sale vitale și să acționeze în consecință? Atunci cum rămînea cu terorismul? Cu ani în urmă, cînd el însuși fusese ținta unor atacuri teroriste, Ryan definise terorismul ca pe o formă modernă de piraterie, cei ce-l practicau fiind dușmanii întregii omeniri. Așadar, din punct de vedere istoric, situația conflictuală prezenta caracteristicile unui pseudo război, în care nu puteau fi implicate direct forțe militare.

Dar traficul internațional de droguri? Era un delict civil pasibil de pedeapsa prevăzută de lege? Ce se întîmpla în cazul cînd traficanții reușeau să supună o națiune, subordonînd-o intereselor lor comerciale? Națiunea cu pricina devenea dușmanul comun al omenirii, ca și pirații de odinioară?

– La dracu'! se înfurie Ryan.

Nu știa ce spunea legea. Deși de profesie istoric, își dădea seama că studiile făcute nu-i erau de nici un folos. Unica sa experiență de luptă împotriva traficului de stupefiante fusese în serviciul unui puternic stat național. Acesta purtase un război „real" pentru „dreptul" de-a vinde opiu unei alte țări, al cărei guvern se împotrivea, dar care pierduse războiul și o dată cu el

dreptul de a-şi proteja cetăţenii împotriva consumului ilegal de droguri.

Un precedent neplăcut.

Educaţia îl silea să-şi caute o justificare. Jack era un om care credea că Binele şi Răul existau cu adevărat, ca valori reale şi distincte. Dar, întrucît textele de lege nu-i ofereau întotdeauna un răspuns, trebuia să caute soluţii în altă parte. Ca părinte, îi ura pe traficanţi. Cine-i putea garanta că într-o bună zi copiii săi nu vor fi tentaţi să încerce drogurile alea blestemate? Nu era de datoria lui să-şi apere copiii? În calitate de reprezentant al serviciilor de informaţii ale ţării sale, nu se cuvenea să-şi extindă atribuţiile protectoare asupra tuturor copiilor americani? Dar dacă inamicul ar lansa o provocare directă Statelor Unite? Atunci s-ar schimba oare legile jocului? În cazul terorismului, reuşise să afle un răspuns: o astfel de provocare lansată unui stat naţional implica riscuri enorme. Statele naţionale ca SUA dispuneau de forţe aproape inimaginabile. Aveau oameni în uniformă, a căror pregătire consta numai în a-şi ucide semenii. Puteau produce uneltele înspăimîntătoare ale acestei arte, de la arme capabile să trimită un glonţ în pieptul cuiva de la o depărtare de o mie de metri pînă la dispozitive putînd să arunce o bombă de o mie de kilograme pe fereastra unui dormitor...

– Isuse.

Răsunară cîteva ciocănituri în uşă. În prag se ivi unul dintre secretarii lui sir Basil, care-i înmînă lui Ryan un plic şi dispăru.

Cînd ajungi acasă, comunică-i lui Bob că s-a făcut o treabă bună. Bas.

Jack împături biletul, punîndu-l la loc în plic, şi strecură mesajul în buzunarul hainei. Ryan nu se îndoia de propria sa corectitudine. Acum iată că trebuia să decidă dacă se procedase bine sau nu. Curînd îşi dădu seama că era mult mai uşor să se pronunţe atunci cînd hotărîrile aparţineau altora.

Bineînţeles că trebuiau să facă ceva. Ramirez dădu fiecăruia cîte o însărcinare. Cu cît îşi găseau mai mult de lucru, cu atît se gîndeau mai puţin. Era necesar să şteargă orice urmă a prezenţei

lor acolo. Să-l îngroape pe Rocha. La momentul cuvenit (dacă acesta va sosi vreodată), familia lui (în caz că avea vreuna) avea să primească un sicriu metalic sigilat, conţinînd şaptezeci şi cinci de kilograme de balast, în locul trupului rămas pe alte meleaguri. Chavez şi Vega se ocupară de groapă. Săpară pînă la obişnuita adîncime de 1,80 metri, deloc încîntaţi că urmau să-şi abandoneze astfel unul dintre camarazi. Exista şi şansa ca cineva să se poată întoarce spre a-i recupera rămăşiţele pămînteşti, însă nici unul, nici celălalt nu trăgeau prea mari nădejdi că acest lucru se va întîmpla vreodată. Deşi încorporaţi în armată pe timp de pace, amîndoi erau familiarizaţi cu moartea. Chavez îşi amintea de cei doi tineri din Coreea, precum şi de alţii ucişi în timpul pregătirii militare în accidente de elicopter şi multe altele. Viaţa unui soldat era pusă în primejdie chiar şi cînd nu mergea la război. Chavez şi Vega îşi tot repetau că moartea camaradului lor fusese ceva accidental, însă ştiau că alta era realitatea. Rocha murise la datorie, în slujba unei ţări pe care se oferise s-o apere ca voluntar şi a cărei uniformă o purtase cu mîndrie. Îşi cunoscuse şansele, îşi asumase riscul ca un bărbat adevărat, iar acum rămînea să putrezească pe pămînt străin.

Chavez era conştient că fusese o prostie să-şi închipuie că aşa ceva nu se putea întîmpla. Surpriza era faptul că Rocha – de altfel ca toţi ceilalţi – fusese un bun profesionist, inteligent, călit, priceput la arme, ştiind să se furişeze prin pădure, într-un cuvînt, un soldat inimos şi de meserie, căruia îi plăcuse cu adevărat ideea de a-i vîna pe traficanţi, deşi din motive pe care nu le destăinuise nimănui. Paradoxal, această constatare îl consolă oarecum pe Chavez. Rocha căzuse la datorie. Ding socotea că nimeni nu şi-ar fi dorit un epitaf mai frumos. Sfîrşind de săpat groapa, cei doi soldaţi coborîră cu grijă trupul neînsufleţit, iar apoi căpitanul Ramirez rosti cîteva cuvinte de adio şi fiecare azvîrli deasupra cîte un pumn de ţărînă. Ca de obicei, Olivero pulveriză pe mormînt gaz lacrimogen CS, spre a împiedica fiarele sălbatice să dezgroape cadavrul, după care astupară groapa, nivelînd pămîntul astfel încît să nu se mai cunoască

nimic. Totuşi, Ramirez îşi luă cîteva repere, în eventualitatea că cineva se va întoarce vreodată să-i recupereze osemintele. Se făcuse ora de plecare.

Porniră îndată după ivirea zorilor, îndreptîndu-se către altă bază, aflată la cinci mile de cea pe care Rocha rămase s-o păzească singur. Ramirez intenţiona să-şi lase oamenii să-şi refacă forţele şi cît mai curînd să-i conducă în următoarea misiune. Mai bine să-i pună la treabă decît să-i vadă gîndind prea mult. Aşa scria în manualul de instrucţie.

La fel ca şi o navă de război, un portavion reprezintă o comunitate. Este căminul a poate şase mii de oameni, avînd propriul său spital, un centru comercial, biserică şi sinagogă, poliţie, videoclub, ba chiar şi propriul ziar, precum şi o reţea de televiziune. Personalul munceşte din greu, iar serviciile puse la dispoziţia sa sînt pe deplin meritate. Mai mult decît atît, se constatase că marinarii lucrau cu mai mare tragere de inimă atunci cînd dispuneau de aceste înlesniri.

Robby Jackson se dădu jos din pat, făcu un duş ca în fiecare dimineaţă, iar apoi se duse la careul ofiţerilor ca să-şi bea cafeaua. În ziua aceea urma să ia micul dejun împreună cu căpitanul, dar mai înainte voia să se dezmeticească. În colţul încăperii se afla un televizor în faţa căruia ofiţerii se adunaseră la fel ca acasă şi pentru aceleaşi motive. Majoritatea americanilor îşi începeau ziua ascultînd ştirile transmise de televiziune. În cazul postului TV de la bordul portavionului, crainicul nu primea o jumătate de milion de dolari pe an şi nici nu era nevoit să se machieze pentru camera de luat vederi. În schimb, trebuia să-şi redacteze singur ştirile.

– Aseară, în jurul orei nouă – ora 21.00 pe *Ranger* – o explozie a distrus locuinţa unui anume Esteban Untiveros, unul dintre vîrfurile Cartelului Medellín. Se pare că nu se bucura de simpatia tuturor celor pe care-i socotea prieteni. Din informaţiile primite la redacţie reiese că o bombă aflată într-un automobil-capcană i-a transformat reşedinţa într-un morman de dărîmături,

ucigîndu-i pe toţi cei ce se găseau acolo. Şi acum, ştiri interne. Prima dintre convenţiile politice din această vară va avea loc săptămîna viitoare la Chicago. Guvernatorul J. Robert Fowler, principalul candidat pe lista electorală a partidului său, nu a întrunit majoritatea din cauza a o sută de voturi contra. Guvernatorul urmează să se întîlnească astăzi cu reprezentanţi ai...

Jackson întoarse capul, aruncînd o privire de jur împrejur. La vreo cîţiva metri de el se găsea comandantul Jensen, care tocmai arăta spre televizor, murmurînd o glumă la urechea unuia dintre oamenii săi. Acesta îşi ascunse zîmbetul în ceaşca de cafea, fără a da nici un răspuns.

Deodată, în mintea lui Robby se făcu lumină.

Exerciţiul de vînătoare.

Tehnicianul cel tacitum.

Avionul A-6E care pornise către plajă, stabilindu-şi cursul la unu-unu-cinci în direcţia statului Ecuador şi care revenise la bordul portavionului *Ranger* din direcţia doi-zero-cinci. Cea de-a treia latură a triunghiului trebuia (sau se poate) să fi fost... Columbia.

Ştirea pomenea de un automobil-capcană.

O bombă cu o carcasă inflamabilă. O bombă inteligentă şi cu o carcasă inflamabilă, se corectă comandantul Jackson.

Ei, să fie-a dracului!

Treaba era nostimă de-a binelea, şi asta din mai multe puncte de vedere. Uciderea unui traficant de droguri nu-i dădea cine ştie ce mustrări de conştiinţă. La naiba! Se întrebă de ce nu doborîseră pur şi simplu avioanele care transportau droguri. Toată pălăvrăgeala despre ameninţarea la adresa securităţii naţionale şi despre cei care purtau un război chimic împotriva Statelor Unite... Atunci de ce nu şi un „exerciţiu de vînătoare" real? Unde mai puneai că nu se mai cheltuiau nici bani pe ţintele teleghidate? Nu exista coleg de-al lui căruia să nu-i surîdă perspectiva de-a lichida vreo cîţiva traficanţi. Duşmanii erau acolo unde-i descopereai – cu alte cuvinte, acolo unde ţi-i arăta Comandamentul Suprem – iar meseria comandantului Robert

Jefferson Jackson era tocmai combaterea duşmanilor ţării. Să-i aranjezi pe traficanţi cu ajutorul unei bombe inteligente, lăsînd totodată impresia că ar fi fost vorba de cu totul altceva, era o lovitură de maestru.

Şi mai nostim i se părea faptul că bănuia întrucîtva ce se întîmplase. Asta era necazul cu secretele: nu se puteau păstra cu nici un chip. Într-un fel sau altul, tot ieşeau la iveală. Bineînţeles, nu va sufla o vorbă. Ceea ce regreta din adîncul sufletului.

La urma urmei, de ce şi-ar bate capul să păstreze taina? se întrebă Robby. Modul în care traficanţii îl asasinaseră pe directorul FBI fusese de fapt o declaraţie de război. De ce n-ar declara deschis şi americanii: *V-o plătim noi, n-aveţi grijă!* Şi încă într-un an electoral. Se întîmplase vreodată ca poporul american să nu-şi sprijine preşedintele atunci cînd acesta proclamase necesitatea de-a prinde nişte răufăcători?

Însă meseria lui Jackson nu era politica. Sosise momentul să-l întîlnească pe căpitanul navei. Două minute mai tîrziu se prezentă la cabina acestuia. Marinarul de pază îi deschise uşa. Robby îl găsi pe căpitan citind depeşele primite la bord.

– Nu-ţi vine bine uniforma, zise cu asprime căpitanul.

– Poftim? Iertaţi-mă, domnule căpitan...

Robby încremeni în loc, uitîndu-se să vadă dacă-şi încheiase fermoarul.

– Citeşte.

Căpitanul portavionului *Ranger* se ridică de pe scaun şi-i întinse un mesaj.

– Tocmai ai fost avansat, Robby... scuză-mă. Domnule căpitan Jackson. Felicitări, Rob. Pare a fi un început de zi mai bun decît cafeaua, ce zici?

– Vă mulţumesc, domnule.

– Ei, şi-acum să ne apucăm să punem în aplicare tactica dumitale pentru avioanele de luptă...

– Da, domnule.

– Ritchie.

– Bine, Ritchie.

– Pe punte și de față cu ceilalți continuă să-mi spui „domnule“, sublinie căpitanul.

Ofițerii proaspăt avansați erau de fiecare dată ținta unor glume. În plus, trebuia și să dea de băut.

Echipele de televiziune își făcură apariția încă de la prima oră. Și ele reușiseră abia cu greu să urce pînă la fosta locuință a lui Untiveros. Poliția sosise la fața locului cu mult înainte, însă nici unui reporter nu-i veni în minte întrebarea dacă nu cumva polițiștii prezenți acolo erau dintre cei cumpărați. Purtau uniformă, pistoale și păreau să-și ia în serios îndatoririle. Sub supravegherea lui Cortez, adevărata căutare a supraviețuitorilor se încheiase deja. Cele două persoane găsite în viață sub dărîmături fuseseră evacuate, împreună cu majoritatea oamenilor de pază și a armelor de foc. În Columbia paznicii nu erau ceva neobișnuit, în schimb armele automate și mitralierele, da. Bineînțeles, Cortez avusese grijă să dispară înaintea sosirii echipelor de televiziune. În clipa cînd acestea începură filmarea, cercetările poliției erau în plină desfășurare. O parte din posturile de televiziune puteau transmite direct, prin satelit, deși una dintre mașini, care transporta stația de recepție terestră, nu reușise să urce panta.

Cea mai ușoară parte a căutărilor, înregistrată cu avînt pentru posteritate de către camerele portabile, începuse în fosta sală de conferințe – în prezent, un morman de pietre măsurînd aproape un metru. Cel mai mare fragment de corp omenesc aparținînd cuiva din Comitetul de Producție (informația nefiind comunicată reporterilor) fusese o gambă, rămasă intactă ca prin minune, respectiv porțiunea de sub genunchiul drept pînă la un pantof cu șiretul încă înnodat. Ulterior, această rămășiță avea să fie identificată ca aparținîndu-i lui Carlos Wagner. Soția și copiii lui Untiveros fuseseră surprinși de explozie în celălalt capăt al casei, unde vizionau un film pe casetă. Aparatul video, rămas în priză și cu butonul apăsat pe PLAY, fu descoperit chiar lîngă victime. O cameră TV filmă un bărbat (om de pază, pentru

moment fără arma sa AK-47) cărînd trupul inert și însîngerat al unui copil mort pînă la ambulanță.

– Ah, Dumnezeule! exclamă președintele, cu ochii la unul dintre televizoarele aflate în Biroul Oval. Dacă descoperă cineva...

– Domnule președinte, am mai avut probleme din astea, îndrăzni Cutter. Bombardarea Libiei în timpul administrației Reagan, raidurile aeriene deasupra Libanului și...

– Și de fiecare dată ne-au trecut toate sudorile! Nimănui nu-i pasă de motivele noastre, singurul lucru care-i interesează e că am ucis oameni nevinovați. Isuse, Jim! Ai văzut și tu copilul! Acum ce-o să spunem? Ne pare rău, dar a avut ghinionul să se afle acolo unde nu trebuia!

– Se presupune că proprietarul casei se număra printre membrii Cartelului Medellín, tocmai explica reporterul. Totuși, poliția locală ne informează că respectivul nu a fost niciodată acuzat oficial de vreo infracțiune și...

Reporterul tăcu preț de vreo cîteva secunde, deși se găsea în fața camerei TV.

– Ați văzut și dumneavoastră ce s-a întîmplat cu soția și copiii lui în urma exploziei automobilului-capcană.

– Bună treabă, n-am ce zice, mîrîi președintele.

Ridică telecomanda și închise aparatul.

– Ticăloșii ăia pot face ce poftesc cu copiii noștri, dar, dacă noi îi vînăm pe teren propriu, iată că se transformă brusc în victime! Moore a vorbit pînă-n prezent despre asta în fața Congresului?

– Nu, domnule președinte. CIA nu-i obligată să le spună înainte de trecerea a patruzeci și opt de ore de la începerea operațiunii și, din motive administrative, operațiunea a fost declanșată abia ieri după-amiază.

– Congresul n-are cum să afle, zise președintele. Dacă le spunem, cu siguranță că treaba o să răsufle. Comunică-le asta lui Moore și lui Ritter.

– Domnule președinte, dar nu pot...

– Nu poţi pe dracu'! Ţi-am dat un ordin, domnule!

Preşedintele se duse la fereastră.

– Lucrurile n-ar fi trebuit să ia o asemenea întorsătură, murmură el.

Bineînţeles, Cutter cunoştea adevărata problemă. În curînd avea să înceapă convenţia politică a opoziţiei. Candidatul lor, guvernatorul Bob Fowler din Ohio, obţinuse un număr mai mare de voturi decît preşedintele. Era firesc. Preşedintele trecuse prin alegerile preliminare fără să întîmpine o opoziţie serioasă, ceea ce dusese la un rezultat previzibil, în timp ce Fowler desfăşurase o campanie acerbă pentru candidatura din partea partidului, aflîndu-se acum la un pas de-a o obţine. Alegătorii reacţionau întotdeauna favorabil faţă de candidaţii energici şi, deşi Fowler era cam tot atît de energic ca o cîrpă de vase, campania sa fusese destul de interesantă. La fel ca toţi candidaţii, începînd de la Nixon şi de la primul război declarat drogurilor, Fowler afirma că preşedintele nu-şi respectase promisiunea de-a stăvili traficul de stupefiante. Afirmaţia nu-i era cu totul străină actualului ocupant al Biroului Oval. Şi el declarase acelaşi lucru cu patru ani în urmă, după care pasase problema respectivă celor de pe Pennsylvania Avenue. De data asta încercase ceva cu adevărat radical. Şi uite ce se întîmplase. Guvernul Statelor Unite se folosise de armamentul cel mai sofisticat ca să ucidă doi copii, împreună cu mama lor. Asta va spune Fowler. În definitiv, era un an electoral.

– Domnule preşedinte, n-ar fi înţelept să sistăm operaţiunile tocmai acum. Dacă doriţi cu adevărat să răzbunaţi uciderea directorului Jacobs şi a celorlalţi, dacă ţineţi cu tot dinadinsul să puneţi capăt traficului de droguri, nu vă puteţi opri tocmai acum. Sîntem pe punctul de-a ne atinge scopul. Numărul avioanelor care aduc droguri în ţară a scăzut cu douăzeci la sută, preciză Cutter. Dacă la asta adăugaţi şi faptul că am stăvilit în bună parte activităţile de spălare a banilor, putem afirma că am înregistrat o mare victorie.

– Dar cum vom justifica lansarea bombei?

– M-am gîndit şi la asta, domnule preşedinte. Ce-ar fi să spunem pur şi simplu că habar n-avem cine a făcut-o? Şi-atunci nu rămîn decît două variante. Prima – un atac al organizaţiei M-19, ale căror discursuri politice din ultima vreme i-au criticat vehement pe magnaţii drogurilor. A doua: am putea declara că-i vorba de o dispută în interiorul Cartelului.

– Cum vine asta? întrebă preşedintele, fără să se întoarcă.

Cutter ştia că, dacă acesta evita să-şi privească interlocutorul în ochi, era semn rău. Simţi cum îl cuprindea îngrijorarea. Politica era un mare rahat, îşi zise amiralul, dar în acelaşi timp cel mai captivant joc din cîte existau.

– Asasinarea lui Jacobs a fost o acţiune iresponsabilă – asta ştie toată lumea. Am putea lansa zvonul că anumiţi membri ai Cartelului şi-au pedepsit proprii confraţi care, prin asasinatul comis, au periclitat întreaga operaţiune.

Cutter se simţea foarte mîndru de acest ultim argument. De fapt, îi aparţinea lui Ritter, însă preşedintele nu avea de unde şti.

– Nu-i o noutate faptul că traficanţii nu se dau în lături de la uciderea unor membri ai familiei – practic, asta îi şi caracterizează. Astfel am putea oferi o explicaţie satisfăcătoare. Cu alte cuvinte, şi cu varză grasă, şi cu slană-n pod, încheie amiralul, zîmbind spre spatele întors al preşedintelui.

Acesta se răsuci cu faţa spre el. Pe chipul său se citea îndoiala, dar...

– Chiar crezi c-o să ţină?

– Da, domnule preşedinte. În plus, varianta respectivă ne îngăduie cel puţin încă un atac prin operaţiunea RECIPROCITY.

– Trebuie să demonstrez că facem *ceva*, zise încet preşedintele. Ce se-aude cu soldaţii ăia pe care i-am trimis în junglă?

– Au reuşit să distrugă în total cinci rafinării. Doi dintre ai noştri au fost ucişi, iar alţi doi răniţi, însă nu grav. Acesta-i preţul unor astfel de afaceri, domnule preşedinte. E vorba de profesionişti. Fiecare dintre ei ştie care sînt riscurile. Puteţi sta liniştit. Curînd se va răspîndi zvonul că nu-i bine ca localnicii să lucreze pentru traficanţi, ceea ce va constitui un serios impediment pentru prelucrarea frunzelor de coca. E adevărat, criza va fi tempo-

rară, însă gravă. Un fapt pe care se cuvine să-l subliniați. Nu va trece mult și prețul cocainei vîndute la negru va crește. Iată încă un amănunt demn de scos în evidență. Astfel evaluăm șansele de succes ale operațiunilor noastre de interdicție. Ziarele vor difuza știrea chiar înainte de-a o anunța noi.

– Cu atît mai bine, întări președintele, surîzînd pentru prima oară în ziua aceea. O.K. Să fim însă ceva mai precauți.

– Bineînțeles, domnule președinte.

Gimnastica de dimineață pentru divizia a 7-a începea la ora 6.15. Era una dintre explicațiile virtuții puritane a unității cu pricina. Deși militarilor – în special celor tineri – le plăcea să bea tot atît de mult cît și altor segmente ale societății americane, efectuarea unor exerciții fizice pe fundalul unei stări de mahmureală reprezenta tot ce putea fi mai rău, cu excepția ultimelor clipe înainte de a-ți da duhul. La Fort Ord era deja cald, iar la ora 7, după alergarea zilnică de trei mile, toți membrii plutonului transpiraseră din belșug. Acum se făcuse ora micului dejun.

În acea dimineață ofițerii luau masa împreună, iar conversația lor se axă pe același subiect aflat pe buzele oricărui american.

– Era și timpul, remarcă un căpitan.

– Cică ar fi fost un automobil-capcană, adăugă un altul.

– Sînt convins că Agenția va ști cum să aranjeze lucrurile, după experiența din Liban și atîtea altele, interveni un al treilea.

– Nu-i chiar atît de simplu pe cît crezi, remarcă ofițerul de informații al batalionului.

În calitate de fost comandant de companie, se pricepea la bombe și mașini-capcană.

– Indiferent cine-a făcut-o, a fost o treabă isteață, adăugă el.

– Păcat că nu putem merge și noi acolo, zise un locotenent.

Ceilalți murmurară aprobator. Ofițerii mai mari în grad nu spuneau nimic. În ultimii ani, în Statul-Major se tot dezbătea această eventualitate. Amplasarea unor unități de luptă – pentru că aceasta era realitatea – nu constituia o problemă simplă, deși

cei mai mulţi opinau că iniţiativa se putea materializa... însă numai cu acordul guvernelor locale, ceea ce desigur că nu s-ar fi întîmplat. Lucru uşor de înţeles, îşi spuneau ofiţerii, însă extrem de neplăcut. Nimeni nu ura mai mult drogurile şi pe traficanţi decît armata. Ofiţerii mai vîrstnici îşi aminteau cu ce probleme se confruntaseră în anii '70, cînd acuzaţia de superficialitate la adresa armatei era pe deplin îndreptăţită şi cînd nu rareori se întîmpla ca ofiţerii să se deplaseze doar însoţiţi de paznici înarmaţi. Înfrîngerea acestui inamic necesitase ani întregi de eforturi. Chiar şi în prezent, toţi militarii armatei americane erau supuşi prin sondaj unor teste antidrog. Pentru comandanţi şi ofiţeri, regulile erau extrem de drastice. Un singur rezultat pozitiv şi se vedeau daţi afară din armată. Pentru gradele imediat inferioare, se prevedeau pedepse mai uşoare: un test pozitiv atrăgea după sine aplicarea articolului 15 şi o mustrare foarte aspră. La a doua abatere, oamenii erau puşi pe liber. Lozinca oficială era foarte simplă: NU ÎN ARMATA MEA! Pe urmă, mai exista un aspect: majoritatea celor aflaţi acum la masă erau căsătoriţi şi aveau copii, aceştia putînd fi oricînd abordaţi de vreun vînzător de droguri ca potenţiali clienţi. Toţi erau de părere că, dacă cineva vindea droguri copilului unui militar de carieră, atunci o făcea cu riscul propriei sale vieţi. E drept că astfel de cazuri se iveau numai rareori, dat fiind că militarii erau, mai presus de orice, oameni învăţaţi cu disciplina. Totuşi, tentaţia exista. La fel şi mijloacele.

Va să zică, acolo s-a dus Chavez, se dumiri Tim Jackson. Erau prea multe coincidenţe. El, împreună cu Muñoz şi Léon – cu toţii vorbitori de spaniolă. Toţi părăsind unitatea în aceeaşi zi. Prin urmare, îndeplineau o misiune secretă – probabil iniţiată de CIA. Trebuie să fi fost o acţiune periculoasă, dar cei trei erau soldaţi şi-şi făceau meseria. Locotenentul Jackson răsuflă ceva mai uşurat, acum că „ştia" ceea ce n-ar fi trebuit să ştie. Indiferent cu ce se ocupa Chavez, acum totul era în regulă. Nu era cazul să mai meargă pe acest fir. Tim Jackson nădăjduia că tînărului nu i se va întîmpla nimic rău. Chavez era al dracului de

priceput, își aminti locotenentul. Dacă exista cineva capabil să ducă la bun sfîrșit așa o treabă, atunci el era acela.

Curînd echipele de televiziune se plictisiră și se împrăștiară care încotro, ca să-și redacteze rapoartele și să-și înregistreze comentariile. Cortez se întoarse la locul dezastrului de îndată ce ultimul car de televiziune dispăru pe drumul către Medellín. De data asta sui panta într-un Jeep. Era obosit și nervos, dar în primul rînd curios. Se petrecuse ceva extrem de straniu, iar el nu știa sigur ce anume. Nu-și va găsi liniștea pînă cînd nu va afla. Cei doi supraviețuitori descoperiți printre dărîmături fuseseră transportați la Medellín, urmînd a fi îngrijiți în taină de către un medic de încredere. Cortez avea de gînd să stea de vorbă cu ei, dar pînă atunci îi mai rămînea un lucru de făcut aici. Polițiștii sosiți la fața locului se aflau sub comanda unui căpitan care căzuse de multă vreme la înțelegere cu Cartelul. Felix era convins că omul nu va plînge nici după Untiveros, nici după ceilalți, dar nu asta conta acum. Cubanezul își parcă Jeepul și se îndreptă spre căpitanul de poliție, care discuta cu doi dintre oamenii lui.

– Bună dimineața, *Capitan*. Ai reușit să afli ce fel de bombă a fost?

– Fără îndoială, un automobil-capcană, răspunse cu gravitate polițistul.

– Da, așa zic și eu, întări calm Cortez. Știi ceva despre explozibil?

Căpitanul ridică din umeri.

– N-am nici cea mai mică idee.

– Poate că totuși ai să descoperi, îi sugeră Felix. Eventual în cadrul anchetei pe care-o desfășori.

– Bine. Așa da.

– Mulțumesc.

Se întoarse la Jeep, cu intenția s-o pornească spre nord. O bombă de fabricație locală ar fi putut utiliza dinamita – disponibilă în mari cantități de pe urma lucrărilor miniere din zonă – sau explozibil comercial, din plastic ori chiar ceva pe bază de îngrășăminte cu nitrați. Dacă bomba fusese pusă de M-19, Cortez

se aştepta la Semtex – varianta cehă a RDX-ului, folosit de teroriştii marxişti din întreaga lume, pentru că era puternic, ieftin şi uşor de procurat. Tipul de explozibil putea reprezenta un indiciu, iar pe Cortez îl amuza faptul că tocmai poliţia urma să-i furnizeze informaţia. Continuînd să zîmbească bine dispus, coborî panta la volanul Jeepului.

Dar avea şi alte motive de mulţumire. Eliminarea a patru dintre vîrfurile Cartelului nu-l afecta nici pe el mai mult decît pe căpitanul de poliţie. În definitiv, fuseseră oameni de afaceri şi nicidecum nişte persoane pentru care să fi avut cine ştie ce consideraţie. Îl plătiseră şi atîta tot. Indiferent cine pusese bomba, făcuse o treabă de maestru. Îi încolţi în minte bănuiala că nu putea fi vorba de CIA. Agenţia nu se prea pricepea la ucis oameni. În mod paradoxal, pe Cortez nu-l deranja peste măsură faptul că se aflase la un pas de moarte. La urma urmei, specialitatea sa erau operaţiunile secrete, aşa că ştia ce riscuri îşi asuma. Pe de altă parte, dacă el însuşi ar fi fost ţinta unui plan atît de elegant, cu siguranţă că în prezent n-ar mai fi stat să-l analizeze. În orice caz, prin lichidarea lui Untiveros, Fernandez, Wagner şi d'Alejandro, rămăseseră patru posturi vacante în conducerea Cartelului. Scăpase de patru oameni cu putere şi influenţă, care i-ar fi stat în drum dacă... *Dacă,* îşi repetă el. Şi de ce nu? În mod cert, un loc la masa şefilor. Poate chiar mai mult decît atît. Dar pînă atunci mai avea destule de făcut, plus „crima" pe care trebuia s-o soluţioneze.

Cînd ajunse la Medellín, cei doi supravieţuitori ai masacrului din locuinţa lui Untiveros primiseră deja îngrijirile necesare, fiind pregătiţi să răspundă la întrebări, la fel ca şi cei şase servitori ai fostei proprietăţi de la Medellín a defunctului.

Cu toţii se găseau într-o sală la ultimul etaj al unei clădiri înalte şi solide, prevăzută cu dispozitive ignifuge şi izolaţie fonică. Cortez pătrunse în încăpere, unde-i găsi pe credincioşii slujitori stînd pe scaune, cu braţele legate zdravăn de spetează.

– Care dintre voi ştia despre întîlnirea de aseară? întrebă el, numai lapte şi miere.

Oamenii dădură din cap. Bineînţeles că ştiau toţi. Untiveros îi obişnuise să vorbească numai el, slujitorii trebuind doar să asculte.

– Foarte bine. Care dintre voi a ciripit și față de cine? întrebă Cortez, exprimîndu-se cît mai oficial și literar. Nimeni nu părăsește încăperea pînă nu primesc un răspuns, le făgădui el.

Oamenii începură imediat să murmure, negînd orice amestec. Exact cum se așteptase Cortez. Cei mai mulți spuneau adevărul. Cortez nu se îndoia nici de acest lucru.

Cu atît mai rău pentru ei.

Felix se uită spre șeful pazei, apoi arătă spre slujnica legată de primul scaun din stînga.

– Începem cu ea.

Guvernatorul Fowler părăsi apartamentul său de la hotel, cu convingerea că scopul căruia îi dedicase ultimii trei ani ai vieții sale era la un pas de-a fi atins. *Aproape*, își zise el, amintindu-și că în politică nu existau certitudini. Însă un congresman din Kentucky, care desfășurase o campanie surprinzător de eficientă, tocmai renunțase la delegații săi în favoarea unui loc în cabinet, ceea ce-l situa pe Fowler într-o poziție extrem de avantajoasă, cu o marjă de siguranță de cîteva sute de voturi. Desigur, nu putea vorbi despre asta. Trebuia să-l lase pe tipul din Kentucky să facă singur declarația, programată pentru cea de-a doua zi a convenției. Bineînțeles că ambele tabere aveau să fie la curent, însă congresmanul va arbora zîmbetul său caracteristic, spunîndu-le celorlalți că n-aveau decît să creadă ce pofteau – era singurul care cunoștea adevărul. Politica e uneori o prefăcătorie, își zise Fowler – gînd oarecum ciudat, dat fiind că guvernatorul era mai presus de orice un om cinstit (fapt care nu-i permitea totuși să încalce regulile jocului).

Așa că acum juca după reguli, stînd în fața camerei TV fără să spună absolut nimic în toate cele șase minute cît vorbise fără întrerupere. Avuseseră loc „discuții interesante" privind „marile probleme cu care se confruntă țara noastră". Guvernatorul și congresmanul „împărtășeau aceeași dorință de-a vedea o nouă conducere" la cîrma statului, care – amîndoi erau convinși – va prospera, indiferent care dintre ei va cîștiga alegerile din noiembrie, întrucît micile diferende politice între partide și șefii aces-

tora se pierdeau în agitaţia de la Capitol Hill, partidele americane fiind atît de dezorganizate, încît campaniile prezidenţiale începeau să semene tot mai mult cu nişte concursuri de frumuseţe. Poate că asta şi erau, îşi zise Fowler, deşi îl supăra constatarea că puterea la care rîvnea se putea dovedi pînă la urmă o iluzie. Apoi urmară întrebările.

Prima dintre ele îl luă prin surprindere. Nu văzuse cine i-o adresase. Îl orbeau reflectoarele şi flash-urile reporterilor – după atîtea luni, se întrebă dacă-şi va mai recăpăta vreodată acuitatea vizuală – dar reţinea că fusese o voce bărbătească, probabil din partea unuia dintre marile ziare.

– Domnule guvernator, din Columbia s-a primit ştirea că o bombă ascunsă într-o maşină a distrus locuinţa unei figuri proeminente din Cartelul Medellín, ucigîndu-i întreaga familie. Dat fiind că incidentul survine la foarte scurt timp după asasinarea directorului FBI şi a ambasadorului nostru în Columbia, v-aş ruga să ne spuneţi părerea dumneavoastră.

– Îmi pare rău, însă n-am avut răgazul să ascult ştirile de azi, întrucît am luat micul dejun cu congresmanul din Kentucky. Dumneavoastră ce credeţi? întrebă Fowler.

Atitudinea sa se schimbase, trecînd de la optimismul candidatului la circumspecţia politicianului care nădăjduia să devină om de stat – indiferent ce dracu' înseamnă asta, adăugă el în gînd. Cîndva lucrurile erau foarte clare.

– Domnule, se presupune că americanii ar avea un amestec, insistă reporterul.

– Da? Ştiţi bine că între mine şi preşedinte au existat multe disensiuni – unele chiar serioase – însă nu-mi amintesc să fi avut vreodată un preşedinte dispus să comită un omor cu sînge-rece. În orice caz, eu unul nu-l voi acuza pe actualul preşedinte de aşa ceva, declară Fowler, alegîndu-şi tonul cel mai potrivit pentru un om de stat.

Intenţia sa era să nu spună nimic – nu la asta slujea tonul unui om de stat? – sau în cel mai rău caz, nimic important. Pînă în prezent, reuşise să se menţină la înălţime pe parcursul întregii campanii prezidenţiale. Pînă şi cei mai înverşunaţi adversari ai

săi – avea cîțiva chiar în sînul propriului partid, nu numai în rîndurile opoziției – afirmau că era un om deștept și de onoare, preocupat de problemele politice, nu de invective. Declarația sa le confirma întru totul părerea. Nu urmărea să schimbe politica guvernului Statelor Unite și nici să-și înfunde viitorul contracandidat. Totuși, fără voia sa reușise dintr-un singur foc o dublă lovitură.

Președintele își planificase călătoria cu mult mai înainte. De regulă, șeful executivului nu se afirma prea mult pe durata convenției opoziției, ca o dovadă de respect față de contracandidatul său. Putea la fel de bine să lucreze și la Camp David – de fapt, chiar mai eficient, întrucît acolo era mai ușor să țină presa la distanță. Dar, ca să ajungă la Camp David, trebuia mai întîi să scape vigilenței reporterilor de aici. În timp ce elicopterul VH-3 al infanteriei marine aștepta pe pajiștea din fața Casei Albe, președintele ieși în prag împreună cu soția sa și cu încă doi funcționari oficiali, dînd cu ochii de nelipsitul și compactul grup de reporteri și cameramani. O clipă se întrebă dacă rușii, cu *glasnost*-ul lor, știau ce-i aștepta.

– DOMNULE PREȘEDINTE! strigă un reporter de televiziune mai în vîrstă. GUVERNATORUL FOWLER A AFIRMAT CĂ SPERĂ SĂ NU FIȚI IMPLICAT ÎN ATENTATUL CU BOMBE DIN COLUMBIA. PUTEȚI FACE UNELE COMENTARII PE MARGINEA ACESTEI DECLARAȚII?

Președintele porni către locul împrejmuit unde se aflau ziariștii. Știa că era pe cale să comită o greșeală, dar se simțea atras de ei și de întrebare tot așa cum un leming se simțea atras de mare. Nu putea altfel. Întrebarea îi fusese strigată în gura mare. Toți știau că o auzise, astfel încît tăcerea ar fi fost un răspuns în sine. *Președintele a ocolit întrebarea privitoare la...* Nu putea părăsi Washingtonul și arena politică timp de o săptămînă, îngăduind adversarului să culeagă toți laurii. Nu putea lăsa fără răspuns o întrebare ca aceea care-i fusese adresată pe peluza Casei Albe.

– Statele Unite nu ucid femei și copii nevinovați, declară președintele. Statele Unite luptă *împotriva* celor care comit astfel de fărădelegi. Noi nu ne coborîm la nivelul lor de bestialitate. Este un răspuns destul de clar?

Vorbise pe un ton liniștit și măsurat, însă privirea sa străpungătoare îl făcu pe experimentatul ziarist să se albească la față. Cîteodată e bine să vezi cum puterea îi înspăimîntă pe netrebnicii ăștia, își zise președintele.

Era cea de-a doua mare minciună politică a zilei – o zi încărcată, care părea să nu se mai sfîrșească niciodată. Guvernatorul Fowler își amintea perfect cum John și Robert Kennedy puseseră la cale uciderea lui Castro – și nu numai a lui – cu un fel de bucurie elitistă inspirată din romanele lui Ian Fleming, ca apoi să descopere pe pielea lor că asasinatul nu era o treabă chiar așa de simplă. Și asta pentru că, de regulă, cădeau victime și din rîndul celor pe care nu aveai intenția să-i omori. Actualul președinte știa totul despre „pierderile colaterale", termen pe care-l socotea dezgustător, dar care indica ceva necesar și totodată imposibil de explicat celor ce nu înțelegeau adevărata față a omenirii: teroriști, criminali, tot soiul de fricoși (indivizii brutali erau de cele mai multe ori și lași) ascunși printre oameni nevinovați, provocîndu-i pe cei puternici sau folosind drept armă chiar altruismul adversarilor. *Nu te poți atinge de mine. Noi sîntem cei „răi". Voi sînteți cei „buni". Nu ne puteți ataca fără să vă stricați imaginea în lume.* Iată cea mai mare josnicie de care erau în stare asemenea nemernici. Uneori – nu prea des, ci doar din cînd în cînd – trebuia să li se dea o lecție. Numai că treaba ieșise foarte urît: ca un fel de accident de mașină internațional.

Dar cum dracu' să explic toate astea poporului american? Și încă într-un an electoral. Realegeți-l pe președinte, care tocmai a ucis o femeie, doi copii și cîțiva servitori nevinovați, ca să-i apere pe propriii dumneavoastră copii de primejdia drogurilor... Președintele se întrebă dacă guvernatorul Fowler înțelegea cît de iluzorie era puterea prezidențială... și ce scandal se isca atunci cînd principiile intrau în contradicție unul cu altul. Mai rău chiar decît larma ziariștilor, își zise președintele, clătinînd din cap și

îndreptîndu-se către elicopter. Sergentul de infanterie marină îl salută de lîngă scară. Președintele îi răspunse la salut – ceremonial devenit tradițional, deși nici un președinte în funcție nu purtase vreodată uniformă. Își prinse centura de siguranță, apoi privi afară spre mulțimea adunată pe peluză. Camerele de filmat continuau să rămînă ațintite asupra lui, înregistrînd decolarea. Nici un canal de televiziune nu avea să transmită acea secvență, însă filmarea se făcea pentru orice eventualitate, în caz că elicopterul ar fi explodat sau s-ar fi prăbușit.

Vestea ajunse la brigada mobilă cu oarecare întîrziere. Funcționarul de la tribunal era cel ce mînuia hîrțoagele, iar cînd o informație răsufla dintr-un tribunal, de regulă aceasta era sursa. În cazul de față, omul fusese profund revoltat. Văzuse cum erau transportate sicriele. Trecut de cincizeci de ani, își trimisese copiii la școală și la colegiu, reușind să-i ferească de flagelul drogurilor. Dar nu toți tinerii scăpau la fel de ușor. Chiar în casa de alături, mezinul vecinilor cumpărase cocaină brută, după care se izbise cu mașina de parapetul unui pod, gonind cu o sută de mile pe oră. Funcționarul îl văzuse crescînd sub ochii lui, de vreo două ori îl dusese cu mașina la școală, ba chiar îl plătise ca să-i tundă gazonul. Sicriul fusese sigilat în vederea ceremoniei funerare oficiate la Cypress Hill Baptist Church. Circula zvonul că mama băiatului se afla sub sedative încă de cînd i se ceruse să identifice rămășițele fiului ei. Preotul vorbea despre flagelul drogurilor, comparîndu-l cu flagelarea lui Cristos. Era un preot bun și un orator cu har, în tradiția baptistă a Sudului, iar în timp ce-i îndemna pe credincioși să se roage pentru odihna sufletului acelui tînăr, revolta sa personală și sinceră în problema drogurilor nu făcuse decît s-o amplifice pe cea a congregației...

Funcționarul nu reușea să înțeleagă. Davidoff era un avocat al acuzării absolut fără egal. Evreu sau nu, se număra printre aleșii Domnului. Un adevărat erou într-o profesie de șarlatani. Atunci, cum era cu putință? *Netrebnicii ăia doi chiar aveau să scape?* se întrebă omul. Dar nu era cinstit.

Funcţionarul nu ştia ce însemnau bucuriile. Baptist convins, nu pusese în viaţa lui în gură băuturi alcoolice. O singură dată, în copilărie, gustase nişte bere, sentimentul de vinovăţie urmărindu-l de-atunci încoace fără răgaz. Aceasta era una dintre cele două obsesii ale acestui cetăţean, altfel onorabil şi cumsecade. Cealaltă era justiţia. Credea în justiţie la fel ca în Dumnezeu – convingere pe care reuşise să şi-o păstreze după treizeci de ani de muncă prin tribunalele federale. Dreptatea, spunea el, venea de la Dumnezeu, nu de la om. Legile erau date tot de Dumnezeu, nu de om. Nu erau toate legile Vestului bazate într-un fel sau altul pe Sfînta Scriptură? Venera Constituţia ţării sale, ca fiind un document inspirat de divinitate, întrucît Dumnezeu voise ca omul să trăiască în libertate, astfel încît să înveţe să cunoască lumea şi să-L slujească pe El nu ca un sclav, ci alegînd în mod conştient calea Binelui. Acesta ar fi trebuit să fie mersul lucrurilor. Necazul era că Binele nu ieşea învingător întotdeauna... Cu timpul, se obişnuise cu ideea. Oricît ar fi fost de dezamăgit, ştia că Dumnezeu era Judecătorul Suprem şi că Dreptatea Lui era deasupra tuturor. Totuşi, uneori dreptatea lui Dumnezeu avea nevoie să fie ajutată, or se ştia că Domnul îşi alegea Instrumentele prin Credinţă. Aşa se întîmpla şi în acea după-amiază toridă şi moleşitoare din statul Alabama. Funcţionarul îşi avea Credinţa sa, iar Dumnezeu îşi alesese Instrumentul.

Slujbaşul de la tribunal se găsea într-un bar al poliţiştilor, la un bloc distanţă de sediul poliţiei, unde tocmai bea un pahar, ca să se încadreze în atmosferă. Bineînţeles că poliţiştii îl cunoşteau. Era nelipsit de la orice înmormîntare a vreunuia dintre colegii lor. Conducea un comitet cetăţenesc care se îngrijea de familiile poliţiştilor şi ale pompierilor morţi la datorie. Nu pretindea nimic în schimb. Nu-i rugase niciodată să-i anuleze vreo contravenţie – de fapt, în viaţa lui nu se alesese cu o amendă. Ce-i drept, nimănui nu-i trecuse prin minte să verifice acest lucru.

– Noroc, Hill, îl salută funcţionarul pe un poliţist de la secţia Omucideri.

– Cum merge treaba cu FBI-ul? întrebă inspectorul cu pricina.

Totdeauna îl considerase nițel cam ciudat – deși nu cu mult mai mult decît alții. Tot ce dorea să afle era dacă funcționarul avea grijă de polițiști. Atît era suficient.

– Am auzit ceva ce-ar trebui să știți și voi.

– Zău? se miră polițistul, ridicîndu-și ochii din paharul cu bere.

Și el era baptist, dar nu chiar atît cît celălalt. De altfel, puțini se puteau compara cu funcționarul – chiar și în statul Alabama – lucru pentru care inspectorul (ca și majoritatea colegilor săi) trăia un sentiment de vinovăție.

– „Pirații" vor scăpa de pedeapsa capitală, în urma unei înțelegeri între avocați, îi destăinui funcțioanrul.

– Ce?

Deși inspectorul nu răspundea de cazul respectiv, acesta era un simbol a tot ce nu mergea bine în societate. În plus, „Pirații" se aflau în aceeași pușcărie cu acuzații pe care-i ancheta el însuși.

Funcționarul îi povesti tot ce știa – adică nu prea multe. Era ceva în neregulă cu cazul. Poate unele detalii de ordin tehnic. Judecătorul nu fusese prea explicit. Davidoff părea furios la culme, însă nu avea de ales. Atît funcționarul, cît și polițistul opinau că faptul era cît se poate de regretabil. Davidoff se număra printre Băieții Buni. Ajuns în acest punct, funcționarul trînti o minciună. Nu-i plăcea să mintă, însă uneori dreptatea cerea și sacrificii – lecție pe care o învățase prin tribunalele federale. Era o aplicație practică a afirmației făcute de preotul său: „Dumnezeu își alege căile Sale tainice ca să-și împlinească minunile".

Partea nostimă era că nu fusese pe de-a întregul o minciună.

– Tipii care l-au omorît pe sergentul Braden erau în legătură cu „Pirații". Poliția federeală crede că „Pirații" au ordonat să fie lichidat, împreună cu nevastă-sa.

– E sigură informația? întrebă inspectorul.

– Cît se poate de sigură.

Funcționarul își goli paharul, punîndu-l la loc pe masă.

– O.K., zise polițistul. Mulțumesc. Fii pe pace, nimeni nu va ști că tu mi-ai spus. Mulțumesc și pentru ajutorul dat copiilor lui Braden.

De data asta, funcționarul se simți stînjenit. Acorda sprijin familiilor de polițiști și pompieri fără să se aștepte la mulțumiri. Pur și simplu dintr-un simț al datoriei. Răsplata urma să-i vină de la Cel care-i încredințase această datorie.

Funcționarul plecă, iar polițistul se duse într-un separeu unde se aflau cîțiva dintre colegii lui. Cu toții căzură de acord că „Pirații" nu puteau fi lăsați să scape basma curată. Indiferent că era sau nu vorba de un caz federal, se făcuseră vinovați de viol și de crimă – după toate probabilitățile, acuzați și de un alt dublu omor, anchetat de brigada mobilă. Deja se știa: traficanții de droguri își riscau viața. Fusese lansat un nou mesaj. Avantajul poliției asupra înalților funcționari guvernamentali era că primii vorbeau un limbaj pe care delincvenții îl pricepeau numaidecît.

– Dar cine? întrebă un alt inspector. Cine va duce mesajul?

– Ce-ați zice de frații Patterson? sugeră primul polițist.

– A! exclamă celălalt.

Reflectă o clipă, apoi se învoi.

– O.K.

În linii mari, se ajunsese la consens mult mai repede decît în cazul importantelor decizii guvernamentale. În plus, hotărîrea cu pricina era mult mai lesne de adus la îndeplinire.

Cei doi țărani sosiră la Medellín cam pe la asfințit. Cortez ajunsese la exasperare. Trebuia să scape de opt cadavre – lucru nu chiar atît de dificil într-un sat ca Medellín – numai că cei opt muriseră degeaba. Acum era convins de asta. Tot atît de convins pe cît de sigur fusese de contrariu, cu numai șase ore mai înainte. Prin urmare, cine vorbise? Trei femei și patru bărbați tocmai muriseră, dovedind că vina nu era a lor. Ultimii doi fuseseră pur și simplu împușcați în cap, după ce asistaseră la uciderea celorlalți în circumstanțe mult mai puțin milostive. Încăperea era năclăită toată de sînge, iar Cortez se simțea de-a dreptul umilit.

Atîtea eforturi zadarnice. Atîția oameni omorîți degeaba! Era prea furios ca să-i mai fie rușine.

Îi întîmpină pe cei doi țărani într-o încăpere de la alt etaj, după ce se spălase pe mîini și-și schimbase hainele. Oamenii erau înfricoșați – dar nu de prezența lui Cortez, fapt care-l surprinsese foarte mult. Abia după cîteva minute înțelese cum stăteau lucrurile. Cei doi îi relatară dezlînat și cu sufletul la gură ce se întîmplase, iar Felix îi lăsase să povestească, memorînd toate detaliile – unele contradictorii, fapt absolut firesc din moment ce era vorba de doi martori – apoi începu să pună întrebări scurte și la obiect.

– Armele nu erau AK-47, declară convins unul dintre ei. Cunosc sunetul. Nu erau dintr-alea.

Celălalt ridică din umeri. Pentru el, toate armele erau o apă și un pămînt.

– Ați văzut pe careva?

– Nu, señor. Am auzit împușcături și strigăte, drept care am luat-o la sănătoasa.

Foarte înțelept din partea voastră, comentă în gînd Cortez.

– Strigăte? întrebă el. În ce limbă?

– Cum în ce limbă? A noastră. I-am auzit alergînd pe urmele noastre, dar am fugit mîncînd pămîntul. N-au reușit să pună mîna pe noi. Cunoaștem muntele ca-n palmă, explică „expertul" în armament.

– N-ați mai văzut și n-ați mai auzit nimic altceva?

– Împușcături, explozii, lumini... Adică cele ale armelor de foc... Atît.

– De cîte ori ați mai fost în locul unde s-au petrecut toate astea?

– De multe ori, señor. Acolo se face terciul din frunze de coca.

– Da, da, de multe ori, confirmă celălalt. Lucrăm acolo de peste un an.

– Să nu spuneți nimănui c-ați venit aici. Și nu suflați o vorbă despre ce-ați văzut, le ceru Felix.

– Bine, dar familiile celor care...

– Nimănui, repetă Cortez pe un ton grav şi liniştit.

Amîndoi ţăranii sesizară primejdia.

– Pentru ce-aţi făcut veţi primi răsplată. Cît despre familiile celorlalţi, ne vom îngriji să nu le lipsească nimic.

Cortez se socotea un om corect. Aceşti doi localnici îi fuseseră de mare ajutor şi avea de gînd să-i recompenseze cum se cuvenea. Însă tot nu înţelegea de unde venea scurgerea de informaţii. Ah, dac-ar pune mîna pe unul dintre acele... ce? Grupuri ale organizaţiei M-19? Ceva îi spunea că nu ei erau de vină.

Atunci, cine?

Americanii?

Mai mult decît orice, moartea lui Rocha le întărise hotărîrea – Chavez ştia foarte bine. Căpitanul Ramirez fusese foarte marcat de incident – lucru firesc pentru un bun ofiţer. Noua lor bază se afla la numai două mile de una dintre numeroasele plantaţii de cafea din împrejurimi şi tot la două mile de o altă rafinărie. Oamenii îşi urmau graficul zilnic: jumătate dormeau, iar cealaltă jumătate făceau de pază.

Ramirez stătea de unul singur. Chavez nu se înşelase. Căpitanul era marcat. Teoretic, Ramirez ştia că trebuia să accepte moartea unuia dintre oamenii săi ca pe un preţ normal în meseria aleasă. Dar sentimentele erau cu totul altceva. Era adevărat – deşi Ramirez nu vedea lucrurile chiar atît de limpede – că din punct de vedere istoric nu se putea prezice care anume ofiţeri erau potriviţi pentru operaţiunile de luptă şi care nu. Ramirez comisese o greşeală tipică pentru comandanţii unităţilor de luptă: se legase sufleteşte de oamenii săi. Nu se mai putea gîndi la ei ca la nişte pioni meniţi a fi sacrificaţi. Eşecul său nu avea nimic de-a face cu noţiunea de curaj. Căpitanul nu ducea lipsă de aşa ceva: riscul făcea parte din misiunea pe care o acceptase fără a sta prea mult pe gînduri. Ceea ce nu reuşise însă să înţeleagă era faptul că, riscînd viaţa oamenilor săi – ceea ce ţinea tot de meseria de soldat – trebuia să accepte că o parte dintre ei vor muri. Cumva uitase acest amănunt. În calitatea sa de comandant de

companie, își condusese oamenii în manevre în nenumărate rînduri, instruindu-i, învățîndu-i meserie, dojenindu-i atunci cînd detectorul laser se declanșa, simulînd pierderea unei vieți omenești. Dar moartea lui Rocha nu fusese simulată. Iar Rocha nu fusese un novice lipsit de experiență, ci un profesionist încercat. Asta însemna că el nu-și condusese trupa așa cum trebuia, se gîndea Ramirez, deși știa că altul era adevărul. Dacă i-ar fi așezat mai bine în dispozitiv, dacă ar fi fost mai atent... Dacă... dacă... dacă... Tînărul căpitan încercă să-și alunge gîndul, dar nu reuși. Nu putea însă nici să renunțe la postul său de comandă. Nu-i rămînea decît ca data viitoare să fie mai atent.

Videocasetele sosiră imediat după masa de prînz. Avionul decolat de pe *Ranger*, fără știrea nimănui, fusese pus în legătură cu un altul, plecat din Bogota. Larson se ocupase de cea mai mare parte a operațiunii, transportînd casetele pînă la El Dorado, unde le încredințase unui alt agent CIA. Ambele benzi fură ascunse în sacul de voiaj al unui curier al Agenției, care călătorea în compartimentul de bagaje al cursei aeriene C-5A, încercînd să prindă cîteva ore de somn pe unul dintre priciurile incomode de pe partea dreaptă a avionului. Aparatul ateriză direct la Andrews, unde scara măsurînd treisprezece metri fu atașată direct la compartimentul de bagaje. Curierul păși afară din burta avionului, îndreptîndu-se spre mașina Agenției, care-l aștepta.

De cum sui în mașină, aceasta demară, pornind direct spre Langley.

În biroul lui Ritter se găseau două televizoare, fiecare cu un videoplayer. Ritter viziona casetele de unul singur, potrivind benzile încît să le sincronizeze pe cît posibil. Cea filmată din avion nu prezenta mare lucru. Se distingea punctul laser și conturul întunecat al casei, însă nimic altceva pînă în momentul exploziei. Caseta înregistrată de Clark era mult mai bună. Se vedeau casa, cu ferestrele luminate și gărzile umblînd de colo-colo. Țigările celor care fumau păreau niște licurici. Ori de cîte ori trăgeau cîte un fum, chipurile lor erau scăldate în lumină. Apoi veni explozia bombei. Aproape ca într-un film de Hitchcock, își

zise Ritter. El unul ştia ce se întîmplase, spre deosebire de cei de pe ecran, mişunînd care încotro, fără a avea habar că jucau nişte roluri într-o dramă scrisă în biroul directorului-adjunct al secţiei Operaţiuni de la CIA. Totuşi...

– Ia te uită... murmură Ritter.

Apăsă pe telecomandă, dînd banda înapoi. Cu cîteva secunde înainte de explozie, în faţa porţii apăruse o altă maşină.

– Tu cine dracu' eşti? i se adresă Ritter celui de pe ecran.

Derulă rapid înainte pînă după momentul exploziei. Maşina, un BMW, fusese răsturnată cu roţile în sus, datorită suflului exploziei. În secundele următoare, cel ce se aflase la volan se strecură afară, scoţîndu-şi pistolul.

– Cortez...

Apăsă pe stop-cadru. Imaginea nu-i spunea prea mult. Un bărbat de statură mijlocie. În timp ce toţi ceilalţi alergau de colo-colo fără rost în jurul mormanului de ruine, el rămăsese pe loc cîteva minute, după care se dusese să-şi răcorească faţa la havuz – mare minune că încă mai funcţiona, se miră Ritter – şi în sfîrşit se îndreptase spre locul în care explodase bomba. Nu putea fi un simplu însoţitor al vreunuia dintre membrii Cartelului. Aceia se apucaseră deja să scormonească printre dărîmături. Nu. Omul din imagine încerca să înţeleagă ce se întîmplase. Ultimul cadru era şi mai clar. Nu putea fi decît Felix Cortez. Cercetînd cu privirea fiecare colţişor, trăgînd concluzii, străduindu-se să reconstituie întreaga scenă. Un adevărat profesionist.

– La dracu'! Ai scăpat ca prin urechile acului! pufni Ritter. Încă un minut şi ţi-ai fi parcat maşina lîngă celelalte. Un singur minut blestemat!

Ritter scoase amîndouă casetele, încuindu-le în seiful din birou, împreună cu întregul material despre EAGLE EYE, SHOWBOAT şi RECIPROCITY. *Data viitoare,* ameninţă el, adresîndu-se casetei video. Apoi începu să se gîndească. Oare era amestecat şi Cortez în asasinarea lui Jacobs?

– Dumnezeule! exclamă Ritter cu voce tare, singur în biroul său.

Pînă în acel moment nu se îndoise de vinovăția lui Cortez, dar... Cum era cu putință să fi pus la cale atentatul și apoi să fi venit în America...? Ce motive ar fi avut? Din cîte povestea secretara, Cortez nici nu încercase să scoată prea multe de la ea. În linii mari, fusese un simplu week-end în *tête-à-tête*. Procedeul era clasic. Mai întîi trebuia sedusă persoana, apoi testată spre a vedea dacă se puteau obține informații de la ea (sau de la *el*, în serviciile secrete occidentale, spre deosebire de cele ale blocului răsăritean). În al treilea rînd se urmărea consolidarea relației în vederea folosirii ei. După toate aparențele, Cortez încă nu ajunsese în acest ultim stadiu...

Deci nu a fost Cortez! Probabil că el nu făcuse decît să transmită unele informații curente, fără a fi la curent cu operațiunea FBI dirijată împotriva operațiunilor fiscale ale Cartelului. Nu fusese de față nici cînd se luase hotărîrea de a-l neutraliza pe directorul FBI. Fără îndoială că s-ar fi opus. De ce să elimini pe cineva, cînd tocmai ai obținut o excelentă sursă de informații? Ar fi fost o dovadă de lipsă de profesionalism.

Și-atunci, Felix, ce părere ai de toată tărășenia? Ritter ar fi dat orice să-i poată pune această întrebare, deși răspunsul era destul de limpede. Ofițerii de informații ajungeau adeseori să fie trădați de șefii lor politici. Desigur că i se mai întîmplase și altă dată, ceea ce nu însemna că era mai puțin furios. La fel cum și Ritter era pornit pe Cutter.

Pentru prima oară Ritter se întrebă cu ce se ocupa Cortez în realitate.

Poate că pur și simplu fugise din Cuba, devenind mercenar. Cartelul îl angajase pentru pregătirea și experiența sa, cu gîndul că făcuse rost de încă un mercenar – desigur, unul foarte bun, dar un mercenar ca toți ceilalți. Exact așa cum cumpăra și poliția locală – la dracu', ba chiar și polițiști americani! – precum și politicieni. Totuși, un polițist nu era același lucru ca un spion profesionist pregătit la Moscova. Cortez le împărtășise părerea sa, iar acum va crede că fusese trădat... sau oricum, că făcuseră o prostie, întrucît asasinarea lui Emil

Jacobs fusese un act sentimental, nu o decizie bazată pe raţiune.

Cum de nu mi-am dat seama pînă acum? se mustră singur Ritter. Răspunsul era simplu: nu înţelesese, iar asta îi oferise o scuză pentru a face un lucru pe care dorise întotdeauna să-l facă. Nu se gîndise, ştiind că altfel ar fi renunţat la acţiune.

Deci Cortez nu era terorist, ci ofiţer de informaţii. Colaborase cu Macheteros numai pentru că primise această însărcinare. Pînă atunci se îndeletnicise cu spionajul, iar datorită faptului că lucrase cu grupul acela de descreieraţi portoricani, îl bănuiseră de... Probabil că de aceea şi părăsise Cuba.

Acum totul devenise limpede. Cartelul îl angajase pe Cortez pentru priceperea şi experienţa sa. Nu ştiau însă că vor creşte un şarpe la sîn. Iar şerpii erau animale periculoase.

Deocamdată Ritter nu putea face decît un singur lucru. Îl chemă pe unul dintre secretari, cerîndu-i să obţină cel mai bun cadru cu Cortez, pe care apoi să-l mărească pe computer şi să i-l înmîneze lui Clark. Merita osteneala de a-l izola pe Cortez de context – deocamdată numai prin prelucrarea imaginii pe calculator.

În timp ce preşedintele era plecat în munţii din Maryland, amiralul Cutter rămase în biroul său de la Casa Albă. Zbura zilnic cu avionul pentru raportul de dimineaţă – prezentat la o oră ceva mai tîrzie atunci cînd preşedintele se afla în „vacanţă" – însă cea mai mare parte a timpului şi-o petrecea la Washington. Îşi avea propriile sale îndatoriri, printre care aceea de „înalt funcţionar de administraţie" – IFA, cum îşi semna comunicatele pentru presă. Aceste informări constituiau o latură vitală a politicii prezidenţiale şi un aspect al complicatului joc dintre guvern şi ziarişti, denumit „scurgerea oficială de informaţii". Cutter avea sarcina de-a trimite „baloane de încercare" – ceva analog cu „testarea pieţii" în industria bunurilor de larg consum. Cînd preşedintele avea vreo idee de care nu era prea sigur, Cutter – sau unul dintre secretarii de cabinet, la rîndul lor IFA – o strecura presei, chipurile pe cont propriu, drept care în princi-

palele ziare apăreau relatări, permițînd Congresului să reacționeze la ideea respectivă înainte de declarația oficială a președintelui. Sistemul îngăduia funcționarilor aleși și altor figuranți de pe scena Washingtonului să danseze și să se grozăvească fără a se face de rîs – un concept oriental aplicat creator și în capitala americană.

Bob Holtzman – principalul corespondent la Casa Albă al unuia dintre ziarele din Washington – se instală în fotoliul aflat în fața lui Cutter, așteptînd cîteva informații de culise. Ambii cunoșteau bine regulile jocului. Cutter era liber să afirme orice, fără teamă că vor fi date în vileag numele, titlul sau poziția sa. Holtzman putea redacta articolul după cum îl tăia capul – desigur, în limite rezonabile – atîta vreme cît nu-și deconspira sursa față de nimeni, cu excepția editorului. Nici unul nu-l simpatiza prea mult pe celălalt. Antipatia lui Cutter la adresa ziariștilor era cam singurul lucru pe care-l avea în comun cu camarazii săi din armată, deși se străduia din răsputeri să-și ascundă sentimentele. Îi considera pe toți – și mai ales pe cel din biroul său – niște proști și niște leneși, nepricepuți la scris și incapabili să gîndească. Holtzman opina că amiralul n-ar fi avut ce căuta nici în Marină și nici la Casa Albă și-l nemulțumea profund ideea ca un militar să fie consilierul președintelui. Mai mult decît atît, îl considera pe Cutter un individ superficial, mînat de interese materiale și stăpînit de mania grandorii, fără a mai pune la socoteală faptul că-i trata pe reporteri cu aroganță, socotindu-i o specie relativ utilă de vulturi domesticiți. Date fiind părerile fiecăruia, se înțelegeau destul de bine.

– Veți asista la Convenție săptămîna viitoare? întrebă Holtzman.

– Încerc să mă implic în politică, răspunse Cutter. Vrei niște cafea?

Bine zis, îi replică în gînd reporterul.

– Nu, mulțumesc. Ce Dumnezeu se întîmplă în țara cocainei?

– Văd că și dumneata gîndești la fel ca mine. Ei bine, ceea ce se vorbește nu-i adevărat. De la o vreme îi ținem pe nemernici sub supraveghere. După opinia mea, Emil a fost asasinat de

o facțiune a Cartelului – lucru deloc surprinzător – fără a se ajunge în prealabil la o decizie oficială în acest sens. Bomba explodată aseară ar putea fi indiciul unor lupte intestine în cadrul organizației.

– Oricum, careva și-a prins urechile, remarcă Holtzman, mîzgălind cîteva însemnări în blocnotes. Se zice că cei din Cartel ar fi tocmit gruparea M-19 ca să comită asasinatul, iar columbienii au scos untul din cel pe care l-au prins.

– Tot ce se poate.

– De unde să fi aflat că directorul Jacobs urma să se deplaseze la Bogota?

– Nu știu, răspunse Cutter.

– Serios? Știi în schimb că secretara lui a încercat să se sinucidă. FBI-ul n-a suflat o vorbă despre asta, deși mie mi se pare o coincidență demnă de reținut.

– Cine a preluat cazul? Mă crezi sau nu, eu nu cunosc amănunte.

– Dan Murray, directorul-adjunct. Nu se ocupă direct de anchetă, însă el e cel care-i raportează lui Shaw.

– Nu-i de competența mea. Misiunea mea este să urmăresc evoluția cercetărilor din afara graniței. Ce se întîmplă aici cade în sarcina altora, preciză Cutter, ridicînd un zid de piatră pe care Holtzman n-avea cum să-l treacă.

– Așadar, Cartelul a fost puternic afectat de Operațiunea TARPON și o parte dintre șefii săi au decis pe cont propriu să-l elimine pe Jacobs. Afirmați că ceilalți membri ai Cartelului au considerat această acțiune ca fiind pripită și i-au lichidat pe inițiatorii ei?

– Se pare că așa stau lucrurile. Trebuie să înțelegi că nici noi nu deținem prea multe informații.

– Dumneavoastră nu dețineți niciodată prea multe informații, sublinie Holtzman.

– N-ai decît să discuți despre asta cu Bob Ritter, spuse Cutter, punînd ceașca de cafea pe birou.

– Foarte bine, zîmbi Holtzman.

Dacă existau la Washington două persoane de la care n-ai fi scos o vorbă nici cu cleştele, acelea erau Bob Ritter şi Arthur Moore.

– Ce se aude cu Jack Ryan?

– Tocmai s-a întors. Toată săptămîna a fost plecat în Belgia, la conferinţa serviciilor secrete ale NATO.

– La Capitol Hill circulă zvonul că cineva ar trebui să ia măsuri împotriva Cartelului şi că atentatul asupra lui Jacobs a fost un atac direct la adresa...

– Şi eu urmăresc C-SPAN, Bob. E uşor să vorbeşti.

– Dar declaraţia făcută azi-dimineaţă de guvernatorul Fowler?

– Las politica pe seama politicienilor.

– Ştiţi că preţul la negru al cocainei a crescut?

– Da? Nu mă preocupă să cumpăr o astfel de marfă. Chiar a crescut? Cutter afla noutatea abia acum.

Deja...

– Nu cu mult, dar oricum. Se zvoneşte că transporturile de cocaină vor fi într-o oarecare măsură dereglate.

– Mă bucur să aud asta.

– N-aveţi de făcut nici un comentariu? întrebă Holtzman. Chiar dumneavoastră spuneaţi că acesta-i un război în toată regula şi deci trebuie tratat ca atare.

Zîmbetul lui Cutter îngheţă pentru o clipă.

– Preşedintele e cel care decide asupra unor probleme ca războiul.

– Dar Congresul?

– Şi Congresul, însă de cînd mă aflu eu în slujba guvernului, n-a existat nici măcar o singură declaraţie guvernamentală în acest sens.

– Ce-aţi simţi dumneavoastră personal dacă aţi fi amestecat în atentatul din Columbia?

– Nu ştiu. Oricum, nu sîntem amestecaţi.

Interviul începea să-i scape de sub control. Oare ce ştia Holtzman?

– Era o simplă presupunere, sublinie reporterul.

– O.K. În acest moment deja ne abatem de la subiect. Teoretic, i-am putea ucide pe toți ticăloșii din lume și te asigur că nu mi-ar părea rău. Dumneata cum vezi lucrurile?

– Personal, sînt de acord cu dumneavoastră, pufni disprețuitor Holtzman. Și eu țin minte că a fost o vreme cînd puteai umbla pe stradă fără grijă. În prezent, citind zilnic presa și aflînd numărul victimelor, mă întreb dacă trăiesc la Washington sau la Beirut. Prin urmare, nu-i mîna americanilor?

– Nu. Mai curînd se pare că în sînul Cartelului se ivesc primele semne de dezintegrare. E o simplă ipoteză, dar deocamdată nu știm nici noi mai mult.

– Bine și-așa. Sper să pot încropi un articol.

20

Descoperiri

Era uluitor. Dar în același timp adevărat. Cortez se găsea acolo de peste o oră. Adusese cu el șase oameni înarmați și un cîine, care adulmeca peste tot, căutînd urmele celor ce atacaseră rafinăria. Cele mai multe cartușe goale proveneau de la arme de calibrul 5, 56, folosite de majoritatea statelor din NATO, precum și de sateliții lor din întreaga lume, armă provenind din vechiul model Remington 223, originar din America. Mai găsise cîteva cartușe de 9 mm, precum și o singură carcasă goală de la un aruncător de grenade de 40 mm. Unul dintre atacatori fusese rănit, probabil grav. Metoda de atac era cea clasică: un grup de trăgători postat undeva în pantă și un grup de asalt dispus la același nivel, însă spre nord. Plecaseră în mare grabă, fără să mai atașeze explozibili de cadavre, așa cum făcuseră în cele două situații precedente. Fără îndoială din cauza rănitului, raționă Cortez. Dar și fiindcă știau – sau bănuiau? Nu, probabil știau că doi localnici scăpaseră, fugind după ajutoare.

Cu siguranță că în munți nu se ascundea un singur grup de comando. Poate trei sau patru, judecînd după poziția rafinăriilor distruse pînă acum. Prin urmare, M-19 trebuia șters de pe listă. Organizația nu dispunea de suficienți oameni antrenați pentru o asemenea operațiune – cel puțin, nu fără ca el s-o fi aflat, se corectă Cortez. Cartelul nu numai că mituise grupurile de gherilă

din zonă, dar plătea informatori în fiecare dintre ele – ceea ce, după toate aparențele, guvernul columbian nu reușise să facă.

Va să zică, își spuse Felix, se presupune că în munți se ascund grupuri de comando americane. Cine și ce sînt? Probabil soldați sau mercenari extrem de bine pregătiți. Mai curînd prima variantă. Comunitatea internațională a mercenarilor nu mai era cea de odinioară – și oricum, nu se dovedise vreodată din cale afară de eficientă. Cortez fusese în Angola și văzuse cum se prezentau trupele africane. Mercenarii nici nu avuseseră nevoie de prea multe strădanii ca să le facă una cu pămîntul – deși și această stare de lucruri începuse să se schimbe, o dată cu celelalte prefaceri din lumea actuală.

Oricine ar fi fost, cu siguranță că acum era deja departe – suficient de departe ca pentru moment să nu se teamă de un atac prin surprindere. Totuși, intenționa să lase căutarea lor în seama altora. Cortez era ofițer de informații și nu-și făcea cîtuși de puțin iluzii c-ar fi putut deveni un bun soldat. Deocamdată aduna dovezi, ca un inspector de poliție. Observă că atît cartușele de mitralieră, cît și cele de pușcă proveneau de la același producător. Fără a memora informația, se mulțumi doar să remarce că toate cartușele de 9 mm aveau ștanțat același cod de fabricație ca și cele culese pe unul dintre aeroporturilor improvizate de pe coasta nordică a Columbiei. Aproape cu neputință să fi fost o pură coincidență, își zise el. Va să zică, cei care supravegheaseră pistele de aterizare se deplasaseră pînă aici... Cum oare? Cel mai ușor ar fi fost cu autobuzul sau cu camionul – dar această variantă era parcă prea simplă. Așa ar fi procedat M-19. Americanii însă ar fi riscat prea mult. Probabil că yankeii se slujiseră de elicoptere. Decolînd de unde? Poate de pe puntea unui vapor sau mai curînd de la vreo bază de-a lor din Panama. Nu avea cunoștință de vreo manevră navală a americanilor la o distanță de țărm ce ar fi putut fi parcursă cu elicopterul. Nu rămînea decît ipoteza unui avion mare, capabil de-a se alimenta în cursul zborului. Numai americanii erau în stare de o asemenea ispravă. Baza trebuia să se fi aflat în Panama. Cortez vîrî cartușele

în buzunar și începu să coboare panta. În sfîrșit, prinsese un fir. Pentru un om cu experiența lui, nici nu era nevoie de mai mult.

Aparatul VC-20A în care se afla Ryan – faptul de a-l socoti un avion continua să i se pară un efort de imaginație – decolă de pe pista de lîngă Mons în primele ore ale după-amiezii. Prima sa relatare oficială despre marile servicii internaționale de informații se desfășurase foarte bine. Dizertația asupra sovieticilor și a activității acestora în Europa de Est se bucurase de o apreciere unanimă și, spre satisfacția sa, descoperise că specialiștii serviciilor de informații din cadrul NATO îi împărtășeau opiniile privind schimbările în linia politică a adversarului. Circulau fel de fel de teorii, de la „acum că a survenit pacea, ce-i de făcut?" la părerea – tot atît de nefondată – că totul era o înșelătorie. Dar, cînd puneau problema unor estimări obiective, bazate pe informații concrete, persoanele care lucrau în acest domeniu încă dinainte ca Jack să fi venit pe lume se mulțumeau să clatine din cap și să mormăie ceva nedeslușit, aplecați deasupra halbelor cu bere – exact așa cum proceda și Ryan uneori. Vestea bună a anului era, desigur, succesul semnificativ al serviciului de contrainformații, care dejucase operațiunile KGB-ului din întreaga Europă. Deși CIA nu deconspirase nimănui secretul acestei reușite (cu excepția lui sir Basil, care fusese de față la elaborarea planului), Agenția se bucura de un prestigiu considerabil în urma realizării respective. Fraza-cheie, citată adeseori de Jack, spunea cît se poate de limpede: NATO era mai prosper ca niciodată, serviciile sale de securitate atingînd performanțe inimaginabile – numai că în prezent misiunea globală a alianței se afla sub semnul întrebării din punct de vedere politic. În ansamblu, Ryan considera că nu se putea vorbi de o reușită, cu condiția ca politicienilor să nu li se urce succesul la cap – ceea ce ar fi constituit un motiv suficient de nemulțumire.

Așadar, avea motive să zîmbească în sinea sa în timp ce se ridica tot mai sus deasupra pămîntului belgian, pînă cînd cîmpul ajunse să se vadă ca o cuvertură vărgată din Pennsylvania.

Poate că cea mai elocventă dovadă a actualei stabilități a NATO fusese faptul că discuțiile din timpul banchetului sau conversația avută la o cafea în timpul pauzelor dintre sesiunile în plen nu se axase pe „afaceri“, așa cum obișnuiau majoritatea participanților la conferință. Analiștii serviciilor de informații din Germania, Italia, Anglia, Norvegia, Danemarca și Portugalia își exprimaseră cu toții îngrijorarea față de pericolul crescînd al comerțului cu droguri în țările respective. Activitatea Cartelului se extindea spre est, nemulțumindu-se să-și vîndă marfa numai în America. Specialiștii în informații știau de asasinarea lui Emil Jacobs și a suitei sale și se întrebau deschis dacă nu cumva narcoterorismul internațional luase o nouă și periculoasă întorsătură și ce era de făcut în acest caz. Francezii, a căror istorie înregistra acțiuni drastice de apărare a țării, se declaraseră întru totul de acord cu bomba aruncată la Medellín, rămînînd profund surprinși de răspunsul evaziv și oarecum exasperant al lui Ryan: *Fără comentarii. Nu cunosc despre ce e vorba.* Bineînțeles, reacția francezilor era ușor de prevăzut. Dacă vreun înalt demnitar francez – omologul lui Jacobs – ar fi fost asasinat în condiții similare, DGSE ar fi luat neîntîrziat măsuri radicale – treabă la care francezii se pricepeau nespus de bine și pe care presa franceză și în primul rînd populația o înțelegea și o aproba. Prin urmare, delegații DGSE se așteptaseră ca Ryan să se abțină de la comentarii cu un zîmbet atotștiutor, nu cu vizibilă stînjeneală. Altele erau regulile jocului în Europa. Iată o nouă ciudățenie din partea americanilor, care dădea de gîndit aliaților lor din Lumea Veche. *Oare de ce trebuiau să fie atît de imprevizibili?* se întrebau europenii. Față de ruși, atitudinea americanilor avea o valoare strategică. Nu însă și față de aliați.

Nici față de proprii funcționari guvernamentali, reflectă Ryan. *Ce dracu' se întîmplă?*

Aflat la o depărtare de trei mii de mile, Jack putea privi evenimentul cu detașarea cuvenită. În absența unui mecanism juridic viabil pentru combaterea acestor delicte, poate că nu era rău să se recurgă la o acțiune nemijlocită. Provocarea directă la adresa puterii unui stat risca să se soldeze cu o reacție pe măsură.

Dacă am putut bombarda o ţară străină pentru finanţarea unei operaţiuni împotriva militarilor americani dintr-o discotecă berlineză, atunci de ce să nu...

...ucidem oameni pe teritoriul unei ţări democrate de pe celălalt continent american?

Cum rămîne însă cu explicaţiile politice?

Aici era necazul. Columbia îşi avea propriile sale legi. Nu era Libia, condusă de un personaj de operetă, care azi putea fi la putere şi mîine nu. Nu era nici Iranul, unde domnea o teocraţie necruţătoare, tristă dovadă a priceperii gerontologilor. Columbia era un stat cu tradiţii democratice reale, care-şi risca instituţiile în încercarea de-a proteja cetăţenii unei alte ţări împotriva... lor înşişi.

Ce dracu' facem?

La cel mai înalt nivel de conducere politică, binele şi răul căpătau valori diferite.

Chiar aşa să fie? Care erau regulile? Ce spunea legea? Dar oare existau legi şi reguli? Înainte de-a putea răspunde la aceste întrebări, Ryan ştia că trebuia să cunoască faptele. Nu-i va fi prea uşor. Se lăsă pe spate în fotoliul său confortabil şi privi în jos, la Marea Mînecii, care se lărgea ca o pîlnie pe măsură ce avionul înainta spre vest, părăsind spaţiul aerian al continentului european. Dincolo de acele stînci singuratice de care se putea zdrobi uşor o navă, se întindea Atlanticul de Nord, pînă la ţărmul ţării sale. Avea la dispoziţie şapte ore ca să decidă ce trebuia făcut odată ajuns acasă. Şapte ore întregi, îşi zise Jack. Oare de cîte ori îşi va mai pune aceleaşi întrebări? Şi de cîte ori, în loc de răspunsuri, va da peste o nouă întrebare?

Legea era o capcană, îşi zise Murray. O zeiţă pe care s-o adori, o superbă statuie din bronz, reprezentînd o femeie care-ţi lumina calea în întuneric. Dar dacă totuşi drumul nu ducea nicăieri? De pildă, dosarul singurului „suspect“ în cazul asasinării directorului Jacobs. Columbienii îl făcuseră să-şi mărturisească vina. Cele treizeci de pagini bătute la un rînd se aflau pe biroul lui Murray. Deţinea o mulţime de probe concrete, prelucrate

după toate regulile artei în legendarele laboratoare de medicină legală ale FBI-ului. Şi totuşi, exista o mică problemă. Tratatul de extrădare încheiat de Statele Unite şi Columbia era pentru moment inoperant. Tribunalul Suprem Columbian – mai precis, judecătorii care mai trăiau după ce doisprezece dintre colegii lor fuseseră asasinaţi în urma unui raid recent al organizaţiei M-19 – deciseseră că tratatul contravenea oarecum Constituţiei ţării lor. Prin urmare, el fusese anulat. În consecinţă, nici vorbă de extrădare. Asasinul urma să fie judecat în Columbia şi fără îndoială condamnat la închisoare pe termen lung, în timp ce Murray şi FBI-ul ar fi vrut să-l ştie cel puţin încarcerat la Marion din Illinois (cea mai sigură închisoare federală pentru delincvenţii periculoşi – un fel de Alcatraz), iar Departamentul Justiţiei intenţiona să ceară pedeapsa cu moartea, prevăzută în cazul crimelor legate de traficul cu droguri. Dar... mărturia obţinută de columbieni nu respecta întru totul regulile procedurii americane, avocaţii opinînd că ar fi putut oricînd fi respinsă de un judecător american – ceea ce-ar fi însemnat suspendarea pedepsei capitale. Ca urmare, individul care-l lichidase pe directorul FBI ar fi devenit o celebritate în Închisoarea Marion din Illinois, ai cărei prizonieri nu împărtăşeau afecţiunea americanului de rînd faţă de FBI. Cu o zi înainte aflase că lucrurile stăteau exact la fel şi în cazul „Piraţilor". Un vulpoi de avocat al apărării descoperise isprava celor din Paza de Coastă, reuşind să comute pedeapsa cu moartea şi în acest proces. Singura veste bună, în opinia lui Murray, era că guvernul ţării sale reacţionase într-un mod cît se poate de satisfăcător, deşi, din punct de vedere legal, acţiunea se încadra în categoria crimelor cu premeditare.

Pe Dan Murray îl îngrijora faptul că socotea aceste represalii drept o veste bună. Nu aşa fusese educat şi nu aşa îi educase la rîndul său pe alţii în anii studenţiei şi mai tîrziu, ca profesor la Academia FBI. Ce se întîmpla atunci cînd guvernele încălcau legea? Răspunsul dat în literatura de specialitate era anarhia – cel puţin atunci cînd se descoperea că un guvern îşi nesocotea propriile legi. Dar aceasta era şi cea mai limpede definiţie a unui infractor: o persoană care nu respecta legea.

Nu, își spuse liniștit Murray. Toată viața lui urmase acea lumină, ea fiind singurul licăr de normalitate capabil să călăuzească o societate cufundată în întuneric. Misiunea sa și a FBI-ului era să aplice legile țării cu credință și onestitate. Existau desigur portițe de scăpare – nici nu se putea altfel, întrucît textele scrise nu aveau cum să prevadă absolut toate situațiile – dar, acolo unde legea se arăta insuficientă, omul trebuia să se bazeze pe principiul care o generase. Poate că împrejurările nu se dovedeau întotdeauna dintre cele mai fericite, însă alternativa era de departe cea mai bună. Ce se întîmpla însă atunci cînd legea nu funcționa? Și asta făcea parte din joc? Dar la urma urmei, era vorba doar de un simplu joc?

Clark avea o părere întrucîtva diferită. Legea nu fusese niciodată o preocupare a sa – cel puțin, nu una imediată. Pentru el, ceva „legal“ însemna ceva O.K., fără ca legiuitorii să fi elaborat în prealabil un set de reguli semnate de președintele X sau Y. Pentru el, legea însemna că președintele în funcțiune hotărîse că prelungirea existenței unui anumit lucru sau a unei anumite persoane contravenea intereselor supreme ale țării sale. Lucrase în slujba guvernului încă de pe vremea cînd făcea parte din comandourile secrete ale SEAL – elita Marinei Statelor Unite. În cadrul acelei comunități restrînse și liniștite își cîștigase un renume, despre care se vorbea și acum cu respect; i se spunea „Șarpele“, pentru că mergea cu pași neauziți. Din cîte știa Clark, nici un dușman care-i ieșea în cale nu apucase să mai povestească altora că dăduse ochii cu el. Bineînțeles, pe atunci purta un alt nume, însă asta se întîmplase pentru că, plecînd din Marină, comisese greșeala (aceasta chiar că fusese o greșeală, deși doar în sensul tehnic al cuvîntului) de a-și valorifica priceperea ca agent independent. Se descurcase, și încă foarte bine, pînă cînd poliția îi descoperise identitatea. Lecția învățată din acea aventură era că, dacă oamenii nu cercetează ceea ce se petrece pe un cîmp de luptă, în schimb investighează orice altceva – ceea ce necesita mai multă circumspecție din partea sa. Eroarea sa prostească – urmare a faptului că intrase în colima-

torul poliţiei locale – fusese de-a atrage atenţia CIA asupra sa, Agenţia avînd din cînd în cînd nevoie de oameni cu pregătire ca a lui. Exista chiar şi o glumă: „Cînd trebuie înfăptuit un asasinat, caută pe cineva care ucide ca să-şi cîştige existenţa". Cel puţin butada îl amuzase la vremea aceea, cu aproape douăzeci de ani în urmă.

Alţii decideau cine trebuia să trăiască – „alţii" însemnînd cei aleşi cu grijă ca să reprezinte poporul american şi pe care-i slujise într-un fel sau altul aproape pe toată durata vieţii sale de adult. Singura lege – aşa cum îşi dăduse cîndva osteneala să descopere – era că nu exista nici o lege. Dacă preşedintele ordona: „Ucideţi", atunci Clark devenea un simplu instrument al unei politici guvernamentale bine definite – cu atît mai mult acum, cînd membrii aleşi ai Congresului trebuiau să se declare de acord cu Executivul. Regulile care din cînd în cînd interziceau asemenea acte erau ordinele executive emise din biroul preşedintelui şi pe care acesta putea să le încalce fără să-l tragă cineva la răspundere – sau mai bine-zis să le reformuleze în funcţie de situaţie. Desigur, Clark era prea puţin implicat în ordinele executive. Sarcinile sale în slujba Agenţiei ţineau în primul rînd de celelalte însuşiri ale lui – de pildă, atingerea şi părăsirea unui obiectiv fără a fi observat de inamic, operaţiune la care nu avea egal. Însă principalul motiv pentru care fusese angajat era uciderea. Clark – botezat John Terrence Kelly în parohia St. Ignatius din Indianapolis – considera omorul pur şi simplu un act de război îngăduit atît de ţara, cît şi de religia sa, şi pe care-l lua mai mult sau mai puţin în serios. În definitiv, acţiunea din Vietnam nu primise niciodată calificativul de război declarat şi, dacă la vremea aceea procedase corect ucigîndu-i pe duşmanii ţării sale, de ce nu s-ar fi aplicat şi acum acelaşi principiu? Pentru faimosul John T. Clark, crimă însemna să ucizi oameni fără un motiv bine întemeiat. Aşadar, lăsa legea pe seama avocaţilor, convins că definiţia sa pornind de la criteriul cauzei drepte era mai practică şi mai eficientă.

Preocuparea lui imediată era următoarea ţintă. Dispunea de încă două zile în compania grupului de luptă de la bordul

portavionului şi intenţiona pe cît posibil să elaboreze un plan de lansare a unei noi bombe.

Clark locuia într-o casă de bîrne la periferia oraşului Bogota – sediul conspirativ al CIA vreme de zece ani, oficial proprietatea unei corporaţii care-l închiria unor oameni de afaceri americani aflaţi în vizită în Columbia. Casa nu avea nici un semn distinctiv. Telefonul fusese unul obişnuit, pînă cînd Clark îi conectase un dispozitiv portabil de codificare – unul simplu, care n-ar fi făcut doi bani în Europa răsăriteană, dar suficient pentru a evita riscul unor interceptări aici, unde asemenea practici nu erau prea frecvente – precum şi o antenă de satelit funcţionînd printr-un orificiu bine ascuns din acoperiş şi legată la un alt sistem de codificare, asemănător cu un casetofon portabil.

Care era planul următor? se întrebă el. Distrugerea locuinţei lui Untiveros fusese plănuită cu grijă, astfel încît să pară opera unui automobil-capcană. De ce n-ar repeta figura? Toată şmecheria era să plaseze bomba astfel încît să tragă ţintelor prezumtive o spaimă soră cu moartea, silindu-le să se refugieze într-un loc unde ar fi fost mai uşor de lovit. Pentru asta, atentatul trebuia să pară cît mai autentic – dar nu într-atît încît să rănească oameni nevinovaţi. Acesta era necazul cu automobilele-capcană. *Bombă cu explozie întîrziată?* se întrebă el. Era o idee. O bombă cu ceas, care să dea impresia unei primejdii reale. *Prea greu de realizat*, decise Clark.

Cel mai simplu era să folosească o puşcă, însă asasinatul ar fi fost prea dificil de pregătit. Găsirea unui loc adecvat ar fi fost o acţiune complicată şi riscantă. Şefii Cartelului supravegheau fiecare fereastră cu vedere către locuinţa lor. Dacă un american ar fi închiriat vreuna dintre casele vecine, din care ulterior s-ar fi putut auzi împuşcături, unde mai era secretul misiunii? Totul era ca traficanţii să nu-şi dea seama ce se întîmpla.

Planul lui Clark era unul elegant şi simplu. Atît de simplu şi elegant, încît nu le venise în minte presupuşilor experţi în operaţiuni dubioase de la Langley. Intenţia lui era să ucidă cît mai multe persoane de pe lista sa, ca să sporească teama celor ce se ştiau vizaţi. Oricît şi-ar fi dorit să-i lichideze pe toţi, era prac-

tic imposibil. Aşadar, ceea ce urmărea Clark era să ucidă cît mai mulţi într-un asemenea mod încît să provoace o derută totală în rîndul supravieţuitorilor.

Cartelul era alcătuit din indivizi fără scupule, a căror inteligenţă se manifesta prin viclenie, îndeosebi cînd întîlneau un adversar redutabil. Ca orice buni soldaţi, stăteau mereu cu ochii în patru, pregătiţi să facă faţă la primul semn de alarmă. Însă, spre deosebire de soldaţi, se păzeau în egală măsură de primejdiile venite dinăuntru cît şi de cele din afară. În ciuda succeselor înregistrate pe baza colaborării dintre ei, în esenţă erau rivali. Sclavi ai banului şi ai puterii, îşi doreau în permanenţă mai mult decît aveau. Unor astfel de oameni nimic nu le ajungea, şi mai ales puterea. Clark – şi nu numai el – avea impresia că scopul lor final era să preia controlul politic al ţării. Dar statele nu erau conduse de comitete – cel puţin nu de unele atît de mari. Tot ce trebuia să facă Clark era să-i convingă pe şefii Cartelului că în interiorul organizaţiei se ducea o luptă surdă pentru putere, moment în care ar fi început să se ucidă între ei, într-o versiune a războaielor din sînul Mafiei anilor '30.

Posibil, cugetă el. Dădea planului cam treizeci la sută şanse de reuşită. Dar, chiar şi în caz de eşec, cîţiva jucători importanţi ar fi fost îndepărtaţi de pe teren – ceea ce putea fi socotit un succes tactic, dacă nu unul strategic. Subminarea coeziunii Cartelului ar fi înlesnit eforturile Columbiei de-a lichida organizaţia – un alt posibil rezultat strategic, deşi nu singurul. Mai exista eventualitatea ca acel conflict pe care voia să-l declanşeze să aibă consecinţe asemănătoare cu cele ale războiului Castellomarese, cunoscut şi sub numele de Vecerniile italiene, cînd zeci de mafioţi căzuseră ucişi de gloanţele confraţilor lor. Urmarea acelei nopţi însîngerate fusese o reţea a crimei organizate mult mai puternică, mai unită şi mai periculoasă, sub conducerea inteligentă a lui Carlo Luciano şi Vito Genovese. Acesta era marele risc, chibzui Clark. Totuşi, situaţia nu putea deveni cu mult mai rea decît era acum. Cel puţin aşa hotărîse Washingtonul. Era o miză care trebuia jucată.

Curînd sosi şi Larson. Fusese la casa conspirativă o singură dată şi, deşi îi asigura lui Clark acoperire, dîndu-se drept prospector – în jurul casei existau mai multe lăzi cu felurite roci – îl neliniştea un aspect al misiunii.

– Ai ascultat ştirile?

– Toată lumea crede că-i vorba de un automobil-capcană, răspunse Larson cu un surîs viclean. Data viitoare n-o să mai avem norocul ăsta.

– Probabil că nu. Următoarea lovitură va trebui să fie ceva cu adevărat spectaculos.

– Ce te uiţi aşa la mine? Doar nu-ţi închipui că ştiu unde se va ţine următoarea întrunire?

Ce grozav ar fi, îşi zise Clark.

Bineînţeles că nu avea habar şi ar fi dezaprobat orice ordin de-a face vreo investigaţie în acest sens.

– Sigur că nu. Nu putem decît să ne rugăm la Cel de Sus ca să interceptăm o nouă convorbire. Fără îndoială că se va stabili o întîlnire. Trebuie să se adune şi să discute ce s-a întîmplat.

– De acord cu tine, numai că s-ar putea să nu se adune aici în munţi.

– Cum?

– Cu toţii au proprietăţi şi la şes.

Iată ceva ce-i scăpase lui Clark. În cazul acesta, ar fi fost extrem de dificil să dea o nouă lovitură.

– Laserul se poate repera din avion?

– Nu văd de ce nu. Însă după aia aterizez, fac plinul şi mă car dracului din ţara asta o dată pentru totdeauna.

Henry şi Harvey Patterson – fraţi gemeni, în vîrstă de douăzeci şi şapte de ani – erau o dovadă vie pentru orice teorie socială elaborată de un criminalist. Tatăl lor fusese de profesie asasin – chiar dacă nu teribil de competent – pe toată durata scurtei sale vieţi, fiind ucis la treizeci şi doi de ani de către proprietarul unui magazin de băuturi, care trăsese asupra lui cu un pistol de calibrul 12 de la o depărtare de cîţiva paşi. Faptul cîntărea mult în ochii adepţilor behaviorismului, majoritatea

conservatori din punct de vedere al opțiunii politice. În plus, gemenii proveneau dintr-o familie destrămată, neajuns la care se adăugau educația insuficientă, anturajul nerecomandabil și decorul unui cartier atins de sărăcie. Aceștia erau factori importanți pentru ramura ambientală a școlii behavioriste, ai cărei susținători aveau vederi politice liberale.

Indiferent de motivația comportamentului lor, cei doi frați erau asasini de profesie, cărora le plăcea acest stil de viață, fără să le pese cîtuși de puțin dacă creierul lor fusese programat astfel încă înainte de-a se naște sau căpătaseră asemenea apucături în anii copilăriei. Nu erau proști. Dacă nu s-ar fi întîmplat ca testele de inteligență să încline de partea oamenilor cu carte, coeficientul realizat de ei i-ar fi situat ușor peste medie. Aveau suficientă inteligență animală cît să îngreuneze orice încercare a poliției de-a pune mîna pe ei și suficientă experiență a străzii cît să fie familiarizați cu legea în măsura în care să poată manipula sistemul legal cu un remarcabil succes. Frații Patterson erau și oameni cu principii: beau de stingeau (la limita alcoolismului), dar nu consumau droguri. Faptul putea părea puțin ciudat, dar, întrucît nici unul dintre ei nu se sinchisea prea mult de lege, această neconcordanță cu portretul-robot al unui delincvent nu-i deranja nici cît negru sub unghie.

Încă din adolescență, se făcuseră cunoscuți în tot sudul Alabamei, jefuind, dînd spargeri și atacînd locuitorii pașnici. Colegii de breaslă îi priveau cu un respect deosebit. Vreo cîțiva îndrăzniseră să-l supere pe unul dintre ei sau pe amîndoi (fiind gemeni, cine îl supăra pe unul îl supăra și pe celălalt) și plătiseră cu viața, în urma unor răni de suprafață (bîtă) sau penetrante (cuțit ori glonț). Poliția îi bănuia de cinci omoruri. Problema era care dintre ei înfăptuise crima? Faptul că erau gemeni crea de fiecare dată o complicație de ordin tehnic, pe care avocatul lor – unul foarte priceput, pe care-l descoperiseră în primii ani de carieră – o folosise cu maximum de efect. Ori de cîte ori făceau o victimă, polițiștii puteau pune prinsoare pe leafa lor pe o lună că unul dintre frați – de regulă, cel care ar fi avut motive să ucidă victima – se găsea la zeci de mile depărtare, în prezența mai

multor martori. În plus, victimele lor nu erau niciodată cetăţeni cinstiţi, ci membri ai aceleiaşi comunităţi a crimei – ceea ce invariabil domolea ardoarea poliţiei.

Nu însă şi de data asta.

Trecuseră paisprezece ani de la primul conflict oficial cu legea, dar acum toţi poliţiştii din Alabama aflaseră de la şefii lor că lui Henry şi Harvey li se înfundase. Poliţia îi arestase, în sfîrşit, pentru delicte grave şi asta spre marea satisfacţie a oamenilor legii, graţie unei alte perechi de gemeni: două adorabile prostituate în vîrstă de optsprezece ani, care cuceriseră inimile fraţilor Patterson. În ultimele cinci săptămîni, Henry şi Harvey nu se dezlipiseră de Noreen şi Doreen Grayson, în vreme ce patrulele de poliţie din zonă urmăriseră cum se înfiripa o idilă – principalul lor subiect de discuţii fiind cum dracu' reuşeau îndrăgostiţii să se deosebească între ei. Poliţiştii behaviorişti declarau că faptul nu avea cine ştie ce importanţă – afirmaţie pe care adepţii teoriei mediului o categoriseau drept „inepţie pseudoştiinţifică", dacă nu cumva chiar implicînd perversiune sexuală. Totuşi, ambele tabere considerau problema una extrem de interesantă. Oricare ar fi fost adevărul, iată că iubirea curată se dovedise a fi pierzania fraţilor Patterson.

Henry şi Harvey hotărîseră să le scape pe surorile Grayson de individul care le procura droguri – un specimen de tristă faimă, dar cu atît mai redutabil, cu un trecut bogat în violenţe şi suspectat de dispariţia mai multor cliente ale sale. Ceea ce pusese capac la toate fusese bătaia zdravănă căpătată de cele două gemene drept pedeapsă pentru refuzul lor de a-i ceda traficantului cîteva bijuterii primite în dar de la fraţii Patterson cu ocazia împlinirii unei luni de cînd erau împreună. Noreen se alesese cu falca ruptă, iar Doreen îşi pierduse şase dinţi – plus alte abuzuri care-i înfuriaseră cumplit pe fraţii Patterson, făcînd totodată necesară internarea fetelor în Centrul Medical al Universităţii din Alabama de Sud. Gemenii nu erau oameni care să înghită o ofensă fără să riposteze, aşa că după o săptămînă se ascunseseră pe o alee întunecoasă, unde puseseră capăt vieţii lui Elrod McIlvane, slujindu-se de două revolvere identice Smith & Wesson.

Ghinionul lor fusese că la doi pași de locul cu pricina se găsea o mașină a poliției. Pînă și polițiștii erau însă de părere că, în acest caz, frații Patterson aduseseră un serviciu întregului oraș.

Locotenentul de poliție îi chemase pe amîndoi la interogatoriu. Obrăznicia lor caracteristică dispăruse fără urmă. Armele fuseseră găsite la nici cincizeci de metri de locul crimei. Deși pe una nu existau nici un fel de amprente semnificative – armele de foc nu furnizau întotdeauna astfel de probe – cele patru gloanțe scoase din trupul lui McIlvane se potriveau la amîndouă. Pattersonii fuseseră arestați la patru blocuri mai încolo. Pe mîinile lor se găsise praf de pușcă, semn că se slujiseră de arme. În plus, motivul lichidării traficantului nu mai era un secret pentru nimeni. Singurul lucru de care mai aveau nevoie polițiștii era o mărturisire completă. În cele din urmă, pe cei doi îi părăsise norocul. Le-o spusese pînă și propriul lor avocat. Nici vorbă de-o înțelegere între juriști – procurorul orașului îi detesta mai mult chiar decît poliția – și, deși îi păștea o pedeapsă aspră pentru crimă, vestea cea bună era că probabil aveau să scape de scaunul electric, întrucît era posibil ca jurații să nu condamne la moarte pe asasinul unui proxenet și traficant de droguri care-și vîrîse două dintre tîrfe în spital, după ce probabil omorîse alte cîteva. Delictul putea fi socotit crimă pasională, care în legislația americană beneficia de circumstanțe atenuante.

Îmbrăcați în zeghe, frații Patterson stăteau amîndoi în fața biroului locotenentului de poliție. Acesta nu putea cu nici un chip să facă distincție între ei, dar nici nu se ostenea să-i întrebe, fiindcă probabil gemenii l-ar fi mințit, fie și numai din răutate.

– Unde-i avocatul nostru? întrebă Henry sau Harvey.

– Chiar așa, întări Harvey sau Henry.

– În cazul de față nu avem neapărată nevoie de avocat. Ei, băieți. Ce-ați zice să ne faceți un mic serviciu? întrebă locotenentul. În situația că ajungem la o înțelegere, poate că și noi vă acordăm o mică favoare.

Cu aceasta, problema asistenței juridice fusese rezolvată.

– Rahat! remarcă unul dintre gemeni, evident ca parte din tranzacție.

Amîndoi se aflau pe muchie de cuțit. Îi pășteau ani grei de pușcărie și, deși nici unul dintre ei nu stătuse vreodată prea multă vreme la răcoare, cîștigaseră suficientă experiență cît să priceapă că nu era de glumă.

– Ce-ați zice de-o condamnare pe viață? se interesă locotenentul, cîtuși de puțin impresionat de teribilismul celor doi. Știți bine cum e treaba: pînă să fiți reabilitați și puși în libertate, vor trece șapte-opt ani. Vă convine perspectiva, băieți?

– Doar nu sîntem tîmpiți. Altfel de ce ne-ați mai chemat aici? interveni celălalt Patterson, semn că era pregătit pentru negocieri.

– Dacă sînteți de acord să faceți o trebușoară în contul nostru, ați putea avea o surpriză dintre cele mai plăcute.

– Și cam ce fel de trebușoară?

Amîndoi erau dispuși să accepte tîrgul.

– I-ați văzut pe Ramon și Jesus?

– Pirații? întrebă unul din gemeni. La dracu'!

În lumea delincvenților – ca în orice altă comunitate – exista o ierarhie. Cei ce se legau de femei și copii rămîneau la baza piramidei. Pattersonii erau criminali înrăiți, însă nu maltrataseră în viața lor o femeie. Nu atacau decît bărbați – majoritatea mai slabi decît ei, dar bărbați – fapt important pentru imaginea lor în ochii celorlalți.

– Da, le-am văzut pe javrele alea, interveni al doilea, subliniind remarca succintă a fratelui său. S-au purtat ca niște otrepe. Două jeguri! Auziți, om fi făcut noi multe, da' nu ne-am dat în viața noastră la femei și nici n-am făcut felu' la vreo puștoaică. Și unde pui că scapă basma curată! Fir-ar mama lor a dracu'! Noi am scos din circulație un pește nenorocit și-acu' riscăm să ne punem gîtu-n laț. Asta-i dreptate, domnu' polițist? Rahat!

– Dacă lui Ramon și Jesus li s-ar întîmpla ceva... Ceva foarte grav... începu liniștit locotenentul. Atunci poate că s-ar schimba situația. Vreau să spun, s-ar schimba în bine pentru voi, băieți.

– Adică?

– Adică le-ați putea vedea pe Noreen și pe Doreen oricît de des doriți. Poate chiar ați reuși să vă întemeiați cîte o familie.

– Pe dracu'! pufni Henry sau Harvey.

– E o propunere extrem de avantajoasă, adăugă locotenentul.

– Ne cereți să le lichidăm pe leprele alea două?

Întrebarea venea din partea lui Harvey – spre marea dezamăgire a fratelui său, care se considera cel mai deștept dintre ei doi.

Locotenentul se mulțumi să-i fixeze cu privirea.

– Am priceput, zise Henry. Da' cine ne garantează că n-o să ne trageți în piept?

– Ce fel de vorbă-i asta? se miră locotenentul.

Tăcu o clipă, apoi adăugă:

– Ramon și Jesus au omorît o familie de patru persoane, violîndu-le mai întîi pe femeie și pe fetiță. Probabil că tot ei s-au ocupat și de uciderea unui polițist din oraș, împreună cu soția. Însă ceva n-a mers cum trebuia în procesul lor și maximumul de pedeapsă pe care-l vor căpăta este de 20 de ani. Ceea ce de fapt înseamnă șapte sau opt. Pentru uciderea a șase oameni. Mie nu mi se pare deloc cinstit, nu credeți?

Cei doi gemeni pricepuseră mesajul. Locotenentul citi acest lucru limpede în expresia identică din privirea lor. În momentul următor, decizia era luată. Coborîră pleoapele cîteva secunde, chibzuind cum să-și aducă hotărîrea la îndeplinire. Apoi privirile fraților își recăpătară seninătatea. Amîndoi dădură din cap în semn de încuviințare și cu aceasta tîrgul fu încheiat.

– De-acum, băieți, fiți cu băgare de seamă. Închisoarea poate fi un loc al naibii de periculos.

Locotenentul se ridică și chemă gardianul. Dacă ar fi fost întrebat, ar fi răspuns că dorise (desigur, după ce ceruse permisiunea de-a discuta cu ei în absența unui avocat) să-i interogheze cu privire la o spargere în care nu erau amestecați, dar despre care ar fi putut deține unele informații și că, în schimbul acelor destăinuiri, se oferise să pună o vorbă bună pe lîngă procurorul distructual. Din păcate, gemenii susținuseră că nu cunoșteau nici un fel de amănunte în legătură cu spargerea respectivă, astfel încît

după mai puțin de cinci minute îi trimisese înapoi în celula lor. De s-ar fi întîmplat ca cei doi să scape vreo vorbă despre subiectul real al conversației avute cu locotenentul, cuvîntul acestuia ar fi cîntărit oricum mai greu decît cel al unor asasini de profesie, acuzați de crimă dovedită. Cel mult, s-ar fi ajuns la un articol de cinci pagini în ziarul *Mobile Register*, de regulă intransigent față de crime și violențe. Pe urmă le-ar fi fost destul de greu să se recunoască vinovați de un dublu asasinat, chiar dacă l-ar fi comis în folosul poliției.

Locotenentul era un om de onoare, drept care se ocupă imediat de partea sa din tranzacție, în speranța că și frații Patterson își vor respecta promisiunea. Unul dintre cele patru gloanțe scoase din cadavrul lui Elrod McIlvane nu mai putea fi supus analizei balistice, dat fiind că se turtise – gloanțele din plumb fără carcasă de protecție se deformau foarte ușor – iar celelalte, deși constituiau probe destul de concludente, nu arătau cu mult mai bine. Locotenentul ceru ca gloanțele să-i fie aduse spre reexaminare, împreună cu raportul laboratorului balistic și fotografiile realizate la locul crimei. Bineînțeles, trebuia să semneze pentru ele, ca să mențină „lanțul probelor". Cererea trebuia formulată în scris, astfel încît să existe o evidență strictă asupra probelor urmînd a fi aduse în instanță, odată culese de la locul crimei și recunoscute ca semnificative, cunoscîndu-se cu precizie locul și persoana la care se aflau. Aceasta era o măsură de siguranță, prevenind manipularea ilegală a dovezilor incriminatorii. Dacă se întîmpla să se rătăcească o probă, fiind recuperată ulterior, ea nu mai putea fi folosită în instanță, datorită riscului de contrafacere. Locotenentul porni către laborator, unde tehnicienii tocmai se pregăteau să plece acasă. Îl întrebă pe expertul în balistică dacă nu putea verifica încă o dată gloanțele în cazul Patterson luni dimineață la prima oră. Omul răspunse că nu era nici o problemă. Unul dintre proiectile era cam deformat, dar putea fi adus ca probă în instanță. Cu toate acestea, nu-l deranja să mai verifice o dată.

Locotenentul luă gloanțele și se întoarse în biroul său. Săculețul de pînză în care se aflau purta o etichetă cu numărul cazului. Întrucît dovezile se găseau în custodie legală, întărită de

semnătura locotenentului, „lanțul probelor" nu fusese rupt. Scrise un bilet pe o coală de sugativă, cum că nu voia să lase dovezile în birou pe timpul week-end-ului, drept care le luă acasă, urmînd să le țină încuiate în servieta sa cu cifru. Locotenentul avea cincizeci și trei de ani, pregătindu-se să iasă la pensie peste trei luni, cu drepturi integrale. Treizeci de ani de serviciu îi ajungeau, își zise el, anticipînd momentul cînd se va bucura din plin de barca sa de pescuit. Oricum, n-ar fi putut ieși la pensie cu conștiința împăcată atîta timp cît i-ar fi lăsat pe cei doi asasini ai unui polițist – și nu numai – să scape doar cu opt ani de pușcărie.

Banii intrați în Columbia de pe urma comerțului cu droguri produseseră tot felul de efecte secundare, printre care – printr-o uimitoare ironie a sorții! – un nou și sofisticat laborator criminalistic, pus la dispoziția poliției columbiene. Rămășițele casei Untiveros fiind supuse obișnuitelor teste chimice, în cîteva ore se determinase că agentul exploziv fusese un amestec de ciclotetrametilenetetranitramină și trinitrotoluen. Cunoscute de regulă sub denumirea de HMX și TNT, notase specialistul, aceste două substanțe, combinate în proporție de șaptezeci la treizeci, formau un amestec exploziv numit Octol – foarte scump, foarte stabil și foarte puternic, fabricat îndeosebi în SUA, dar furnizat și de alte companii de pe continentul american și european, ba chiar și de pe cel asiatic. Considerîndu-și încheiate obligațiile pentru ziua în curs, chimistul înmînă raportul secretarei, care-l trimise prin fax la Medellín, unde o altă secretară făcu o copie xerox. Douăzeci de minute mai tîrziu, exemplarul respectiv se găsea pe biroul lui Felix Cortez.

Raportul constituia încă un fragment ajutător pentru ca fostul ofițer de informații să poată reconstitui adevărul celor întîmplate. Nici o exploatare minieră de prin partea locului nu folosea Octol. Costa prea mult, iar pentru necesitățile economice ale ținutului erau suficiente gelurile explozive pe bază de nitrați. Pentru detonări mai puternice, menite a desprinde stîncile din loc, pur și simplu se săpa o groapă mai adîncă, unde se înghesuia mai mult explozibil. Forțele armate nu dispuneau însă de

aceeași libertate de opțiune. Dimensiunea unui obuz era limitată de diametrul țevii de tun, iar cea a unei bombe, de greutatea suplimentară impusă asupra avionului purtător. Prin urmare, organizațiile militare erau permanent în căutare de explozibili mai puternici, astfel încît să obțină de la arme de dimensiuni reduse performanțe cît mai mari. Cortez scoase din raftul bibliotecii un tratat de specialitate, care-i confirmă faptul că Octolul era aproape exclusiv un exploziv militar... fiind utilizat ca detonator pentru arme nucleare. Descoperirea îi smulse un rîs scurt, ca un lătrat.

Iată că astfel se lămureau încă vreo cîteva lucruri. Primul său gînd fusese acela că se folosise o tonă de dinamită. Dar aceleași rezultate puteau fi obținute cu mai puțin de cinci sute de kg. Luă din raft o altă carte, unde citi că pentru o bombă de o mie de kilograme cantitatea propriu-zisă de explozibil era de nici cinci sute de kilograme.

De ce însă nu existau schije? Mai mult de jumătate din greutatea unei bombe o constituia carcasa de oțel. Cortez renunță pentru moment să elucideze enigma.

Ideea bombei lansate din avion explica o sumedenie de neclarități. Își aminti de instrucția făcută în Cuba, unde ofițerii nord-vietnamezi povestiseră clasei sale despre bombele inteligente care devastaseră podurile și uzinele electrice din țara lor în timpul scurtului, dar violentului bombardament Linebacker-II din 1972. După ani întregi de eșecuri costisitoare, bombardierele de luptă americane distruseseră în numai cîteva zile zeci de ținte bine păzite, cu ajutorul proiectilelor prevăzute cu dispozitive de ghidaj.

Odată dirijată către un camion, o astfel de bombă ar fi creat impresia unei mașini-capcană, nu-i așa?

Totuși, de ce nu se zărea nici o urmă de schijă? Reciti raportul primit de la laborator. Se descoperiseră urme de celuloză, pe care tehnicienii le socoteau provenite de la cutiile de carton în care fuseseră ambalați explozivii.

Celuloză? Asta însemna hîrtie sau fibră de lemn, nu? O bombă făcută din hîrtie? Cortez luă în mînă una dintre cărți – *Jane's*

Weapons System – un tom gros, cu copertă tare şi rezistentă... carton învelit în pînză. Va să zică, asta era! Dacă putea fi realizată o hîrtie tare în scopuri atît de prozaice ca legarea unei cărţi...

Cortez se lăsă pe spate în fotoliu şi-şi aprinse o ţigară, felicitîndu-se pe sine şi pe *norteamericanos*. Ideea era strălucită. Trimiseseră un bombardier cu o bombă inteligentă care, odată dirijată spre camionul cel monstruos, explodase fără a lăsa nici o urmă ce ar fi putut constitui o probă. Se întrebă a cui fusese iniţiativa. Era uimit că americanii fuseseră capabili de un plan atît de inteligent. KGB-ul ar fi mobilizat grupuri de comando *Spetznatz,* care ar fi dat o luptă convenţională de infanterie, lăsînd în urmă tot felul de probe şi transmiţînd mesajul într-un mod tipic rusesc, adică foarte eficient, dar lipsit de subtilitate. Iată că americanii dăduseră şi ei o dată dovadă de o subtilitate demnă de un spaniol – de un Cortez, chicoti Felix. Un fapt cît se poate de remarcabil.

Acum ştia „cum“ se petrecuse atentatul. Îi mai rămînea să afle şi „de ce“. Păi, era limpede. Toată povestea aceea din ziarele americane despre un posibil război între bande. Existaseră paisprezece şefi supremi ai Cartelului. Acum mai trăiau doar zece. Americanii vor încerca să reducă numărul lor la... La cît? Îşi închipuiau cumva că o singură bombă va dezlănţui o luptă sîngeroasă în interiorul organizaţiei? Nu, decise Cortez. Numai un incident nu era de ajuns. Două poate – dar unul singur, nu.

Aşadar, americanii aveau grupuri de comando în munţii din sudul Medellínului. În plus, lansaseră o bombă şi se pregăteau de o nouă lovitură menită a pune capăt comerţului cu droguri. Şi acest lucru devenea cît se poate de limpede. Fără îndoială că doborau şi avioane. Aveau oameni care supravegheau aeroporturile, transmiţînd informaţii pe baza cărora se iniţiau diverse acţiuni. Era vorba de o operaţiune complexă. Lucrul cel mai greu de crezut dintre toate era că planul funcţiona. Americanii hotărîseră să pună în aplicare o strategie care dădea şi rezultate. Iată un fapt *cu adevărat* surprinzător. De cînd se afla el în serviciul de contrasionaj, CIA abia dacă dovedise o eficienţă medie în culegerea de informaţii, însă nicidecum în acţiunile concrete.

Felix se ridică de la birou, îndreptîndu-se spre dulăpiorul-bar. Descoperirea necesita o analiză profundă, prin urmare și un pahar bun de brandy. Își turnă o porție triplă într-un pahar de coniac, agitînd alcoolul și lăsîndu-l să se încălzească de la căldura palmei, astfel încît aroma băuturii să-i incite simțurile încă înainte de-a lua prima sorbitură.

Limba chineză se baza pe idiograme. Cortez cunoscuse destule exemple de inteligență chinezească – simbolul pentru *criză* fiind o combinație a simbolurilor *pericol* și *ocazie.* Acest dualism îl șocase încă de prima oară cînd îl întîlnise și nu-l mai uitase niciodată. Ocazii ca aceea de față erau extrem de rare, dar și extrem de primejdioase. Își dădea seama că principalul pericol consta în faptul că nu știa cum se desfășura munca de informații la americani. Tot ce aflase pînă în prezent ducea la concluzia că exista un agent infiltrat în sînul organizației. Cineva la nivel înalt, dar nu chiar atît de sus pe cît și-ar fi dorit el să ajungă. Americanii reușiseră să compromită pe cineva, așa cum făcuseră de atîtea ori. Procedeul clasic al serviciilor de informații, și încă unul la care CIA se pricepea grozav de bine. Cineva. Dar cine? Cineva care fusese profund ofensat și care acum dorea să se răzbune, obținînd în același timp și un loc la masa șefilor. În această categorie intrau relativ puține persoane, printre care și Felix Cortez. Va să zică, în loc să se folosească de mijloace proprii în atingerea acestui scop, se putea baza pe sprijinul americanilor. I se părea de-a dreptul straniu să se bizuie pe americani – dar în același timp și nespus de amuzant. De fapt, cam aceasta era definiția unei operațiuni cu acoperire perfectă. Tot ce-i rămînea de făcut era să-i lase pe americani să-și ducă planul la bun sfîrșit, ținîndu-se în umbră și urmărind cum se desfășurau lucrurile. O asemenea stratagemă cerea multă răbdare și încredere în adversar – nemaipunînd la socoteală riscurile asumate – însă Cortez intuia că merita efortul.

Neștiind cum să transmită anumite informații americanilor, decise să lase totul în seama hazardului. Nu, nu, nu în seama hazardului. După toate probabilitățile, exista o cale prin care americanii primeau informații – așadar, vor afla și de data asta. Ridică recep-

torul şi dădu un telefon – obicei ce nu-i stătea în fire. După o scurtă chibzuinţă, luă încă o hotărîre. La urma urmei, nu se putea aştepta ca americanii să facă exact ceea ce dorea el şi atunci cînd dorea. Unele lucruri trebuia să le rezolve singur.

Avionul lui Ryan ateriză la Andrews puţin după ora şapte seara. Unul dintre asistenţii săi – ce grozav că-i avea la dispoziţie! – luă în primire documentele secrete şi le duse înapoi la Langley, în timp ce Jack îşi aruncă bagajul pe bancheta din spate a maşinii şi porni spre casă. Intenţiona să-şi ofere o noapte de odihnă, spre a atenua efectele călătoriei cu avionul, iar a doua zi să-şi reia munca la birou. Prima urgenţă – îşi zise el, cotind pe Interstate 50 – era să descopere ce punea la cale Agenţia în America de Sud.

Ritter clătină din cap cu uimire şi recunoştinţă. CAPER reuşise să intercepteze o nouă convorbire. De data asta era vorba de însuşi Cortez. Traficanţii nu pricepeau că sistemul lor de comunicaţii era vulnerabil. Fenomenul nu era, desigur, o noutate. Acelaşi lucru se întîmplase cu nemţii şi cu japonezii în cel de-al doilea război mondial, repetîndu-se de atunci în nenumărate rînduri. Era pur şi simplu o operaţiune la care americanii se dovedeau mari experţi. Nici că se găsea un moment mai oportun, întrucît portavionul mai rămînea disponibil doar pentru treizeci de ore. Abia dacă avea timp să transmită mesajul omului lor de pe *Ranger*. Ritter dactilografie instrucţiunile şi ordinul de misiune pe computerul său personal. Odată tipărite, le vîrî într-un plic sigilat pe care-l înmînă unuia dintre subordonaţii săi, acesta urmînd să ia un avion militar pînă în Panama.

Căpitanului Robby Jackson îi creştea inima. Fie măcar şi pentru faptul că simţea greutatea celei de-a patra trese pe umerii bluzei sale albe, iar acvila de argint care înlocuise frunzele de stejar pe gulerul tunicii kaki era un simbol mult mai impresionant pentru un pilot. Această promovare îl desemna ca pe un candidat serios la comanda unei escadrile de portavion – ultima

sa însărcinare ca pilot activ, o ştia prea bine, dar cea mai mareaţă dintre toate. Va avea de verificat diverse tipuri de avioane, răspunzînd de peste optzeci de aparate împreună cu echipajele lor, precum şi de personalul de întreţinere, fără de care escadrila ar fi fost un simplu ornament pe puntea de zbor a portavionului.

Partea proastă era că ideile sale tactice nu dăduseră rezultatele scontate. Totuşi, se consola cu gîndul că nici o idee nouă nu putea prinde chiar de la început. Ştia că o parte din ideile sale originale prezentau unele neajunsuri, iar sugestiile avansate de unul dintre comandanţii de escadrilă de pe *Ranger* se dovediseră salutare, îmbunătăţind considerabil tactica iniţială. Şi asta era de aşteptat. La fel se putea spune şi despre proiectilele Phoenix, ale căror dispozitive de ghidaj funcţionaseră destul de bine. Nu chiar atît de bine pe cît făgăduise furnizorul, dar nici acesta nu era un lucru neobişnuit.

Robby se găsea la Centrul pentru Informaţii de luptă. Deocamdată nu se desfăşurau nici un fel de operaţiuni de zbor. Grupul de luptă se confrunta cu un cer plumburiu, norii promiţînd să se risipească de-abia peste cîteva ore. Mecanicii trebăluiau pe la avioane, în timp ce Robby şi ofiţerii superiori ai „apărării" revedeau pentru a şasea oară înregistrările scenelor de luptă. Forţele „inamice" se descurcaseră remarcabil. Intuind planul defensiv al celor de pe *Ranger*, acţionaseră prompt şi eficient, aducîndu-şi avioanele de asalt la distanţa potrivită pentru tragere. Nu mai conta faptul că avioanele de luptă de pe *Ranger* le „distruseseră" în timpul retragerii. Misiunea lor în cadrul exerciţiului de luptă era să „doboare" avioanele Backfire în momentul cînd acestea atacau.

Înregistrarea fusese realizată de radarul aflat la bordul aparatului Hawkeye E-2C, cu care zburase Robby pe durata primei ciocniri cu „inamicul". Şase reluări erau mai mult decît suficiente. Lămurise tot ce era de lămurit, aşa că acum îşi dădu frîu liber gîndurilor. Văzuse din nou Intruder-ul alimentîndu-se în timpul zborului, apoi îndreptîndu-se spre Ecuador şi dispărînd de pe ecranul radarului cu puţin înainte de-a ajunge deasupra ţărmului. Căpitanul Jackson se sprijini de speteaza scaunului,

fără să participe la discuţiile celor din jurul său. Aceştia derulară înainte banda, căutînd secvenţa întîlnirii cu „inamicul", după care pierdură mai mult de o oră vizionînd din nou lupta propriu-zisă – atîta cîtă fusese, remarcă Jackson – şi în cele din urmă o derulară mai departe. Comandantul de escadrilă de pe *Ranger* era nemulţumit în primul rînd de modul superficial în care se regrupaseră aparatele sale pentru a reveni pe puntea portavionului. Lipsa de organizare a avioanelor de luptă prilejui cîteva comentarii caustice din partea căpitanului la a cărui funcţie rîvnea Robby. Observaţiile acestuia, deşi oarecum profane, erau foarte pertinente. Discuţia continuă pe măsură ce se derula înregistrarea. Robby zări din nou avionul A-6, care se întorcea pe portavion după ce efectuase dracu' ştie ce misiune. Jackson era conştient că făcea simple presupuneri, lucru extrem de riscant pentru un ofiţer de carieră. Totuşi, nu se putea abţine să nu gîndească astfel.

– Domnule căpitan Jackson...

Robby întoarse capul, dînd cu ochii de un militar care ţinea în mînă o mapă cu documente. Era un ordin de acţiune, pentru care trebuia mai întîi să semneze de primire. Abia după aceea îl luă şi-l citi.

– Ce-i nou, Rob? întrebă ofiţerul de la Operaţiuni.

– Amiralul Painter urmează să zboare pînă la Şcoala de Instrucţie Militară şi-mi cere să merg să-l aştept acolo, în loc să mă întorc la Washington. Presupun că vrea să afle înaintea tuturor cum a evoluat noua şi superba mea schemă tactică, răspunse Jackson.

– Nu-ţi mai face atîta sînge rău. Doar n-o să-ţi ia tresele înapoi.

– Nici o clipă nu mi-a trecut prin gînd una ca asta, replică Robby, arătînd înspre ecran.

– Nimănui nu-i trece.

O oră mai tîrziu, *Ranger* ieşi din zona cu cer acoperit. Primul avion care-şi luă zborul fu cel al comandantului de escadrilă, care se îndreptă spre Panama, ca să lase curierul şi să ia la bord diverse lucruri. Cînd se întoarse peste cîteva ceasuri, „tehnicianul

de întreținere" îl aștepta, prevenit printr-un semnal recepționat pe o frecvență sigură. De îndată ce luă cunoștință de mesaj, porni spre cabina comandantului Jensen.

Cîteva copii ale fotografiei fură duse la „Ascunzătoare", însă martorul cel mai de nădejde se afla la Alexandria, unde Murray decise să se deplaseze personal.

Avea destulă experiență ca să nu întrebe de unde provenea fotografia. Cu alte cuvinte, știa că fusese realizată de CIA, probabil în cursul unei misiuni de supraveghere, însă împrejurările concrete în care fusese făcută nu-l interesau – sau așa i s-ar fi răspuns dacă ar fi pus vreo întrebare, ceea ce se abținuse să facă. În definitiv, îi era indiferent, din moment ce oricum n-ar fi acceptat o „explicație" de felul acesta.

Moira mergea spre însănătoșire. Nu mai era supusă la nici un fel de restricții, deși continua tratamentul pentru unele efecte secundare ale pilulelor pe care le luase. Ceva în legătură cu funcțiile hepatice, din cîte auzise Murray, însă pacienta reacționa bine la medicație. O găsi stînd în capul oaselor, sprijinită de căpătîiul patului, care putea fi ridicat prin simpla apăsare a unui buton. Orele de vizită se terminaseră. Copiii veniseră s-o vadă în aceeași seară – în opinia lui Murray, acesta era cel mai bun tratament de care putea beneficia. Versiunea oficială era că totul fusese un accident. Personalul spitalului cunoștea adevărul și mai suflase cîte o vorbă în dreapta sau în stînga, însă FBI-ul declarase public că era vorba de un accident, mai ales că Moira nu luase o doză letală. Psihiatrul FBI-ului o examina de două ori pe zi și concluziile sale erau optimiste. Tentativa de sinucidere, deși reală, fusese rezultatul unui impuls de moment, nu a unei decizii îndelung cumpănite. Printr-o îngrijire atentă și sfaturi adecvate, Moira avea să-și revină, restabilindu-se complet. De asemenea, psihiatrul opina că ceea ce intenționa Murray putea fi de mare ajutor pacientei.

– Arăți cu mult mai bine, începu Dan. Cum o duc copiii?

– N-am să le mai fac una ca asta, răspunse Moira Wolfe. Cît am putut să fiu de proastă și de egoistă.

– Ţi-am mai spus că te-a izbit un adevărat camion.

Murray se aşeză pe scaunul de lîngă pat şi deschise plicul pînzat pe care-l adusese cu sine.

– Nu cumva ăsta-i camionul cu pricina?

Moira apucă din mîna lui fotografia şi o fixă preţ de cîteva secunde. Nu era un cadru prea reuşit. Luat de la o depărtare de peste două mile, nu avea nici măcar claritatea unui instantaneu făcut de un fotograf amator copilului său – deşi imaginea fusese realizată cu lentile foarte puternice şi apoi mărită pe computer. Totuşi, o fotografie însemna mai mult expresia de pe chipul unei persoane. Forma capului, pieptănătura, alura, felul în care-şi ţinea mîinile, aplecarea capului...

– El e, declară Moira. Juan Diaz. De unde ai poza?

– De la o agenţie guvernamentală, răspunse Murray, alegîndu-şi cuvintele astfel încît să nu-i spună nimic – acel nimic însemnînd de fapt CIA. Desfăşurau o acţiune de urmărire discretă – nici nu ştiu precis unde – şi au făcut fotografia asta. S-au gîndit c-ar putea fi omul nostru. Pentru informarea ta, e prima fotografie confirmată a colonelului Felix Cortez, ofiţer de contraspionaj. Acum măcar ştim cum arată.

– Trebuie să-l prindeţi, zise Moira.

– O să-l prindem, n-ai grijă, o asigură Murray.

– Ştiu ce am de făcut: să depun mărturie şi toate celelalte. Ştiu şi la ce trebuie să mă aştept din partea avocaţilor. Voi avea tăria să trec şi prin asta. Voi reuşi, domnule Murray.

Nu glumeşte, descoperi Dan. Nu era pentru prima oară cînd dorinţa de răzbunare contribuia la salvarea unei vieţi – constată cu bucurie Murray. Iată că Moira avea încă un motiv pentru care să trăiască. Misiunea lui era de-a se îngriji ca atît ea cît şi FBI-ul să se răzbune. Termenul folosit de FBI era acela de *răsplată*, însă cele cîteva sute de agenţi care lucrau la acest caz încetaseră de mult să-l mai folosească.

A doua zi la prima oră, cînd sosi în birou, Jack găsi obişnuitul teanc de lucrări ce aşteptau o rezolvare, iar deasupra lui un bilet de la judecătorul Moore.

„Convenţia se încheie astă-seară", scria judecătorul. „Ţi-am rezervat un loc la ultimul avion pentru Chicago. Mîine dimineaţă te prezinţi la guvernatorul Fowler pentru raport. Aşa se obişnuieşte în cazul candidaţilor la preşedinţie. Ţi-am anexat cîteva idei de bază pentru raportul respectiv, precum şi un exemplar al raportului de securitate naţională realizat în timpul campaniei prezidenţiale din 1984. Poţi aduce în discuţie informaţii de uz restrîns sau confidenţiale, însă nimic secret. Trebuie să-mi prezinţi o ciornă înainte de ora 5."

Cu asta, ziua era făcută praf. Ryan sună acasă, să-şi anunţe familia că va lipsi încă o noapte. Pe urmă se apucă de lucru. Acum nu va mai avea ocazia să-i ia la întrebări pe Ritter şi pe Moore pînă lunea viitoare. Aflase că Ritter urma să-şi petreacă cea mai mare parte a zilei la Casa Albă. Al doilea telefon îl dădu la Bethesda, ca să ia legătura cu amiralul Greer şi să-i ceară sfatul. Află cu surprindere că Greer îşi redactase singur ultimul raport de acest fel. Nu-l miră faptul că bătrînul vorbea cu un glas mult mai slab decît la ultima lor convorbire. Tonul lui rămăsese optimist, dar, oricît de încurajator îi răsuna în urechi, Jack nu-şi putea alunga din minte imaginea unui patinator olimpic realizînd o uimitoare performanţă pe o gheaţă subţire şi nesigură.

21

Explicații

Nu-și închipuise niciodată că avionul comandantului era cel mai folosit aparat din escadrila portavionului. Bineînțeles că așa stăteau lucrurile – teoretic, știuse asta întotdeauna – însă deplasările acelui avion urît și greoi, propulsat de elice, prezentaseră prea puțin interes pentru un pilot „născut" într-un Phantom – II F-4N și promovat curînd după aceea la avioane de tip Tomcat F-14A. Nu pilotase de săptămîni întregi un avion de luptă, astfel încît, îndreptîndu-se spre aparatul comandantului – denumit oficial Greyhound C-2A, nume cît se poate de potrivit, întrucît zbura la fel ca un cîine – decise să dea o fugă pînă la Pax River de îndată ce se va ivi ocazia, ca să-și facă această plăcere preț de cîteva ore la bordul unui avion adevărat.

– Mi-e dor... murmură el ca pentru sine, cu chipul luminat de un surîs. Mi-e dor să iau viteză...

Zări avionul comandantului undeva în preajma catapultei. Mergînd într-acolo, Robby dădu cu ochii de un alt Intruder A-6E, făcînd parte tot dintre avioanele aflate la dispoziția comandantului. Către marginea pistei exista un spațiu îngust, numit „Ferma Bombelor", folosit la depozitarea și pregătirea armamentului. Era un loc convenabil, prea mic pentru a parca un avion și destul de aproape de balustradă pentru ca, la nevoie, bombele să poată fi aruncate peste bord. Acestea erau mișcate de colo-colo cu niște cărucioare mici și joase. Chiar în clipa cînd

suia la bordul avionului, văzu un asemenea cărucior ducînd către Intruder o bombă albastră „de manevră". Bomba avea atașate acele dispozitive ciudate pentru ghidajul prin laser.

Va să zică, astă-seară mai avem un exercițiu de lansare? Din nou îi veni să zîmbească. *Deci domnu' Jensen bagă înc-o murătură la butoi*, își zise Robby.

Zece minute mai tîrziu decola îndreptîndu-se spre Panama, de unde urma să ia un avion militar spre California.

Ryan zbura deasupra vestului Virginiei, într-un avion DC-9 al Companiei American Airlines. Un pas înapoi față de aparatele militare pentru VIP-uri, însă de data asta nu existau suficiente motive spre a justifica un asemenea tratament preferențial. De regulă îl însoțea un bodyguard cu care Jack începuse să se obișnuiască. Cel de acum era un ofițer de caz care fusese rănit la datorie – suferise o căzătură zdravănă și-și vătămase grav șoldul. După însănătoșire avea probabil să se întoarcă la secția Operațiuni. Numele lui era Roger Harris. Părea de vreo treizeci de ani și – după opinia lui Jack – era chiar frumușel.

– Cu ce te-ai ocupat înainte de-a lucra la noi? îl întrebă el pe Harris.

– Să vedeți, domnule, eu...

– Te rog să-mi spui Jack. Funcția mea de la birou nu înseamnă neapărat că port și aureolă.

– Mă crezi c-am fost polițist de stradă în Newark? Într-o bună zi m-am gîndit că n-ar fi rău să-mi caut o slujbă mai puțin riscantă, așa c-am venit aici. Ca să pățesc ce-am pățit, glumi el.

Avionul era pe jumătate gol. Ryan privi în jurul său, constatînd că nu erau alți pasageri pe aproape. În plus, știa că aparatele de ascultare ar fi fost bruiate de huruitul motoarelor.

– Unde s-a întîmplat accidentul?

– În Polonia. La un miting. La un moment dat, am mirosit ceva suspect și-am împrăștiat mulțimea. Tipul pe care pusesem ochii a reușit s-o întindă, iar eu am vrut să-i ies în față. La două blocuri de ambasadă am vrut să sar un gard. Adică am încercat, numai că am dat peste un cotoi. Un maidanez nenorocit. Am

călcat pe el, javra a miorlăit, iar eu m-am împiedicat și mi-am fracturat șoldul, ca o babă care alunecă în cadă.

Zîmbi cu amărăciune și adăugă:

– Prinderea unui spion e cu totul altceva decît ce vezi în filme, nu-i așa?

Jack încuviință din cap.

– Cîndva am să-ți povestesc și eu o întîmplare asemănătoare.

– Ești în misiune? întrebă Harris, știind că Jack lucra la Informații, nu la Operațiuni.

– E o poveste foarte palpitantă. Păcat că n-o pot spune nimănui.

– Atunci ce-ai să-i zici lui J. Robert Fowler?

– Tocmai asta-i nostimada. De la mine n-o să afle decît ceea ce citește și-n ziare, numai că o informație e considerată oficială doar adică provine de la unul dintre noi.

În acel moment stewardesa se ivi lîngă el. Zborul era prea scurt pentru ca cei doi să servească masa, așa că Ryan comandă două beri.

– N-am voie să beau în timpul serviciului, protestă Harris.

– Tocmai ți-am acordat o dispensă, zise Ryan. Nu-mi place să beau singur și obișnuiesc să dau pe gît un păhărel de fiecare dată cînd zbor cu avionul.

– Am auzit că nu prea agreezi călătoriile aeriene, îndrăzni Harris.

– M-am vindecat și de asta, răspunse Jack, spunînd pe jumătate adevărul.

– Ia spune ce se întîmplă? întrebă Escobedo.

– Mai multe, răspunse Cortez, rostind cuvintele încet, atent și gînditor.

Voia să-i lase lui *el jefe* impresia că încă nu aflase adevărul, dar că își dădea toată silința, punîndu-și la bătaie întreaga capacitate analitică spre a găsi soluția enigmei.

– Cred că americanii au în munți două sau poate trei echipe de mercenari, care – după cum știți – au atacat cîteva rafinării. Obiectivul lor pare a fi mai curînd unul psihologic. Localnicii

au început să se teamă să lucreze pentru noi. Nu-i prea greu să sperii oamenii de felul lor. Odată atins acest scop, vom avea mari probleme cu producția.

– Mercenari?

– E un termen tehnic, *jefe*. Din cîte știi, mercenarul e un individ care-și vinde serviciile pe bani, însă de cele mai multe ori termenul denotă acțiuni paramilitare. Cine anume sînt? Am aflat că vorbesc spaniola. Ar putea fi cetățeni columbieni sau argentinieni. Știi că *norteamericanos* foloseau militari din armata argentiniană ca să-i pregătească pe *contras*, nu? Numai tipi periculoși din perioada Juntei. Poate că datorită tulburărilor din țara lor, au decis să se angajeze la americani cu regim cvasipermanent. E doar una dintre ipoteze. Trebuie să înțelegi, *jefe*, că astfel de operațiuni se cuvine să aibă o acoperire plauzibilă. Indiferent cărei nații aparțin, oamenii ăștia s-ar putea să nici nu aibă habar că lucrează pentru americani.

– Oricine-ar fi, ce propui să facem?

– Cum ce? Să-i hăituim și să-i ucidem, răspunse Cortez cu un glas de gheață. Avem nevoie de vreo două sute de oameni înarmați, însă cu siguranță că putem aduna atîția. Deja am trimis patrule care să caute prin munți. Îmi trebuie acordul tău pentru a mobiliza forțele necesare, astfel încît să nu rămînă necercetată nici o palmă de pămînt.

– Fă ce crezi de cuviință. Ce-ai aflat în legătură cu bomba de la vila lui Untiveros?

– Cineva a ascuns sub prelata camionului patru sute de kilograme de explozibil foarte puternic. O mișcare isteață, *jefe*. În alt vehicul ar fi fost cu neputință, dar în camion...

– *Si*, fiecare cauciuc cîntărea mai mult de-atît. Cine a făcut isprava?

– Nu americanii și nici mercenari de-ai lor, răspunse convins Cortez.

– Dar...

– Gîndește-te o clipă, *jefe*, insistă Felix. Cine să fi avut acces la camion?

Escobedo chibzui cîteva secunde. Amîndoi se aflau pe bancheta din spate a limuzinei sale Mercedes. Era un 600, un model vechi, dar întreţinut cu drag şi adus la performanţele unei maşini noi. Mercedez Benz era tipul de automobil preferat de persoanele care aveau motive să se teamă de duşmanii violenţi. Solid şi dotat cu un motor puternic, cel al lui Escobedo suporta cu uşurinţă cele peste o mie de kilograme de blindaj care acoperea părţile vitale, precum şi geamurile groase din policarbonat, care rezistau şi la gloanţele unui pistol automat de calibrul 30. Pneurile erau umplute cu cauciuc spongios, nu cu aer, astfel încît, odată perforat, să nu se dezumfle – cel puţin, nu imediat. Rezervorul de benzină era prevăzut cu un grilaj de metal avînd aspectul unui fagure şi care, deşi nu putea preîntîmpina un incendiu, înlătura riscul de explozie. La cincizeci de metri în faţa şi în urma Mercedesului mergeau două BMW-uri – maşini puternice, pline cu paznici înarmaţi, întocmai ca automobilele însărcinate cu securitatea suitei prezidenţiale.

– Crezi că-i vorba de cineva dintre ai noştri? întrebă Escobedo după un moment de gîndire.

– Tot ce se poate, *jefe.*

Tonul lui Cortez dădea a înţelege că faptul era mai mult decît probabil. Felix îşi drămuia cu grijă informaţiile, atent la cea mai mică reacţie a lui Escobedo.

– Bine, dar cine?

– Asta ar fi mai curînd o întrebare la care să răspunzi tu, nu? Eu sînt ofiţer de informaţii, nu detectiv.

Minciuna sfruntată strecurată cu succes de Cortez era o dovadă în plus a paranoiei de care suferea Escobedo.

– Şi avionul care lipseşte?

– Nici asta nu se ştie, raportă Felix. Cineva a ţinut pistele de aterizare sub supraveghere – poate nişte grupuri paramilitare americane, dar mai degrabă aceiaşi mercenari ascunşi acum în munţi. Probabil că au sabotat avionul într-un fel sau altul – dacă nu cumva chiar în cîrdăşie cu paznicii noştri. Bănuiesc că la plecare au ucis gărzile, ca să nu ciripească, după care au pus dinamită la depozitul de combustibil, ca să ne inducă în eroare. O

manevră strălucită, care ar fi prins perfect dacă n-ar fi fost asasinatul de la Bogota.

Cortez trase aer în piept și continuă.

– Atacul asupra americanilor de la Bogota a fost o greșeală, *jefe*. I-a determinat pe aceștia să-și schimbe tactica de hărțuială cu una care amenință direct activitatea noastră. Au reușit să infiltreze pe cineva în sînul organizației și și-au luat revanșa bazîndu-se pe ambiția sau furia unuia dintre confrații dumneavoastră din conducerea Cartelului.

Cortez continua să vorbească pe un ton liniștit și măsurat – același cu care-și prezentase și raportul către superiorii săi de la Havana – ca un profesor adresîndu-se unui student ascuțit la minte. Modul lui de a prezenta faptele amintea de atitudinea unui doctor, dovedindu-se extrem de eficient și de convingător, mai ales în cazul latinilor, firi pătimașe, dar înclinate să-i respecte pe cei ce reușeau să le țină pasiunile în frîu. Reproșîndu-i lui Escobedo uciderea americanilor – șefului nu-i plăcea să primească reproșuri, lucru pe care Cortez îl știa, iar Escobedo știa la rîndul său că Felix era conștient de asta – Cortez nu făcuse decît să-și sporească credibilitatea.

– Americanii au comis imprudența de-a o afirma ei înșiși, poate într-o încercare neîndemînatică de-a ne induce în eroare, lansînd ipoteza unui conflict în interiorul organizației. De altfel, aceasta e o șmecherie inventată de americani: să te slujești de adevăr tocmai pentru a nega realitatea. Un truc inteligent, dar pe care l-au folosit prea des. Poate au impresia că organizația nu-l cunoaște, dar oricine lucrează în informații este familiarizat cu acest procedeu.

Cortez forțase nota, inventînd argumentul cu pricina, care – după părerea lui – suna convingător. Efectul fu cel scontat. Escobedo își aținti privirea asupra geamurilor groase ale mașinii, rumegînd ideea insinuată de Cortez.

– Mă întreb cine...

– Eu unul nu pot să-ți dau răspunsul. Poate că în seara asta vei reuși să clarifici problema împreună cu señor Fuentes.

Pentru Cortez, principala dificultate era să-și mențină imaginea de om integru. Cu toată inteligența și cruzimea sa, *el jefe* putea fi manipulat ca un copil, cu condiția să-i cunoști punctele nevralgice.

Drumul șerpuia pe fundul unei văi, paralel cu calea ferată și cu poteca săpată în stîncă de un rîu în care se vărsau pîraiele din munți. Din punct de vedere tactic, Cortez știa că locul nu prezenta prea multă siguranță. Deși nu fusese niciodată în armată – exceptînd obișnuitele ore de pregătire militară din cadrul sistemului de învățămînt cubanez – își dădea seama de riscurile unui teren de joasă altitudine. În primul rînd, puteai fi văzut de la o mare depărtare de către persoane aflate la înălțime. Indicatoarele rutiere căpătau o nouă semnificație, una de rău augur. Felix știa tot ce era de știut despre mașină. Fusese modificată de cea mai mare firmă producătoare de blindaje din lume. Aceeași firmă trimitea specialiști pentru verificarea periodică. Geamurile erau înlocuite de două ori pe an, întrucît lumina soarelui altera structura cristalină a policarbonatului – cu atît mai mult în apropiere de Ecuator și la mare altitudine. Geamurile rezistau chiar și la gloanțe de mitralieră NATO de calibrul 7,62, iar scuturile de protecție a portierelor și motorului făceau față la nevoie și unor proiectile mai mari. Cu toate acestea, Cortez era neliniștit, dar își impunea să nu-și trădeze teama de pericol.

– Oare cine-ar putea fi? întrebă Escobedo, în timp ce mașina cotea pe o nouă serpentină.

Brusc, în fața lor se iviră cinci grupuri de cîte doi bărbați – un trăgător și-un încărcător de arme. Aveau mitraliere vest-germane MG3, recent introduse și în armata columbiană deoarece foloseau gloanțe de calibrul 7,62, la fel ca arma lor standard, G3, tot de fabricație germană. Cele cinci mitraliere tocmai fuseseră „furate“ dintr-un depozit al armatei – de fapt, cumpărate de la un sergent însărcinat cu transportul muniției și ahtiat după bani. Bazate pe un model german mai vechi – MG-42, din timpul celui de-al doilea război mondial – MG3 reedita performanța acestuia de o mie două sute de focuri pe minut, adică douăzeci pe secundă. Mitralierele fuseseră așezate la treizeci de metri

depărtare una de alta, două fiind ațintite asupra mașinii din avangardă, două asupra celei din ariergardă și numai una asupra Mercedesului. Cortez nu avea chiar atît de multă încredere în blindajul limuzinei. Aruncă o privire către ceas. Trăgătorii apăruseră exact la țanc. Escobedo dispunea de cîțiva șoferi foarte pricepuți. Dar și Untiveros avusese servitori de nădejde.

Țeava fiecărei arme era prevăzută cu un dispozitiv conic de mascare a focului. Contrar așteptărilor unui profan, menirea dispozitivului era de-a proteja ochii trăgătorului, ferindu-i de sclipirea propriilor împușcături. Ar fi fost practic imposibil să ascundă strălucirea de la gura țevii de privirile celor din jur.

Toate cinci începură să răpăie în aceeași secundă. Din partea dreaptă a drumului țîșniră cinci fulgere de lumină albă. Din fiecare țeavă porniră gloanțe trasoare, care permiteau trăgătorilor să-și atingă ținta fără a mai ochi prin cătare.

Nici unul dintre ocupanții celor trei mașini nu auzi zgomotul împușcăturilor, în schimb auziră sunetul gloanțelor ricoșînd în blindaj – cel puțin acei cîțiva care mai apucară să scape.

Escobedo înlemni văzînd trasoarele îndreptate spre automobilul M-3, care deschidea coloana. Acesta nu dispunea de un blindaj la fel de rezistent ca și cel al Mercedesului. Farurile din spate clipiră, mai întîi stîngul, apoi dreptul, după care BMW-ul părăsi șoseaua, dîndu-se peste cap întocmai ca o mașinuță de jucărie de-a fiului său. Însă, înainte să se întîmple acest lucru, atît el, cît și Cortez simțiră impactul gloanțelor trase asupra propriului lor automobil. Răpăitul lor amintea de grindina căzută pe un acoperiș de tablă. Numai că aici era vorba de grindină de gloanțe calibrul 150 izbind un blindaj din oțel și kevlar, nu un acoperiș de tablă. Șoferul lor – un tip extrem de priceput și cu reflexe foarte bune – răsuci în aceeași clipă volanul Mercedesului, ca să evite o ciocnire cu BMW-ul din față, apăsînd în același timp pedala de accelerație. Motorul de șase cilindri al Mercedesului răspunse imediat la solicitare – și el era protejat de un înveliș blindat – dublîndu-și puterea și propulsînd mașina înainte, astfel că pasagerii fură azvîrliți înapoi pe banchete. Escobedo, care întorsese capul ca să-i vadă pe atacatori, avu

impresia că trasoarele erau îndreptate spre capul său, oprindu-se ca prin minune în geamurile groase, care totuşi începeau să crape sub violenţa izbiturilor.

Cortez se aruncă peste Escobedo, trîntindu-l pe podeaua maşinii. Nici unul dintre ei nu avusese răgaz să sufle o vorbă. În clipa cînd trăgătorii deschiseseră focul, maşina rula cu şaptezeci de mile pe oră. Acum atinse aproape nouăzeci, reuşind să scape din ambuscadă, înainte ca atacatorii să-şi poată regla tirul. Automobilul primise peste patruzeci de gloanţe. După alte două minute, Cortez îndrăzni să ridice capul.

Constată cu surprindere că vreo cîteva gloanţe loviseră geamurile de pe partea stîngă, străbătînd maşina dintr-o parte într-alta. Ochitorii se dovediseră al naibii de buni: reuşiseră să străpungă geamurile blindate. Nu se zărea nici urmă din cele două maşini de escortă. Felix trase aer în piept. Tocmai cîştigase cel mai periculos joc din viaţa lui.

– Ia-o pe primul drum lăturalnic! îi strigă el şoferului.

– Nu, se opuse imediat Escobedo. Mergi direct spre...

– E o tîmpenie! protestă Cortez, trecînd peste ordinul şefului. Vrei să dăm peste o nouă ambuscadă? Nu vezi cum au ştiut unde să ne aştepte? Coteşte imediat! urlă el din nou către şofer.

Acesta tocmai avusese ocazia să înţeleagă ce însemna tactica de ambuscadă, aşa încît apăsă pe frînă şi coti pe primul drum lateral. Era o stradă secundară, din care se desfăcea un adevărat păienjeniş de drumuri, ducînd la diverse ferme din zonă.

– Găseşte un loc mai ferit şi opreşte, ordonă Cortez.

– Bine, dar...

– Ceilalţi se aşteaptă să fugim, nu să stăm şi să gîndim. Îşi închipuie că procedăm aşa cum scrie în orice manual de pregătire antitero. Numai proştii reacţionează previzibil, adăugă Cortez, scuturîndu-şi fragmentele de policarbonat din păr.

Îşi scosese pistolul, pe care acum îl repuse ostentativ în teaca de sub braţ.

– José, ai condus ca un adevărat maestru.

– Am pierdut amîndouă maşinile din escortă, îl anunţă şoferul.

– Nici nu mă miră, răspunse Cortez. Zău că nu. *Jesus Maria*, am scăpat ca prin urechile acului!

Oricîte păcate avea Escobedo, nu era un laş. Observă şi el geamul lovit de glonţ la numai cîţiva centimetri de locul unde se aflase capul său. Două trasoare trecuseră prin maşină, rămînînd înfipte în geam. *El jefe* desprinse unul, agitîndu-l în pumn ca pe un zar. Încă era cald.

– Trebuie să adresăm o reclamaţie firmei care ne-a furnizat geamurile blindate, zise el cu răceală, conştient că Felix îi salvase viaţa.

Ciudăţenia era că avea dreptate. Totuşi, pe Cortez îl impresiona mai curînd faptul că reflexele sale – într-adevăr, reacţionase cu o promptitudine remarcabilă – îl scăpaseră. Trecuse cam multişor de cînd fusese supus testului de pregătire fizică cerut de Direcţia de Informaţii. În astfel de momente, chiar şi persoanele mai circumspecte ajungeau să se simtă invincibile.

– Cine ştia că mergem să-l vedem pe Fuentes? întrebă Felix.

– Trebuie...

Escobedo ridică receptorul telefonului, începînd să formeze un număr. Cortez i-l luă cu blîndeţe din mînă şi-l puse în furcă.

– Ar fi o mare greşeală, *jefe!* explică liniştit Felix. Cu tot respectul, te rog să-mi îngădui să mă ocup eu de problema asta. E o treabă de profesionist.

Escobedo era impresionat de Cortez, aşa cum nu fusese niciodată.

– Vei fi răsplătit cum se cuvine, îl asigură el pe credinciosul său vasal.

În sinea lui, îşi reproşa că uneori îl tratase de sus şi – chiar mai rău decît atît – îi nesocotise sfaturile înţelepte.

– Acum ce-ar trebui să facem?

– José, se adresă Cortez şoferului. Găseşte un loc mai ridicat, de unde să putem vedea casa lui Fuentes.

Într-un minut, şoferul descoperi un cot al drumului, de unde se deschidea o perspectivă asupra întregii văi. Scoase maşina de pe carosabil şi coborîră toţi trei.

José cercetă starea automobilului. Din fericire, nici cauciucurile și nici motorul nu fuseseră atinse. Deși toată carcasa trebuia refăcută, mașina putea fi manevrată perfect. José o îndrăgea cu adevărat și, deși deplîngea halul în care ajunsese, nu-și mai încăpea în piele de mîndrie că prin îndemînarea sa salvase trei vieți.

În portbagaj se aflau cîteva puști – arme germane G3, la fel ca acelea folosite în armată, însă cumpărate cu acte în regulă – precum și un binoclu. Cortez îi lăsă pe ceilalți doi să ia puștile, în timp ce el duse binoclul la ochi, îndreptîndu-l asupra locuinței luminate *a giorno* a lui Luis Fuentes, situată la o depărtare de vreo șase mile.

– Ce vrei să vezi? îl întrebă Escobedo.

– *Jefe*, dacă are vreun amestec în ambuscada de-adineauri, cu siguranță că la ora asta știe că a dat greș, așa încît acolo ar trebui să fie fierbere mare. Dacă n-a aflat nimic, atunci nu vom vedea nici o agitație deosebită.

– Ce crezi despre cei care au tras în noi?

– Îți închipui că ăia știu că am scăpat?

Cortez clătină din cap și urmă:

– N-au cum să fie siguri, astfel încît mai întîi vor căuta să se convingă de succesul operațiunii și că mașina noatră n-a putut ajunge prea departe. Cu alte cuvinte, în primul rînd vor încerca să ne găsească. José, cam cîte viraje ai făcut ca să ne aduci aici?

– Șase, domnule, și prin părțile astea sînt o groază de drumuri, răspunse șoferul.

Arăta impresionant cu arma în mînă.

– Înțelegi cum stă treaba, *jefe?* Afară de cazul cînd ceilalți dispun de o echipă numeroasă, există prea multe șosele care se cer verificate. Noi nu avem de-a face cu poliția, nici cu armata, altfel ne-am fi văzut de drum. Ambuscade ca aceea din care tocmai am scăpat – ține minte de la mine, *jefe!* – odată ratate, nu mai au nici o șansă de succes. Poftim.

Îi întinse binoclul. Sosise momentul să-și arate bărbăția. Deschise portiera și scoase cîteva sticle de Perrier. Escobedo se dădea în vînt după ele. Le destupă vîrînd capacele în orificiile

lăsate de gloanțe în capacul portbagajului. Chiar și José rîse amuzat, în timp ce Escobedo nu-și stăpîni uimirea față de sîngele rece al lui Cortez.

– Pericolul mă face întotdeauna să-mi fie sete, explică Felix, întinzînd fiecăruia cîte o sticlă.

– Într-adevăr, a fost o noapte aventuroasă, întări Escobedo, trăgînd o dușcă zdravănă din sticla sa.

Comandantul Jensen și copilotul său erau de o cu totul altă părere. Prima misiune de acest gen fusese o ocazie deosebită – așa cum se întîmpla întotdeauna cînd făceai un lucru pentru întîia oară. Acum devenise deja o rutină. Problema era că treaba mergea prea ușor. Cînd avea douăzeci de ani, Jensen înfruntase atît proiectile sol-aer, cît și proiectile dirijate prin radar, testîndu-și curajul și îndemînarea în lupta împotriva trăgătorilor nord-vietnamezi, la rîndul lor vicleni și experimentați. Misiunea de față se dovedea la fel de palpitantă ca un drum pînă la cutia poștală, deși – se corectă el – adeseori se întîmpla ca lucrurile importante să fie comunicate prin poștă. Operațiunea se desfășura punct cu punct conform planului. Computerul lansa bomba exact la momentul stabilit, iar copilotul nu-și dezlipea privirea de pe dispozitivul de vizare, ținînd ținta permanent sub observație. De data asta Jensen trase o clipă cu coada ochiului spre ecranul televizorului.

– Nu întreb ce anume l-a întîrziat pe Escobedo, zise Larson.

– Poate că a ajuns acolo mai devreme, cugetă cu voce tare Clark, fără să-și ia ochii de la obiectivul GLD.

– Poate, se învoi celălalt. Ai observat că de data asta n-au parcat nici o mașină lîngă casă?

– Eh, ce-are a face? Bomba de-acum e reglată la o sutime de secundă, răspunse Clark, și va exploda exact în clipa cînd va ateriza pe masa din sala de conferință.

De la distanță era și mai impresionant, își zise Cortez. Nu văzuse bomba căzînd, nu auzise avionul care o lansase – lucru

destul de straniu, în opinia lui – în schimb zărise strălucirea exploziei încă înainte ca bubuitura să-i ajungă la urechi. *Americanii și jucăriile lor*, își spuse Cortez. *Iată că pot fi periculoși*. Dar cel mai periculos dintre toate era faptul că sursa lor de informații – oricare ar fi fost – se dovedea una foarte, foarte bună, iar Felix nu avea nici cea mai vagă idee cine anume îi trăda – o constatare cît se poate de îngrijorătoare.

– Se pare că Fuentes n-a avut nici un amestec, remarcă Felix încă înainte ca zgomotul exploziei să se audă pînă la ei.

– Cînd mă gîndesc că puteam fi și noi acolo.

– Așa e, numai că n-am fost. E timpul să mergem, *jefe*.

– Ce-i asta? întrebă Larson.

Pe coasta muntelui, la vreo cinci mile depărtare, apăruseră două faruri de automobil. Nici unul dintre ei nu văzuse cînd oprise mașina la cotitură. Fuseseră atenți numai la țintă. Clark își făcea reproșuri că nu-i dăduse prin minte să cerceteze mai bine împrejurimile. O asemenea greșeală putea fi adeseori fatală, iar el scăpase pentru o clipă din vedere cît de mare era riscul.

De îndată ce fasciculele de lumină își schimbară direcția, Clark aținti Noctronul asupra lor. Era o limuzină mare...

– Ce fel de mașină are Escobedo?

– La alegere, răspunse Larson. Ca și-n cazul hergheliei de la Churchill Downs. Porsche, Rolls, Benz...

– Ei, află că asta-mi pare a fi o limuzină dublă, probabil un Mercedes. Cam ciudat că bîntuie pe coclaurile astea. Hai s-o întindem dracului de-aici. Două excursii în fundătura asta mi-au fost prea de-ajuns. Eu unul am terminat cu bombele.

Optzeci de minute mai tîrziu, automobilul Subaru în care se aflau fu silit să încetinească. Drumul era blocat de mai multe ambulanțe și mașini de poliție, în timp ce oameni în uniformă umblau de colo-colo în lumina girofarurilor. La marginea șoselei zăceau răsturnate două BMW-uri negre. Oricine ar fi fost pasagerii, era limpede că cineva le purtase sîmbetele. Deși nu era o zonă cu trafic prea intens, și aici, ca pretutindeni în lume

unde circulau mașini, șoferii încetineau ca să arunce o privire la locul accidentului.

– La dracu', da știu că i-a ciuruit, murmură Larson.

Aprecierile lui Clark sunau ceva mai profesional.

– Gloanțe de calibrul 30. Automate grele. S-a tras de foarte aproape. O ambuscadă fără prea multe șanse de scăpare. Alea-s BMW-uri M3.

– Mașini mari și rapide. Deci cineva cu bani gîrlă. Doar nu crezi...

– În meseria asta nu prea trebuie să „crezi". Cît de repede poți afla ce s-a întîmplat aici?

– Cam două ore după ce ne întoarcem.

– O.K.

Polițiștii se uitau la fiecare mașină care trecea pe lîngă ei, însă nu verificau nici una. Un polițist își plimbă lanterna aprinsă în spatele dubiței Subaru. Zări niște obiecte mai ciudate, totuși ca formă și dimensiuni nu păreau a fi mitraliere. Le făcu semn să treacă mai departe. Lui Clark nu-i scăpă neobservat amănuntul, drept care se lăsă condus spre anumite ipoteze. Nu cumva războiul între bande, pe care spera să-l declanșeze, începuse deja?

Robby Jackson dispunea de un răgaz de două ore înainte de-a sui la bordul avionului militar C-141B, pe care instalația de realimentare îl făcea să semene cu un șarpe verzui. La bord se mai aflau vreo șaizeci de soldați în echipament complet. Ca pilot de avioane de luptă, îi privea ușor amuzat. Va să zică asta era meseria fratelui său mai mic. Un maior se așeză lîngă el, după ce-i ceruse permisiunea – Robby fiind mai mare în funcție.

– De unde sînteți?

– 7-infanterie ușoară.

Maiorul se lăsă pe spate, căutîndu-și o poziție cît mai confortabilă. Își ținea casca în poală. Robby o ridică s-o cerceteze. Ca formă aducea cu căștile nemțești din timpul celui de-al doilea război mondial, numai că aceasta era confecționată din kevlar și acoperită cu o pînză de camuflaj, prinsă cu o bandă elastică

verde, de care atîrnau o mulțime de fîșii de stofă înnodate, ca șerpii de pe capul Meduzei.

– Și fratele meu are una la fel. E destul de grea. La ce dracu' folosește?

– Varza peticită? zîmbi maiorul, continuînd să-și țină ochii închiși. Păi, kevlarul are rolul de-a opri anumite obiecte, care altfel ți-ar face țeasta praf, iar șomoioagele alea ascund forma rotundă, astfel încît să nu poată fi zărită printre tufe. Și ziceți că fratele dumneavoastră e unul de-ai noștri?

– E noua voastră achiziție – cu grad de sublocotenent. I se zice Ninja și mai nu știu cum...

– Trei-șaptesprezece. Brigada întîi. Eu sînt brigada a doua, la Informații. Dumneavoastră unde activați?

– Momentan la Pentágon. Cînd nu fac muncă de birou, pilotez avioane de luptă.

– Trebuie să fie grozav să lucrezi stînd mereu pe scaun, își dădu cu părerea maiorul.

– Nu chiar, rîse Robby. Avantajul e că pot pleca dracului din Dodge ori de cîte ori e nevoie.

– Am înțeles, domnule căpitan. Ce vă aduce în Panama?

– Am avut o escadrilă care operează în larg, la bordul unui portavion. Am fost trimis să supraveghez manevrele. Dar dumneata?

– Instrucția obișnuită a unuia dintre batalioane. De regulă, ne desfășurăm activitatea în junglă și pe teren accidentat. În meseria noastră ne ascundem aproape tot timpul, explică maiorul.

– Un fel de gherilă?

– Cam așa ceva. Acesta a fost în esență un exercițiu de recunoaștere, culegere de informații, raiduri și altele de soiul ăsta.

– Cum a mers?

– Nu chiar atît de bine pe cît speram, mormăi maiorul. Am pierdut cîțiva oameni de bază aflați pe poziții importante – cum s-a întîmplat și la dumneavoastră. Militarii ocupă pozițiile prin rotație și durează ceva timp pînă cînd cei noi capătă experiență. În orice caz, în primul rînd unitățile de recunoaștere au pierdut

oameni de nădejde, dar şi pe noi ne-a costat cam scump. De asta ne şi antrenăm, explică maiorul. Instrucţia e permanentă.

– La noi e cu totul altceva. Grupul îşi ocupă poziţia şi de regulă nu înregistrăm pierderi pînă la întoarcerea acasă.

– Întotdeauna am considerat că cei de la Marină au capete deştepte.

– E chiar aşa de rău la voi? Fratele meu mi-a spus c-au pierdut un foarte bun... conducător de echipă. Este într-adevăr un fapt atît de grav?

– Posibil. Am avut un tip pe nume Muñoz, teribil de priceput cînd era vorba să se strecoare prin desiş în misiuni de recunoaştere. Într-o bună zi a dispărut. Luat la un rahat de operaţiune specială – aşa mi s-a spus. Cel care-a venit în locul lui nu are nici pe departe valoarea lui. Ce vreţi, se mai întîmplă. N-ai ce-i face.

Lui Jackson numele Muñoz îi păru cunoscut, însă nu-şi amintea în ce împrejurări îl auzise.

– Cum aş putea s-ajung la Monterey?

– Cum, dar e la o azvîrlitură de băţ. Nu vreţi să veniţi cu noi, domnule căpitan? Bineînţeles, nu beneficiem de acelaşi confort ca la Marină.

– Nici noi n-o ducem întotdeauna ca pe roze, domnule maior. Ţin minte că odată nu ne-au schimbat cerşafurile vreme de trei zile încheiate. Tot în săptămîna aia ne-au dat la cină hot-dogs. În viaţa mea n-am să uit cursa de-atunci! O porcărie fără seamăn. Presupun că Jeepurile voastre au aer condiţionat.

Căpitanul şi maiorul se priviră unul pe altul, după care amîndoi izbucniră în rîs.

•

Ryan primi un apartament la etajul de deasupra celui la care locuia guverantorul şi plătit cu banii acestuia – ceea ce constituia o adevărată surpriză. Ocuparea unui întreg nivel facilita asigurarea pazei, Fowler dispunînd acum de o echipă completă din serviciile secrete, pe care urma s-o păstreze în preajmă pînă în noiembrie, iar dacă avea să cîştige alegerile, încă patru ani. Hotelul era foarte frumos şi modern, cu pardoseli groase de

beton, care totuşi nu reuşeau să oprească hărmălaia provenită de la chefurile ţinue la etajul de dedesubt.

În momentul cînd Jack ieşi de sub duş, se auziră ciocănituri în uşă. În cuier atîrna un halat cu monograma hotelului. Ryan şi-l înfăşură repede în jurul trupului, după care se duse să deschidă. În prag stătea o femeie de vreo patruzeci de ani, îmbrăcată trăsnet – în roşu, culoarea „puterii". Fără a fi expert în moda feminină, se miră în sinea lui de felul în care culoarea reuşea să sugereze şi altceva, dincolo de percepţia vizuală.

– Dumneavoastră sînteţi doctorul Ryan? întrebă ea.

Din prima clipă pe Jack îl impresionă neplăcut modul în care femeia pusese întrebarea, de parcă ar fi văzut în el pe purtătorul unei boli infecţioase.

– Da. Cu cine am onoarea?

– Numele meu e Elizabeth Elliot, răspunse ea.

– Domnişoară Eliot, i se adresă Jack (femeia arăta într-adevăr a domnişoară). Mă aflu într-o poziţie dezavantajată faţă de dumneavoastră. Nu ştiu cine sînteţi.

– Sînt consilier-adjunct pentru politica externă.

– Aha. O.K. Intraţi, vă rog.

Ryan deschise larg uşa, poftind-o înăuntru.

Ar fi trebuit să-şi amintească. Va să zică, aceasta era „E.E.", profesoară de ştiinţe politice la Bennington, ale cărei vederi geopolitice – în opinia lui Ryan – îl făceau pe Lenin să semene cu Theodore Roosevelt. De-abia cînd ajunse în mijlocul camerei îşi dădu seama că ea nu-l urmase.

– Intraţi sau nu?

– Cu dumneavoastră *aşa*...

Rămase în prag preţ de cîteva secunde înainte de-a vorbi din nou. Jack continua să-şi zvînte părul cu prosopul, fără un cuvînt, curios să afle scopul vizitei.

– Ştiu bine cine sînteţi, declară ea pe un ton sfidător.

De ce dracu' îl sfida? Jack nu avea nici cea mai mică idee. În orice caz, pentru el fusese o zi grea. Încă mai simţea urmările schimbării de fus orar în urma călătoriei în Europa, la care se

adăuga încă o oră diferență față de ora oficială din SUA. Faptul explică în bună parte răspunsul său.

– Uitați ce este, ați picat chiar în momentul cînd ieșeam de sub duș. Am doi copii, o nevastă și, fiindcă veni vorba, am absolvit tot la Bennington. Nu sînt James Bond și n-am obiceiul să-mi fac de cap. Dacă doriți să-mi comunicați ceva, fiți amabilă și spuneți-mi. În ultima săptămînă am avut un program încărcat, așa că-s frînt de oboseală și vreau să mă culc.

– Întotdeauna sînteți așa de nepoliticos?

Isuse!

– Domnișoară Elliot, dacă intenționați să vă jucați cu copiii cei mari din Washington D.C., primul lucru de care trebuie să țineți seama e că afacerile sînt afaceri. Vreți să-mi spuneți ceva, dați-i drumul. Aveți ceva de întrebat, întrebați.

– Ce naiba căutați în Columbia? se răsti ea.

– La ce vă referiți? i-o întoarse Jack, pe un ton oarecum mai potolit.

– Știți foarte bine la ce mă refer. N-am nici cea mai mică îndoială.

– În acest caz, n-ați vrea să-mi reîmprospătați memoria?

– Tocmai a fost lansată o altă bombă, ucigînd încă un șef al Cartelului, zise ea, aruncînd o privire neliniștită pe coridor, ca și cum s-ar fi temut să n-o suspecteze cineva că tocmai negocia un preț cu bărbatul din cameră.

Astfel de lucruri nu erau deloc o raritate la convențiile politice, iar E.E. era o femeie destul de atrăgătoare.

– Nu am cunoștință de nici o operațiune de acest gen, indiferent dacă a fost inițiată de guvernul american sau de alte guverne. Cu alte cuvinte, nu posed nici un fel de informații privitoare la obiectul întrebării dumneavoastră. Nu pot ști absolut tot ce se întîmplă în lume. Indiferent dacă mă credeți sau nu, chiar și-atunci cînd ai privilegiul de-a lucra la CIA nu înseamnă că trebuie neapărat să fii la curent cu ce se petrece pe fiecare stîncă, în fiecare băltoacă și pe fiecare dîmb de pe mapamond. Despre ce anume este vorba?

– Dar trebuie să știți, protestă Elizabeth Elliot, acum de-a dreptul uluită.

– Domnișoară Elliot, cu doi ani în urmă ați scris o carte despre capacitatea de infiltrare a americanilor. Asta mi-a amintit de o veche poveste evreiască. Cică într-un *shtetl* din Rusia țaristă trăia cîndva un bătrîn. Omul avea doi pui și o mîrțoagă prăpădită și obișnuia să repete tot timpul în gura mare acuzațiile obișnuite rostite de antisemiți: că evreii fac așa și pe dincolo. Întrebat de un vecin de ce vorbea astfel, moșul i-a răspuns că se simțea grozav văzînd cît de puternic este. Așa și cu cartea dumneavoastră, iertați-mi sinceritatea: unu la sută fapte și nouăzeci și nouă la sută invective. Dacă țineți cu adevărat să știți de ce sîntem și de ce nu sîntem în stare noi, americanii, vă pot destăinui cîte ceva – bineînțeles, cu excepția informațiilor secrete – și vă asigur că în final veți fi la fel de dezamăgită ca și mine. Bine-ar fi să fim măcar pe jumătate atît de puternici pe cît credeți dumneavoastră.

– Dar ați *ucis* oameni.

– Eu personal?

– Da.

Poate că asta explica atitudinea ei, își zise Jack.

– Da, am ucis oameni. Într-o bună zi, am să vă povestesc și despre coșmarurile mele.

Tăcu o clipă, apoi urmă:

– Vreți să știți dacă sînt mîndru de faptele mele? Nu, nu sînt. Dacă îmi pare bine că le-am comis? Ei bine, da. De ce? Pentru că, la momentul respectiv, era în joc fie viața mea, fie cea a soției și a fetiței mele, fie cea a unor oameni nevinovați. Am fost silit să ucid ca să-mi salvez propria viață sau pe a altora. Fără îndoială că vă amintiți împrejurările cu pricina, nu-i așa?

Dar Elisabeth Elliot nu se arătă cîtuși de puțin interesată de subiectul convorbirii.

– Guvernatorul vrea să vă vadă la ora opt și un sfert.

Pentru Ryan asta însemna șase ore de somn.

– Voi fi acolo.

– Dorește să vă întrebe despre Columbia.

– Atunci puteți culege dumneavoastră toți laurii, dîndu-i răspunsul mai devreme. Nu știu.

– Domnule Ryan, dacă guvernatorul va cîștiga alegerile, sînteți...

– În pom? îi taie vorba Ryan, surîzînd cu indulgență. Știți, asta sună ca o replică dintr-un film de doi bani. Dacă șeful dumneavoastră cîștigă, poate că veți avea autoritatea să mă concediați. Așa că dați-mi voie să vă explic în ce măsură mă va afecta o asemenea măsură: mă veți scuti de cele două ore și jumătate petrecute zilnic la volanul mașinii, mă veți lipsi de o slujbă grea și riscantă, care mă ține departe de familie în cea mai mare parte a timpului, mă veți sili să duc o viață în limitele cîștigului meu de acum zece ani, mă veți obliga să mă întorc la munca mea, scriind cărți de istorie sau poate predînd iarăși la catedră, unde de altfel mi-am luat și doctoratul. Domnișoară Elliot, am văzut mitraliere îndreptate asupra soției și fetiței mele și-am reușit să fac față *acelei* amenințări. Dacă vreți cu adevărat să vîrîți spaima în mine, trebuie să găsiți un motiv mai serios decît concedierea. Bănuiesc că ne vom revedea mîine dimineață, însă vă anunț de pe acum că raportul meu e destinat exclusiv guvernatorului. Instrucțiunile pe care le-am primit menționează că la întrevedere nu va participa o a treia persoană.

Cu aceasta, Jack închise ușa, o încuie și puse lanțul. Era conștient de faptul că băuse cîteva beri în avion, însă nimeni nu îndrăznise pînă atunci să-l înfrunte astfel.

În loc să se îndrepte către ascensor, domnișoara Elliot porni în jos pe scări. Spre deosebire de cei mai mulți oameni din suita guvernatorului, secretarul particular al acestuia era perfect treaz – de altfel, nu bea decît rareori – și se afla deja la birou, elaborînd planul unei campanii ce urma să înceapă peste o săptămînă, în loc să aștepte pînă la Labor Day, după cum era obiceiul.

– Ei, bine? o întrebă el pe E.E.

– Zice că nu știe nimic. Sînt convinsă că minte.

– Altceva? insistă Arnold van Damm.

– E un individ arogant, obraznic și rău de gură.

– Ca şi tine, Elizabeth.

Amîndoi izbucniră în rîs. În realitate, nu se prea simpatizau unul pe altul, însă campaniile politice prilejuiau alianţe dintre cele mai bizare. Directorul campaniei electorale tocmai citea o notă informativă despre Ryan, primită de la congresmanul Alan Trent, noul preşedinte al Comitetului Camerei Reprezentanţilor pentru supravegherea serviciilor de informaţii. E.E. încă nu văzuse raportul. Îi spusese lui van Damm – care era deja la curent (deşi nici unul dintre ei nu cunoştea motivul altercaţiei) – că Ryan îl înfruntase pe Trent cu prilejul unei întîlniri de la Washington, numindu-l „homosexual" în public. Trent era genul de om care nu uita şi nici nu ierta o insultă pînă la sfîrşitul zilelor. De asemenea, nu-i stătea în fire să reverse laude asupra cuiva; şi totuşi, raportul lui îl copleşea pe Ryan cu epitete ca *inteligent*, *curajos* şi *cinstit*. Atunci ce dracu' însemnau toate astea? se întrebă van Damm.

Era cea de-a treia noapte de cînd nu mai dăduseră nici o lovitură. Chavez nu avea nici cea mai mică îndoială. Ieşiseră din ascunzătoare imediat după apusul soarelui şi tocmai trecuseră pe la cel de-al doilea presupus punct de rafinare. Prezenta toate semnele unei asemenea operaţiuni. Pămîntul decolorat de la scurgerile de acid, solul bătătorit, tot felul de gunoaie – totul arăta că pe acolo trecuseră oameni care probabil vizitau cu regularitate locul. Nu însă şi în seara asta. Şi nici în cele două nopţi precedente. Ding ştia că ar fi trebuit să se aştepte la una ca asta. Toate manualele şi prelegerile ascultate în cariera sa subliniau faptul că operaţiunile de comando erau un straniu amestec de plictiseală şi teroare; plictiseală pentru că în cea mai mare parte a timpului nu se întîmpla nimic, teroare pentru că atacul putea surveni în orice clipă. Acum înţelegea de ce oamenii aflaţi în misiune tindeau să lîncezească. La instrucţie ştiai întotdeauna ce se va întîmpla – sau măcar că ceva trebuia să se întîmple. Armata nu-şi pierdea vremea cu exerciţii în care inamicul să rămînă invizibil. Pregătirea militară era prea costisitoare. Acum se confrunta cu un adevăr supărător, şi anume că misiunile con-

crete de comando se dovedeau mai puţin palpitante decît antrenamentele, dar infinit mai periculoase – acest dualism fiind suficient ca să-i dea oricui dureri de cap.

Oricum, şi aşa era sătul de dureri. Ajunsese să înghită cîteva pastile de Tylenol la fiecare patru ore, din pricina durerilor musculare şi a încheieturilor scrîntite, a tensiunii şi a încordării. Deşi tînăr, învăţase că efortul fizic susţinut, combinat cu un puternic stres mintal, îmbătrîneau pe cineva văzînd cu ochii. De fapt, nu era mai obosit decît un funcţionar după o zi de lucru la birou, însă caracterul misiunii şi locul unde se afla îi amplificau orice senzaţie. Bucuria şi tristeţea, entuziasmul şi deprimarea, teama şi sentimentul invincibilităţii – toate erau cu mult mai puternice. Într-un cuvînt, operaţiunile de comando nu erau nici pe departe o joacă de copil. Atunci de ce... nu că nu-i plăceau, n-ar fi putut afirma asta, dar... ce? Chavez încercă să-şi alunge gîndul. Simţea că-i scădea capacitatea de concentrare.

Deşi nu-şi dădea seama, acesta era răspunsul. Ding Chavez era un luptător de comando înnăscut. Tot aşa cum pe un chirurg nu-l încîntau trupurile sfîrtecate ale victimelor unui accident, la fel şi Chavez ar fi preferat să stea pe un scaun de bar, lîngă o fată frumoasă sau să privească un meci de fotbal împreună cu prietenii. Însă chirurgul ştia că priceperea sa la masa de operaţie era esenţială pentru a salva viaţa pacienţilor, iar Chavez era conştient că însuşirile sale erau de o importanţă capitală pentru reuşita misiunii. Locul său era aici. În misiune totul era extrem de clar, cu excepţia momentelor sale de derută – dar chiar şi acestea se dovedeau clare, într-un mod cu totul diferit şi straniu. Simţurile lui căutau printre copaci asemenea unui radar, descoperind sunetele dincolo de ciripitul păsărilor sau foşnetul animalelor în desiş, afară de cazul cînd astfel de zgomote reprezentau ele însele un semnal de alarmă. Mintea lui păstra un echilibru perfect între paranoia şi încredere. Era o armă a ţării sale. Înţelegea perfect acest lucru şi, chiar şi atunci cînd îi era teamă sau cînd lupta cu plictiseala ori se străduia să-şi ţină atenţia trează, preocupat de siguranţa camarazilor lui, continua să rămînă o maşină

care respira şi gîndea, singurul său ţel fiind acela de a-i neutraliza pe duşmanii poporului său.

O muncă anevoioasă, însă Chavez era făcut pentru ea.

Dar în seara asta nu se zărea nici o mişcare. Nici un semn trădînd o prezenţă omenească mai recentă. Rafinăriile rămîneau pustii. Chavez se opri la punctul de întîlnire prestabilit, aşteptînd ca restul echipei să-l ajungă din urmă. Îşi scoase ochelarii pentru vedere nocturnă – şi-aşa, abia dacă-i folosea o treime din timp – apoi bău cîteva înghiţituri de apă. Bine măcar că apa era bună – curată, provenită din pîraiele de munte.

– Absolut nimic, domnule căpitan, îi spuse Ding lui Ramirez, de îndată ce acesta ajunse lîngă el. N-am văzut şi n-am auzit nimic.

– Ceva urme de paşi sau de maşină?

– Numai două, însă vechi de vreo trei zile.

Ramirez se pricepea să determine vechimea unei urme, însă nu tot atît de bine ca sergentul Chavez. Răsuflă aproape uşurat.

– O.K, atunci ne întoarcem. Vă mai odihniţi cîteva minute, apoi pornim.

– Am înţeles. Domnule căpitan...

– Ce e, Ding?

– Ţinutul ăsta pare părăsit.

– S-ar putea să ai dreptate. Oricum, va trebui să mai aşteptăm cîteva zile ca să fim siguri, zise Ramirez.

Pe de o parte, se bucura că de la moartea lui Rocha nu mai existaseră ciocniri, motiv pentru care trecuse cu vederea anumite semnale de alarmă ce-ar fi trebuit să-i atragă atenţia. Inima îi spunea că totul era bine, în timp ce raţiunea şi perspicacitatea s-ar fi cuvenit să-l prevină că ceva nu era în regulă.

Nici Chavez nu sesiză amănuntul. Conştientiza vag că se petrecea ceva – o senzaţie asemănătoare liniştii dinaintea unui cutremur sau primilor nori iviţi pe cerul senin. Totuşi, era prea tînăr şi cu prea puţină experienţă ca să-şi dea seama despre ce era vorba. Avea calităţile necesare, putînd fi socotit omul potrivit la locul potrivit, însă nu se afla în această postură de prea multă vreme – lucru de care iarăşi nu-şi dădea seama.

Avea însă de îndeplinit un ordin. Cinci minute mai tîrziu pornea în fruntea grupului, urcînd din nou coasta muntelui, evitînd cu grijă potecile bătute şi alegînd un alt drum decît pe cel care veniseră. Atent la eventualele primejdii care-i puteau pîndi la tot pasul, uita de un pericol mai îndepărtat, dar la fel de prezent.

Avionul C-141 B atinse pămîntul cu o zdruncinătură puternică, deşi soldaţii nu părură s-o observe. De fapt, cei mai mulţi dormeau adînc, astfel că trebuiră să fie treziţi din somn. Jackson dormea rareori în avion. După părerea lui, era un obicei prost în cazul unui pilot. Avionul încetini, apoi dădu cîteva ocoluri, mişcîndu-se greoi, ca un avion de luptă aflat la marginea pistei de aterizare a unui portavion, după care, într-un tîrziu, uşile etanşe se deschiseră.

– Veniţi cu mine, domnule căpitan, îl invită maiorul.

Se ridică în picioare, săltîndu-şi în spate raniţa, care părea să fie grea.

– Am rugat-o pe soţie să aducă aici maşina personală.

– Şi cu ce se întoarce acasă?

– Va lua un automobil din parcul auto, îi explică maiorul. În acest fel, voi putea discuta despre manevre cu comandantul de batalion tot drumul pînă la Ord. Pe dumneavoastră vă lăsăm la Monterey.

– Mă puteţi duce chiar pînă la Fort. Tare-aş vrea să-l calc pe frate-meu.

– De nu o fi în misiune.

– Vineri noaptea? Merită o încercare.

Adevăratul motiv al lui Robby era că discuţia avută cu maiorul fusese prima sa conversaţie cu un ofiţer de armată după ani şi ani de zile. Acum că fusese avansat căpitan, esenţialul era să se arate la înălţime. În acest caz, Robby era încrezător ca orice pilot de avioane de luptă, deşi pasul de la căpitan la contraamiral era cel mai greu de făcut – nu-i strica deloc să-şi extindă cunoştinţele devenind un şi mai bun ofiţer de Stat-Major. Ast-

fel, după un post de comandă – dacă reuşea să-l obţină – se putea oricînd întoarce la munca sa din Statul-Major.

– O.K.

Drumul de două ore între Baza Aeriană Travis şi Fort Ord – Ord era un aeroport mic, insuficient pentru a găzdui avioane de transport – se dovedi extrem de interesant. Bobby avu noroc. După două ore de istorisiri marinăreşti şi de război, timp în care află lucruri despre care nu auzise niciodată pînă atunci, îl vizită pe Tim, care tocmai se întorcea acasă după o lungă noapte petrecută în oraş. Fratele mai mare descoperi că nu-i mai trebuia decît un colţ unde să pună capul. Deşi neobişnuit să doarmă pe o simplă canapea, îşi zise că de data asta nu avea încotro şi trebuia să se împace cu situaţia.

Jack şi bodyguardul său se prezentară în apartamentul guvernatorului exact la ora fixată. Nu cunoştea pe nici unul dintre oamenii de pază, dar aceştia fuseseră anunţaţi de venirea lui şi oricum avea asupra sa legitimaţia CIA. De regulă o purta atîrnată de gît cu un lănţişor, ca pe un talisman religios. Învelită în folie de plastic, legitimaţia avea mărimea unei cărţi de joc, pe care se aflau o fotografie şi un număr – fără a fi menţionat vreun nume. De data asta Jack o arătă agenţilor, după care o vîrî din nou în buzunarul hainei.

Raportul fusese programat după toate regulile celei mai îndrăgite rutine politice: micul dejun de lucru. Nu la fel de important ca dejunul – cu atît mai puţin decît cina – micul dejun era socotit, dintr-un motiv sau altul, un moment esenţial al zilei şi constituia un eveniment foarte serios.

Onorabilul J. (de la Jonathan, nume care nu-i plăcea defel) Robert (spune-mi Bob) Fowler, guvernatorul statului Ohio, era un bărbat între cincizeci şi şaizeci de ani. Ca şi preşedintele în funcţie, Fowler fusese procuror al statului, cu o impresionantă experienţă în magistratură. Îşi cîştigase reputaţia de-a fi ajuns din Cleveland în Camera Reprezentanţilor, însă saltul de aici la Casa Albă era ceva mai dificil, iar locurile din Senat pentru statul său erau extrem de stabile. Aşadar, cu şase ani în urmă devenise

guvernator – după toate aparențele, unul cu adevărat eficient. Scopul său politic fusese formulat în urmă cu peste douăzeci de ani, iar acum se apropia momentul împlinirii acestei vechi năzuințe.

Era un bărbat înalt și fercheș, cu ochi căprui, părul ușor încărunțit la tîmple și un aer obosit. America își solicita mult candidații prezidențiali. Ryan se uită la acest om cu aproape douăzeci de ani mai vîrstnic, care în ultimele șase luni consumase prea multă cafea și hrană proastă în cadrul dejunurilor politice, dar care reușea totuși să zîmbească la glumele răsuflate ale persoanelor pe care nu le agrea și – lucrul cel mai remarcabil dintre toate – putea ține aceeași cuvîntare și de patru ori pe zi, făcînd-o să sune la fel de nouă și convingătoare pentru cine o asculta. După aprecierea lui Jack, Fowler se pricepea la politică externă tot atît cît avea el în comun cu Einstein și teoria relativității – adică aproape deloc.

– Va să zică, dumneata ești domnul Jack Ryan, i se adresă Fowler, luîndu-și privirea de la ziarul de dimineață.

– Da, domnule.

– Iartă-mă, te rog, că nu mă ridic. Săptămîna trecută mi-am scrîntit glezna și mă doare de văd negru înaintea ochilor.

Fowler făcu semn către bastonul de lîngă el. Jack nu văzuse obiectul cu pricina, iar în telejurnalul din acea dimineață Guvernatorul își rostise discursul și se fîțîise de colo-colo prin fața camerelor... cu o gleznă scrîntită. Cîtă bărbăție. Jack se apropie de el și-i strînse mîna.

– Am auzit că dumneata ești acum directorul-adjunct al Agenției de Informații.

– Iertați-mă, domnule guvernator, dar funcția mea este aceea de director-adjunct la departamentul Informații. Asta înseamnă că de regulă conduc unul dintre principalele departamente ale Agenției, celelalte fiind denumite Operațiuni, Știință și tehnologie și Administrație. Cu ce se ocupă Admin e limpede. Oamenii de la Ops culeg date în modul clasic, adică sînt tot timpul în misiune, în timp ce băieții de la S & T lucrează cu programe prin satelit și alte asemenea chestii științifice. Noi, cei de la

Informaţii, încercăm să dăm un sens celor aflate de Ops şi S & T. Asta este şi principala mea sarcină. Adevăratul director-adjunct este amiralul James Greer, care...

– Am auzit şi eu. Regret din suflet. Mi s-a spus că-i un om extraordinar. Pînă şi duşmanii lui îi recunosc cinstea şi integritatea. Bănuiesc că nici nu există un compliment mai frumos. Doreşti să iei micul dejun cu mine?

Fowler era pe cale să împlinească prima cerinţă a vieţii politice – aceea de-a se arăta agreabil. Încîntător.

– Mi-ar face plăcere, domnule. Îmi permiteţi să vă ajut?

– Nu-i nevoie, mă descurc şi singur.

Se sprijini în baston, ridicîndu-se în picioare.

– Eşti fost ofiţer de Marină, fost comerciant şi fost profesor de istorie. Am aflat povestea cu teroriştii de-acum cîţiva ani. Oamenii mei, de fapt informatorii mei – adăugă el, zîmbind larg şi aşezîndu-se din nou – mi-au spus că ai avansat rapid în ierarhia CIA, însă nu mi-au putut preciza şi motivul. De altfel, amănuntul n-a fost dat publicităţii. Mărturisesc că sînt nedumerit.

– Domnule, obişnuim să păstrăm anumite secrete. Nu am căderea să discut despre tot ce-aţi dori dumneavoastră să ştiţi şi oricum va trebui să vă bazaţi pe alţii să vă vorbească despre mine, pentru că eu nu sînt obiectiv.

Guvernatorul dădu din cap binevoitor.

– Dumneata şi Al Trent v-aţi certat zdravăn cu cîtva timp în urmă şi totuşi, iată că acum el te ridică în slăvi. Cum vine asta?

– Ar fi bine să-l întrebaţi chiar pe Al Trent, domnule.

– L-am întrebat, dar n-a vrut să-mi răspundă. De fapt, nu te simpatizează din cale-afară.

– Îmi pare rău, domnule, dar nu am voie să discut pe această temă. Dacă veţi cîştiga alegerile din noiembrie, veţi afla singur despre ce e vorba.

Cum să-i explice că Al Trent ajutase CIA să aranjeze fuga din ţară a şefului KGB-ului, ca să-şi răzbune un bun prieten rus, trimis într-un lagăr de muncă? Şi chiar de i-ar fi destăinuit întreaga tărăşenie, ce şanse avea de-a fi crezut?

– Iar aseară ai scos-o din sărite pe Beth Elliot.

– Domnule, doriți să vă vorbesc ca un politician – ceea ce nu sînt – sau așa cum îmi cere munca mea?

– Vorbește deschis, fiule. E una din rarele bucurii pe care le are cineva cu o poziție ca a mea.

Ryan nu acordă nici o atenție aluziei.

– Domnișoara Elliot mi-a făcut impresia unei femei încrezute și impertinente. Nu-s obișnuit să fiu luat peste picior. Poate c-ar fi cazul să-i cer scuze, dar e de datoria ei să facă același lucru.

– Abia așteaptă să te muște de fund, iar campania încă nici n-a început, remarcă guvernatorul, rîzînd.

– Fundul meu aparține altcuiva, domnule guvernator. Tot ce poate face „E.E." e să-mi ardă un șut în el.

– Nu care cumva să candidezi pentru o funcție publică, domnule Ryan.

– Să nu mă înțelegeți greșit, domnule guvernator, dar nu m-aș preta în vecii vecilor la compromisuri ca acelea pe care trebuie să le accepte oameni cu poziții ca a dumneavoastră.

– Ce-ai zice de o slujbă guvernamentală? E o sugestie, nu o amenințare, explică Fowler.

– Domnule, fac ceea ce fac pentru că socotesc că este important și că mă pricep bine la astfel de treburi.

– Adică țara are nevoie de dumneata? întrebă cu nonșalanță candidatul prezidențial.

Replica lui îl țintui pe Jack în fotoliu.

– E greu să-mi răspunzi, nu-i așa? Dacă spui „nu", atunci înseamnă că nu meriți slujba, pentru că există alții care ar face-o mai bine decît dumneata. Dacă spui „da", atunci ești un înfumurat care se pretinde mai deștept decît toți ceilalți. Cred c-ai putea să tragi multe învățăminte, domnule Ryan. Asta-i lecția pe care ți-am dat-o astăzi. Acum s-o aud pe-a dumitale. Vorbește-mi despre lume – mă rog, versiunea dumitale.

Jack își scoase însemnările și vorbi aproape o oră, timp în care bău aproape trei cești de cafea. Fowler se dovedi a fi un bun ascultător, iar întrebările sale erau cît se poate de pertinente.

– Dacă te-am înțeles bine, ai afirmat că nu știi ce urmăresc sovieticii. Parcă ai avut o întrevedere cu Secretarul General, nu?

– Păi... ezită Ryan. Domnule, nu pot... De fapt, am dat mîna cu el de două ori pe la recepțiile diplomatice.

– De fapt, v-ați văzut pentru ceva mai mult decît o simplă strîngere de mînă, însă nu ai voie să vorbești despre asta? Foarte interesant. Nu ești politician, domnule Ryan. Dumneata spui adevărul încă înainte de-a apuca să te gîndești la o minciună. După toate aparențele, în opinia dumitale, la ora asta situația internațională e cum nu se poate mai satisfăcătoare.

– Mi-aduc aminte de ocazii cînd a fost cu mult mai rea, domnule guvernator, zise Jack, recunoscător că interlocutorul renunțase să-l mai strîngă cu ușa.

– Atunci de ce nu vrei să alegi o muncă mai relaxantă și mai puțin belicoasă, așa cum ți-am propus?

– Cred că încă n-a sosit momentul.

– Ce se petrece în America de Sud?

– Nu știu.

– Adică, nu știi cu ce ne îndeletnicim acolo, nu știi dacă avem vreun amestec sau știi, dar ți s-a cerut să nu discuți subiectul?

Vorbește ca un avocat.

– După cum i-am spus și domnișoarei Elliot aseară, nu cunosc nimic în legătură cu această temă. E adevărul adevărat. V-am prezentat deja faptele cu care sînt la curent, dar despre care nu am voie să vorbesc.

– Mi se pare cam ciudat, dată fiind funcția dumitale.

– Cînd s-a produs accidentul, mă aflam în Europa, la o conferință NATO a serviciilor de Informații. Eu sînt specialist în problemele europene și sovietice.

– Cum crezi c-ar trebui să procedăm în cazul asasinării directorului Jacobs?

– Teoretic, ar trebui să reacționăm prompt la uciderea oricărui cetățean american, cu atît mai mult în cazul unei persoane oficiale ca directorul FBI. Nu uitați, însă, că eu lucrez la Informații, nu la Operațiuni.

– Reacție promptă însemnînd chiar și crimă cu sînge-rece? insistă Fowler.

– Dacă guvernul decide că uciderea unor oameni este o modalitate justă de-a ne servi interesele naționale, atunci acest fel de omor nu se mai încadrează în definiția legală a crimei, nu?

– Un punct de vedere teribil de interesant. Continuă.

– Datorită modului în care funcționează guvernul nostru, uneori trebuie luate astfel de decizii... care să reflecte punctul de vedere al poporului american – mai precis, eventualul său punct de vedere, în caz că ar dispune de datele cunoscute legiuitorilor. Iată de ce controlează Congresul operațiunile secrete: ca să se asigure că sînt niște măsuri adecvate și ca să le depolitizeze.

– Cu alte cuvinte, acest gen de decizii depinde de hotărîrea rezonabilă a unor oameni rezonabili... de-a comite o crimă.

– Simplificînd la maximum, da.

– Nu sînt de acord cu dumneata. Pentru crimele comise de cetățeni americani există pedeapsa capitală. Nici asta nu-i ceva corect. Cînd procedăm astfel ne înjosim pe noi înșine, trădînd idealurile națiunii. Ce părere ai?

– Consider că vă înșelați, domnule guvernator, însă nu fac politica guvernului. Meseria mea e să furnizez informații celor care se ocupă cu așa ceva.

Tonul lui Bob Fowler căpătă o nuanță pe care Jack o auzea pentru prima dată în acea dimineață.

– Va să zică, acum știm cu stăm. Domnule Ryan, ești întocmai pe potriva reputației dumitale. Într-adevăr ești un om cinstit, dar, în pofida tinereții dumitale, cred că opiniile pe care le împărtășești reflectă vremuri de mult apuse. Oamenii ca dumneata *fac* politică guvernamentală, canalizîndu-și analiza în direcții alese de ei înșiși. Așteaptă puțin, îl opri Fowler, ridicînd mîna. Nu-ți pun la îndoială integritatea. Sînt convins că-ți dai toată silința în meseria dumitale, dar să afirmi că oamenii ca dumneata nu fac politica guvernului e o inepție fără seamăn.

Ryan se roși ca racul. Conștient de propria-i reacție, încercă să se controleze, dar nu reuși. Fowler nu-i punea la îndoială integritatea, ci următoarea stea din strălucitoarea sa constelație, inteligența. Tare ar fi vrut să-i răspundă exact cum îi venea la gură, însă îi era cu neputință.

– Acum ai să-mi spui probabil că, dacă aş şti ce ştii dumneata, aş gîndi cu totul altfel, nu-i aşa? întrebă Fowler.

– Nu, domnule. Nu obişnuiesc să folosesc acest argument. E o mare tîmpenie. Puteţi să mă credeţi sau nu. Tot ce stă în puterea mea să fac e să determin acţiuni, nu convingeri. E posibil ca uneori să mă înşel, admise Jack, recăpătîndu-şi calmul. Nu pot să fac altceva decît să vă ofer ce am mai bun. Îmi îngăduiţi să vă dau şi eu o lecţie, domnule?

– Te rog.

– Lumea nu-i întotdeauna aşa cum ne-am dori-o noi, iar simpla noastră dorinţă nu va reuşi niciodată s-o schimbe.

Fowler era amuzat.

– Va să zică, ar trebui să-mi plec urechea la sfaturile dumitale chiar şi atunci cînd te înşeli? Dar dacă sînt conştient că n-ai dreptate?

Ar fi putut urma o minunată discuţie filozofică, însă Ryan ştia cînd să se recunoască învins. Pierduse zadarnic nouăzeci de minute. Poate că nu strica să-şi mai încerce o dată norocul.

– Domnule guvernator, în lumea asta există mulţi tigri. Cîndva am stat la căpătîiul fetei mele, lîngă un pat de spital, fiindcă cineva care mă ura pe mine a vrut s-o ucidă pe ea. Nu mi-a plăcut deloc ideea, dar, oricît m-am străduit să alung realitatea printr-o simplă dorinţă, n-am reuşit. Poate că am primit de la viaţă o lecţie ceva mai dură. Sper să nu trăiţi niciodată astfel de momente.

– Mulţumesc. La revedere, domnule Ryan.

Ryan îşi adună hîrtiile şi ieşi. Întrevederea îi amintea vag de o scenă din Biblie. Fusese cîntărit şi etichetat ca necorespunzător de către omul care ar fi putut prelua fotoliul prezidenţial. Dar cel mai mult îl deranja propria-i reacţie: *Dă-l în mă-sa*. Previziunile lui Fowler se dovediseră adevărate. Era o prostie să gîndeşti.

– Sus, fraţioare! răsună glasul lui Tim Jackson.

Robby deschise anevoie un ochi. În faţa lui se găsea Timmy, înţolit cu uniforma lui multicoloră şi încălţat cu cizme.

– E ora alergării de dimineaţă.

– Mi-amintesc că ţi-am schimbat scutecele.

– Mai întîi va trebui să mă prinzi. Fuga! Ai cinci minute să fii gata!

Căpitanul Jackson zîmbi larg spre fratele mai mic. Acesta era un tînăr bine clădit şi maestru în artele marţiale.

– Să vezi ce-am să te dau cu fundul de pămînt!

Mîndria precedase căderea, avea să-şi spună căpitanul Jackson cu doar cincisprezece minute mai tîrziu. De altfel, ar fi preferat căderea, fiindcă măcar s-ar fi putut odihni cîteva clipe. Văzîndu-l că se clătina pe picioare, Timmy încetini pasul.

– Ai cîştigat, gîfîi Robby. În viaţa mea n-am să-ţi mai schimb scutecele.

– Hei, n-ai alergat decît două mile.

– Un portavion n-are decît o mie de picioare de la un cap la altul.

– Pariez că puntea aia de oţel face rău la genunchi. Hei, capul sus şi fugi să pregăteşti micul dejun. Eu mai am de făcut încă două mile.

– Ţeles, să trăiţi!

Unde-or fi beţişoarele kendo? se întrebă Robby. *Cu alea i-aş putea veni de hac.*

Îi trebuiră cinci minute ca să ajungă la destinaţie. Pe drum întîlni o mulţime de ofiţeri care tocmai îşi începeau sau îşi terminau alergarea de dimineaţă. Pentru prima oară în viaţa lui, Robby Jackson se simţi bătrîn. Nu era drept. Era unul dintre cei mai tineri căpitani din Marină şi un excepţional pilot de avioane de luptă. În plus, se pricepea să pregătească şi un mic dejun. Cînd Timmy îşi făcu apariţia, totul era gata aranjat pe masă.

– Să nu-ţi pară rău, Rob. E meseria mea. Eu nu ştiu să pilotez avioane.

– Taca-ţi gura şi bea-ţi sucul de fructe.

– Unde dracu' ziceai c-ai fost?

– La bordul navei *Ranger*, adică pe un portavion, băiete. I-am supravegheat pe nişte tipi de la Operaţiuni care-au zburat în Panama. În după-amiaza asta, şeful meu soseşte în Monterey, iar eu va trebui să merg să-l întîlnesc acolo.

– Chiar în locul unde explodează bombele? întrebă Robby.

Lucrurile începeau să se lege.

– Se pare c-a fost scos din circulaţie un alt traficant. Mă bucur că CIA – sau cine-o fi fost – şi-a luat în sfîrşit inima în dinţi. Tare-aş vrea să ştiu cum sînt lansate bombele.

– Ce vrei să spui? întrebă Robby.

– Rob, eu *ştiu* ce se întîmplă acolo. De misiunea asta se ocupă cîţiva dintre oamenii noştri.

– Tim, zău dacă pricep ceva.

Locotenentul de infanterie Timothy Jackson se aplecă peste masă, cu aerul conspirativ caracteristic ofiţerilor tineri.

– Uite ce e, bineînţeles că totul e ţinut secret, dar ce dracu'. Nici nu-i nevoie să fii prea deştept ca să miroşi despre ce-i vorba. Un om de-al meu se află acolo în clipa asta. Ia gîndeşte-te puţin. Unul dintre cei mai buni soldaţi ai mei dispare din senin, fără să se prezinte acolo unde ar fi trebuit să fie – adică acolo unde se crede că ar fi, pentru numele lui Dumnezeu. Tipul cu pricina e vorbitor de spaniolă – la fel ca şi alţi cîţiva care s-au făcut dintr-o dată nevăzuţi, de pildă Muñoz, Léon şi încă doi. Toţi vorbesc spaniola, înţelegi tu? Şi iată că, pe nepusă masă, într-o republică bananieră are loc o lovitură de proporţii. Zi şi tu, cît de isteţ ar trebui să fii ca să te prinzi?

– Ai mai povestit şi altcuiva?

– De ce să povestesc? Sînt niţel îngrijorat pentru Chavez, e omul meu şi mă preocupă soarta lui. Însă-i un soldat dat dracului. Din partea mea, n-are decît să lichideze cîţi traficanţi o vrea. Eu nu ţin decît să aflu cum au lansat bombele. Poate că într-o bună zi curiozitatea îmi va fi satisfăcută. Mă bate gîndul să intru şi eu la Operaţiuni Speciale.

Marina a lansat bombele, Timmy, fu cît pe ce să se scape Robby.

– Se vorbeşte mult pe chestia asta?

– Toată lumea-i de părere că prima bombă a fost o treabă foarte bună. Te referi la discuţii despre posibilul amestec al americanilor? Nu. Poate că sînt destui care gîndesc ca mine,

numai că de regulă nu comentez astfel de chestii. Din motive de securitate, pricepi?

– Da, Tim.

– Dacă nu mă înşel, îl cunoşti pe unul dintre şefii de la CIA.

– Oarecum. Naşul lui Jack junior.

– Atunci transmite-i că n-au decît să lichideze pe cine cred de cuviinţă.

– Am să-i spun, răspunse liniştit Robby.

Fără îndoială, era o acţiune CIA. Una secretă, dar nu într-atît cît ar fi dorit-o Agenţia. Dacă pînă şi-un boboc abia ieşit de pe băncile Academiei ghicea îndată despre ce era vorba... Cu siguranţă că cei de pe *Ranger*, ofiţerii de la personal şi mulţi comandanţi de armată – adică o groază de lume – puseseră deja lucrurile cap la cap. Şi nu toţi cei care aflau zvonul se declarau de acord cu măsurile luate.

– Să-ţi vînd un pont. Dacă auzi astfel de discuţii, spune-le oamenilor să-şi ţină gura. Cînd se pornesc să circule zvonuri despre o asemenea operaţiune, încep să dispară persoane.

– Hei, Rob, dar oricine ar vrea să lupte alături de Chavez, Muñoz şi...

– Ascultă-mă bine, băiete. Eu am fost acolo. S-a tras în mine cu mitraliera, avionul meu a încasat un proiectil, a fost cît pe ce să-l omoare pe cel mai bun copilot pe care l-am avut vreodată. Acolo pericolul pîndeşte la tot pasul, iar cine trăncăneşte îşi riscă pielea. Ţine minte ce-ţi spun. Nu mai eşti la colegiu, Tim.

Tim căzu pe gînduri cîteva clipe. Fratele său avea dreptate. La rîndul lui, Rob se întreba ce era de făcut – asta în caz că trebuia să ia o atitudine. Poate că era mai bine să-şi ţină gura şi să-şi vadă de ale lui, numai că era un om de acţiune, neobişnuit să stea cu braţele încrucişate. Într-un tîrziu, decise că nu strica măcar să-l prevină pe Jack că operaţiunea sa nu era chiar atît de secretă pe cît s-ar fi cuvenit să fie.

22

Dezvăluiri

Spre deosebire de generalii din armată şi aviaţie, cei mai mulţi amirali ai Marinei nu dispun de un avion care să-i ducă de colo-colo, astfel încît de regulă iau cursele obişnuite. Drept consolare, întreaga suită de aghiotanţi şi şoferi îi aşteaptă la terminalul aeroportului. Aşadar, pentru Robby Jackson nu era o situaţie ieşită din comun să-şi facă apariţia la Aeroportul San José în aceeaşi seară, tocmai cînd ateriza cursa 727. Desigur, fu nevoit să aştepte pînă coborîră pasagerii de la clasa întîi, deoarece chiar şi comandanţii zburau ca nişte pasageri de rînd.

Viceamiralul Joshua Painter era adjunctul comandantului operaţiunilor navale pentru luptă aeriană, cunoscut colaboratorilor sub indicativul OP-05 sau simplu „05". Cele trei stele ale sale reprezentau un adevărat miracol. În primul rînd, Painter era un om cinstit. Doi: avea obiceiul să spună exact ce gîndea. Trei: considera că locul unui autentic ofiţer de Marină trebuia să fie în larg, nu pe fluviul Potomac. Şi ceea ce le întrecea pe toate – era o raritate printre colegii săi, întrucît scrisese o carte. Marina nu-şi încuraja oamenii să-şi aştearnă gîndurile pe hîrtie, cu excepţia vreunui studiu ocazional de termodinamică sau a unui articol privind comportamentul neutronilor într-un reactor nuclear. Intelectual, nonconformist şi activ într-un domeniu din ce în ce mai antiintelectual, mai conformist şi mai birocratic, amiralul se socotea o excepţie semnificativă în cadrul unei

instituții pe cale să devină autonomă. Originar din Vermont, Painter era un bărbat aspru și scump la vorbă, scund și subțire, cu ochii de un albstru aproape spălăcit și o limbă ascuțită, care ar fi tăiat și piatra. De asemenea, era idolul întregii aviații. Efectuase peste patru sute de misiuni deasupra Vietnamului de Nord, pilotînd diverse modele ale avionului F-4 Phantom, și se putea lăuda cu două MIG-uri. În biroul său de la Pentagon era expus panoul lateral al avionului, avînd pictate două stele roșii, iar dedesubt următorul comentariu: „Sidewinder înseamnă să nu fii nevoit să spui «Iartă-mă»". Deși adept al perfecțiunii și foarte exigent ca șef, pretindea ca piloții și în special echipajele sale să aibă parte de toate avantajele.

– Văd c-ai recepționat mesajul, remarcă Josh Painter, întinzînd degetul și bătînd ușor în noile și strălucitoarele trese de pe umerii lui Robby.

– Da, domnule.

– Pe de altă parte, am aflat că noua dumitale tactică a fost o catastrofă.

– Într-adevăr, era loc și de mai bine, recunoscu căpitanul Jackson.

– Mda, important e ca portavionul să supraviețuiască. Poate că galoanele de comandant te vor ajuta ca pe viitor să ții minte amănuntul. Tocmai te-am propus pentru funcția asta, îl anunță OP-05. Preiei comanda brigăzii șase de aviație. Cînd *Indy* va intra în revizie, vei zbura spre *Abe Lincoln*. Felicitări, Robby. Și încearcă să nu faci prea multe boroboațe în următoarele optsprezece luni. Ia zi, ce n-a mers cum trebuie la exercițiul naval? întrebă amiralul, în timp ce se îndreptau amîndoi către mașina care-i aștepta.

– „Rușii" au trișat, răspunse Robby. Au fost isteți.

Amiralul izbucni în rîs. Cu toată severitatea lui, avea un ascuțit simț al umorului. Continuară să discute pe tot parcursul drumului pînă la comandamentul școlii navale de la Monterey, aflată pe coasta californiană.

– Mai ai ceva vești în legătură cu nenorociții ăia de traficanți? întrebă Painter, în vreme de aghiotantul îi ducea bagajele înăuntru.

– Și-au găsit nașul cu noi, nu-i așa? glumi Jackson.

Amiralul încremeni în locul unde se afla.

– Ce tot spui acolo?

– Știu că n-ar trebui să fiu la curent, domnule amiral, dar nu uitați c-am fost acolo și am văzut cu ochii mei ce s-a întîmplat.

Painter îi făcu semn să intre.

– Caută în frigider, poate găsești o sticlă cu Martini, să stăm și noi la un pahar de vorbă. Servește-te cu ce-ți poftește inima.

Robby pregăti băuturile. Oricine se ocupa de aranjarea camerei amiralului știa ce anume îi plăcea acestuia să bea. Jackson deschise pentru el o sticlă de Miller Lite.

Painter reveni în încăpere fără bluza de uniformă și sorbi o înghițitură din pahar. Făcu apoi semn aghiotantului că putea să plece și-l fixă cu privirea pe Jackson.

– Te rog, repetă ce mi-ai spus în clipa cînd intram, domnule căpitan.

– Domnule amiral, știu că n-ar trebui să am acces la astfel de informații, însă nu-s nici eu orb. Am urmărit pe ecranul radarului cum avionul A-6 se îndrepta spre plajă și-mi închipui că nu-i o simplă coincidență. Cei ce s-au ocupat de securitatea operațiunii ar fi putut face o treabă mai bună, domnule.

– Jackson, te rog să mă scuzi, dar am petrecut cinci ore și jumătate lîngă motoarele unei vechituri de 727. Vrei să zici că cele două bombe care au lichidat pe cîțiva dintre șefii Cartelului de droguri au fost lansate de unul din avioanele mele A-6?

– Da, domnule. N-ați știut?

– Nu, Robby, n-am știut.

Goli paharul dintr-o înghițitură, punîndu-l apoi pe masă.

– Isuse Cristoase. Oare ce nebun a pus la cale toată comedia asta?

– Bine, dar noua bombă trebuia să... vreau să spun, ordinele și-așa mai departe... Ce naiba, într-un asemenea caz, ordinele trebuie comunicate prin -05.

– *Care* nouă bombă? aproape că strigă Painter, reuşind abia în ultima clipă să se stăpînească.

– Una cu un nou model de carcasă, din plastic, fibră de sticlă sau ceva de soiul ăsta. Solidă, cam la două mii de livre, prevăzută cu obişnuitul dispozitiv de ghidaj – numai că nu-i făcută din oţel sau din alt metal şi-i vopsită în albastru, ca o bombă de manevră.

– Aha. E drept că s-a lucrat un timp la o bombă greu detectabilă pentru ATA – Painter se referea la noul avion de asalt Stealth la care lucra Marina – dar ce dracu'. Abia au fost efectuate testele preliminare, deci cam zece lansări. Întregul program e experimental. Nu se foloseşte nici măcar încărcătura obişnuită pentru bombe. Probabil că voi respinge proiectul, fiindcă după părerea mea nu merită banii. Însă totul s-a desfăşurat doar în zona China Lake.

– Domnule amiral, erau cîteva astfel de bombe în depozitul de muniţii de pe *Ranger*. Le-am văzut cu ochii mei. Le-am atins cu propria mea mînă. Am observat cum una a fost suită într-un A-6, apoi am urmărit pe radar aparatul cu pricina pe durata exerciţiului naval, de la bordul avionului meu E-2. A-6 s-a îndreptat către plajă, însă s-a întors la bază venind din cu totul altă direcţie. Poate că lansarea bombei în acest interval e o simplă coincidenţă, însă n-aş pune mîna-n foc. Noaptea, cînd am revenit pe *Ranger*, am văzut cum încărcau a doua bombă, la bordul aceluiaşi avion. A doua zi am aflat că fusese distrusă locuinţa unui alt mare traficant. E limpede că o jumătate de tonă de explozibil e mai mult decît suficient pentru o asemenea ispravă, iar o carcasă inflamabilă nu lasă nici un fel de urme.

– Patru sute nouăzeci şi două de kilograme de Octol. Atît se foloseşte de regulă la bombe dintr-astea, pufni Painter. Bineînţeles că-i destul ca să facă o casă una cu pămîntul. Ai idee cine a pilotat avionul?

– Roy Jensen. E căpitanul...

– Îl cunosc. Am navigat împreună pe... Robby, ce mama dracului se petrece? Te rog să începi cu începutul şi să-mi povesteşti de-a fir-a-păr tot ce-ai văzut.

Căpitanul Jackson se conformă. Relatarea sa dură zece minute.

– De cine-a fost trimis „tehnicianul de întreţinere"? vru să ştie Painter.

– Nu l-am întrebat, domnule amiral.

– Pui prinsoare că la ora asta nu se mai găseşte la bord? Fiule, am fost duşi de nas. Mai precis, eu. La dracu'. Ordinele respective ar fi trebuit să treacă prin biroul meu. Cum adică? Cineva foloseşte avioanele mele fără ca eu să am habar?

Robby înţelegea. Nu era vorba atît de bombele în sine, cît de principii şi de securitatea misiunii. Dacă operaţiunea ar fi fost concepută de Marină, ar fi mers mult mai bine. Painter şi expertul său în avioane A-6 s-ar fi îngrijit de toate detaliile, eliminînd riscul ca alte persoane – cum fusese Robby în E-2C – să-şi dea seama ce se întîmpla. Lucrul de care se temea Painter era ca nu cumva oamenii săi să tragă ponoasele în urma unei acţiuni impuse de sus, fără a mai trece prin obişnuita ierarhie de comandă.

– Intenţionaţi să-l convocaţi aici pe Jansen? întrebă Robby.

– M-am gîndit la asta, dar prea bate la ochi. I-am putea pricinui necazuri. Şi totuşi, trebuie să aflu de la cine a primit ordinul. *Ranger* mai rămîne în larg vreo zece zile, da?

– Aşa cred, domnule.

– Fără îndoială că aici e mîna CIA, zise liniştit Josh Painter. Chiar dacă operaţiunea a fost autorizată de undeva de sus, ea n-a putut fi pusă la cale decît de CIA.

– La nevoie, domnule amiral, am un bun prieten care ocupă un post destul de însemnat în Agenţie. Eu i-am botezat unul dintre copii.

– Cine anume?

– Jack Ryan.

– A, da. L-am cunoscut. A fost cu mine la bordul navei *Kennedy* acum o zi sau două, cînd... Dar cu siguranţă că n-ai uitat croaziera aia, Rob, zîmbi Painter. Chiar înainte de-a fi „lovit" de proiectilul acela... Între timp, Ryan suise la bordul lui *Invincible*.

– *Cum?* Jack era pe navă? Atunci... de ce dracu' n-a venit să mă vadă?

– N-ai descoperit niciodată în ce consta operaţiunea aia, nu-i aşa? clătină din cap Painter, cu gîndul la acţiunea *Octombrie Roşu*. E posibil să-ţi furnizeze cîteva detalii. Eu, unul, nu pot.

Robby renunţă să mai pună alte întrebări şi reveni la problema aflată în discuţie.

– Operaţiunea are şi o fază de uscat, domnule amiral, reluă el, continuînd cu explicaţiile vreme de alte cîteva minute.

– Charlie Fox, zise Painter cînd Robby sfîrşi de povestit.

Era versiunea prescurtată şi elegantă a unei expresii folosite în Marină pentru a descrie o operaţiune militară confuză şi autodistructivă.

– Robert, iei primul avion pînă la Washington, unde-i spui amicului tău că misiunea lui riscă să stîrnească iadul pe pămînt. Isuse, oare clovnii ăia de la CIA nu se mai învaţă minte odată? Dacă treaba răsuflă – şi din cîte-mi spui, aşa se va întîmpla – atunci o să dăm de dracu'. Întreaga naţiune va trebui să suporte consecinţele. N-avem nevoie de asemenea belele, mai ales într-un an electoral şi cu un idiot de candidat ca Fowler. Mai spune-i lui Ryan că data viitoare cînd CIA o să vrea să se mai joace de-a soldaţii, e de preferat să ceară sfatul cuiva de meserie, înainte de-a călca în străchini.

Cartelul dispunea de o mulţime de oameni obişnuiţi să mînuiască armele, iar mobilizarea lor nu dură decît cîteva ore. Cortez fusese însărcinat cu ducerea la bun sfîrşit a acestei operaţiuni, pe care o coordona din satul Anserma, aflat în centrul zonei unde, după toate aparenţele, acţionau „mercenarii". Bineînţeles, nu-i destăinuise şefului său tot ce descoperise şi nici intenţiile sale. Cartelul era o organizaţie bazată pe cooperare. Se adunaseră circa trei sute de oameni, veniţi cu maşina, cu camionul sau cu autobuzul – fiecare făcînd parte din suita personală a cîte unui şef al Cartelului. Toţi erau bine clădiţi şi obişnuiţi cu violenţa. Prezenţa lor în Anserma reducea numărul

gărzilor de corp ale conducătorilor rămaşi în viaţă – fapt ce-i oferea lui Escobedo un avantaj considerabil în încercarea de-a descoperi care dintre confraţii săi urmărea să pună mîna pe putere, în timp ce Cortez se ocupa de mercenari. Bineînţeles, acesta ţinea cu orice preţ să-i încolţească şi să-i ucidă pe soldaţii americani, însă nu era cazul să se grăbească. Felix avea toate motivele să bănuiască prezenţa unor trupe de elită – poate chiar Beretele Verzi, adversari redutabili, pentru care nutrea un profund respect. Prin urmare, se aştepta să sufere pierderi din rîndurile oamenilor săi. Se întrebă cîţi va trebui să ucidă pentru a schimba echilibrul de forţe din cadrul Cartelului în favoarea sa.

Desigur, nu avea rost să le spună toate acestea celor sosiţi la chemarea lui. Brutali şi cruzi, aceşti bărbaţi ştiau să-şi agite armele la fel ca samuraii japonezi din filmele de duzină după care se dădeau în vînt. Asemenea actorilor distribuiţi în roluri de asasini, se obişnuiseră ca ceilalţi să tremure de spaimă în faţa lor, atotputernicii şi invincibilii războinici ai Cartelului, care păşeau ţanţoşi pe uliţele satului, înarmaţi cu pistoale-mitralieră AK-47. Nişte bufoni şi nişte lepădături, îşi zise Cortez.

Într-adevăr, era de-a dreptul comic, ceea ce pe Cortez nu-l deranja cîtuşi de puţin. Operaţiunea se anunţa distractivă şi palpitantă, la fel ca în urmă cu cinci secole, cînd brutele priponeau un urs într-o groapă, după care asmuţeau cîinii asupra lui. Cîinii de-acum trebuiau dresaţi cu totul altfel, ca să fie credincioşi noului stăpîn. Era absolut minunat, îşi dădu seama Cortez după cîteva clipe. Va juca un joc, folosindu-se de oameni, în loc de urşi şi cîini. Un joc ce nu se mai practicase de pe vremea cezarilor. Acum înţelegea de ce unii dintre magnaţii drogurilor deveniseră aşa cum erau. Puterea nelimitată distrugea sufletul. Va trebui să ţină minte acest lucru. Dar pînă atunci mai avea multe de făcut.

Pentru început îşi organiză oamenii, împărţindu-i în grupuri de circa cincizeci, fiecare echipă fiind repartizată pe o anumită zonă de operaţiuni. Comunicarea între ele urma să aibă loc prin radio, coordonatorul fiind Cortez, instalat la adăpost, într-o casă

din afara satului. Singurul risc era o eventuală intervenţie a armatei columbiene. De asta avea să se ocupe Escobedo. M-19 şi FARC trebuiau să creeze o diversiune în altă parte, mobilizînd acolo forţele armate.

„Soldaţii", cum se autointitulaseră din capul locului, înaintară printre dealuri cu ajutorul unor camioane. *Buena suerte,* le ură Cortez şefilor de echipă. Adică: „Noroc". Bineînţeles că, în sinea sa, nu le făcea deloc o asemenea urare. Norocul încetase să fie un factor decisiv al operaţiunii – spre satisfacţia fostului colonel de securitate. Într-o misiune pusă la punct în cele mai mici amănunte, norocul nu mai juca nici un rol.

Cei din munţi petrecuseră o zi liniştită. Chavez auzi dangătul clopotelor de la biserică răsunînd pe firul văii şi chemînd credincioşii la slujba de duminică. Să fi fost duminică? se întrebă Chavez. Pierduse noţiunea timpului. Indiferent în ce zi se găseau, zgomotele traficului rutier erau cît se poate de normale. Cu excepţia morţii lui Rocha, situaţia era destul de bună. Nici măcar nu consumaseră multă muniţie, iar peste cîteva zile urmau să primească un nou stoc, adus cu elicopterul care deservea operaţiunea. Niciodată nu se putea spune că exista suficientă muniţie. Era un adevăr pe care-l învăţase şi Chavez. Fericirea consta într-o bandulieră plină. Plus o gamelă plină. Şi hrană caldă.

Aspectul văii le îngăduia să distingă orice zgomot cu maximum de claritate. Sunetele erau purtate în susul pantelor fără a-şi pierde aproape nimic din intensitate, iar aerul, deşi rarefiat, părea să confere fiecăruia o limpezime de cristal. Chavez auzi în depărtare duduit de camioane şi-şi aţinti binoclul asupra unei cotituri a drumului, să vadă ce era. Nu-şi făcea nici un fel de griji. Camioanele reprezentau nişte ţinte, nu motive de nelinişte. Îşi reglă binoclul astfel încît să obţină o imagine de o claritate maximă. Chavez avea ochi buni. După vreun minut, zări trei camioane cu remorcă demontabilă, ca acelea ale fermierilor. Toate trei erau pline cu oameni părînd să fie înarmaţi cu puşti.

Camioanele frînară și cei din remorci săriră jos. Chavez își înghionti camaradul care dormea alături.

– *Oso*, adu-l imediat pe căpitan.

În mai puțin de un minut, Ramirez se găsea lîngă el, înarmat cu propriul său binoclu.

– Nu stați în picioare domnule căpitan, mîrîi Chavez. Ghemuiți-vă la pămînt, ce dracu'.

– Iartă-mă, Ding.

– Îi vedeți?

– Da.

Deși umblau de colo-colo, li se deslușeau clar puștile de pe umăr. Sub ochii lui Ding și Ramirez, noii-sosiți se împărțiră în patru echipe, părăsind șoseaua. Cîteva clipe mai tîrziu, se pierdeau printre copaci.

– O să le ia vreo trei ore ca să ajungă aici, domnule căpitan, aprecie Ding.

– Pînă atunci vom fi la vreo șase mile mai spre nord. Pregătiți-vă de plecare.

Ramirez își instală radioul cu comunicare prin satelit.

– VARIABLE, aici KNIFE. Terminat.

I se răspunse de la primul apel.

– KNIFE, aici VARIABLE. Vă auzim. Terminat.

– KNIFE raportează că niște oameni înarmați au pătruns în pădure la cinci mile est-sud-est de poziția noastră. Probabil un pluton cu efectiv sporit, care se îndreaptă spre noi.

– Sînt militari? Terminat.

– Nu. Repet: nu. Armele se văd clar, însă nu poartă uniforme. Ne pregătim de plecare.

– Mesaj recepționat, KNIFE. Plecați imediat și luați legătura cu noi de îndată ce se poate. Vom încerca să aflăm ce se întîmplă.

– Am înțeles. Terminat.

– Ce naiba înseamnă asta? întrebă unul dintre agenții care se ocupau de caz.

– Habar n-am. Bine-ar fi să-l avem aici pe Clark, zise celălalt. Trebuie să raportăm la Langley.

Jackson reuşi să prindă un avion al Companiei United, care decola de pe Aeroportul San Francisco avînd ca destinaţie Aeroportul Internaţional Dulles. Amiralul Painter dăduse telefon în prealabil, aşa încît îl aştepta o limuzină a Marinei. Aceasta îl duse la Washington National, unde îşi parcase maşina sa Corvette, care printr-o minune nu fusese furată. Pe tot parcursul călătoriei, Robby frămîntase în gînd evenimentele în fel şi chip. Teoretic, operaţiunile CIA erau captivante: pretutindeni mişunau spioni însărcinaţi cu cine ştie ce misiune. Nu-l preocupa în mod deosebit ce se întîmpla de data asta, dar ce dracu'. Acum se foloseau de Marină; or, nu era permis să facă aşa ceva fără ştirea nimănui. Trecu mai întîi pe acasă, unde îşi schimbă hainele, apoi formă un număr de telefon.

Ryan era acasă, lucru care-l încînta peste poate. Reuşise să ajungă la locuinţa sa vineri seara, cu cîteva minute înainte de întoarcerea soţiei de la Hopkins, şi dormise pînă tîrziu a doua zi, ca să mai atenueze efectul prelungit al călătoriei. În restul zilei se jucase cu copiii, îi dusese la liturghia de sîmbătă seara, apoi se pregătise de încă o noapte de odihnă, fără a uita bineînţeles să-şi consoleze soţia după o absenţă atît de îndelungată. Acum stătea călare pe maşina de tuns iarba. Chiar dacă se număra printre cei mai importanţi oameni din CIA, îşi păstrase obiceiul de-a tunde singur pajiştea. Alţii se ocupau de seminţe şi îngrăşăminte, însă pentru Jack actul pastoral de-a tunde iarba reprezenta o terapie. Era un ritual efectuat o dată la două săptămîni – ceva mai des primăvara. Acum însă ritmul de creştere a ierbii ajunsese destul de rezonabil. Îi plăcea mirosul de iarbă tăiată, prin urmare şi mirosul de pămînt al maşinii, precum şi vibraţia motorului. Jack purta prins de curea un telefon mobil, a cărui sonerie electronică putea fi auzită în ciuda duduitului de motor. Jack opri maşina, apoi apăsă pe butonul telefonului.

– Alo?

– Jack? Sînt eu, Rob.

– Ce mai faci, Robby?

– Tocmai am fost avansat.

– Felicitări, domnule căpitan Jackson. Nu ți se pare că ești nițel cam tînăr pentru asta?

– M-am afirmat. Trebuie ca aviatorii să-i ajungă din urma pe atîția capsomani.

– Ascultă, Sissy și cu mine plecăm la Annapolis. Aveți ceva împotrivă dacă trecem pe la voi?

– Cum să avem? La prînz e bine?

– Ești sigur că nu vă deranjăm? întrebă Jackson.

– Ce fel de vorbă-i asta, Robby? replică Ryan. De cînd umbli cu politețuri față de mine?

– De cînd ai ajuns mare mahăr.

Ryan îi adresă o frază care încălca toate principiile codului bunelor maniere.

– Atunci, peste vreo oră și ceva sîntem la voi.

– E-n regulă. Pînă atunci termin de tuns și iarba. Pe curînd, băiete.

Încheind convorbirea, Ryan formă numărul telefonului din casă, care avea trei linii: una interurbană (serviciul său făcea necesară legătura cu Washingtonul), alta cu Baltimore, pentru Cathy, și încă una locală pentru diverse probleme.

– Alo? răspunse Cathy.

– Rob și Sis vin încoace pentru prînz, își informă Jack soția. Ce-ai zice de niște hot-dogs la gril?

– Bine, dar nu sînt coafată.

– O.K, am să-ți pun și părul la gril. Nu vrei s-aprinzi tu focul? Îmi mai trebuie vreo douăzeci de minute și termin iarba.

În realitate, termină de-abia peste vreo jumătate de oră. Ryan parcă mașina de tuns iarba în garaj, lîngă automobilul Jaguar, și intră în casă să se spele. Avea nevoie și să se bărbierească, ceea ce și făcu. Nici nu-și sfîrși bine toaleta, că mașina lui Robby trase pe alee.

– Cum ai ajuns așa de repede? se miră Jack, care încă purta pantalonii scurți de lucru.

– Ai fi preferat să întîrzii, domnule Ryan? îl întrebă Bobby, coborînd din maşină cu soţia.

Cathy se ivi în prag. Toţi îşi strînseră mîinile şi se îmbrăţişară, întrebîndu-se ce mai făcuseră de cînd fuseseră împreună ultima oară. Apoi Cathy şi Sissy se duseră în salon, în timp ce Robby şi Jack luară cîrnaţii pentru fript şi ieşiră în grădină. Cărbunii de sub grătar încă nu se înroşiseră.

– Ei, cum e cînd eşti căpitan?

– Ar fi şi mai bine de m-ar plăti atît cît merit.

Robby purta, într-adevăr, cele patru trese de căpitan, însă continua să primească salariul vechi.

– Voi fi numit şi comandantul unei brigăzi de aviaţie. Mi-a spus aseară amiralul Painter.

– Măi, să fie! exclamă Jack, bătîndu-l pe umăr. Asta-i următorul pas important, nu-i aşa?

– Cu condiţia să nu-mi alung singur norocul. Ştii cum e: Marina a dat, Marina a luat. Mai am de aşteptat un an şi jumătate, ceea ce înseamnă să renunţ la o parte din încîntătorul meu sejur la Pentagon.

Robby tăcu o clipă, luîndu-şi un aer grav.

– Nu de asta am venit la tine.

– Nu?

– Jack, ce dracu' puneţi la cale în Columbia?

– Nu ştiu, Rob.

– Uite ce e, Jack, mie să nu-mi îndrugi braşoave! Înţelege că sînt la curent cu tot ce se întîmplă. Cei care s-au ocupat de secretul operaţiunii au făcut o treabă de mîntuială. Cunosc regulile voastre, apropo de ce e cazul să ţi se spună şi ce nu, însă şeful meu e supărat foc că-i folosiţi avioanele fără să-l anunţaţi şi pe el.

– Care şef?

– Josh Painter, răspunse Jackson. L-ai întîlnit pe *Kennedy*, ţii minte?

– *Cine ţi-a spus asta?*

– O sursă demnă de toată încrederea. M-am tot gîndit la cele aflate. Pe atunci se vehicula că Ivan pierduse un submarin, iar noi îl ajutam să-l găsească. Pe urmă lucrurile au început să se

complice. Am fost nevoit să justific de ce un subaltern suportase o operaţie pe creier şi de ce avionul meu trebuia să rămînă la sol trei săptămîni înainte de a se ridica din nou. Bănuiesc că afacerea avea şi alte dedesubturi, astfel încît n-a ajuns în paginile ziarelor. Păcat că nu-mi poţi povesti şi mie despre ce-a fost vorba. Poate altă dată. Acum uite de ce sînt aici. Ei bine, bombele care au distrus locuinţele celor doi şefi ai Cartelului au fost lansate dintr-un bombardier Intruder A-6E aparţinînd Marinei Statelor Unite. Nu sînt singura persoană la curent cu toată tărăşenia. Indiferent cine a pus la cale operaţiunea, Jack, măsurile de securitate nu fac nici cît o ceapă degerată. Cunosc faptul că s-a trimis acolo un grup de militari. Habar n-am cu ce se ocupă, însă s-a aflat despre prezenţa lor în Columbia. Poate că îmi spui tu ce se întîmplă. O.K, e secret de serviciu, ai ordin să nu scapi o vorbă, dar ascultă-mă pe mine, Jack, treaba a început să răsufle şi există cîteva persoane în Pentagon care vor sări de şapte coţi atunci cînd va ieşi totul la iveală. Dobitocul care-a fost cu ideea va dezlănţui iadul asupra lui. Ordinul primit de sus precizează că noi, cei ce purtăm uniforme verzi cu albastru, nu trebuie – repet, *nu* trebuie – să fim amestecaţi cu nici un chip.

– Linişteşte-te, Rob, zise Ryan, deschizînd o cutie de bere pentru Robby şi o alta pentru el.

– Jack, sîntem prieteni şi nimic nu poate schimba relaţia noastră. Ştiu că n-ai fi în stare de o asemenea tîmpenie, dar...

– Nu înţeleg la ce te referi. Nu înţeleg, ce dracu'! Săptămîna trecută am fost plecat în Belgia. Acolo am declarat acelaşi lucru. Vineri dimineaţă m-am prezentat la individul ăla, Fowler. Le-am spus şi lui şi secretarului său că nu sînt la curent cu evenimentul. Acum îţi repet şi ţie că nu am habar.

Jackson tăcu preţ de cîteva clipe.

– Dacă ar fi vorba de altcineva, i-aş spune de la obraz că-i mincinos. Cunosc în ce constă noua ta slujbă, Jack. Îmi dai cuvîntul tău? Îţi jur, Jack, că-i o chestiune de viaţă şi de moarte.

– Pe onoarea mea, domnule căpitan. Nu am nici cea mai vagă idee ce se petrece.

Robby goli cutia, turtind-o apoi în palmă.

– Nu se întîmplă aşa de fiecare dată? murmură el. Trimitem oameni acolo cu misiunea de-a ucide, uneori pierdem o parte dintre ei şi nimeni nu ştie nimic. Isuse, îmi place riscul. Nu mă deranjează să-mi pun viaţa în joc, dar măcar aş vrea să ştiu de ce.

– Voi face tot posibilul să aflu.

– Bună idee. Chiar nu ţi-a spus nimeni ce se întîmplă?

– Nici o vorbuliţă, dar te asigur că voi descoperi. N-ar fi rău să-i dai un sfat şefului tău, adăugă Jack.

– Ce fel de sfat?

– Avertizează-l că ar fi de preferat să nu facă valuri pînă nu iau legătura cu tine.

Orice îndoieli ar fi nutrit fraţii Patterson în legătură cu ce aveau de făcut, ele se risipiră în acea după-amiază de duminică. Era zi de vizită şi surorile Crayson veniseră să-i vadă, fiecare aşezîndu-se în faţa alesului ei – nici unul dintre cei patru nu avea probleme cu recunoaşterea partenerului – declarîndu-le iubire veşnică bărbaţilor care le scăpaseră de peştele lor. De-acum, celor doi gemeni nu le rămînea decît să-şi recapete libertatea. Decizia finală fu luată pe drumul de întoarcere către celulă.

Henry şi Harvey fuseseră închişi împreună, în primul rînd din motive de securitate. Dacă ar fi avut celule separate, ar fi ajuns de pildă să-şi schimbe cămăşile între ei, fiecare strecurîndu-se apoi în celula celuilalt – gardienii cunoşteau aceste vicleşuguri – ca să încurce iţele pentru toată lumea. Un alt avantaj consta în faptul că gemenii nu se luau la bătaie – ceea ce se întîmpla frecvent cu restul puşcăriaşilor. Faptul că erau liniştiţi şi la locul lor le îngăduia să lucreze în bună pace.

Închisorile sînt prin forţa împrejurărilor construite astfel încît să facă faţă oricăror violenţe. Podelele din beton armat nu erau acoperite, deoarece carpetele sau dalele puteau fi rupte sau sparte, slujind la aprinderea unui foc ori cine ştie ce altă blestemăţie. Prin urmare, pardoseala dură şi netedă de beton reprezenta o suprafaţă numai bună pentru şlefuirea anumitor obiecte. Nimeni pînă în prezent nu reuşise să proiecteze o

puşcărie unde să nu existe o fărîmă de metal, iar un obiect metalic reprezenta o armă pe cinste. În închisori, astfel de arme erau cunoscute sub numele de „ţurloaie" – un cuvînt urît, însă pe potriva utilităţii lor la fel de urîte. Legea prevedea ca închisorile să nu fie simple cuşti în care prizonierii să fie ţinuţi ca animalele de la grădina zoologică. Aşadar, această puşcărie – ca şi multe altele – avea un atelier meşteşugăresc. Somnul raţiunii zămisleşte monştri – lucru cunoscut de multă vreme de către judecători. Faptul că monştrii dormitau în mintea infractorilor însemna că atelierele erau locul ideal de obţinere a materialului şi a uneltelor necesare confecţionării unor „ţurloaie" cît mai eficace. În cazul de faţă, fiecare geamăn îşi procurase o pană de lemn crestat şi nişte bandă izolatoare. Henry şi Harvey îşi frecau pe rînd „ţurloiul" pe podeaua de beton, astfel încît să-l ascută ca pe un vîrf de ac. Cîtă vreme unul lucra, celălalt ţinea de şase să nu apară gardianul. Sîrma era de bună calitate şi ascuţitul le luă cîteva ore. Însă puşcăriaşii aveau la dispoziţie timp cu nemiluita. Odată încheiată această operaţiune, fiecare sîrmă fu pusă în crestătura lemnului – în mod miraculos, şanţul respectiv avea exact lungimea şi adîncimea necesară, fiind tăiat de un scandalagiu care lucra la atelier. După fixarea sîrmelor în lăcaşul lor cu ajutorul benzii izolatoare, fiecare frate dispunea de un „ţurloi" lung de cincisprezece centimetri, putînd pătrunde adînc într-un corp omenesc.

Amîndoi îşi ascunseră armele – de regulă, puşcăriaşii erau foarte inventivi în astfel de situaţii – şi începură să elaboreze un plan de bătaie. Orice terorist sau combatant de gherilă ar fi fost profund impresionat. Deşi foloseau un limbaj needucat şi lipsit de termenii tehnici vehiculaţi de către profesioniştii genului, fraţii Patterson aveau o idee clară asupra conceptului de MISIUNE. Înţelegeau ce însemna abordarea în taină a obiectivului, îşi dădeau seama de importanţa manevrelor şi a diversiunii şi ştiau că, după îndeplinirea cu succes a misiunii, trebuiau să se facă nevăzuţi cît mai urgent. Pentru asta conta pe sprijinul tacit al colegilor de puşcărie. Cu toată faima lor de locuri ale cruzimii şi violenţei, puşcăriile rămîneau comunităţi de bărbaţi,

iar „Piraţii" nu se bucurau deloc de simpatia confraţilor de detenţie, în timp ce gemenii Patterson erau extrem de respectaţi ca fiind oameni duri, dar „cinstiţi". În plus toată lumea ştia că nu era recomandabil să te pui cu ei, ceea ce stimula cooperarea, descurajîndu-i pe turnători.

De asemenea, în închisori existau reguli stricte de igienă. Cum infractorii respingeau adeseori ideea băii sau a spălatului pe dinţi, făcînd posibil riscul unor epidemii, duşurile periodice erau absolut obligatorii. Pe asta contau şi fraţii Patterson.

– Ce vrei să spui? îl întrebă bărbatul cu accent spaniol pe domnul Stuart.

– Vreau să spun că peste opt ani vor fi puşi în libertate. Dat fiind că au asasinat o familie de patru persoane şi că asupra lor s-a găsit o cantitate considerabilă de cocaină, au scăpat cît se poate de ieftin, răspunse avocatul.

Nu-i convenea să lucreze duminica şi cu atît mai puţin să facă afaceri în propria-i casă, în timp ce familia sa stătea în grădină. Însă nu avea încotro, din moment ce alesese să trateze cu traficanţii. De fiecare dată îşi repeta de zece ori că făcuse o tîmpenie acceptînd primul caz de acest gen, scoţîndu-şi clientul basma curată, mistificînd probele şi silind judecătorii să claseze dosarul în baza clasicelor „chiţibuşuri avocăţeşti". Această victorie îi adusese un cîştig de cincizeci de mii de dolari pentru patru zile de muncă, creîndu-i şi un renume în lumea traficanţilor, care aveau bani cu ghiotura, permiţîndu-şi deci să-şi tocmească un avocat priceput. Pe astfel de indivizi nu-i puteai refuza cu una, cu două. Nu era de glumit cu ei. Nu se sfiau să-i *ucidă* pe avocaţii care nu le făceau pe plac. Pe de altă aparte, plăteau gras. Atît de bine, încît Stuart îşi îngăduia să-şi irosească talentele şi în folosul unor clienţi mai săraci, care nu aveau cum să achite onorariul. Cel puţin, acesta era argumentul prin care încerca să-şi justifice compromisul cu „bestiile", în nopţile în care nu-şi găsea somnul.

– Înţelege odată, pe tipii ăia îi aşteaptă scaunul electric – sau în cel mai bun caz detenţia pe viaţă – iar eu le-am redus condam-

narea la douăzeci de ani, urmînd de fapt să fie eliberați după numai opt ani. Pentru numele lui Dumnezeu, e o realizare excelentă.

– Ai fi putut obține un verdict mai bun, răspunse celălalt, fixîndu-l cu o privire de nepătruns.

Glasul său era atît de glacial, încît părea al unui robot. În orice caz, înfricoșător pentru urechile unui avocat care în viața lui nu purtase armă și nu trăsese un foc.

Problema mai avea un aspect. Traficanții nu apelau numai la serviciile lui. Exista încă un avocat, care dădea sfaturi, fără însă a se implica direct. Era o elementară măsură de precauție. Bineînțeles, din punct de vedere profesional era extrem de utilă părerea unui al doilea om al legii. În plus, traficanții se asigurau că avocatul lor nu trata în paralel cu autoritățile – situație destul de frecventă în țările lor de baștină. Ca și în cazul de față. Stuart și-ar fi putut vinde prețioasele informații privitoare la organizație, manevrînd astfel încît dosarul să fie respins de instanță. După părerea sa, șansele ar fi fost egale. Stuart era bun, ba chiar strălucit, însă la fel era și Davidoff. Numai că nici un avocat din lume nu putea anticipa reacția juriului într-un astfel de proces – mai ales reacția unor jurați din sudul Alabamei, cu un profund respect pentru lege. Oricine ar fi fost omul din umbră care-și sfătuia clientul, ascuns în vizuina sa, fără îndoială că nu era la fel de bun ca Stuart. Probabil un profesor universitar – presupunea acesta – care-și suplimenta cîștigul din învățămînt oferind consultații neoficiale. Oricine ar fi fost el – sau ea? – Stuart îl detesta din instinct.

– Dacă fac ce-mi cereți voi, riscăm să stricăm totul. Și atunci chiar că vor ajunge amîndoi pe scaunul electric.

O asemenea situație ar fi pus capăt și carierei celor doi marinari din Paza de Coastă, care comiseseră într-adevăr o infracțiune, însă nici pe departe una la fel de gravă ca aceea săvîrșită de clienții lui Stuart. Datoria sa etică de avocat era să ofere clienților cea mai bună apărare posibilă, în limitele legii și ale normelor de conduită profesională, slujindu-se de întreaga sa știință și experiență – sau de instinct, care era pe atît de real și important pe cît de greu de estimat. Modul în care un avocat

reuşea să se achite de îndatoriri în funcţie de aceste trei criterii făcea obiectul a nenumărate prelegeri în cadrul studiilor de drept. Numai că răspunsurile date la cursuri erau întotdeauna mult mai clare decît cele din lumea juridică reală, care începea dincolo de pajiştile verzi ale campusului universitar.

– Şi totuşi, ar putea fi puşi în libertate.

Ăsta se gîndeşte la o revocare a recursului, descoperi Stuart. Într-adevăr, consilierul său era un avocat de înaltă clasă.

– Sfatul profesional pe care-l dau clienţilor mei este să accepte compromisul pe care l-am negociat.

– Clienţii dumitale resping acest sfat. Mîine dimineaţă clienţii dumitale îţi vor spune... cum sună expresia? C-ai să rămîi lefter.

Omul arboră un zîmbet rece şi prevestitor de rău.

– Acestea sînt instrucţiunile. Am onoarea, domnule Stuart. Nu-i nevoie să mă conduci, cunosc drumul.

Robotul părăsi încăperea.

Stuart fixă cu privirea cărţile din rafturi timp de cîteva minute, înainte de-a se hotărî să dea un telefon. Dacă tot trebuia, atunci la ce bun să-l mai amîne? Ce rost avea să-l facă pe Davidoff să aştepte? Verdictul nu fusese încă dat publicităţii, deşi zvonul începuse deja să circule. Se întrebă cum va reacţiona procurorul Statelor Unite. Nu era greu de ghicit ce-i va răspunde. Exclamaţia furioasă „Parcă ne-am înţeles într-un fel!" va fi urmată de o replică fără drept de apel: „Foarte bine! Să vedem ce zice juriul!" Davidoff îşi va pune la bătaie talentul remarcabil, astfel încît lupta dusă în tribunalul districtual se va desfăşura după toate regulile unui duel din literatură. În fond, aşa se întîmpla întotdeauna în instanţă. Va fi o fascinantă şi captivantă demonstraţie de teorie a dreptului, care – ca mai toate exerciţiile de acest gen – va avea prea puţin de-a face cu binele şi răul, şi mai puţin cu cele petrecute la bordul lui *Empire Builder* şi absolut nici o tangenţă cu ideea de justiţie.

Murray se găsea în biroul său. Mutarea în locuinţa din oraş fusese o simplă formalitate. E drept că de cele mai multe ori

dormea acolo, însă rămînea pe-acasă mult mai puțin decît stătuse în apartamentul oficial din Kensington, pe vremea cînd era consilier juridic la ambasada din Grosvenor Square. Faptul i se părea nedrept. La cît îl costase mutarea înapoi la Washington – orașul de reședință al guvernului Statelor Unite nu garanta locuințe decente pentru salariații guvernamentali – ar fi trebuit măcar să poată folosi cum se cuvenea casa.

Bineînțeles, secretara lui nu lucra duminica, ceea ce însemna că trebuia să răspundă singur la telefon. De data asta apelul fusese primit pe linia directă și particulară.

– Alo, Murray la aparat.

– Aici e Mark Bright. Cazul „Piraților" a luat o întorsătură despre care s-ar cădea să știi. Avocatul apărării tocmai a discutat cu procurorul. L-a anunțat că renunță la înțelegerea avută. Intenționează să lupte pînă la capăt. Vrea să-i aducă pe cei doi de la Paza de Coastă în fața instanței și, pornind de la trăsnaia lor, să-și scoată clienții basma curată. Davidoff e îngrijorat.

– Tu ce părere ai?

– Păi, Stuart va schimba încadrarea cazului. Delict grav, legat de droguri. Dacă astfel îi va înfunda pe cei din Paza de Coastă, ei bine, ăsta-i prețul justiției. Sînt cuvintele lui, nu ale mele, preciză Bright.

Ca mulți agenți FBI, și el era membru al baroului.

– Bazîndu-mă pe experiența mea, nu pe-a lui, aș spune că situația e cam albastră, Dan. Davidoff e bun – vreau să spun că știe cum să li se adreseze juraților – dar la fel de bun e și avocatul apărării, Stuart. Procurorul îl detestă pentru tupeu, dar trebuie să recunoască că tipul e al dracului de șmecher. Legea e interpretabilă. Care va fi verdictul judecătorului? Depinde de cine va prezida. Jurații vor decide în funcție de atitudinea și de pledoaria judecătorului. Ca și cum ai paria pe următoarea supercupă chiar înainte de începerea sezonului – fără a mai pune la socoteală ce se va întîmpla la Curtea de Apel după încheierea procesului din tribunalul districtual. Indiferent cum evoluează lucrurile, cei de la Paza de Coastă au băgat-o pe mînecă. Păcat

de ei. Oricum, Davidoff o să le ia un rînd de piele drept pedeapsă că l-au vîrît în porcăria asta.

– Trebuie avertizaţi, zise Murray.

Îl fulgeră gîndul că fusese o afirmaţie făcută sub impulsul momentului, dar nu era aşa. Murray credea în lege, dar şi mai mult credea în ideea de dreptate.

– Vrei să repeţi ce-ai spus?

– Oamenii ăştia ne-au vîndut pontul cu Operaţiunea TARPON.

– Domnule Murray... – dintr-o dată încetase să mai fie „Dan“ – aş putea fi nevoit să-i arestez. E posibil ca Davidoff să numească un juriu pe sprînceană şi...

– Avertizează-i. E un ordin, domnule Bright. Bănuiesc că poliţia locală le-a pus la dispoziţie un avocat bun. Să ia legătura cu căpitanul Wegener şi oamenii săi.

Bright şovăi o clipă înainte de-a răspunde.

– Domnule, ce mi-ai spus adineauri riscă să fie interpretat drept...

– Mark, lucrez la FBI de ani de zile. Poate chiar de prea mulţi.

Murray începea să-şi trădeze oboseala, la care se adăugau şi alte necazuri.

– Refuz să stau cu braţele încrucişate şi să privesc senin cum marinarii ăia doi sînt strînşi cu uşa pentru o faptă care nouă ne-a fost de folos. Vor trebui să înfrunte rigorile legii, dar, pe Dumnezeul meu, vor dispune de aceleaşi avantaje ca şi javrele alea de „Piraţi“! Măcar atît le datorăm şi noi. Consideră c-ai primit ordin de la mine şi te rog să-l aduci la îndeplinire.

– Am înţeles, domnule.

Murray aproape că-l auzi pe Bright continuînd în gînd: *Fir-ar a dracului de treabă!*

– Mai există ceva în legătură cu acest caz unde să ai nevoie de ajutorul nostru?

– Nu, domnule. Se ocupă cei de la judiciar. Din punctul lor de vedere, cazul e beton. Probele de spermă recoltate de la acuzaţi se potrivesc cu cele descoperite în vaginul victimelor. De asemenea, analizele atestă că petele de sînge provin de la două

dintre victime. Femeia era donatoare de sînge, aşa că s-a găsit un flacon recoltat de la ea într-un frigider al Crucii Roşii. Restul petelor de sînge sînt ale fetiţei. Davidoff ar putea avea cîştig de cauză fie şi numai în baza acestor dovezi.

Noua tehnologie de laborator devenea tot mai mult una dintre armele incontestabile ale FBI-ului. Doi californieni care credeau că săvîrşiseră un viol şi o crimă perfectă riscau să ajungă în camera de gazare graţie muncii a doi biochimişti de la FBI, precum şi unui test de laborator nu prea costisitor.

– Dacă mai ai nevoie de ceva, sună-mă pe firul direct. Afacerea e strîns legată de asasinarea lui Emil, aşa că dispun de puteri nelimitate.

– Am înţeles. Iartă-mă că te-am deranjat duminica.

– Nu face nimic.

Puse receptorul în furcă şi-i veni să zîmbească. Se răsuci cu fotoliul rotativ astfel încît să privească afară spre Pennsylvania Avenue. Era o după-amiază frumoasă de duminică şi oamenii se plimbau pe strada preşedinţilor, asemenea unor pelerini, oprindu-se din loc în loc să cumpere îngheţată şi tricouri. Ceva mai departe, dincolo de Capitol Hill, în zone pe care turiştii le ocoleau cu grijă, alţi pelerini intrau să cumpere o altfel de marfă.

– Blestemate droguri, murmură Murray.

Oare cît rău aveau să mai pricinuiască de acum încolo?

Şi directorul-adjunct de la Operaţiuni se găsea în biroul său. În interval de două ore primise trei mesaje de la VARIABLE. Ei bine, era de aşteptat ca opoziţia să reacţioneze. Se mişcau mai rapid şi mai organizat – aşa se părea – decît îşi închipuise el, ceea ce totuşi nu constituia o noutate. La urma urmei, motivul principal pentru care folosea trupele respective era experienţa lor de luptă... şi caracterul lor anonim. De-ar fi apelat la Beretele Verzi din Centrul Special de Luptă John F. Kennedy de la Fort Bragg, Carolina de Nord, la Rangers din Fort Stewart, Georgia, ori la cei din noul Comandament pentru Operaţiuni Speciale de la Mac Dill, ar fi trebuit să mobilizeze prea mulţi oameni dintr-o comunitate restrînsă ca număr. Fără îndoială că faptul n-ar fi tre-

cut neobservat. În schimb, infanteria uşoară dispunea de patru divizii aproape complete şi aflate la mare depărtare unele de altele, adică peste patruzeci de mii de soldaţi răspîndiţi de la New York pînă în Hawaii şi la fel de pricepuţi ca militarii din unităţile speciale. În plus, era infinit mai simplu să ia patruzeci de oameni din patruzeci de mii. Unii nu aveau să se mai întoarcă acasă niciodată. Ştia asta foarte bine, la fel cum ştiau şi militarii aleşi. Acum nu mai reprezentau decît nişte instrumente, iar instrumentele se pierdeau adeseori. Era un adevăr crud, dar aşa stăteau lucrurile în realitate. Dacă infanteriştii şi-ar fi dorit o viaţă lipsită de riscuri, ar fi optat pentru o altă meserie, nu s-ar fi înrolat în armată şi nu s-ar fi oferit ca voluntari într-o misiune care se anunţa dintru început periculoasă. Nu era vorba de funcţionari guvernamentali trimişi în junglă, cu ordinul de a-şi apăra pielea, ci de profesionişti care ştiau la ce să se aştepte.

Cel puţin aşa gîndea Ritter. *Totuşi*, îşi spunea directorul, *dacă tu nu ştii la ce să te aştepţi, atunci de unde să ştie ei?*

Cea mai exasperantă parte a afacerii era că operaţiunea decurgea exact conform planului – la faţa locului. Ideea strălucită a lui Clark de-a declanşa o luptă pentru putere în interiorul Cartelului, pornind de la cîteva acte de violenţă aparent fără legătură între ele, părea să dea roade. Altfel cum se explica ambuscada în care fusese cît pe ce să-şi piardă viaţa Escobedo? Se bucura că atît Cortez, cît şi şeful său scăpaseră teferi. Acum avea să se dezlănţuie răzbunarea, neînţelegerea şi deruta, moment în care CIA se putea retrage în umbră, ştergînd orice urmă a imixtiunii lor.

Cine? Noi? se vor mira agenţii CIA, ca răspuns la întrebările reporterilor care vor da năvală chiar a doua zi. Ritter nu se îndoia de asta nici o clipă. De fapt, era surprins că nu-şi făcuseră încă apariţia. Dar piesele mozaicului se risipeau în loc să se unească într-o imagine coerentă. Grupul de luptă de pe *Ranger* va naviga înapoi spre nord, continuîndu-şi manevrele pe tot parcursul drumului pînă la San Diego. Reprezentantul CIA părăsise deja portavionul, înapoindu-se în State cu versiunea finală a casetei video. Restul bombelor de manevră vor fi lansate în largul

oceanului, asupra unor plute, ca făcînd parte din manevrele obişnuite. Faptul că nu fuseseră scoase oficial de la baza de testare a armamentului, cu sediul în California, avea să rămînă sub tăcere. Iar dacă s-ar fi aflat? Totul ar fi fost pus pe seama unor încurcături birocratice, ceea ce se întîmpla la tot pasul. Singurul lucru greu de explicat erau trupele trimise în Columbia. Le-ar fi putut rechema imediat, dar era de preferat să le mai lase vreo cîteva zile. Poate s-ar mai fi ivit cîte ceva de făcut pentru ele şi, atîta timp cît acţionau cu băgare de seamă, se aflau în deplină siguranţă. Opoziţia nu putea fi chiar atît de vigilentă.

– Prin urmare? îl întrebă colonelul Johns pe Zimmer.

– Trebuie schimbate motoarele. Ăsta-i atins. Injectoarele sînt în perfectă stare, în schimb compresorul ne dă de furcă. Poate că, la întoarcerea în ţară, băieţii îl vor pune la punct. Cu mijloacele de care dispunem aici, n-avem nici o şansă să-l reparăm.

– Cît durează drumul?

– Şase ore, dacă pornim chiar acum, domnule colonel.

– O.K., Buck.

Desigur, aduseseră cu ei două motoare de rezervă. Hangarul care adăpostea elicopterul Pave Low III nu era suficient de mare ca să încapă şi aparatul MC-130 pentru alimentarea în cursul zborului şi piesele de rezervă. Zimmer îi făcu semn unui militar să apese pe buton şi să deschidă uşa. În orice caz, aveau nevoie de un transportor special şi de un scripete ca să mişte din loc motorul turbo T-64.

Uşile hangarului culisară pe şinele lor metalice, în timp ce transportorul se îndrepta spre linia de zbor. Personalul auxiliar îl înconjură imediat. Era o zi fierbinte în zona Canalului – un ţinut unde zăpada nu se vedea decît pe ecranele televizoarelor – aşa că sosise momentul unor băuturi răcoritoare. Toţi îl cunoşteau pe cel ce conducea transportorul – un panamez care se ocupa dintotdeauna cu acest lucru, cîştigînd bani buni de pe urma ei.

Panamezul avea şi o îndelungată experienţă în materie de avioane. După ani în şir de observaţii, la care se adăugau şi unele

conversații întîmplătoare cu personalul de întreținere, se familiarizase cu tot ce ținea de forțele aeriene ale Statelor Unite, devenind o sursă de informații extrem de utile pentru oricine s-ar fi gîndit să-i ceară sfatul. Deși adeseori plin de el, avusese de multe ori necazuri cu transportorul, pe care i-l reparase gratis și pe loc un mecanic în salopetă verde. De Crăciun primea întotdeauna daruri atît pentru el, cît și pentru fiii săi – toată lumea știa că avea copii. În cîteva rînduri îi plimbase cu elicopterul, arătîndu-le cum se vedea de sus locuința lor din afara bazei. Puțini părinți reușeau să facă asta pentru copiii lor. *Norteamericanos* nu erau perfecți – știa asta foarte bine – în schimb erau corecți și generoși dacă te purtai cinstit cu ei, cinstea fiind însușirea pe care o pretindeau și de la „băștinași". Faptul era cu atît mai adevărat acum, cînd aveau necazuri cu bufonul ăla cu țeastă țuguiată aflat în fruntea guvernului țării lor.

În timp ce-și bea Coca-Cola și-și ronțăia biscuiții, observă că în hangarul de vizavi se găsea un elicopter Pave Low III uriaș, impresionant – în felul său ciudat – foarte frumos. Asta explica prezența cisternei Combat Talon și a paznicilor înarmați care-l abătuseră de la traseul lui obișnuit. Cunoștea o mulțime de lucruri despre ambele aparate și, deși n-ar fi destăinuit nimănui ce anume știa despre însușirile lor, n-ar fi fost o crimă să povestească despre simplul fapt că se aflau acolo.

Totuși, după ce-și luă banii, își propuse ca data viitoare să fie atent de cîte ori veneau și plecau cele două aparate.

În prima oră se mișcaseră foarte repede, apoi încetiniseră pasul, ajungînd la ritmul lor de mers normal: încet, precaut și vigilent. Deși Ninja erau stăpînii nopții, ziua rămînea un timp al tuturor, cînd omul se învăța cu vînătoarea mai ușor decît pe întuneric. În vreme ce soldații continuau să aibă un avantaj asupra oricui s-ar fi aflat pe urmele lor – chiar și asupra altor soldați – acest avantaj era mult redus în operațiunile desfășurate în cursul zilei. Asemenea unor jucători înrăiți, militarii de la infanteria ușoară preferau să valorifice fiecare atu în parte.

Toţi erau vopsiţi în culori de camuflaj şi purtau mănuşi, în ciuda căldurii de afară. Ştiau că cea mai apropiată echipă SHOWBOAT se găsea la cincisprezece kilometri sud, aşa că fiecare om pe care-l zăreau era fie un localnic nevinovat, fie un duşman, iar pentru nişte soldaţi ascunşi în pădure, „nevinovat" reprezenta un temen destul de vag. Echipa urma să evite contactul cu orice şi cu oricine, iar dacă totuşi nu avea încotro, atunci trebuia să-şi anunţe imediat superiorii.

Toate regulile se schimbaseră. Oamenii nu mai înaintau în şir indian. Prea multe persoane mergînd în aceeaşi direcţie lăsau urme uşor de identificat. Deşi Chavez se afla în frunte cu *Oso*, la douăzeci de metri mai în spate restul grupului înainta într-o singură linie, mişcîndu-se ca jucătorii pe un teren de fotbal, numai că pe o suprafaţă mai mare. Curînd începură să se abată de pe potecă, spre a vedea dacă nu-i urmărea cineva. În acest caz, acel cineva ar fi avut o mare surpriză. Pentru moment, misiunea consta din deplasarea în direcţia unor puncte prestabilite şi estimarea forţelor inamice; apoi urmau să aştepte noi ordine.

Locotenentul de poliţie nu se ducea prea des la slujba ţinută la biserica baptistă, însă de data asta trecu pragul sfîntului lăcaş. Liturghia începuse, dar se ştia că întotdeauna avea obiceiul să întîrzie, chiar dacă de regulă se deplasa în maşina cu antenă radio. Opri la marginea parcării aglomerate, după care intră în biserică şi se aşeză pe unul dintre rîndurile din spate, asigurîndu-se că va fi auzit cîntînd, chiar dacă vocea sa zgîria urechea.

Cincisprezece minute mai tîrziu, o altă maşină, cu aspect cît se poate de obişnuit, parcă lîngă cea a locotenentului. Dinăuntru coborî un bărbat ţinînd în mînă o manivelă, cu care sparse geamul portierei de pe partea dreaptă. Individul demontă radioul şi luă revolverul din torpedo, precum şi servieta diplomat unde se aflau încuiate probele pentru instanţă. În mai puţin de un minut, se înapoie în maşina sa, care demară în trombă. Servieta ar mai fi fost regăsită numai dacă fraţii Patterson nu şi-ar fi respectat cuvîntul. Poliţiştii erau totuşi oameni cinstiţi.

23

Jocurile sînt făcute

Programul de dimineață era exact același, deși Ryan lipsise aproape o săptămînă. Șoferul său se trezi devreme și-l conduse cu mașina personală pînă la Langley, unde trecu la volanul limuzinei oficiale Buick, după ce i se înmînară și cîteva documente oficiale pentru pasagerul său. Acestea se găseau într-o casetă de metal, avînd o încuietoare cu cifru și un dispozitiv de autodistrugere. Deocamdată nimeni nu se legase de mașină sau de ocupanții ei, ceea ce nu însemna că erau scutiți pe veci de neplăceri. Șoferul – membru al corpului oficial de pază CIA – deținea un pistol Beretta 92-F de calibrul 9 mm, iar sub bordul mașinii se găsea un automat Uzi. Antrenat în Serviciul Secret, era expert în protejarea „șefului"– cum îl numea pe actualul director-adjunct. În același timp, tare și-ar fi dorit ca Ryan să fi locuit mai aproape de Washington sau măcar să-i fie plătită benzina consumată pe o distanță atît de mare. Coti pe inelul interior al șoselei de centură a capitalei, iar la intersecție apucă spre est, pe Maryland Route 50.

Jack Ryan se trezi pe la șase și un sfert – o oră care i se părea tot mai matinală pe măsură ce se apropia de patruzeci de ani – iar apoi respectă rutina zilnică a celor mai mulți salariați, deși căsătoria cu o doctoriță îi garanta un mic dejun alcătuit din alimente sănătoase, adică exact opusul celor care-i plăceau. În definitiv, cît rău făceau grăsimile, zahărul și conservanții?

La ora şapte fără cinci terminase micul dejun, se îmbrăcase şi citise mai mult de jumătate din ziar. Cathy avea sarcina de-a duce copiii la şcoală. Jack îşi sărută fiica, însoţind-o pînă la uşă. Jack junior se socotea prea mare pentru giugiuleli. Buick-ul Agenţiei tocmai trăsese la scară, la fel de punctual şi infailibil pe cît se străduia să se arate orarul trenurilor şi al avioanelor.

– Bună dimineaţa, domnule Ryan.

– Bună dimineaţa, Phil.

Jack prefera să-şi deschidă singur portiera, instalîndu-se pe partea dreaptă a banchetei din spate. În primul rînd trebuia să termine lectura ziarului *Washington Post*, încheind ca de obicei cu benzile desenate şi cu Gary Larson. Dacă exista ceva absolut necesar unui salariat al Agenţiei, acel ceva era doza zilnică de benzi desenate *The Far Side* – de departe cele mai apreciate la Langley. Motivul nici nu era greu de înţeles. Între timp maşina se angajase pe Route 50, încadrîndu-se în şuvoiul de automobile ce se îndreptau spre Washington. Ryan descuie cifrul casetei, folosindu-se de legitimaţia sa CIA pentru a dezactiva dispozitivul de autodistrugere. Înăuntru se aflau documente extrem de importante, însă oricine ar fi atacat maşina ar fi fost mai interesat de persoana lui decît de vreun material scris; nimeni din cadrul Agenţiei nu-şi făcea iluzii privind abilitatea lui Ryan şi a altora de-a rezista oricăror încercări de a i se smulge informaţii. Îi mai rămîneau patruzeci de minute să se pună la curent cu evenimentele petrecute în cursul nopţii – mai precis în week-end – astfel încît să fie pregătit cu întrebări inteligente atunci cînd şefii de brigăzi şi agenţii din tura de noapte aveau să se prezinte la raport.

Lectura prealabilă a ziarului reprezenta o modalitate discretă de verificare a rapoartelor oficiale CIA. Ryan îşi avea rezervele sale în privinţa ziariştilor, comentariile acestora fiind adeseori deficitare, însă adevărul era că reporterii îndeplineau aceeaşi misiune ca şi Agenţia, mai precis culegerea şi difuzarea de informaţii. Cu excepţia unor domenii extrem de specializate – de importanţă vitală în probleme cum ar fi fost controlul înarmării – realizările lor erau adeseori la fel de bune, dacă nu

cumva superioare celor ale unor funcţionari guvernamentali cu pregătire specială, care îşi prezentau raportul la Langley. Desigur, un corespondent străin de calitate era plătit mai bine decît agentul cu însărcinări echivalente, iar talentul se orienta de cele mai multe ori în direcţia de unde ieşeau bani. În plus, reporterii puteau deveni şi autori de cărţi – scrisul fiind o sursă considerabilă de venit, cum se întîmplase de-a lungul anilor cu mulţi corespondenţi la Moscova. În decursul timpului, Ryan învăţase că munca în Serviciul Secret însemna în primul rînd să dispui de surse de informaţii. Chiar şi în funcţia pe care o deţinea, adeseori se întîmpla ca informaţiile culese să nu difere prea mult de cele obţinute de un reporter competent. Deosebirea consta în faptul că Jack cunoştea sursa acelor informaţii – un criteriu de bază în stabilirea autenticităţii. Era o deosebire subtilă, dar de cele mai multe ori esenţială.

Raportul începea cu problema referitoare la Uniunea Sovietică, unde se petreceau tot felul de evenimente interesante, fără ca cineva să-şi poată da seama de semnificaţia sau de posibilele lor consecinţe. Bun. Ryan şi CIA se ocupau de cînd lumea de astfel de analize. Publicul aştepta ceva nou, ca şi cucoana aia, Elliot – îşi zise Jack – care detesta Agenţia pentru metodele ei, mai precis pentru vechile metode, pretinzîndu-i în schimb să cunoască tot ce mişca pe mapamond. Oare cînd îşi va veni în fire lumea, ca să priceapă că specialiştii din informaţii aveau tot atîtea şanse de-a prezice viitorul ca şi un cronicar sportiv care ar fi făcut pronosticuri în legătură cu echipele participante la un campionat? Păcat că la Vegas nu se deschisese o agenţie de pariuri cu privire la componenţa Politburo-ului sovietic, sau la *glasnost* sau la modul cum avea să fie soluţionată „problema naţionalităţilor", bombăni Ryan. L-ar fi ajutat să-şi facă o oarecare idee. Cînd maşina intră pe şoseaua de centură, Ryan deja frunzărea rapoartele despre America Latină şi cea de Sud. Ca să vezi, un magnat al drogurilor pe nume Fuentes fusese ucis cu o bombă.

Ce grozăvie, îşi zise el, pradă primului impuls. Dar, după această cugetare abstractă, coborî din nou cu picioarele pe

pămînt. Nu, moartea unui traficant de droguri nu era deloc o grozăvie. Ceea ce-l îngrijora pe Jack era faptul că individul fusese ucis cu o bombă lansată dintr-un avion american. Acesta era genul de lucruri pentru care Beth Elliot detesta CIA, își aminti Ryan. Acțiunile gen judecată urmată de execuție și care nu aveau nici o legătură cu noțiunile de bine sau rău. Pentru Beth, totul se rezuma la eficacitatea politică și la aspectul estetic. Politicienii erau mai preocupați de „probleme" decît de „principii", însă vorbeau ca și cum ambele noțiuni ar desemna unul și același lucru.

Isuse, chiar că ești cinic, de luni dimineața.

Cum dracu' de-a descoperit Robby Jackson o afacere ca asta? Cine o fi pus la cale operațiunea? Ce se va întîmpla dacă adevărul va ieși la iveală?

Mai mult decît atît: *Oare pe mine trebuie să mă afecteze treaba cu pricina? Dacă da, de ce? Și dacă nu, de ce nu?*

Aici e vorba de politică, Jack. Cum se împacă meseria ta cu politica? De fapt, chiar trebuie neapărat să se împace?

Așa cum se întîmpla adeseori, și acesta ar fi fost un subiect excelent pentru o discuție filozofică. Educația sa iezuită îi conferea lui Jack atît competența necesară, cît și gustul pentru astfel de dezbateri. Însă situația de acum nu mai era o analiză abstractă a unor principii și ipoteze. De data asta avea nevoie de răspunsuri. Cum ar fi dacă un membru al Comitetului Camerei Reprezentanților i-ar fi pus o întrebare pe care n-ar fi putut-o ocoli? Asta era oricînd posibil. N-ar fi fost în stare să amîne răspunsul mai mult decît dura un drum cu mașina de la Langley la Capitol Hill.

Iar dacă mințea, ajungea la pușcărie. Iată reversul medaliei în cazul unei funcții ca a lui.

Totodată, dacă ar fi declarat deschis că nu știa, nu era exclus să nu-l creadă nimeni, cu atît mai puțin Comitetul sau un juriu. Nici măcar cinstea n-ar fi constituit o protecție suficientă. Nu era de-a dreptul bizar?

Aruncă o privire pe geam. Tocmai trecea pe lîngă templul mormonilor, situat dincolo de șoseaua de centură, în apropiere

de Connecticut Avenue. În pofida aspectului ei straniu, era o construcţie impunătoare, cu coloane de marmură şi turle aurite. Credinţa simbolizată de acea clădire impunătoare îl intriga profund pe Ryan, care toată viaţa lui fusese catolic, însă adepţii ei erau oameni harnici, cinstiţi şi extrem de devotaţi ţării lor, întrucît credeau cu toată convingerea în idealurile reprezentate de America. În definitiv, acesta era esenţialul. Ori reprezinţi ceva, ori nu, îşi zise Ryan. Orice dobitoc se putea ridica împotriva unei stări de lucruri, la fel ca un copil răsfăţat pretinzînd că nu-i plăcea o legumă din care nici nu gustase. Era limpede ce reprezentau aceşti oameni. Mormonii îşi donau o parte din venituri, ceea ce îngăduise bisericii să ridice acest monument al credinţei, tot aşa cum ţăranii din evul mediu îşi rupseseră de la gură spre a construi catedrale, exact în acelaşi scop. Ţăranii fuseseră uitaţi de toată lumea, cu excepţia lui Dumnezeu, în care credeau. Catedralele – mărturii ale acelei credinţe – se înălţau impunătoare peste secole, slujind şi acum scopului pentru care fuseseră zidite. Cine îşi mai amintea problemele politice ale acelei epoci îndepărtate? Nobilii muriseră, castelele lor ajunseseră nişte ruine, descendenţa regală era în mare parte stinsă. Tot ce se păstrase din acele vremuri erau monumentele credinţei – o credinţă în ceva mai presus decît existenţa pămîntească şi exprimată în dantele de piatră lucrate de mîna omului. Oare exista o dovadă mai bună a ceea ce conta cu adevărat? Jack ştia că nu era primul care îşi punea această întrebare – nici vorbă! – însă rareori se întîmpla ca cineva să aibă o revelaţie atît de profundă a adevărului ca aceea trăită de Ryan în acea dimineaţă de luni. Ideea de eficienţă i se părea dintr-o dată ceva superficial, efemer şi în ultimă instanţă inutil. Trebuia să decidă ce urma să facă, conştient că acţiunile sale puteau fi hotărîte de alţii. Ştia însă prin ce fel de criterii şi cu ce fel de măsură să-şi stabilească iniţiativele pe viitor. Deocamdată nici nu era nevoie de mai mult, îşi spuse el.

Un sfert de oră mai tîrziu maşina intra pe poartă, ocolind faţada clădirii şi îndreptîndu-se către garaj. Ryan vîrî toate documentele înapoi în casetă şi luă ascensorul pînă la etajul şapte.

Cînd păşi în birou, Nancy pregătise deja automatul de cafea. Peste cinci minute urmau să apară oamenii săi, pentru raportul de dimineaţă. Îi mai rămîneau cîteva momente să-şi pună ordine în gînduri.

Ceea ce se dovedise suficient pe parcursul drumului cu maşina lua cu totul alte proporţii între cei patru pereţi ai biroului. Acum trebuia să *facă* ceva şi, deşi intenţiona să se ghideze după principii, acţiunile sale trebuiau să urmeze o anumită tactică. Iar Jack habar nu avea cum să procedeze.

Şefii de direcţii sosiră la ora prevăzută, fiecare prezentînd ultimele informaţii. În această dimineaţă directorul-adjunct li se păru neobişnuit de tăcut şi închis în sine. De regulă, punea întrebări sau făcea cîte un comentariu ironic. Acum însă Ryan se mulţumi să dea din cap, mormăind în barbă, fără să scoată aproape nici un cuvînt. Poate că nu-i prea priise în week-end.

Pentru alţii, dimineaţa zilei de luni însemna să meargă la tribunal, să aibă întîlniri cu avocaţii şi confruntări cu juraţii. Întrucît într-un proces penal inculpatul avea dreptul de-a se prezenta cît mai bine în faţa juriului, locatarii închisorii din Mobile tocmai îşi făceau duşul.

Ca în orice alt aspect al vieţii de închisoare, şi de data asta măsurile de securitate aveau prioritate absolută. Uşile celulelor se deschiseră şi deţinuţii încălţaţi cu sandale şi purtînd prosoape pe umăr mărşăluiră spre capătul coridorului, sub privirea vigilentă a trei gardieni cu experienţă. Conversaţia de dimineaţă între puşcăriaşi se desfăşura în limitele normale: mormăieli, glume şi înjurături. Atît în pauze, cît şi în timpul plimbării sau al mesei, prizonierii aveau tendinţa de-a se grupa în funcţie de rasă. Poliţiştii interziceau această segregaţie în clădirea închisorii, ştiind că era o invitaţie la violenţă, însă judecătorii care elaborau regulamentele se ghidau după principii, nu după realitate. În plus, dacă cineva era ucis, vina cădea asupra gardienilor. Aceştia se dovedeau a fi cei mai cinici dintre toţi apărătorii legii: ocoliţi de poliţiştii de pe stradă pentru meseria lor de simpli pazitori, detestaţi de puşcăriaşi şi nu prea bine văzuţi de semenii lor. Le

venea destul de greu să-şi ia slujba în serios, principala lor grijă fiind să supravieţuiască. Primejdia îi ameninţa la tot pasul. Moartea unui deţinut nu era floare la ureche. De regulă urma o severă anchetă penală, desfăşurată atît de serviciul de pază, cît şi de poliţie – ba-uneori chiar de către agenţii federali. Totuşi, pentru gardieni viaţa unui puşcăriaş conta mai puţin decît aceea a unui confrate de-al lor.

Cu toate acestea, paznicii se străduiau să-şi facă datoria cît mai bine. Cei mai mulţi dintre ei erau oameni cu experienţă, care ştiau la ce să se aştepte. Desigur, acelaşi lucru se putea afirma şi despre prizonieri, iar ceea ce se întîmpla între zidurile închisorii nu diferea ca principiu de cele petrecute pe un cîmp de luptă sau în confruntările din umbră între diversele servicii de informaţii. Tactica prizonierilor evolua în funcţie de schimbarea măsurilor şi contramăsurilor de protecţie. Unii dintre ei se dovedeau a fi mai iscusiţi decît colegii lor. Cîţiva erau de-a dreptul geniali. Alţii, îndeosebi cei tineri, erau cuminţi şi înspăimîntaţi, nutrind un singur ideal, identic cu al gardienilor: supravieţuirea într-un mediu plin de pericole. Fiecare categorie de prizonieri necesita un alt fel de supraveghere, ceea ce nu avea darul de-a uşura sarcinile gardienilor. Bineînţeles, anumite greşeli erau inevitabile.

Prosoapele erau atîrnate în cuiere numerotate. Fiecare deţinut îşi avea propria sa bucată de săpun. Un paznic îi urmărea intrînd goi-puşcă la cele douăzeci de duşuri, asigurîndu-se că nimeni nu ascundea vreo armă. Numai că omul era novice în meserie şi încă nu învăţase că cine ţinea neapărat găsea o ascunzătoare.

Henry şi Harvey Patterson ocupară două duşuri alăturate, faţă în faţă cu „Piraţii", care comiseseră imprudenţa de a-şi alege nişte locuri de unde nu puteau fi zăriţi de paznicul rămas la uşă. Gemenii schimbară o privire satisfăcută. Or fi fost „Piraţii" doi ticăloşi fără seamăn, dar nu-i prea ducea mintea. Nici unul dintre fraţi nu se simţea tocmai în largul său. Banda izolatoare aplicată pe cele două pene de lemn era netedă, însă avea muchii, aşa că amîndoi făcuseră eforturi supraomeneşti ca să se îndrepte

către duşuri în mers normal. Durea al dracului. Îndată începu să curgă apă fierbinte şi sala duşurilor se umplu de abur. Fraţii Patterson îşi aplicară săpun în anumite locuri spre a-şi putea recupera „ţurloaiele“, de altfel destul de vizibile la o privire mai atentă – însă amîndoi ştiau că gardianul era nou în meserie. Harvey făcu un semn altor doi deţinuţi, aflaţi în celălalt capăt al sălii de duşuri. Piesa începu cu un dialog improvizat, de un gust destul de îndoielnic.

– Dă-mi înapoi blestematul ăla de săpun, jigodie împuţită ce eşti! se răsti primul.

– Ba pe-a mă-tii, răspunse liniştit celălalt.

Era o replică la care chibzuise îndelung.

Urmă o lovitură şi încă una.

– Terminaţi şi ieşiţi dracului de-acolo! strigă gardianul.

În aceeaşi clipă, alţi doi puşcăriaşi intrară în încăierare, unul cunoscîndu-şi perfect rolul, în timp ce celălalt – un tinerel înspăimîntat – lupta cu disperare să se apere. Scandalul se întinse imediat, ca o reacţie în lanţ, cuprinzînd întreaga sală a duşurilor. Gardianul ieşi grăbit ca să cheme ajutoare.

Henry şi Harvey se răsuciră pe călcîie, cu „ţurloaiele“ ascunse în pumn. Ramon şi Jesus asistau la încăierare, privind exact în partea cealaltă şi decişi să nu se amestece. Nu aveau nici cea mai mică bănuială că totul era o înscenare.

Harvey se năpusti asupra lui Jesus, iar Henry îl luă în primire pe Ramon.

Jesus nu avu vreme să-şi dea seama ce se întîmpla. O siluetă întunecată se apropie de el ca o umbră, lovindu-l în piept o dată şi încă o dată. Se uită în jos şi văzu cum îi ţîşnea sîngele dintr-o rană adîncă pînă în inimă. Cu fiecare bătaie a inimii rănile se căscau tot mai tare. Atunci mîna întunecată îl lovi din nou şi din pieptul său ţîşni un al treilea şuvoi de sînge. Îngrozit, încercă să-şi astupe rănile cu mîna, ca să oprească hemoragia, fără să ştie că cea mai mare parte a sîngelui îi inundase pericardul, astfel încît moartea surveni prin congestia inimii. Se prăvăli pe spate, alunecînd pe lîngă perete şi rămase nemişcat pe podea. Jesus murise fără să înţeleagă de ce.

Henry, care se socotea mai deştept decît fratelui său, voise să-şi lichideze victima dintr-o singură lovitură. Ramon îi uşură sarcina: dîndu-şi seama de primejdie, încercă să fugă, însă Henry îl ţintui de perete şi-i înfipse „ţurloiul" în tîmplă, unde ştia că osul era subţire ca o coajă de ou. Odată pătruns în cavitatea craniană, îl răsuci de la stînga spre dreapta, apoi în sus şi-n jos. Ramon se zvîrcoli cîteva secunde ca un peşte prins în cîrligul undiţei, după care se prăbuşi moale, ca o păpuşă de cîrpe.

Fiecare geamăn îşi puse arma în mîna victimei fratelui său – nu aveau de ce se teme de amprente, cîtă vreme se găseau la duş – iar apoi împinseră cadavrele unul lîngă altul şi se duseră fiecare sub duşul său, frecîndu-se cu rîvnă, ca să îndepărteze orice posibilă urmă de sînge. Între timp, scandalul se potolise. Cei doi puşcăriaşi care-şi disputaseră proprietatea asupra unui calup de săpun Dial îşi dăduseră deja mîna, cerîndu-i scuze gardianului, iar acum îşi terminau toaleta de dimineaţă. Aburul continua să umple sala de duşuri. Curăţenia era primul pas către divinitate, mai ales acolo unde se punea problema de urme ale crimei. Cinci minute mai tîrziu apa se opri şi oamenii ieşiră de sub duşuri.

Gardianul făcu numărătoarea – dacă exista ceva la care un gardian de închisoare se pricepea foarte bine, acel ceva era numărătoarea – ajungînd la concluzia că lipseau doi deţinuţi. Ceilalţi optsprezece se ştergeau cu prosoapele, ciupindu-se în glumă de fund unul pe altul, aşa cum se distrau bărbaţii cînd erau numai între ei. Îşi vîrî capul printre duşuri, gata să strige cîteva cuvinte într-o spaniolă de liceu, dar în aceeaşi clipă zări prin perdeaua de aburi o formă aducînd a corp omenesc.

– Ah, la dracu'!

Se răsuci pe călcîie, răcnind către ceilalţi gardieni să vină grabnic înapoi.

– Nu mişcă nimeni! urlă el înspre deţinuţi.

– Care-i baiul? întrebă unul dintre aceştia.

– Ascultă, omule, peste o oră trebuie să mă prezint la tribunal, zise un altul.

Fraţii Patterson se şterseră cu prosoapele, îşi încălţară sandalele şi rămaseră liniştiţi pe loc. Alţi complici poate că ar fi schimbat o privire mulţumită – în definitiv, tocmai comiseseră un dublu asasinat chiar sub nasul gardianului aflat la cincisprezece metri depărtare – însă cei doi gemeni nu aveau nevoie de aşa ceva. Fiecare din ei ştia perfect ce era în mintea celuilalt: libertatea. Evitaseră o crimă, comiţînd alte două. Ştiau că poliţia se va ţine de cuvînt. Locotenentul era un copoi cinstit, iar copoii cinstiţi îşi respectau întotdeauna promisiunea.

Ştirea morţii „Piraţilor" se răspîndi cu o viteză care ar fi stîrnit invidia oricărui serviciu de informaţii. Cînd vestea ajunse la urechile locotenentului, acesta stătea la birou, unde tocmai scria un raport. Aflînd ce se întîmplase, dădu din cap în semn că auzise, după care îşi reluă neplăcuta îndeletnicire de-a relata cum îi fusese spartă maşina de serviciu, de unde i se furaseră un radio valorînd o groază de bani, servieta diplomat şi – ceea ce era mai rău – o armă de foc. Acest ultim articol necesita îndeplinirea unor nesfîrşite formalităţi.

– Poate că Cel de Sus a vrut să-ţi dea a înţelege c-ar fi mai bine să rămîi acasă şi să te uiţi la televizor, remarcă un alt locotenent.

– Ah, ticălos agnostic ce eşti. Parcă n-ai şti că pînă la urmă am hotărît să... Of, la dracu'!

– Care-i buba?

– Cazul Patterson. În servieta aia aveam toate gloanţele. Am uitat să le scot de-acolo. Acu' s-au dus, Duane. Am rămas fără gloanţe. Fără raportul legistului, fără fotografii, fără nimic!

– Procurorul districtual o să te felicite pentru asta. N-ai făcut nici mai mult, nici mai puţin decît să le redai libertatea gemenilor Patterson.

Şi zău c-a meritat, comentă în gînd locotenentul.

În biroul său aflat la cîteva blocuri mai departe, Stuart primi ştirea la telefon şi scoase un suspin de uşurare. Desigur, ar fi trebuit să-i fie ruşine – o ştia foarte bine – însă de data asta nu

simţea nici cel mai mic imbold de a-şi jeli clienţii. Să deplîngă sistemul care-i împinsese spre acest sfîrşit, da – dar nu era cazul să regrete că-şi pierduseră viaţa, care la urma urmei nu adusese mari foloase nimănui. Pe deasupra, se alesese şi cu onorariul plătit în întregime, ca orice avocat isteţ care avea de-a face cu traficanţii.

Cincisprezece minute mai tîrziu, procurorul SUA dădu publicităţii o declaraţie în care afirma că era scandalizat de faptul că nişte prizonieri federali îşi găsiseră sfîrşitul în asemenea împrejurări şi că cele două crime vor fi anchetate de autorităţile federale competente. Procurorul adăugă că spera să încadreze cele două decese în limitele legii, însă moartea legală reprezenta cu totul altceva decît aceea provocată de un asasin necunoscut. În linii mari fusese o declaraţie excelentă, care avea să ajungă senzaţia ştirilor de prînz şi seară, fapt ce-l încînta pe Edwin Davidoff chiar mai mult decît cele două crime. Pierderea procesului i-ar fi tăiat orice şansă de-a candida pentru Senat. Acum toţi vor spune că, în definitiv, se făcuse dreptate, asociind acest lucru cu chipul şi afirmaţiile procurorului. Situaţia creată era aproape la fel de profitabilă ca o condamnare.

Bineînţeles, avocatul fraţilor Patterson se afla de faţă. Gemenii nu discutau niciodată cu poliţia altfel decît în prezenţa avocatului – cel puţin aşa credea el.

– Ascultă, zise Harvey. Dacă nimeni nu mă calcă pe bătătură, nici eu nu-mi vîr nasul unde nu trebuie. Am auzit ceva care suna a încăierare. Asta-i tot, omule. Cînd îţi ajunge la urechi aşa ceva într-un loc ca ăla, cel mai bun lucru e să nici nu întorci capu'. Înţelegi? Eşti mai cîştigat cînd nu ştii nimic.

– După toate aparenţele, clienţii mei nu vă pot fi de folos în cercetările dumneavoastră, se adresă avocatul agenţilor de poliţie. Nu cumva cei doi s-au omorît unul pe altul?

– Nu ştim. Deocamdată îi anchetăm pe cei care au fost martori la întîmplare.

– Înţeleg deci că nu aveţi intenţia să-i acuzaţi pe clienţii mei că ar fi avut vreo legătură cu acest regretabil incident.

– De data asta, nu, domnule avocat, răspunse inspectorul de poliţie.

– Perfect. Vreau să consemnaţi în procesul verbal. De asemenea, doresc să menţionaţi că cei doi clienţi ai mei nu deţin nici un fel de informaţii utile anchetei dumneavoastră. În al treilea rînd, cer ca procesul verbal să conţină o declaraţie potrivit căreia fraţilor Patterson nu li se vor pune întrebări decît în prezenţa mea.

– E-n regulă, domnule.

– Mulţumesc. Iar acum v-aş ruga să mă scuzaţi, însă trebuie să discut cu clienţii mei între patru ochi.

Consultaţia dură aproape un sfert de oră, timp în care avocatul află ce se întîmplase. Mai precis, nu „cunoştea" situaţia în sens metafizic sau legal şi nici în alt fel avînd de-a face cu etica juridică – însă ştia. Bineînţeles, etica profesională îl împiedica să profite de cele aflate fără a-şi călca jurămîntul de apărător al legii. Aşadar, procedă şi el cum putea, adică adăugă la dosarul penal al clienţilor săi un nou raport, urmînd ca pînă la sfîrşitul zilei să anexeze dovezi privitoare la ceea ce nu ştia.

– Bună dimineaţa, domnule judecător, salută Ryan.

– 'Mneaţa, Jack. Te rog să fii cît mai scurt. Peste cîteva minute plec din oraş.

– Domnule, dacă mă întreabă careva ce se petrece în Columbia, ce trebuie să răspund?

– De data asta nu eşti la curent, aşa-i? i se adresă Moore.

– Aşa e, domnule.

– Ei bine, am avut ordin în acest sens. Nu-i greu de ghicit cine l-a dat. Tot ce pot să-ţi spun e că Agenţia n-a pus nici o bombă. E limpede? E drept că acolo se desfăşoară o operaţiune CIA, însă noi n-am lansat nici o bombă.

– Mă bucur să aud asta, domnule judecător. Nici mie nu-mi venea să cred că ne-am fi vîrît în aşa ceva, declară Ryan, străduindu-se să se arate cît mai detaşat.

La dracu'! Va să zică şi judecătorul!

– Prin urmare, dacă primesc vreun telefon de la Capitoll Hill, acesta-i răspunsul pe care trebuie să-l dau, da?

Moore se ridică, zîmbind.

– Ai să te obişnuieşti să tratezi cu ei, Jack. Nu-i uşor şi adeseori te vei simţi chiar strîns cu uşa, însă vei vedea că se pricep să facă politică mai bine decît Fowler şi suita sa – din cîte am aflat azi-dimineaţă.

– Era loc şi de mai bine, domnule, recunoscu Ryan. Înţeleg că de chestiunea asta s-a ocupat amiralul Cutter. Ar fi fost cazul să discut mai mult cu el înainte de-a lua avionul.

– Nimeni nu ţi-a pretins să fii perfect, Jack.

– Mulţumesc, domnule.

– Acum fug, să nu pierd cursa de California.

– Drum bun, domnule judecător, îi ură Ryan, ieşind din încăpere.

Ajuns în biroul său, închise uşa, renunţînd în sfîrşit la masca sa impasibilă.

– Dumnezeule, murmură el.

Dacă judecătorul Moore i-ar fi trîntit o minciună sfruntată, ar fi înghiţit-o mai uşor. Dar lucrurile se petrecuseră cu totul altfel. Minciuna fusese elaborată cu grijă, probabil studiată pînă în cele mai mici amănunte, iar propoziţia repetată de mai multe ori. *Noi n-am lansat nici o bombă.*

Sigur că nu, în locul vostru le-a lansat Marina.

O.K., Jack, şi-acum ce dracu' ai să faci?

Habar nu avea, dar îi rămînea o zi întreagă ca să-şi frămînte creierii.

Oricîte îndoieli ar fi avut Ding, zorii zilei de luni le risipiră pe toate. Cei veniţi în munţi rămăseseră pe loc. Îşi petrecuseră noaptea într-o tabără de-a lor, aflată cîţiva kilometri mai la sud, iar acum Chavez îi auzea umblînd de colo-colo pe la treburile lor. Urechea lui prinsese chiar şi zgomotul unei împuşcături, însă, indiferent în cine se trăsese, ţinta nu fusese unul dintre oamenii săi. Poate vreo căprioară sau un alt animal. Sau poate

că cineva alunecase și arma se descărcase din greșeală. În orice caz, nu era semn bun.

Grupul ocupa o poziție riguros defensivă. Erau bine ascunși, cu o deschidere perfectă pentru traiectoria armelor de foc, dar în primul rînd, ascunzătoarea lor era greu previzibilă. Își umpluseră gamelele pe drum, iar acum se găseau departe de orice sursă de apă. Oricine i-ar fi căutat, s-ar fi așteptat să-i găsească în apropierea unui izvor. De asemenea, i-ar fi căutat undeva în susul muntelui, însă locul aflat de ei era la fel de bun. Coasta muntelui era acoperită cu vegetație, prin care nu-ți puteai face drum fără a fi auzit. Panta era periculoasă, iar toate celelalte poteci ducînd pînă la ascunzătoarea lor puteau fi văzute ca-n palmă, îngăduind grupului să pîndească un moment prielnic și să-și ia tălpășița în caz de nevoie. Ramirez avea ochiul ager. Principala lor sarcină era aceea să evite pe cît posibil o întîlnire frontală, iar dacă nu, să lovească și să dispară. Dar asta însemna că Chavez și însoțitorii săi nu mai erau singurii vînători din pădure. Nici unul dintre ei n-ar fi mărturisit că-i era teamă, însă deveniseră cu toții mult mai circumspecți.

Chavez se găsea în afara taberei, într-un punct de observație care-i oferea o perspectivă cum nu se poate mai bună asupra tuturor căilor de acces posibile în direcția lor, precum și o potecă secretă pe care se putea înapoia lîngă ceilalți. Guerra, sergentul de la Operațiuni, se afla lîngă el. Ramirez ceru ca ambele SAW-uri să fie instalate la îndemînă.

– Poate că totuși vor pleca, gîndi Ding cu voce tare, de fapt într-o șoaptă abia auzită.

Guerra pufni disprețuitor.

– Cred că i-am călcat pe coadă de prea multe ori, bătrîne. Acu' ne-ar trebui o gaură de șoarece.

– Se pare că s-au oprit să-și ia gustarea de prînz. Mă întreb cît vor rămîne pe loc.

– Din cîte văd, ăștia se deplasează în sus și-n jos, întocmai ca o mătură. Dacă nu mă înșel, or să-și facă apariția cam pe-acolo, pe urmă or să coboare în vîlcea și-or să suie coasta, ajungînd exact la noi.

– S-ar putea să ai dreptate, Paco.

– Ar fi cazul s-o întindem.

– Mai bine cînd se lasă întunericul, răspunse Ding. Acum că ştim ce au de gînd, ne putem feri de ei.

– Posibil. Cred c-o să plouă, Ding. Ce zici, ăştia or să se întoarcă acasă sau or să stea să-i ude ploaia, ca pe tîmpiţii de noi?

– Vom afla peste un ceas sau două.

– Dacă începe ploaia, n-o să mai vedem nici la doi paşi.

– Trebuie să ţinem cont şi de asta.

– Priveşte, îi arătă Guerra.

– I-am reperat.

Chavez îşi îndreptă binoclul spre un pîlc de copaci aflat la o oarecare distanţă. Imediat zări doi oameni, cărora în mai puţin de un minut li se alăturară alţi şase. Chiar şi de la o depărtare de cîteva mile se vedea limpede că suflau din greu. Unul se opri şi trase o duşcă zdravănă dintr-o sticlă – să fi fost bere? se întrebă Ding – chiar acolo în luminiş, parcă invitînd să fie luat drept ţintă vie. Cine erau derbedeii ăştia? Purtau haine obişnuite, fără culori de camuflaj, în schimb aveau banduliere ca a lui Chavez. Armele erau fără îndoială de tip AK-17, majoritatea rabatabile.

– Şase, aici e Punctul. Terminat.

– Aici Şase.

– Văd opt... ba nu, zece inşi cu AK-uri, la vreo juma' de kilometru la est, la poalele colinei doi-zero-unu. Pentru moment nu fac nimic, pur şi simplu stau acolo. Terminat.

– Încotro se uită? Terminat.

– Cam în toate părţile, domnule. Terminat.

– Ţine-mă la curent, ceru căpitanul Ramirez.

– Am înţeles. Am încheiat transmisia.

Chavez îşi reluă observarea prin binoclu. Unul dintre cei aflaţi în vale făcu semn cu mîna către vîrf. Alţi trei se urniră în direcţia indicată, fără prea mare tragere de inimă.

– Ţe s-a-ntîmplat? Bebe mic nu vlea să ulce pe muntele cel blestemat? întrebă Ding.

Guerra nu ştia că Chavez îl citase pe sergentul de pluton cu care luptase în Coreea.

– Cred c-au obosit, Paco.

– Foarte bine. Poate pleacă acasă.

Într-adevăr, urmăritorii obosiseră. Cei trei urcară panta înaintînd cu viteza melcului. Odată ajunși sus, strigară către cei din vale că nu se vedea nici țipenie de om. Ceilalți rămăseseră în loc deschis – ca nătîngii, remarcă surprins Ding. Încrederea era o însușire importantă pentru un soldat, numai că aici nu era vorba de încredere și nici cei de jos nu erau soldați. Cînd cei trei trimiși în recunoaștere ajunseră pe la jumătatea coborîșului, soarele se ascunse în nori. Aproape în aceeași clipă se porni și ploaia. Pe coasta vestică a muntelui de dezlănțui o furtună violentă, însoțită de descărcări electrice. La două minute după începerea ploii cerul se aprinse de fulgere. Un fulger lovi creștetul muntelui chiar în punctul unde se aflaseră cei trei, zăbovind acolo pentru o fracțiune de secundă ce părea că nu se mai termina, asemenea degetului unui zeu înfuriat. Urmară altele și altele, iar ploaia se preschimbă într-o perdea de apă. Vizibilitatea perfectă de pînă atunci se reduse la o rază de circa patru sute de metri, care se extindea sau se restrîngea în funcție de ploaia aproape compactă. Chavez și Guerra schimbară o privire îngrijorată. Misiunea lor era de-a sta la pîndă și de-a trage cu urechea, dar acum nu mai vedeau nici la doi pași, iar de auzit nici atît. Pe deasupra, chiar după încetarea furtunii, pămîntul avea să rămînă ud. Frunzele și crenguțele n-ar mai fi trosnit sub pasul cuiva care ar fi încercat să se apropie de ei. Umiditatea absorbea zgomotul. Caraghioșii pe care-i ținuseră sub observație pînă atunci aveau toate șansele să ajungă lîngă ei fără a fi remarcați. Pe de altă parte, dacă echipa hotăra să-și părăsească postul, se putea mișca mai rapid și cu mai puține riscuri de-a fi descoperită. Ca întotdeauna, natura înconjurătoare rămînea mută, oferind avantaje numai acelora care știau s-o înțeleagă și uneori impunînd aceleași neajunsuri ambelor tabere.

Furtuna dură toată după-amiaza, stratul de apă ridicîndu-se la cîțiva centimetri. Un fulger lovi la vreo sută de metri de sergenți – o experiență nouă pentru amîndoi și la fel de înfricoșătoare ca un baraj de artilerie, prin explozia neașteptată de

zgomot şi lumină. După aceea se lăsară doar frigul şi umezeala, strecurînd în sufletul oamenilor o profundă deprimare, pe măsură ce temperatura cobora spre 10° C.

– Ding, uită-te în faţă, ceva mai la stînga, şopti neliniştit Guerra.

– Ah, la dracu'!

Chavez nici nu avea nevoie să se mire în gura mare cum de ajunseseră urmăritorii atît de aproape. Încă asurziţi de bubuitura tunetului şi cu toată umezeala din jur, nu-i zăriseră pe cei doi indivizi, aflaţi acum la nici două sute de metri depărtare.

– Şase, aici e Punctul. Sînt la vreo două sute de metri sud-est de noi, îi raportă Guerra căpitanului. Rămîneţi pe recepţie. Terminat.

– Am înţeles. Rămînem pe recepţie, răspunse Ramirez. Nu-ţi pierde firea, Paco.

Drept răspuns, Guerra apăsă pe butonul transmiţătorului.

Chavez se mişcă foarte încet, aducîndu-şi arma în poziţie de tragere, asigurîndu-se că piedica era pusă, dar cu degetul pe ea. Ştia că erau aproape invizibili, bine ascunşi în desiş şi printre copacii tineri. Fiecare dintre ei îşi vopsise obrazul în culori de camuflaj, astfel încît chiar şi de la cincizeci de metri se confundau cu peisajul. Trebuiau însă să stea neclintiţi, întrucît ochiul omenesc sesiza imediat mişcarea. Atîta vreme cît nu schiţau nici un gest, rămîneau invizibili. Era o demonstraţie practică a motivelor pentru care armata îşi instruia oamenii în spiritul disciplinei. Amîndoi sergenţii regretau că nu-şi luaseră uniformele de camuflaj, însă acum era prea tîrziu. Oricum, echipamentul kaki se murdărise de apă şi noroi. În urma unui acord tacit, fiecare supraveghea un anumit sector, spre a nu fi siliţi să întoarcă prea mult capul. Ştiau că puteau vorbi în şoaptă unul cu altul, însă preferau s-o facă doar dacă era absolut necesar.

– Aud ceva în spatele nostru, zise Chavez zece minute mai tîrziu.

– Mai bine uită-te în urmă, răspunse Guerra.

Lui Ding îi trebuiră peste treizeci de secunde ca să-şi rotească trupul şi capul.

– Hopa!

Zărise mai mulţi bărbaţi aştemîndu-şi sacii de dormit.

– Ăştia rămîn aici peste noapte.

Era limpede ce se întîmplase. Cei pe care-i supravegheaseră continuaseră patrularea de rutină, ajungînd să-şi instaleze tabăra chiar în postul de observaţie al grupului de comando.

Cei doi sergenţi auzeau şi vedeau clar mai mult de douăzeci de oameni.

– O să fie o noapte de pomină, şopti Guerra.

– Da, da, iar colac peste pupăză, îmi vine să fac pipi.

Fusese o palidă tentativă de-a glumi. Ding îşi ridică ochii către cer. Ploaia se mai rărise, dar norii rămîneau la fel de denşi. Avea să se întunece ceva mai devreme, poate peste vreo două ore.

Inamicul se împărţise în trei echipe, ceea ce nu era o idee rea, numai că fiecare grup aprinsese cîte un foc ca să prepare cina – o tîmpenie fără seamăn. În plus, toţi erau gălăgioşi, pălăvrăgind de parcă s-ar fi instalat să ia masa în cine ştie ce cantină de provincie. Pentru Chavez şi Guerra era un semn bun, întrucît se puteau folosi din nou de radio.

– Şase, aici e Punctul. Terminat.

– Aici Şase.

– Şase, ăăă... şovăi Chavez. Băieţii cei răi şi-au ridicat tabăra de jur împrejurul nostru. Habar n-au că sîntem aici.

– Spuneţi-mi ce vreţi să faceţi?

– Deocamdată nimic. Poate reuşim s-o întindem de aici după ce se întunecă. Vă dăm de ştire cînd a sosit momentul.

– Am înţeles. Terminat.

– O întindem? întrebă în şoaptă Guerra.

– N-are rost să-şi facă grijă pentru noi, Paco.

– Ascultă, *mano*. Sînt al dracului de speriat.

– Asta n-ajută la nimic.

Ryan tot nu aflase vreun răspuns. Plecă de la birou după ceea ce păruse a fi o zi normală de lucru, în care îşi rezolvase corespondenţa şi citise tot felul de rapoarte. Şi totuşi, nu muncise

cine știe ce. Îl frămîntau prea multe gînduri, pe care nu reușise să și le alunge.

Îi spuse șoferului să-l ducă la Bethesda. Nu sunase la telefon în prealabil, dar un drum pînă acolo nu însemna o abatere prea mare de la programul obișnuit.

Paza de la rezerva VIP era la fel de strictă ca întotdeauna, însă toți îl cunoșteau pe Ryan. Omul de la ușă clătină mîhnit din cap în clipa cînd Jack puse mîna pe clanță. Zăbovi o clipă, încercînd să-și ia expresia obișnuită. Greer nu avea nevoie de vizitatori pe care să-i șocheze starea sa. Dar ceea ce simți Jack nu se putea numi altfel decît șoc.

Amiralul abia dacă mai cîntărea vreo cincizeci de kilograme – o umbră a bărbatului de altădată, a ofițerului de carieră care comandase nave și marinari în serviciul țării sale. Cel ce trudise cincizeci de ani în slujba guvernului american zăcea acum agonizînd pe un pat de spital. Priveliștea ce se înfățișa ochilor lui Jack însemna mai mult decît moartea unui om. Ea reprezenta apusul unei epoci și al unor norme de comportament. Cincizeci de ani de experiență, înțelepciune și gîndire erau sortiți pieirii. Jack își trase un scaun lîngă pat și-i făcu semn omului de pază să-l lase singur cu amiralul.

– Noroc, șefule.

Greer deschise ochii.

Ce să-i spun? Să-l întreb cum se mai simte? Cum să spui așa ceva unui om care trage să moară?

– Cum a fost voiajul, Jack?

Vorbise cu un glas abia auzit.

– În Belgia a mers bine. Toată lumea v-a transmis salutări. Vineri a trebuit să-i dau raportul lui Fowler, cum ați făcut și dumneavoastră data trecută.

– Ce părere ai despre el?

– Cred că ae nevoie de oarecare îndrumare în ce privește politica externă.

Amiralul surîse.

– Așa zic și eu. Dar de vorbit, vorbește bine.

– Am cam dat-o în bară cu una dintre asistentele lui. Fata aia de la Bennington, Elliot. Periculoasă foc. M-a amenințat că, dacă șeful ei cîștigă alegerile, voi fi silit să-mi iau catrafusele.

Nu fusese un subiect de discuție prea inspirat. Greer încercă să se miște, însă nu reuși.

– Atunci caut-o, sărut-o și împăcați-vă. Chiar de-ar trebui s-o pupi în fund ziua-n amiaza mare pe treptele de la Bennington. Cînd ai să te înveți minte să renunți la căpoșenia ta de irlandez? Întreabă-l pe Basil cîți bani dă pe oamenii pentru care-i nevoit să lucreze. Datoria ta e să-ți servești *țara*, Jack, nu numai pe inșii care-ți cad cu tronc.

Nici directa unui boxer profesionist nu l-ar fi durut pe Jack mai tare.

– Da, domnule amiral. Aveți deptate. Încă mai am multe de învățat.

– Învață repede, băiete. Nu mi-a rămas prea multă vreme să-ți dau lecții.

– Să nu spuneți asta, domnule amiral.

Tonul lui Jack sunase ca o rugăminte de copil.

– Mi-a sunat ceasul, Jack. O parte dintre băieții cu care am făcut armata au murit acum cincizeci de ani pe Insula Savo, la Leye sau în cine știe ce colț de ocean. Eu am avut mai multă baftă decît ei. Dar simt că mi se termină ața de pe mosor. E rîndul tău să preiei ștafeta. Vreau să rămîi în locul meu, Jack.

– Am nevoie de sfatul dumneavoastră, domnule amiral.

– Columbia?

– V-aș putea întreba de unde știți, dar mă abțin.

– Cînd un om ca Arthur Moore se ferește să te privească în ochi, înțelegi că ceva e în neregulă. Moore a venit la mine sîmbătă și tot timpul mi-a evitat privirea.

– Și pe mine m-a mințit astăzi.

Ryan continuă să-i explice situația timp de cîteva minute, subliniind ceea ce știa, apoi destăinuindu-i amiralului bănuielile și temerile sale.

– Vrei să-ți spun ce trebuie să faci? întrebă Greer.

– Mi-ar prinde bine un sfat, domnule amiral.

– N-ai nevoie de sfaturi, Jack. Ești suficient de inteligent. Dispui de toate relațiile necesare. În plus, cunoști calea cea dreaptă.

– Dar cum rămîne cu...

– Politica? Porcăria aia? aproape că rîse Greer. Vezi tu, Jack, cînd zaci într-un pat, așa ca mine, știi la ce te gîndești? La toate lucrurile pe care ai vrea să le faci din nou, de data asta fără să greșești, la toate erorile tale, la toți oamenii cu care te-ai fi putut purta mai cumsecade... și-i mulțumești lui Dumnezeu că n-a fost și mai rău. Jack, cinstea e un lucru pe care n-ai să-l regreți niciodată, chiar dacă prin ea i-ai rănit pe unii dintre semenii tăi. Cînd ai fost numit locotenent de Marină, ai rostit un jurămînt înaintea lui Dumnezeu. Acum înțeleg la ce slujește acel legămînt. E un sprijin, nu o amenințare. Menirea lui e să-ți reamintească ce importante sînt cuvintele. Cuvintele au o mare însemnătate, iar cuvîntul tău mai mult ca toate. Cuvîntul tău arată cine ești. Iată ultima lecție pe care ți-o dau, Jack. De-acum încolo va trebui să te descurci singur.

Tăcu și Jack văzu cum îl răzbeau durerile, în ciuda puternicelor analgezice ce i se administra.

– Ai o familie, Jack. Du-te acasă la ei. Transmite-le cele mai bune gînduri din partea mea și spune-le copiilor că îl consider pe tăticul lor un om deosebit, de care trebuie să fie mîndri. Noapte bună, Jack.

Și amiralul se cufundă în somn.

Jack rămase așezat încă vreo cîteva minute, pînă cînd reuși să-și recapete stăpînirea de sine. Își șterse ochii și ieși din rezervă chiar în clipa cînd intra doctorul.

Jack îl opri și se prezentă.

– Nu mai durează mult. Poate nici o săptămînă. Îmi pare nespus de rău, dar nu avea nici o șansă.

– Scutiți-l măcar de dureri, zise încet Ryan.

Din nou vorbise cu un glas rugător.

– Asta și facem, răspunse oncologul. E motivul pentru care doarme cam tot timpul. Cînd e treaz, e încă lucid. Am avut cu el cîteva discuții extrem de interesante. Și eu îl apreciez mult.

Doctorul era obişnuit să-i moară pacienţii, dar nu era o stare de lucruri de natură să-l bucure.

– Peste cîţiva ani poate că am fi reuşit să-l salvăm. Din păcate, ştiinţa nu avansează destul de rapid.

– Şi niciodată atît de rapid pe cît ar trebui. Oricum, vă mulţumesc că v-aţi dat silinţa, domnule doctor.

Ryan luă ascensorul şi coborî din nou la parter, spunînd şoferului să-l ducă acasă. Pe drum, trecură din nou pe lîngă templul mormonilor a cărui marmură era scăldată în lumini. Jack încă nu ştia cu precizie ce va face, însă era sigur de ceea ce trebuia să îndeplinească. Făcuse un legămînt la căpătîiul unui muribund şi nu exista jurămînt mai important decît acesta.

Norii se risipiseră şi în curînd avea să apară luna. Sosise momentul. Inamicul îşi postase santinele de jur împrejur. Acestea patrulau la fel ca aceia care păziseră rafinăriile. Focurile încă ardeau, dar conversaţiile încetaseră şi oamenii aţipiseră unul cîte unul.

– Trebuie să ieşim împreună, zise Chavez. Dacă ne văd furişîndu-ne sau tîrîndu-ne pe jos, vor şti că sîntem ăia răi. Dacă ne văd mergînd liniştiţi, o să creadă că facem parte dintre ai lor.

– Ai dreptate, încuviinţă Guerra.

Amîndoi îşi agăţară armele la piept. Formatul acestora ar fi dat imediat de bănuit duşmanului, dar, lipite de trupurile lor, contururile le erau disimulate şi în plus le aveau pregătite pentru orice eventualitate. Ding ştia că la nevoie MP5-SD2-ul său putea ucide fără zgomot. Guerra îşi scoase maceta. Lama metalică era desigur vopsită în negru şi singura parte strălucitoare era muchia ascuţită ca briciul. Guerra se pricepea grozav la armele tăioase şi îşi ascuţea veşnic maceta. Pe lîngă aceasta, era ambidextru, aşa că ţinea maceta cu stînga, în timp ce dreapta se încleştase pe pistolul automat M-16.

Echipa se aliniase la vreo sută de metri de tabăra pe lîngă care cei doi sergenţi urmau să meargă la pas, gata să le sară în ajutor la momentul potrivit. O asemenea situaţie ar fi fost extrem

de delicată şi fiecare dintre ei spera să nu fie silit să acţioneze astfel.

– În regulă, Ding, mergi în frunte.

De fapt, Guerra era mai mare în grad decît Chavez, însă în situaţia de acum experienţa conta mai mult decît gradul.

Chavez porni în josul dealului, încercînd pe cît posibil să rămînă ascuns, apoi coti la stînga, către nord, unde aveau să se găsească în siguranţă. Ochelarii de noapte se aflau în raniţa pe care o lăsase la punctul de observaţie, întrucît ar fi trebuit să fie înlocuit în post înainte de căderea nopţii. Faptul că nu vedea în întuneric îi dădea grozav de mult de furcă.

Cei doi bărbaţi înaintau, străduindu-se să nu facă nici cel mai mic zgomot. Terenul mocirlos de după ploaie le era de mare folos, însă cărarea pe care apucaseră se îngusta mereu şi pădurea devenea tot mai deasă. Le mai rămîneau de parcurs încă vreo trei-patru sute de metri şi ar fi ajuns la adăpost, numai că de data asta distanţa era prea lungă.

Bineînţeles, nu mergeau chiar pe drum deschis, însă nici nu aveau cum să-l evite. La un moment dat poteca făcu o cotitură, iar Chavez şi Guerra se treziră cu doi indivizi la nici zece paşi în faţa lor.

– Ce căutaţi în pădure? întrebă unul dintre ei.

Chavez schiţă un gest amical, sperînd că astfel omul se va opri pe loc, însă acesta continuă să se apropie, vrînd să vadă cine erau cei doi. Însoţitorul lui păşea alături. În clipa cînd remarcă tipul de armă pe care-l purta Chavez, era deja prea tîrziu pentru toţi patru.

Chavez, care-şi ţinea ambele mîini încleştate pe arma automată, o răsuci brusc în bandulieră, trăgînd o singură salvă sub bărbia individului. Gloanţele îi pulverizară ţeasta. Guerra se întoarse, rotindu-şi braţul cu maceta, şi la fel ca în filme, capul celuilalt ins se rostogoli la pămînt. Şi el şi Chavez săriră să-şi prindă în braţe victimele, ca să nu facă prea mult zgomot.

La dracu'! înjură în gînd Ding. Acum vor afla că cineva trecuse pe acolo. Nu aveau destul timp să tragă cadavrele într-un loc mai ferit, căci riscau să dea nas în nas cu alţii. Dacă aşa

stăteau lucrurile, își zise el, atunci trebuiau să profite cît mai mult de pe urma celor două omoruri. Găsi capul desprins de trup și-l așeză pe pieptul victimei lui Guerra, înțepenindu-l între mîinile fără viață. Mesajul era limpede: *Cu noi nu-i de glumit.*

Guerra încuviință din cap și Ding porni din nou înainte, către vale. După vreo zece minute auziră un șuierat imediat în dreapta lor.

– Sînt cu ochii pe voi de nu știu cînd, șopti *Oso.*

– Sînteți teferi? întrebă încet Ramirez.

– Ne-au ieșit în cale doi tipi. Amîndoi sînt morți, răspunse Guerra.

– Hai s-o ștergem pînă nu-i descoperă ceilalți.

Nu mai apucară. O clipă mai tîrziu se auzi o bufnitură de corp în cădere, urmată de un răcnet, apoi o rafală sălbatică de armă automată AK-47. Gloanțele zburaseră în cu totul altă direcție, însă fuseseră de-ajuns ca să trezească orice suflare omenească pe o rază de cîțiva kilometri. Grupul de comando își pregăti echipamentul pentru deplasare pe timp de noapte, ca să se îndepărteze prin pădure cît mai curînd posibil. În tabăra inamică se stîrni o zarvă fără seamăn: din toate părțile răsunau zgomote, strigăte și înjurături. Oamenii lui Ramirez continuară să înainteze fără oprire vreme de două ore. Consemnul era la fel de strict ca și ordinele primite prin rețeaua de comunicații prin satelit: acum ei erau cei vînați.

Totul se petrecuse cu o repeziciune neobișnuită, la o sută de mile de Insulele Capului Verde. Camerele de filmare din satelit supravegheaseră zona vreme de cîteva zile, reperînd furtuna pe diferite frecvențe. Fotografiile fuseseră transmise pe Pămînt, fiind recepționate de oricine ar fi avut aparatura potrivită, iar navele își schimbaseră deja cursul, ca să iasă din zona furtunii. Dinspre deșertul vest-african se răspîndea un val de aer fierbinte și uscat, vara fiind deja caniculară. Mînat de vînturile din est și în contact cu aerul umed de deasupra oceanului, acest val de aer dăduse naștere la sute de furtuni violente, care începuseră să se unească între ele. Norii

coborîră pînă deasupra apei calde de la suprafață, producînd și mai multă căldură, care la rîndul său suplimenta energia deja existentă în atmosferă. Odată atinsă o masă critică de căldură, ploaie și nori, începu să se formeze furtuna. Specialiștii de la Centrul Național pentru Studiul Uraganelor tot nu înțelegeau cauzele fenomenului – sau, date fiind împrejurările, de ce acesta avea loc atît de rar – însă iată că se petrecea acum. Șeful colectivului de cercetare apăsa pe tastele computerului, derulînd înainte și înapoi imaginile luate din satelit. Acum vedea limpede. Norii începuseră să se învîrtească în sens invers celor ceasornicului, în jurul unui punct unic din spațiu. Nucleul furtunii era pe cale să se constituie, mișcarea circulară sporindu-i coeziunea și forța, ca și cum ar fi știut că în felul acesta putea prinde viață. Existaseră și furtuni mai timpurii decît cea de acum, însă anul în curs oferea condiții neobișnuit de „favorabile“ pentru formarea lor. Ce frumoase apăreau în imaginile luate prin satelit. Ca niște creații de artă modernă, înfățișînd vîrtejuri difuze de nori diafani. Așa ar fi și în realitate – își spuse șeful echipei de specialiști – dacă n-ar ucide atîta lume. La urma urmei, dacă cercetătorii dădeau furtunilor un nume, asta se întîmpla pentru că li se părea inadmisibil ca sute și mii de vieți omenești să fie curmate de un simplu număr. Ca și în cazul de față, își zise meteorologul. Deocamdată se numea „depresiune tropicală“, dar, dacă fenomenul își va intensifica puterea și aria de cuprindere, atunci va deveni o furtună tropicală. Începînd din acel moment, o vor numi Adele.

Singurul adevăr prezentat în filme, își zise Clark, era acela că de cele mai multe ori spionii se întîlneau în baruri. În țările civilizate barurile erau foarte utile, reprezentînd locuri unde bărbații se puteau duce să bea un păhărel, să cunoască alți oameni și să stea de vorbă despre una sau alta în încăperi luminate discret, de regulă în sunetul unei muzici de proastă calitate, suficientă cît să le acopere vocile, împiedicîndu-i să fie auziți de cei din jur. O clipă mai tîrziu își făcu apariția Larson, care se stre-

cură spre colțul unde stătea Clark. Barul nu avea scaune, ci numai o bară de alamă pe care clienții să-și sprijine piciorul. Larson comandă o bere – marca locală – băutură la care columbienii erau tare pricepuți. De altfel, se pricepeau la o groază de lucruri, cugetă Clark. Dacă n-ar fi fost traficul de droguri, țara asta ar fi ajuns mare. Columbia suferea la fel de mult ca propria sa țară. Guvernul columbian se confrunta cu trista realitate de-a fi purtat un război împotriva traficanților de droguri și de-a fi pierdut partida... Spre deosebire de America? se întrebă agentul CIA. Spre deosebire de America, guvernul columbian se simțea amenințat? Păi, dă, bineînțeles – își răspunse el singur – noi o ducem bine comparativ cu statul ăsta.

– Ei, bine? întrebă el cînd patronul barului se duse la celălalt capăt al tejghelei.

Larson începu să vorbească încet, în spaniolă.

– Informația e sigură. Trupele trimise pe teren de ai noștri au aterizat deja.

– Și încotro au luat-o?

– Cineva mi-a zis că spre sud-vest. Se vorbește despre o expediție de vînătoare în munți.

– Isuse, murmură Clark în englezește.

– Ce s-a întîmplat?

– Păi... sînt vreo patruzeci de militari de la infanteria ușoară...

Continuă să-i explice timp de cîteva minute.

– Adică am organizat o *invazie*? se cruci Larson, cu ochii țintă la tăblia barului. Doamne sfinte, cine-i dementul căruia i-a dat prin cap o asemenea idee?

– Amîndoi sîntem în slujba lui... adică a lor, din cîte cred.

– La dracu'! Există un singur lucru pe care nu-l putem face, și ăla-i să-i băgăm în mă-sa pe toți tipii ăștia!

– Bun, atunci ia avionul înapoi la Washington și povestește-i directorului-adjunct întreaga tărășenie. Dacă Ritter e în toate mințile, o să-i cheme înapoi fără zăbavă, înainte să se întîmple vreo nenorocire.

Clark se întoarse către Larson. Creierul său lucra febril şi nu-i plăceau deloc concluziile la care ajunsese. Îşi amintea perfect de o misiune în cadrul Corpului I, cînd...

– Ce-ar fi să mergem mîine amîndoi, să aruncăm o privire prin partea locului?

– Tu chiar vrei să mă deconspir? replică Larson.

– Ai o vizuină?

Clark se referea la refugiul pe care orice agent plecat în misiune trebuia să-l aibă pregătit în caz de nevoie: un loc sigur, unde să se ascundă dacă era necesar.

– E Papa polonez? pufni dispreţuitor Larson.

– Cum rămîne cu amica ta?

– Deocamdată nu ne ocupăm de ea. Nu uita că am experienţă în treburi de-astea.

CIA încuraja loialitatea faţă de agente, chiar şi atunci cînd nu se ajungea la relaţii amoroase, iar Larson nutrea o afecţiune firească pentru femeile care-i fuseseră amante de-a lungul anilor.

– Vom încerca să dăm excursiei aparenţa unei expediţii de prospectare, însă după cele petrecute, în baza autorizaţiei primite de mine, acoperirea ta e nulă, aşa că va trebui să te întorci la Washington pentru o nouă numire. La fel şi ea. E un ordin.

– Nu ştiam că aveai...

Clark zîmbi.

– Oficial nici nu am, dar vei afla curînd că între mine şi domnul Ritter există o înţelegere. Eu mă ocup cu munca de teren, iar el nu-şi vîră nasul în treburile mele.

– Nimeni n-ar avea tupeul ăsta.

Singurul răspuns primit de Larson fu o sprînceană ridicată şi o privire sfredelitoare, care se dovedi mai primejdioasă decît şi-ar fi închipuit vreodată pilotul.

Cortez stătea aşezat în singura încăpere demnă de acest nume din întreaga casă: bucătăria – foarte spaţioasă, faţă de altele de prin partea locului – unde avea o masă pe care să-şi instaleze aparatele de radio şi hărţile, precum şi un registru în care ţinea o evidenţă a desfăşurării evenimentelor. Pînă în prezent pierduse

unsprezece oameni în ciocniri scurte, violente şi de cele mai multe ori tăcute – fără a obţine nimic în schimb. „Soldaţii" trimişi de el în misiune erau încă prea porniţi ca să simtă frica – fapt ce se potrivea de minune cu intenţiile lui. Principala hartă tactică era acoperită cu o folie de plastic transparentă, pe care Cortez însemnase cu un creion roşu zonele de acţiune. Contactase două – poate chiar trei – dintre echipele americane. Bineînţeles, pentru aceasta fusese obligat să-şi sacrifice unsprezece oameni. Îi plăcea să creadă că-i pierduse pe cei mai ageamii. Desigur, era o apreciere relativă, întrucît pe un cîmp de luptă intervenea întotdeauna hazardul, însă în general istoria demonstra că primii care mureau erau cei săraci cu duhul şi că într-o bătălie se producea o selecţie darwiniană. Estima că va mai suferi vreo cincizeci de pierderi înainte de-a schimba strategia. Pe urmă va cere întăriri, reducînd astfel numărul gărzilor de corp ale conducătorilor Cartelului. După aceea îşi va suna şeful, anunţîndu-l că-i identificase pe doi sau trei dintre confraţii lui, ai căror oameni aveau o comportare cam ciudată – evident, ştia de pe acum pe cine anume va acuza – pentru ca a doua zi să-l prevină pe unul dintre aceştia (ales şi el cu grijă) că şeful său avea o atitudine bizară şi că el, Cortez, datora loialitate organizaţiei care-l plătea, nu unor persoane anume. Planul lui era ca Escobedo să fie suprimat. Era o etapă necesară şi nu neapărat regretabilă. Americanii îi lichidaseră deja pe doi dintre traficanţii cu adevărat inteligenţi, iar el intenţiona să contribuie la eliminarea celorlalte două creiere ale organizaţiei. Capii rămaşi în viaţă vor avea nevoie de Cortez şi vor fi conştienţi de acest lucru. Poziţia lui ca şef al pazei şi informaţiilor urma să-i asigure un loc în conducere, în timp ce Cartelul va fi restructurat în conformitate cu concepţia sa despre o organizaţie dinamică şi sigură. Într-un an, va deveni primul între egali. Peste încă un an va fi doar primul. Nici măcar nu va trebui să se descotorosească de ceilalţi. Escobedo făcea parte dintre cei deştepţi şi, în plus, se dovedise uşor de manipulat. Restul vor fi ascultători ca nişte copii, manifestînd mai mult interes pentru bani şi pentru jucăriile lor costisitoare decît pentru ceea ce putea realiza organizaţia. În

această privință, Cortez avea idei destul de vagi. Nu era omul care să gîndească zece etape dintr-o dată. Patru sau cinci erau de-ajuns.

Studie din nou harta. Curînd americanii se vor alarma în fața pericolului reprezentat de operațiunea lui și vor reacționa într-un fel. Își deschise mapa, comparînd fotografiile aeriene cu hărțile. Acum știa că americanii fuseseră aduși – și continuau să fie aprovizionați – de un singur elicopter. Era o inițiativă îndrăzneață pînă la imprudență. Oare americanii nu învățaseră cum era cu elicopterele încă de pe cîmpiile Iranului? Trebuia să identifice zonele de aterizare... dacă nu cumva le și ghicise.

Cortez închise ochii, impunîndu-și să se limiteze la principiile de bază. Acesta era riscul în astfel de operațiuni. Te implicai atît de mult în evenimentele concrete, încît pierdeai din vedere situația de ansamblu. Poate că mai exista o cale. Americanii îl ajutaseră deja o dată. Era posibil să-i acorde sprijinul din nou. Oare cum să-i determine s-o facă? Ce serviciu le-ar putea oferi în schimb? Și cum i-ar putea fi ei de folos? Iată un lucru la care avea să cugete pentru tot restul acelei nopți fără somn.

Vremea rea îi împiedicase să testeze noul motor cu o noapte în urmă și din aceleași motive trebuiau să aștepte pînă la trei – ora locală – în cea de-a doua noapte pentru a realiza experimentul. Pave Low nu avea voie să se arate cu nici un chip pe timpul zilei, afară de cazul cînd primea ordin de sus.

Un transportor scoase elicopterul din hangar, apoi rotorul fu montat la locul său și motoarele porniră. Colonelul și căpitanul Willis măriră turația, în timp ce sergentul Zimmer supraveghea aparatele de bord. Rulară cu viteză normală pînă ajunseră pe pistă, de unde decolară în maniera tipică elicopterelor, legănîndu-se ușor în timp ce tonele de metal și combustibil se desprindeau cu greu de sol, înălțîndu-se în aer ca un copil care suia pentru prima oară o scară.

E greu de spus ce anume se întîmplase mai întîi. La urechea pilotului ajunse un scîrțîit îngrozitor, pătrunzînd chiar și prin izolația căștii Darth Vader. În același moment, sau poate cu o

miime de secundă mai devreme, Zimmer scoase un strigăt de avertisment, care răsună tare în interfon. Colonelul Johns își aruncă ochii pe instrumentele de bord și văzu că toate indicatoarele pentru motorul unu o luaseră razna. Willis și Zimmer opriră la cincizeci de picioare deasupra pistei. În mai puțin de trei secunde ateriză din nou, reducînd turația unicului motor care mai funcționa pînă cînd acesta se opri cu totul.

– Ce s-a întîmplat?

– Motorul cel nou, domnule. Pur și simplu s-a decuplat. Probabil că ne-a lăsat compresorul. Poate chiar mai rău de-atît. Va trebui să arunc o privire, să văd dacă nu s-au produs și alte stricăciuni, raportă Zimmer.

– Ai avut ceva necazuri cînd ai montat motorul?

– Nu. Totul a mers ca la carte, domnule colonel. E a doua oară cînd pățim așa cu lotul ăsta de motoare, domnule. Furnizorul ne trage în piept cumva cu noile lame de turbine. Vom fi siliți să verificăm funcționarea întregului motor – pînă cînd depistăm unde-i buba. Deocamdată nu mai decolează nici un aparat echipat cu astfel de motoare, nici ale noastre, nici ale Marinei, nici ale Armatei, absolut nici unul.

Noul proiect de motor folosea lame de compresor pentru turbină confecționate din ceramică în loc de oțel. Era un material mai ușor (permițînd încărcarea unei cantități suplimentare de combustibil) și mai ieftin (cu aceiași bani se puteau cumpăra mai multe motoare), iar testele de fabricație demonstraseră că noul model era la fel de bun ca precedentele... pînă cînd ajunsese să fie fabricat în serie. Prima defecțiune fusese pusă pe seama unei păsări intrate între palete, însă două elicoptere ale Marinei acționate de acest motor dispăruseră fără urmă în adîncul oceanului. Zimmer avea dreptate. Toate aparatele echipate cu acest tip de motor trebuiau să rămînă la sol pînă cînd se lămurea și se soluționa defecțiunea.

– Grozavă treabă, Buck, zise Johns. Ce se-aude cu motorul de rezervă?

– Dumneavoastră ce credeți, domnule colonel? răspunse Zimmer. Aș putea să le cer să ne trimită unul dintre cele vechi.

– Dumneata ce părere ai?

– Eu zic să montăm unul de tip vechi sau să umflăm unul de la un elicopter întors la Hurlburt.

– Dă sfoară în țară imediat după ce coborîm, ordonă colonelul. Vreau să-mi fie aduse *două* motoare bune. Cît mai curînd posibil.

– Am înțeles, domnule colonel.

Willis și Zimmer schimbară o privire îngrijorată. Ce se va întîmpla acum cu oamenii pe care trebuiau să-i aprovizioneze?

Se numea Esteves. Și el era sergent de Stat-Major în armata Statelor Unite. Înainte să înceapă toată povestea, făcuse parte din unitatea de recunoaștere a batalionului 5, regimentul 14 infanterie, prima brigadă a diviziei 25 infanterie (ușoară) Fulgerul Tropical, cu baza la Schofield, Hawaii. Tînăr, rezistent și mîndru ca toți militarii din SHOWBOAT, se simțea în egală măsură obosit și frustrat. Pentru moment, chiar bolnav. Probabil că mîncase ceva ce nu-i priise sau poate că băuse prea mult. La timpul cuvenit, va merge să fie examinat de medic, poate că va lua cîteva pastile. Deocamdată însă, intestinele îi bolboroseau și brațele îi erau lipsite de vlagă. Porniseră în misiune exact cu douăzeci și șapte de minute în urma echipei KNIFE, dar nu avuseseră nici o ciocnire după distrugerea micului aeroport. Descoperiseră șase rafinării, dintre care patru folosite de curînd, însă nici urmă de prezență omenească. Esteves voia să-și sporească palmaresul, așa cum era convins că se întîmpla cu celelalte grupuri. La fel ca Chavez, și el crescuse într-un cartier unde mișunau tot soiul de bande, dar, spre deosebire de Ding, chiar se înhăitase cu una dintre ele, pînă cînd soarta îl îndepărtase suficient cît să se înroleze în armată. Tot spre deosebire de Chavez, luase cîndva droguri, pînă în ziua cînd sora sa murise dintr-o supradoză de heroină pură. Fusese de față la moartea ei și văzuse cum i se scurgea viața din trup, ca și cum cineva ar fi scos un ștecher dintr-o priză. În seara următoare îl căutase pe individul care-i adusese fetei drogurile, iar apoi intrase în armată ca să scape de acuzația de crimă. Nici o clipă nu se gîndise că va deveni soldat profesionist și nici că viața oferea și altfel de ocazii, pe

lîngă spălatul de mașini și cecurile pentru alocații de stat. Profitase de această șansă pentru a-și regla conturile cu nemernicul care-i ucisese sora și înrobise populația. Totuși, încă nu lichidase nici un traficant, nu trecuse pe nimeni pe răboj. Oboseala și obstacolele întîmpinate reprezentau o combinație fatală cînd te găseai față în față cu dușmanul.

În sfîrșit, își zise el. Zărise strălucirea unui foc la vreo jumătate de kilometru depărtare. Procedă așa cum fusese instruit, raportîndu-i căpitanului cele văzute, după care așteptă ca echipa să se împartă în două grupuri și să-i lichideze pe cei zece oameni care se bălăceau prostește. Cu toată oboseala și nerăbdarea pe care le resimțea, disciplina continua să rămînă principiul de bază al existenței sale. Îi conduse pe cei doi soldați din subordine pînă într-un punct de unde puteau deschide focul la nevoie, în timp ce căpitanul se ocupa de atacul propriu-zis. Tocmai cînd își spunea că noaptea aceea se va deosebi de celelalte, gîndurile i se confirmară.

De data asta nu exista nici o cuvă și nici baloturi cu frunze de coca, ci numai cincisprezece oameni înarmați. Transmise prin radio semnalul de primejdie, dar nu primi nici un răspuns. Nu știa că în urmă cu zece minute o creangă îi rupsese antena. Se ridică în picioare, încercînd să-și dea seama ce era de făcut și uitîndu-se în jur după vreun semn sau vreun indiciu, timp în care ceilalți doi soldați de lîngă el se întrebau ce dracu' se întîmplase. În clipa aceea simți din nou un junghi în stomac. Esteves se îndoi de mijloc, poticnindu-se de o rădăcină, și scăpă arma din mînă. Aceasta nu detonă, în schimb patul puștii se lovi cu putere de pămînt, făcînd ca piedica să sară scoțînd un sunet metalic. În aceeași clipă, Esteves descoperi că la douăzeci de pași mai încolo se găsea un om a cărui prezență n-o remarcase pînă atunci.

Individul era treaz și-și masa gambele amorțite, ca să poată trage un pui de somn. La auzul clinchetului, tresări, luat prin surprindere. Obișnuit cu vînătoarea, prima sa reacție fu una de neîncredere. Cum să fi fost careva acolo? Doar se asigurase că nici unul dintre camarazi nu depășise punctul lui de observație. Și

totuşi, fusese un zgomot cauzat de o ființă omenească, ceva ce nu putea proveni decît de la o armă. Echipa lui fusese deja avertizată asupra unor ciocniri cu... Cine dracu' erau ăia care-i uciseseră pe cei porniți la rîndul lor să-i vîneze? Faptul îl uimea şi-l îngrijora pe omul nostru. Clinchetul neaşteptat îl făcu mai întîi să tresară, dar surprinderea se preschimbă repede în teamă. Întoarse puşca spre stînga şi goli un încărcător întreg. Patru gloanțe îl nimeriră pe Esteves, care muri suficient de încet cît să aibă răgazul de a-şi blestema soarta. Cei doi însoțitori ai săi se furişară în direcția din care veniseră împuşcăturile, lichidîndu-l zgomotos şi violent pe cel care trăsese.

Între timp însă, ceilalți adunați în jurul focului săriseră deja în picioare, dînd fuga la locul măcelului, înainte ca grupul de atac să-şi fi ocupat poziția. Auzind zarva care se iscase, căpitanul reacționă exact aşa cum era de aşteptat. Una dintre echipele sale de trăgători fusese prinsă în ambuscadă, iar el trebuia să atace obiectivul, venindu-le în ajutor. Cealaltă echipă îşi îndreptă tirul spre tabără, descoperind că acolo mai rămăseseră cîțiva bărbați. Cei mai mulți fugiră de lîngă foc, dînd nas în nas cu grupul de asalt, care alerga din direcția opusă.

Un eventual raport asupra operațiunii ar fi ajuns la concluzia că ambele părți pierduseră controlul asupra situației. Căpitanul care conducea grupul de asalt reacționase pripit. Trecînd în fruntea oamenilor săi în loc să rămînă pe loc şi să chibzuiască ce era de făcut, căzuse printre primii. Echipa era acum lipsită de un şef, însă *nimeni* nu avea habar de acest lucru. Desigur, soldații dădură dovadă de aceeaşi bravură ca întotdeauna, numai că militarii erau în primul şi în ultimul rînd membrii unei echipe, aceasta reprezentînd un organism care respira şi gîndea şi a cărui putere globală era mai mare decît simpla însumare a părților sale componente. Fără un om care să-i conducă, soldații fură nevoiți să se bazeze pe cele învățate la instrucție, numai că se simțeau derutați de zgomot şi de întuneric. Cele două grupuri de oameni se amestecaseră unii cu alții, dar lipsa de antrenament şi de conducători a columbienilor nu mai conta atît de mult acum, cînd de o parte luptau inşi răzleți, iar de cealaltă perechi ajutîndu-se

unele pe altele. Zăpăceala şi vărsarea de sînge nu dură nici cinci minute. Perechile „cîştigară" bătălia. Uciseră cu cruzime şi eficienţă, apoi se îndepărtară tîrîş de locul încăierării, şi se ridicară în picioare, alergînd spre punctul de adunare, în vreme ce supravieţuitorii din tabăra adversă continuau să tragă, îndeosebi unii în alţii. Numai cinci soldaţi reuşiră să ajungă la punctul de întîlnire: trei din grupul de atac şi doi însoţitori ai lui Esteves. Jumătate dintre membrii echipei muriseră, printre care căpitanul, doctorul şi radiotelegrafistul. Soldaţii încă nu-şi dădeau seama ce se întîmplase. Datorită unei bruieri a transmisiunilor radio, nu fuseseră avertizaţi asupra acţiunilor declanşate de Cartel împotriva lor. Dar ceea ce ştiau era suficient de grav. Aşa că se întoarseră la bază, unde-şi strînseră lucrurile şi-şi luară tălpăşiţa.

Columbienii ştiau chiar mai puţin. Ştiau că omorîseră cinci americani – încă nu-l descoperiseră pe Esteves – şi că pierduseră douăzeci şi şase de oameni, unii ucişi probabil chiar de propriii lor camarazi. Nu aveau idee dacă scăpase vreunul dintre duşmani, nu cunoşteau efectivul unităţii care-i atacase şi nici măcar dacă fuseseră atacaţi de americani. Armele găsite erau îndeosebi de fabricaţie americană, însă erau folosite frecvent în toată America de Sud. La fel ca aceia pe care-i puseseră pe goană, şi ei erau conştienţi că se întîmplase ceva îngrozitor. Se strînseră laolaltă, unii trîntiţi pe jos, alţii vomitînd, trăind cu toţii şocul imediat următor ciocnirii. Experienţa îi învăţase că simplul fapt de-a avea o armă automată nu-i transforma neapărat în zei. Pe măsură ce-şi recuperau morţii, starea de şoc făcea treptat loc mîniei.

Echipa BANNER – sau ceea ce mai rămăsese din ea – nu se bucura de acelaşi privilegiu. Ei nu aveau timp să se gîndească cine cîştigase şi cine pierduse bătălia. Fiecare primise o aspră lecţie de luptă. Cineva mai cultivat poate că le-ar fi explicat că lumea nu era guvernată de determinism, însă fiecare dintre cei cinci supravieţuitori ai echipei BANNER se consola cu cea mai sumbră dintre replicile soldăţeşti: cînd era să se aleagă praful, se alegea.

24

Reguli de bază

Clark şi Larson porniră cu mult înainte de ivirea zorilor, îndreptîndu-se din nou spre sud cu microbuzul lor închiriat marca Subaru. Lîngă scaunul din faţă se găsea o servietă-diplomat. În spate erau cîteva cutii cu roci, sub care se aflau ascunse două pistoale automate Beretta, cu ţevile înfăşurate pentru amortizarea zgomotului. Era un sacrilegiu să aşeze toate acele pietre peste arme, însă nici Clark, nici Larson nu se gîndeau să le ia cu ei acasă odată îndeplinită misiunea şi oricum, amîndoi sperau din suflet să nu fie nevoiţi să le folosească.

– De fapt, ce căutăm? întrebă Larson după ce vreme de un ceas nu deschisese gura.

– Nădăjduiam întrucîtva că ştii. Ceva ieşit din comun.

– Prin părţile astea nu-i deloc ieşit din comun să vezi oameni înarmaţi umblînd de colo-colo. În caz că n-ai remarcat pînă acum.

– Activitate organizată?

– Şi asta, însă oricum, e cazul să ne dea de gîndit. Nu vom avea prea des ocazia de-a vedea activitate militară, zise Larson.

– De ce?

– Noaptea trecută trupele de gherilă au atacat din nou un mic post al armatei. Am auzit azi-dimineaţă la radio. Ori M-19, ori FARC. Au început să-şi cam facă de cap.

– Cortez, zise imediat Clark.

– Da, mi se pare logic. O tentativă de derutare a cercetărilor.

– Trebuie cu orice preţ să-l cunosc pe flăcăul ăsta, murmură Clark, cu ochii la peisajul ce defila pe lîngă ei.

– Şi? întrebă Larson.

– Tu ce crezi? Javra asta a făcut parte dintr-un complot în care au fost asasinaţi unul dintre ambasadorii noştri, directorul FBI şi cel al DEA, plus un şofer şi nu ştiu cîţi bodyguarzi. E un terorist.

– Îl ducem în State?

– Am eu mutră de copoi? întrebă Clark.

– Uite ce e, omule, noi nu…

– Ba eu, da. Apropo, ai uitat de cele două bombe? Dacă nu mă înşel, erai şi tu acolo.

– Asta a fost…

– Altceva? chicoti Clark. Aşa se spune întotdeauna: „Asta-i altceva". Larson, eu n-am fost la Dartmouth ca tine, dar poate că deosebirea nici nu mai contează.

– Aici nu sîntem la cinematograf, se înfurie Larson.

– Carlos, dacă am juca într-un film, tu ai fi o blondă cu ţîţe mari şi cu bluza descheiată. Află că eu mă ocup cu astfel de treburi încă de cînd tu conduceai maşini fabricate de Matchbox şi în viaţa mea nu m-am lăsat copleşit de sentimentalisme. În viaţa mea. Nici măcar o singură dată. Nu mi se pare deloc cinstit.

Ar fi putut adăuga că era însurat şi-şi lua căsnicia în serios, dar la ce bun să-i mai impuie capul? Îşi atinsese scopul. Larson zîmbi. Tensiunea se risipise.

– Mă gîndesc să te duc pînă acolo.

– Unde-i tipa?

– Lipseşte pînă duminică seara. E plecată în Europa. I-am lăsat bilet în trei locuri. Vreau să zic, i-am spus să se cărăbănească. De cum se întoarce, va sui în primul avion către Miami.

– Măi, dar complicaţi mai sînteţi. Cînd se termină totul, ia-o de nevastă, fă-te om la casa ta şi întemeiază-ţi o familie.

– M-am gîndit şi eu. Dar cum rămîne... adică e corect să...

– Statistic vorbind, slujba ta e mai puţin periculoasă decît să ţii o prăvălie de spirtoase într-o mare metropolă. Toţi confraţii noştri au familie. Singurul lucru care-ţi menţine moralul ridicat,

atunci cînd ești plecat în misiune cine știe unde, e gîndul că ai la cine să te întorci. Crede-mă pe cuvînt că așa este, fiule.

– Deocamdată ne găsim chiar în locul unde voiai să arunci o privire. Ce facem acum?

– Începem să cutreierăm drumurile lăturalnice. Nu merge prea repede.

Clark coborî geamul portierei, trăgînd în piept aerul de afară. Apoi deschise servieta-diplomat, de unde dădu la iveală o hartă topografică. Preț de cîteva minute nu scoase o vorbă, încercînd să raționeze în funcție de circumstanțe. Sus în munți erau soldați – oameni bine antrenați, ascunși, hăituiți de dușmani cu care evitau să aibă vreo ciocnire directă. Clark se strădui să se pună în locul lor, privind cînd la peisaj, cînd la hartă.

– Dumnezeule, în clipa asta aș fi în stare să fac moarte de om pentru un radio ca lumea.

E vina ta, Johnny, își zise el. *N-aveai decît să ceri unul. Trebuia să-i fi spus lui Ritter că era nevoie de cineva la sol care să ia legătura cu soldații, în loc să-i contacteze prin satelit, ca într-un blestemat de studiu destinat Statului-Major.*

– Ca să vorbești cu ei?

– Ascultă, fiule, cîți paznici ai văzut pînă acum?

– Cum cîți? Nici unul.

– Întocmai. Dacă aș avea un radio, i-aș chema pe soldați să coboare din munți, iar noi i-am culege cu microbuzul, i-am spăla nițel și i-am duce pînă la un nenorocit de aeroport de unde să ia avionul pînă acasă, zise Clark, cu un glas care-i trăda dezamăgirea.

– Asta-i o adevărată neb... Isuse, ai dreptate. Toată afacerea e o țicneală curată.

Acum că avusese revelația, Larson nu-și putea stăpîni uimirea la gîndul că se înșelase atît de cumplit asupra întregii situații.

– Ține minte de la mine că așa se întîmplă atunci cînd conduci o operațiune de la Washington și nu de pe teren. Să nu uiți asta cît trăiești. Într-o bună zi s-ar putea să devii șef. Ritter gîndește ca un șef peste spioni, nu ca un animal de cîmp ca mine. În plus, n-a mai fost plecat în misiune de un car de vreme. Asta e buba la Langley. Tipii care regizează spectacolul au cam uitat cum e pe scenă, iar regulile s-au schimbat radical de pe vre-

mea cînd infiltrau agenţi la Budapesta. Mai mult decît atît: situaţia concretă diferă mult de felul în care şi-o imaginează ei. Aici nu-i vorba de culegere de informaţii, ci de un război mocnit. Dar trebuie să ştii şi cînd să te deconspiri. Înţelegi deci că jocul e cu totul altul.

– Nimeni nu ne-a pomenit despre aşa ceva la „Fermă".

– Nici nu-i de mirare. Majoritatea instructorilor sînt din vechii...

Se opri brusc.

– Încetineşte puţin.

– Ce s-a întîmplat?

– Opreşte maşina.

Larson se supuse, scoţînd microbuzul de pe drumul acoperit cu pietriş. Clark sări jos, cu servieta în mînă – un gest într-adevăr straniu – nu înainte de-a lua cu sine cheile maşinii. Următoarea mişcare fu să deschidă uşa din spate, aruncîndu-i cheile înapoi lui Larson. Clark scormoni într-una dintre cutii, dînd la o parte mostrele de roci, şi-şi luă pistolul Beretta cu amortizor. Purta o bluză în culori de camuflaj. Îşi azvîrli arma în spinare, iar apoi îi făcu semn lui Larson să nu sufle o vorbă şi să-l urmeze încet, la volanul maşinii. Porni pe drum, ţinînd în mînă harta şi fotografia. La o cotitură a şoselei se treziră în faţa unui camion, în preajma căruia se găseau cîţiva oameni înarmaţi. Clark tocmai studia harta, cînd aceştia îl strigară şi el îşi ridică privirea, vădit surprins. Unul dintre indivizi îndreptă brusc arma în direcţia lui, într-un fel care nu mai avea nevoie de cuvinte: *Vino încoace imediat, altfel trag.*

Larson simţi că era pe punctul să se ude în pantaloni, dar Clark îi făcu semn să-l urmeze şi se apropie fără teamă de camion. Remorca era acoperită cu o prelată, dar Clark ştia deja ce se afla dedesubt. Ghicise după miros. Acesta era motivul pentru care oprise la cotitură.

– Bună ziua, i se adresă el celui mai apropiat, înarmat cu o puşcă.

– Proastă zi ţi-ai ales să baţi drumurile, prietene.

– Mi s-a spus că veţi fi aici. Am primit aprobare, răspunse Clark.

– Ce? Care aprobare? A cui aprobare?

– Cum a cui? A lui señor Escobedo, îl auzi Larson explicînd.

Isuse, nu-i cu putință! Te implor, spune-mi că visez!

– Cine ești dumneata? întrebă individul pe un ton iritat și bănuitor.

– Sînt prospector. Caut aur. Uite! zise Clark, arătîndu-i fotografia. Mi-am însemnat zona asta. Cred că aici se găsește aur. Bineînțeles că n-aș fi venit fără îngăduința domnului Escobedo. Dînsul m-a sfătuit să le spun celor pe care-i voi întîlni pe drum că mă aflu sub protecția lui.

– Aur? Cauți aur? se interesă un altul, apropiindu-se de ei. Cel care vorbise mai întîi se retrase respectuos un pas înapoi și Clark înțelese că avea de-a face cu șeful.

– *Si*. Veniți să vă arăt.

Clark îi conduse pe amîndoi în spatele microbuzului Subaru, scoțînd două pietre din cutia de carton.

– Șoferul meu se numește señor Larson. El m-a prezentat lui señor Escobedo. Dacă-l cunoașteți pe señor Escobedo, cu siguranță că-l cunoașteți și pe el, nu?

Era limpede că omul nu știa ce să facă și nici ce să creadă. Clark vorbea o spaniolă corectă, cu un ușor accent, dar discuta absolut normal, ca și cum ar fi cerut indicații unui polițist.

– Uitați, vedeți aici? adăugă el, arătînd fragmentul de rocă. Ăsta-i aur. Ar putea fi cel mai mare filon descoperit de la Pizzaro încoace. Sînt convins că señor Escobedo și prietenii săi vor cumpăra tot acest teren.

– Mie nu mi s-a spus nimic, încercă să tragă de timp celălalt.

– Sigur că nu. E secret. Și trebuie să vă previn, señor, să nu pomeniți nimănui despre cele auzite de la mine, altfel veți avea necazuri cu señor Escobedo!

Larson abia mai reușea să-și controleze vezica.

– Cînd plecăm? strigă cineva din camion.

Clark privi de jur împrejur, în vreme ce indivizii cu care vorbise chibzuiau ce să facă. În camion rămăsese șoferul și probabil încă cineva. Nu vedea și nici nu auzea alte persoane. Se îndreptă spre camion. Încă doi pași și zări ceea ce dorea – și se temea – să vadă. De sub marginea prelatei răzbătea capătul unei țevi de M-16 A2. În mai puțin de o secundă decizia sa fusese luată. Chiar și el era uluit cît de rapid îi reveneau vechile reflexe.

– Stai! îl opri şeful.

– Pot să-mi încarc şi eu mostrele în camionul vostru? întrebă Clark, fără să privească în urmă. Aş vrea să i le duc lui señor Escobedo. Vă asigur că va fi încîntat să afle ce-am descoperit, adăugă Clark.

Cei doi inşi alergară după el ca să-l oprească, ţinîndu-şi puştile în mînă. Cînd ajunseră la zece paşi în urma lui, Clark se întoarse. Totodată, cu mîna dreaptă scoase Beretta din tocul de la şold, în timp ce cu stînga flutura harta şi fotografia. Nici unul dintre cei doi nu avu vreme să se dumirească – îşi dădu seama Larson. Totul se petrecuse cît ai clipi.

– Nu în camionul ăsta, señor, eu...

Pentru el fu o nouă surpriză, dar şi ultima. Clark ridică braţul şi-l împuşcă în frunte de la cinci paşi. Şeful nici nu apucă să se prăbuşească la pămînt că însoţitorul lui muri în acelaşi fel. Clark nu zăbovi nici o clipă, ocolind camionul prin dreapta. Sărind pe aripa roţii, văzu că în cabină nu era decît şoferul. Îl împuşcă în cap şi pe acesta, fără să facă nici cel mai mic zgomot. Între timp, Larson coborîse din maşină. Apropiindu-se pe la spatele lui Clark, fu cît pe ce să se aleagă şi el cu un glonţ.

– Să nu mai faci asta! se stropşi Clark, trăgînd la loc piedica armei.

– Dumnezeule, dar nu voiam decît...

– Într-o astfel de situaţie îţi anunţi prezenţa. Pentru o asemenea imprudenţă puteai plăti cu viaţa. Ţine minte cît vei trăi. Acum, hai.

Clark sări în remorcă şi trase deoparte prelata.

Judecînd după veşminte, majoritatea morţilor erau localnici, dar printre ei existau două chipuri vag cunoscute lui Clark. În cîteva clipe îşi aminti...

– Domnule căpitan Rojas... Îmi pare rău, fiule... murmură el către cadavru.

– Cine e?

– Cel care a avut comanda echipei BANNER. Unul dintre ai noştri. Ticăloşii ăştia au omorît cîţiva oameni de-ai noştri.

Glasul lui suna obosit.

– Se pare că nici băieţii noştri n-au stat cu braţele încrucişate...

– Să-ţi explic ceva, flăcăule. Într-o luptă există două tabere: oamenii tăi şi ceilalţi. Cea de-a doua categorie ar putea include şi necombatanţi, pe care trebuie să-i cruţi pe cît posibil, însă singurii care contează cu adevărat sînt camarazii tăi. Ai o batistă?

– Două.

– Dă-le încoace şi urcă-i pe ăştia doi în camion.

Clark scoase capacul rezervorului de benzină aflat sub cabină. Înnodînd cele două batiste cap la cap, le vîrî înăuntru. Rezervorul fiind plin, batistele se îmbibară imediat cu benzină.

– Fuga înapoi la microbuz.

Clark îşi scoase pistolul, punîndu-l la loc în cutia cu pietre, iar apoi închise portiera din spate şi se aşeză pe locul său în faţă, după care îşi scăpără bricheta.

– Apropie-te de camion.

Larson se execută, ajungînd cu microbuzul în dreptul camionului exact în clipa cînd bricheta se aprinse. Clark întinse braţul pe geam şi îndreptă flacăra spre batistele muiate în benzină. Acestea luară foc numaidecît. Larson nu mai aşteptă ordinul lui Clark, ci demară în trombă. Cînd izbucni vîlvătaia, deja se aflau la următoarea serpentină.

– Întoarce-te în oraş cît poţi de repede, îi ceru Clark. Care-i calea cea mai rapidă de-a ajunge în Panama?

– Te pot duce acolo în cîteva ore, dar asta înseamnă...

– Ai codurile radio pentru stabilirea contactului cu o bază aeriană?

– Dar, dar...

– Eşti în afara graniţelor, aşa că s-a zis cu acoperirea, îi zise Clark. Transmite-i un mesaj iubitei tale înainte de-a se înapoia acasă. Spune-i s-o şteargă, să ia vaporul sau primul avion, numai să nu se întoarcă aici. Şi ea e deconspirată. Amîndoi sînteţi în primejdie de moarte. Nu-i de glumă. Poate că am fost urmăriţi. Ori poate că cineva te-a văzut ducîndu-mă cu maşina. Poate că a observat careva că ai împrumutat de două ori maşina asta. Eu, unul, nu cred, dar în meseria noastră nu apuci s-ajungi la bătrîneţe dacă rişti inutil. Nu mai aveţi cu ce să mă ajutaţi în misiunea asta, aşa că luaţi-vă picioarele la spinare cît mai urgent.

– Am înţeles.

De-abia cînd ieşiră în şoseaua principală, Larson îndrăzni să deschidă din nou gura.

– Ce-ai făcut mai adineauri...

– Da, ce-i cu asta?

– Ai avut dreptate. Nu-i putem lăsa să comită astfel de...

– Te înşeli. Nu ştii de ce-am procedat aşa, nu? îl întrebă Clark.

Vorbea ca un profesor în faţa unei clase de elevi, însă se mulţumi să-i dea lui Larson numai una dintre motivaţii.

– Gîndeşti ca un spion, dar aici nu mai avem de-a face cu o operaţiune secretă. Oamenii noştri – soldaţii noştri – rătăcesc şi se ascund în munţii de colo. Scopul meu a fost să creez o *diversiune*. Dacă-şi închipuie că americanii au venit ca să-şi răzbune morţii, s-ar putea să-i recheme pe o parte dintre cei trimişi în munţi, trimiţîndu-i după cai verzi pe pereţi şi lăsînd echipele să-şi mai tragă sufletul. Nu-i mare lucru, dar era singurul mod în care-i puteam ajuta.

Tăcu o clipă.

– Nu zic că nu mi-a mers la inimă. Nu-mi place să văd cum sînt ucişi camarazi de-ai mei şi mai ales nu suport să nu mi se îngăduie să ripostez. De prea multe ori s-a întîmplat aşa – în Orientul Mijlociu şi-n alte părţi, cînd am pierdut oameni şi n-am mişcat un deget. De data asta am avut o scuză. Am înghiţit în sec în atîtea rînduri. Şi vrei să-ţi spun ceva? Află că m-a uns pe suflet, declară cu răceală Clark. Iar acum taci şi vezi-ţi de volanul tău. Eu trebuie să-mi pun ordine în gînduri.

Ryan se găsea în biroul său. Continua să tacă şi să chibzuiască. Judecătorul Moore inventa fel şi fel de scuze ca să absenteze. Ritter îşi petrecea o groază de timp pe teren. Dacă amîndoi lipseau, Jack nu avea cui să pună întrebări şi să ceară răspunsuri. Totodată, rămînea singurul şef prezent la birou, ceea ce-i aducea pe cap o mulţime de hîrţoage şi de telefoane. Poate că reuşea să întoarcă situaţia în favoarea lui. De un singur lucru era sigur: trebuia să descopere ce dracu' se întîmpla. De asemenea, era limpede că Moore şi Ritter comiseseră la rîndul lor două greşeli. Mai întîi, îşi închipuiseră că Ryan nu ştia nimic. Ar fi fost cazul să nu-l subaprecieze. Ryan avansase într-o funcţie atît de înaltă în cadrul Agenţiei tocmai datorită capacităţii de-a înţelege ce se

petrecea în jurul său. Cea de-a doua greşeală fusese aceea de-a presupune că lipsa lui de experienţă îl va împiedica să pună prea multe întrebări, chiar şi în cazul cînd ar fi mirosit că ceva nu era în regulă.

În esenţă, amîndoi gîndeau ca nişte birocraţi. Persoanele care-şi făceau veacul în birocraţie se fereau de obicei să încalce orice fel de regulă. Era calea cea mai sigură spre concediere şi oamenii se temeau să nu-şi distrugă cariera. Însă decizia lui Jack în această privinţă era luată de multă vreme. Nici nu ştia care era de fapt profesia sa. Fusese ofiţer de Marină, agent de bursă, asistent la catedra de istorie, după care intrase în CIA. Se putea oricînd întoarce în învăţămînt. Universitatea din Virginia o solicitase deja pe Cathy pentru postul de profesor titular la Facultatea de Medicină şi însuşi Jeff Pelt ar fi vrut ca Ryan să dea culoare cursurilor de istorie măcar ca lector temporar. Ar fi fost grozav să poată preda din nou, îşi zise Jack. Oricum, de-o mie de ori mai simplu decît ce făcea acum. Indiferent ce-i oferea viitorul, nu se simţea legat pe veci de slujba sa. În plus, James Greer îi dăduse cel mai util sfat cu putinţă: *Fă aşa cum crezi că e bine.*

– Nancy, rosti Jack, apăsînd pe butonul interfonului. Cînd se întoarce domnul Ritter?

– Mîine dimineaţă. Urma să aibă o întîlnire cu cineva la „Fermă".

– Bine, mulţumesc. Poţi s-o suni pe soţia mea şi să-i laşi vorbă că astă-seară am să întîrzii?

– Desigur, domnule.

– Mulţumesc. Am nevoie de dosarul cu verificările FNI şi de raportul preliminar SCAS.

– Doctorul Molina e plecat în Sunnyvale cu judecătorul, îl anunţă Nancy.

Tom Molina era şeful Secţiei de Cercetări asupra Armelor Strategice, unde se efectua acum verificarea altor două departamente în legătură cu procedeele de control ale Tratatului pentru Forţele Nucleare Intermediare.

– Ştiu. Vreau doar să frunzăresc puţin raportul, ca să-l pot discuta cu el cînd se întoarce.

– Îl veţi avea cam într-un sfert de oră.

– Nu-i nici o grabă, răspunse Jack, închizînd interfonul.

Documentul cu pricina l-ar fi putut reține chiar și pe regele Solomon vreme de trei zile, oferindu-i o scuză cît se poate de plauzibilă pentru a rămîne peste program. Congresul începuse să se arate extrem de meticulos în legătură cu unele probleme tehnice, în vreme ce părțile negociatoare se angajau să-și distrugă ultimele lansatoare. Ryan și Molina urmau să apară în fața Congresului peste o săptămînă. Jack trase masa de scris pliantă, aflată într-o parte a biroului. Acum știa ce va face după plecarea lui Nancy și a celorlalți angajați.

Cortez era un observator politic foarte atent. De asta și ajunsese atît de devreme la gradul de colonel într-un serviciu atît de birocratizat ca Direcția Generală de Informații. Bazată pe modelul sovietic al KGB-ului, DGI pregătise deja o pleiadă de funcționari, agenți și ofițeri de securitate care ar fi pus în cofă CIA – fapt ce făcea cu atît mai surprinzătoare relativa eficiență a celorlalte agenții. Cu toate avantajele de care dispuneau, americanilor le lipsea voința politică. Veșnic aveau dispute asupra unor probleme care ar fi trebuit să fie clare. Un profesor de la Academia KGB îi comparase cu vechiul Parlament polonez – o colecție de peste cinci sute de baroni bătrîni, care fuseseră nevoiți să cadă cu toții la învoială încă înainte de-a se petrece ceva. Din pricina lor nu se întîmplase nimic, astfel încît Polonia fusese jecmănită de primul sosit capabil să ia o decizie simplă.

Și totuși, în situația de atunci americanii acționaseră corect și decisiv. Oare ce se schimbase?

Schimbarea – de altfel, inevitabilă – constă în faptul că americanii ajunseseră să-și încalce propriile legi. Reacția lor fusese emoțională... și nu era drept, își spuse Felix. Ripostaseră vehement la o provocare directă și arogantă, exact cum ar fi răspuns și sovieticii – desigur, cu unele mici diferențe de ordin tactic. Aspectul emoțional era acela că dăduseră riposta cuvenită încălcîndu-și totodată incredibilele lor legi privind păstrarea secretului informației. Și cînd te gîndești că Statele Unite se aflau într-un an electoral...

– Ah! exclamă cu voce tare Cortez.

Va să zică, la urma urmei era chiar atît de simplu? Americanii, care îl ajutaseră deja, aveau să-i acorde sprijinul şi a doua oară. Lui nu-i rămînea decît să determine ţinta potrivită. Alegerea nu-i luă decît zece minute. Ce bine că în armată avusese grad de colonel, îşi zise el. În toată istoria latino-americană din ultimul secol, de fiecare dată coloneii fuseseră cei ce preluaseră iniţiativa.

Ce-ar zice Fidel? Ideea îl amuză atît de mult, încît aproape că-i veni să rîdă în hohote. De cînd se ştia pe lume, bătrînul ideolog îi ura pe *norteamericanos* întocmai cum ar fi detestat un evanghelist păcatul. Liderul cubanez se bucurase de cele mai mărunte necazuri pe care reuşise să le pricinuiască americanilor; îşi trimisese toţi ţicniţii şi infractorii pe capul unui naiv ca Jimmy Carter – de altfel, oricine ar fi putut profita de prostia unuia ca el, se veseli în sinea sa Cortez – şi apelase la toate căile diplomaţiei de gherilă ca să lupte împotriva Statelor Unite. Fidel chiar că ar fi apreciat o asemenea idee. Tot ce avea Felix de făcut era să găsească un mijloc de-a transmite mesajul. Era un pas îndrăzneţ, dar pînă acum sorţii fuseseră de partea sa şi ardea de nerăbdare să arunce zarurile.

Poate că fusese o greşeală, cugetă Chavez. Poate că, aşezînd capul retezat pe pieptul victimei, nu făcuse decît să-l înfurie pe adversar. Indiferent din ce motiv, columbienii porniseră să răscolească pădurea fără milă. Încă nu dăduseră de urma echipei KNIFE – soldaţii se străduiau să nu lase nici un semn al trecerii lor – dar pentru Chavez un lucru era sigur: columbienii vor trage asupra lor pînă cînd îi vor scoate şi din gaură de şarpe, iar masacrul nu va întîrzia prea mult.

Căpitanul Ramirez încă nu pricepuse ce-i aştepta. Ordinele sale prevedeau evitarea unei ciocnici cu inamicul pe care continua să-l urmărească. Cei mai mulţi soldaţi nu-i puneau întrebări cu privire la aceste dispoziţii, în schimb Chavez se îndoia de eficacitatea lor sau, mai precis, ar fi vrut să le discute cu superiorul. Numai că sergenţii nu-şi luau la întrebări căpitanii – cel puţin nu prea des, şi asta doar atunci cînd sergentul ar fi avut ocazia să stea de vorbă cu căpitanul între patru ochi. Dacă tot urma să aibă

loc o luptă – ceea ce părea absolut inevitabil – de ce să nu-şi asigure toate avantajele de partea lor? Zece oameni de nădejde, înarmaţi cu automate şi grenade, plus două SAW-uri, ar fi putut crea o ambuscadă fără scăpare. Tot ce le trebuia era o pistă care să-i conducă în tabăra duşmanului. Încă mai aveau cîteva săbii cu lamă scurtă şi lată. Cu puţin noroc, în primele trei secunde ar fi doborît între zece şi cincisprezece inşi. După aceea s-ar fi ocupat de cei cîţiva mai iuţi de picior. I-ar fi făcut să se scape în pantaloni. Şi-atunci nimeni n-ar mai fi îndrăznit să se aventureze în urmărirea lor. Cum de nu-şi dădea seama Ramirez că aşa trebuiau să procedeze? În schimb, căpitanul îşi deplasa oamenii de colo-colo, secătuindu-i de puteri, în loc să caute un adăpost bun pentru odihnă, ca apoi să pregătească o ambuscadă de mari proporţii, căsăpindu-şi adversarul şi pe urmă luînd-o din loc. Uneori trebuia să fii prudent. Alteori însă era cazul să lupţi. Sensul cuvîntului „iniţiativă" – cel mai îndrăgit termen din lexiconul militar – era ca cineva să ia decizia asupra a ceea ce trebuia făcut într-un anumit moment. Chavez ştia asta din instinct. Bănuiala lui era că Ramirez chibzuia prea mult. Cu privire la ce? Chavez n-ar fi putut spune, însă îndelungata ezitare a căpitanului începea să-l pună pe gînduri pe sergent.

Larson înapoie microbuzul închiriat, după care îl conduse pe Clark la aeroport cu BMW-ul său personal. În timp ce se îndreptau spre avion, acesta îşi dădu brusc seama că va duce dorul micului Subaru. Bagajul lui Clark consta în documente secrete şi aparatură. Atît şi nimic mai mult. Nu se obosise să-şi mai ia cu sine altceva, nici măcar aparatul de ras; în schimb, pistolul Beretta 92-F cu amortizor se odihnea ascuns în tocul de la subsuoară. Mergea cu pas firesc şi detaşat, însă Larson îl ştia deja cum se comporta în clipele de tensiune. Clark părea mai relaxat ca de obicei, mai degajat, poate chiar mai distrat – şi cu atît mai inofensiv în ochii celor din jur. Iată o mîţă blîndă care zgîrie rău, îşi zise Larson. Îşi aminti cum îi lichidase Clark pe indivizii din camion, alungîndu-le mai întîi bănuielile, ducîndu-i cu vorba şi cerîndu-le ajutorul. Habar nu avea că la Agenţie existau astfel de oameni.

Clark sui în avion, aruncîndu-și bagajul undeva în spate. Trădă o ușoară neliniște cît timp Larson se pregăti de decolare. De-abia cînd avionul își trase roțile sub el, reuși să-și recapete calmul său obișnuit.

– Cît facem pînă în Panama?

– Două ore.

– Ia-o cît mai repede pe deasupra oceanului.

– Ți-e teamă?

– În momentul de față numai de felul cum pilotezi tu, răspunse Clark în microfonul din cască.

Privi spre Larson și zîmbi.

– Ceea ce mă îngrijorează e gîndul la cei treizeci de flăcăi ai noștri. Nu cumva să atîrne deja pe frînghie ca rufele la uscat.

Patruzeci de minute mai tîrziu ieșiseră din spațiul aerian columbian. Odată ajunși deasupra Golfului Panama, Clark întinse mîna după bagaj, apoi deschise ușa și-i făcu vînt în ocean.

– Te superi dacă te întreb... ?

– Pentru moment, să presupunem că întreaga operațiune e pe cale să se ducă de rîpă. Cîte probe ai vrea să prezinți în cadrul audierii de la Senat?

Tăcu o clipă, apoi adăugă:

– Bineînțeles, nu riscăm prea mult, dar, dacă sîntem văzuți cu toate astea după noi, lumea o să se întrebe ce reprezintă și de ce le avem asupra noastră.

– Aha. Bun, am înțeles.

– Gîndește-te și tu, Larson. Henry Kissinger spunea: Chiar și paranoicii au prieteni. Dacă cei de sus nu ezită să-i lase de izbeliște pe soldații ăia, atunci cum rămîne cu noi?

– Dar domnul Ritter...

– Îl cunosc pe Bob Ritter de cîtăva vreme. Abia aștept să-i pun unele întrebări. Tare-aș vrea să știu dacă îmi poate da răspunsuri satisfăcătoare. Sînt al dracului de convins că nu ne-a ținut la curent cu unele lucruri de care s-ar fi cuvenit să avem idee. Poate că-i vorba tot de felul în care se văd lucrurile de la Washington. Dar e posibil să existe și alte motive.

– Doar nu crezi asta cu adevărat?

– Nici nu știu ce să mai cred. Ia legătura prin radio, îi ceru Clark.

Nu avea rost să-i dea de gîndit lui Larson. Nu lucra la CIA chiar de atîta timp încît să înțeleagă toate problemele Agenției.

Pilotul încuviință din cap și se conformă ordinului. Reglă radioemițătorul pe o frecvență rar folosită și începu să transmită mesajul.

– Howard Approach, aici zborul special Raza X Golf Whiskey Delta. Cerem permisiunea de-a ateriza.

– Whiskey Delta, aici Howard Approach. Rămîneți pe recepție, răspunse un glas anonim de la controlul aerian, care își verifica tocmai atunci codurile radio.

Habar nu avea cine era XGWD, însă indicativul cu pricina figura pe lista sa specială. CIA, își spuse el, sau o altă agenție care-și planta oamenii pe cine știe ce coclauri. Nici nu-l interesa mai mult.

– Whiskey Delta, aici unu-trei-unu-șapte. Aveți toate condițiile pentru aterizare. Vîntul suflă cu o viteză de unu-nouă-cinci la zece noduri.

– Am recepționat mesajul. Mulțumesc. Terminat.

Ceva tot a mers bine, își zise Larson.

Zece minute mai tîrziu așeză avionul Beech pe sol, lăsîndu-se condus de un Jeep spre parcarea de lîngă aeroport. Acolo pe cei doi îi așteptau forțe ale poliției și pazei aeriene, care făcură semn celor doi ofițeri să se îndrepte spre baza de operațiuni. Aici tocmai se efectua un exercițiu de alarmă. Toți purtau uniforme verzi și cei mai mulți aveau arme. Exercițiul se adresa și șefilor direcției Operațiuni, majoritatea fiind îmbrăcați în unifoma de zbor, care le dădea un aer combativ.

– Care-i primul avion spre casă? o întrebă Clark pe o tînără femeie cu grad de căpitan.

Pe uniforma ei frumos croită se vedeau aripile argintii desemnîndu-i pe aviatori, iar Clark se întrebă ce fel de aparat pilota.

– Avem un 141 cu destinația Charleston, răspunse femeia. Dar, dacă vreți să suiți la bord...

– Domnişoară, te rog să te uiţi în ordinul dumitale operativ, îi zise Clark, întinzîndu-i paşaportul pe numele de J.T. Williams. La secţiunea 15, adăugă el îndatoritor.

Tînăra cu grad de căpitan se ridică de la locul ei, trăgînd sertarul de sus al fişierului secret, cel avînd încuietoare cu cifru dublu. Scoase de acolo un dosar cu spirală şi cu margini roşii, deschizîndu-l la ultima acţiune, cea a „Informaţiilor speciale“, unde erau menţionate anumite lucruri şi persoane infinit mai bine păzite decît un simplu secret. În cîteva secunde se întoarse către Clark.

– Vă mulţumesc, domnule colonel Williams. Avionul decolează peste douăzeci de minute. Mai aveţi nevoie de ceva, dumneavoastră sau pilotul care vă însoţeşte?

– Cereţi, vă rog, la Charleston să ni se pregătească un Jeep care să ne ducă la Washington. Îmi pare rău că v-am luat aşa pe nepusă-masă. Mulţumesc pentru sprijinul acordat.

– Nu aveţi pentru ce, domnule colonel, răspunse tînăra, surîzînd la politeţea ofiţerului.

– Aşadar, eşti colonel? îl întrebă Larson în timp ce ieşeau afară din birou.

– Nici mai mult nici mai puţin decît la Operaţiuni Speciale. Destul de convenabil pentru un bătrîn lup de mare înrăit ca mine, nu-i aşa?

În cinci minute un Jeep îi transporta pînă la avionul Lockheed Starlifter. Compartimentul de bagaje în formă de tunel era gol. Avionul făcea parte din aparatele de rezervă, le explică şeful încărcătorilor. Oamenii lăsaseră la sol o parte din ceea ce transportase avionul, iar acum urmau să călătorească gratis în State. Situaţia îi convenea de minune lui Clark, care îndată după decolare se întinse să tragă un pui de somn.

Uluitor cîte lucruri bune puteau face compatrioţii săi, cugetă el, înainte să adoarmă. În numai cîteva ore, de pildă, treceai de la primejdia de moarte la siguranţa deplină. Aceeaşi ţară care-şi trimitea oamenii în misiune, fără a reuşi să le acorde sprijinul cuvenit, îşi trata locuitorii ca pe nişte VIP-uri atîta vreme cît deţineau o anumită legitimaţie sau figurau într-un anumit registru – ca şi cum aceste amănunte ar fi schimbat cumva situaţia. *E*

de-a dreptul înnebunitor cîte putem să realizăm și cîte nu. O clipă mai tîrziu sforăia lîngă Carlos Larson, care-l privea uimit. Nu se trezi decît peste cinci ore, exact înainte de aterizare.

Ca și alte agenții aflate în slujba guvernului, CIA avea un program zilnic bine stabilit. La orele trei și jumătate, cei care veneau la lucru devreme, conform unui program liber ales, se îndreptau deja către ieșire, pregătindu-se să înfrunte traficul aglomerat. La ora cinci și jumătate tăcerea se așternuse chiar și asupra etajului șapte. În anticamera biroului lui Jack, Nancy Cummings puse husa peste mașina de scris IBM – lucra și cu procesorul de cuvinte, însă rămînea legată sentimental de mașinile de scris – și apăsă pe butonul interfonului.

– Mai aveți nevoie de mine, domnule Ryan?

– Nu, mulțumesc. Ne vedem mîine dimineață.

– Bine. Noapte bună, domnule Ryan.

Jack se răsuci pe scaun, ațintindu-și din nou privirea asupra copacilor care ascundeau clădirea agenției, astfel încît să nu poată fi văzută din stradă. Încerca să se gîndească, sperînd să nu găsească nimic. Era conștient că fapta sa îl va costa cariera în cadrul Agenției, dar nu mai dădea doi bani.

Oare ce-ar zice amiralul?

Jack ar fi putut răspunde. Scoase din sertarul biroului un roman ieftin și începu să citească. Parcurse cîteva zeci de pagini, timp în care se făcu ora șapte.

Sosise momentul. Ryan ridică receptorul, sunînd în biroul pazei de etaj. După plecarea secretarelor, paznicii erau cei care executau comisioanele.

– La telefon Ryan. Am nevoie de cîteva documente din dosarele centrale.

Rosti trei numere.

– Sînt mari, îl preveni el pe omul de la celălalt capăt al firului. N-ar fi rău să iei cu dumneata pe cineva care să te ajute.

– E-n regulă, domnule. Ne ducem într-o clipă.

– Nu-i nici o grabă, zise Ryan și puse receptorul la loc în furcă.

Era cunoscut ca fiind un șef îngăduitor. De îndată ce închise telefonul, sări în picioare și-și puse în funcțiune xeroxul per-

sonal. Imediat după aceea ieşi din birou, oprindu-se în anticamera unde lucra Nancy, şi ascultă paşii celor doi paznici îndepărtîndu-se pe coridor.

La etajul său uşile birourilor nu se încuiau niciodată. N-ar fi avut nici un sens. Ca să ajungi pînă aici trebuia să treci prin vreo zece puncte de control, fiecare păzit de agenţi înarmaţi şi supravegheat dintr-un birou separat de la etajul întîi. Mai existau echipe de paznici care patrulau pe coridoare. La CIA măsurile de securitate erau infinit mai stricte decît într-o închisoare federală şi la fel de stresante. Totuşi, ele nu se aplicau şi directorilor, astfel încît singurul lucru pe care-l avea de făcut Jack era să străbată coridorul şi să intre în biroul lui Bob Ritter.

Seiful directorului-adjunct al departamentului Operaţiuni – firidă ar fi fost un cuvînt mai potrivit – era construit la fel cu acela al lui Ryan, în spatele unui fals lambriu din perete. Această dispunere avea în vedere nu atît păstrarea secretului, cît unele raţiuni de ordin estetic. Jack dădu deoparte panoul, formînd cifrul care deschidea seiful. Se întrebă dacă Ritter ştia că Greer cunoştea combinaţia. Poate că da, însă cu siguranţă nu bănuia că amiralul o notase undeva. Era un lucru atît de straniu pentru Agenţie, încît nimeni nu se gîndise vreodată la această posibilitate. Chiar şi cei mai isteţi oameni din lume îşi aveau punctele lor nevralgice.

Bineînţeles că uşa seifului era prevăzută cu alarmă. Sistemul de alarmă era astfel conceput încît să nu se declanşeze de la sine şi să funcţioneze la fel ca siguranţele armelor nucleare. Oricum, nu existau altele mai bune. Dacă nu formai combinaţia corectă, se declanşa alarma. În caz că ratai prima încercare, deasupra discului se aprindea o lumină, avertizînd că aveai la dispoziţie zece secunde ca să-ţi corectezi eroarea, altfel se aprindeau alte două lumini în două camere de pază separate. O a doua greşeală punea în funcţiune mai multe alarme. O a treia încuia seiful timp de două ore. Existau cîţiva directori CIA care ajunseseră să înjure sistemul, devenind ţinta unor glume pentru cei din echipele de pază. Nu şi Ryan, pe care nu-l intimidau combinaţiile de cifruri. Computerul care ţinea evidenţa accesului la seif hotărî că era vorba de domnul Ritter – şi cu asta basta.

Inima lui Jack începu să bată mai repede. Înăuntru se găseau peste douăzeci de registre, iar el nu dispunea decît de cîteva minute. Tot obiceiurile Agenției îi veniră în ajutor. În interiorul copertei fiecărui dosar se afla un rezumat, specificînd în ce consta Operațiunea CUTARE. Jack nu acordă prea mare atenție acestor prezentări, slujindu-se de ele doar cît să identifice temele care-l interesau. În mai puțin de două minute descoperise dosarele EAGLE EYE, SHOWBOAT 1și 2, CAPER și RECIPROCITY. Stiva de dosare măsura în total aproape o jumătate de metru. Jack își însemnă cu grijă în minte unde era locul fiecăruia, iar apoi închise seiful, fără să-l încuie. După aceea se întoarse în biroul său, așezînd dosarele pe podea, în spatele biroului. Primul pe care-l deschise era EAGLE EYE.

– Isuse Cristoase!

Detectarea și stoparea transporturilor ilegale de droguri – înțelese numaidecît – însemna doborîrea avioanelor cu pricina. Chiar atunci răsună o ciocănitură în ușă.

– Intră.

Erau paznicii, care-i aduseseră dosarele cerute. Ryan îi rugă să lase documentele pe un scaun, apoi le spuse că puteau să plece.

După socoteala sa, avea la dispoziție o oră – cel mult două – ca să realizeze ce-și pusese în gînd. Pentru fiecare operațiune exista un sumar mai amănunțit al obiectivelor și metodelor, plus o evidență a evenimentelor și un raport zilnic asupra evoluției misiunii. Xeroxul lui Jack era un aparat mare și sofisticat, care putea să ordoneze și să colaționeze foile și – mai important decît orice – le putea citi foarte rapid. Începu să vîre foile în mașină una cîte una. Sistemul automat de introducere a materialului îi îngăduia să-l citească și să-l copieze în același timp. Nouăzeci de minute mai tîrziu copiase peste șase sute de pagini – poate un sfert din materialul luat. Nu era suficient, dar trebuia să se mulțumească numai cu atît. Chemă paznicii, rugîndu-i să ducă înapoi dosarele cerute – bineînțeles, după ce-și rezervase cîteva minute să le răsfoiască. De cum rămase iarăși singur, adună dosarele pe care le... le furase? se întrebă Jack. Brusc, își dădu seama că tocmai încălcase legea. La asta nu se gîndise. Chiar că nu. În timp ce punea dosarele la loc în seif, își repetă că în rea-

litate nu încălcase nimic. În calitate de director, avea dreptul să cunoască astfel de lucruri, iar regulamentul cu pricina nu i se aplica de fapt lui... Totuşi – îşi aminti Jack – acesta era un mod periculos de-a gîndi. El slujea o cauză mai înaltă. Făcea Ceea Ce Era Bine. Făcea...

– La dracu'! exclamă cu voce tare Ryan, închizînd uşa seifului. Nici nu-ţi dai seama ce faci.

Într-un minut era înapoi în birou.

Era timpul să plece. Mai întîi se trecu în registrul de evidenţă a copiilor xerox. Nicăieri în toată clădirea CIA nu se îngăduia folosirea copiatoarelor altfel decît sub semnătură, însă Ryan se gîndise la asta din vreme. Un număr adecvat de pagini fură strînse în teanc şi depuse în seif – chipurile, o copie a raportului SCAS pe care i-l adusese Nancy. Directorii de secţii nu întîmpinau nici un fel de restricţii la copierea unor asemenea materiale. În interiorul seifului descoperi manualul cu instrucţiuni pentru utilizarea cifrului. Copiile realizate în secret îşi găsiră loc în servieta-diplomat. Ultimul lucru de care se îngriji înainte de plecare fu să schimbe vechiul cifru, înlocuindu-l cu o combinaţie pe care nimeni n-ar fi fost în stare s-o ghicească. Porni spre ieşire, dînd din cap spre ofiţerul de pază de lîngă ascensor. Coborî în garajul de la subsol, unde îl aştepta Buick-ul.

– Îmi pare rău c-a trebuit să te reţin pînă acum, Fred, zise Jack, suind în maşină.

Fred era şoferul său de seară.

– Nici o problemă, domnule. Mergeţi acasă?

– Da.

Cu greu se stăpîni să nu înceapă lectura pe drum. În schimb, se sprijini de spătarul banchetei, impunîndu-şi să tragă un pui de somn. Era convins că în noaptea aceea nu va avea parte de altă odihnă.

Clark ajunse la Andrews puţin după ora opt. Prima sa grijă fu să-i telefoneze lui Ritter, însă cineva intră pe fir, înştiinţîndu-l că directorul-adjunct nu era disponibil pînă a doua zi de dimineaţă. Neavînd altceva mai bun de făcut, Clark şi Larson traseră la un motel de lîngă Pentagon. După ce-şi cumpără o periuţă de dinţi şi ustensile de bărbierit de la magazinul de

suveniruri Mariott's, Clark se culcă din nou, uluindu-l pentru a doua oară pe tînărul său însoțitor, care își simțea nervii prea încordați ca să-i urmeze exemplul.

– Cît de rău stăm în prezent? întrebă președintele.

– Am pierdut nouă oameni, răspunse Cutter. Era inevitabil, domnule președinte. Am știut de la bun început că va fi o misiune periculoasă. Știau și băieții. Ceea ce ne rămîne de făcut...

– Ceea ce ne rămîne de făcut e să suspendăm operațiunea, și asta fără întîrziere. Inutil să adaug că totul trebuie ținut în cel mai strict secret. Nu s-a întîmplat nimic, iar eu nu am nici un amestec, atît în ce privește victimele din rîndul populației civile, cît mai ales în moartea celor nouă americani. La dracu', domnule amiral, m-ai asigurat că băieții ăștia sînt așa de grozavi, că...

– Domnule președinte, niciodată n-am crezut...

– Pe dracu' n-ai crezut! exclamă președintele suficient de tare cît să-l facă să tresară pe agentul de la Serviciile Secrete care stătea de pază la ușa biroului de la etaj. Cum naiba m-ai vîrît în toată porcăria asta?

Chipul aristocratic al lui Cutter deveni dintr-o dată cadaveric. Rodul muncii lui, acțiunea pe care o propusese vreme de trei ani... Iar acum Ritter culegea toți laurii. Asta îl înnebunea cel mai mult.

– Domnule președinte, am urmărit să dăm o lovitură Cartelului. Scopul nostru a fost atins. Agentul CIA care răspunde de operațiunea RECIPROCITY și care în momentul de față se află în Columbia a declarat că putea declanșa lupta între facțiunile din interiorul Cartelului, exact ceea ce-am realizat noi. Traficanții tocmai au încercat să-l asasineze pe unul de-ai lor, Escobedo. Cantitatea de droguri introdusă ilegal în State a scăzut simțitor. Încă n-am dat publicității această știre, însă în presă a și început să se vorbească despre creșterea prețului de vînzare a drogurilor. Sîntem pe cale să cîștigăm.

– Grozav, n-am ce zice. Să văd cum ai să-i spui asta lui Fowler.

Președintele trînti pe birou dosarul aflat în fața sa. Sondajele electorale neoficiale demonstrau că Fowler îl întrecuse cu paisprezece puncte.

– Domnule președinte, după convenție candidatul opoziției întotdeauna...

– Acum ce faci, îmi dai sfaturi politice? Pînă-n prezent nu te-ai arătat prea competent într-un domeniu în care se presupunea că ești specialist.

– Domnule președinte, eu...

– Vreau ca toată afacerea să fie mușamalizată, să nu răsufle nimic. De asta ai să te ocupi personal, și încă foarte repede. Dumneata m-ai vîrît în porcăria asta, așa că te poftesc s-o descurci cum știi.

Cutter șovăi.

– Cum doriți să procedez, domnule președinte?

– Nu mă interesează ce faci, mie să-mi dai de știre numai cînd ai terminat.

– Domnule președinte, în acest caz s-ar putea să fiu nevoit să dispar pentru un timp.

– Atunci *dispari!*

– Absența mea riscă să nu treacă neobservată.

– Atunci vei spune că te afli în misiune specială și secretă, la cererea președintelui. Domnule amiral, vreau să pui punct întregii afaceri. Nu-mi pasă prin ce metode. Numai fă-o.

Cutter ciuli urechile. Încă își amintea cum se proceda în astfel de cazuri.

– Am înțeles, domnule președinte.

– Schimbă cîrma, ordonă Wegener.

Panache se învîrti în loc, ca urmare a rotirii cîrmei și a manevrelor efectuate de mașini, întorcîndu-se cu prova spre Canal.

– Cîrma drept la mijloc.

– Am înțeles, domnule. Cîrma la mijloc. Executat manevra, anunță tînărul timonier, urmărit de privirea vigilentă a șefului său direct, Oreza.

– Perfect. Drept înainte unu pe trei, menține cursul unu-nouă-cinci.

Wegener se uită spre ofițerul de punte.

– Preiei comanda. Dă-i bătaie.

– Am înţeles, domnule. Preiau comanda, repetă oarecum surprins locotenentul de marină.

„Dă-i bătaie" însemna de regulă „scoate-o în larg", dar în ziua cu pricina căpitanul se arăta neobişnuit de prudent. Puştiul de la timonă nu avea cum să manevreze nava în acest loc. Wegener îşi aprinse pipa şi urcă pe punte. Oreza veni după el.

– Nu-mi mai încap în piele de bucurie că ieşim în larg, zise Wegener.

– Înţeleg ce vrei să spui, domnule căpitan.

Avusese o zi cumplită. Una singură, dar fusese de-ajuns. Avertismentul agentului FBI căzuse ca o lovitură de trăsnet. Wegener îşi luase oamenii la întrebări unul cîte unul – treabă pe cît de dezgustătoare, pe atît de zadarnică – încercînd să afle care dintre ei o făcuse lată. Oreza bănuia ceva, dar nu era sigur şi-i mulţumea lui Dumnezeu că nici nu trebuia să se convingă. Pericolul trecuse o dată cu moartea „Piraţilor" în puşcăria din Mobile, însă atît el, cît şi Wegener învăţaseră lecţia. Pe viitor nu se vor mai abate de la reguli.

– Domnule căpitan, de ce crezi că ne-a prevenit tipul de la FBI?

– Bună întrebare, Navlositorule. Îmi închipui că prin informaţiile stoarse de noi de la nemernicii ăia s-a ajuns la blocarea banilor în bănci. Şi-or fi zis că ne-au rămas datori. În plus, agentul local spune că însuşi şeful lui din Washington i-a ordonat să ne pună în gardă.

– Cred că-i datorăm şi noi ceva, zise Oreza.

– De acord cu tine.

Amîndoi rămaseră pe punte, bucurîndu-se de încă un asfinţit de soare în largul mării, în timp ce *Panache* luase cursul unu-opt-unu, îndreptîndu-se spre punctul de control din Canalul Yucatan.

Chavez ajunsese la ultimul set de baterii. Situaţia se înrăutăţise. Undeva în spatele lor exista un grup, ceea ce presupunea organizarea unei ariergărzi. N-ar fi trebuit să-l preocupe asta atîta timp cît se afla în fruntea echipei, şi totuşi neliniştea continua să fie la fel de prezentă ca şi febra musculară care-l făcea să se îndoape cu Tylenol odată la cîteva ore. Poate că erau urmăriţi. Posibil să fi fost o simplă întîmplare, sau poate că tac-

tica lui Ramirez de evitare a inamicului devenise previzibilă. Chavez respingea această eventualitate, însă pe de altă parte se simţea din ce în ce mai obosit ca să poată gîndi limpede, fapt de care era conştient. Poate că şi căpitanul păţise acelaşi lucru, îi trecu prin minte. Gîndul era deosebit de îngrijitor. Sergenţii primeau soldă ca să lupte, iar căpitanii ca să gîndească. Dar, dacă Ramirez se simţea prea istovit pentru asta, ori cu el, ori fără el era tot un drac.

Un zgomot. Foşnetul unei crengi mişcîndu-se prin aer. Numai că în clipa aceea nu sufla nici cea mai mică adiere. Poate vreun animal. Sau poate nu.

Chavez se opri şi ridică braţul drept în sus. Vega, care venea la cincizeci de metri în urma lui, repetă la rîndul său semnalul. Ding se strecură după trunchiul unui copac, rămînînd în picioare pentru a cuprinde cu privirea cît mai mult. Vru să se sprijine de copac şi-l cuprinse ameţeala. Îşi scutură capul ca să-şi alunge starea de slăbiciune. Simţea cum îl ajungea oboseala.

Acolo. Mişcare. Un bărbat. O siluetă spectrală, de culoare verde, o simplă linie verticală pe display-ul ochelarilor de noapte, la circa două sute de metri în faţa lui Ding şi mai spre dreapta. Silueta urca povîrnişul şi... iată o alta la vreo douăzeci de metri în urma celei dintîi. Înaintau ca nişte... soldaţi, cu acel pas rar şi atent care părea atît de ridicol executat de alţii...

Exista o singură posibilitate de verificare. În partea de jos a ochelarilor PVS-7 se găsea o mică lumină infraroşie pentru citirea hărţilor. Invizibilă ochiului omenesc, ea apărea clar oricui purta acelaşi tip de ochelari. Nici nu era nevoie să se manifeste altfel. Ceilalţi se uitau tot timpul de jur împrejur.

Desigur, încercarea comporta şi o doză de risc.

Chavez se dezlipi de trunchiul copacului. Se găsea prea departe ca să vadă dacă ceilalţi purtau ochelarii speciali şi dacă... Da. Cel din frunte întorcea mereu capul în dreapta şi în stînga. Brusc, rămase cu privirea pironită spre locul unde se afla Chavez. Ding îşi săltă puţin ochelarii ca să expună lumina infraroşie, pe care o stinse şi o aprinse scurt de trei ori. Apoi îşi puse repede ochelarii la ochi, exact la timp pentru a-l vedea pe celălalt cum repeta semnalul.

– Cred că-s ai noştri, şopti Chavez în microfonul radioemiţătorului.

– Asta înseamnă că s-au rătăcit, auzi el în cască glasul lui Ramirez. Ai grijă, sergent.

Clic-clic. Era în regulă.

Chavez aşteptă ca *Oso* să-şi instaleze SAW-ul într-o poziţie convenabilă, apoi păşi spre cel din faţa sa, atent să se deplaseze pe o anumită direcţie, astfel încît Vega să-l poată acoperi la nevoie. I se părea că aveau de parcurs o distanţă nesfîrşită, fără să-şi poată fixa arma asupra ţintei – dar cum să facă asta? Zări încă o siluetă, probabil că mai erau şi altele prin preajmă, pîndindu-l prin cătarea armelor. Dacă nu erau oamenii lor, atunci şansele lui de-a apuca răsăritul soarelui erau aproape nule.

– Ding, tu eşti? şopti cineva la zece metri în faţa lui. Sînt eu, Léon.

Chavez încuviinţă din cap. Amîndoi bărbaţii răsuflară adînc, după care păşiră unul către celălalt şi se îmbrăţişară. Date fiind împrejurările, nu ajungea o simplă strîngere de mînă.

– V-aţi rătăcit, Berto.

– La dracu', aşa e. Ştiu bine unde sîntem şi, cu toate astea, am pierdut drumul.

– Ce-i cu căpitanul Rojas?

– Mort. La fel şi Esteves, Delgato... Jumătate dintre noi.

– O.K. Aşteaptă puţin.

Ding apăsă pe butonul radioemiţătorului.

– Şase, aici Punctul. Tocmai ne-am întîlnit cu BANNER. Au avut necazuri, domnule căpitan. Ar fi mai bine să veniţi încoace.

Clic-clic.

Léon le făcu semn oamenilor lui să se apropie. Chavez nu mai avu nevoie să-i numere. Se vedea limpede că lipsea jumătate din echipă. Se aşeză alături de Léon, pe un buştean căzut la pămînt.

– Ce s-a întîmplat?

– Am luat plasă, fiule. Credeam că-i o rafinărie. Ei bine, nu era. Acolo tre' să fi fost vreo treizeci-patruzeci de indivizi. Bănuiesc că Esteves a dat greş şi-atunci s-a dus de rîpă tot planul. S-a încins o luptă ca-n Vestul sălbatic. Pe urmă a căzut

căpitanul Rojas şi... O adevărată grozăvie, *'mano*. De-atunci fugim unde vedem cu ochii.

– Şi noi avem oameni pe urmele noastre.

– Ceva veşti bune? întrebă Léon.

– În ultima vreme n-am primit nimic de şoiul ăsta, Berto, răspunse Ding. Cred c-a sosit vremea să ne săltăm fundu' şi s-o luăm din loc.

– S-a marcat, încuviinţă sergentul Léon.

În aceeaşi clipă îşi făcu apariţia căpitanul Ramirez şi sergentul îi dădu raportul.

– Domnule căpitan, interveni Chavez cînd Léon sfîrşi de povestit. Sîntem cu toţii la pămînt. Tre' să găsim un loc unde să ne refacem forţele.

– Are dreptate, îl susţinu Guerra.

– Cum rămîne cu cei de pe urmele noastre?

– În ultimele două ceasuri n-am mai auzit nimic, domnule căpitan, îi reaminti Guerra. Dîmbul de colo îmi pare cum nu se poate mai potrivit.

Nu putea insista mai mult de atît, dar sugestia sa se dovedi de-ajuns.

– Du oamenii sus. Stabiliţi perimetrul taberei şi fixaţi două avanposturi. Vom încerca să ne odihnim pînă în zori. Între timp, sper să prind legătura şi să cer ajutoare.

– Grozav, domnule căpitan! exclamă Guerra, îndepărtîndu-se să îndeplinească ordinele.

Chavez plecă imediat să facă o recunoaştere prin împrejurimi, în timp ce restul echipei se deplasa spre tabăra de noapte. Numai că avea să fie şi o tabără de zi, îşi zise Chavez. Era o tentativă de umor negru, dar în împrejurările date nici nu i se putea pretinde mai mult.

– Dumnezeule, murmură Ryan.

Se făcuse ora patru dimineaţă şi el continua să rămînă treaz din cauza cafelei şi a spaimei. Descoperise destule lucruri murdare în cadrul Agenţiei, dar nici unul ca acesta. În primul şi în primul rînd trebuia să... ce?

Culcă-te puţin, măcar cîteva ceasuri, se îndemnă singur.

Ridică receptorul, formînd numărul de la birou. Întotdeauna la sediu rămînea un paznic de noapte.

– Aici Jack Ryan. Am să întîrzii. Cred c-am mîncat ceva care nu mi-a priit. Am vomitat toată noaptea. Nu – nu, cred c-am depăşit criza, însă am nevoie să dorm cîteva ore. Mîine... adică azi, se corectă el, vin cu maşina mea. Da, bine. Mulţumesc. La revedere.

Lasă un bilet prins de uşa frigiderului, pentru soţie, şi se lungi pe o canapea, ca să n-o deranjeze.

Pentru Cortez, transmiterea mesajului era partea cea mai uşoară a afacerii. Oricare altul în afară de el s-ar fi văzut pus la grea încercare, însă una dintre primele griji ale lui Felix după intrarea în Cartel fusese aceea de a-şi procura anumite numere de telefon din Washington D.C. Nu-i fusese prea greu. Ca de fiecare dată, problema consta în a găsi pe cineva care să ştie ceea ce doreai să afli. Era una dintre specialităţile lui Cortez. Odată obţinută lista de numere (îl costase zece mii de dolari, cel mai util mod în care-şi cheltuise vreodată banii – de fapt, banii altcuiva) totul se rezumă la a afla programul zilnic al fiecărei persoane avute în vedere. Bineînţeles că nu era chiar simplu. Respectivul putea să nu fie acasă, ceea ce însemna risc de descoperire, însă prefixul corect l-ar fi îndepărtat probabil pe un observator întîmplător. Secretarele unor astfel de persoane erau de regulă fiinţe disciplinate, care ştiau că excesul de curiozitate le putea lăsa fără slujbă.

Însă ceea ce-i înlesnea cel mai mult sarcina era o recentă realizare tehnologică, faxul. Aparatul reprezenta cel mai modern simbol al poziţiei sociale. Fiecare se cuvenea să aibă aşa ceva, după cum fiecare – îndeosebi personalităţile marcante – trebuia să deţină un fir telefonic privat, care nu mai trecea pe la secretară. Firul direct şi faxul erau interdependente. Cortez se dusese cu maşina la Medellín, în biroul personal, unde tastase singur mesajul. Bineînţeles, ştia cum trebuia să arate o comunicare oficială şi-şi dăduse toată silinţa s-o reproducă în cele mai mici amănunte. În susul paginii scrisese EYES-ONLY NIMBUS, iar la „expeditor" trecuse un nume fictiv. Totuşi, numele „destinatarului" era real, fapt ce-ar fi trebuit să atragă atenţia persoanei

respective. Conținutul mesajului, concis și la obiect, indica o adresă unde urma să fie trimis un răspuns codificat. Cum avea să reacționeze destinatarul? Cortez nu putea ști. Dar, chiar și așa, i se părea că merita să riște. De îndată ce recepționă semnalul electronic al celuilalt fax, începu să transmită mesajul. Cortez scoase originalul din mașină, îl împături și-l puse cu grijă în portofel.

Destinatarul întoarse surprins capul, auzind bîzîitul faxului care tipărea un mesaj. Probabil ceva oficial, întrucît numai vreo șase persoane cunoșteau numărul telefonului său particular. (Nu-i trecu prin minte nici o clipă că numărul se afla înscris în computerul companiei telefonice.) Își văzu de îndeletnicirile sale și abia cînd termină întinse mîna să ia mesajul.

Ce dracu' o fi NIMBUS *ăsta?* se miră el. Orice-ar fi fost, era confidențial, așa că începu să-l citească, sorbindu-și cea de-a treia ceașcă de cafea. Avu mare noroc că, atunci cînd se înecă și-l apucă tusea, reuși să împroaște doar biroul, nu și propriii pantaloni.

Cathy Ryan era recunoscută pentru punctualitatea sa. Telefonul din sufragerie sună exact la ora opt și treizeci de minute. Capul lui Jack zvîcni pe pernă ca sub efectul unui șoc electric. Întinse mîna să apuce instrumentul de tortură.

– Alo?

– Bună dimineața, Jack, îl salută veselă soția. Ce-ai pățit?

– A trebuit să stau tîrziu azi-noapte. Am avut ceva de lucru. Ai luat cu tine chestia aia?

– Da, dar care-i...?

– Știu și eu despre ce-i vorba, scumpo, o întrerupse Jack. Poți să dai telefon? E important.

Doctorița Caroline Ryan era suficient de inteligentă ca să prindă sensul spuselor lui.

– O.K., Jack. Cum te simți?

– Groaznic. Dar am o groază de treburi.

– Și eu, iubitule. Pa.

– La revedere.

Jack puse receptorul în furcă şi-şi impuse să se dea jos din pat.

Înainte de toate, un duş, îşi spuse el.

Cathy se afla în drum spre secţia de chirurgie, aşa că trebuia să se grăbească. Doctoriţa ridică receptorul telefonului de serviciu, formînd un număr pe linia de uz intern a spitalului. Telefonul nu sună decît de două ori.

– Dar Murray.

– Dan, aici e Cathy Ryan.

– Bună. Cu ce-ţi pot fi de folos într-o zi superbă ca asta, doamnă doctor?

– Jack m-a rugat să-ţi spun că trece pe la tine imediat după ora zece. Vrea să-i dai voie să parcheze pe aleea principală şi-ar dori să nu ştie nimeni din sală de venirea lui. Habar n-am ce înseamnă toate astea. Nu fac decît să-ţi transmit un mesaj.

Cathy nu ştia dacă era cazul să rîdă sau nu. Lui Jack îi plăcea să joace farse – ea, una, le socotea destul de stupide – celor care-i asigurau acoperirea, aşa că se întrebă dacă şi aceasta era tot o glumă. Jack se amuza cel mai mult jucînd astfel de renghiuri prietenului său din FBI.

– O.K., Cath. Am reţinut.

– Acum trebuie să fug. Am de cusut un glob ocular. Sărut-o pe Liz din partea mea.

– Cu plăcere. Mult succes.

Murray aşeză receptorul în furcă, în timp ce pe chip i se întipărise o expresie nedumerită. *Să nu ştie nimeni din sală de venirea lui*. „Nimeni din sală“ era o expresie pe care Murray o folosise cu ocazia primei lor întîlniri, la Spitalul St. Thomas din Londra, pe vremea cînd ocupa postul de consilier juridic la Ambasada Americană din Grosvenor Square. „Cei din sală“ erau agenţii CIA.

Dar Ryan se număra printre primii şase în ierarhia de la Langley, de nu cumva chiar printre primii trei.

Ce dracu' însemnau toate astea?

– Hm!

Își sună secretara, rugînd-o să-i anunțe pe oamenii de pază să-l lase pe Ryan să intre pe aleea care trecea de poarta principală a Clădirii Hoover. Indiferent despre ce era vorba, nu-i rămînea decît să aștepte.

Clark sosi la Langley în aceeași dimineață la ora nouă. Nu deținea un permis de liberă trecere – nu era genul de obiect pe care să-l păstrezi asupra ta atunci cînd plecai în misiune – astfel încît fu nevoit să folosească o parolă ca să se vadă dincolo de poarta principală – un moment cu adevărat conspirativ. Parcă în zona rezervată vizitatorilor – la CIA exista și așa ceva – iar apoi se îndreptă spre intrare, cotind imediat spre stînga. Aici își puse repede un ecuson electronic. O luă în dreapta, mergînd de-a lungul picturilor murale care arătau de parcă un pui de uriaș ar fi mînjit pereții cu noroi de sus și pînă jos. Clark era convins că sursa acestor decorațiuni interioare trebuia să fi fost KGB-ul – sau poate că CIA acceptase oferta cea mai avantajoasă. Ascensorul îl duse pînă la etajul șapte, unde Clark porni către birourile conducerii, situate pe un coridor separat și avînd ferestre la fațadă. Se opri în fața secretarei directorului-adjunct al secției Operațiuni.

– Numele meu e Clark și aș dori să vorbesc cu domnul Ritter.

– Sînteți programat pentru audiență? întrebă secretara.

– Nu, dar cred că dumnealui vrea să mă vadă, răspunse politicos Clark.

Nu avea nici un rost să i se adreseze în doi peri. În plus, fusese educat în spiritul respectului față de femei. Secretara ridică receptorul și transmise mesajul.

– Puteți intra, domnule Clark.

– Mulțumesc.

Clark închise ușa în urma sa. Desigur, aceasta era masivă și capitonată. Oricum, îi era tot una.

– Ce naiba cauți aici? îl întrebă directorul-adjunct.

– Va trebui să sistați Operațiunea SHOWBOAT, declară Clark, fără a mai pierde vremea cu alte introduceri. Situația a scăpat de sub control. Traficanții îi vînează pe băieții noștri unul cîte unul și...

– Știu. Am aflat azi-noapte. Uite ce e, nici o clipă nu mi-am făcut iluzia că operațiunea se va desfășura fără pierderi de vieți omenești. Una dintre echipe a fost măcelărită aproape în întregime în urmă cu treizeci și șase de ore, dar, așa cum reiese din mesajele interceptate, se pare că pierderile celorlalți sînt mai mari ca ale noastre. Mai mult decît atît, și-au reglat conturile cu alți cîțiva, care...

– Acolo a fost mîna mea, îl întrerupse Clark.

– Ce? sări uluit Ritter.

– Ieri pe vremea asta mă aflam în mașină, împreună cu Larson, și am dat peste trei indivizi din ăștia. Tocmai suiseră cadavrele în remorca unui camion. Nu văd ce rost avea să-i las în viață, încheie Clark pe un ton absolut firesc.

De multă vreme nimeni de la CIA nu mai îndrăznise să vorbească astfel.

– Isuse, John.

Ritter era prea șocat ca să-l mai bruftuluiască pe Clark pentru că își periclitase acoperirea inițiind o operațiune pe cont propriu.

– L-am recunoscut pe unul dintre morți, urmă Clark. Era căpitanul Emilio Rojas, din armata Statelor Unite. Și aflați de la mine că a fost un tip de milioane.

– Îmi pare nespus de rău. Dar nimeni n-a afirmat că nu există riscuri.

– Sînt convins că familia lui – dacă are vreuna – va aprecia această precizare. Operațiunea a eșuat. E timpul să punem capăt pierderilor. Cum facem să-i scoatem pe băieți de-acolo? întrebă Clark.

– Îmi trebuie timp de gîndire. Sînt silit să țin cont de încă cineva. Nu-s chiar așa de sigur că va fi de acord.

– În cazul acesta, i se adresă Clark șefului său, vă sfătuiesc să vă căutați un avocat bun.

– Mă amenințí? întrebă liniștit Ritter.

– Nu, domnule, aș prefera să nu-mi luați vorbele drept amenințare. Pur și simplu vă previn, pe baza experienței mele, că operațiunea trebuie sistată fără întîrziere. Dumneavoastră vă revine sarcina de-a explica necesitatea acestei măsuri celor care

au autorizat misiunea. Dar chiar şi în lipsa acordului lor, v-aş sfătui să încheiaţi oricum operaţiunea.

– Pentru aşa ceva mi-aş putea pierde slujba, îi atrase atenţia directorul-adjunct.

– După ce-am identificat cadavrul căpitanului Rojas, am dat foc camionului, ca să las în urma mea nişte cadavre imposibil de recunoscut. În viaţa mea n-am ars trupul unui prieten. Mi-a fost cumplit de greu s-o fac. Larson nu înţelege nici acum de ce am procedat astfel. E prea tînăr să priceapă asemenea lucruri. Dumneavoastră nu, domnule. I-aţi trimis pe oamenii aceia în misiune şi sînteţi răspunzător de soarta lor. Dacă veniţi şi-mi spuneţi că slujba dumneavoastră e mai importantă decît vieţile lor, atunci să ştiţi de la mine că vă înşelaţi.

Clark nu ridicase tonul, continuînd să vorbească la fel ca orice om raţional care ar fi discutat o chestiune de rutină, însă pentru prima oară după multă vreme Bob Ritter se simţi direct ameninţat.

– Ei bine, încercarea dumitale de diversiune a avut succes. În prezent, patruzeci de inşi din opoziţie fac investigaţii în cu totul altă parte.

– Excelent! Asta va înlesni operaţiunea de retragere din zonă a oamenilor noştri.

– John, nu-mi poţi da ordine.

– Departe de mine gîndul, domnule. Eu doar v-am spus ce ar trebui făcut. M-aţi asigurat că eu răspund de misiune.

– Mă refeream la RECIPROCITY, nu la SHOWBOAT.

– Acum n-avem vreme de semantică, domnule. Dacă nu rechemaţi soldaţii imediat, cei mai mulţi – dacă nu cumva chiar toţi – vor fi ucişi. Îi veţi avea pe conştiinţă. Nu puteţi trimite oameni în misiune lipsindu-i de orice sprijin. Ştiţi asta foarte bine.

– Sigur că ai dreptate, încuviinţă Ritter după o clipă. Numai că nu pot acţiona de capul meu. Trebuie să-l informez pe... ştii doar... Lasă totul în seama mea. Îi vom scoate de acolo cît mai curînd posibil.

– Bun.

Clark se relaxă. Ritter era un om sever – uneori chiar prea sever în relaţiile cu subalternii – însă întotdeauna îşi respecta

cuvîntul dat. În plus, directorul-adjunct era mult prea inteligent ca să ajungă la conflict cu Clark într-o asemenea situaţie. Clark nu se îndoia de asta cîtuşi de puţin. La rîndul său, arătase limpede pe ce poziţie se situa, iar Ritter recepţionase mesajul cum nu se poate mai clar.

– Cum rămîne cu Larson şi curiera lui?

– I-am retras pe amîndoi. Avionul lui e în Panama, iar el se află la o zvîrlitură de băţ de noi, la Marriott. Fiindcă veni vorba, e un flăcău de nădejde, însă în ce priveşte Columbia, s-a zis cu acoperirea lui. Cred că amîndoi ar avea nevoie de cîteva săptămîni de concediu.

– De acord. Dar dumneata?

– Dacă doriţi, mă pot întoarce acolo şi mîine. Poate vreţi să dau o mînă de ajutor la retragerea soldaţilor noştri.

– Nu-i exclus să fi prins un fir către Cortez.

– Zău?

– Iar dumneata eşti cel care l-a fotografiat pentru prima oară.

– Aha! Unde? La vila lui Untiveros? Tipul ăla care ne-a scăpat ca prin urechile acului?

– Întocmai. L-a identificat femeia pe care a sedus-o. Oamenii trimişi pe teren sînt conduşi de el, dintr-o căsuţă de lîngă Anserma.

– Pentru asta va trebui să-l iau cu mine pe Larson.

– Crezi că merită riscul?

– Ca să-l prindem pe Cortez?

Clark căzu pe gînduri cîteva secunde.

– Depinde. În orice caz, merită să aruncăm o privire. Ce ştim despre paza din jurul lui?

– Nimic, recunoscu Ritter. Cunoaştem numai unde se găseşte casa. Am aflat dintr-un mesaj interceptat. Ar fi grozav să punem mîna pe el viu. Ştie o groază de lucruri care ne interesează. Îl aducem aici şi-i punem în seamă o acuzaţie de omucidere. Ceva care să-i aducă pedeapsa cu moartea.

Clark dădu din cap cu un aer gînditor. Un alt clişeu al literaturii de spionaj era imaginea agentului din serviciile secrete gata să înghită capsule cu cianură sau să înfrunte plutonul de execuţie cu inima uşoară. Realitatea demonstra exact contrariul. Oamenii primeau cu îndrăzneală moartea numai atunci cînd nu

exista o alternativă tentantă. Toată şmecheria consta în a le oferi o posibilitate de alegere – iar pentru asta nu era nevoie de geniul unui savant. Dacă-l prindeau pe Cotez, în mod normal l-ar fi adus în faţa tribunalului, condamnîndu-l la moarte – pentru asta trebuind doar să aleagă judecătorul potrivit, iar în problemele de securitate naţională existau o mulţime de derogări – pentru ca apoi să înceapă cu presiunile asupra lui. La un moment dat Cortez avea să clacheze – poate chiar înainte de începerea procesului. La urma urmei, era uns cu toate alifiile şi ştia cum şi cînd să cadă la învoială. Deja îşi vînduse propria ţară. În comparaţie cu asta, trădarea Cartelului nici nu mai conta.

Clark încuviinţă.

– Dă-mi un răgaz de cîteva ore să mă gîndesc.

Ryan coti la stînga, spre nord-vest, ieşind de pe 10th Street şi angajîndu-se pe aleea principală. Peste tot mişuna de paznici în uniformă sau în civil. Unul dintre ei se apropie de maşină. Ţinea în mînă o listă de nume.

– Sînt Jack Ryan. Merg la Dan Murray.

– Legitimaţia dumneavoastră, vă rog.

Jack îi prezentă legitimaţia CIA. Paznicul o recunoscu imediat şi-i făcu semn unui coleg de-al său. Acesta apăsă pe un buton, ridicînd bariera de oţel care avea menirea de-a împiedica eventualele maşini-capcană să pătrundă în incinta FBI-ului. Ryan trecu de barieră, apoi îşi găsi un loc unde să parcheze. Un tînăr agent îl întîmpină în holul de la intrare, înmînîndu-i un permis ce deschidea poarta electronică. Dacă cineva ar inventa virusul potrivit – îşi zise Jack – jumătate din membrii guvernului n-ar mai putea merge la lucru. Şi poate că astfel ţara s-ar afla un timp în siguranţă, pînă cînd s-ar rezolva problema.

Clădirea Hoover fusese construită după un proiect bizar, unde un labirint de coridoare diagonale se intersectau cu altele cotind în unghi drept, astfel că celor străini de partea locului le era mai greu să se descurce decît în incinta Pentagonului. Ryan rătăci cîtăva vreme prin clădire, pînă cînd ajunse în dreptul biroului pe care-l căuta. Aici îl aştepta Dan, care-l conduse în cabinetul său de lucru, Jack închise uşa în urma sa.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Murray.

Ryan își așeză servieta-diplomat pe biroul lui Dan, după care o deschise.

– Am nevoie de un sfat.

– Privitor la ce anume?

– La ceea ce este probabil o operațiune ilegală – de fapt nu una, ci mai multe.

– Cît de ilegală?

– Asasinat, declară Jack, încercînd să nu sune dramatic.

– Te referi la mașinile-capcană din Columbia? întrebă Murray din fotoliul său rotativ.

– Ești perspicace, Dan. Numai că n-au fost mașini-capcană.

Nu?

Dan se lăsă pe spate în fotoliu, rămînînd pe gînduri cîteva secunde. Nu uitase că acțiunile din Columbia constituiau represaliile pentru uciderea lui Emil și a celorlalți.

– Indiferent despre ce-i vorba, știi bine că-n privința asta legea e destul de vagă. Interdicția de-a ucide oameni în cadrul activității serviciilor secrete reprezintă un ordin executiv promulgat de președinte. Dacă președintele scrie în josul ordinului mențiunea „Cu excepția acestui caz", atunci omorul devine legal – mă rog, un fel de-a spune. Legea care reglementează asemenea probleme e de-a dreptul bizară. Aici avem de-a face în primul rînd cu o problemă constituțională, iar Constituția știe foarte bine cînd trebuie să sune frumos și confuz.

– Da, sînt conștient de asta. Dar ceea ce face ca operațiunea să fie ilegală este faptul că mi s-a cerut să prezint Congresului informații false. În cazul în care congresmenii ar fi la curent cu ce se petrece, acțiunea nu s-ar mai numi asasinat, ci o măsură politică guvernamentală, luată în urma unei îndelungi chibzuințe. În realitate – așa cum înțeleg eu legea – nu s-ar putea vorbi de asasinat nici dacă am comite întîi fapta și-abia apoi am anunța Congresul, întrucît am dispune de suficient răgaz spre a organiza o operațiune de acoperire în timpul cît tipii care ne verifică ar lipsi din oraș. Dar dacă mi se cere să comunic Congresului niște date false, atunci înseamnă că am comis o crimă, pentru că n-am respectat legea. Asta-i vestea cea bună, Dan.

– Continuă.

– Vestea proastă e că prea mulţi sînt la curent cu ce se petrece şi că, dacă toată treaba răsuflă, o parte din oamenii trimişi de noi în misiune vor da de bucluc. Deocamdată las la o parte implicaţiile politice, deşi aş vrea să te previn că nu-s puţine. Dar, pur şi simplu nu ştiu ce dracu' aş putea să fac.

Aşa cum îi era obiceiul, Ryan reuşise şi de data asta o analiză foarte corectă a situaţiei. Totuşi, comisese o singură greşeală. Nu ştia care era adevărata veste proastă.

Murray zîmbi, nu pentru că ar fi avut chef de rîs, ci fiindcă prietenul său simţea nevoia unei încurajări.

– Ce te face să crezi că eu ştiu?

Încordarea lui Ryan se mai risipi puţin.

– Păi, m-aş putea duce şi la un duhovnic să-i cer sfatul, numai că n-ar avea acces la informaţiile secrete. În schimb tu ai, iar FBI-ul reprezintă cea mai de nădejde instituţie după biserică, nu-i aşa?

Era o glumă mai veche de-a lor. Amîndoi absolviseră colegiul din Boston.

– De unde e condusă operaţiunea?

– Ia ghici. Nu de la Langley, adică nu chiar. Cartierul general se află pe aceeaşi stradă, la zece blocuri mai încolo.

– Asta înseamnă că nu mă pot adresa nici măcar procurorului general.

– Nu, fiindcă i-ar putea spune şefului.

– Va să zică, intru la apă din pricina birocraţiei, glumi Murray.

– Oare merită o slujbă la guvern atîta bătaie de cap? mormăi cătrănit Jack, simţind cum îi revenea proasta dispoziţie. La dracu', poate reuşim să ne găsim amîndoi alt serviciu. Există cineva în care ai încredere?

– Bill Shaw, răspunse fără ezitare Murray, ridicîndu-se din fotoliul său. Să mergem la el.

Loop era unul dintre acele cuvinte provenite din lumea computerelor şi ajunse la mare vogă în vorbirea curentă. Termenul desemna lucrurile care se petreceau şi persoanele care le determinau – un ciclu de acţiune şi decizie existînd independent de tot ce se afla în jurul său. Orice guvern deţinea o colecţie practic infinită de asemenea cicluri, fiecare cu propriile sale legi,

înțelese numai de cei implicați. În următoarele cîteva ore luase ființă un nou *loop*. Acesta includea anumiți membri ai FBI-ului, nu însă și pe procurorul general al Statelor Unite, care avea autoritate asupra Biroului. De asemenea, făceau parte și agenți ai Serviciului Secret, dar nu și șeful lor, secretarul trezorier. Cercetările de acest fel constau îndeosebi în analize și hîrțogăraie, iar Murray – care primise însărcinarea să coordoneze activitatea – observă că unul dintre „subiecți" plecase de curînd într-o deplasare. Faptul că omul pleca la Baza Aeriană Andrews era de natură să complice și mai mult lucrurile.

Între timp, Ryan se întoarse la birou. Colegii îi remarcară paloarea, dar toată lumea aflase deja că îi fusese rău cu o noapte în urmă. Mîncase ceva care-i căzuse greu. Acum Ryan știa ce avea de făcut: nimic. Ritter era plecat, iar judecătorul încă nu se întorsese. Nu era deloc simplu să stea cu brațele încrucișate. Dar și mai greu era să facă lucruri care în momentul de față nu contau nici cît negru sub unghie. Cu toate acestea, se simțea ceva mai liniștit. De-acum nu mai era doar problema lui. Încă nu-și dădea seama că acesta nu reprezenta un motiv de liniște.

25

Dosarul ODYSSEY

Bineînţeles, Murray trimise îndată un agent cu experienţă la Andrews, acesta sosind la destinaţie numai bine ca să asiste la decolarea micului avion cu reacţie ce-şi luase zborul de pe pista unu-stînga. Folosindu-se de legitimaţie, agentul pătrunse pînă în biroul colonelului aflat la comanda escadrilei militare 89, de la care obţinu planul de zbor al aparatului care tocmai decolase. Îl sună pe Murray de la telefonul din birou, punîndu-l în gardă pe colonel că nu călcase pînă atunci la Andrews şi că pentru prima oară desfăşura o anchetă oficială făcînd parte dintr-o amplă cercetare penală, cunoscută sub denumirea codificată de ODYSSEY.

La un minut după încheierea convorbirii telefonice, Murray şi Shaw se aflau împreună. Shaw descoperise că putea îndeplini îndatoririle de serviciu ale unui director plin. Era convins că nu va fi o slujbă permanentă şi că, odată găsită persoana potrivită, el îşi va relua funcţia de director-adjunct al secţiei Investigaţii. Într-un fel, îi părea rău. De ce n-ar fi fost condus Biroul de un poliţist cu experienţă? Desigur, aici era vorba de politică, nu de treburile poliţiei, iar după treizeci de ani de muncă în poliţie descoperise că politica nu se număra printre pasiunile sale.

– Trebuie să trimitem pe careva acolo, zise Shaw. Dar *cum*, pentru numele lui Dumnezeu?

– De ce nu pe consilierul juridic din Panama? întrebă Murray. Îl cunosc. Se poate conta pe el.

– E plecat să rezolve nişte treburi la Administraţia de Luptă Împotriva Drogurilor. Nu revine la birou decît peste cîteva zile. Pe adjunctul lui nu-i cazul să punem bază. E prea lipsit de experienţă ca să conducă singur operaţiunea.

– Morales e disponibil la Bogota... dar manevra nu va trece neobservată... Iar ne jucăm de-a prinselea, Bill, şi tipul ăla zboară încoace cu avionul la o viteză de cinci sute de mile pe oră... Ce-ai zice de Mark Bright? Poate reuşeşte să şterpelească un avion de la Paza Aeriană.

– Ia legătura cu el.

– Agent special Bright, zise Mark, ducînd receptorul la ureche.

– Mark, aici e Dan Murray. Am o treabă pentru tine. Ia creionul şi notează.

Murray continuă să vorbească. Două minute mai tîrziu, Mark trase o înjurătură „mai cu perdea" şi-şi scoase la iveală agenda telefonică. Mai întîi sună la Baza Aeriană Eglin, apoi la Paza de Coastă şi în sfîrşit acasă. Era mai mult decît convins că nu va ajunge acasă ca să ia cina. Un agent se deplasă ca să-l repeadă cu maşina pînă la sediul Pazei de Coastă, unde deja îl aştepta elicopterul. La un minut după ce Mark sui la bord, aparatul decolă, îndreptîndu-se spre Baza Aeriană Eglin.

Aviaţia dispunea de numai trei avioane F-15 E Strike-Eagle, toate prototipuri pentru versiunea de atac la sol a uriaşului avion de luptă bimotor. Dintre acestea, două se găseau la Eglin pentru teste tehnice, pînă cînd Congresul avea să decidă dacă aparatul urma să fie construit în producţie de serie. Cu excepţia cîtorva avioane de antrenament găzduite în altă parte, acesta era singurul model cu două locuri al avionului de luptă de mare performanţă aflat în dotarea aviaţiei. Cînd Bright coborî din elicopter, maiorul care-l pilota stătea în picioare lîngă aparat. Cîţiva militari îl ajutară pe agentul special să-şi îmbrace costumul de zbor,

fixîndu-i paraşuta şi vesta de salvare. Casca se găsea pe locul ejectabil din spate. În zece minute avionul era gata de decolare.

– Unde mergem?

– Trebuie să ajung în Panama cît mai repede cu putinţă.

– Aha, va să zică vrei să zbor cu cea mai mare viteză? rosti maiorul, izbucnind în rîs. Atunci n-are rost să ne grăbim.

– Cum ai spus?

– Avionul-cisternă a decolat acum trei minute. Îl vom lăsa să atingă altitudinea de nouă mii de metri, după care pornim şi noi. Un alt avion-cisternă va pleca din Panama, ca să ne iasă în cale. Prin urmare, vom avea suficient combustibil ca să aterizăm, domnule. În acest fel, putem zbura cu viteză supersonică în cea mai mare parte a drumului. Şi chiar te grăbeşti?

– Îhî.

Bright se chinui să-şi potrivească pe cap casca de zbor. Nu-i venea prea bine. În carlingă era foarte cald, iar aerul condiţionat încă nu se făcea simţit.

– Ce se întîmplă dacă nu se arată celălalt avion-cisternă?

– Eagle e un aparat foarte bun, îl asigură maiorul. Nu va trebui să înotăm *prea* mult.

În urechile lui Bright răsunară pîrîiturile unui mesaj radio. Maiorul îl recepţionă, iar apoi se adresă pasagerului său:

– Ia-ţi inima în dinţi, domnule. A sosit momentul.

Avionul Eagle porni spre capătul pistei, unde rămase nemişcat o clipă, în timp ce pilotul mări la maximum turaţia motoarelor, care huruiau făcînd să trepideze aparatul. Maiorul eliberă frînele. Zece secunde mai tîrziu, Bright se întreba dacă decolarea prin catapultare de pe un portavion putea fi mai spectaculoasă decît experienţa pe care o trăia. Aparatul F-15 E continuă să urce în unghi de patruzeci de grade, sporind mereu viteza, în timp ce Golful Florida rămînea undeva în urmă. Se alimentară cu combustibil la o sută de mile în largul oceanului – Bright era prea fascinat ca să-i fie frică, deşi aparatul se zgîlţîia considerabil. Odată desprins de cisternă, F-15 E sui la altitudinea de o mie două sute de metri, iar pilotul mări puterea injectoarelor. Partea din spate a carlingii era destinată în primul rînd

lansării de bombe şi proiectile asupra ţintelor, dar dispunea şi de cîteva instrumente. Unul dintre acestea îi indica agentului că tocmai atinseseră viteza de o mie de mile pe oră.

– De ce ne grăbim aşa?

– Trebuie să ajung în Panama înaintea altcuiva.

– Îmi poţi da cîteva detalii? E posibil să-mi fie de folos.

– Unul dintre avioanele cu reacţie... cred că un G-III... a decolat de la Andrews acum optzeci şi cinci de minute.

Pilotul pufni în rîs.

– Asta-i tot? La dracu', pînă aterizează ăla, ai timp să-ţi rezervi şi cameră la hotel. Deja i-am luat-o înainte. Dacă o tot ţinem cu viteza asta, irosim degeaba combustibilul.

– Iroseşte-l.

– N-am nimic împotrivă, domnule. Ori că zbor, ori că stau locului, leafa merge înainte. O.K., reţine că vom ajunge cu o oră şi jumătate înaintea celuilalt. Cum îţi place călătoria?

– Unde-s băuturile?

– Tre' să fie o sticlă chiar lîngă genunchiul dumitale drept. Vin sănătos, de casă, cu buchet plăcut, dar fără pretenţii.

Bright luă sticla şi gustă din simplă curiozitate.

– Sare şi electroliţi, ca să te ţină cu mintea trează, îi explică pilotul cîteva clipe mai tîrziu. Eşti de la FBI, am dreptate?

– Corect.

– Cu ce treburi?

– N-am voie să vorbesc. Ce-i asta? întrebă el, auzind un semnal în căşti.

– Radarul SAM, explică maiorul. Acolo e Cuba. În punctul acela au o instalaţie radar care nu prea simpatizează avioanele americane. N-aş şti să spun de ce. Oricum, sîntem în afara razei lui. Nu te speria. E o chestie de rutină. Ne folosim de aparatele lor ca să ne calibrăm propriile sisteme. Face parte din joc.

Murray şi Shaw citeau materialul pe care li-l lăsase Jack. Problemele imediate erau ca în primul rînd să afle ceea ce se presupunea că se întîmpla, iar apoi să determine dacă acţiunea era legală. În caz contrar, urmau să ia măsurile cuvenite – de îndată

ce-ar fi stabilit în ce constau acestea. Ceea ce adusese Ryan pe biroul lui Murray nu era o simplă cutie a Pandorei, ci una cu şerpi veninoşi.

– Ai idee cum s-ar putea termina toate astea?

Shaw se îndepărtă de birou.

– Ţara nu are nevoie de încă o experienţă de acest gen.

Cel puţin, nu ieşită din mîna mea, completă el în gînd.

– Deja ne-a căzut o belea pe cap, indiferent că avem nevoie de ea sau nu, riposta Murray. Recunosc că o parte din mine înclină să admită ceea ce se întîmplă acolo, dar, din cîte spune Jack, e vorba de cel puţin o încălcare procedurală a legilor de supraveghere a serviciilor de informaţii şi în orice caz de o violare a ordinului executiv.

– Afară de situaţia cînd există un codicil secret de care nu ştim nimic. Ce-ai zice dacă procurorul general ar fi în temă?

– Ce-ai zice dacă ar fi chiar implicat direct? În ziua cînd a fost asasinat Emil, procurorul a zburat la Camp David, împreună cu toţi ceilalţi. Ţii minte?

– Ceea ce-aş vrea eu să ştiu e de ce se duce amicul nostru în Panama?

– Poate că vom afla. Oricum, se duce singur. Fără pază, fără nimic. Nimeni nu suflă un cuvînt. Pe cine-ai putea trimite la Andrews să stoarcă ceva de la ei?

– Pe Pat O'Day, răspunse Murray.

Lucrurile începeau să se clarifice.

– Vreau ca Pat să se ocupe să ia legătura şi cu Serviciul Secret. Au lucrat multă vreme mînă în mînă. Nu acum, ci la momentul oportun. Deocamdată nu sîntem nici pe departe pregătiţi să luăm taurul de coarne.

– Aşa e. Dispunem de optsprezece oameni care lucrează la ODYSSEY. Nu-i suficient.

– Pentru moment nu trebuie să facem vîlvă, Bill. Cred că pasul următor ar fi să găsim pe cineva de la Justiţie care să aibă grijă de fundul nostru. Dar cine?

– Isuse. Nu ştiu nici eu, răspunse exasperat Shaw. E cu totul altceva să desfăşori o anchetă despre care procurorul general are

cunoştinţă, deşi nu este implicat direct. Nu-mi aduc aminte să fi efectuat vreodată investigaţii de care el să nu aibă habar.

– Atunci să nu ne grăbim. În clipa de faţă, esenţialul e să reconstituim planul operaţiunii, urmînd ca acesta să fie punctul nostru de plecare.

Murray gîndise cît se poate de logic. Dar în acelaşi timp făcuse şi o eroare. Ziua cu pricina avea să fie o zi a erorilor.

Aparatul F-15 E ateriză la Howard Field exact la ora stabilită, cu optzeci de minute înaintea sosirii avionului de la Andrews. Bright îi mulţumi pilotului, iar acesta făcu plinul şi decolă imediat spre Eglin, pentru o călătorie mai puţin stresantă. Ofiţerul de informaţii al bazei îl întîmpină pe Bright, însoţit de şeful agenţilor din cadrul biroului consilierului juridic al oraşului Panama – un băiat tînăr şi isteţ, dar prea nou în funcţie pentru un caz atît de delicat. Bright îşi puse repede colegii la curent cu puţinul pe care-l cunoştea, cerîndu-le să păstreze un secret absolut. Pentru început, era suficient. Următoarea escală o făcu la magazia de efecte, unde îşi alese nişte haine de rînd. Ofiţerul de informaţii îi procură o maşină cît se poate de comună, cu număr de înmatriculare local. Lăsară automobilul la intrare, în interiorul bazei urmînd să folosească o limuzină a aviaţiei, de un albastru anonim. În momentul aterizării avionului VC-20 A, Plymouth-ul se afla chiar lîngă pista de zbor. Bright îşi scoase din raniţă aparatul de fotografiat Nikon, la care ataşă un teleobiectiv de o mie de milimetri. Avionul se opri în dreptul unuia dintre hangare, coborîndu-şi scara pliantă. Bright fixă bine aparatul de fotografiat şi se apucă să tragă cadru după cadru de la cîteva sute de metri depărtare, începînd cu clipa cînd unicul pasager al avionului se ivi în capul scărilor şi pînă cînd sui într-o maşină care-l aştepta.

– Isuse, e chiar el, murmură Bright, derulînd filmul şi scoţîndu-l din aparat.

Înmînînd caseta celuilalt agent FBI, încărcă în aparat un al doilea film de treizeci şi şase de cadre.

Automobilul pe care-l urmăreau – copie identică a limuzinei împrumutate de ei din parcul de maşini al aviaţiei – trecu în viteză de postul de control, astfel încît Bright şi confratele său

abia avură timp să sară în cealaltă mașină. Cum colonelul de aviație aflat la volan parcă se ambiționa să participe la raliul NASCAR, Bright îl urmă la o distanță sigură de o sută de metri.

– De ce n-o fi avînd escortă? întrebă el.

– Mi s-a spus că de regulă nu-i interesează, răspunse Bright. Sună cam bizar, nu?

– La dracu'. Sigur că da, cînd te gîndești cine e, ce știe și unde se află în clipa de față.

Intrară în oraș fără a se face remarcați. Limuzina aviației îl lăsă pe Cutter în fața unui hotel luxos de la marginea orașului Panama. Bright sări din mașină, prinzînd tocmai momentul cînd Cutter rezerva o cameră, asemenea unui om obișnuit aflat într-o călătorie de afaceri. Celălalt agent îl urmă în holul hotelului, în timp ce ofițerul de informații rămăsese în mașină.

– Acum ce facem?

– Ai încredere în careva de la poliție? întrebă Bright.

– Nici pomeneală. Cunosc cîțiva polițiști, băieți de treabă, n-am ce zice. Dar dacă-i vorba de încredere... Așa ceva, amice, nu există prin părțile astea.

– Oricum, există și căile bătătorite, remarcă Bright.

– E-n regulă.

Agentul de la consulatul juridic vîrî mîna în buzunar după portofel și se apropie de recepție. Două minute mai tîrziu se întoarse lîngă Bright.

– FBI-ul îmi datorează douăzeci de dolari. Tipul s-a trecut în registru cu numele de Robert Fisher. Are o carte de credit American Express.

Îi întinse lui Mark o foaie de indigo mototolită, unde figura semnătura celui pe care-l urmăreau.

– Sună la FBI și spune-le să intre în acțiune. Noi trebuie să fim cu ochii pe camera de la hotel. Avem nevoie... Dumnezeule mare. De ce forțe dispunem?

– Nu suficiente pentru ceva de calibrul ăsta.

O clipă, chipul lui Bright se contorsionă într-o grimasă. Nu-i era ușor să ia decizia de-a da un anumit telefon. ODYSSEY era un caz cu denumire codificată, iar Murray îi ceruse mai presus de orice să păstreze un secret absolut. Dar... – întotdeauna exista și un „dar“ – pur și simplu nu avea încotro.

Cum el răspundea de întreaga operațiune, se vedea silit să dea telefonul cu pricina. Știa bine că astfel de situații puteau duce la glorie sau la pierzanie. Aerul era îngrozitor de umed și fierbinte, dar acesta nu era singurul motiv pentru care pe Mark îl treceau toate năduşelile.

– O.K. Spune-le că avem nevoie de şase oameni de nădejde, ca să ne ajute la supraveghere.

– Eşti sigur că...

– În clipa de față nu sînt sigur de nimic. Omul pe care-l ținem sub urmărire – dacă-l suspectăm de ceva... Dumnezeule mare, auzi colo, dacă-l suspectăm de ceva...!

Bright tăcu brusc.

– N-ar mai fi mare lucru de adăugat, aşa-i?

– Aşa e.

– Eu o să mă învîrt pe aici. Spune-i colonelului să organizeze acțiunea.

Curînd se dovedi că nu ar fi avut de ce să se grăbească. După trei ore subiectul – căci asta era de-acum, în opinia lui Bright – coborî în hol, arătînd odihnit în costumul său tropical. Afară îl aşteptau patru maşini, însă Cutter ştia doar de micul Mercedes alb în care amiralul sui, pornind către nordul oraşului. Celelalte trei îl urmară, păstrînd exact atîta distanță cît să nu-l scape din ochi.

Începea să se întunece. Bright nu trăsese decît trei cadre din cel de-al doilea film. Îl scoase din aparat, înlocuindu-l cu o peliculă alb-negru pentru viteză mare. Făcu vreo cîteva fotografii ale maşinii, cît să se asigure că prindea clar numărul de înmatriculare. La volan nu se mai afla ofițerul de informații, ci un sergent de la cercetări penale, care cunoştea zona şi era emoționat la culme că lucra la un caz ultrasecret, în colaborare cu FBI-ul. Sergentul identifică imediat reşedința în incinta căreia pătrunse Mercedesul. Bright ar fi trebuit să-şi dea seama dinainte.

Sergentul ştia un dîmb, la nici o mie de metri mai încolo, de unde se deschidea o perspectivă largă asupra casei, însă ar fi durat prea mult ca să se ajungă acolo şi nici nu puteau lăsa maşina în şosea. Bright şi agentul local FBI coborîră şi-şi găsiră o ascunzătoare – umedă şi urît mirositoare – unde se postară,

începînd să aştepte. Sergentul le lăsă un radioemiţător prin care să-l cheme la nevoie, iar apoi le ură baftă.

Desigur, proprietarul casei era plecat cu treburi de interes naţional, însă avusese amabilitatea de-a le pune locuinţa sa la dispoziţie, împreună cu servitorii – puţini la număr, dar discreţi – care le aduseră oaspeţilor aperitive uşoare şi băuturi, după care se retraseră, lăsînd magnetofoanele deschise (amîndoi vizitatorii erau ferm convinşi de asta) ca să înregistreze conversaţia. La urma urmei, ce mai conta?

La dracu', păi cum să nu conteze? Şi unul şi celălalt înţelegeau perfect că urma o discuţie foarte delicată. Spre surprinderea interlocutorului, Cortez fu cel care-i propuse cît se poate de politicos să stea de vorbă afară, fără a ţine seama de vreme. Amîndoi îşi scoaseră sacourile, ieşind pe terasă şi de acolo în grădină. Singurul avantaj era impresionanta colecţie de aparate albăstrui, care atrăgeau şi electrocutau miile de insecte. Bîzîitul lor ar fi zădărnicit orice tentativă de înregistrare a conversaţiei. Dar cine s-ar fi aşteptat ca cei doi să renunţe la aerul condiţionat din interiorul locuinţei?

– Vă mulţumesc că aţi răspuns la mesajul meu, vorbi Cortez pe un ton deferent.

Nu era momentul de politeţuri sau ameninţări. Sosise vremea să treacă la afaceri, iar el trebuia să se arate umil în faţa acestui om. Faptul nu-l deranja deloc. Era o atitudine necesară atunci cînd trata cu persoane avînd funcţii înalte şi spera să se obişnuiască s-o adopte. Indivizii ca acela cu care avea de-a face trebuiau abordaţi cu respect. În acest fel, cedau mai uşor.

– Despre ce anume doriţi să discutăm? întrebă amiralul Cutter.

– Despre operaţiunile întreprinse de dumneavoastră împotriva Cartelului, bineînţeles.

Cortez îşi invită oaspetele să ia loc într-un fotoliu de trestie. Dispăru cîteva clipe, înapoindu-se cu o tavă pe care se aflau pahare şi sticle cu băutură. În noaptea aceea amîndoi preferară apa minerală Perrier. Nici unul dintre ei nu se atinse de alcool. Pentru Felix, acesta era primul semn de bun augur.

– La ce operaţiuni vă referiţi?

– Trebuie să vă spun că n-am avut nici un amestec în asasinarea domnului Jacobs. Numai un dement ar fi putut pune la cale așa ceva.

– Şi de ce v-aş crede?

– În momentul acela mă aflam în America. N-ați fost informat?

Cortez începu să-i explice cîteva detalii.

– O sursă de informații ca doamna Wolfe, încheie el, valorează infinit mai mult decît o răzbunare pătimașă și prostească. E cea mai mare tîmpenie să provoci atît de fățiș o națiune așa de puternică. Reacția dumneavoastră a fost cît se poate de îndreptățită. De altfel, operațiunile pe care le desfășurați sînt de-a dreptul impresionante. Eu, unul, n-am avut nici cea mai vagă bănuială asupra misiunilor de supraveghere a pistelor noastre de zbor decît după încheierea acestora. Pe urmă, modul în care ați simulat explozia unui automobil-capcană a fost o adevărată operă de artă – dacă pot să mă exprim astfel. Îmi puteți destăinui obiectivul strategic al operațiunii dumneavoastră?

– Domnule colonel, doar nu vă așteptați la una ca asta?

– Domnule amiral, stă în puterea mea să dezvălui presei în totalitate acțiunile dumneavoastră, reluă Felix, aproape cu tristețe. Ori îmi spuneți mie, ori propriului dumneavoastră Congres. Veți vedea că eu sînt cu mult mai îngăduitor. În definitiv, amîndoi avem aceeași meserie.

Cutter chibzui o clipă, apoi îi dezvălui totul. Spre marea sa iritare, interlocutorul începu să rîdă.

– Strălucit, declară Cortez, după ce se mai potoli din rîs. Într-o zi mi-ar plăcea să-l cunosc pe tipul care a avut ideea asta. Un adevărat profesionist.

Cutter încuviință din cap, de parcă ar fi acceptat complimentul. O clipă Felix se întrebă dacă așa se petrecuseră lucrurile în realitate... Nu i-ar fi fost prea greu să afle.

– Trebuie să-mi cer scuze, domnule amiral Cutter. V-ați închipuit probabil că am luat în derîdere operațiunea dumneavoastră. Vă spun cu mîna pe inimă că nu-i deloc așa. De fapt, chiar v-ați atins scopul.

– Ştim. Ştim și că cineva a încercat să vă ucidă pe dumneavoastră și pe Escobedo.

– Întocmai, întări Felix. Desigur, aş fi încîntat să aflu şi cum de reuşiţi să obţineţi atîtea informaţii privitoare la noi, însă sînt convins că nu-mi veţi spune.

Cutter decise să-şi joace cartea după cît socotea el că valora.

– Dispunem aici de mai mulţi agenţi decît vă imaginaţi, domnule colonel.

Presupusul atu nu valora cine ştie ce.

– Nu mă îndoiesc, îi cîntă în strună Cortez. Cred totuşi că avem un interes comun.

– Şi care-ar fi acesta?

– Dumneavoastră urmăriţi să declanşaţi o luptă în interiorul Cartelului. Este şi scopul meu.

Cutter se trădă prin felul în care îşi ţinuse respiraţia.

– Zău? Cum aşa?

Cortez ştia deja că bătălia fusese cîştigată. Şi cînd te gîndeai că un asemenea idiot îi dădea sfaturi preşedintelui Americii.

– De fapt, doresc să particip activ la operaţiunea dumneavoastră şi să restructurez Cartelul – ceea ce, bineînţeles, implică eliminarea cîtorva membri mai periculoşi.

Cutter nu era chiar sărac cu duhul, însă comise o altă eroare, punînd sub semnul întrebării un fapt limpede ca lumina zilei.

– Dumneavoastră urmînd a fi noul şef?

– Ştiţi ce fel de oameni sînt baronii drogurilor? Nişte ţărănoi lipsiţi de inimă. Necioplţi, fără un dram de educaţie, însetaţi de putere; şi mai au tupeul să se plîngă ca nişte plozi răsfăţaţi că nimeni nu-i *respectă*.

Cortez zîmbi, ridicîndu-şi privirea către stele.

– Nu-s genul de persoane care să merite atenţia unuia ca dumneavoastră sau ca mine. Desigur, sînteţi de acord că lumea va fi mai liniştită fără ei.

– Şi mie mi-a dat prin minte acelaşi lucru, cum aţi precizat de altfel mai devreme.

– Atunci ne-am înţeles.

– Cu privire la ce?

– Maşinile-capcană puse de americani au lichidat deja cinci şefi ai Cartelului. Mă oblig să continuu eu însumi treaba asta. Lista neagră îi va include pe toţi cei ce-au fost de acord cu asasinarea ambasadorului şi a celorlaţi din suită. Astfel de acţiuni

nu pot fi lăsate nepedepsite, altfel lumea se va cufunda în haos. În plus, ca să vă demonstrez buna mea credință, voi reduce din proprie inițiativă cu cincizeci la sută transporturile de cocaină înspre țara dumneavoastră. Comerțul cu droguri este o îndeletnicire fără legi și adeseori violentă, declară judicios fostul colonel de informații. E necesar să fie reorganizat.

– Dar noi vrem să-l sistăm cu totul! exclamă Cutter.

Nici nu-și sfîrși bine fraza, că înțelese absurditatea unei asemenea afirmații.

Cortez sorbi din paharul cu Perrier, continuînd să vorbească pe un ton cumpătat.

– Asta nu se va întîmpla niciodată. Cîtă vreme cetățenii dumneavoastră vor dori să-și distrugă creierele, se vor găsi destui gata să-i „ajute". Așadar, întrebarea e cum să procedăm ca acest comerț să se desfășoare după anumite legi. Eforturile noastre educaționale vor restrînge într-un tîrziu cererea de droguri pînă la un nivel rezonabil. Însă pînă atunci pot organiza acest proces astfel încît daunele aduse societății americane să fie minime. Voi reduce exportul. Ba chiar pot să vă dezvălui cîteva nume importante, astfel încît scăderea exporturilor să nu trezească bănuielile poliției. Dacă nu mă înșel, în Statele Unite e un an electoral, nu?

Cutter simți din nou că i se tăia răsuflarea. Discuția semăna cu un joc de pocher pe mize uriașe, iar Cortez tocmai îi dăduse de știre că avea cărți măsluite.

– Continuați, abia izbuti el să articuleze.

– Nu acesta a fost obiectivul operațiunilor dumneavoastră în Columbia? Să loviți Cartelul și să reduceți traficul cu droguri? Eu vă ofer reușita, acel gen de reușită pe care și-l dorește președintele SUA. Restrîngerea exporturilor, cîteva confiscări de marfă și arestări spectaculoase, o luptă în sînul Cartelului pentru care nimeni nu vă va putea acuza, dar de care veți beneficia și dumneavoastră. Vă ofer victoria, încheie Cortez.

– În schimbul... ?

– Desigur, și eu trebuie să obțin mica mea izbîndă, consolidîndu-mi poziția printre capii organizației, așa-i? Veți retrage trupele trimise în sprijinul Beretelor Verzi pe care le-ați pus să cutreiere munții ăștia îngrozitori. Mă refer la soldații pe care-i

aprovizionați cu elicopterul acela mare și negru aflat în hangarul 3 al Bazei Aeriene Howard. Vedeți dumneavoastră, șefii pe care vreau eu să-i detronez sînt înconjurați de o pază numeroasă, așa că pentru mine cea mai simplă cale de a-i elimina e ca oamenii dumneavoastră s-o facă în locul meu. Din păcate însă, pentru a cîștiga bunăvoința *superiorilor* mei – cuvîntul fusese rostit cu o ironie mușcătoare – este absolut obligatoriu ca sîngeroasa și costisitoarea acțiune inițiată de mine să se încheie cu succes. O necesitate regretabilă, dar care, din punctul dumneavoastră de vedere, rezolvă o importantă problemă de securitate. Adevărat?

Dumnezeule! Cutter evită să se uite la Cortez, privind dincolo de becurile albăstrui, înspre întunericul junglei.

– Despre ce crezi că discută?

– Să mă ia dracu' dacă știu, răspunse Bright.

Ajunsese la ultimul film. Chiar și la repeziciunea cu care se derulau cadrele, pentru a obține o imagine clară era nevoie să mărească timpul de deschidere a diafragmei, ceea ce însemna să mențină aparatul absolut nemișcat, ca pe o pușcă de vînătoare ațintită de la distanță asupra unei antilope.

Cum se exprimase președintele? Sistează operațiunea, puțin îmi pasă pe ce cale...

Dar nu pot să fac una ca asta.

– Regret, zise Cutter. E imposibil.

Cortez își desfăcu brațele în lături, ridicînd din umeri în semn de neputință.

– Atunci voi informa întreaga lume că guvernul dumneavoastră a invadat Columbia, comițînd un asasinat în masă. Vă dați desigur seama ce se va întîmpla cu dumneavoastră, cu președintele și cu multe alte înalte oficialități din guvern. Abia ați reușit să vă reabilitați după alte scandaluri. Trebuie să fie tare neplăcut să te afli în slujba unui guvern care nu-și respectă propriile legi, slujindu-se de ele împotriva poporului.

– Nu puteți șantaja guvernul Statelor Unite.

– De ce nu, domnule amiral? Meseria noastră comportă riscuri, nu-i așa? Pe mine era cît pe ce să mă ucideți cînd cu primul „automobil-capcană“ și totuși nu v-am păstrat ranchiună.

Riscul asumat de dumneavoastră este ca totul să fie dat la iveală. Știți bine că în casă se găsea familia lui Untiveros – soția și cei doi copii – precum și unsprezece servitori, dacă nu mă înșel. Toți au murit în urma exploziei. Fără să-i mai pun la socoteală pe paznicii înarmați. Ca soldați, știau că în orice clipă îi pîndea moartea. La fel cum am știut și eu. La fel cum trebuie să știți și dumneavoastră, cu excepția faptului că nu vă asumați aceleași riscuri ca un militar. Problema dumneavoastră va fi să înfruntați tribunalele și presa americană, precum și comisiile Congresului.

Care era crezul soldatului de altădată? se întrebă Cortez. *Mai bine moartea decît dezonoarea.* Era convins că oaspetele său nu avea tăria să se confrunte nici cu una, nici cu alta.

– Îmi trebuie un răgaz de...

– De gîndire? Regret, domnule amiral, însă peste patru ore trebuie să fiu înapoi, ceea ce înseamnă că voi pleca de aici peste exact cincisprezece minute. Șefii mei nu știu că lipsesc din țară, așa că nu am timp. Și nici dumneavoastră. Vă ofer victoria la care visați atît dumneavoastră, cît și președintele. Dar pretind și eu ceva în schimb. Dacă nu ajungem la o înțelegere, atunci urmările vor fi neplăcute pentru amîndoi. E cît se poate de simplu. Prin urmare, da sau nu, domnule amiral?

– De ce crezi că bat palma?

– Cutter nu pare prea încîntat. Cheamă mașina. Se pare c-o s-o șteargă de aici.

– Cu cine s-o fi întîlnit? Nu-mi dau seama cine e. Dacă-i vreun jucător, atunci nu-i unul de prin partea locului.

– Habar n-am.

Mașina întîrzie, dar celelalte două escorte îl urmară pe Cutter pînă la hotel. Ajungînd la aeroport, Bright află că „subiectul" său își propusese o noapte de odihnă. Avionul VC-20 A avea să decoleze abia a doua zi la prînz, în direcția Andrews. Bright plănuia să i-o ia înainte, prinzînd o cursă de Miami și de acolo o alta, cu destinația Washington. Va sosi în capitală rupt de oboseală, dar primul.

Ryan primi mesajul la telefonul din biroul directorului. Judecătorul Moore se întorsese în sfîrșit, însă avea să ajungă la

Dallas de-abia peste trei ore. În clipa cînd directorul-adjunct pătrunse în garaj, şoferul său îl aştepta deja, gata de plecare. Demarară fără întîrziere, pornind spre Spitalul Bethesda. Cu toate acestea, sosiră prea tîrziu. Cînd Jack deschise uşa salonului, patul fusese acoperit cu un cearşaf. Doctorii deja plecaseră.

– Am fost aici chiar înainte de a-şi da ultima suflare. A murit uşor, îi spuse unul dintre agenţii CIA.

Jack nu-l recunoscu, deşi omul părea să-l fi aşteptat tocmai pe el.

– Dacă nu mă înşel, sînteţi domnul Ryan.

– Întocmai, răspunse încet Jack.

– Cam cu o oră înainte de a-şi pierde cunoştinţa, a zis ceva de genul să vă amintiţi de cele discutate împreună între patru ochi. Nu ştiu la ce s-a referit, domnule.

– Iar eu nu ştiu cine sînteţi dumneavoastră.

– John Clark.

Bărbatul se apropie de Jack ca să-i strîngă mîna.

– Lucrez la Operaţiuni, dar amiralul Greer m-a racolat şi pe mine, cu multă vreme în urmă.

Clark oftă adînc.

– Mă simt ca şi cum aş fi pierdut un tată. E a doua oară în viaţă cînd trăiesc senzaţia asta.

– Da... încuviinţă cu un glas răguşit Ryan.

Era prea obosit şi prea tracasat ca să-şi mai ascundă sentimentele.

– Veniţi, fac cinste cu o cafea. Am să vă povestesc şi cîteva istorioare cu bătrînul.

Clark era trist, dar în acelaşi timp obişnuit cu moartea. Era limpede că, în ce-l privea pe Ryan, lucrurile stăteau cu totul altfel – din fericire pentru el.

Cafeneaua era închisă, aşa că se serviră de la automatul din sala de aşteptare. Cafeaua era reîncălzită şi plină de acid, însă Ryan nu se grăbea să plece acasă.

Într-un tîrziu îşi aminti că venise la spital cu maşina personală. În seara aceea era nevoit să conducă singur pînă acasă. Se simţea prea istovit ca să se aşeze la volan. Hotărî să sune acasă şi să o anunţe pe Cathy că va rămîne peste noapte în oraş.

CIA încheiase un contract în acest sens cu unul din hotelurile concernului Marriott.

Clark se oferi să-l ducă pînă acolo cu maşina lui, aşa că Jack îi dădu liber şoferului. Între timp, amîndoi ajunseseră la concluzia că n-ar fi fost rău să bea ceva.

Larson lipsea din oraş. Lăsase un bilet prin care-l vestea pe Clark că Maria sosea tîrziu în noaptea aceea, iar el plecase s-o aştepte. Clark avea o sticlă mică de whisky, iar la hotel se găseau pahare potrivite. Pregăti băuturile pentru amîndoi şi-i întinse un pahar lui Jack Ryan.

– Pentru James Greer, ultimul om cumsecade, zise Clark, ridicînd paharul.

Jack sorbi o înghiţitură. Clark făcuse băutura ceva cam tare şi Ryan aproape că se înecă.

– Dacă v-a racolat, cum se întîmplă că...

– Vă referiţi la Operaţiuni? zîmbi Clark. Domnule, n-am urmat niciodată colegiul, dar Greer m-a ţinut sub ochi prin cîţiva prieteni de-ai lui din Marină. E o poveste lungă, din care unele părţi ar trebui trecute sub tăcere, însă drumurile noastre s-au întîlnit deja de trei ori.

– Zău?

– Atunci cînd au venit francezii ca să-i salte pe tipii de la *Action Direct*, identificaţi de dumneavoastră în fotografiile luate din satelit, eu eram ofiţer de legătură în Ciad. A doua oară cînd au intervenit francezii, după ce-aţi căzut în dizgraţia celor de la ULA, mă găseam în elicopter. Şi tot eu sînt ţicnitul care s-a dus pe plajă ca să le aducă pe doamna Gherasimov şi pe fiica ei. Şi totul numai din vina dumneavoastră. Eu mă ocup de treburile ieşite din comun, explică Clark, adică de toate acţiunile în care băieţii de la spionaj se scapă-n pantaloni. Bineînţeles, se prea poate ca ei să fie mai şmecheri decît mine.

– N-am ştiut.

– Nici nu era cazul. Regret că n-am reuşit să punem mîna pe netrebnicii de la ULA. De mult voiam să vă cer scuze pentru asta. Francezii s-au descurcat foarte bine. Erau atît de încîntaţi că ne-am asumat răspunderea misiunii *Action Direct*, încît ne-ar fi oferit pe tavă capetele ălora de la ULA. Din păcate, blestemata aia de unitate libiană tocmai ieşise la manevre şi elicopterul a dat

nas în nas cu noi – ăsta-i riscul atunci cînd zbori prea jos. Pînă la urmă a reieşit că tabăra era oricum pustie. Tuturor le-a părut rău că acţiunea nu s-a desfăşurat aşa cum fusese plănuită. V-ar fi scutit în parte de necazuri. Ne-am dat silinţa, domnule Ryan. Zău că ne-am dat silinţa.

– Spune-mi Jack, spuse Ryan, întinzîndu-i paharul pentru a fi umplut din nou.

– E-n regulă. Te rog să-mi spui John.

Clark turnă iarăşi în pahare.

– Amiralul zicea că-ţi pot relata toate acestea. Tot el mi-a destăinuit c-ai descoperit ce se petrecea acolo, în sud. Şi eu am fost în Columbia, adăugă Clark. Ce vrei să ştii?

– Eşti sigur că-mi poţi povesti?

– Aşa m-a asigurat amiralul. Este... iartă-mă, *a fost* director-adjunct şi-mi închipui că am voie să fac aşa cum m-a îndemnat. Atîta birocraţie derutează un biet om de teren ca mine, dar bănuiesc că nu greşeşti prea mult atunci cînd spui adevărul. În plus, Ritter mi-a declarat că tot ce-am întreprins acolo era perfect legal şi că deţinea aprobarea necesară pentru o asemenea expediţie de vînătoare. Acordul cu pricina nu putea veni decît dintr-un singur loc. Cineva a decis că traficul de droguri era un „pericol iminent“ – am încheiat citatul – pentru securitatea Statelor Unite. Doar un singur om are puterea să afirme categoric aşa ceva, iar dacă susţine un asemenea lucru, atunci are şi autoritatea de-a lua măsurile cuvenite. N-oi fi mers eu la colegiu, dar de citit, citesc pe rupte. Cu ce vrei să încep?

– Cu începutul, răspunse Jack.

Relatarea lui Clark durà mai mult de-o oră.

– Te întorci acolo? întrebă Ryan cînd Clark sfîrşi ce-avusese de spus.

– Cred că şansa de a-l prinde pe Cortez merită riscul. În plus, aş putea ajuta la recuperarea băieţilor noştri ascunşi în munţi. Nu mă încîntă ideea, dar aşa-mi cîştig pîinea. Îmi imaginez că nici soţiei tale nu-i place tot ce are de făcut ca medic.

– Trebuie să te întreb ceva. Ce-ai simţit cînd ai lansat bombele?

– Dar tu ce-ai simţit cînd ai împuşcat oameni?

Jack dădu din cap.

– Iartă-mă. Cunosc sentimentul.

– Am făcut armata în Marină, la SEAL. Am stat multă vreme în Asia de Sud-Est. Primeam ordin să mă duc şi să ucid oameni, ca atare, mă duceam şi-i ucideam. Nici acolo nu era un război declarat, am dreptate? Nu te prea poţi fuduli cu ce faci, dar aşa-i meseria. De cînd am intrat în CIA, am mai rărit-o cu treburile astea. Adeseori regret că n-am continuat în acelaşi fel, poate că aş fi reuşit să mai cruţ cîteva vieţi omeneşti. Am avut capul lui Abu Nidal în cătarea puştii, dar n-am primit îngăduinţa să-l lichidez pe ticălos. Tot aşa s-a întîmplat cu alţi doi indivizi la fel de periculoşi. Ar fi fost o treabă curată, uşor de dezminţit – avantajul era de partea noastră – dar „demoazelele" de la Langley nu s-au dovedit capabile să ia o decizie. Mi-au cerut să văd dacă operaţiunea era posibilă – deşi să constaţi e la fel de periculos ca şi să apeşi pe trăgaci – însă niciodată n-am primit mînă liberă să duc misiunea la bun sfîrşit. Din punctul meu de vedere, este o acţiune binevenită. Nemernicii ăia sînt duşmanii ţării noastre. Omoară cetăţeni americani – ba chiar lichidează oameni ai Agenţiei, şi încă fără menajamente – iar noi stăm cu braţele încrucişate. Spune şi dumneata, cum vine asta? Totuşi, mă supun ordinelor, aşa cum e de datoria mea să fac. De cînd sînt în activitate, o dată nu mi s-a întîmplat să nesocotesc un ordin.

– Ce-ai zice să povesteşti totul la FBI?

– Glumeşti? Chiar dacă-aş vrea – dar nu vreau – principala mea grijă sînt copilandrii ăia din munţi. Dacă m-ai reţine aici, Jack, o parte din ei ar putea să moară. Pe seară m-a sunat Ritter ca să mă întrebe dacă doresc să mă întorc. Mîine dimineaţă la opt şi patruzeci pornesc spre Panama, iar de-acolo înapoi în Columbia.

– Ştii cum să iei legătura cu mine?

– Nu-i rea ideea, încuviinţă Clark.

Odihna le prinsese bine tuturor. Durerile se mai atenuaseră şi toţi sperau că înţepeneala din încheieturi va dispărea după primele ore de mişcare. Capitanul Ramirez îşi adună oamenii, explicîndu-le noua situaţie în care se aflau. Stabilise legătura prin satelit şi ceruse ca trupele să fie retrase din Columbia. Vestea se

bucură de aprobarea unanimă. Din păcate, urmă căpitanul, cererea sa trebuia prezentată la nivel mai înalt şi bineînţeles susţinută cu căldură, aşa-i spusese VARIABLE. În orice caz, elicopterul se găsea la sol, urmînd să-i fie schimbat un motor. Vor mai rămîne în zonă o noapte, poate chiar două. Între timp, misiunea lor era să evite o ciocnire directă şi să caute un loc prielnic de unde să fie evacuaţi. Identificaseră deja cîteva, iar Ramirez îl indicase pe cel spre care se îndreptau. Acesta se afla la cincisprezece kilometri sud. Aşadar, în noaptea aceea sarcina lor consta în a ocoli grupul care-i hăituise. Nu era uşor, dar, odată scăpaţi de ei, puteau înainta fără teamă pe un teren deja cercetat. În cursul nopţii vor încerca să parcurgă opt-nouă kilometri, iar restul în noapte aurmătoare. În orice caz, misiunea se încheiase, aşa că se pregăteau să se înapoieze acasă. Nou-veniţii din grupul BANNER aveau să formeze o a doua echipă de trăgători, sporind capacitatea de tir oricum considerabilă a lui KNIFE. Fiecare mai avea cel puţin două treimi din muniţiile cu care fusese dotat iniţial. Hrana era pe sfîrşite, dar proviziile ajungeau pentru încă două zile, cu condiţia ca nimeni să nu se plîngă dacă-i mai ghiorăia stomacul cînd şi cînd. Ramirez îşi încheie micul discurs pe o notă optimistă. Nu scăpaseră prea ieftin şi nici nu le fusese uşor, însă îşi îndepliniseră misiunea, dînd lovituri usturătoare traficanţilor. Acum trebuiau să rămînă în viaţă, ca să se întoarcă în ţară împreună. Soldaţii încuviinţară din cap, pregătindu-se de plecare.

Douăzeci de minute mai tîrziu, Chavez porni în fruntea lor. Ideea era să se deplaseze la o altitudine cît mai mare. Inamicul manifesta tendinţa de a-şi face tabără mai la vale, ceea ce le oferea americanilor mari şanse de a nu fi remarcaţi. Ca şi pînă atunci, Chavez trebuia să ocolească tot ce aducea a aşezare omenească. Cu alte cuvinte, să evite plantaţiile de cafea şi satele din preajma acestora – exact cum procedaseră şi pînă în acel moment. De asemenea, era necesar să înainteze cît mai rapid cu putinţă, adică la limita prudenţei – ceea ce însemna reducerea măsurilor de prevedere. La instrucţie aşa se proceda adeseori, întotdeauna cu încredere. Încrederea lui Ding în astfel de manevre se diminuase pe măsură ce căpătase experienţă în teren. Din punctul lui de vedere, vestea cea bună era că Ramirez reîn-

cepuse să se comporte ca un ofiţer. Probabil că şi pe el îl ajunsese oboseala.

Vecinătatea plantaţiilor de cafea avea avantajul că vegetaţia nu mai era atît de deasă. Oamenii mergeau în pădure să-şi ia lemne de foc, astfel încît copacii se mai răriseră. Faptul că acest obicei atrăgea după sine erodarea solului nu se număra printre preocupările lui Chavez. Ceea ce-l interesa pe el era că puteau înainta mai repede, parcurgînd aproape doi kilometri pe oră – adică mult mai rapid decît se aşteptase. Pe la miezul nopţii durerea din picioare începu să-şi spună cuvîntul. Din nou afla pe pielea lui că oboseala era o stare cumulativă. Ca să-i alunge în totalitate efectele, era necesară mai mult de o zi de odihnă – indiferent de condiţia fizică a fiecăruia. Se întrebă dacă nu cumva era de vină şi altitudinea. În orice caz, încă se străduia să ţină pasul, să se menţină în formă şi să nu piardă poteca pe care trebuia s-o urmeze. Operaţiunile de infanterie erau mult mai istovitoare decît îşi închipuia lumea, iar prima victimă a epuizării era intelectul.

Îşi aminti de un sătuc marcat pe hartă undeva în vale, la vreo jumătate de kilometru de locul unde se afla acum. În urmă cu un kilometru, în dreptul indicatorului, cotise la dreapta. Verificase traseul la punctul de popas, unde se opriseră să-şi tragă sufletul cu patruzeci de minute în urmă. Din direcţia satului răsunau diverse zgomote. I se păru bizar. I se spusese că localnicii munceau din greu pe plantaţiile de cafea. La ora asta ar fi trebuit să doarmă. Ding nu remarcă semnalul, altminteri vizibil. Nu auzi nici ţipătul – sau mai curînd un icnet – genul de sunet scos atunci cînd...

Îşi puse ochelarii pentru vederea pe timp de noapte şi zări o siluetă alergînd spre el. Nu o distingea... apoi o desluşi limpede. Era o fată care se mişca prin desiş cu mare dibăcie. În spatele ei se auzeau paşii unui urmăritor mai puţin familiarizat cu jungla. Chavez transmise prin radio semnalul de primejdie. Toţi cei din urma lui se opriră, aşteptîndu-i ordinul pentru a porni din nou.

Numai că nu veni nici un ordin. Fata se poticni, schimbîndu-şi direcţia. Cîteva secunde mai tîrziu se împiedică din nou, prăvălindu-se chiar la picioarele lui Chavez.

Sergentul îi astupă gura cu palma stîngă, ducînd arătătorul celeilalte mîini la buze – semnalul universal de impunere a tăcerii. Ea făcu ochii mari văzîndu-l – sau mai curînd, zărind amestecul de culori de camuflaj parcă desprins dintr-un film de groază.

– Domnișoară, nu trebuie să te temi de mine. Sînt soldat. Nu fac rău unei femei. Cine te urmărește?

Îi luă mîna de la gură, în speranța că fata nu va țipa.

Dar și să fi vrut, ea tot nu era în stare decît să articuleze un răspuns gîfîit. Alergase prea repede.

– Un „soldat" de-ai lor... Cei cu puști... Eu...

Chavez îi puse din nou mîna la gură, pe măsură ce zgomotul de pași răsuna tot mai aproape.

– Unde ești? întrebă un glas de bărbat.

Porcăria dracului!

– Ia-o pe acolo, o îndemnă Chavez, indicîndu-i o anumită direcție. Nu te opri și nu privi în urma ta. Fugi.

Fata o luă la picior, iar urmăritorul porni după ea, călăuzindu-se după zgomotul de pași și trecînd la numai o jumătate de metru de Chavez. Sergentul îl prinse cu palma peste obraz, trîntindu-l la pămînt și dîndu-i capul pe spate. În clipa cînd amîndoi atinseră solul, pumnalul de luptă a lui Ding făcu o singură tăietură laterală. Sunetul îl surprinse. Aerul din trahee, combinat cu sîngele țîșnit din rană, produse un gîlgîit care-l înfioră pînă în măduva oaselor. Omul se zvîrcoli inutil timp de cîteva secunde, apoi rămase nemișcat. Și victima avea asupra sa un pumnal. Chavez îl înfipse în rană. Spera că bănuiala nu va cădea asupra fetei, însă făcuse tot ce-i stătuse în putință s-o ajute. După un minut apăru și căpitanul Ramirez, cîtuși de puțin încîntat de cele întîmplate.

– N-am avut încotro, domnule, îi explică Chavez.

În realitate, se simțea chiar mîndru de fapta sa. La urma urmei, misiunea unui soldat era să-i apere pe cei slabi.

– Cară-te dracului de-aici!

Grupul se deplasa acum mai repede, ca să se îndepărteze de locul cu pricina. Chiar dacă într-un tîrziu cineva veni să-l caute pe amorezul nocturn, nimeni nu sesiză vreun zgomot. Fusese ultimul incident al nopții. Ajunseră la următorul loc de popas

chiar înaintea de ivirea zorilor. Ramirez își puse în funcțiune radioul, încercînd să prindă legătura.

– Am înțeles, KNIFE. Am notat poziția și obiectivul nostru. Deocamdată n-am primit confirmarea pentru operațiunea de evacuare. Chemați-ne din nou în jur de optsprezece, ora Limei. Pînă atunci lucrurile trebuie să se clarifice. Terminat.

– Am înțeles. Revenim la ora optsprezece. Am încheiat transmisia.

– Păcat de BANNER, se adresă unul dintre radiotelegrafiști colegului său.

– Ce vrei? Se întîmplă.

– Vă numiți Johns?

– Exact, răspunse colonelul fără să-și întoarcă fața.

Tocmai se înapoiase dintr-un zbor de încercare. Noul motor – de fapt, vechi de cinci ani, dar refăcut – funcționa perfect. Pave Low III se dusese la treburile lui. Colonelul Johns se răsuci să vadă cu cine stătea de vorbă.

– Mă recunoști? îl întrebă scurt amiralul Cutter.

Era îmbrăcat în uniformă completă. N-o purtase de luni întregi, iar acum cele trei stele de pe fiecare epolet străluceau în lumina soarelui de dimineață, la fel ca panglicile și insigna de ofițer de luptă la suprafață. De fapt, efectul general al uniformei de un alb sclipitor era copleșitor, fără a mai pune la socoteală pantofii albi din piele de căprioară. Exact cum mizase și amiralul.

– Da, domnule amiral. Vă rog să mă scuzați.

– Ordinul a fost schimbat, domnule colonel. Te vei înapoia cît mai curînd la baza căreia îi aparții. Adică în cursul zilei de astăzi, sublinie Cutter.

– Dar cum rămîne cu...

– Ne vom ocupa pe alte căi. Mai e nevoie să specific din a cui dispoziție mă adresez dumitale în clipa de față?

– Nu, domnule amiral, nu-i nevoie.

– Nu vei discuta această problemă cu absolut nimeni, nicăieri și niciodată. Sînt necesare și alte explicații, domnule colonel?

– Nu, domnule. Ordinele dumneavoastră sînt foarte clare.

– Perfect.

Cutter îi întoarse spatele, îndreptîndu-se spre maşina de serviciu, care demară fără întîrziere. Următoarea escală era vîrful unei coline de lîngă Galliard Cut. Acolo se afla un microbuz de la transmisiuni. Cutter trecu pe lîngă santinela înarmată – care deşi purta uniforma Marinei, era un civil – şi intră în microbuz, unde ţinu un discurs asemănător celui adresat colonelului Johns. Amiralul află cu surprindere că va fi dificil să mute microbuzul din loc, pentru asta fiind necesar un elicopter, deoarece maşina era prea lată pentru a coborî pe drumeagul cel îngust. Tot ce izbuti să facă amiralul fu să ordone sistarea operaţiunii de ascultare, urmînd ca el să se ocupe de găsirea unui elicopter cu ajutorul căruia să scoată microbuzul de acolo. Pînă atunci, cei dinăuntru trebuiau să stea cuminţi şi să nu mai întreprindă nimic. Se deconspiraseră – le explică el – şi orice alte transmisiuni n-ar fi reuşit decît să pună în pericol viaţa celor cu care comunicau. După ce se asigură că pricepuseră şi acest lucru, amiralul plecă. La ora unsprezece dimineaţa sui la bordul avionului său. Avea să aterizeze la Washington tocmai bine pentru ora cinci.

Mark Bright ajunse la destinaţie imediat după prînz. Înmînă filmele unui expert de la laboratoare şi se îndreptă spre biroul ultrasolicitat al lui Dan Murray, raportîndu-i acestuia ce văzuse.

– Nu ştiu cu cine s-a întîlnit, dar poate că dumneavoastră îl veţi recunoaşte. Cum e cu numărul cărţii de credit American Express?

– E vorba de un cont CIA la care a avut acces în ultimii doi ani. Totuşi, este prima oară cînd s-a folosit de ea. Agentul local ne-a transmis prin fax o copie, ca să-i putem lua semnătura. Grafologii ne-au furnizat deja un specimen de semnătură, zise Murray. Pari frînt de oboseală.

– Nici eu nu ştiu de ce. La naiba, cred că de-o zi şi jumătate încoace n-am dormit mai mult de trei ore. Mi-am făcut norma la Washington. Şederea la Mobile ar fi trebuit să fie pentru mine ca un fel de vacanţă.

Murray zîmbi larg.

– Bun venit înapoi în lumea ireală a Washingtonului.

– Am avut nevoie de nişte ajutoare ca să descurc afacerea asta, adăugă Bright.

– Ce fel de ajutoare? întrebă Murray.

Zîmbetul i se topise.

– Nişte tipi de la aviaţie, de la serviciile secrete şi de la contrainformaţii. Le-am spus că misiunea era ultrasecretă. La dracu', chiar dacă le-aş fi destăinuit tot ce ştiu – dar te asigur că n-am făcut-o – nici eu n-am habar despre ce-i vorba. Bineînţeles, îmi asum toată responsabilitatea, dar dacă n-aş fi procedat astfel, probabil că n-aş fi izbutit să iau fotografiile.

– Sînt convins c-ai procedat exact cum trebuie, îl linişti Murray. Presupun că oricum nu prea aveai de ales. Uneori aşa se întîmplă.

Bright acceptă iertarea oficială.

– Mulţumesc.

Fură nevoiţi să mai aştepte încă cinci minute pînă cînd aveau să fie developate fotografiile. Birourile fuseseră eliberate în acest scop, dar chiar şi priorităţile luau destul de mult timp – spre iritarea tuturor. Tehnicianul – de fapt şeful laboratorului – sosi aducînd cu sine clişeele încă umede.

– Am bănuit că sînteţi tare nerăbdător să vă vedeţi bebeluşii.

– Nu te-ai înşelat, Marv... Doamne sfinte! exclamă Murray, dar e o misiune secretă.

– Mi-ai mai spus o dată, Dan. Toţi sîntem cu fermoar la gură. Le mai putem mări puţin, dar va dura încă o oră. Vrei să m-apuc de treaba asta?

– Cît mai urgent posibil, încuviinţă Murray şi tehnicianul se făcu nevăzut.

– Isuse, murmură pentru a doua oară Murray, studiind din nou clişeele. Mark, dar prost mai fotografiezi.

– Cine e-n poză?

– Felix Cortez.

– Ăsta cine mai e?

– Înainte a fost colonel de informaţii. Cînd l-am prins pe Filiberto Ojeda, Cortez ne-a scăpat printre degete.

– Cazul Macheteros?

Mark nu mai pricepea nimic.

– Nu, nu chiar, clătină din cap Murray.

Vorbise aproape cu respect. Chibzui cîteva clipe, după care îl rugă pe Bill Shaw să coboare pînă la el. Directorul veni în birou în mai puțin de un minut.

Cum agentul Bright continua să rămînă la fel de nedumerit, Murray i se adresă șefului său, arătîndu-i niște fotografii.

– Bill, hai să vezi ceva ce n-ai să-ți crezi ochilor.

– La urma urmei, cine dracu' e Felix Cortez? întrebă Bright.

Shaw fu cel care-i răspunse la întrebare:

– După ce-a fugit din Porto-Rico, a început să lucreze pentru Cartel. Are un oarecare amestec în asasinarea lui Emil. Nu știu exact în ce măsură, dar cu siguranță c-a fost implicat. Și acum, iată-l stînd la taifas cu consilierul prezidențial pe problemele de securitate națională. Ce crezi c-au avut de discutat împreună?

– Am o fotografie – nu-i aici în teanc – unde își strîng mîna, îl înștiință agentul Bright.

Auzindu-l, Shaw și Murray rămaseră cu ochii țintă la el, iar apoi se priviră unul pe altul.

Șeful securității naționale din suita președintelui strînsese mîna cuiva care lucra pentru Cartelul drogurilor... ?

– Dan, articulă Shaw, ce mama dracului se întîmplă? Oare s-a întors lumea cu fundu-n sus?

– Cam așa se pare, nu?

– Sună-l pe prietenul tău Ryan. Spune-i... Spune-i secretarei lui că-i vorba de un act terorist... Ba nu! Nu putem să ne asumăm un asemenea risc. Ce-ar fi să-l ducem cu mașina pînă acasă?

– Își are propriul șofer.

– Ne-ar fi de mare ajutor.

– Am înțeles.

Murray ridică receptorul, formînd un număr de Baltimore.

– Cathy? La telefon Dan Murray. Da, sîntem bine cu toții, mulțumesc. La ce oră îl aduce de regulă șoferul pe Jack acasă? N-a ajuns încă? Bun, atunci ascultă. Am nevoie să mă ajuți cu ceva. E foarte important, Cathy. Spune-i soțului tău ca, în drum spre casă, să se oprească la Danny's ca să... să ia cărțile. Atît și

nimic mai mult, Cathy. Nu glumesc deloc. Poţi să faci asta pentru mine? Mulţumesc, doamnă doctor.

Puse receptorul la loc în furcă.

– Aşa-i c-am avut un aer conspirativ?

– Cine-i Ryan ăsta? Cumva din CIA?

– Exact, răspunse Shaw. Acelaşi care ne-a dezvăluit toată afacerea. Din păcate, Mark, tu n-ai acces la operaţiunile secrete.

– Înţeleg, domnule.

– Ce-ar fi să-ţi iei zborul înapoi spre casă şi să vezi cît ţi-a mai crescut bebeluşul? Ai făcut o treabă foarte bună. Fii convins că n-am să uit, îi făgădui directorul în exerciţiu.

Pat O'Day, proaspăt avansat ca inspector cu însărcinări în afara sediului FBI, stătea în parcare, privindu-l pe unul dintre subordonaţi, aflat pe linia de zbor, într-o uniformă murdară de mecanic de aviaţie. La Baza Aeriană Andrews era o zi senină şi călduroasă. Un aparat F-4C al Pazei Aeriene Naţionale din Washington aterizase exact înaintea avionului VC-20A. Acesta din urmă se deplasa spre capătul pistei 89, din partea vestică a aeroportului. Fu coborîtă scara pe care apăru Cutter, îmbrăcat în civil. Prin contribuţia serviciului de informaţii secrete al aviaţiei, FBI-ul aflase deja că în cursul aceleiaşi dimineţi amiralul luase legătura cu echipajul unui elicopter şi cu un microbuz de radiocomunicaţii. Pînă în prezent, nici piloţii, nici radiotelegrafiştii nu fuseseră interogaţi asupra motivului vizitelor respective, deoarece FBI-ul se străduia deocamdată să reconstituie evenimentele. Fără nici o şansă de succes – îşi spuse abătut O'Day – dar aşa se întîmpla de fiecare dată la sediul central. Tînjea să se întoarcă la munca de teren, unde lucrau adevăraţii poliţişti, deşi cazul de faţă avea un farmec aparte. Cutter se îndreptă spre locul unde se găsea parcată maşina sa personală, îşi aruncă bagajul pe bancheta din spate şi demară, cu O'Day şi şoferul acestuia urmărindu-l de la distanţă, cît să nu-l piardă din ochi. Consilierul preşedintelui pe problemele de securitate naţională porni pe Suitland Parkway, îndreptîndu-se către D.C., iar odată intrat în oraş coti pe I-395. Urmăritorii se aşteptau să-l vadă părăsind şoseaua la intersecţia cu Maine Avenue, avînd ca destinaţie

probabilă Casa Albă, însă Cutter își continuă drumul spre reședința oficială de la Fort Myer, Virginia. Pentru un observator întîmplător, putea părea una dintre deplasările de rutină ale amiralului.

– Cortez? Numele ăsta îmi spune ceva. Cutter s-a întîlnit deci cu un fost colonel de informații? întrebă Ryan.

– Uite fotografia.

Murray i-o întinse peste birou. Cei de la laborator măriseră imaginea prin computer. Procedeul respectiv – unul dintre cele mai secrete printre multiplele tehnici FBI în sprijinul legii – transformase punctele unui cadru fotografic într-un clișeu strălucitor. Moira Wolfe îl identificase din nou pe Cortez, astfel încît nu exista nici un dubiu.

– Privește și aici.

Cea de-a doua fotografie îi arăta pe interlocutori strîngîndu-și mîna.

– Astea vor face senzație la proces, remarcă Ryan, înapoindu-i clișeele.

– Numai că nu pot fi considerate probe, replică Murray.

– Cum?

Shaw începu să-i explice.

– Înalții funcționari guvernamentali se întîlnesc cu... persoane dubioase mai tot timpul. V-aduceți aminte de zborul secret al lui Kissinger în China?

– Bine, dar atunci a fost...

Ryan tăcu brusc, dîndu-și seama cît de stupid suna obiecția sa. Își amintise de o întîlnire clandestină cu secretarul general al P.C.U.S., dar despre asta nu putea sufla o vorbă oamenilor FBI-ului. Cu ce ochi ar fi văzut unii dintre ei un astfel de eveniment?

– Fotografiile nu dovedesc o încălcare a legii și nici măcar existența unei conspirații, decît în situația în care am afla că subiectul conversației lor s-ar abate de la prevederile legii, îi spuse Murray lui Jack. Avocatul lui Cutter va susține – probabil cu succes – că întîlnirea dintre clientul său și Cortez, în ciuda aparențelor ilegale, avea drept scop aplicarea unei politici guvernamentale delicate, dar corecte.

– Rahat, mormăi Jack.

– Procurorul ar obiecta asupra cuvintelor alese de dumneata, iar judecătorul ar cere să fie scoase din stenogramă, rugînd juraţii să nu le ia în consideraţie şi totodată mustrîndu-te pentru felul în care te exprimi în faţa unui tribunal, domnule Ryan, interveni Shaw. Ceea ce avem aici este o informaţie extrem de interesantă, însă nu şi dovada unei infracţiuni – pînă în momentul în care ni se confirmă că a fost comisă o infracţiune. Bineînţeles că ai dreptate cînd spui „Rahat!".

– Ei bine, l-am întîlnit pe tipul care a aruncat în aer „automobilele-capcană" o dată cu ţintele lor.

– Unde-i acum? întrebă imediat Murray.

– Probabil că s-a întors deja în Columbia.

În cîteva minute Ryan le relată întrevederea sa cu Clark.

– Isuse, cine-i omul ăsta? întrebă Murray.

– Pentru moment, aş prefera să-i trec numele sub tăcere.

– Ba eu cred c-ar trebui să stăm de vorbă cu el, obiectă Shaw.

– În schimb, pe el nu-l interesează să discute cu dumneata. N-are chef să ajungă după gratii.

– Îţi garantez că nu va ajunge.

Shaw se ridică de pe scaun, începînd să măsoare încăperea în lung şi-n lat.

– Poate că nu v-am spus pînă acum, dar şi eu sînt avocat. De fapt, chiar am doctoratul în drept. Dacă s-ar încerca punerea lui sub acuzaţie, avocatul apărării ar invoca în favoarea clientului său cazul Martinez-Barker. Ştiţi ce reprezintă? E un aspect mai puţin cunoscut al afacerii Watergate. Martinez şi Barker au fost nişte conspiratori amestecaţi în scandalul Watergate, aşa-i? Avocatul apărării – probabil de bună-credinţă – a susţinut că clienţii săi fuseseră convinşi că infracţiunea lor avea aprobarea unei înalte autorităţi, ca făcînd parte dintr-o anchetă privind securitatea naţională. Cu o majoritate apreciabilă, Curtea de Apel a decretat că nu existase nici o intenţie criminală, acuzaţii acţionînd cu bună-credinţă, astfel încît nu fusese comis nici un delict propriu-zis. Odată aflat la bară, amicul nostru va spune că, de îndată ce auzise din gura şefilor săi formula „pericol iminent", primind totodată asigurarea că avea aprobare de foarte sus, nu

făcuse decît să se supună ordinelor date de persoanele care dețineau suficientă autoritate constituțională pentru a proceda astfel. Îmi închipui că Dan v-a precizat deja că într-un caz ca acesta nu există practic nici un fel de lege. Ce dracu', cei mai mulți dintre agenții mei ar fi încîntați să-i facă tipului cinste cu o bere pentru c-a răzbunat moartea lui Emil.

– Tot ce pot eu să vă spun despre amicul nostru e că-i un veteran în meseria lui și, din cîte mi-am dat seama, un om foarte cinstit.

– Nu mă îndoiesc. În ce privește cazurile de omucidere, am întîlnit și avocați care susțineau că acțiunile trăgătorilor de elită din cadrul poliției nu se deosebeau aproape cu nimic de crima cu sînge-rece. Delimitarea dintre munca de poliție și acțiunile de luptă nu-i întotdeauna atît de simplă pe cît am vrea noi. În cazul de față, cum tragi linia între omor și o operațiune antiteroristă legală? La naiba! Decizia va reflecta în primul rînd convingerile politice ale magistraților care judecă procesul, recursul și toate celelalte. Asta-i politica. Vedeți, încheie Shaw, era de-o mie de ori mai simplu pe vremea cînd arestai un spărgător de bancă. Măcar atunci știai de partea cui era dreptatea.

– Există totuși o cheie a întregii afaceri, zise Ryan. Pun prinsoare cu voi pe ce vreți că toată tărășenia a început fiindcă sîntem într-un an electoral.

În clipa aceea se auzi sunînd telefonul lui Murray.

– Alo? Bine, mulțumesc.

Puse receptorul în furcă.

– Amiralul Cutter tocmai s-a suit în mașină și se îndreaptă către George Washington Parkway. Ia ghiciți unde se duce?

26

Instrumente ale statului

Inspectorul O'Day mulţumi stelei sale norocoase – fiind irlandez, credea în astfel de lucruri – că amiralul era atît de dobitoc. Ca toţi predecesorii săi la postul de consilier pe problemele de securitate naţională, şi Cutter declarase că nu-i trebuia o escortă de agenţi secreţi, motiv pentru care era limpede că nu avea habar cum se depista un eventual urmăritor. Amiralul străbătu la volan George Washington Parkway şi porni către nord, ferm convins că circula absolut incognito. Nu se întorsese din drum, nu încercase să creeze o diversiune angajîndu-se pe sens unic – într-un cuvînt, nimic din ce-ar fi putut învăţa privind la televizor un film poliţist sau – şi mai bine – citind un roman de aventuri cu Philip Marlowe, adică exact cartea cu care-şi omora timpul Patrick O'Day. Chiar şi atunci cînd se afla în misiune de filaj îi plăcea să-şi pună casete de-ale lui Chandler. Rezolvarea acelor cazuri fictive îi dădea mai multă bătaie de cap decît situaţiile concrete cu care se confrunta – dovadă că Marlowe ar fi fost un meseriaş pe cinste. Misiunea de faţă nu-i cerea chiar aşa de mult talent. O fi fost Cutter un ofiţer de marină cu trei stele, dar în materie de conspirativitate se dovedea neştiutor ca un nou-născut. Maşina amiralului nici măcar nu schimbase traseul, gonind direct spre CIA. Afară doar de cazul – îşi zise O'Day – cînd amiralul avea o anumită treabă la Secţia de Cercetări a Administraţiei Federale, de pe Fairbanks Avenue, mai mult ca sigur închisă la această oră. Singurul neajuns rămînea reluarea urmăririi în clipa cînd Cutter se va urca din nou

la volan. Paza la CIA fiind extrem de strictă, O'Day nu prea avea unde să-și ascundă mașina. Irlandezul îi spuse însoțitorului său să coboare și să-și continue supravegherea din pădurea de pe marginea șoselei, apoi opri o altă mașină pentru a-i sta la dispoziție în caz de nevoie. Era convins că amiralul își va face apariția în curînd, pornind înapoi spre casă.

Fără să aibă nici cea mai mică bănuială că era urmărit, consilierul pe problemele de securitate națională își parcă mașina în porțiunea rezervată VIP-urilor. Ca de fiecare dată, cineva îi deschise portiera, conducîndu-l pînă la biroul lui Ritter, aflat la etajul șapte. Fără vreun cuvînt de salut, amiralul se instală într-un fotoliu.

– Operațiunea dumitale a scăpat de sub control, i se adresă el cu asprime directorului-adjunct.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că aseară m-am întîlnit cu Felix Cortez. Știe despre trupe. Știe despre raidurile noastre pe aeroporturile lor. Știe despre bombe și despre elicopterul care sprijină misiunea SHOWBOAT. Sistez totul. Am ordonat deja elicopterului să se înapoieze la Eglin și am cerut echipei de transmisiuni VARIABLE să înceteze orice activitate.

– La dracu', n-ai putut face una ca asta.

– Să crezi dumneata că nu. Nu uita că te afli la ordinele mele, Ritter. E limpede?

– Și cum rămîne cu oamenii noștri? întrebă directorul-adjunct.

– Am avut eu grijă. Nu-i cazul să-ți spun în ce fel. Totul va fi mușamalizat, urmă Cutter. Ți-ai atins scopul. A izbucnit un conflict în sînul Cartelului. Exportul de stupefiante va fi redus la jumătate. Putem declara presei că războiul drogurilor e pe cale să fie cîștigat.

– Iar Cortez urmează să preia conducerea, așa-i? Te-ai gîndit vreo clipă că, odată instalat în fruntea organizației, va reveni la situația de mai înainte?

– Iar dumneata te-ai gîndit vreo clipă că poate da oricînd totul la iveală? Și-atunci ce crezi că se va întîmpla cu dumneata și cu procurorul?

– Exact ceea ce se va întîmpla cu dumneata, replică printre dinţi Ritter.

– Nu-ţi face iluzii. Doar am fost de faţă şi eu şi procurorul general. Preşedintele nu te-a autorizat în nici un fel să ucizi oameni. Şi nici n-a pomenit vreun cuvînt despre invazia unei ţări străine.

– Ideea operaţiunii îţi aparţine în întregime, domnule amiral Cutter.

– Nu, zău? Deţii cumva semnătura mea în acest sens? întrebă amiralul. Dacă răsuflă toată treaba, singurul lucru la care poţi spera este să fim închişi în aceeaşi puşcărie. Dacă se întîmplă să cîştige individul ăla, Fowler, am sfeclit-o amîndoi. Ceea ce înseamnă că nu trebuie cu nici un chip să ajungem pînă acolo, pricepi?

– Am semnătura dumitale.

– Operaţiunea s-a încheiat, iar de pe urma ei nu s-au păstrat nici un fel de dovezi. Şi, atunci, cum ai putea să mă demaşti fără să te expui atît pe dumneata, cît şi Agenţia, unor acuzaţii infinit mai grave?

Cutter se simţea mîndru de el. În timp ce se întorcea cu avionul din Panama, îşi pregătise cu grijă toate argumentele.

– În orice caz, eu sînt cel care comandă. Implicarea CIA în această operaţiune este nulă. Dumneata eşti singurul împotriva căruia există probe. Te sfătuiesc să le distrugi. Toate mesajele dintre SHOWBOAT, VARIABLE, RECIPROCITY şi EAGLE EYE trebuie să dispară. Îl putem menţine pe CAPER. E singura etapă a operaţiunii de care partea adversă nu are cunoştinţă. Dacă o transformăm într-o misiune cu acoperire, ne putem încă servi de ea. Acestea sînt dispoziţiile. Grăbeşte-te să le aduci la îndeplinire.

– Tot se vor găsi unii care să vorbească.

– Cine? Crezi că există careva dornic să ajungă într-o închisoare federală? Crezi că domnul Clark al dumitale va striga în gura mare că a ucis mai mult de treizeci de persoane? Crezi că echipajul acela de piloţi de pe portavion va scrie o carte despre cum a lansat două bombe cu detector asupra unor locuinţe particulare dintr-o ţară prietenă? Transmisioniştii dumi-

tale de la VARIABLE n-au văzut de fapt nimic. Pilotul avionului de luptă a cufundat în mare cîteva aparate, dar cine va vorbi despre asta? Avionul-radar care-l ghida n-a văzut nimic. Cei de la Operațiuni Speciale care s-au ocupat de partea terestră a misiunii de la Pensacola nu vor sufla un cuvînt. Mai sînt cei cîțiva din echipajele de zbor capturate de noi. Dar, fără îndoială, vom găsi o soluție și în privința asta.

– Uiți de soldații rămași în munți, zise încet Ritter.

Cunoștea deja acest aspect al problemei.

– Aștept să fiu informat unde se află, ca să pot organiza evacuarea lor. Dacă n-ai nimic împotrivă, voi rezolva această chestiune așa cum știu. Dumneata furnizează-mi datele necesare.

– Nu.

– N-a fost o rugăminte. Vezi dumneata, te-aș putea denunța oricînd autorităților, și-atunci strădaniile dumitale de a mă amesteca în povestea asta ar fi socotite o încercare jalnică de-a te dezvinovăți.

– Chiar și-așa, alegerile ar putea fi prejudiciate.

– Dar în același timp, fii sigur c-ai să ajungi la pușcărie. Ce dracu', Fowler e categoric împotriva executării pe scaunul electric chiar și-atunci cînd e vorba de criminalii în serie. Cum crezi că va reacționa la vestea lansării de bombe asupra unor persoane care nici măcar n-au suferit o condamnare? Și cum rămîne cu „pierderile colaterale", în privința cărora protestai cu atîta noblețe de caracter? Ascultă-mă pe mine, Ritter, nu există altă cale.

– Clark s-a înapoiat în Columbia. L-am trimis după Cortez. În acest fel, lucrurile se vor lămuri.

Era ultima carte a lui Ritter, dar nu destul de bună.

Cutter tresări violent în fotoliul său.

– Și dacă deconspiră totul? Nu merită riscul. Cheamă-ți dulăul înapoi. Și ăsta-i tot un ordin. Iar acum, dă-mi informațiile pe care ți le-am cerut și apoi distruge dosarele.

Ritter n-ar fi vrut s-o facă, dar nu vedea nici o portiță de scăpare. Directorul-adjunct se duse la seiful din perete (panoul de lemn era deja deschis), de unde scoase dosarele. În cel denu-

mit SHOWBOAT-II se găsea o hartă tactică, pe care fuseseră însemnate punctele de evacuare. Îi întinse harta lui Cutter.

– Vreau să aduci ordinul la îndeplinire chiar în această seară.

Ritter răsuflă adînc.

– Am înțeles.

– Perfect.

Cutter împături harta, vîrînd-o în buzunarul hainei, apoi părăsi biroul fără a-i mai adresa lui Ritter alt cuvînt.

Va să zică, aici s-a ajuns, cugetă directorul-adjunct. După treizeci de ani de muncă în serviciul guvernului, timp în care coordonase agenți din întreaga lume, făcînd tot ce era necesar în folosul țării sale, acum avea de ales între a se supune unui ordin rușinos sau a fi adus în fața Congresului, iar apoi a fi tîrît prin tribunale și vîrît la pușcărie. În cel mai bun caz, îi putea trage și pe alții după el. Nu merita efortul. Bob Ritter continua să-și facă griji pentru tinerii ascunși în munți, însă Cutter îl asigurase că se va ocupa singur de salvarea lor. Directorul-adjunct al secției Operațiuni din cadrul CIA își repetă în gînd că se putea baza pe cuvîntul amiralului, deși în adîncul sufletului se îndoia de Cutter, fiind totodată conștient de faptul că ar fi fost o lașitate din partea sa să pretindă contrariul.

Ridică dosarele de pe rafturile metalice, cărîndu-le pe biroul său de lucru. Lîngă perete se afla o mașină de tocat hîrtie – unul dintre cele mai importante instrumente ale guvernelor contemporane. Avea în fața sa singurele exemplare ale documentelor respective. Transmisioniștii postați în vîrful acelui deal din Panama distruseseră toate hîrtiile pe măsură ce expediaseră mesajele spre biroul lui Cutter. CAPER transmitea către ANS, unde nu exista o prea mare operativitate în prelucrarea informațiilor, astfel încît dosarele se rătăciseră probabil prin multitudinea de documente din subsolul complexului de la Fort Meade.

Tocătorul de hîrtie era o mașină voluminoasă, cu alimentare automată. Pentru înaltele oficialități din guvern era cît se poate de firesc să distrugă anumite documente. Copiile unor dosare ultrasecrete nu reprezentau valori, ci riscuri. Nimeni nu avea să remarce că sacul de plastic golit ceva mai devreme se umpluse

cu fîşii minuscule din ceea ce pînă nu demult fusese un important document secret. CIA ardea zilnic tone de asemenea deşeuri, folosind o parte din căldura degajată la încălzirea apei din cabinetele de toaletă. Ritter vîrî foile în lăcaşul aparatului, în teancuri groase de un centimetru, privind cum se alegea praful de întreaga istorie a operaţiunilor sale pe teren.

– A apărut, vorbi agentul în transmiţătorul său portabil. O ia spre sud.

O'Day îl prelua pe Cutter trei minute mai tîrziu. Maşina auxiliară era deja pe urmele lui şi în momentul cînd O'Day îl ajunse din urmă, era deja limpede că amiralul se înapoia direct la Fort Myer, în zona VIP de lîngă Sherman Road, la est de clubul ofiţerilor. Cutter locuia într-o casă de cărămidă roşie, a cărei verandă acoperită dădea spre Cimitirul Naţional Arlington – grădina eroilor. O'Day, fost luptător în Vietnam, nu cunoştea prea multe despre amiral şi despre cazul în care era amestecat, dar chiar şi aşa, i se părea un sacrilegiu ca acest om să locuiască acolo. Agentul FBI îşi zise că poate judeca pripit. Şi totuşi, privindu-l pe amiral cum îşi încuia maşina, pornind apoi spre casă, instinctul îi spunea că nu se înşela.

Unul dintre avantajele de a lucra pentru preşedinte era acela că, ori de cîte ori dorea, putea beneficia de o excelentă gardă personală şi de cele mai sofisticate dispozitive tehnice de securitate. Serviciul Secret şi celelalte agenţii guvernamentale trudeau din greu şi fără încetare ca să-şi ferească liniile telefonice de orice risc de interceptare. FBI-ul ar fi trebuit să lămurească orice tentativă de ascultare a convorbirilor sale, obţinînd în prealabil un mandat al tribunalului – însă nu făcuse nici una, nici alta. Cutter formă un număr WATS – avînd prefixul 800, scutit de taxă – şi spuse cîteva cuvinte în receptor. Oricine ar fi interceptat sau ar fi auzit întîmplător conversaţia, ar fi întîmpinat mari probleme ca să-i descifreze sensul. Fiecare cuvînt rostit figura primul pe o anumită pagină a unui dicţionar, numărul fiecărei pagini avînd trei cifre. Vechiul dicţionar îi fusese dat înainte de-a părăsi casa din Panama şi nu peste multă vreme avea să-l arunce. Codul era

pe cît de simplu și ușor de utilizat, pe-atît de eficient, iar puținele cuvinte spuse în receptor indicau pagini ale căror numere se combinau dînd coordonatele pe hartă ale punctelor unde se găseau soldații americani trimiși în Columbia. Interlocutorul repetă cele auzite și închise telefonul. Convorbirea WATS va urma să apară pe nota de plată a lui Cutter drept interurbană. Codul WATS expira a doua zi. Ultima sa grijă fu să scoată din buzunar o mică dischetă. Ca mulți alții, și el avea un magnet cu care lipea mesaje pe ușa frigiderului. Îl plimbă de cîteva ori pe fața dischetei, ca să distrugă datele înscrise pe ea. Discheta reprezenta ultima înregistrare făcută de militarii participanți la Operațiunea SHOWBOAT. Dar în același timp era și singura posibilitate de-a relua legătura cu ei prin satelit. Aruncă mica dischetă la coșul cu gunoi. SHOWBOAT nu existase niciodată.

Sau cel puțin așa își spunea viceamiralul James A. Cutter din Marina Statelor Unite. Își pregăti ceva de băut și ieși pe verandă, privind covorul verde de iarbă presărată cu nenumărate lespezi de mormînt. De multe ori se plimbase pînă la Mormîntul Sodatului Necunoscut, ca să se uite cum soldații din garda președintelui dădeau mecanic onorul în fața locurilor de odihnă veșnică ale unor oameni care făcuseră pentru țara lor sacrificiul suprem. Îl fulgeră gîndul că vor mai fi și eroi necunoscuți, căzuți prin ținuturi fără nume. Întîiul soldat necunoscut murise în Franța, în timpul primului război mondial, știind pentru ce anume luptase. Sau măcar își închipuise că știa, se corectă amiralul. De cele mai multe ori, militarii de rînd habar nu aveau ce se întîmpla. Ceea ce li se spunea nu era întotdeauna purul adevăr, dar la chemarea patriei plecau cu toții să-și facă datoria. Și totuși, ca să înțelegi ce se petrecea și cum era jocul, aveai nevoie de o perspectivă. Iar aceasta se potrivea arareori – sau poate că nu se potrivea niciodată – cu ceea ce li se povestea soldaților.

Își aminti de vremea cînd el însuși luptase în apele de coastă ale Vietnamului, ca ofițer inferior pe un distrugător, privind cum tunurile de 12,5 centimetri bombardau plaja și întrebîndu-se cum era să fii infanterist și să te tăvălești prin noroi. Dar și infanteriștii plecau fără crîcnire la chemarea patriei, fără să-și pună problema dacă aceasta avea sau nu nevoie să fie slujită. Armata era

alcătuită din tineri care-şi făceau datoria fără să înţeleagă pentru ce şi care-şi puneau la dispoziţia ţării propriile lor vieţi – în cazul de faţă, propria lor moarte.

– Sărmani nenorociţi, murmură el.

Într-adevăr, era mare păcat. Dar nu exista altă cale.

Toţi erau uluiţi că nu reuşeau să realizeze comunicarea prin radio. Sergentul de la transmisiuni spuse că aparatul funcţiona foarte bine, dar că nu primea nici un răspuns de la VARIABLE la 6.00, ora locală. Căpitanul Ramirez socoti faptul ca fiind de rău augur, dar decise să insiste asupra evacuării grupului. De la incidentul cu Chavez şi aşa-zisul violator nu mai avusese loc nici o ciocnire, astfel încît tînărul sergent trecu în fruntea echipei, sperînd că o conducea pentru ultima oară. Duşmanul cercetase deja această zonă, superficial şi neprofesionist, aşa că nu avea să revină prea curînd. Avură o noapte liniştită. Se deplasau spre sud, în etape de cîte o oră, oprindu-se din loc în loc ca să-i aştepte pe cei aflaţi în urmă şi abătîndu-se de la cărare în scopul depistării eventualilor urmăritori – un luminiş la poalele unui pisc de două mii cinci sute de metri, mai mic decît adevăratele creste ale munţilor, dar la poalele căruia aterizarea unui elicopter ar fi trecut neobservată. Bineînţeles, elicopterul i-ar fi putut culege de oriunde, însă esenţial era ca operaţiunea să se desfăşoare în cea mai mare taină. Vor fi evacuaţi de acolo şi nimeni nu va şti nimic. Era mare păcat de oamenii pe care-i pierduseră, dar nu se va afla niciodată motivul pentru care fuseseră trimişi acolo, iar operaţiunea – deşi plătită cu sînge – reuşise. Aşa declarase căpitanul Ramirez.

Îşi postă oamenii din loc în loc pe o suprafaţă largă, astfel încît să poată depista pe oricine ar fi încercat să se apropie, şi stabili poziţii de retragere sau defensive, în caz că s-ar fi petrecut ceva neobişnuit sau neaşteptat. Terminînd cu aceasta, instală din nou radiotransmiţătorul, începînd să emită. VARIABLE nu răspundea nici de data asta. Chavez nu ştia ce se întîmpla, dar pînă atunci nu întîmpinaseră nici un fel de probleme. În plus, orice ofiţer de infanterie avea idee ce

însemna perturbarea unei linii de comunicaţii. Chavez nu se simţea îngrijorat. Cel puţin deocamdată.

Clark fu luat prin surprindere de mesajul primit, care sosi tocmai cînd el şi Larson plănuiau să zboare înapoi în Columbia. Acea simplă comunicare, constînd în cîteva cuvinte codificate, fu de-ajuns ca să-l înfurie pe Clark. Îl cuprinse o asemenea mînie, încît luptă din răsputeri să şi-o controleze, conştient că era cel mai periculos duşman al său. Ar fi vrut să sune la Langley, dar se hotărî să n-o facă, temîndu-se că ordinul va fi reformulat astfel încît să fie constrîns să-l aducă la îndeplinire. Pe măsură ce-şi regăsea calmul, mintea lui începu din nou să lucreze. Acesta era marele neajuns al firii sale irascibile, îşi aminti Clark. Îl împiedica să gîndească. Iar acum, mai presus de orice, avea nevoie de luciditate. Într-un minut, decise că sosise timpul să întreprindă ceva concret.

– Hai, Larson. Ieşim puţin la plimbare.

Nimic mai simplu. În aviaţie încă trecea drept „colonelul Williams", aşa că nu-i fu greu să-şi procure o maşină. Îndată făcu rost şi de o hartă, pe care se strădui să reconstituie traseul pînă în vîrful acelei coline. Îi luă mai mult de o jumătate de oră ca să ajungă sus, ultimele sute de metri fiind un hăţiş de drumeaguri pe jumătate pietruite. Microbuzul era tot acolo, la fel şi singura santinelă înarmată, care le ieşi în întîmpinare cu un aer nu prea prietenos.

– Fii pe pace, amice, am mai fost pe-aici.

– A, dumneavoastră sînteţi. Domnule, am ordin să...

Dar Clark îi tăie vorba.

– Nu-i cazul să-mi explici. Cunosc ordinul. De ce dracu' crezi că sînt aici? Acum fii băiat de treabă şi pune arma deoparte, nu cumva să te răneşti.

Clark trecu pe lîngă el, spre uimirea lui Larson, care se simţea extrem de intimidat în prezenţa unei arme încărcate şi aţintită asupra lui.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Clark, intrînd în microbuz.

Îşi roti privirea de jur-împrejur. Nici un aparat nu era pus în funcţiune. În interior nu se auzea decît bîzîitul instalaţiei de aer condiţionat.

– Ni s-a ordonat să încetăm orice activitate, îl informă şeful echipei de transmisiuni.

– Cine a dat ordinul?

– Nu vă pot spune cine, dar aşa sună ordinul şi cu asta basta. Dacă vreţi să aflaţi mai multe, discutaţi cu domnul Ritter.

Clark se apropie de cel care vorbise.

– Ritter e prea departe.

– Iar eu execut un ordin.

– Ce ordin?

– Să sistez activitatea, nu pricepeţi? N-am transmis şi n-am recepţionat nimic de ieri de la prînz, se răsti omul.

– Cine ţi-a dat ordinul?

– N-am voie să spun.

– Cine se ocupă de echipele aflate în misiune?

– Nu ştiu. Altcineva. Nouă ni s-a explicat c-am fost deconspiraţi şi că treaba noastră va fi preluată de altcineva.

– De cine? Măcar asta poţi să spui, insistă Clark cu un calm straniu.

– Nu, nu pot.

– Poţi chema militarii de pe teren?

– Nu.

– De ce nu?

– Aparatele lor de transmisie prin satelit au coduri. Algoritmul se află pe o dischetă. Am preluat pe dischete separate toate trei copiile codului, iar două le-am şi şters. El a stat cu noi pe tot parcursul acestei operaţiuni, după care a luat cu sine cea de-a treia dischetă.

– Cum poate fi restabilită legătura?

– Cu neputinţă. Era un algoritm unic, bazat pe transmisiunile sateliţilor NAVSTAR. Un mijloc absolut sigur, însă imposibil de reconstituit.

– Cu alte cuvinte, tinerii ăia au rămas complet izolaţi pe lume?

– Păi... nu... Tipul a luat cea de-a treia dischetă şi există altcineva care...

– Dumneata chiar crezi asta? îl întrerupse Clark.

Ezitarea celuilalt era în sine un răspuns suficient. Clark vorbi din nou, pe un ton ce nu mai admitea nici o replică.

– Adineauri mi-ai spus că legătura era absolut sigură şi totuşi ai crezut atunci cînd cineva pe care nu l-ai văzut în viaţa dumitale ţi-a declarat că aţi fost deconspiraţi. Treizeci de tineri au rămas acolo, iar eu am convingerea că au fost abandonaţi. Aştept să-mi spui cine ţi-a dat ordinul.

– Cutter.

– A venit *aici*?

– Chiar ieri.

– Isuse! exclamă Clark, privind de jur împrejur.

Celălalt nu găsea curajul să-l privească în ochi. Amîndoi analizaseră în gînd ce se întîmpla, ajungînd la aceeaşi concluzie.

– Cine a elaborat planul de transmisiuni pentru misiunea asta?

– Eu.

– Ce-mi poţi spune despre radioemiţătoarele tactice din dotarea echipelor?

– Majoritatea sînt aparate din comerţ, cărora li s-au adus unele îmbunătăţiri. Au o plajă de zece frecvenţe SSB.

– Le cunoşti?

– Păi... da... dar...

– Dă-mi-le chiar în clipa asta.

Omul vru mai întîi să-i spună că nu putea face aşa ceva, dar se răzgîndi. Va declara pur şi simplu că Clark îl ameninţase, iar el considerase că nu era cazul să se lupte amîndoi în microbuz. Versiunea se apropia destul de mult de adevăr. În momentul de faţă, Clark chiar îi inspira teamă. Scoase din sertar lista de frecvenţe. Lui Cutter nu-i dăduse prin minte să distrugă şi această dovadă. Oricum, transmisionistul îşi fixase frecvenţele în memorie.

– Dacă întreabă careva...

– Nici n-aţi călcat pe-aici, domnule.

– Perfect.

Clark se strecură în întunericul de afară.

– Înapoi la baza aeriană, îi spuse el lui Larson. Trebuie să găsim un elicopter.

Cortez se întorsese la Anserma fără ca cineva să-i fi remarcat absenţa timp de şapte ore. Iniţiase în schimb o linie de comu-

nicări prin care putea fi conectat, astfel încît, după ce se odihni și făcu o baie, începu să aștepte să sune telefonul. Se putea mîndri cu două realizări: unu, stabilirea unei rețele de transmisiuni în America imediat după ce-și va lua în primire slujba din Cartel și doi, felul în care negociase cu Cutter – deși nu-i fusese atît de greu. De fapt, nici n-ar fi avut cum să piardă, iar americanul îi înlesnise sarcina prin prostia de care dăduse dovadă. Cu totul altceva decît situația cu Carter și *marielitos*, deși fostul președinte fusese măcar motivat de scopuri umanitare, nu de ambiții politice. Acum nu-i rămînea decît să aștepte. Partea cea mai amuzantă era codul de carte pe care-l folosea. Exact pe dos decît de obicei. În mod normal, un astfel de cod transmitea numere prin care se identificau cuvinte. De data asta, cuvintele trimiteau la niște numere. Cortez era deja în posesia hărților tactice americane – oricine putea cumpăra hărți militare americane de la Agenția Cartografică a Departamentului Apărării – de care se slujise pentru a-și coordona operațiunea declanșată împotriva Beretelor Verzi. Sistemul codului de carte fusese întotdeauna o metodă sigură de transmitere a informațiilor, iar acum mai mult ca oricînd.

Și pentru Cortez așteptarea era la fel de grea ca pentru oricare altul, așa că Felix încercă să-și omoare timpul făurind noi planuri. Știa care vor fi următoarele două mutări, dar ce se va întîmpla după aceea? Își spuse că șefii Cartelului neglijaseră piața europenă și japoneză, ambele gemînd de valută forte. Dacă Japonia era mai greu accesibilă – importul legal fiind extrem de sever controlat – în schimb Europa reprezenta o pradă ușoară. O dată cu constituirea Comunității Europene și transformarea continentului într-o unică entitate politică, barierele ridicate în calea comerțului aveau să se prăbușească una cîte una. Pentru Cortez, era o ocazie excelentă. Tot ce trebuia să facă era să găsească porturi de intrare cu o pază mai puțin severă sau negociabilă, după care să creeze o rețea de distribuire. La urma urmei, reducerea exporturilor spre America nu trebuia cu nici un chip să afecteze veniturile Cartelului. Europa era o piață prea puțin cunoscută, așa că va începe să extindă aici influența Cartelului, importînd surplusul de producție. În America scăderea exportului va duce automat la creșterea prețului. De fapt, spera că făgăduiala lui față de Cutter – bineînțeles, pe termen scurt – va avea un efect pozi-

tiv asupra veniturilor Cartelului. În același timp, o dată cu reducerea cantității de marfă, se va opera și o triere a rețelelor americane de distribuire, care lucrau atît de haotic. Cele puternice și eficiente vor supraviețui și, odată consolidate, își vor continua afacerile în mod organizat. *Yanquis* își băteau capul mai mult cu crime și violențe decît cu consumul de droguri, care era cauza lor directă. În momentul cînd va scădea valul de violențe, consumul de droguri va înceta să se numere printre marile probleme ale societății americane. Cartelul nu va avea de suferit. Cîtă vreme omenirea îi va solicita produsele, organizația nu va face decît să-și sporească averea și puterea.

În același timp, Columbia va continua să fie coruptă, dar într-un mod mai subtil. Iată încă un domeniu în care Cortez fusese instruit ca un profesionist. Șefii actuali se foloseau de forța brută, pe de-o parte oferind bani, iar pe de altă parte proferînd amenințări cu moartea. Și aceste practici trebuiau să înceteze. Cererea de cocaină în țările dezvoltate era doar temporară, nu? Mai devreme sau mai tîrziu, consumul de droguri va înceta să mai fie la modă, iar cererea va scădea treptat și ea. Iată ce nu înțelegeau șefii Cartelului. În momentul în care se va petrece fenomenul, organizația va trebui să aibă o bază politică solidă și o rețea economică diversificată, dacă voia să supraviețuiască crizei de putere. O asemenea situație necesita o poziție de compromis cu țara sa de origine, poziție pe care Cortez era pregătit s-o inițieze. Eliminarea cîtorva dintre șefii cei mai periculoși va fi un pas uriaș în această direcție. Istoria îl învăța pe om că putea ajunge la un *modus vivendi* cu oricine. Iar Cortez tocmai dovedise validitatea acestui precept.

În clipa aceea sună telefonul. Cortez ridică recetorul. Notă cuvintele care-i fuseseră transmise, iar apoi închise telefonul și luă dicționarul. Un minut mai tîrziu făcea însemnări pe harta sa tactică. Totodată, constată că soldații din Beretele Verzi nu erau niște naivi. Toate taberele lor fuseseră instalate în puncte greu accesibile. Atacarea și distrugerea urma să fie scump plătită. Păcat! Însă totul are un preț. Își adună oamenii și începu să transmită mesaje prin radio. Peste o oră grupurile de urmărire aveau să coboare din munți, intrînd în formație de luptă. Decise să lovească taberele pe rînd. Astfel putea dispune de un efectiv superior celui inamic, înregistrînd totodată suficiente pierderi cît

să-i îngăduie să se folosească pe mai departe de oamenii şefului Cartelului. Desigur, nu-i va însoţi personal în munţi. Mare păcat. Ar fi fost amuzant să asiste la ciocnire.

Ryan dormise foarte prost. O conspiraţie îndreptată asupra unui inamic din afară însemna cu totul altceva. Întreaga sa carieră în CIA constase tocmai în efortul de-a întoarce o situaţie în avantajul ţării sale – adeseori prin dezavantajarea, sau chiar lezarea, unei alte părţi. În asta consta datoria sa de funcţionar în slujba guvernului. Acum însă făcea parte dintr-o conspiraţie împotriva guvernului însuşi. De aceea nu-şi găsea somnul.

Stătea în bibliotecă, singura lumină din încăpere fiind veioza sa de pe birou. Avea alături două telefoane – unul sigur, altul nu. Acesta din urmă începu să sune:

– Alo?

– Eu sînt, John, zise glasul.

– Ce s-a întîmplat?

– Cineva a ordonat sistarea ajutoarelor pentru echipele în misiune.

– Bine, dar de ce?

– Poate că pur şi simplu se doreşte suprimarea lor.

Ryan simţi un fior de gheaţă pe spinare.

– Unde eşti acum?

– În Panama. Transmisiunile au încetat, iar elicopterul şi-a luat zborul. În clipa de faţă treizeci de tineri rătăcesc prin munţi, aşteptînd un ajutor care n-o să vină niciodată.

– Cum pot să dau de tine?

Clark îi indică un număr de telefon.

– Bun, te caut peste cîteva ore.

– N-avem vreme de pierdut.

Se auzi un declic, semn că Clark închisese telefonul.

– Dumnezeule, rosti Jack, cu ochii pironiţi în penumbra bibiliotecii.

Sună la birou, ca să anunţe că va veni la lucru cu maşina personală. Apoi formă numărul lui Dan Murray.

O oră mai tîrziu Ryan se înapoia în clădirea FBI-ului, trecînd pe sub arcada de la intrare. Murray îl aştepta şi îl conduse în

biroul de la etaj. Shaw era şi el acolo. Fiecare îşi turnă o binevenită ceaşcă de cafea.

– Omul nostru din Columbia mi-a telefonat acasă. VARIABLE a sistat emisia, iar echipajul elicopterului care ar fi trebuit să aducă militarii în ţară a fost retras. Tipul crede că băieţii vor fi... la dracu'! Crede că...

– E limpede, vorbi Shaw. În acest caz avem probabil de-a face cu o încălcare a legii. O conspiraţie în scopul comiterii unei crime. Să ştiţi însă că nu ne va fi uşor s-o dovedim.

– Mai slăbeşte-ne cu legea ta. Ce se întîmplă cu soldaţii?

– Cum îi scoatem de acolo? întrebă Murray. Să cerem sprijinul... Nu. Nu-i putem implica pe columbieni, adevărat?

– Şi cum crezi c-ar primi vestea invadării ţării lor de către o armată străină? replică Shaw. Cam tot aşa cum am reacţiona şi noi.

– Ce-ar fi să încercăm unele presiuni asupra lui Cutter? propuse Jack.

– Ce fel de presiuni? îi răspunse Shaw. Ce dovezi avem? Mai nimic. Sigur, am putea sta de vorbă cu cei de la transmisiuni şi cu echipajul elicopterului, însă nu vor ceda prea curînd. Şi chiar dacă ar accepta să-şi dezlege limba, pînă cînd vom întocmi noi un dosar, tinerii ăia vor fi morţi.

– Dar dacă-i scoatem de acolo, ce fel de dosare mai întocmim? i-o întoarse Murray. Toţi vor fugi care încotro, sub diferite alibiuri, documentele vor fi distruse...

– Dacă-mi permiteţi o sugestie, domnilor, de ce nu lăsăm deocamdată la o parte tribunalele, ca să găsim o cale de a-i evacua pe amărîţii ăia din ţinuturile indiene?

– Sigur c-ar fi bine să-i evacuăm, dar...

– Crezi că acuzaţia va fi mai bine susţinută cu treizeci-patruzeci de victime? mîrîi Ryan. Noi despre ce vorbim acum?

– Nu e cazul să mă iei peste picior, Jack, zise Murray.

– Pe ce vrei să-ţi construieşti acuzaţia? Dar dacă preşedintele a autorizat operaţiunea, desemnîndu-l pe Cutter drept coordonator, în absenţa oricărui ordin scris? CIA a acţionat conform unor ordine verbale, teoretic legale, cu excepţia faptului că mi s-a cerut să induc în eroare Congresul în caz că ar fi pus întrebări, *ceea ce nu a făcut încă*. Mai este apoi şi acea chichiţă

a legii care spune că putem declanşa o operaţiune secretă fără a spune Congresului, indiferent despre ce e vorba – nu uitaţi că limitele impuse operaţiunilor noastre secrete vin prin ordin executiv emis de Casa Albă – atît timp cît în cele din urmă îi punem la curent. Prin urmare, un omor autorizat de cel care emite ordinul executiv nu poate fi considerat *retroactiv* asasinat atîta timp cît *nu* survine ceva neprevăzut. Mă întreb ce cretin a conceput aceste articole de lege? Oare au fost vreodată dezbătute cum se cuvine de jurişti?

– Ai uitat ceva, interveni Murray.

– Bineînţeles. Mai mult ca sigur, Cutter va răspunde că nu-i vorba de o operaţiune secretă, ci de una paramilitară, îndreptată împotriva teroriştilor. Această versiune eludează integral problema coordonării misiunii de către serviciile de informaţii. Intrăm astfel sub incidenţa Rezoluţiei privind forţele de luptă, avînd la bază cu totul alte criterii. Repet: legile astea chiar n-au fost niciodată puse în discuţia unui tribunal?

– Nu prea, răspunse Shaw. Au fost dezbătute în fel şi chip, fără a pune însă punctul pe i. Rezoluţia privind forţele de luptă este o problemă constituţională pe care ambele părţi se tem s-o supună deciziei unui judecător. Dumneata pe ce lume trăieşti, Ryan?

– Trebuie să protejez o agenţie, nu? Dacă aventura asta iese la iveală, atunci CIA va redeveni ceea ce era prin anii '70. De pildă, ce s-ar întîmpla cu programele voastre antiteroriste dacă noi am înceta să vă mai furnizăm informaţii?

Acum sîntem chit, îşi zise Jack. CIA era un partener tacit în lupta antiteroristă, oferind FBI-ului majoritatea datelor de care dispunea – lucru fără doar şi poate cunoscut de Shaw.

– Pe de altă parte, din cîte am discutat în ultimele zile, pe ce bază putem construi o acuzaţie? Dacă prin retragerea sprijinului acordat misiunii SHOWBOAT Cutter a înlesnit lichidarea soldaţilor de către Cortez, atunci avem de-a face cu o încălcare a legii D.C. cu privire la conspiraţia cu scop de crimă. În absenţa unei legi federale, o crimă comisă pe o proprietate federală cade sub incidenţa legii municipale referitoare la delictul respectiv. Cutter a comis infracţiunea în parte aici, în parte

pe o altă proprietate federală. Iată cum se stabileşte jurisdicţia. Aşa se anchetau cazurile în anii '70.

– Ce fel de cazuri erau? îl întrebă Jack pe Shaw.

– Totul a pornit de la audierile Comisiei Church. Pe atunci se cercetau comploturile CIA avînd drept scop asasinarea lui Castro şi a altor cîţiva. Nici pînă-n ziua de azi nu s-a ajuns la proces. Legea care ar fi trebuit aplicată era cea cu privire la conspiraţii, dar implicaţiile constituţionale s-au dovedit atît de nebuloase, încît ancheta s-a fîsîit de la sine – spre marea uşurare a tuturor.

– Ca şi în cazul nostru, nu-i aşa? Atît doar că, în timp ce noi întoarcem pe faţă şi pe dos...

– Te-am înţeles, îl întrerupse directorul în exerciţiu. Problema numărul unu e să ne repatriem militarii, indiferent pe ce cale. Există vreo modalitate de a-i evacua în secret?

– Încă nu ştiu.

– Eu zic ca pentru început să luăm legătura cu omul nostru de acolo, propuse Murray.

– El nu...

– Îi garantez imunitatea şi tot ce cere, declară fără ezitare Shaw. Pe cuvîntul meu de onoare. Ce dracu', din cîte înţeleg, n-a încălcat nici o lege – apropo de cazul Martinez-Barker – însă oricum, îţi dau cuvîntul meu, Ryan, că nu i se va întîmpla nimic rău.

– O.K., acceptă Jack, scoţînd din buzunarul cămăşii un petic de hîrtie.

Bineînţeles, numărul lăsat de Clark nu era cel real, însă adunînd sau scăzînd un număr la fiecare cifră, Ryan reuşi să obţină legătura.

– Sînt eu, Ryan. Te sun de la sediul FBI. Rămîi pe fir şi ascultă.

Cu aceasta, îi trecu receptorul lui Shaw.

– La telefon Bill Shaw, directorul în exerciţiu. În primul rînd, tocmai i-am promis lui Ryan că sînteţi absolvit de orice răspundere. Aveţi cuvîntul meu de onoare că nu vi se va imputa nimic. Mă credeţi? Bun.

Shaw zîmbi surprins.

– O.K. Vă vorbesc pe linia directă. Cred că şi dumneavoastră vorbiţi tot pe firul privat. Vreau să ştiu ce se întîmplă

după părerea dumneavoastră și ce considerați că trebuie făcut. Cunoaștem în ce situație sînt soldații noștri și încercăm să găsim o cale de a-i scoate de-acolo. Din spusele lui Jack, se pare că deja aveți o idee. Vă ascult.

Shaw apăsă pe butonul care acționa difuzorul telefonului și toți începură să-și facă însemnări.

– Cît de curînd crezi că poate fi restabilită legătura radio? întrebă Ryan cînd Clark sfîrși ce avea de zis.

– Tehnicienii vor începe să lucreze pe la șapte și jumătate, prin urmare, probabil pînă la prînz. Cum facem cu transportul?

– De asta mă ocup eu, spuse Jack. Dacă vrei să fie totul ținut în secret, atunci așa voi aranja. Ar însemna să mai cooptăm încă pe cineva, o persoană de încredere.

– N-avem cum lua legătura cu ei? i se adresă Shaw lui Clark, al cărui nume încă nu-l cunoștea.

– Nu, răspunse cel întrebat. Sînteți convinși că puteți rezolva partea voastră de treabă?

– Nu chiar, dar merită încercat, zise Shaw.

– Atunci pe diseară, încheie Clark, punînd receptorul în furcă.

– Acum, tot ce ne rămîne de făcut e să furăm cîteva avioane, gîndi cu voce tare Murray. Poate chiar și o navă. Dacă reușim să trecem totul sub tăcere, e cu atît mai bine, nu?

– Poftim? se miră Ryan.

Murray începu să-i explice.

La ora șase și un sfert, amiralul Cutter ieși din casă pentru alergarea zilnică. Coborî colina, îndreptîndu-se spre fluviu, apoi porni pe aleea paralelă cu George Washington Parkway. În urma lui venea agentul O'Day. Întrucît se lăsase de fumat, nu întîmpina dificultăți în a ține pasul cu amiralul, rămînînd totodată cu ochii în patru, dar nu se petrecu nimic neobișnuit. Nimeni nu-i înmînă vreun mesaj, nimeni nu se prefăcu a scăpa un obiect pe jos în calea lui. Era pur și simplu un bărbat de vîrstă mijlocie care încerca să se mențină în formă.

Un alt agent îi luă locul lui O'Day, urmărindu-l pe Cutter pe drumul de înapoiere către casă. O'Day se duse să-și schimbe hainele, ca să-l supravegheze pe Cutter în timp ce se îndrepta

către serviciu. Agentul se întreba dacă de data asta va remarca ceva deosebit.

Jack ajunse la birou la ora obişnuită, arătînd la fel de obosit pe cît se simţea. Conferinţa de dimineaţă din cabinetul judecătorului Moore începu la opt şi jumătate. În sfîrşit se adunaseră cu toţii – deşi doar ca persoane fizice. Directorul de la Informaţii şi adjunctul de la Operaţiuni erau foarte tăcuţi, mărginindu-se să dea din cap, fără a-şi lua prea multe notiţe.

Cei doi erau... nu chiar prieteni, îşi zise Ryan. Amiralul Greer fusese prietenul şi mentorul său. Însă judecătorul Moore se dovedise un şef bun şi, cu toate că nu se înţelesese niciodată prea bine cu Ritter, directorul-adjunct de la Operaţiuni avusese întotdeauna o comportare corectă faţă de el. Trebuia să le mai acorde o şansă – decise Jack sub impulsul momentului. La încheierea conferinţei, începu să-şi adune tacticos lucrurile, aşteptînd ca ceilalţi să iasă din cabinet. Moore pricepu îndată că dorea să mai rămînă. La fel Ritter.

– Vrei să ne spui ceva, Jack?

– Nu cred că sînt omul potrivit pentru postul pe care-l ocup, zise Ryan.

– De ce faci o asemenea afirmaţie? întrebă judecătorul Moore.

– Se întîmplă ceva despre care dumneavoastră nu-mi suflaţi o vorbă. Dacă nu aveţi încredere în mine, atunci înseamnă că nu-mi merit funcţia.

– Aşa sună ordinele, răspunse Ritter, fără a-şi putea ascunde stînjeneala.

– În acest caz, v-aş ruga să vă uitaţi în ochii mei şi să mă asiguraţi că totul este legal. Trebuie să ştiu ce se petrece. Am dreptul să ştiu.

Ritter aruncă o privire spre judecătorul Moore.

– Aş dori din tot sufletul să-ţi împărtăşim secretul, domnule Ryan, vorbi judecătorul.

Încercă să ridice ochii spre Jack, dar nu reuşi să-şi ducă gestul pînă la capăt şi rămase cu privirea fixată pe o pată din perete.

– Şi eu trebuie să mă supun aceluiaşi ordin.

– O.K. Mai am un rest de concediu. Vreau să chibzuiesc asupra anumitor lucruri. Hîrtiile mele sînt la zi. Lipsesc cîteva zile. Plec peste o oră.

– Mîine e înmormîntarea, Jack.

– Ştiu. Voi fi acolo, domnule judecător, minţi Ryan, după care părăsi încăperea.

– A aflat, zise Moore în clipa în care uşa se închise în urma lui Ryan.

– Nici vorbă.

– A aflat şi vrea să scape de răspundere.

– Şi-n caz că ai dreptate, ce ne facem?

De data asta directorul CIA ridică privirea.

– Nimic. Deocamdată e cea mai bună soluţie.

Era limpede că amiralul realizase mai multe decît îşi închipuia el. Distrugînd cifrul prin care se efectua comunicarea radio între cele patru echipe – KNIFE, BANNER, FEATURE şi OMEN – blocase toate căile prin care Agenţia ar fi putut interveni în cursul evenimentelor. Nici Ritter, nici Moore nu se aşteptau să-l vadă pe consilierul pe problemele de securitate naţională evacuînd soldaţii din Columbia, însă nu dispuneau de o alternativă care să nu le afecteze propria persoană, Agenţia, pe preşedinte – şi posibil chiar statul. Dacă Ryan intenţiona să se dea la o parte în eventualitatea că totul ieşea la iveală – cugetă Moore – însemna că mirosise ceva. Iar directorul CIA nu-l putea condamna că voia să-şi scape pielea.

Desigur, mai rămîneau de pus la cale cîteva lucruri. Ryan părăsi clădirea imediat după ora unsprezece. Maşina sa Jaguar dispunea de telefon şi Jack formă un număr de la Pentagon.

– Cu căpitanul Jackson, vă rog, ceru el cînd cineva răspunse la celălalt capăt al firului. Numele meu este Jack Ryan.

Cîteva secunde mai tîrziu, auzi glasul lui Robby.

– Noroc, Jack.

– Ce-ai zice să luăm prînzul împreună?

– Excelent! Vin eu la tine sau tu la mine?

– Ştii unde-i Artie's Deli?

– Da, pe K Street, lîngă fluviu.

– Să fii acolo peste o jumătate de oră.

– S-a făcut.

Robby își zări prietenul stînd la masa din colț și veni drept spre el. Tacîmurile fuseseră deja aranjate. Ryan era însoțit de încă un bărbat.

– Sper că-ți plac conservele din carne de vită, i se adresă Jack.

Arătînd spre cel de lîngă el, adăugă:

– Dă-mi voie să ți-l prezint pe Dan Murray.

– De la FBI? întrebă Robby, strîngîndu-i mîna.

– Exact, domnule căpitan. Sînt subdirector.

– În ce domeniu?

– Păi, se presupune că la criminalistică, însă de cînd m-am întors în țară n-am făcut altceva decît să mă ocup de două cazuri importante. Bănuiesc că ați ghicit la ce mă refer.

– Aha! exclamă Robby, mușcînd din sandviș.

– Avem nevoie de ajutor, Rob, interveni Jack.

– Ce fel de ajutor?

– De pildă, să ne duci în mare taină într-un anumit loc.

– Unde?

– Aeroportul Hurlburt, de pe lîngă...

– Eglin. Știu. De acolo decolează avioanele direcției pentru Operațiuni Speciale. E chiar lîngă Pensacola. În ultima vreme, o groază de lume a împrumutat avioane ale Marinei. Șefului meu nu-i prea place chestia asta.

– Îi putem spune despre ce e vorba, îl asigură Murray, cu condiția să nu mai povestească și altcuiva. Încercăm să dregem o treabă.

– Ce anume?

– E secret, Rob, răspunse Jack. Legat de ceea ce am aflat de la tine. Porcăria e mai mare decît crezi. Trebuie să ne mișcăm foarte repede și fără știrea nimănui. Deocamdată avem nevoie de un taxi aerian cît mai discret.

– Se poate, însă va trebui să-l pun în temă și pe amiralul Painter.

– Și după aia?

– Ne întîlnim la ora două la Pax River, în vale, la Strike. La dracu', oricum îmi doream să fac un zbor de antrenament.

– Mai întîi termină-ţi sandvişul.

Cinci minute mai tîrziu Jackson plecă. Ryan şi Murray îi urmară exemplu, pornind cu maşina spre locuinţa lui Dan. Jack telefonă de aici soţiei sale, anunţînd-o că va lipsi din oraş cîteva zile, dar că nu trebuia să se îngrijoreze. Încheind convorbirea, suiră amîndoi în Jaguarul lui Ryan.

Centrul de testări aero-navale Patuxent River se afla cam la o oră de mers cu maşina de Washington, pe malul vestic al Golfului Chesapeake. Cîndva una dintre cele mai frumoase plantaţii ale Maryland-ului antebelic, terenul era acum principalul centru de testare şi evaluare a avioanelor, îndeplinind majoritatea funcţiilor cunoscutei Baze Aeriene Edwards din California. Aici se afla şcoala de testare a piloţilor din cadrul Marinei, unde Robby lucrase ca instructor, precum şi diverse secţii de testare, dintre care una, situată la o milă sau două mai la vale de principala pistă de zbor, era cunoscută sub numele de Strike. Secţia Strike se ocupa de frumoasele şi rapidele avioane de luptă şi atac. Legitimaţia FBI a lui Murray se dovedi suficientă pentru a le permite accesul în interiorul bazei. Odată efectuată verificarea la ghereta de control a secţiei Strike, cei doi vizitatori îşi găsiră un loc unde să aştepte, în vuietul asurzitor al motoarelor cu reacţie. După douăzeci de minute sosi şi maşina Corvette a lui Robby. Noul căpitan îi conduse în hangar.

– Aveţi noroc, le spuse el. Trebuie să ducem cîteva Tomcat-uri pînă în Pensacola. Am fost anunţaţi telefonic de către amiral, aşa că avioanele sînt gata de plecare. Eu... da?

În faţa lor se ivi un ofiţer.

– Domnul căpitan Jackson? întrebă el. Sînt Joe Bramer, se prezentă locotenentul. Am auzit că pornim spre sud, domnule.

– Întocmai, domnule locotenent. Domnii vin cu noi. Dumnealor sînt Jack Murray şi Dan Tomlinson, funcţionari guvernamentali care doresc să se familiarizeze cu procedeele de zbor ale Marinei. Crezi că poţi face rost de salopete şi căşti?

– Nici o problemă, domnule. Le aduc într-o clipă.

– Voiai să călătoreşti incognito? Dorinţa ţi s-a îndeplinit, rîse Jackson.

Își scoase din sacul de voiaj costumul de zbor și casca de pilot.

– Ce bagaje aveți?

– Trusa de bărbierit. Și un singur sac de voiaj, răspunse Murray.

– Perfect.

După un sfert de oră, toți urcară scărița, suind la bordul avionului. Jack se așeză lîngă prietenul său. Cinci minute mai tîrziu, aparatul Tomcat rula spre capătul pistei.

– Ia-o încet, Rob, zise Ryan, în timp ce așteptau aprobarea de decolare.

– Ca un avion de pasageri, îi făgădui Jackson.

Lucrurile nu stăteau chiar așa. Avioanele de luptă se ridicau brusc de la sol, atingînd altitudinea de zbor aproape de două ori mai repede decît un 727, însă, odată ajuns la înălțimea dorită, Jackson menținu un curs constant și lin.

– Ce e, Jack? întrebă el prin interfon.

– Robby, nu pot...?

– Nu ți-am povestit niciodată de cîte minuni este în stare bebelușul ăsta? Jack, băiete, pot să-l fac să și cînte.

– Robby, ceea ce încercăm este să salvăm niște oameni lăsați probabil de izbeliște. Dacă te-apuci să spui asta și altora – fie chiar și amiralului – n-ai să reușești decît să complici situația pentru noi toți. De-aici încolo sper că nu mai sînt necesare alte explicații.

– O.K. Cum rămîne cu mașina voastră?

– Las-o acolo unde e.

– Am să rog pe careva să pună o placardă în dreptul ei.

– Bună idee.

– Constat că suporți din ce în ce mai bine zborul, Jack. Nu te-ai văicărit nici măcar odată.

– Păi, azi mai am încă o cursă într-un blestemat de elicopter. N-am mai pus piciorul în așa ceva din ziua cînd mi-am rupt spinarea în Creta.

Îi făcea plăcere să spună acest lucru. Desigur, adevărata problemă era dacă vor obține sau nu elicopterul. Aici începea rolul lui Murray. Jack întoarse capul, privind în jurul său, și con-

stată uluit că celălalt Tomcat zbura la nici doi metri depărtare de aripa lor dreaptă. Murray flutură mîna în direcția lui.

– Isuse, Robby!

– Mm?

– Celălalt avion?

– La dracu'! Doar i-am spus s-o lase mai ușor. Trebuia să se țină la o distanță de șase metri. Întotdeauna zburăm în formație.

– Felicitări, tot te plîngeai că nu mă văicăresc.

Zborul dură ceva mai mult de o oră. Golful Mexic se ivi la orizont mai întîi ca o panglică albastră, apoi din ce în ce mai mare, devenind o nesfîrșită întindere de apă, pe măsură ce ambele avioane de luptă pierdeau din înălțime, dirijîndu-se către uscat. Pistele de la Pensacola se zăriră cîteva clipe undeva spre est, după care se pierdură în ceață. Lui Ryan i se părea ciudat că zborul îi inspira mai puțină teamă acum că se afla la bordul unui aparat militar. Vizibilitatea era mai bună, făcîndu-l să se simtă cu totul altfel. Avioanele de luptă executau și aterizarea în formație – ceea ce Jack socotea a fi o manevră nebunească și periculoasă – însă nu se întîmplă nimic. Aparatul din dreapta lor ateriză primul, iar o secundă sau două mai tîrziu atinse solul și cel al lui Robby. Amîndouă se răsuciră în loc, îndreptîndu-se spre capătul pistei, unde opriră lîngă două mașini. Aici așteptau cîțiva oameni din personalul aeroportului, cu scările gata pregătite.

– Succes, Jack, îi ură Robby, în timp ce scara era lipită de corpul avionului.

– Mulțumesc pentru călătorie, prietene.

Jack reuși să iasă din avion fără ajutorul nimănui, începînd să coboare scara. Un minut mai tîrziu îl ajunse din urmă Murray. Amîndoi suiră în mașinile care așteptau, în vreme ce în spatele lor avioanele Tomcat se înapoiau pe pistă, ca să-și continue zborul spre Baza Aeriană a Marinei, aflată nu departe, la Pensacola.

Murray dăduse telefon în prealabil. Cel care le ieși în întîmpinare era șeful serviciului de informații 1 al flotilei pentru operațiuni speciale.

– Trebuie să vorbim cu colonelul Johns, zise Murray de îndată ce se prezentă.

Deocamdată nici nu era nevoie de mai multe explicații. Trecură cu mașina pe lîngă cele mai mari elicoptere pe care le văzuse Ryan în viața lui, apoi opriră în dreptul unei clădiri joase, cu ferestre ca de cazarmă. Ofițerul de informații îi conduse înăuntru, prezentîndu-i pe vizitatori – pe Ryan îl socotise ca fiind tot de la FBI – iar apoi îi lăsă pe toți trei singuri în încăpere.

– Cu ce vă pot fi de folos? întrebă cu un aer plictisit colonelul.

– Am dori să discutăm despre zborurile dumneavoastră în Panama și Columbia, răspunse Murray.

– Regret, dar nu avem voie să vorbim despre misiunile noastre. De asta se și numesc Operațiuni Speciale.

– Acum cîteva zile ați primit anumite ordine de la viceamiralul Cutter. În acel moment vă aflați în Panama, zise Murray. Înainte de asta, ați transportat trupe înarmate în Columbia. Mai întîi le-ați debarcat în ținuturile joase de coastă, după care le-ați recuperat de acolo, ducîndu-le în munți. Adevărat?

– Domnule, nu pot face nici un comentariu. Deducțiile vă aparțin dumneavoastră, nu mie.

– Sînt polițist, nu reporter. Ați primit un ordin ilegal. Dacă-l aduceți la îndeplinire, ați putea fi acuzat de complicitate la o infracțiune gravă.

Era de preferat să joace cu toate cărțile pe masă, își zise Murray. Micul său discurs avu efectul scontat. Auzind din gura unuia dintre șefii FBI-ului că ordinele ar fi fost ilegale, Johns se socoti dator să dea unele lămuriri, deși doar parțiale.

– Domnule, îmi puneți o întrebare la care nu știu cum să vă răspund.

Murray vîrî mîna în sacul de voiaj, de unde scoase un plic de pînză. Luînd dinăuntru o fotografie, o întinse colonelului Johns.

– Cu siguranță că cel ce v-a dat ordinul a fost consilierul președintelui pe problemele de securitate națională. Numai că înainte de-a lua legătura cu dumneavoastră, s-a întîlnit cu individul din fotografie. Este vorba de colonelul Felix Cortez, fost ofițer de informații, actualmente șeful securității din Cartelul drogurilor. A avut un rol esențial în asasinatele de la Bogota. Nu știu exact la ce înțelegere au ajuns, dar vă pot spune ce cunoaștem. Pe vîrful colinei de lîngă Galliard Cut se află un

microbuz de radiotransmisiuni care a realizat comunicarea prin radio cu cele patru echipe în misiune. Cutter a trecut pe acolo şi le-a cerut să sisteze transmiterea oricăror mesaje. După aceea a venit la dumneavoastră, ordonîndu-vă să vă înapoiaţi acasă şi să nu suflaţi o vorbă despre misiune. Acum puneţi cap la cap toate elementele, trageţi concluziile de rigoare şi spuneţi-mi dacă doriţi să fiţi implicaţi în această afacere.

– Nu ştiu, domnule, răspunse mecanic Johns, cu obrazul arzînd ca focul.

– Domnule colonel, echipele acelea au suferit deja pierderi. Se pare că ordinele primite de dumneavoastră au drept scop suprimarea soldaţilor pînă la unul. În clipa de faţă sînt deja vînaţi prin munţi, urmă Ryan. E nevoie de ajutorul dumneavoastră ca să-i putem evacua de acolo.

– De fapt cine sînteţi?

– CIA.

– Bine, dar porcăria asta e chiar opera voastră!

– Nu, nu este, însă nu-i cazul să vă bat capul cu detalii, răspunse Jack. Avem nevoie de sprijinul dumneavoastră, altfel militarii noştri n-au să mai ajungă în vecii vecilor acasă. Iată adevărul gol-goluţ.

– Va să zică, ne trimiteţi înapoi pe noi, să curăţăm mizeria rămasă de pe urma voastră. Aşa procedaţi întotdeauna, ne expediaţi pe noi...

– De fapt, îl întrerupse Murray, intenţionăm să mergem împreună cu dumneavoastră – cel puţin o parte din drum. Cît de curînd vă puteţi ridica de la sol?

– Spuneţi-mi exact ce doriţi de la mine.

Murray îi îndeplini cererea. Colonelul Johns dădu din cap, uitîndu-se la ceas.

– Peste nouăzeci de minute.

Elicopterul MH-53 J era cu mult mai mare decît acel CH-46 care fusese cît pe ce să-i pună capăt vieţii lui Ryan la numai douăzeci şi trei de ani; cu toate acestea, i se părea la fel de înfricoşător. Se uită la unica elice, amintindu-şi că urmau să efectueze un zbor lung deasupra mării. Echipajul priceput şi profesionist îi călăuzi pe cei doi prin interfon, spunîndu-le unde să

se aşeze şi ce să facă. Ryan era extrem de atent la instructajul pentru cazurile de extremă urgenţă. În schimb, Murray nu-şi lua ochii de la impresionantele minimitraliere cu şase ţevi, instalate lîngă nişte lăzi enorme pline cu muniţii. Aparatul era dotat cu trei astfel de arme. Elicopterul se ridică de la sol curînd după ora patru, îndreptîndu-se către sud-vest. De îndată ce atinseră altitudinea dorită, Murray rugă pe cineva din echipaj să-l lege cu un cordon de siguranţă lung de şase metri, astfel încît să se poată deplasa de colo-colo. Uşa din spate a elicopterului rămăsese pe jumătate deschisă, aşa că Dan se duse să privească oceanul peste care zburau. Ryan nu se clinti de la locul său. Zborul era mai suportabil decît cele efectuate în elicopterele corpului de puşcaşi marini. Cu toate acestea, se simţea de parcă ar fi stat călare pe un candelabru în timpul unui cutremur, cu elicopterul vibrînd şi legănîndu-se sub enorma sa elice cu şase palete. Privind spre partea din faţă a aparatului, îi văzu pe unul dintre piloţi, aşezat confortabil ca la volanul unei maşini. Numai că – îşi spuse Ryan – nu era cîtuşi de puţin vorba de o maşină.

Singurul lucru la care nu se gîndise era alimentarea din zbor. Simţi cum elicopterul lua viteză, ridicîndu-se uşor cu botul în sus. Apoi zări prin parbriz aripa unui alt avion. Murray se grăbi să ajungă lîngă scaunul pilotului ca să asiste la manevră, postat în spatele şefului de echipaj, sergentul Zimmer.

– Ce se întîmplă dacă furtunul se înfăşoară pe elice? întrebă Murray, în timp ce se apropiau de celălalt aparat.

– Nu ştiu, răspunse detaşat colonelul. Încă n-am păţit aşa ceva. Şi-acum, v-aş ruga să nu mă ţineţi de vorbă, domnule.

Ryan se uită de jur împrejur, după vreun „accesoriu". Descoperi ceva ce aducea cu rucsacul unui excursionist, dar ca să ajungă pînă acolo, ar fi trebuit să-şi scoată centura de siguranţă. Jack decise că era mai bine să n-o facă. Alimentarea cu combustibil se încheie fără incidente, Ryan fiind convins că acest lucru se datora exclusiv rugăciunilor sale.

Panache naviga spre portul său de domiciliu, situat în Canalul Yucatan, între Cuba şi ţărmul mexican, urmînd exact acelaşi traseu pe care plecase. De la ridicarea ancorei, echipajul cuterului nu avusese prea mult de lucru, bucurîndu-se numai de

simplul fapt că se afla înapoi în larg. Principala atracție în momentul de față era să stea cu ochii pe noile lor colege: o tînără cu gradul de locotenent, proaspătă absolventă a Academiei pentru Paza de Coastă din Connecticut, vreo șase femei nu prea pricepute la navigație și alte două, cu grad de ofițer inferior și specialitatea electronică, despre care bărbații se văzură siliți să admită că-și cunoșteau meseria. Căpitanul Wegener o privi pe tînăra cu grad de locotenent care era ofițer de cart pe punte. Ca orice proaspăt absolvent, fata era emoționată, preocupată și chiar puțin speriată, mai ales cînd căpitanul se găsea pe puntea de comandă. În plus, arăta trăsnet – ceea ce Wegener remarca pentru întîia oară la un locotenent.

– Alo, puntea de comandă. Puntea de comandă, răsună un glas în megafon.

Wegener apucă receptorul telefonului de lîngă scaunul său.

– Aici căpitanul. Ce s-a întîmplat?

– E nevoie de dumneavoastră în cabina de transmisiuni, domnule căpitan.

– Pornesc într-acolo.

Red Wegener se ridică în picioare.

– Mențineți cursul, zise el, îndreptîndu-se spre pupa.

– Domnule căpitan, i se adresă tînăra de la transmisiuni. Tocmai am primit un mesaj de la un elicopter al aviației. Zice că trebuie să debarce pe cineva la bord. Cică-i secret, domnule căpitan. În programul meu nu se pomenește nimic în sensul ăsta și... și n-am știut ce să răspund. V-am chemat pe dumneavoastră.

Femeia îi înmînă microfonul. Wegener apăsă pe butonul TRANSMIT.

– Aici *Panache*. Vă vorbește căpitanul. Cine sînteți?

– *Panache*. Aici CAESAR. Elicopterul se îndreaptă către voi, pentru Sierra-Oscar. Trebuie să lăsăm pe cineva la bord. Terminat.

„Sierra-Oscar" se referea la o operațiune specială. Wegener chibzui o clipă, apoi decise că nu putea fi vorba de ceva prea important.

– Am recepționat mesajul, CAESAR. Definește-ți ETA[*].

1 Estimed Time of Arrival (engl.) – ora probabilă de sosire. (N.t.).

– ETA – zece minute.

– Am înţeles. Zece minute. Vă aşteptăm. Terminat.

Wegener înapoie microfonul fetei şi se întoarse pe punte.

– Alo, puntea de zbor, vorbi el în interfon. Domnişoară Walters, schimbă cursul la Hotel Corpin.

– Am înţeles, domnule căpitan.

Pregătirile se desfăşurară rapid şi eficient. Şeful de echipaj se adresă oamenilor săi.

– Puntea de zbor, puntea de zbor. Toată lumea la posturi.

Marinarii îşi aruncară ţigările în apă şi-şi scoaseră beretele, ca nu cumva să le fie smulse de suflul vreunui motor. Locotenentul Walters verifică din ce direcţie bătea vîntul. Schimbă cursul navei şi mări viteza la cincisprezece noduri, aducînd vasul pe direcţia Hotel Corpin, cea mai propice operaţiunilor de zbor. Şi totul fără a mai aştepta vreun ordin de la nimeni, îşi spuse ea cu mîndrie. Wegener întoarse capul, zîmbind încîntat. Era unul dintre nenumăraţii „primi paşi“ în cariera unui nou ofiţer. Fata ştiuse ce avea de făcut şi executase manevra fără vreo altă indicaţie. Pentru căpitan era ca şi cum şi-ar fi privit copilul învăţînd să meargă. Deşteaptă şi frumoasă.

– Isuse, mare mai e! exclamă Riley pe puntea de comandă.

Wegener ieşi să vadă aparatul.

Elicopterul era un AF-53, mult mai voluminos decît oricare dintre cele aflate în dotarea Pazei de Coastă. Pilotul se apropie dinspre pupa, apoi întoarse aparatul astfel încît să zboare într-o parte a vasului. De cablul său era agăţat un om, care fu coborît pe punte în braţele a patru marinari. În clipa cînd omul se desprinse din „hamaşament“, elicopterul se înclină cu botul în jos, luîndu-şi zborul spre sud. Rapid şi eficient, constată Red.

– Nu ştiam că avem oaspeţi, domnule, comentă Riley, scoţîndu-şi un trabuc.

– Sîntem tot pe puntea de comandă, şefule, se auzi de la timonerie glasul sever al locotenentului Walters.

– Ah, domnişoară, iertaţi-mă. Am uitat, răspunse şeful de echipaj, furişînd o privire şireată către Wegener.

Fata mai trecuse o probă. Nu se sfiise să-l dojenească pe şeful de echipaj, deşi acesta era mai vîrstnic decît propriul ei tată.

– Poţi părăsi puntea de comandă, i se adresă căpitanul. Nici eu n-am ştiut, se întoarse el spre Riley. Mă duc la pupa să văd cine este.

O auzi pe domnişoara Walters dînd ordine, sub supravegherea unui locotenent şi a altor cîţiva oameni din comandă.

Ajunse pe punte tocmai cînd vizitatorul îşi scotea costumul verde de zbor. Observă că nu avea nici un bagaj – ceea ce i se păru bizar. În clipa cînd omul se întoarse spre el, pe chipul căpitanului se aşternu o uimire fără margini.

– Salut, domnule căpitan! zise Murray.

– Ce s-a întîmplat?

– Ai un loc liniştit, unde să putem sta de vorbă?

– Hai cu mine.

După cîteva minute se găseau în cabina lui Wegener.

– Cred că ţi-am rămas oarecum dator. Puteai să-mi faci zile negre după gluma aia prostească. Mulţumesc şi pentru pontul cu avocatul. Mi-a destăinuit nişte chestii cumplite, numai că soarta a vrut să iau legătura cu el de-abia după uciderea celor doi nemernici. În viaţa mea nu mai comit asemenea tîmpenii! făgădui Wegener. Ai venit să-ţi iei revanşa, nu?

– Ai ghicit.

– Ce se petrece? Îmi închipui că nimeni nu-ţi împrumută un elicopter de la operaţiuni speciale numai aşa, de ochi frumoşi.

– Mîine seară trebuie să fiţi într-un anumit loc.

– Unde?

Murray scoase un plic din buzunar.

– Iată coordonatele. Am şi planul radiolocaţiilor.

Dan îi comunică încă vreo două detalii.

– Astea le-ai făcut de unul singur, nu-i aşa?

– Da, de ce?

– Pentru c-ar fi trebuit să iei în calcul şi buletinul meteo.

27

Bătălia de pe dealul Ninja Hill

Armatele au anumite obiceiuri. Acestea par adeseori bizare sau chiar trăsnite în ochii unui neinițiat, însă toate au un scop bine definit, învățat în cele patru milenii de-a lungul cărora oamenii s-au luptat între ei în mod organizat. Experiența acumulată este cu precădere negativă. Ori de cîte ori mor oameni inutil, armata trebuie să învețe din propriile-i greșeli și astfel să se asigure că faptul nu se va repeta. Bineînțeles, eroarea revine la fel de frecvent în profesiunea armelor ca în oricare altă meserie, însă, tot ca în celelalte profesii, bunii practicieni sînt cei ce nu uită niciodată principiile de bază. Căpitanul Ramirez făcea parte din această categorie. Deși descoperise din proprie experiență că era mult prea sentimental, acceptînd cu greu ideea că pierderea de vieți omenești ținea de meseria aleasă de el, își amintea și celelalte lecții învățate în cariera sa de militar, îndeosebi una bazată pe o revelație recentă și cît se poate de neplăcută. Încă spera că în seara aceea va veni un elicopter să-i ia și era destul de convins că evitase ciocnirea cu echipele trimise să vîneze echipa KNIFE. Și totuși, nu-i ieșeau din minte unele experiențe din trecut, cînd mulți soldați muriseră din pricina unor întorsături imprevizibile, pentru că se încrezuseră în aparențe, uitînd esențialul.

Regula spunea că o unitate aflată într-o poziție fixă era întotdeauna vulnerabilă, iar pentru a reduce riscurile, un comandant inteligent elabora un plan de apărare. Ramirez cunoștea acest amănunt și nu-și pierduse simțul de orientare pe teren. Nu-și

închipuia că va veni cineva să-i tulbure oamenii în noaptea aceea, doar se pregătise pentru orice eventualitate.

Felul cum îşi plasase soldaţii în dispozitiv reflecta pericolul care-i pîndea. Bănuia că avea de-a face cu forţe numeroase, însă fără prea multă pregătire, în timp ce el dispunea de două avantaje deosebite: unu – fiecare militar purta asupra sa un radioemiţător şi doi – grupul era dotat cu trei arme cu amortizor. Ramirez nădăjduia că nu vor primi vizitatori nepoftiţi, dar, chiar şi-n acest caz, intenţiona să le ofere cîteva surprize, nu dintre cele mai plăcute.

Soldaţii din subordinea sa erau împărţiţi în echipe de cîte doi, ca să se poată ajuta unul pe altul. Nimic nu era mai rău decît să te simţi singur în luptă. Eficienţa unui militar creştea însutit prin simpla prezenţă a unui camarad. Fiecare pereche săpase trei gropi – denumite Primară, Alternativă şi Suplimentară – făcînd parte din trei sisteme defensive separate, bine camuflate şi situate astfel încît să se poată susţine reciproc. Unde fusese posibil, mai rupseseră crengi şi frunziş, creînd linii de tir pe o direcţie oblică, astfel încît glonţul să-l surprindă pe atacator dintr-o parte, nu frontal. Planul prevedea şi forţarea inamicului într-o anumită direcţie, prestabilită de echipă. În sfîrşit, dacă toate aceste sisteme dădeau greş, existau trei trasee de retragere, la capătul fiecăruia găsindu-se un punct de regrupare. Soldaţii munciseră toată ziua, săpînd gropi, pregătindu-şi adăposturile, plasînd minele rămase, pînă cînd căzuseră rupţi de oboseală, adormind numaidecît, fără a mai avea timp să stea de vorbă. Însă Ramirez, care nu fusese atît de ocupat, nu putea scăpa de gîndurile ce-i dădeau tîrcoale.

În cursul zilei situaţia se înrăutăţise. Legătura radio nu fusese restabilită şi de fiecare dată cînd Ramirez chema la oră fixă celălalt post, care continua să rămînă mort, explicaţiile lui deveneau din ce în ce mai şubrede. Nu mai putea argumenta că ar fi fost vorba de o defecţiune a aparatelor sau de o întrerupere a curentului. Toată după-amiaza îşi repetă că era cu neputinţă să fie total izolaţi – nici o clipă nu-i dădu prin minte că ar fi fost *tăiată* orice legătură – însă în sufletul său începea să crească bănuiala că el şi oamenii lui se găseau singuri, departe de casă,

expuşi unor posibile primejdii, fără alte surse decît ceea ce duceau în raniţe.

Elicopterul ateriză în acelaşi loc de unde decolase cu numai două zile înainte, iar apoi rulă către hangarul, a cărui poartă se închise imediat în urma sa. Aparatul MC-130 care-l însoţise fu şi el ascuns la fel ca primul. Ryan se simţea epuizat după călătorie, aşa că se îndreptă clătinîndu-se pe picioare către Clark, care-l aştepta. Singura veste bună era aceea că amiralul Cutter neglijase elementara precauţie de-a se întîlni cu comandantul bazei, întrucît nici nu-i dăduse prin minte că ordinele sale vor fi nesocotite. În consecinţă, revenirea elicopterului de la Operaţiuni Speciale era o simplă ciudăţenie şi nimic mai mult, pe lîngă faptul că un aparat verde (în întuneric părea chiar negru) nu se deosebea cu nimic de un altul vopsit în aceeaşi culoare.

După ce făcu un drum la toaletă şi bău aproape un litru de apă de la frigider, Jack se întoarse la elicopter. Prezentările fuseseră deja făcute, iar Ryan constată că Clark şi colonelul Jones discutau de parcă ar fi fost prieteni de cînd lumea.

– Şi ziceţi c-aţi fost la divizia 3 SOG?

– Întocmai, domnule colonel, răspunse Clark. N-am pus niciodată piciorul în Laos, însă băieţii dumneavoastră i-au salvat pe vreo cîţiva dintre ai noştri. De atunci au lucrat în permanenţă pentru CIA. Mă rog... aproape în permanenţă, rectifică el.

– Nici nu ştiu încotro s-o apuc. Idiotul ăla de la Marină ne-a cerut să distrugem toate hărţile. Zimmer îşi mai aminteşte o parte din frecvenţele radio, dar...

– Am eu frecvenţele, interveni Clark.

– Foarte bine, dar asta tot nu înseamnă că i-am găsit. Chiar şi cu ajutorul unui elicopter-cisternă, tot nu pot efectua o căutare ca la carte. E un ţinut foarte întins, iar altitudinea ne toacă rapid rezervele de combustibul. Cine-s cei trimişi pe urmele băieţilor?

– O mulţime de indivizi înarmaţi cu AK-uri. Cred că amănuntul vă spune ceva.

Colonelul schiţă o grimasă.

– Aşa e. Am trei minimitraliere. Fără ajutor aerian...

– Aţi pus degetul pe rană. Dumneavoastră reprezentaţi ajutorul aerian. De minimitraliere mă ocup eu. Şi-acum aş vrea să

ştiu, dacă punctele de evacuare au fost stabilite dinainte? întrebă Clark.

– Da. Unul principal şi două secundare pentru fiecare echipă. În total douăsprezece.

– Trebuie pornit de la presupunerea că inamicul le cunoaşte deja. Misiunea noastră pentru la noapte va fi să-i găsim pe băieţi şi să-i ducem într-un loc cunoscut de noi, dar despre care urmăritorii n-au habar. Iar mîine seară puteţi zbura pînă acolo, ca să-i luaţi la bord.

– Ca să-i scoatem din... Tipul de la FBI vrea să aterizăm pe „bărcuţa" aia. Mă cam îngrijorează Adele. Ultimul buletin meteo de la prînz anunţa că furtuna se îndreaptă către nord, în direcţia Cuba. Trebuie să verificăm.

– M-am ocupat eu de asta, zise Larson, alăturîndu-se grupului. Adele şi-a schimbat direcţia spre vest, preschimbîndu-se în uragan acum o oră. Viteza vîntului la centru este de şaptezeci şi cinci.

– Of, fir-ar să fie, înjură colonelul Jones. Cît de repede se deplasează?

– Se va apropia de noi cam mîine noapte. Diseară însă putem zbura fără probleme.

– În ce scop?

– Larson şi cu mine ne vom repezi pînă acolo, să localizăm echipele.

Clark scoase un radioreceptor din sacul de voiaj adus de Murray.

– Vom străbate valea de la un cap la altul, chemîndu-i tot timpul prin radio. Cu puţin noroc, vom prinde legătura.

– Chiar că ai nevoie să te încrezi în şansă, fiule, remarcă Johns.

O'Day îşi zise că viaţa unui agent FBI nu era întotdeauna pe atît de impresionantă pe cît îşi închipuia lumea. Pe urmă, îl mai irita şi faptul că, dispunînd de cel mult douăzeci de agenţi pentru cazul respectiv, nu putea lăsa o îndatorire atît de neplăcută pe seama unui subaltern. Oricum, acesta nu era singurul necaz. Deocamdată nimeni nu se gîndise să obţină un mandat de percheziţie, iar de pătruns în locuinţa lui Cutter fără o autorizaţie

legală – amănunt de care FBI-ul se îngrijea rareori – nici nu putea fi vorba. Soţia amiralului tocmai se întorsese acasă şi în clipa de faţă făcea instrucţie cu servitorii ca o aristocrată înnăscută. Pe de altă parte, cu cîţiva ani în urmă, Curtea Supremă decretase că pentru a căuta prin gunoaie nu era nevoie de aprobare judecătorească – ceea ce-i prilejuise lui Pat O'Day un antrenament sportiv de care nu mai avusese parte de ani de zile. Nici nu mai putea ridica braţele, după ce încărcase cîteva tone de saci cu gunoaie urît mirositoare în remorca unui camion alb al salubrităţii. Lada de gunoi pe care o căuta era una printre multe altele. Secţiunea VIP din Front Myer reprezenta totuşi un punct strategic. Prin urmare, chiar şi lăzile de gunoi erau aşezate într-o perfectă ordine. În cazul de faţă, două locuinţe învecinate se foloseau de aceeaşi ladă, golită de un serviciu de salubritate la fel de riguros organizat. O'Day însemnase sacii înainte de a-i sui în maşină, astfel că în momentul de faţă cincisprezece dintre ei se găseau într-unul din numeroasele laboratoare ale FBI-ului, neinclus în programul de vizite, deoarece FBI-ul arăta turiştilor numai partea frumoasă, adică laboratoarele curate şi antiseptice. Sigurul avantaj era că sistemul de ventilaţie funcţiona şi că încăperea dispunea de cîteva flacoane dezodorizante, care mai alungau miasmele pătrunse chiar şi prin măştile tehnicienilor de laborator. Lui O'Day i se părea că tot restul vieţii va fi un punct de atracţie pentru muştele verzi. Căutarea durá o oră, timp în care gunoiul fu triat pe o masă albă: zaţul de cafea şi jumătăţile de cornuri vechi de vreo patru zile, împreună cu albuşul mucegăit şi cîteva scutece de hîrtie, proveneau de la locuinţa vecină. Înaltul funcţionar guvernamental care stătea alături de familia Cutter tocmai îşi găzduise nepoţica.

– Asta e! exclamă unul dintre laboranţi.

În mîna înmănuşată ţinea o dischetă de calculator. Deşi protejat de mănuşi, apucă discheta de două colţuri opuse, lăsînd-o să cadă într-un săculeţ de plastic. O'Day luă săculeţul şi sui la etaj, unde se afla secţia de depistare a amprentelor mai vechi.

În seara aceea doi tehnicieni rămaseră să lucreze peste program. Bineînţeles, ei „trişară“ într-o oarecare măsură. Aveau deja amprentele amiralului Cutter, extrase din indexul general de amprente – oricărui militar i se luau amprentele încă din momen-

tul înrolării – precum şi un întreg arsenal de aparate, inclusiv un laser.

– Unde ai găsit-o? întrebă unul dintre tehnicieni.

– Deasupra unor ziare, răspunse O'Day.

– Aha! Va să zică, ferită de grăsimi şi căldură. Am putea avea noroc.

Tehnicianul scoase discheta din săculeţul de plastic şi se apucă de lucru. Analiza îi luă zece minute, timp în care O'Day măsură încăperea în lung şi-n lat.

– Am descoperit o amprentă de policar, cu zece puncte pe faţa dischetei, iar pe dos o pată provenind probabil de la inelar, cu un punct clar şi un altul marginal. Pare un set de amprente complet diferit, deşi greu de identificat din pricina numeroaselor pete. Însă desenul e diferit, prin urmare trebuie să fie vorba de o altă persoană.

O'Day îşi zise că obţinuse mai mult decît ar fi avut dreptul să pretindă, date fiind împrejurările. De regulă, pentru identificarea unei amprente era nevoie de zece puncte distincte – respectiv, particularităţi pe care se baza arta identificării amprentelor – însă numărul era întotdeauna arbitrar. Agentul O'Day avea certitudinea că discheta se găsise în mîinile lui Cutter – chiar dacă un juriu n-ar fi împărtăşit această certitudine, presupunînd că ar fi sosit şi ziua declanşării unui proces. Deocamdată trebuia să afle ce conţinea discheta, drept care se îndreptă spre laborator.

De la pătrunderea pe piaţă a computerelor personale nu mai fusese decît un pas pînă cînd acestea ajunseră să fie folosite în scopuri infracţionale. Pentru investigarea unor asemenea delicte, FBI-ul dispunea de un departament special. Totuşi, cei mai eficienţi în această privinţă rămîneau consultanţii particulari, a căror ocupaţie de bază era spargerea de programe şi pentru care computerele reprezentau nişte jucării minunate, oferindu-le cel mai pasionant joc. Faptul că o importantă agenţie guvernamentală îi plătea ca să se distreze cu astfel de jocuri echivala pentru ei cu cariera unui fotbalist profesionist. Cel care îl aştepta pe O'Day făcea parte dintre „campioni". În vîrstă de douăzeci şi cinci de ani, era încă student la colegiul din oraş, în pofida a peste două sute de ore de practică, cea mai mică notă fiind nouă.

Tînărul avea părul lung, roşcovan şi purta barbă – ambele avînd nevoie de şampon. O'Day îi întinse discheta.

– E strict secret, zise irlandezul.

– Interesant, comentă specialistul. Discheta e un microfloppy Sony MFD-2DD, cu două feţe, dublă densitate, 135 TPI, probabil formată pentru 800 K. Ce-ar trebui să se afle pe ea?

– Nu sîntem siguri, dar presupun că algoritmul unui cifru.

– Aha. Sisteme de comunicare sovietice? S-au şmecherit rusnacii?

– Nu-i cazul să-ţi spun, sublinie O'Day.

– Zău că n-aveţi haz deloc, replică tînărul, introducînd discheta în drive.

Computerul respectiv era un Apple Mac Intosh II X nou-nouţ, la care tehnicianul operase unele adaptări concepute de el însuşi. O'Day auzise despre el că n-ar fi lucrat cu un IBM nici să-l împuşte cineva.

Programele folosite fuseseră elaborate de colegii lui, în scopul recuperării datelor înscrise pe dischete deteriorate. Primul se numea Rescuedata.

Operaţiunea era extrem de delicată. Mai întîi capetele de citire reperau fiecare zonă magnetică de pe dischetă, copiind datele în memoria de opt megabiţi a computerului II X, obţinînd astfel o copie permanentă de hard drive, plus o copie pe floppy-disk. Odată atins acest stadiu, nu mai era nevoie de original. O'Day îl recuperă imediat, vîrîndu-l în săculeţul de plastic.

– A fost distrusă, declară tînărul.

– Cum?

– Distrusă, nu ştearsă, nici iniţializată, ci distrusă. Probabil cu un mic magnet.

– La dracu'! se înfurie O'Day.

Se pricepea îndeajuns la computere cît să-şi dea seama că datele stocate magnetic fuseseră alterate prin contact cu un magnet.

– Nu te pierde cu firea.

– Ce?

– Dacă individul ar fi iniţializat discheta, n-am mai fi avut nici o şansă. Însă el n-a făcut decît să plimbe un magnet pe

suprafața ei. O parte din date s-au pierdut, dar probabil că nu toate. Lasă-mi un răgaz de cîteva ore, poate reușesc să recuperez cîte ceva din ele. Uite, acolo e un crîmpei de informație. Nu recunosc limbajul, pare să fie un algoritm de transpunere. Nu mă pricep la cifruri și altele asemenea, dar arată destul de complicat.

Aruncă o privire în jurul său.

– O să-mi ia ceva timp.

– Cît?

– Cît durează pictarea unui tablou ca Mona Lisa? Sau construcția unei catedrale? Sau...

O'Day nu mai auzi și a treia variantă pentru că se grăbi să părăsească încăperea. Puse discheta la loc sigur în biroul său, după care se duse la sala de gimnastică, ca să facă un duș și să stea o jumătate de oră în bazinul cu jeturi de apă. Dușul reuși să-i îndepărteze mirosurile urîte și, așteptînd ca masajul să-i alunge durerea din încheieturi, O'Day își zise că probele împotriva nemernicului de Cutter începeau să se adune, cazul său conturîndu-se din ce în ce mai clar.

– Domnule căpitan, pur și simplu nu-s acolo.

Ramirez îi înapoie căștile radio, dînd din cap în semn de încuviințare. Nu avea rost să se mai amăgească. Se uită înspre Guerra, sergentul de la Operațiuni.

– Cred c-au uitat de noi.

– Asta-i o veste bună, domnule căpitan. Ce-o să ne facem acum?

– Viitorul contact e stabilit pentru ora zero. Le mai dăm o șansă. Dacă nici atunci nu răspund, o întindem de-aici.

– Încotro, domnule?

– Coborîm muntele, vedem dacă putem găsi vreun mijloc de transport și... Isuse. Nu știu nici eu. Probabil că banii pe care-i avem ne ajung ca să o ștergem peste graniță.

– Fără pașaport, fără nici un fel de acte...

– Mda. Să încercăm la ambasada din Bogota?

– Am încălca vreo două'pe ordine, domnule, îi atrase atenția Guerra.

– Totul are un început, replică Ramirez. Fiecare să-și consume ultimele provizii și să se odihnească bine. Peste două ore

îi chemăm din nou prin radio. Fiţi cu ochii în patru toată noaptea. Chavez şi Léon să patruleze în jos pe coasta muntelui, să zicem vreo doi kilometri.

Ramirez nu mai trebui să precizeze ce anume îl neliniştea. Chiar dacă raţiunea le spunea că aşa ceva nu era cu putinţă, atît el cît şi Guerra se gîndeau la acelaşi lucru.

– E-n regulă, domnule căpitan, îl asigură sergentul. Totul va fi bine. Numai să prindem odată nenorocita aia de legătură radio.

Raportul asupra misiunii dură cincisprezece minute. Oamenii erau furioşi şi neliniştiţi la gîndul pierderilor suferite, nu foarte conştienţi de pericolul care-i pîndea, ci mai curînd de propria lor mînie pentru cele întîmplate cu camarazii lor. Cîtă bravadă, îşi zise Cortez. Cît teribilism. Idioţii.

Prima ţintă se găsea la numai treizeci de kilometri depărtare – din motive lesne de înţeles, voia să se ocupe întîi de cea mai apropiată – iar la douăzeci şi două dintre ele se putea ajunge cu camionul. Desigur, trebuia să aştepte căderea întunericului.

Cele şaisprezece camioane demarară, fiecare transportînd cîte cincisprezece bărbaţi. Cortez le urmări îndepărtîndu-se, în timp ce oamenii discutau în şoaptă unul cu altul. Suita lui rămăsese, bineînţeles, la bază. Fără îndoială, îi alesese pe sprînceană. Nu-l interesase nici din ce familie se trăgeau, nici ce omoruri aveau pe conştiinţă. Îi selecţionase în primul rînd pentru pricepere. Cei mai mulţi erau foşti luptători în M-19 sau FARC – oameni pentru care cinci ani de gherilă fuseseră suficienţi ca să capete experienţă. O parte făcuseră instrucţie în Cuba sau Nicaragua, unde se deprinseseră cu pregătirea militară – de fapt cu cea teroristă, ceea ce oricum îi situa deasupra „soldaţilor" Cartelului, dintre care majoritatea nu fuseseră antrenaţi în nici un fel. Ai lui erau mercenari. Singurul lor interes în a-l sluji pe Cortez erau banii pe care-i luau de la acesta. Dar Felix le făgăduise mai mult decît atît. Nişte indivizi de teapa lor nu aveau unde să se ducă. Guvernul columbian nu le putea oferi o slujbă. Cartelul nu se încredea în ei. În plus, îşi călcaseră jurămîntul de loialitate faţă de cele două grupări marxiste al căror capital politic scăzuse atît de mult, încît ajunseseră să se lase plătite de Cartel. Prin urmare, nu le rămînea decît Cortez. Felix era un om pentru

care mercenarii ar fi ucis fără șovăire. Cortez nu avea încredere în ei și deocamdată nici nu le ceruse altceva decît să ucidă, însă toate marile mișcări porneau de la mici grupuri de oameni, ale căror metode erau tot atît de murdare ca și obiectivele propuse și care jurau credință unui singur șef. Cel puțin așa fusese învățat Cortez. Personal, nu era convins că așa stăteau lucrurile, însă pentru moment nici nu-l interesa mai mult. Nu-și făcea iluzii că ar putea ajunge conducătorul unei revoluții. El nu urmărea decît... oare care era termenul? O preluare a puterii prin forța armelor. Da, chiar așa? Chicotind pe înfundate, Cortez intră în casă și se apucă să studieze hărțile.

– Ce bine că nici unul dintre noi nu-i fumător, rosti Larson în clipa cînd avionul își strînse sub el trenul de aterizare.

Undeva în spatele lor, în carlingă, se găsea un rezervor de combustibil auxiliar. Aveau două ore de zbor pînă în zona ce trebuia patrulată și încă două înapoi, la care se adăugau alte trei de escală.

– Crezi că vom reuși?

– În caz că nu, cineva va plăti foarte scump, răspunse Clark. Ce știi despre vreme?

– Vom ajunge la destinație înainte să înceapă uraganul. Dar pentru ziua de mîine nu garantez.

Chavez și Léon se găseau la doi kilometri distanță de cel mai îndepărtat post de ascultare al echipei. Amîndoi aveau pistoale cu amortizor. Léon nu fusese cercetaș la BANNER, dar avea o deosebită pricepere la mersul prin pădure – lucru care pe Chavez îl încînta peste măsură. Vestea cea mai bună dintre toate era că nu descoperiseră nimic suspect. Căpitanul Ramirez le destăinuise motivele sale de îngrijorare. Deocamdată, cei doi sergenți nu depistaseră nici o urmă, spre marea lor satisfacție. Inițial coborîseră spre nord, iar apoi se îndreptaseră spre sud, acoperind un arc de cerc de cîțiva kilometri, cu ochii și urechile la pîndă. Tocmai se pregăteau să urce din nou panta, revenind lîngă camarazii lor, cînd Chavez se opri, privind în urma sa.

Se auzi un sunet metalic. Chavez îi făcu semn lui Léon să nu se clintească din loc și întoarse capul, sperînd... Ce anume?

se întrebă el. Sperînd că urechile îl înşelaseră şi că doar îşi închipuise că auzise sunetul, îşi puse ochelarii speciali, cercetînd cu atenţie povîrnişul. Undeva în vale exista un drum. Dacă cineva ar fi urcat spre ei, nu putea veni decît din direcţia aceea.

La început îi fu greu să-şi dea seama despre ce era vorba. Frunzişul de deasupra capului era o împletitură de nepătruns, iar lipsa de lumină îl obliga să dea contrastul la maximum. În consecinţă, imaginea îi apărea ceţoasă, ca un semnal TV trimis prin cablu dintr-un oraş îndepărtat. Ceea ce căuta se afla departe – la cel puţin cinci sute de metri – limita maximă la care putea zări ceva printre trunchiurile mai rare de la marginea pădurii. Încordarea îi ţinea toate simţurile treze, dar în acelaşi timp şi imaginaţia o lua razna, astfel încît trebuia să-şi impună să nu vadă ceea ce nu exista.

Totuşi, acolo era ceva. Instinctul i-o spusese încă înainte ca zgomotul să se repete. Acum nu se mai auzeau sunete metalice, în schimb... în schimb frunzele foşneau mai tare ca de obicei, iar apoi pe coasta adăpostită de vînt a muntelui se aşternu din nou tăcerea. Chavez se uită înspre Léon, care îşi pusese şi el ochelarii, privind în aceeaşi direcţie. Faţa lui acoperită de ochelari se răsuci înspre Chavez, schiţînd un gest de încuviinţare. Gestul nu trăda nici urmă de emoţie, ci doar comunicarea profesionistă a unui gînd neliniştitor. Chavez îngenunche, punînd în funcţiune emiţătorul.

– Şase, aici e Punctul, chemă Ding.

– Aici Şase.

– Am ajuns la limita perimetrului de recunoaştere. Am sesizat o mişcare, cam la un kilometru mai în vale. Aşteptăm să vedem ce este.

– Recepţionat. Fiţi cu băgare de seamă, sergent, îl povăţui Ramirez

– Aşa vom face. Terminat.

Léon veni lîngă el.

– Cum vrei să procedezi de acum încolo? întrebă 'Berto.

– Rămînem unul lîngă altul şi nu ne clintim de-aici pînă nu vedem ce se întîmplă.

– Ai dreptate. N-ar fi rău să urcăm vreo cincizeci de metri mai la dreapta.

– Ia-o înainte. Vin chiar în urma ta.

Chavez mai aruncă o privire în vale, apoi porni după camaradul său, oprindu-se în dreptul unui pîlc de copaci groși. Încă nu reușea să deslușească mare lucru pe display. Două minute mai tîrziu, își luă în primire noul post de observație.

'Berto sesiză primul o mișcare și-i arătă lui Chavez înspre o potecă. Umbrele care înaintau erau mai mari decît le semnala beep-ul sistemului de detecție. Capete omenești. La patru-cinci sute de metri depărtare. Siluetele urcau panta, venind direct spre ei.

Bine, își zise Chavez. *Să-i numărăm.*

Simți cum se relaxa. Aici se găsea în domeniul său. Mai avusese astfel de experiențe. Ideea de necunoscut rămînea undeva în spatele său. Acum avea să urmeze o luptă. La asta se pricepea ca nimeni altul.

– Șase, aici Punctul. În fața noastră au apărut o mulțime de indivizi. Se îndreaptă chiar spre voi.

– Altceva?

– Înaintează destul de încet. Cu băgare de seamă.

– Cît mai puteți rămîne acolo?

– Încă vreo cîteva minute.

– Stați pe loc atîta timp cît vă aflați în siguranță, după aia o întindeți. Încercați să-i urmăriți vreo sută-două de metri. Vrem să doborîm cît mai mulți.

– Am înțeles.

– Chiar atîția inși? Mie nu-mi miroase a bine, murmură Léon.

– Și nouă ne surîde să altoim vreo cîțiva dintre ei înainte s-o luăm la sănătoasa, nu?

Chavez se răsuci din nou spre inamicul care continua să se apropie. Nu păreau constituiți într-o formație de luptă. Înaintau fără grabă, suind încet panta. Acum începea deja să deslușească zvon de glasuri. Indivizii se deplasau în grupuri mici, de trei sau patru, adunîndu-se probabil pe criteriul amiciției – își spuse el – la fel ca bandele de stradă. Fiecare simțea nevoia să aibă un prieten lîngă el.

Bandă de stradă, repetă el în gînd. Tipii nu-și băteau capul să se înroleze în armată așa cum se întîmpla la el în *barrio*.

Fiecare purta însă un blestemat de AK-47. Fără vreun plan strategic, fără echipe de trăgători sau de recunoaștere. Se întrebă

dacă aveau radioemițătoare prin care să comunice între ei. Probabil că nu. Abia într-un tîrziu înțelese că știau precis unde se duc: Ding nu pricepea cum vine asta, singurul lucru care-l interesa era că indivizii vor cădea într-o ambuscadă de proporții. Totuși erau foarte mulți, cumplit de mulți.

– E momentul să o ștergem, îi zise el lui 'Berto.

O luară la fugă în susul pantei, mișcîndu-se pe cît de repede le îngăduia condiția fizică, alegîndu-și cînd un punct de observație, cînd altul, și ținîndu-l pe căpitan la curent cu propria lor poziție și cu cea a inamicului. În fața lor, pe vîrful muntelui, echipa avea la dispoziție aproape două ore ca să-și stabilească posturile și să pregătească ambuscada. Americanii urmau să înainteze astfel încît să îi întîlnească pe atacatori cu mult înainte de linia defensivă primară. Aceasta se întindea între două porțiuni de teren extrem de abrupte, unde se afla instalat cîte un SAW cu o rază de acțiune de aproape trei sute de metri. Dacă inamicul comitea imprudența de a apuca pe acest drum... atunci o făcea pe riscul său, nu? Pînă în prezent, se deplasase în linie dreaptă. Poate li se spusese că acolo se afla KNIFE. Totuși, nu era decît o simplă presupunere, își zise Chavez, instalîndu-se cu Léon în punctul de observație, situat chiar sub unul dintre SAW-uri.

– Șase, aici Punctul. Ne găsim la post. Inamicul se află trei sute de metri mai la vale.

Clic-clic.

– I-am reperat, se auzi un alt glas în casca radioemițătorului. Grenada Unu i-a văzut.

– I-a văzut și Medic.

– La fel și SAW Unu.

– Și Grenada Doi. Ai noștri sînt.

– KNIFE, aici Șase. Toată lumea să-și păstreze sîngele-rece, zise calm Ramirez. Se pare că vor bate chiar la ușa din față. Nu uitați semnalul, băieți...

Trecură încă zece minute. Chavez stinse ochelarii, ca să economisească bateriile și ca să-și adapteze ochii la întunericul din jur. Sucea și răsucea în minte planul ambuscadei organizate de echipă. El și Léon își aveau fiecare însărcinările sale bine definite. Fiecare soldat trebuia să-și limiteze tirul la un arc indi-

vidual. Toate aceste arcuri, parţial intersectate, acopereau o anumită suprafaţă, fiecare om urmînd să vîneze inamicul aflat în raza sa, nu să tragă haotic pe o arie largă. Chiar şi cele două SAW-uri erau supuse aceloraşi restricţii. Cel de-al treilea se găsea la o oarecare distanţă în spatele liniei de tir, unde rămăseseră şi o parte dintre militari, gata să sară în ajutorul camarazilor, în caz că aceştia s-ar fi retras sau s-ar fi confruntat cu ceva neprevăzut.

Inamicul ajunsese la o sută de metri de linia de tir. Avangarda era formată din vreo optsprezece-douăzeci de oameni, ceilalţi făcînd eforturi să ţină pasul cu ei. Înaintau încet, atenţi unde puneau piciorul, cu armele la piept, pregătiţi să tragă în orice clipă. Chavez numără trei atacatori în aria sa vizuală. Léon nu scăpă din ochi povîrnişul, cu patul armei lipit de obraz.

Odinioară, în astfel de momente răsunau salve de împuşcături. Infanteriştii lui Napoleon înaintau umăr la umăr, în cîte două sau patru rînduri, ridicîndu-şi muschetele la comandă şi făcînd schimb de focuri cu duşmanul, într-o ploaie infernală de gloanţe şi praf de puşcă. Ţelul era să-şi ia inamicul prin surprindere. Scopul rămăsese acelaşi: derutarea celor suficient de norocoşi încît să scape de o moarte instantanee, determinîndu-i să-şi spună că nu aveau ce căuta acolo, reducîndu-le capacitatea de luptă, oprindu-i în loc şi subminîndu-le moralul. În zilele noastre, pentru atingerea acestui scop nu mai erau necesare şiruri de muschete. Era suficient să laşi duşmanul să ajungă aproape, foarte aproape, efectul surprizei fiind în egală măsură psihologic şi fizic.

Clic-clic-clic.

– Fiţi gata! ordonă Ramirez.

Dincolo de linia de tir, oamenii îşi proptiră în umăr patul armei. Mitralierele instalate pe trepiede îşi înălţară gurile în aer. Toţi ridicară piedica armei. La mijlocul liniei de foc, căpitanul îşi înfăşură pe mînă o sîrmă de telegraf, lungă de cincizeci de metri, la capătul căreia era legată o cutie de tablă cu cîteva pietricele. Întinse sîrma cu mare precauţie. Apoi o smuci brusc.

Zgomotul neaşteptat păru să suspende timpul pentru o fracţiune de secundă, ca şi cum totul s-ar fi oprit pentru un moment cît o eternitate. Cei din avangardă se răsuciră instinctiv

spre locul de unde venise zgomotul – undeva între ei, departe de pericolul necunoscut care-i pîndea din față și din flancuri, departe de degetele care deja apăsau pe trăgaci.

Clipa de imobilitate luă sfîrșit o dată cu strălucirea orbitoare țîșnită din țevile armelor echipei. Cei cincisprezece din avangardă căzură toți odată, fulgerați. În spatele lor mai muriră sau se prăbușiră răniți încă cinci, înainte ca atacatorii să se dezmeticească și să riposteze. Focul venit din susul pantei încetă. Atacatorii reacționară cu întîrziere. Mulți dintre ei își goliră încărcătoarele la întîmplare, țintind undeva deasupra, însă americanii se pitiseră deja în gropile săpate dinainte, astfel încît gloanțele zburară peste capetele lor.

– Cine-a tras? Cine-a tras? Ce se întîmplă?

Era glasul sergentului Olivero, care avea un accent perfect.

Deruta era aliatul celor pregătiți din vreme. Mulți dădură năvală la locul incidentului, să afle ce se petrecuse, cine trăsese și asupra cui. Chavez și oamenii săi numărară pînă la zece, după care apăsară din nou pe trăgaci. Ding doborî doi bărbați, ajunși la treizeci de metri de poziția lui. La comanda „zece" mai culcă la pămînt încă unul, trimițînd în el trei gloanțe, și răni un altul. Încă vreo doisprezece inși zăceau acum în iarbă.

Clic-clic-clic-clic-clic.

– Ieșiți cu toții, ordonă prin radio Ramirez.

De-a lungul întregii linii de foc comanda se execută întocmai. Cîte un soldat din fiecare pereche alergă la deal vreo cincizeci de metri, oprindu-se într-un loc ales dinainte. SAW-urile, care pînă atunci nu traseseră decît salve scurte, ca niște puști de rînd, începură să scuipe foc, acoperind manevra de împrăștiere a militarilor. Într-un minut KNIFE se retrăsese din zona măturată acum de tirul necruțător. Unul dintre oameni fu atins de un glonț rătăcit, dar nu-l luă în seamă și-și văzu de drum. Ca de obicei, Chavez părăsi ultimul poziția, mișcîndu-se mai încet decît ceilalți, ascunzîndu-se ba după un copac, ba după un altul, pe măsură ce tirul devenea tot mai intens. Își activă ochelarii, ca să-și dea seama care era situația. Zona de foc era presărată cu aproximativ treizeci de trupuri, dintre care numai jumătate mai mișcau. Inamicul făcu un ocol prin sud, încercînd să învăluie o poziție deja abandonată. Chavez îi văzu în locul unde stătuse cu

Léon în urmă cu numai cîteva minute. Aici rămaseră încremeniți, neputîndu-se dumiri ce se întîmplase. Răniții scoteau urlete de durere, la care se adăugară curînd înjurăturile – vorbe obscene, pornite din gura unor indivizi obișnuiți să semene ei înșiși moartea în jur, nu s-o primească. Alte glasuri răsunară pe deasupra țipetelor, blestemelor și focurilor sporadice de armă. Probabil conducătorii, care-și strigau ordinele într-o limbă cunoscută tuturor soldaților americani. Chiar cînd era pe punctul de a-și spune că bătălia era ca și cîștigată, aruncă o ultimă privire în jur.

– La dracu'!

Apăsă pe butonul radioemițătorului.

– Șase, aici Punctul. Atacatorii au un efectiv superior unei companii. Repet: efectiv superior unei companii. Deocamdată apreciez pierderile inamicului ca fiind de treizeci. Văd că încep să suie din nou panta. Vreo treizeci au luat-o la vale. Cineva le ordonă să încerce să ne încercuiască.

– Recepționat, Ding. Continuați urcușul.

– Am pornit.

Chavez țîșni ca din pușcă, alergînd cu pași mari pe lîngă postul lui Léon.

– Domnule Clark, m-ai făcut să cred în miracole, zise Larson, așezat la bordul elicopterului său Beechcraft. La a treia încercare, reușiră să contacteze echipa OMEN, cerîndu-le să se deplaseze către un mic luminiș, unde abia încăpea un aparat ca Pave Low. A doua căutare dură ceva mai mult, aproape patruzeci de minute. Încercau să dea de urma lui BANNER, sau a ce mai rămăsese din echipă, își aminti Clark. Nu știa că supraviețuitorii realizaseră joncțiunea cu KNIFE – ultima echipă ce figura pe lista lui.

Cel de-al doilea dispozitiv de apărare era prin forța lucrurilor mai dispersat decît primul și Ramirez simți cum îl cuprindea neliniștea. Oamenii săi se descurcaseră atît de bine cu prima ambuscadă, încît într-o bună zi la Școala de Infanterie s-ar fi putut ține o prelegere pe tema asta. Totuși, o lege imuabilă a operațiunilor militare spunea că rareori se întîmpla ca o manevră

reuşită să fie repetată. Nimic nu ajuta mai mult ca moartea la învăţarea acestei lecţii. Acum era rîndul inamicului să se mişte, să ocupe poziţii de luptă, încercînd să-şi coordoneze oamenii sau cel puţin să profite de pe urma avantajului numeric. Şi iată că atacatorii recurseseră la o măsură inteligentă, accelerînd ritmul de înaintare. Acum, că descoperiseră prezenţa unui duşman real şi necruţător, ştiau din instinct că cel mai bun lucru era să iuţească pasul, preluînd iniţiativa şi impunîndu-şi propriul plan de desfăşurare a acţiunii de luptă. Era singurul lucru pe care Ramirez nu avea cum să-l împidice. Dar nici el nu-şi jucase toate cărţile.

Cercetaşii de pe flancuri îl ţineau la curent cu fiecare mişcare a inamicului. Acum îl urmăreau trei grupuri, fiecare alcătuit din circa patruzeci de oameni. Ramirez nu putea opune rezistenţă la toate trei, însă le putea lovi pe rînd. Dispunea de trei echipe de trăgători, fiecare numărînd cîte cinci soldaţi. Una dintre ele – toţi supravieţuitorii grupului BANNER – fu lăsată în centru, cu un cercetaş în stînga, care s-o informeze asupra celei de-a treia poteri duşmane. Grosul forţelor fu condus spre sud şi desfăşurat de-a lungul unei linii de ambuscadă oblice şi ascendente, avînd aproape forma unui L, ale cărui laturi se terminau în două cuiburi de mitralieră.

Nu trebuiră să aştepte prea mult. Inamicul se deplasa mai repede decît îşi închipuise Ramirez, astfel încît oamenii săi de-abia avură timp să-şi găsească poziţii bune de tragere. Atacatorii înaintau după o traiectorie previzibilă, ceea ce urma să le fie din nou fatal. Chavez, care se afla cel mai la vale, îşi preveni camarazii că inamicul se apropia, drept care îl lăsară să ajungă pînă la numai cincizeci de metri de ei. Chavez şi Léon, aflaţi la cîţiva paşi unul de altul, îi căutau din ochi pe conducătorii grupului. Misiunea lor era să tragă primii, doborînd fără zgomot pe oricine ar fi încercat să-i comande şi să-i organizeze pe atacatori. Iată unul, îşi zise Ding, văzînd un bărbat care gesticula spre ceilalţi. Îşi ridică arma MP-5 şi trase o rafală, fără să-l nimerească. Deşi pistolul său era prevăzut cu amortizor, totuşi împuşcăturile se auzită suficient de tare ca să declanşeze o ripostă. Drept urmare, întreaga echipă americană deschise focul. Încă cinci atacatori se prăbuşiră la pămînt. Restul reacţionă prompt de astă dată,

grupîndu-se ca să ia cu asalt poziția americanilor. Numai că în aceeași clipă cînd fulgerele țîșniră din armele americanilor trădîndu-le ascunzătoarea, cele două SAW-uri se porniră să secere dușmanul fără milă.

Tabloul era oribil și în același timp fascinant. De îndată ce ambele tabere începură să tragă, ochelarii de noapte nu mai serviră la nimic. Chavez încercă să-și protejeze vederea închizînd ochii, așa cum învățase la instrucție, însă fără nici un rezultat. Pădurea era luminată de limbi înalte de foc, unele preschimbîndu-se în mici globuri sclipitoare, care străluceau deasupra oamenilor în mișcare, ca niște reflectoare. Trasoarele țîșnite din mitraliere preschimbau victimele în niște torțe vii. Cele pornite din țevile de pușcă aveau cu totul altă semnificație. Ultimele trei salve trase din fiecare încărcător îi avertizau pe americani să-și încarce iarăși armele. Chavez nu auzise în viața lui un asemenea zgomot, în care răpăitul armelor M-16 și al automatelor AK-47 se suprapuneau peste ordine răstite, urletele de furie și durere și gemetele disperate vestind apropierea morții.

– Fugiți!

Fusese glasul căpitanului Ramirez, care strigase ordinul în spaniolă. Americanii se regrupară din nou cîte doi sau, mai bine zis, încercară să-și refacă formațiile. Doi dintre ei căzuseră în cursul acelui schimb de focuri. Chavez se împiedică de trupul unuia dintre ei, care încerca să se tîrască deoparte. Îl săltă pe rănit pe umăr și începu să alerge în susul pantei, forțîndu-se să nu țină seama de durerea din picioare. Rănitul – era vorba de Ingeles – își dădu ultima suflare chiar în punctul de întîlnire. Dar nu era vreme de jelit. Rezerva lui de muniții fu împărțită între ceilalți camarazi. În timp ce căpitanul Ramirez încerca să-i repartizeze iar în grupuri, de undeva din vale răsunară noi salve de împușcături, urmate de alte răcnete și blesteme. Un singur american mai reuși să ajungă lîngă camarazii săi. Acum echipa KNIFE număra încă doi morți și un rănit grav. Olivero îl luă imediat în primire pe rănit, ducîndu-l în vîrful muntelui, la punctul de îngrijire a victimelor, situat lîngă punctul de evacuare. În numai cincisprezece minute americanii cauzaseră inamicului încă douăzeci de pierderi, cu prețul unei treimi din efectivul lor. Dacă Ramirez ar fi avut răgazul să gîndească, și-ar fi dat seama

că în pofida isteţimii sale, totuşi era sortit să piardă. Numai că nu era vreme de gîndit.

Echipa BANNER reuşi să descurajeze un alt grup inamic, împroşcîndu-l cu cîteva salve, însă pierdu un om în timp ce se retrăgea în susul muntelui. Următoarea linie defensivă se găsea la patru sute de metri. Mai strînsă decît prima, se afla îngrijorător de aproape faţă de cea de-a treia poziţie de apărare. Sosise momentul ca americanii să-şi joace ultima carte.

Inamicul încercui din nou o anumită porţiune de teren, care se dovedi a fi pustie. Încă nu puteau şti ce pierderi provocaseră acelor duhuri ale răului care apăreau pe neaşteptate, ucideau şi apoi dispăreau ca nişte creaturi de coşmar. Doi dintre capii atacatorilor fuseseră scoşi din luptă – unul ucis, iar altul grav rănit. Oamenii se opriră în loc, ca să se regrupeze, în timp ce şefii supravieţuitori se sfătuiau între ei.

În tabăra americanilor situaţia era destul de asemănătoare. De îndată ce evaluă pierderile, Ramirez îşi redistribui soldaţii în dispozitiv, astfel încît să compenseze numărul redus de forţe. Pe undeva, se bucura că nu-i rămăsese răgazul să-şi plîngă morţii şi că cele învăţate la instrucţie îl sileau să se concentreze asupra urgenţelor. Elicopterul nu va sosi la timp. Sau poate că da? Oare mai conta? Dar ce anume conta în momentul de faţă?

Ceea ce trebuia să facă era să reducă efectivul inamic, astfel încît o eventuală tentativă de scăpare din încercuire să aibă cît de cît şanse de succes. Trebuiau să fugă, dar mai întîi erau nevoiţi să mai ucidă. Ramirez îşi păstrase neatinsă rezerva de explozibili. Nici unul dintre oamenii săi nu aruncase încă vreo grenadă, iar poziţia în care se aflau era protejată de ultimele mine, cîte una de fiecare groapă unde se găsea ascuns un om înarmat.

– Ce mai aşteptaţi? strigă Ramirez spre cei din vale. Veniţi încoace, încă n-am încheiat toate socotelile cu voi. Mai întîi vă lichidăm şi pe urmă ne ocupăm de nevestele voastre.

– Ăştia n-au neveste, îi ţinu isonul Vega. Se regulează între ei. Haideţi, frumoşilor, că v-a sosit ceasul!

Într-adevăr, urmăritorii dădură asaltul cu încrîncenarea unui boxer care-şi încolţeşte adversarul, trimiţîndu-l în corzi. Se apropiau fără să mai ţină seama de pierderile suferite, asmuţiţi

de strigătele americanilor, pe care-i înjurau la fiecare pas. Numai că de data asta înaintau cu mai multă prudenţă, pitindu-se după copaci, acoperindu-se unul pe altul şi trăgînd în direcţia americanilor, ca să-i silească să rămînă în ascunzătorile lor.

– Ceva se întîmplă acolo, spre sud. Vezi fulgerele de lumină? întrebă Larson. În direcţia aceea, pe coasta muntelui.

– Văd şi eu.

Pierduseră o oră încercînd să intre în contact cu BANNER, timp în care survolaseră toate trei punctele de evacuare, chemîndu-i prin radio, însă fără rezultat.

Lui Clark nu-i prea surîdea ideea de-a părăsi zona, dar nu avea de ales. Dacă ceea ce zăriseră era ceea ce sperau să fie, atunci trebuiau să zboare mai aproape. Chiar cu o vizibilitate bună, emiţătoarele nu băteau nici la zece mile.

– Dă-i bătaie, i se adresă el pilotului. Caută să ajungi acolo cît mai repede.

Larson retrase flapsurile şi împinse regulatorul înainte.

Manevra purta numele de *pungă de foc*, un termen extrem de sugestiv, împrumutat de la armata sovietică. Echipa americană era dispusă în forma unui vast arc, fiecare soldat fiind ascuns în groapa sa – deşi patru gropi aveau una sau două mine, cu faţa spre inamic. Dispozitivul american se afla în mijlocul unui pîlc de copaci, cu vedere asupra unui spaţiu deschis, rezultat probabil dintr-o cădere de stînci sau o alunecare de teren, dincolo de care se zăreau cîţiva arbori prăbuşiţi la pămînt şi alţi cîţiva puieţi. Detunăturile însoţite de fulgere de lumină se apropiară. Atacatorii se opriră în loc, fără să-şi reducă tirul.

– În regulă, băieţi, se adresă Ramirez oamenilor săi. La comanda mea, o ştergem cu toţii de aici înapoi la punctul de evacuare, iar de-acolo la vale pe traseul X-2. Însă înainte de asta, să le mai rărim puţin rîndurile.

Şi atacatorii stăteau de vorbă între ei. În sfîrşit conversau într-un mod inteligent, folosind nume de persoane în loc de toponime – suficient cît să le camufleze intenţiile, deşi din nou se deplasaseră în funcţie de aspectul terenului, în loc să înain-

teze în linie dreaptă. Fără îndoială că nu le lipsea curajul, își zise Ramirez. Indiferent ce fel de oameni erau, nu dădeau înapoi în fața primejdiei. Dacă ar fi făcut ceva mai multă instrucție, avînd și conducători mai pricepuți, lupta s-ar fi încheiat de mult.

Pe Chavez îl frămîntau cu totul alte gînduri. Pe lîngă amortizor, arma lui nu scotea nici fulgere de lumină. Ding se folosea de ochelari pentru a-și alege ținte individuale, pe care le dobora fără urmă de remușcare. Ochi pe unul ce părea să fie șef. Treabă cum nu se poate mai ușoară. Răpăitul armelor inamice mască sunetul înfundat al pistolului. Verificînd ranița cu muniții, constată că nu-i mai rămăseseră decît două încărcătoare și șaizeci de cartușe, în afara celor din armă. Căpitanul Ramirez optase pentru o tactică inteligentă, dar și foarte riscantă.

Din spatele unui copac apăru un cap, apoi un braț schiță un semn spre cineva din preajmă. Ding prinse omul în cătarea armei, trăgînd un singur glonț. Acesta nimeri în gît și victima scoase un horcăit. Chavez nu știa că-l doborîse pe șeful urmăritorilor. Urletul lui îi îndemnă pe aceștia la acțiune. Cu un strigăt de luptă, inamicul porni la atac, strecurîndu-se prin ploaia de gloanțe trasă asupra infanteriștilor americani.

Ramirez îi lăsă să parcurgă jumătate din distanța pînă la ei, apoi apăsă pe trăgaciul lansatorului de rachete. Proiectilul răspîndi o jerbă de lumină albă și strălucitoate. În aceeași clipă, fiecare soldat american declanșă minele aflate în dreptul său.

– Ah, la dracu'! Uite-i pe cei din echipa KNIFE! Asta-i luptă în toată legea, cu explozibili, cu tot tacîmul!

Clark scoase antena emițătorului pe geamul elicopterului.

– KNIFE, aici VARIABLE. KNIFE, aici VARIABLE. Intră pe recepție! Terminat.

Încercarea lui de salvare nici că putea veni într-un moment mai neprielnic.

Încă treizeci de morți și zece răniți se prăbușiră la pămînt, secerați de schijele ucigătoare ale minelor. În momentul următor, asupra atacatorilor fură aruncate grenade, precum și gloanțe incendiare. Deși destul de departe ca să scape de o moarte

instantanee, atacatorii nu reuşiră să evite ploaia de fosfor aprins. Cîţiva fură cuprinşi de flăcări, urletele lor amestecîndu-se cu larma nopţii. Americanii începură să arunce cu grenade, doborînd şi mai mulţi atacatori. Apoi Ramirez apăsă din nou butonul radioemiţătorului.

– Retrăgeţi-vă! Retrăgeţi-vă cu toţii chiar acum!

Numai că de data asta ordinul său se dovedi o greşeală.

În momentul cînd echipa KNIFE îşi părăsi poziţiile, se văzu confruntată cu focul armelor automate din mîinile urmăritorilor, care trăgeau din reflex. Militarii americani, care aveau asupra lor grenade fumigene sau cu gaz lacrimogen, le folosiră spre a-şi ascunde plecarea. Însă la strălucirea flăcărilor soldaţii reprezentau o ţintă perfectă, astfel că fură împroşcaţi cu gloanţe din zece-douăsprezece arme. Doi se prăbuşiră morţi şi alţi doi răniţi numai pentru că procedaseră aşa cum învăţaseră la instrucţie. Ramirez reuşise uimitoarea performanţă de-a menţine controlul asupra echipei pînă în acest moment, dar acum lucrurile îi scăpaseră din mînă. În aceeaşi clipă în casca radio răsună un glas necunoscut.

– Aici KNIFE! strigă căpitanul, sărind în picioare. VARIABLE, unde dracu' eşti?

– Deasupra dumneavoastră. Sîntem chiar deasupra. Care-i situaţia la voi? Terminat.

– Beleaua dracului! Ne retragem la punctul de evacuare. Aterizaţi acolo! *Aterizaţi acolo chiar acum!*

Apoi, întorcîndu-se către oamenii săi, strigă:

– Fugiţi la punctul de evacuare! Au venit să ne ia.

– Negativ! Negativ! KNIFE, nu putem coborî acum. Riscul e prea mare. Scăpaţi de urmăritori! Confirmă! vorbi Clark în microfon.

Repetă mesajul de cîteva ori, dar nu primi nici un răspuns.

Din douăzeci şi doi de oameni rămăseseră în viaţă numai opt. Ramirez căra în spate un rănit. Casca radio îi alunecase de la urechi în timp ce alerga spre punctul de evacuare, parcurgînd

cei două sute de metri la deal, printre ultimii copaci, pînă în luminişul unde trebuia să coboare elicopterul.

Numai că acesta nu venea. Ramirez îşi depuse povara la pămînt, privind în sus cu ochiul liber, apoi cu ochelarii pentru vizibilitate nocturnă. Nici urmă însă de elicopter, de reflectoare, de căldura unor turbomotoare. Cerul nopţii continua să rămînă la fel de întunecat. Căpitanul înşfăcă microfonul radioemiţătorului.

– VARIABLE! urlă el. Unde mama dracului eşti?

– KNIFE, aici VARIABLE. Survolăm poziţia voastră într-un aparat cu aripi fixe. Nu vă putem lua decît mîine noapte. Scăpaţi de ei! Trebuie să scăpaţi de ei! Confirmă.

– Am rămas doar opt. Am rămas doar...

Glasul i se frînse şi pentru o clipă ucigătoare îşi reaminti că era un simplu om.

– Ah, Dumnezeule!

Şovăi, dîndu-şi seama că cei mai mulţi soldaţi ai săi muriseră şi că el, care-i comandase, purta întreaga răspundere. Însă nu-i era sortit să afle că lucrurile nu stăteau chiar aşa.

Duşmanul continua să înainteze, apropiindu-se din trei părţi. Rămînea o singură cale de scăpare. Traseul fusese stabilit dinainte. Ramirez privi în jos, spre cel pe care-l purtase în spate pînă la punctul de evacuare, şi-l veghe pînă cînd rănitul îşi dădu ultima suflare. Ridică din nou ochii şi se uită rînd pe rînd la oamenii săi, neştiind ce să facă. Nu mai era vreme să apeleze la ceea ce învăţase la instrucţie.

La numai o sută de metri mai încolo, primii urmăritori tocmai se iviseră dintre copaci, deschizînd focul. Americanii ripostară imediat, însă atacatorii erau prea mulţi, iar muniţia soldaţilor era pe sfîrşite.

Chavez fu martorul întregii scene. Se alăturase lui Vega şi Léon, dînd ajutor unui camarad grav rănit la picior. Sub ochii lui, inamicul mătura întreg luminişul cu tirul său necruţător. Ding îl văzu pe Ramirez căzînd cu faţa la pămînt şi descărcîndu-şi arma în atacatorii care înaintau. Însă Chavez şi însoţitorii săi nu-l puteau ajuta cu nimic, aşa că porniră spre vest, urmînd traseul stabilit pentru retragere. Nu aruncară nici o privire înapoi.

Nici nu era nevoie. Sunetele care le ajungeau la urechi erau de ajuns. Răpăitul armelor M-16 fu urmat de detunăturile asurzitoare ale AK-urilor. Explodară cîteva grenade. Răsunară ţipete şi blesteme, toate în spaniolă. Curînd nu se mai auziră decît AK-urile. Bătălia de pe munte luase sfîrşit.

– Oare asta să însemne ceea ce cred eu? întrebă Larson.

– Înseamnă că un CRSN foarte sus-pus va plăti cu capul pentru ce se întîmplă, răspunse încet Clark.

Avea ochii plini de lacrimi. Trăise cîndva o experienţă similară. Elicopterul lui ajunsese la timp, însă cel de-al doilea întîrziase. Atunci – şi multă vreme după aceea – îi fusese ruşine că el scăpase cu viaţă, iar ceilalţi nu.

– Mii de draci.

Clătină din cap, încercînd să-şi recapete sîngele-rece.

– KNIFE, aici VARIABLE. Mă auzi? Terminat. Răspunde cu indicativul. Repet, răspunde cu indicativul.

– O secundă, se auzi vocea lui Chavez. Aici Chavez. Voi cine sînteţi?

– Ascultă-mă, băiete, îţi vorbesc pe grabă, pentru că legătura-i compromisă. Numele meu e Clark, ne-am cunoscut cu cîtva timp în urmă. Îndreptaţi-vă în aceeaşi direcţie pe care-aţi urmat-o în noaptea cînd aţi făcut manevre. Îţi aminteşti?

– Am recepţionat. Îmi amintesc direcţia. Putem porni într-acolo.

– Mîine mă întorc să vă iau. Nu părăsiţi poziţia aceea. Însă nu sînteţi în siguranţă. Repet: mă întorc să vă iau. Acum întindeţi-o de aici cît mai repede. Terminat.

– Ce-a spus?

– Facem un ocol prin est, coborîm coasta spre nord şi o luăm iar către est.

– Şi pe urmă? întrebă *Oso*.

– De unde mama dracului să ştiu?

– Îndreaptă-te din nou spre nord, ordonă Clark.

– Ce-i aia CRSN? întrebă Larson, executînd comanda.

Clark îi răspunse cu un glas abia şoptit:

– CRSN înseamnă Cîine Rîios și Soldat numai cu Numele. Unul dintre nemernicii ăia ignoranți, care nu se pricep decît să dea ordine și care ne trimit pe de-alde noi la moarte. Ei bine, Larson, unul dintre ticăloșii ăștia va trebui să plătească scump. Acum ține-ți gura și vezi de aparate.

Vreme de încă o oră continuară în zadar să caute echipa BANNER, după care porniră înapoi spre Panama. Drumul de întoarcere dură două ore și un sfert. În tot acest timp Clark nu scosese o vorbă, iar Larson se temuse să deschidă gura. Pilotul duse elicopterul direct în hangar, lîngă Pave Low. Poarta se închise imediat în urma sa. Înăuntru așteptau Ryan și Johns.

– Ei, care-i treaba? întrebă Jack.

– Am luat legătura cu OMEN și cu FEATURE, spuse Clark. Veniți cu mine.

Îi conduse într-un birou unde se afla o masă. Aici își desfășură harta.

– Și ceilalți? insistă Jack.

Colonelul Johns nu mai avea nevoie de alte lămuriri. Expresia de pe chipul lui Clark vorbea de la sine.

– Mîine seară OMEN va fi aici, iar FEATURE dincoace, îi anunță Clark, arătînd două puncte însemnate pe hartă.

– Bine, de rest ne ocupăm noi, îl asigură Johns.

– Fir-ar să fie! mîrîi Ryan. Cum rămîne cu ceilalți?

– N-am reușit să-l contactăm pe BANNER, dar am văzut cu ochii noștri cum a fost măcelărit KNIFE. Puțini soldați au izbutit să scape. De unul sînt sigur. Mă înapoiez să-l iau de la sol, adăugă Clark.

Apoi, întorcîndu-se spre pilot:

– Larson, ai face bine să te odihnești puțin. Peste șase ore am nevoie de tine tuns, ras și frezat.

– Ce se-aude cu vremea? îl întrebă Larson pe colonelul Johns.

– Furtuna aia păcătoasă tot dă tîrcoale. Nu se știe în ce direcție se îndreaptă, însă deocamdată n-a ajuns aici. Oricum, am mai zburat și altă dată pe vijelie.

– Bine, zise pilotul, ieșind din birou.

În încăperea alăturată se găseau cîteva paturi de campanie. Se trînti pe unul dintre ele și o clipă mai tîrziu dormea tun.

– Te întorci acolo? îl întrebă Ryan pe Clark.

– Dumneata ce-ai vrea să fac? Să-i abandonez? N-au fost lăsați de izbeliște destulă vreme?

Clark își feri privirea. Avea ochii roșii. Doar colonelul știa că asta nu se datora numai încordării și lipsei de somn.

– Îmi pare rău, Jack. Acolo au rămas cîțiva băieți de-ai noștri. Trebuie să încerc să-i salvez. Și ei ar face același lucru pentru mine. Nu-i mare scofală, bătrîne. Știu cum trebuie să procedez.

– Cum? îl întrebă colonelul.

– Pe la amiază o să zbor înapoi împreună cu Larson. Odată ajunși, vom lua o mașină pînă în punctul unde sînt soldații. I-am spus lui Chavez – el e cel cu care-am vorbit – să se îndrepte către est și să coboare în vale. Vom încerca să-i culegem de acolo, să-i ducem cu mașina la aeroport și să-i scoatem din țară.

– Așa de simplu? întrebă neîncrezător Jack.

– Bineînțeles. De ce nu?

– Există o mare deosebire între a fi un erou și a fi un dobitoc, declară Ryan.

– Cui dracu' îi pasă acum de eroisme? Îmi fac meseria și atîta tot, replică Clark, după care se duse și el să se odihnească.

– Știi de fapt de ce ți-e teamă? zise Johns, odată rămas singur cu Ryan. Ți-e teamă să-ți amintești de vremea cînd te puteai împotrivi, dar ai tăcut. Și eu îți pot istorisi una cîte una toate erorile comise în peste douăzeci de ani de armată.

Colonelul purta tunica albastră de aviator, cu însemnele de grad și toate decorațiile, care nu erau puține.

Jack rămăsese cu privirea ațintită asupra uneia, albastru-deschis cu cinci stele albe.

– Dar dumneata...?

– E frumos să mă mîndresc cu așa ceva, să primesc salutul celor care au doar patru stele și mă consideră o persoană ieșită din comun. Știi însă ce contează pentru mine? Tipii cei doi pe care i-am salvat. Unul a ajuns general. Celălalt e pilot la Compania Delta. Trăiesc amîndoi. Au familii. Iată ce contează cu adevărat, domnule Ryan. Desigur, nu-i uit nici pe cei pe care nu i-am putut salva. O parte dintre ei au rămas acolo, fiindcă n-am fost suficient de priceput sau suficient de rapid – sau pur și simplu

suficient de norocos. Ori poate că ei n-au avut noroc. Sau... cine știe? Ar fi trebuit să-i salvez pe toți. Asta-i meseria, încheie resemnat Johns. Alta n-am.

Noi i-am trimis acolo, își zise Jack. *I-a trimis Agenția unde lucrez eu. O parte dintre ei au murit, iar noi ascultăm ordinul cuiva care ne spune să nu intervenim. Și se presupune că eu sînt...*

– Ar putea fi riscant să plecăm la noapte.

– Tot ce se poate. Așa-mi pare și mie.

– Elicopterul dumitale are trei minimitraliere, zise Ryan după o clipă de gîndire. Și nu-s decît doi trăgători.

– N-am de unde să iau unul într-un timp atît de scurt și...

– Sînt un țintaș destul de bun, îl întrerupse Jack.

28

Răfuiala

Cortez stătea aşezat la masă, făcînd bilanţul. Americanii se descurcaseră de minune. Aproape două sute dintre oamenii Cartelului fuseseră trimişi pe munte. Se înapoiaseră nouăzeci şi şase, dintre care şaisprezece răniţi. Aduseseră cu ei chiar şi un american viu. Prizonierul se găsea în stare gravă. Sîngera încontinuu din cele patru răni, iar columbienii se purtaseră cu el fără menajamente. Soldatul era tînăr şi plin de curaj. Îşi muşca buzele ca să nu ţipe şi tremura din tot trupul în efortul de a-şi învinge durerea. Tare îndrăzneţ băiatul din echipa Beretelor Verzi. Cortez nu voia să-i insulte dîrzenia, luîndu-i un interogatoriu. De altfel, tînărul delira, iar Felix mai avea şi alte lucruri de făcut.

Cum chemase şi cîţiva infirmieri ca să-i îngrijească pe răniţii din tabăra Cartelului, Cortez se duse să ia din cabinet o seringă cu unică întrebuinţare, pe care o umplu cu morfină. Înapoindu-se lîngă americanul rănit, înfipse acul în vena braţului teafăr, apăsînd uşor pe piston. Soldatul se relaxă imediat, durerea făcînd loc unei extraordinare, dar scurte senzaţii de bine. Apoi tînărul încetă să mai respire şi-şi dădu duhul în cîteva secunde. Mare păcat! Lui Cortez i-ar fi plăcut să aibă oameni ca acesta, numai că astfel de militari luptau rareori pentru altceva decît un simplu drapel. Apropiindu-se de telefon, formă un număr.

– *Jefe*, azi-noapte am lichidat unul din cuiburile inamice... Da, *jefe*, erau zece, exact aşa cum am bănuit. I-am aranjat pe toţi. La noapte pornim în căutarea altui grup. Totuşi, există o problemă, *jefe*. Duşmanii noştri au luptat cu dinţii, drept care avem

cam multe pierderi. Îmi mai trebuie oameni pentru operaţiunea de la noapte. *Si*, mulţumesc, *jefe*. E perfect. Trimiteţi-i la Riosucio şi cereţi şefilor să se prezinte la mine în după-amiaza asta. Am să le explic ce au de făcut. Poftim? Da, excelent. Vă aşteptăm.

Cu puţin noroc, îşi zise Cortez, şi cea de-a doua echipă americană va lupta la fel de bine. Cu puţin noroc, putea elimina două treimi din pistolarii Cartelului într-o singură săptămînă. Împreună cu şefii lor. La noapte. Acum nu mai putem da înapoi, se gîndi el. Intrase într-un joc dificil şi periculos, dar îşi luase măsurile de precauţie împotriva tuturor şmecherilor şi trişorilor.

Înmormîntarea avusese loc devreme. Greer rămăsese văduv, însă se înstrăinase de soţie cu mult înaintea tragicului eveniment. Motivul deteriorării relaţiilor dintre ei se găsea chiar lîngă groapa proaspăt săpată din Cimitirul Arlington: lespedea albă şi simplă a locotenentului de marină Robert White Greer, unicul fiu al amiralului, absolvent al Academiei Navale, căzut în războiul din Vietnam. Nici Moore, nici Ritter nu apucaseră să-l cunoască, iar James nu ţinea la birou fotografii ale băiatului. Fostul director al secţiei de Informaţii fusese un om sentimental, dar nu plîngăreţ. Şi totuşi, cu mult înainte de a-i suna ceasul, ceruse să fie îngropat lîngă fiul său. Datorită rangului şi poziţiei lui, se făcuse o excepţie, locul fiind păstrat în vederea sfîrşitului său pe cît de inevitabil, pe atît de prematur. Într-adevăr, amiralul se dovedise un sentimental, dar într-un mod concret şi constructiv. Însuşi Ritter cunoştea numeroase exemple de tineri străluciţi pe care Greer îi luase sub aripa sa ocrotitoare, aducînd-i să lucreze în cadrul Agenţiei, interesîndu-se de cariera lor, pregătindu-i şi tratîndu-i cu deosebit respect.

Ceremonia funebră fu scurtă şi discretă. Erau de faţă cei cîţiva prieteni de suflet ai lui James, precum şi un număr impresionant de oficialităţi guvernamentale, printre care preşedintele şi – spre marea indignare a lui Bob Ritter – viceamiralul James A. Cutter. Preşedintele ţinu un discurs după slujba din capelă, deplîngînd moartea unui om care-şi slujise neîntrerupt patria vreme de peste cincizeci de ani. Înrolat în Marina SUA la vîrsta de şaptesprezece ani, urmase apoi Academia,

obținînd tresa cu două stele, la care se adăugase cea de-a treia, o dată cu funcția de conducere din cadrul CIA. „O pildă de profesionalism, integritate și devotament față de țară, pe care puțini au egalat-o, dar pe care nimeni n-a reușit s-o întreacă" – iată cum rezuma președintele cariera viceamiralului James Greer.

Și nemernicul ăla de Cutter, care asculta, așezat chiar în primul rînd! se înfurie Ritter. Dar momentul cel mai insuportabil se dovedi acela cînd garda de onoare formată din soldații Regimentului 3 Infanterie împături drapelul care acoperise sicriul. Pur și simplu nu avuseseră cui să-l înmîneze. Ritter se așteptase să-i fie dat...

Dar unde era Ryan? Întoarse capul, încercînd să se uite în jurul său. Pînă atunci nu-i remarcase absența, întrucît Jack nu sosise de la Langley o dată cu delegația CIA. În lipsa lui Ryan, drapelul fu primit de judecătorul Moore. Urmară strîngerile de mînă și cuvintele de rigoare. Într-adevăr, bine că măcar sfîrșitul se petrecuse fără chinuri. Așa e, oameni ca el nu se nășteau la tot pasul. Da, o dată cu el se stingea și neamul Greer. Mare păcat, nu? *Regret, nu l-am cunoscut pe fiul lui, dar am auzit că...*

Zece minute mai tîrziu, Ritter și Moore se aflau în Cadillac-ul Agenției, în drum spre George Washington Parkway.

– Pe unde dracu' umblă Ryan? întrebă Moore.

– Habar n-am. Credeam că o să vină cu mașina lui.

Moore nu era atît supărat, cît șocat de lipsa de cuviință a lui Jack. Continua să țină în poală steagul, ocrotindu-l cu brațele ca pe un nou-născut – nici el nu știa de ce. Deodată înțelese că, dacă într-adevăr exista un Dumnezeu, așa cum asigurau predicatorii întîlniți în tinerețe, și dacă sufletul lui James supraviețuise trupului, atunci nici nu exista o moștenire mai prețioasă decît cea aflată în mîinile lui. Simțea drapelul mătăsos între degete și, deși își dădea seama că era doar o închipuire – sau cel mult căldura soarelui absorbită de material – trăia senzația că steagul pe care James îl slujise încă din adolescență îl acuza de trădare. În dimineața aceea asistaseră la o simplă înmormîntare, însă la două mii de mile depărtare se găseau niște tineri trimiși în misiune de Agenție și cărora nu le era sortit să aibă parte nici măcar de inutila consolare a unui mormînt alături de alți eroi căzuți la datorie.

– Bob, ce mama dracului am făcut? întrebă Moore. Cum de ne-am băgat în porcăria asta?

– Nu știu, Arthur. Pur și simplu nu știu.

– Zău că James a avut noroc, murmură directorul CIA. El măcar a ieșit din scenă...

– Cu conștiința împăcată? interveni Ritter.

Se uita afară pe fereastră, neîndrăznind să-și privească șeful în ochi.

– Ascultă, Arthur...

Se opri, neștiind cum să continue. Ritter lucrase la Agenție încă din anii '50, ocupînd pe rînd funcțiile de agent, inspector-șef, șef de serviciu și apoi șef de departament la Langley. Pierduse mulți agenți, mulți inspectori, însă niciodată nu-i trădase. În toate există un început, își zisese el, și, ca o continuare firească, îi venise în minte că pentru fiecare era rezervată și o clipă a morții, iar să ajungi în pragul eternității cu conștiința încărcată era cea mai mare dovadă de lașitate. Cel mai mare eșec al unei vieți. Dar ce altceva puteau face?

Pînă la Langley nu aveau prea mult de mers, așa că mașina se opri înainte ca întrebarea să-și afle un răspuns. Suiră amîndoi cu ascensorul, fiecare pornind către biroul său. Secretarele încă nu se întorseseră. Plecaseră de la cimitir cu microbuzul. Ritter începu să măsoare biroul în lung și-n lat, iar de îndată ce secretarele sosiră, se duse pînă la doamna Cummings.

– A sunat cumva Ryan? Ai primit vreun semn de la el?

– Nu. Nu l-am văzut deloc azi. Știți cumva unde este? întrebă Nancy.

– Regret, dar n-am idee.

Ritter se înapoie în biroul său. Nu se mai stăpîni și sună acasă la Ryan, unde-i răspunse doar robotul. Căută în agendă numărul spitalului unde lucra Cathy și o chemă pe firul direct.

– La telefon Bob Ritter. Trebuie neapărat să aflu unde e Jack.

– Nu știu, răspunse circumspectă doctorița Caroline Ryan. Ieri mi-a spus că urma să plece din oraș. N-a precizat unde anume.

Ritter simți un fior de gheață pe șira spinării.

– Cathy, trebuie să ştiu cu orice preţ. E extrem de important. Nici nu găsesc cuvinte să-ţi explic cît de important. Te rog să ai încredere în mine. Trebuie neapărat să ştiu unde-i acum.

– Nu ştiu. Cum adică, nu ştii nici dumneata?

În glasul ei se ghicea o undă de nelinişte.

Ryan ştie, îşi dădu brusc seama Ritter.

– Lasă, Cathy, dau eu de el. Nu-ţi face griji degeaba, bine?

Încercarea lui de-a o calma se dovedi o pierdere de timp, aşa că Ritter se grăbi să pună receptorul în furcă şi se duse în cabinetul judecătorului Moore. Pe biroul acestuia se vedea steagul încă împăturit în triunghi, ca un tricorn. Judecătorul Arthur Moore, directorul CIA, stătea tăcut în fotoliu, cu ochii ţintă la drapel.

– Jack a plecat. Nevastă-sa zice că nu i-a spus unde. Jack ştie tot, Arthur. Ştie şi s-a dus să întreprindă ceva.

– Cum e cu putinţă să fi aflat?

– De unde dracu' să-mi dau seama?

Ritter chibzui o clipă, apoi îşi chemă şeful cu un semn al mîinii.

– Vino cu mine.

Se întoarseră în biroul lui Ryan. Ritter deschise lambriul care masca seiful lui Jack şi formă combinaţia cunoscută. Nu se întîmplă nimic, atît doar că pe disc apăru semnalul de avertisment.

– Fir-ar să fie, mîrîi Ritter. Bănuiam eu.

– Combinaţia lui James?

– Mda... Ştii bine cum era cu amiralul: nu-i plăceau lucrurile necurate, aşa că probabil...

Ritter îşi roti privirea prin încăpere. La a treia încercare descoperi ceea ce căuta, sub tăblia de scris a biroului.

– Credeam că l-am format corect.

Se înapoie lîngă seif şi formă din nou cifrul. De data asta lumina fu urmată de semnalul de alarmă. Ritter se duse iarăşi la birou, ca să verifice combinaţia. Pe foaia respectivă mai scria ceva. Ritter trase panoul puţin mai în afară.

– Dumnezeule!

Moore încuviinţă din cap şi se îndreptă spre uşă.

– Nancy, spune-le celor de la pază că noi umblăm la seif. Se pare că Jack a schimbat combinaţia fără să ne anunţe, aşa cum s-ar fi cuvenit să facă.

Directorul CIA închise uşa, revenind lîngă Ritter.

– Ştie, Arthur.

– Tot ce se poate. Dar cum verificăm?

Un minut mai tîrziu erau în biroul lui Ritter. Adjunctul distrusese toate documentele, însă îi rămînea memoria. Numele cuiva care primise Medalia de Onoare nu se uita prea uşor. Deschise agenda de telefon şi formă numărul Bazei Aeriene pentru operaţiuni speciale de la Eglin.

– Aş vrea să vorbesc cu colonelul Paul Johns, se adresă Ritter sergentului care ridicase receptorul.

– Colonelul e plecat în misiune, domnule. Nu ştiu unde anume.

– Dar cine ştie?

– Şeful bazei aeriene, domnule. Aceasta este o linie telefonică neasigurată, îi reaminti sergentul.

– Dă-mi numărul lui.

Sergentul se conformă. Următorul apel al lui Ritter fu recepţionat pe un fir direct.

– Trebuie să dau de colonelul Johns, spuse directorul-adjunct al CIA, după ce-şi rosti numele şi funcţia.

– Domnule, am primit ordin să nu dau informaţii despre colonel absolut nimănui. Repet: absolut nimănui.

– Domnule maior, dacă s-a întors în Panama, trebuie neapărat să ştiu şi eu. S-ar putea ca de asta să depindă chiar viaţa lui. Se petrec unele lucruri care trebuie să-i fie aduse la cunoştinţă.

– Domnule... am ordin...

– Dă-l dracului de ordin, omule! Dacă nu-mi spui unde este şi se întîmplă ceva cu echipajul elicopterului, dumneata porţi toată răspunderea. Acum ai de gînd să vorbeşti, domnule maior? Da sau nu?

Maiorul nu fusese niciodată combatant activ, aşa că pentru el deciziile pe viaţă şi pe moarte existau doar la modul teoretic – sau cel puţin aşa crezuse pînă în acel moment.

– Domnule, s-au întors acolo unde au fost plecați data trecută. În același loc și cu același echipaj. Mai mult de atît nu știu nici eu.

– Mulțumesc, domnule maior. Ai făcut exact ceea ce se cuvenea să faci. Te asigur că ai procedat corect. Îți sugerez să redactezi o notă scrisă asupra conținutului convorbirii dintre noi.

Ritter închise telefonul, care fusese lăsat pe microfonul exterior.

– Aici e mîna lui Ryan, încuviință directorul CIA. Și-acum, ce facem?

– Aștept să-mi spui dumneata, Arthur.

– Cîți oameni vor muri din pricina noastră, Bob? întrebă Moore.

Mai mult decît orice, judecătorul se temea să-și arunce privirea în oglindă, ca nu cumva acolo să descopere o altă imagine decît și-ar fi dorit să aibă.

– Îți dai seama care sînt consecințele?

– Dă-le-n mă-sa de consecințe! înjură fostul președinte al Curții de Apel din statul Texas.

Ritter aprobă din cap și apăsă pe un buton al telefonului. Glasul lui își recăpătase tonul liniștit și ferm de fiecare zi.

– Am nevoie de tot ce-a recepționat CAPER în ultimele două zile.

Alt buton.

– Șeful biroului din Panama să sune la mine în treizeci de minute. Spune-i să-și amîne orice alte treburi, azi va avea o zi încărcată.

Ritter puse receptorul în furcă. Trebuiau să aștepte cîteva minute, însă nu era momentul potrivit ca să aștepte în tăcere.

– Domnul fie lăudat, murmură Ritter după o clipă.

Moore zîmbi pentru prima oară în ziua aceea.

Omul de pază îl aduse pe bărbatul în costum cafeniu, ținîndu-și arma îndreptată asupra lui. Acesta declarase că se numea Luna și că servieta sa fusese deja verificată să nu conțină arme. Clark îl recunoscu.

– Ce cauți aici, Tony?

– Cine-i tipul? întrebă Ryan.

– Şeful biroului din Panama, răspunse Clark. Sper că ai un motiv *bine* întemeiat.

– E vorba de un telex din partea judecătorului Moore pentru domnul Ryan.

– Ce?

Clark îl apucă de braţ pe Luna, conducîndu-l în birou. Nu dispunea de prea mult timp. Peste numai cîteva minute urma să decoleze împreună cu Larson.

– Te previn că n-am nici un chef de glumă, îl anunţă Clark.

– Hei, eu nu fac decît să transmit un mesaj, ripostă Luna. Nu te mai da aşa de mare. Nu uita că aici eu sînt şeful.

Zicînd acestea, îi înmînă lui Jack prima foaie de hîrtie.

STRICT SECRET – DIRECTORULUI-ADJUNCT AL DEPARTAMENTULUI INFORMAŢII. PERSONAL.

IMPOSIBIL DE RESTABILIT LEGĂTURA CU ECHIPELE SHOWBOAT. IA TOATE MĂSURILE PE CARE LE CONSIDERI NECESARE PENTRU A ADUCE EFECTIVELE ÎN ŢARĂ. SPUNE-I LUI CLARK SĂ FIE PREVĂZĂTOR. ANEXEZ CEVA CE V-AR PUTEA FI DE FOLOS. C. NU ŞTIE NIMIC. MULT NOROC, M/R

– Trebuie să recunoaştem să nu-s proşti, murmură Jack, întinzîndu-i telexul lui Clark.

Menţiunea din partea de sus a paginii era concepută ca un mesaj separat, oricare ar fi fost modul de distribuire a curierului sau măsurile de securitate.

– Dar oare asta înseamnă chiar ceea ce cred eu?

– Un CRSN mai puţin care să-ţi dea dureri de cap. Sau hai să zicem doi, comentă Clark, răsfoind telexurile. Fir-ar a dracului de treabă!

Puse hîrtiile pe birou şi făcu vreo cîţiva paşi prin încăpere, privind pe fereastră spre elicopterul din hangar.

– O.K., murmură el ca pentru sine.

Clark nu era omul care să-şi piardă vremea elaborînd planuri. Vorbi cu Ryan preţ de cîteva minute, după care se întoarse către Larson.

– Hai s-o întindem, băiete. Avem de lucru.

– V-ați luat emițătoare de rezervă? îl întrebă colonelul Johns în clipa cînd ieșeau pe ușă.

– Două, plus baterii noi în fiecare și alte baterii de rezervă, răspunse Clark.

– Ce bine-i să lucrezi cu un profesionist, zise colonelul. Ai grijă, domnule Clark.

– Ca întotdeauna, domnule colonel, îl asigură Clark, pornind spre ușă. Ne vedem peste cîteva ore.

Porțile hangarului se deschiseră. Un mic transportor trase aparatul Beechcraft afară la lumina zilei, după care porțile se închiseră în urma lui. Ryan ascultă cum erau ambalate motoarele, apoi zgomotul se pierdu încet-încet, pe măsură ce elicopterul se îndepărta.

– Și noi ce facem? îl întrebă el pe colonelul Johns.

Căpitanul Frances Montaigne se apropie de ei. Cu părul scurt și negru, era la fel de franțuzoaică în înfățișare precum o arăta și numele cu vechi rezonanțe istorice. Nu era din cale-afară de frumoasă, dar din primul moment Ryan își zise că trebuia să fi fost grozavă la pat. În clipa următoare se întrebă uluit cum de-i venise un asemenea gînd. Faptul i se păru cu atît mai straniu cu cît fata era pilot într-o unitate de operațiuni speciale.

– Vremea o să ne cam dea de furcă, domnule colonel, anunță ea fără alte introduceri. Adele se îndreaptă din nou către vest, cu o viteză de douăzeci și cinci de noduri.

– N-avem de ales. Poate că reușim totuși să ajungem la destinație și să-i luăm la bord pe băieți.

– În schimb la întoarcere o să fie veselie mare, domnule colonel, adăugă fata cu un aer sumbru.

– Fiecare lucru la timpul său, Francie. La urma urmei, există încă un loc de aterizare.

– Nici chiar dumneavoastră n-ați putea comite o asemenea nebunie!

Colonelul se întoarse către Ryan, clătinînd din cap.

– Ai văzut cum sînt ofițerii din ziua de azi?

În cea mai mare parte a drumului zburară pe deasupra oceanului. Larson era calm și încrezător ca întotdeauna, atent la

instrumentele de bord şi în acelaşi timp cu privirea la pîndă în direcţia nord-est. Nu exista nici o îndoială: acei nori înalţi şi transparenţi vesteau fără excepţie apropierea uraganului. În spatele lor se afla Adele, care mai înscrisese un capitol în istorie. Iscată în zona Capului Verde, furtuna se întinsese peste Atlantic cu o viteză de şaptesprezece noduri, apoi, ajunsă în Marea Caraibilor, îşi pierduse puterea ca s-o recapete apoi din nou, făcînd ravagii în nord, vest şi chiar spre est. Nu existase o alta atît de puternică de la Joan, înregistrată cu mulţi ani în urmă. Acoperind o arie restrînsă, ca orice uragan, şi lipsită de furia brutală a Camillei, Adele rămînea totuşi o furtună periculoasă, cu vîntul suflînd pînă la şaptezeci şi cinci de noduri. Singurele care îndrăzneau să se apropie de ciclonii tropicali erau avioanele rezistente la uragane, pilotate de împătimiţi ai zborului, pentru care confruntarea cu moartea era ceva obişnuit. Un bimotor Beechcraft n-ar fi avut ce căuta acolo, fie şi cu Chuck Norris la comenzi. Larson cîntărea deja în minte variantele. În caz că misiunea eşua sau dacă furtuna îşi schimba din nou cursul, trebuia să-şi aleagă nişte puncte de aterizare pentru realimentarea aparatului cu combustibil, după care să pornească iarăşi spre sud-est, ocolind maelstromul cenuşiu care se îndrepta direct spre ei. În atmosferă plutea un calm înşelător. Pilotul se întrebă cît va mai trece pînă cînd va izbucni vijelia.

Dar aceasta era numai una dintre primejdiile pe care urma să le înfrunte.

Clark stătea tăcut pe locul său din dreapta, cu privirea drept înainte, cu figura senină şi inuman de liniştită, în timp ce gîndurile îi roiau în minte cu o viteză mai mare decît elicele elicopterului. Prin dreptul parbrizului i se perindau chipuri de oameni vii sau morţi. Îşi amintea acţiunile de luptă din trecut, pericolele cu care se confruntase, temerile de atunci şi clipele grele în care aceste chipuri jucaseră un rol. Dar mai ales îşi amintea ce învăţase în sălile de curs sau conferinţe şi în primul rînd, cele deprinse în experienţa sa de-o viaţă. John Terrence Clark nu era omul care să uite. Treptat îşi împrospătă memoria, selectînd toate indicaţiile importante aplicabile actualei misiuni, respectiv ce anume trebuia să facă atunci cînd se găsea singur pe un teritoriu inamic. Apoi îi veniră în minte chipurile întîlnite în

cursul aceleiași zile. Le „privi" așa cum i se conturau, la numai cîțiva metri în fața ochilor, constatînd că aveau exact expresia la care se așteptase, și le scrută atent, străduindu-se să-i înțeleagă pe oamenii aceia. Într-un tîrziu, gîndul îi zbură la ceea ce îi rămînea de făcut pentru ziua în curs. Chibzui la acțiunile pe care urma să le întreprindă, punînd în balanță propria-i inițiativă și scopurile probabile ale inamicului. Cugetă la planuri alternative și la elemente ce i-ar fi putut scăpa de sub control. Punîndu-și ordine în gînduri, își impuse să revină la realitate. Știa că imaginația putea lesne să devină un dușman. Fiecare etapă a operațiunii se găsea zăvorîtă în sertarul ei, pe care Clark avea să-l descuie numai la momentul potrivit. Se bizuia pe experiență și pe instinct. Totuși, în adîncul sufletului stăruia întrebarea dacă – sau în ce moment – aceste calități îi vor înșela așteptările.

Mai curînd sau mai tîrziu, recunoscu Clark în sinea sa. *Însă nu astăzi.*

Așa își spunea de fiecare dată.

Raportul colonelului asupra misiunii dură două ceasuri. Împreună cu căpitanii Willis și Montaigne, se ocupă de fiecare detaliu în parte: punctul unde vor realimenta cu combustibil, zona pe care aparatul o va survola în caz că ceva nu mergea cum trebuia, traseul de urmat în eventualitatea că situația scăpa de sub control. Fiecare membru al echipajului primise informații amănunțite. Nu mai era o simplă necesitate, ci o obligație morală față de acești oameni care în noaptea aceea aveau să-și riște viața. Se cuvenea să știe pentru ce o făceau! Ca de obicei, sergentul Zimmer puse cîteva întrebări, venind și cu o propunere care fu introdusă imediat în plan. Sosise momentul să fie pregătite avioanele pentru zbor. Întreaga aparatură a fiecăruia fu verificată cu cea mai mare atenție, prin procedee care durară ore întregi. În același timp, cel mai nou membru al echipajului primi instrucțiunile de rigoare.

– Ce știți despre mitraliere? îl întrebă Zimmer pe Ryan.

– N-am tras niciodată cu o minune de-asta, răspunse Jack, plimbîndu-și palma pe luciul uneia dintre ele.

Versiune redusă a tunului Vulcan de douăzeci de milimetri, arma era dotată cu șase țevi de calibrul 30, care se roteau în sen-

sul acelor ceasornicului, fiind acționate de un motor electric și luîndu-și gloanțele dintr-un uriaș încărcător fixat pe partea stîngă. Arma avea două viteze: patru mii și șase mii de rotații pe minut, adică șaizeci și șase sau o sută pe secundă. Proiectilele erau în același timp și trasoare, dintr-un motiv pur psihologic: lumina țîșnită din țevi arăta ca o rază laser dintr-un film științifico-fantastic. O adevărată întruchipare a morții. De asemenea, strălucirea împiedica adversarul să repereze arma, lumina fiind la fel de orbitoare ca soarele de amiază. Zimmer îl testă pe Ryan cu privire la sistemul de acționare a armei: unde se afla butonul de punere în funcțiune, în ce poziție stătea trăgătorul și cum trebuia să ochească.

– Ce știți despre luptă, domnule?

– Depinde la ce te referi, răspunse Ryan.

– Luptă înseamnă atunci cînd niște oameni înarmați încearcă să te ucidă, îi explică plin de răbdare Zimmer. Cu alte cuvinte, o acțiune extrem de riscantă.

– Știu. Am trăit și eu cîteva experiențe de acest gen. Nu vrei să schimbăm subiectul? Parcă începe să-mi fie frică.

Ryan își privi mitraliera, apoi își aruncă ochii pe ușa deschisă a elicopterului, întrebîndu-se cum de fusese atît de idiot să se ofere voluntar. Dar ce altceva ar fi putut face? Să-i fi trimis pe ceilalți să înfrunte singuri primejdia? Dacă ar fi procedat astfel, n-ar fi fost cu nimic mai bun decît Cutter. Se uită de jur împrejur, cercetînd interiorul elicopterului. I se părea extrem de încăpător, de rezistent și sigur – atîta timp cît rămînea pe podeaua hangarului. Numai că era vorba de un aparat proiectat să zboare în atmosfera încărcată a unui cer ostil. Un elicopter. Iar Ryan nutrea o antipatie deosebită față de acest gen de aparate.

– Poate vi se pare ciudat, dar eu zic că misiunea noastră nu-i chiar de speriat, spuse Zimmer după o clipă de gîndire. Nu trebuie decît să ne vedem fiecare de treaba lui, domnule. În rest, un zbor dus, unul întors și gata.

– Tocmai de zbor mă tem și eu, sergent, replică Ryan, rîzînd de sine însuși.

Aterizară la Santagueda. Larson îl cunoștea pe directorul companiei aeriene locale, astfel încît îl convinse să le împrumute

microbuzul său Volkswagen. Cei doi agenți CIA porniră către nord. Un ceas mai tîrziu ajungeau în satul Anserma. Timp de un sfert de oră îl străbătură în lung și-n lat, pînă cînd găsiră ceea ce căutau: cîteva camioane care circulau pe un drum de țară mai ferit, precum și o mașină luxoasă. CAPER reperase corect locul. Clark căpătă confirmarea bănuielilor sale din cursul zborului precedent. În consecință, ieșiră din sat, mergînd spre nord timp de vreo oră, apoi cotiră pe un drum lăturalnic, aflat chiar la intrarea în Vegas del Rio și care se pierdea în munți. Clark fiind cufundat în studiul hărții, Larson alese o serpentină, unde opri microbuzul. Amîndoi puseră în funcțiune radioemițătorul.

– KNIFE, aici VARIABLE. Terminat.

Repetară chemarea timp de cinci minute, fără a primi răspuns. Larson își continuă drumul spre vest, strecurîndu-se pe poteci de vite, în încercarea de-a descoperi un loc mai înalt de unde Clark să poată retransmite iar mesajul. Se făcuse ora trei după-amiază. De abia la cea de-a cincea tentativă, în cască se auzi un glas.

– Aici KNIFE. Terminat.

– Chavez, sînt eu, Clark. Unde dracu' sînteți? întrebă el în spaniolă.

– Mai întîi să stăm puțin de vorbă.

– Joci tare, fiule. Zău că ne-ar trebui unul ca tine la 3 SOG.

– De ce-aș avea încredere în voi? Cineva ne-a tăiat legăturile, omule. Cineva a hotărît să ne abandoneze aici.

– Nu eu am fost acela.

– Mă bucur s-aud asta, răspunse Ding pe un ton sceptic și plin de amărăciune.

– Chavez, vorbești pe-o frecvență care-ar putea fi interceptată. Dacă ai o hartă, vezi că noi ne găsim la următorul set de coordonate, îl informă Clark. Sîntem doi, într-un microbuz albastru, marca Volkswagen. Verifică! Ai tot timpul.

– Am și verificat, răspunse glasul.

Clark se răsuci brusc. La numai douăzeci de pași mai încolo stătea un bărbat înarmat cu un AK-47.

– Haideți, băieți, zise sergentul Vega.

Dintre copaci își făcură apariția încă trei oameni. Unul dintre ei avea coapsa înfășurată într-un bandaj însîngerat. Chavez

purta şi el pe umăr un AK, însă nu renunţase nici la pistolul MP-5 cu amortizor. Ding păşi direct spre microbuz.

– Nu-i rău deloc, flăcăule, îl lăudă Clark. Cum ai ghicit unde eram?

– Aţi transmis pe ultrascurte, ceea ce însemna că trebuia să căutaţi un loc mai ridicat. Pe hartă sînt notate numai şase astfel de puncte. V-am auzit şi cînd ne-aţi chemat prima oară, iar în urmă cu jumătate de oră v-am zărit venind încoace. Am putea şti şi noi ce mama dracului se întîmplă?

– Mai întîi să ne ocupăm de răniţi.

Clark făcu un pas înainte, înmînîndu-i lui Chavez pistolul său, cu ţeava întoarsă către sine.

– Am în maşină o trusă de prim-ajutor.

Rănitul era sergentul Juardo, din regimentul 10 vînători de munte, cantonat la Fort Drum. Clark deschise portiera din spate a microbuzului, ajutîndu-i pe ceilalţi să-l suie în maşină, după care îi dezveli rana.

– Te pricepi la aşa ceva? îl întrebă Vega.

– Cîndva am activat la SEAL, răspunse Clark, ridicînd braţul şi arătîndu-le tatuajul. Brigada 3 Operaţiuni Speciale. Am petrecut multă vreme în Vietnam, cu misiuni despre care nu se vorbea niciodată la posturile de televiziune.

– Ce erai pe-atunci?

– Şef de echipaj, răspunse Clark, examinînd rana.

Era destul de urîtă, însă nu foarte periculoasă atîta timp cît omul nu pierdea prea mult sînge – ceea ce pînă în prezent nu se întîmplase. Deocamdată infanteriştii reuşiseră să facă exact ceea ce trebuia. Clark desfăcu un pliculeţ de sulfamidă, presărînd pulberea albă peste rană.

– Aveţi cumva la voi tuburi de transfuzie?

– Luaţi de-aici, îl îndemnă sergentul Léon, întinzîndu-i raniţa. Nici unul dintre noi nu ştie să le folosească.

– Nu-i mare lucru. Fiţi atenţi la mine.

Clark apucă braţul lui Juardo, cerîndu-i să strîngă pumnul, iar apoi înfipse acul în vena mare de la antebraţ.

– Vedeţi? Recunosc, am trişat puţin. Nevastă-mea e cadru medical, aşa că uneori fac şi eu practică la spital, adăugă Clark. Cum te simţi, băiete? îl întrebă el pe pacient.

– Sînt fericit că în sfîrşit pot sta la orizontală, mărturisi Juardo.

– N-aş vrea să-ţi injectez un analgezic. S-ar putea să avem nevoie de tine treaz. Crezi că rezişti la durere?

– Cum să nu. Hei, Ding, ai cumva o pilulă?

Chavez îi aruncă flaconul său cu Tylenol.

– Sînt ultimele, Pablo. Ia-le doar dacă ai neapărată nevoie.

– Mulţumesc, Ding.

– Avem nişte sandvişuri în maşină, îşi aminti Larson.

– Mîncare! exclamă Vega, năpustindu-se spre portiera din faţă.

Cîteva clipe mai tîrziu, cei patru soldaţi înfulecau pe rupte, potolindu-şi setea cu Coca-Cola din cele şase navete pe care Larson le cumpărase pe drum.

– De unde-aţi luat armele?

– De la indivizii care ne-au atacat. Tocmai rămăseserăm fără muniţie pentru automatele noastre M-16, aşa că ne-am gîndit să împrumutăm cîteva arme de la ei.

– Bună socoteală, băiete, îl aprobă Clark.

– Bun, şi-acum care-i planul? întrebă Chavez.

– Voi alegeţi, răspunse Clark. Există două variante. Vă putem duce al aeroport, ca să luaţi avionul spre ţară. Asta înseamnă trei ore cu maşina, plus încă trei ore de zbor şi gata. Aţi ajuns acasă.

– Şi cealaltă variantă?

– Ia zi, Chavez, cum ţi-ar plăcea să pui laba pe ticălosul care v-a tras clapa?

Clark nu se îndoise o clipă care va fi răspunsul.

Amiralul Cutter stătea rezemat de spătarul fotoliului. Chiar în acel moment sună telefonul. Nu-i fu greu să ghicească cine era la capătul firului, după ledul care clipea în dreptul liniei respective.

– Vă ascult, domnule preşedinte.

– Vino pînă la mine.

– Am şi pornit, domnule preşedinte.

Vara era un sezon la fel de mort pentru Casa Albă, ca şi pentru majoritatea agenţiilor guvernamentale. Totuşi, agenda preşedintelui era mai încărcată ca de obicei, în ea figurînd fel şi

fel de festivităţi, pe care ca politician le adora, în schimb ca om de stat le detesta din tot sufletul. De pildă, trebuia să dea mîna cu Miss Lapte Integral, referindu-se în cîteva cuvinte la şirul neîntrerupt de vizitatori ai Casei Albe. Uneori se întreba dacă va avea ocazia să întîlnească şi vreo Miss Prezervativ – ceea ce nu era deloc exclus, ţinînd cont de recenta evoluţie a problemei sexuale. Corvoada era mai greu de suportat decît îşi putea imagina cineva din afară. Pentru fiecare astfel de vizitator, preşedintelui i se înmîna o foaie de hîrtie cuprinzînd cîteva paragrafe de informaţii asupra persoanei respective, astfel încît aceasta să exclame în sinea sa: „Extraordinar! Preşedintele chiar a aflat despre mine! Va să zică, se interesează de persoana mea!“ Strîngerea mîinilor şi discuţiile purtate cu oamenii de rînd reprezentau un aspect important – şi de regulă, agreabil – al funcţiei sale, însă nu acum, cu o săptămînă înainte de convenţia opoziţiei, mai ales că afurisitele de sondaje electorale îl situau pe locul doi, după cum avea grijă să anunţe fiecare canal de televiziune de cel puţin două ori pe săptămînă.

– Care-i situaţia în Columbia? întrebă preşedintele, de îndată ce amiralul închise uşa în urma sa.

– Domnule preşedinte, mi-aţi ordonat să sistez operaţiunea, aşa că am sistat-o.

– Ceva necazuri cu CIA?

– Nu, domnule preşedinte.

– Dar cum anume...

– Aţi afirmat că nu doriţi să aflaţi.

– Cu alte cuvinte, e vorba de ceva ce nu ar trebui să ştiu? întrebă preşedintele.

– Domnule preşedinte, n-am făcut altceva decît să aduc la îndeplinire dispoziţiile dumneavoastră. Aţi dat un ordin, iar noi ceilalţi l-am executat. Presupun că nu veţi obiecta asupra consecinţelor.

– Nu zău?

Cutter se mai destinse puţin.

– Domnule preşedinte, realitatea este că operaţiunea a fost un succes. Importurile de droguri s-au redus simţitor, urmînd să scadă şi mai mult în lunile viitoare. Vă veţi putea oricînd sluji de acest argument. Cartelul a primit o puternică lovitură. Graţie

Operațiunii TARPON, avem un atu de care să ne folosim ori de cîte ori dorim. Prin CAPER am găsit modalitatea de-a culege în continuare informații secrete. În viitorul apropiat vom opera și cîteva arestări spectaculoase.

– Cum de ești atît de sigur?

– Pentru că le-am aranjat eu însumi, domnule președinte.

– În ce fel? întrebă președintele.

Tăcu brusc, apoi întrebă:

– Mai există și alte lucruri pe care ar fi mai bine să nu le aflu?

Cutter încuviință din cap.

– Presupun că tot ce-ai întreprins se situează în limitele legii, zise președintele, conștient că magnetofonul acționat în secret înregistra întreaga convorbire.

– Sînteți liber să faceți această presupunere.

Era un răspuns dibaci, care putea însemna totul sau nimic, în funcție de opțiunea ascultătorului. Cutter știa și el de existența magnetofonului.

– Ești convins că instrucțiunile dumitale vor fi îndeplinite?

– Bineînțeles, domnule președinte.

– Verifică încă o dată.

Operațiunea durase mult mai mult decît anticipase matematicianul cel bărbos. Agentul O'Day ținea în mînă o foaie de hîrtie scoasă pe imprimantă, care ar fi putut la fel de bine să fie scrisă în limba kurdă. Pagina, numai pe jumătate plină, conținea paragrafe alcătuite din cifrele 0 și 1.

– Limbaj de calculator, îl lămuri tînărul specialist. Cel care a făcut programul ăsta e un adevărat profesionist. E vorba de un algoritm de transpunere, exact așa cum mi-am imaginat.

– Asta mi-ai spus și aseară.

– Nu-i mîna rușilor. Programul preia un mesaj, pe care îl codifică. Nu-i mare scofală, oricine poate face asta. Toată șmecheria e că sistemul se bazează pe un semnal independent, unic pentru transmiterea individuală și care este de fapt cheia algoritmului deja încorporat în sistem.

– Nu încerci să fii ceva mai clar?

– Vreau să spun că undeva există un *lash-up* foarte deștept, care comandă modul de operare a programului. Asta nu-i treabă

rusească. Ruşii nu dispun încă de hardware pentru aşa ceva, afară de cazul cînd au şterpelit unul meseriaş de la noi. De asemenea, acel *input* care adaugă variabila în sistem provine probabil de la unul dintre sateliţii NAVSTAR. E o simplă presupunere, dar cred că există un interval de timp bine determinat pentru introducerea cheii de codificare – interval unic pentru fiecare transmisiune în ambele sensuri. Isteţ ca dracu'. Asta mă trimite cu gîndul la ANS. Sateliţii NAVSTAR utilizează ceasuri atomice, măsurînd timpul cu cea mai mare precizie, iar partea cea mai interesantă a sistemului e şi ea codificată. Oricum, ceea ce avem e o modalitate inteligentă de-a scrie un semnal, astfel încît să nu poţi „sparge" sau copia programul chiar dac-ai şti toată documentaţia de care dispunem. Am lucrat şi eu o vreme la ANS, dar n-am auzit de un asemenea sistem.

– O.K., şi cînd e distrusă discheta...

– Atunci legătura se pierde, omule !... Se pierde definitiv şi irevocabil. Dacă chestia asta e ceea ce credem noi, atunci ai în faţa ochilor sistemul care controlează algoritmul şi punctele de reeditare a lui. Odată şters algoritmul – după cum se pare că s-a şi încercat – băieţii despre care mi-ai vorbit nu mai pot comunica absolut cu nimeni şi nimeni nu mai poate stabili contactul cu ei. Nu există sistem mai sigur decît ăsta.

– Eşti convins? Zi-i mai departe.

– Jumătate din ce ţi-am spus sînt simple ipoteze bazate pe date ştiinţifice. Nu pot să refac algoritmul, în schimb pot să-ţi explic modul probabil de funcţionare. Chestia cu NAVSTAR e o presupunere, dar nu una prea hazardată. Procedura de transpunere a fost parţial recuperată şi miroase de la o poştă a ANS. Cel care a realizat isprava ştie să scrie un cod de computer. E unul de-ai noştri. După toate aparenţele, acesta e cel mai sofisticat cod-maşină pe care-l avem. Cel care s-a servit de el trebuie să fie un mare mahăr. Individul – oricare ar fi identitatea sa – a încercat să-l distrugă. Codul nu mai poate fi reutilizat în vecii vecilor. Rezultă că operaţiunea în care a fost aplicat s-a încheiat.

– Da... murmură O'Day, înmărmurit de cele auzite.

– Acum nu vă mai rămîne decît să scrieţi un bilet către proful meu şi să-i explicaţi de ce nu m-am prezentat în dimineaţa asta la examen.

– Am să rog pe cineva să discute cu el, îl asigură O'Day, pornind către uşă.

Ajungînd la biroul lui Dan Murray, constată cu surprindere că acesta era plecat. Prin urmare, se duse să-l caute pe Bill Shaw.

Jumătate de oră mai tîrziu, devenea limpede pentru toată lumea că fusese comisă o infracţiune. Acum se punea problema ce era de făcut.

Elicopterul decolă fără incidente. Cerinţele misiunii erau destul de complexe – chiar mai importante decît în operaţiunile precedente – aşa că de data asta viteza reprezenta un factor esenţial. De îndată ce Pave Low atinse altitudinea dorită, făcu plinul de la MC–130E. Nu era nici o clipă de pierdut.

Ryan stătea în spate, legat cu centura de scaunul său, în timp ce aparatul MH–53J sărea şi se legăna datorită curenţilor de aer creaţi de elicopterul cisternă. Jack purta un costum verde pentru zbor şi o cască de aceeaşi culoare, precum şi o vestă antiglonţ. Zimmer îi explicase că vesta îl putea apăra de gloanţele de pistol şi cu siguranţă de schije, însă nu trebuia să se bizuie prea mult pe ea în cazul unor cartuşe de puşcă. Încă un motiv de îngrijorare. Elicopterul se desprinse de cisternă – urmau să se alimenteze încă o dată înainte de aterizare – şi Jack întoarse capul, privind pe uşă afară. Norii ajunseseră deasupra lor. Erau primele semne că Adele se afla în preajmă.

Rana lui Juardo complica situaţia, obligîndu-i pe ceilalţi să-şi schimbe oarecum planul. Tînărul fu suit în Beechcraft, pe locul lui Clark, împreună cu un radioemiţător şi un set de baterii de rezervă. Restul grupului se întoarse cu microbuzul în satul Anserma. Larson se informa tot timpul cu privire la mersul vremii, care se înrăutăţea din oră în oră. Peste nouăzeci de minute urma să decoleze, ca să-şi îndeplinească partea sa de misiune.

– Cum aţi aranjat cu armele? întrebă Clark pe cînd se aflau în microbuz.

– Avem tot ce ne trebuie pentru AK-uri, răspunse Chavez. Cam şaizeci de încărcătoare fiecare. Nici nu mi-am închipuit cît de utilă e o armă cu amortizor.

– Aşa e, sînt grozave. Cu grenadele cum staţi?

– În total? întrebă Vega. Sînt şapte, dintre care două CS.

– De fapt, unde mergem acum? se interesă Ding.

– La o fermă de la marginea satului Anserma.

– Ce fel de pază au acolo?

– Nu ştiu absolut nimic.

– Hei, stai aşa. În ce vrei să ne bagi? interveni Vega.

– Linişteşte-te, sergent. Dacă treaba nu-i de noi, o ştergem frumuşel. Deocamdată mergem doar să aruncăm o privire mai de aproape. De asta am să mă ocup eu, împreună cu Chavez. Apropo, în raniţa de colo sînt nişte baterii de rezervă. Aveţi nevoie de ele?

– Cum dracu'? exclamă Chavez, grăbindu-se să-şi scoată ochelarii speciali şi înlocuind bateriile din interiorul lor. Şi cine stă în casa aia?

– Două persoane pe care vrem să punem mîna cu orice preţ. În primul rînd, Felix Cortez, răspunse Clark, începînd să le dea cîteva explicaţii. El e tipul care a condus operaţiunea împotriva echipelor SHOWBOAT – acesta fiind numele codificat al misiunii voastre, în caz că nimeni nu s-a ostenit să v-o spună. Tot el e amestecat în asasinarea ambasadorului. Trebuie să-l prind pe ticălos, dar îl vreau viu. Al doilea se numeşte señor Escobedo şi e unul dintre şefii Cartelului. Există mulţi care-i cer capul.

– Aha, încuviinţă Leon. Noi n-am aranjat încă nici un şef.

– Pînă în prezent au fost lichidaţi cinci-şase dintre ei. În asta a constat partea mea de misiune, spuse Clark, întorcînd privirea spre Chavez.

Fusese nevoie de această declaraţie, ca să-i asigure credibilitatea.

– Dar cînd? Cum...?

– În meseria mea nu se vorbeşte mult, copii, îi preveni Clark. Nu ieşim în stradă strigînd în gura mare c-am omorît oameni – indiferent cine v-a zis vouă cu totul altceva.

– Eşti chiar atît de tare?

Clark se mulţumi să dea din cap.

– Uneori da. Dacă voi n-aţi fi fost la rîndul vostru al dracului de buni, n-am fi stat la taclale în clipa asta. Însă există şi momente cînd totul depinde doar de un dram de noroc.

– Aşa s-a întîmplat şi cu noi, zise Léon. N-aş putea spune ce anume n-a mers cum trebuie, dar căpitanul Rojas...

– Ştiu. Am văzut nişte indivizi care tocmai îi suiau cadavrul într-un camion...

Léon încremeni.

– Şi ce...

– Ce-am făcut? întrebă Clark. Erau trei inşi cu puşti în mînă. I-am săltat şi pe ei în camion, după care am dat foc maşinii. Nu-s chiar atît de mîndru de isprava asta, dar cred că am reuşit să le abat un timp gîndul de la voi, de la BANNER. N-a fost mare lucru, dar era tot ce puteam să fac la vremea aceea.

– Şi-atunci, cine a retras elicopterul care ne aproviziona?

– Acelaşi care v-a întrerupt şi legătura radio. Eu ştiu cine-i nemernicul. Cînd se termină povestea, va trebui să dea socoteală şi el. Nu trimiţi oameni în misiune ca să le faci pe urmă o figură atît de urîtă.

– Pe scurt, care sînt intenţiile dumitale? insistă Vega.

– Vreau să-l văd pus în cătuşe. Şi-acum, flăcăi, hai să ne gîndim în primul rînd la noaptea care vine. Fiecare lucru la timpul său. Sînteţi militari, nu femei de stradă. Mai puţine vorbe şi mai multă chibzuială.

Chavez, Vega şi Léon înţeleseră aluzia şi se apucară să-şi verifice echipamentul. Microbuzul era suficient de încăpător ca ei să-şi poată curăţa armele. Clark ajunse în satul Anserma pe la asfinţit. Găsind un loc mai ferit, cam la o milă de casa care-l interesa, lăsă maşina acolo şi, luînd ochelarii speciali ai lui Vega, porni împreună cu Chavez într-o scurtă recunoaştere.

Pămîntul din jurul casei fusese lucrat de curînd şi Clark se întrebă ce fel de munci se desfăşuraseră acolo. Locul fiind aproape de sat, o parte din copaci fuseseră tăiaţi ca lemne de foc, astfel încît cei doi bărbaţi se puteau deplasa cu uşurinţă. O jumătate de oră mai tîrziu aveau în faţa lor casa, despărţită de pădure printr-o fîşie de teren deschis de vreo două sute de metri.

– Nu-mi miroase a bine, murmură Clark, rămînînd culcat la pămînt.

– Am numărat şase tipi, toţi cu AK-uri.

– Văd că sosesc şi musafiri, adăugă agentul CIA, întorcînd capul în direcţia de unde auzise zgomotul.

Era o limuzină Mercedes, care ar fi putut aparține oricui din Cartel. Mercedesul înainta însoțit de alte două mașini, una în față și alta în urma sa. Cei șase oameni de pază le ieșiră în întîmpinare, verificînd împrejurimile locuinței.

– Escobedo și LaTorre, zise Clark, cu binoclul la ochi. Doi dintre capii Cartelului au venit să-l vadă pe colonelul Cortez. Mă întreb de ce...

– Sînt prea mulți, spuse Chavez.

– Ai remarcat că n-au schimbat nici o parolă, nici un cuvînt de ordine, nimic?

– Și ce-i cu asta?

– Le putem veni de hac, cu condiția să ne jucăm cartea așa cum se cuvine.

– Bine, dar cum?

– Pune-ți mintea la contribuție, îl îndemnă Clark. Și-acum, înapoi la mașină.

Drumul de întoarcere dură douăzeci de minute. De îndată ce ajunseră la microbuz, Clark apăsă pe butonul radioemițătorului.

– CAESAR, aici SNAKE. Terminat.

Cea de-a doua alimentare cu combustibil se realiză în apropiere de plajă. Înainte de înapoierea în Panama trebuiau să mai facă plinul cel puțin o dată. Vestea bună era că Montaigne își pilota aparatul Combat Talon cu îndrăzneala ei obișnuită, cele patru elice uriașe învîrtindu-se în ritm constant. Transmisioniștii de la bord comunicau deja cu supraviețuitorii echipelor de la sol, scutindu-i pe membrii echipajului de această grijă. Pentru prima oară de cînd pornise în misiune, echipajul aviatic putea acționa așa cum fusese instruit. MC–130E urma să se ocupe de coordonarea operațiunii și de evacuare, evitînd eventualele zone periculoase și totodată asigurînd alimentarea aparatului pilotat de colonelul Johns.

În spatele elicopterului era iarăși liniște. Ryan se ridică în picioare, începînd să se plimbe încoace și încolo. După cîtva timp, propria-i teamă începu să-l plictisească. Echipajul îl acceptase ca pe „un intrus venit la bord cu aprobare“, și asta dintr-un motiv care pentru el însemna chiar foarte mult.

– Ryan, mă auzi? întrebă Johns.

Jack întinse mîna spre butonul microfonului.

– Da, domnule colonel.

– Tipul de la sol ne cere să facem altceva decît am plănuit.

– Ce anume?

Colonelul îi explică.

– Pentru asta trebuie să mai facem un plin. În rest, ne descurcăm, nu-i vorbă. Dumneata hotărăşti.

– Iar dumneata eşti convins că reuşim?

– Nu uita că asta-i meseria noastră – tocmai operaţiunile speciale.

– Atunci e-n regulă. Şi noi vrem să punem mîna pe nemernicul ăla.

– Am înţeles. Sergent Zimmer, peste un minut începem coborîrea. Verifică toate instrumentele de bord.

Mecanicul de zbor cercetă aparatele din faţa sa.

– La ordin, domnule colonel. Se pare că sîntem deasupra unui teren ferm. De jur împrejur totul e verde.

– O.K. Prima escală – echipa OMEN. ETA – douăzeci de minute. Ryan, ai face bine să te ţii zdravăn de ceva. Ne lăsăm jos imediat. Trebuie să stau de vorbă cu MC–130E.

Ryan nu înţelesese la ce se referea colonelul, însă descoperi de îndată ce trecură de primii munţi de coastă. Elicopterul Pave Low se zgîlţîia ca un ascensor scăpat de sub control, iar odată depăşite piscurile, începu să zboare oblic, cu coada în jos. Funcţionînd pe bază de computer, aparatul se înclinase într-un unghi de şase grade – senzaţia era oribilă, de parcă înclinaţia ar fi fost cu mult mai mare – ridicîndu-se sau coborînd în funcţie de formele de relief, ori zburînd la numai cîţiva metri deasupra solului. Elicopterul fusese construit astfel încît să ofere siguranţă, nu confort. Ryan nu simţea însă nici una, nici alta.

– Prima aterizare peste trei minute, anunţă colonelul Johns după un interval de timp cît o eternitate. Fii pregătit, Buck!

– Am înţeles, domnule colonel.

Zimmer se aplecă peste instrumentele de bord, acţionînd un întrerupător.

– Armele sînt pregătite pentru tragere.

– Toţi trăgătorii la posturi. Asta te include şi pe dumneata, Ryan, adăugă colonelul.

– Mulţumesc, murmură Ryan fără să deschidă microfonul.

Se instală în partea stîngă a elicopterului, apăsînd pe butonul de punere în funcţiune a mitralierei. Cele şase ţevi începură să se rotească.

– ETA – un minut, anunţă colonelul. Vizibilitate bună în faţă şi puţin spre stînga. O.K. OMEN, aici CAESAR. Mă recepţionezi? Terminat.

Deşi nu auzea decît vorbele copilotului, Jack mulţumi în gînd echipajului pentru că-i informa cît de cît şi pe cei din coada aparatului.

– Am înţeles. OMEN, repetă care-i situaţia la voi. Am recepţionat. Venim. Vizibilitate bună. Peste treizeci de secunde. Cei din spate să fie pregătiţi, ordonă căpitanul lui Ryan şi celorlalţi. Asiguraţi armele. Asiguraţi armele.

Jack îşi luă degetul mare de pe întrerupător şi îndreptă minimitraliera către cer. Elicopterul se lăsă în jos, continuînd să-şi ţină botul ridicat în aer, apoi rămase suspendat la un metru de sol, fără să aterizeze.

– Buck, spune-i căpitanului să vină imediat la scaunul copilotului.

– Am înţeles, domnule colonel.

Ryan îl auzi pe Zimmer trecînd grăbit prin spatele său şi îndreptîndu-se spre coada avionului, apoi simţi în tălpi tropăitul soldaţilor care suiseră la bord. Rămase cu privirea aţintită în exterior, uitîndu-se pe deasupra ţevilor minimitralierei, pînă cînd elicopterul îşi luă zborul, moment în care îşi îndreptă arma în jos, către pămînt.

– Ei, n-a fost chiar atît de rău, ce zici? comentă colonelul Johns, întorcînd elicopterul pe direcţia sud. Zău dacă ştiu la ce ne mai plătesc pentru astfel de treburi. Unde-i scara de frînghie?

– Tocmai o tragem în sus, domnule colonel, răspunse Zimmer. I-am luat pe toţi la bord. Totul e-n regulă, n-avem nici o pierdere.

– Domnule căpitan...

– Ordonaţi, domnule colonel.

– Am o treabă pentru echipa dumitale, dacă eşti de părere c-o puteţi duce la sfîrşit.

– Vă ascult, domnule colonel.

Aparatul MC–130E Combat Talon survola teritoriul columbian, fapt ce neliniştea întrucîtva echipajul, care ştia că făcea un lucru nepermis. Principala lor sarcină era acum aceea de-a restabili comunicarea – ceea ce n-ar fi putut realiza de peste ocean, nici chiar cu echipamentul sofisticat aflat la bordul cvadrimotorului care-i seconda.

Acum ar fi avut nevoie de un radar bun. Echipa Pave Low/Combat Talon ar fi trebuit să opereze sub supravegherea unui AWAC, care însă nu exista la bord. În schimb, un locotenent şi cîţiva ofiţeri făceau însemnări pe hartă, vorbind simultan pe mai multe frecvenţe radio ferite de interceptări.

– CAESAR, cum stai cu combustibilul? întrebă căpitanul Montaigne.

– Bine, CLAW. Deocamdată rămînem în vale. După aprecierea mea, vom face iarăşi plinul peste optzeci de minute.

– Am înţeles. Optzeci de minute. Asiguraţi-vă că nu există nici o intervenţie ostilă pe frecvenţele radio în acel moment.

– Am recepţionat mesajul.

Într-adevăr, nu era exclus să se confrunte cu o astfel de problemă. Dacă totuşi Cartelul avea oameni în aviaţia columbiană? Oricît de sofisticate ar fi fost ambele aparate de zbor americane, un P–51 datînd din vremea celui de-al doilea război mondial le putea veni uşor de hac la amîndouă.

Clark îi aştepta. Acum dispunea de două vehicule. Vega furase de la fermă un camion suficient de mare pentru necesităţile lor. Curînd se vădi că tînărul se pricepea să aprindă contactul cu ajutorul unei sîrme, dexteritate pe care prefera să nu o destăinuie celorlalţi unde o achiziţionase. Elicopterul se lăsă în jos şi oamenii alergară spre fasciculul de lumină pornit din lanterna lui Chavez. Clark îl trase deoparte pe şeful lor, punîndu-l la curent cu situaţia în cîteva cuvinte.

Apoi elicopterul decolă şi se îndreptă spre nord, ajutat de vîntul care bătea din vale cu o viteză de douăzeci de noduri. Nu

după mult, aparatul viră spre vest, în direcția elicopterului MC–130, pentru o nouă alimentare cu combustibil în plin zbor.

Microbuzul și camionul se înapoiară pe drumul către fermă. Mintea lui Clark continua să lucreze cu febrilitate. Un tip cu adevărat inteligent ar fi condus operațiunea din interiorul satului, unde se ajungea cu mult mai greu. Cortez dorise să se țină departe de ochii lumii, în schimb nu luase în calcul siguranța sa personală, în sensul militar al termenului. Felix gîndea ca un spion, a cărui inteligență depindea de păstrarea anonimatului, și nu ca un combatant activ, pentru care siguranța însemna să dispună de arme cît mai multe și de o vizibilitate bună la tragere. Clark își zise că fiecare om își avea limitele sale. Călătorea în remorca vehiculului luat de la fermă, cu echipa OMEN adunată în jurul său și al diagramei obiectivului, desenată de mînă. Ca pe vremuri, cînd conducea misiuni de ultimă oră, își aminti Clark. Spera că tinerii infanteriști se vor dovedi tot atît de buni ca băieții din brigada 3 SOG. Totuși, chiar și Clark își avea propriile limite: pe atunci băieții din brigada 3 SOG fuseseră și ei tineri.

– Încă zece minute, anunță el.

– E-n regulă, încuviință căpitanul. N-am discutat prea mult cu dumneata, dar să știi că dispunem de toate armele și muniția de care avem nevoie.

– Prin urmare? întrebă Escobedo.

– Prin urmare, azi-noapte am lichidat zece *norteamericanos,* iar la noapte vom mai ucide încă zece.

– Bine, dar cum rămîne cu pierderile noastre? protestă LaTorre.

– Avem de luptat cu niște soldați profesioniști, extrem de bine pregătiți. Oamenii noștri le-au dat cîteva lovituri zdrobitoare, dar ei au opus o rezistență încrîncenată. Numai unul a scăpat cu viață, povesti Cortez. Cadavrul lui e în încăperea alăturată. A murit curînd după ce-a fost adus aici.

– De unde știi că nu-s pe undeva prin preajmă? întrebă Escobedo.

Pînă atunci își impusese să nu se gîndească la eventualitatea unei primejdii imediate.

– Cunosc locul precis unde se află fiecare grup al inamicului. Toţi aşteaptă să fie evacuaţi de elicopterul care sprijină operaţiunea. Habar n-au că aparatul a primit ordin să se întoarcă la bază.

– Cum ai reuşit isprava asta? se miră cu voce tare LaTorre.

– Lăsaţi-mă să fac uz de propriile mele metode. M-aţi angajat pentru priceperea mea, aşa că n-ar trebui să vă arătaţi surprinşi atunci cînd dau dovadă de această calitate.

– Şi-acum?

– Grupul nostru de asalt – numărînd de data asta aproape două sute de oameni – a ajuns probabil în preajma americanilor. Cei pe care-i vor ataca au numele codificat FEATURE, adăugă Felix. Desigur, întrebarea care se pune este cine anume din conducerea Cartelului profită de pe urma situaţiei create – sau mai precis, care dintre membrii organizaţiei lucrează mînă în mînă cu americanii, slujindu-se de ei spre a-şi atinge propriile scopuri. Aşa cum se întîmplă adeseori în astfel de operaţiuni, se pare că fiecare parte se foloseşte de cealaltă.

– Serios? întrebă Escobedo.

– *Si, jefe.* Şi nu trebuie să vă surprindă pe nici unul că am reuşit să-i identific pe cei care şi-au trădat confraţii.

Cortez îi privi pe amîndoi cu un surîs viclean în colţul gurii.

Drumul era păzit doar de doi oameni. Clark rămăsese în spatele microbuzului Volkswagen, în timp ce soldaţii echipei OMEN porniseră prin pădure în direcţia obiectivului. Vega şi Léon scoseseră unul dintre geamurile laterale, pe care Vega îl menţinea acum cu mîna în lăcaşul său.

– Toată lumea gata? întrebă Clark.

– Dă-i drumul, răspunse Chavez.

– Am pornit.

Clark trecu de ultima cotitură şi încetini, îndreptînd maşina spre cei doi oameni de pază. Aceştia îşi scoaseră armele din bandulieră, luînd o atitudine ameninţătoare pe măsură ce Clark se apropia.

– Iertaţi-mă, vă rog, dar m-am rătăcit.

În aceeaşi clipă Vega dădu drumul geamului pe care-l ţinea cu mîna. Chavez şi Léon se ridicară în genunchi, cu armele MP

aţintite asupra paznicilor, care se prăbuşiră la pămînt fără un sunet, loviţi direct în cap. Ciudat, dar pistoalele automate răsunaseră asurzitor în spaţiul închis al vehiculului.

– Bună treabă, se bucură Clark.

Înainte de-a demara, apăsă pe butonul radioemiţătorului.

– Aici SNAKE. OMEN, răspunde!

– SNAKE, aici OMEN. Şase. Ne-am ocupat poziţia. Repet: ne-am ocupat poziţia.

– Am înţeles. Rămîneţi pe recepţie. CAESAR, aici SNAKE.

– SNAKE, aici CAESAR. Te ascult.

– Verificaţi-vă poziţia.

– Sîntem la cinci mile depărtare.

– Am înţeles. CAESAR, rămîneţi la cinci mile depărtare. Vă anunţ că pornim.

Clark stinse farurile şi înaintă cu microbuzul încă vreo sută de metri. Alese un loc unde drumul făcea o cotitură. Aici opri maşina şi o întoarse de-a curmezişul, blocînd trecerea.

– Daţi-mi una dintre grenadele voastre, ceru el, coborînd din microbuz fără să scoată cheia din contact.

Mai întîi slăbi cuiul grenadei, apoi o legă de clanţa portierei, ataşînd alt fir între cui şi pedala de acceleraţie. Operaţiunea nu durǎ mai mult de un minut. Prima persoană care ar fi încercat să deschidă portiera urma să aibă o surpriză nu tocmai plăcută.

– O.K., haideţi.

– Isteaţă treabă, domnule Clark, exclamă admirativ Chavez.

– Ce vreţi, băieţi, eu am fost Ninja chiar înainte ca tehnica asta să ajungă la modă. Şi-acum, mai lăsaţi vorba şi treceţi la lucru. N-avem timp de glume, nici de pălăvrăgeală.

Trăia senzaţia că redevenise tînăr. Chiar dacă sentimentul era unul dintre cele mai plăcute, s-ar fi simţit şi mai bine de nu şi-ar fi petrecut tinereţea făcînd lucruri de care prefera să nu-şi amintească. Simpla plăcere de-a conduce oameni într-o acţiune de luptă era ceva profund întipărit în memorie. Ceva teribil. Ceva primejdios. Dar, în acelaşi timp, ceva la care se pricepea ca nimeni altul – ceea ce ştia foarte bine. Pentru o clipă încetase să mai fie „domnul Clark". Redevenise „Şarpele", omul ai cărui paşi nu puteau fi auziţi de nimeni.

Nu dură mai mult de cinci minute ca să ajungă în punctul de unde urma să declanşeze acţiunea. Nord-vietnamezii fuseseră nişte adversari mai redutabili decît cei de acum. Toţi paznicii rămăseseră lîngă casă. Clark luă ochelarii speciali şi-i numără, cercetînd cu atenţie zona, ca nu cumva să mai fi fost şi alţii. Nu mai descoperi însă nici unul.

– OMEN Şase, aici SNAKE. Comunicaţi-vă poziţia.

– Sîntem în pîlcul de copaci situat la nord de obiectiv.

– Aprinde-ţi lanterna, ca să marchezi locul.

– O.K.? S-a făcut.

Clark întoarse capul. Pe display-ul ochelarilor speciali se vedea fasciculul de raze infraroşii clipind pe pămînt, la vreo nouă metri depărtare de copaci. Chavez, care asculta pe aceeaşi frecvenţă radio, îl văzu şi el.

– O.K., rămîneţi pe recepţie. CAESAR, aici SNAKE. Ne-am ocupat poziţiile la est de obiectiv, în punctul unde aleea se pierde printre copaci. OMEN se află la nord. Avem două lanterne cu infraroşii, ca să ne recunoaştem între noi. Rămînem la o depărtare de cinci mile, vorbi colonelul cu un glas nazal, ca de computer.

– Am recepţionat mesajul. Porniţi la acţiune. Începe distracţia. Repet: porniţi la acţiune.

– Am înţeles. Executăm ordinul. CAESAR intră în acţiune, cu armele pregătite de tragere.

– OMEN, aici SNAKE. Deschideţi focul! Deschideţi focul!

Cortez îşi pusese amîndoi vizitatorii în situaţie de inferioritate, deşi nici unul dintre ei nu cunoştea motivul. În definitiv, LaTorre vorbise în ziua precedentă cu Felix, care-i spusese că trădătorul din sînul organizaţiei era Escobedo. Aşadar, el fu primul care scoase pistolul.

– Ce înseamnă asta? întrebă Escobedo.

– Ambuscada a fost foarte inteligentă, *jefe,* însă am ghicit ce se ascundea în spatele ei, zise Cortez.

– Ce tot spui acolo?

Înainte ca Felix să-i dea răspunsul dinainte pregătit, dinspre nord de casă răsunară cîteva focuri de puşcă. Felix nu era un imbecil. Prima sa reacţie fu să stingă luminile din încăpere.

LaTorre continua să-şi ţină arma întreptată asupra lui Escobedo, în timp ce Cortez se repezi la fereastră cu pistolul în mînă, să vadă ce se întîmpla. Odată ajuns în dreptul pervazului, îşi dădu seama că făcuse o prostie şi se lăsă în genunchi, trăgînd cu coada ochiului prin colţul geamului. Casa avea pereţi solizi, care cu siguranţă puteau opri un glonţ – îşi spuse Felix – în schimb ferestrele nu prezentau nici o garanţie.

Tirul era slab şi sporadic. Probabil doar cîţiva trăgători, o nimica toată – ori el dispunea de destui oameni care să se ocupe de eventualii intruşi. Însoţitorii lui Cortez, împreună cu bodyguarzii lui Escobedo şi LaTorre, ripostară fără întîrziere. Felix îşi privi suita, care se mişca exact ca militarii de profesie, divizîndu-se în două echipe ce se deplasau şi trăgeau în stilul caracteristic infanteriei. Indiferent ce se petrecea, cu siguranţă că în curînd situaţia va fi iarăşi sub control. Ca de obicei, bodyguarzii Cartelului erau curajoşi, dar cu reacţii întîrziate. Doi dintre ei zăceau deja la pămînt.

Da, da, îşi spuse Cortez, planul său dădea roade. Tirul pornit dintre copaci începea să-şi piardă din intensitate. Probabil nişte bandiţi care într-un tîrziu înţeleseseră că se aruncaseră asupra unei prăzi mai mari decît...

Atunci răsună un zgomot asurzitor, cum nu mai auzise în viaţa lui.

– Se vede obiectivul, îi ajunse la urechile lui Jack.

Bineînţeles, Ryan privea cu totul în altă parte. Deşi stătea lîngă o minimitralieră, colonelul Johns nu-l considera un trăgător – adică nu unul în adevăratul sens al cuvîntului. Sergentul Zimmer se afla lîngă mitraliera de pe partea dreaptă, respectiv cea din spatele scaunului pilotului. Elicopterul coborîse atît de jos încît Ryan avea impresia – *ştia* – că, dacă ar fi întins mîna, ar fi atins vîrfurile copacilor. Apoi elicopterul se roti. Cu tot echipamentul de protecţie, Jack simţi zgomotul şi vibraţia, iar fulgerul care însoţi tunetul proiectă umbra aparatului în faţa ochilor săi în căutare de noi ţinte.

În mintea lui Cortez, imaginea se asocie cu cea a unui tub uriaş şi curbat de neon galben. Oriunde atingea pămîntul, se ridi-

cau nori groşi de praf. Lumina mătură pajiştea dintre casă şi copaci, pierind după numai cîteva secunde. Cortez nu putea desluşi nimic prin norul de praf. O clipă mai tîrziu îşi dădu seama că ar fi trebuit să zărească măcar fulgerele ţîşnite din ţeava armei lui. Urmară alte fulgere, undeva departe, printre copaci. mai multe, tot mereu mai multe.

– CAESAR, opreşte focul! Opreşte focul!

– Am înţeles, se auzi în radioemiţător.

Zgomotul înfiorător de deasupra capetelor lor încetă. Clark nu auzise de multă vreme ceva asemănător. Aceste sunete, care-i marcaseră anii tinereţii, se dovediseră la fel de înspăimîntătoare acum, ca şi atunci.

– Puteţi să ridicaţi capul, OMEN. Pornim! SNAKE porneşte la acţiune. Confirmă!

– OMEN, aici Şase. Opriţi focul! Opriţi focul!

Tirul de arme dinspre copaci amuţi.

– SNAKE, porneşte!

– Haideţi!

Clark ştia că era absurd din partea lui să-i conducă avînd în mînă un simplu pistol cu amortizor, însă el preluase comanda, iar un comandant adevărat trebuia să se afle în fruntea oamenilor săi. În treizeci de secunde parcurseseră cei două sute de metri care-i mai despărţeau de casă.

– Uşa, îi ordonă Clark lui Vega, care spulberă balamalele cu AK-ul, culcînd uşa la pămînt cu o lovitură de picior.

Clark se repezi înăuntru, aplecat de mijloc, trăgînd şi rostogolindu-se pe podea. Scrutînd întunericul, zări în încăpere un singur om. Înarmat tot cu un AK, individul deschise focul asupra lui Clark, ţintind însă prea sus. Clark îl doborî cu o rafală de pistol în plin obraz, apoi îşi descărcă arma în el în clipa cînd îl văzu prăbuşindu-se. Trecerea în camera alăturată se făcea printr-un cadru de uşă fără canat. Clark schiţă un semn către Chavez, iar acesta aruncă dincolo o grenadă CS. Aşteptară explozia, după care se năpustiră amîndoi înăuntru, continuînd să-şi ţină spinarea încovoiată.

Aici erau trei bărbaţi. Unul dintre ei, înarmat cu un pistol, făcu un pas în direcţia celor doi atacatori. Clark şi Chavez îl împuşcară în cap şi în piept. Un altul, care îngenunchease lîngă

fereastră, încercă să se răsucească înspre ei, dar nu reuși, datorită poziției în care se găsea, și căzu pe o parte. Într-o fracțiune de secundă, Chavez ajunse lîngă el, pocnindu-l în cap cu patul armei.

Clark se repezi la cel de-al treilea, izbindu-l cu spatele de perete. Imediat se iviră Léon și Vega, alergînd cu pași mari spre ultima ușă. Încăperea alăturată era goală.

– Nu mai e nimeni în casă! strigă Vega. Hei, eu...

– Haide, mîrîi Clark, împingîndu-și prizonierul spre ieșire.

Chavez îl scoase afară pe celălalt ostatic, acoperit de Léon. Vega se mișca greoi. De-abia afară înțeleseră motivul.

Clark își reglase deja emițătorul.

– CAESAR, aici SNAKE. I-am prins. Hai să plecăm dracului de-aici!

– Léon! exclamă Vega. Ia uite!

– Tony... murmură sergentul.

Singurul supraviețuitor al luptei de pe dealul Ninja era un fost membru al echipajului BANNER. Léon se apropie de Escobedo, care nu-și pierduse cunoștința.

– *Canalie afurisită ce ești! AI SĂ CRĂPI DE MÎNA MEA!* urlă Léon, îndreptîndu-și arma asupra lui.

– Nu! răcni Clark.

Interdicția verbală nu avu nici un efect, astfel încît Clark îi repezi un pumn, culcîndu-l la pămînt.

– Ești soldat, ce mama dracului! Poartă-te ca atare! Tu și Vega, suiți-l pe amicul vostru în elicopter!

Echipa OMEN traversă din nou pajiștea. Mai mulți dintre cei împușcați în timpul atacului nu erau decît răniți. Americanii îi lichidară cu cîte un glonț. Căpitanul își adună oamenii, numărîndu-i cu degetul.

– Bravo, îi lăudă Clark. Sînt toți prezenți?

– Da.

– O.K., uite că ne vine și taxiul.

Elicopterul Pave Low își făcu apariția dinspre vest, fără a se lăsa pe sol nici acum. La fel ca odinioară, își spuse Clark. Un elicopter care atingea pămîntul putea declanșa explozia unei mine. În cazul de față ar fi fost puțin probabil, însă colonelul ajunsese la vîrsta pe care o avea tocmai pentru că obișnuia să ia în calcul

toate riscurile. Clark îl înşfăcă de braţ pe Escobedo – între timp reuşise să-l identifice – îmbrîncindu-l pe podeaua elicopterului. Aici îl preluă altcineva din echipaj şi, înainte ca John Clark să se aşeze împreună cu prizonierul, aparatul MJ–53J îşi luă zborul, îndreptîndu-se spre nord. Clark ordonă unui soldat să-l păzească pe señor Escobedo, apoi se duse către scaunul pilotului.

Isuse, se cruci Ryan.

Numărase opt cadavre – cele mai apropiate de elicopter. Închise butonul care acţiona motorul minimitralierei, îngăduindu-şi să se relaxeze – de data asta cu adevărat. Tocmai descoperise că relaxarea era ceva destul de relativ. Să fii o ţintă vie era cu mult mai rău decît să zbori în coada unui blestemat de elicopter. *Uimitor,* se miră el. În clipa aceea, cineva îi puse mîna pe umăr.

– I-am prins pe Cortez şi pe Escobedo. Vii! îi strigă Clark.

– Escobedo? Ce mă-sa căuta...?

– Ai motive să te plîngi?

– Ce naiba o să facem cu el? întrebă Jack.

– În orice caz, nu-l puteam lăsa acolo, nu crezi?

– Dar ce...?

– Dacă vrei, îi pot da jigodiei o lecţie de zbor, se oferi Clark, arătînd din cap spre trapa din coada elicopterului. *Dacă învaţă să dea din aripi înainte de-a se izbi de pămînt, norocul lui...*

– Nu, fir-ar să fie. Asta s-ar numi asasinat.

– Nici mitraliera de lîngă dumneata nu-i un stilou pentru semnat tratate de negociere, îi atrase atenţia Clark, surîzînd larg.

– O.K., oameni buni, se auzi din interfon, glasul colonelului, întrerupîndu-le conversaţa. Încă o escală şi s-ar putea zice că ne-am îndeplinit misiunea.

29

Unele completări

Totul pornise de la avertismentul președintelui. Amiralul Cutter nu era obișnuit să controleze dacă ordinele sale erau aduse la îndeplinire. În cariera lui de ofițer de Marină, învățase că ordinele erau niște dispoziții pe care le dădeai, urmînd ca alții să le execute sau pe care le executai tu însuți. Sună la CIA, cerînd să vorbească cu domnul Ritter, căruia îi puse întrebarea – de altfel pe cît de inutilă, pe atît de insultătoare. Cutter știa că-l umilise deja pe acest om, drept care o nouă jignire n-ar fi fost o mișcare prea inteligentă... dar dacă totuși președintele avea dreptate? Riscul era prea mare ca să nu-și ia măsuri de precauție. Reacția lui Ritter îl puse pe gînduri. Se așteptase să-i răspundă pe un ton agasat, în schimb el îi vorbise ca oricare alt funcționar guvernamental, declarînd că, desigur, ordinele fuseseră executate. Ritter era un vulpoi abil și viclean, dar chiar și o fire ca a lui își avea propriile limite, dincolo de care se ghiceau adevăratele sentimente. Cutter era conștient că în relațiile sale cu directorul-adjunct acest prag fusese depășit. Ritter ar fi trebuit să se arate supărat, dar n-o făcuse.

Aici e ceva e în neregulă. Consilierul prezidențial pe problemele de securitate națională își impuse să nu se lase pradă gîndurilor negre. *E posibil ca ceva să fie în neregulă.* Poate că Ritter era un adept al jocurilor minții. Sau poate ajunsese la concluzia că acest deznodămînt era singura ieșire din situația creată. Cutter răsuci în minte fel și fel de ipoteze, resemnîndu-se să accepte inevitabilul. La urma urmei, lui Ritter îi convenea funcția de

director-adjunct al departamentului Operațiuni. Acolo era „parcela" lui – cum se exprimau cei din guvern. Pînă și cei mai înalți funcționari de stat aveau cîte un domeniu al lor. Nici unuia dintre ei nu i-ar fi surîs ideea de-a renunța la dreptul de-a avea un cabinet, o secretară, un șofer, dar mai ales la titlul care-i desemna ca fiind persoane importante, indiferent care le-ar fi fost salariul. Așa cum suna o replică dintr-un film, pierderea funcției de stat însemna reintrarea în viața de toate zilele, unde oamenii așteptau ca rezultatele concrete să confirme afirmațiile din ziarele guvernamentale și pronosticurile Centrului Național de Date Statistice. Cîți nu rămîneau în aparatul de stat numai pentru pază, avantaje și „izolare reală"? Cutter era convins că această categorie depășea ca număr pe cei ce considerau că-și slujeau poporul în mod cinstit.

Însă chiar dacă exista și un risc, își spuse Cutter, acesta rămînea deocamdată o simplă supoziție, drept care se impuneau alte cîteva verificări. Așadar, sună la Hulburt Field, cerînd legătura cu secția de Operațiuni Aeriene.

– Doresc să vorbesc cu colonelul Johns.

– Colonelul Johns e plecat în misiune, domnule, și nu avem cum să-l contactăm.

– Trebuie să știu unde-i plecat.

– Regret, dar nu vă pot da această informație, domnule.

– Cum adică „nu mi-o poți da", domnule căpitan?

Comandantul forțelor aeriene pentru operațiuni speciale își încheiase ziua de muncă, lăsînd de permanență pe unul dintre piloții de elicoptere.

– Adică nu știu, domnule, răspunse căpitanul.

I-ar fi plăcut ca la o întrebare atît de stupidă să poată da o replică mai impertinentă, însă apelul telefonic venise pe firul scurt și nu putea ști cine sunase.

– Cine deține date asupra misiunii?

– Nu cunosc nici asta, domnule, însă mă pot informa.

Să fi fost un simplu nătărău picat de pe altă lume? se întrebă Cutter. *Dar dacă la mijloc era cu totul altceva?*

– Toate aparatele MC–130 sînt la sol, domnule căpitan? insistă amiralul.

– Trei dintre ele sînt plecate în diverse misiuni, domnule. Destinaţia lor e strict secretă... Vreau să spun că destinaţia avioanelor noastre este de cele mai multe ori secret militar. În plus, cu uraganul care face ravagii la sud de noi, pregătim o decolare o mare parte din aparate, în eventualitatea că furtuna se va abate şi pe aici.

Cutter i-ar fi putut cere pe loc informaţia care-l interesa, dar ar fi însemnat să-şi dezvăluie identitatea. Însă chiar şi atunci, subofiţerul cu care stătea de vorbă şi pe care-l presupunea ca fiind în vîrstă de vreo douăzeci de ani, ar fi putut refuza categoric să-i răspundă, pentru că aşa primise ordin. Băieţandrii ca el ştiau că nu vor fi niciodată pedepsiţi fiindcă nu luaseră singuri iniţiativa de-a comunica date despre care li se pusese în vedere să nu discute – cel puţin nu la telefon, indiferent că linia era confidenţială sau nu. În plus, o asemenea solicitare ar fi atras atenţia asupra anumitor lucruri, ceea ce trebuia evitat cu orice preţ...

– Foarte bine, zise Cutter într-n tîrziu, închizînd telefonul.

Imediat după aceea sună la Baza Andrews.

•

Primul care descoperi că vor avea necazuri fu Larson, al cărui Beechcraft survola punctul de evacuare al echipei FEATURE. În ciuda durerii provocate de rana din picior, Juardo privea pe geam, scrutînd împrejurimile prin ochelarii speciali.

– Hei, băieţi, văd nişte camioane la sol, undeva în dreapta. Cred că-s vreo cin'şpe.

– Grozav, mormăi pilotul, apăsînd butonul microfonului.

– CLAW, aici LITTLE. Terminat.

– EYES, aici CLAW, răspunse elicopterul Combat Talon.

– Vă anunţăm că am reperat activitate la sol, la circa şase kilometri sud-vest de FEATURE. Repet: camioane la sol. Deocamdată nu zăresc pe nimeni. Preveniţi echipa FEATURE şi pe CAESAR asupra unor eventuali intruşi.

– Am înţeles. Îi chem imediat.

– Isuse, sper să nu se grăbească, vorbi Larson în interfon. Coborîm să aruncăm o privire mai îndeaproape.

– Bine gîndit, băiete.

Larson extinse flapsurile, reducînd la limită turaţia motoarelor. Vizibilitatea era minimă, iar zborul printre munţi pe

timp de noapte nu se număra printre distracțiile sale favorite. Juardo privi în jos prin ochelarii speciali, însă pădurea era prea deasă.

– Nu văd nimic.

– Mă întreb de cîtă vreme stau acolo camioanele...

Chiar atunci la sol izbucniră lumini vii, undeva la vreo cinci sute de metri mai jos de pisc. Urmară alte cîteva, mai mici, ca niște licurici. Larson vorbi din nou în microfon.

– CLAW, aici LITTLE EYES. Se pare că se dă o luptă ceva mai în vale de punctul de evacuare al echipei FEATURE.

– Am recepționat mesajul.

– Am înțeles... Ne vom conforma, răspunse colonelul mesajului primit de pe MC–130. Din partea comandantului către întreg echipajul: se pare că se trage cu arma la următorul punct de evacuare. De data asta o să fie cu cîntec!

În aceeași clipă, se întîmplă ceva neașteptat. Elicopterul se lăsă cu o tălpică pe pămînt, reducînd turația elicei.

– Ce-a fost asta, Buck?

– Hopa! exclamă mecanicul de zbor. Cred că avem necazuri. O scădere de presiune – probabil o valvă stricată la motorul doi. Pierdem viteză.

La trei metri deasupra capului său un resort cedase, deschizînd o valvă mai mult decît era cazul. Pe acolo ieșea aerul care ar fi trebuit să circule în interiorul turbomotorului. Defecțiunea reducea combustia din motor, consecința fiind reducerea vitezei din turbine și creșterea temperaturii în conducta din coada aparatului, datorită pierderii unui volum de aer. Johns și Willis se lămuriră care era situația, prin simpla citire a instrumentelor de bord, însă așteptau ca sergentul Zimmer să le explice cauza defecțiunii. Motoarele erau specialitatea lui.

– Vorbește, Buck, ordonă Johns.

– Am pierdut 26% din putere la motorul doi, domnule colonel. Nu-l pot repara. Valva e defectă. Oricum, mai rău de-atît nu poate fi. Temperatura conductei din coada aparatului ar trebui să se stabilizeze undeva în jurul valorii maxime admise. Mă rog, e posibil să se întîmple așa. Încă n-am ajuns într-o situație disperată, domnule colonel. Sînt cu ochii în patru.

– Bine, mîrîi pilotul, furios pe valvă, nu pe Zimmer.

Vestea nu era prea îmbucurătoare. Pînă atunci totul mersese – poate chiar prea bine. Ca cei mai mulți veterani de război, Paul Johns era un om extrem de sceptic. Începu să învîrtă în minte tot felul de considerațiuni privind puterea motorului și greutatea aparatului. Trebuia să treacă peste munții ăia blestemați, să facă plinul și să se înapoieze în Panama.

Dar mai întîi avea de salvat niște oameni.

– De cît timp dispunem?

– Patru minute, îl anunță căpitanul Willis. Îi vom vedea de îndată ce vom depăși creasta de colo. Am început să pierdem viteză, domnule colonel.

– Mda, am remarcat și eu, încuviință Johns, cu ochii la instrumentele de bord.

Un motor avea puterea 104% față de cea normală, celălalt puțin peste 73%. Întrucît acest neajuns nu-i împiedica să-și îndeplinească următoarea etapă a misiunii, deocamdată se bazau pe injectorul din partea superioară. Colonelul comandă pilotului automat să urce la o altitudine mai mare. Zborul pe deasupra coamelor muntoase avea să fie ceva mai dificil acum cînd puterea motoarelor scăzuse, iar greutatea elicopterului crescuse odată cu suirea soldaților la bord.

– Acolo jos e luptă, nu glumă, comentă Johns după un minut de tăcere.

Instrumentele sale pentru vizibilitate pe timp de noapte îi arătau o intensă activitate la sol. Johns apăsă pe butonul radioemițătorului.

– FEATURE, aici CAESAR. Terminat.

Nici un răspuns.

– FEATURE, aici CAESAR. Terminat.

Repetă apelul de încă două ori.

– CAESAR, aici FEATURE. Sîntem atacați.

– FEATURE, am recepționat mesajul. De altfel, vedem și noi, băiete. V-am reperat la vreo trei sute de metri mai jos de punctul de evacuare. Suiți pe culme, vă acoperim noi. Repet: vă acoperim noi.

– Inamicul e foarte aproape, CAESAR.

– Alergați spre punctul de evacuare. Repet: alergați spre punctul de evacuare. Vă acoperim noi, vorbi calm colonelul. *Haideți, flăcăi. Am mai fost pe-aici și altădată. Știm bine cum merge treaba...*

– Întrerupeți transmisiunea.

– Am înțeles. FEATURE, aici Șase. Îndreptați-vă spre punctul de evacuare. Repet: porniți spre punctul de evacuare. Chiar acum.

Colonelul Johns apăsă pe butonul interfonului.

– Buck, toată lumea să fie pregătită! Trăgătorii la posturi! Avem probleme la punctul de evacuare. La sol sînt oameni de-ai noștri. *Repet: LA SOL SÎNT OAMENI DE-AI NOȘTRI.* Așa că fiți atenți cum umblați cu afurisitele alea de arme!

Pe vremea cînd lupta în Laos, Johns își dorise de mii de ori să fi primit o asemenea misiune. Elicopterul Pave Low era dotat cu un blindaj din titan, cîntărind peste cinci sute de kilograme și care bineînțeles proteja motoarele, rezervorul de combustibil și sistemul de transmisie. Echipajul nu beneficia de veste antiglonț, mult mai puțin eficiente. Restul aparatului nu era la fel de privilegiat – chiar și un copil ar fi putut vîrî o șurubelniță prin învelișul de aluminiu – dar asta era situația. Clark survolă punctul de evacuare de la o înălțime de trei metri și o depărtare de vreo doi kilometri, rotindu-se în sensul acelor ceasornicului, ca să vadă cum stăteau lucrurile la sol. Situația nu părea deloc trandafirie.

– Nu-mi miroase a bine, domnule colonel, mărturisi Zimmer prin interfon.

Sergentul Bean, postat la una dintre mitraliere, era de aceeași părere, însă nu scotea de vorbă. Ryan, care nu văzuse nimic în nici unul din punctele de aterizare, tăcea și el.

– Am pornit, Buck.

– Așa se pare.

– O.K., mă rotesc în direcția lor. Atenție, echipaj, ne apropiem de punctul fierbinte, ca să aruncăm o privire mai îndeaproape. Puteți riposta dacă se va trage asupra voastră, dar nu faceți nici o altă mișcare decît la ordinul meu. Aștept confirmarea.

– Aici Zimmer. Confirm.

– Aici Bean. Confirm.

– Aici Ryan. Confirm.

Şi-aşa nu văd nimic în care să pot trage.

Situaţia era mai proastă decît părea la prima vedere. Atacatorii trimişi de Cartel aleseseră să se apropie de punctul de evacuare din direcţia cel mai puţin probabilă. Acest traseu îi dusese tocmai spre punctul alternativ de evacuare stabilit de FEATURE, drept care echipa nu avusese răgazul de-a pregăti un dispozitiv de apărare. Mai mult decît atît, o parte dintre atacatori supravieţuiseră luptei împotriva grupului KNIFE, aşa încît cîştigaseră o oarecare experienţă. De pildă, înţeleseseră că uneori prudenţa impunea o înaintare mai rapidă, nu încetinirea pasului. Aflaseră şi de existenţa elicopterului, însă nu cunoşteau prea multe despre el. De-ar fi ştiut ce arme se găseau la bordul lui, de bună seamă că ostilităţile ar fi încetat chiar în acea clipă. Însă inamicul se aştepta ca elicopterul salvator să nu dispună de arme, şi asta din simplul motiv că niciodată nu întîlniseră altfel de cazuri. Aşa cum se întîmpla de regulă într-un conflict armat, sorţii luptei se hotărau în funcţie de scopuri sau erori, de ştiinţă sau ignoranţă. FEATURE se retrăgea rapid, lăsînd în urmă mine şi explozibili instalaţi la repezeală, dar, la fel ca şi pînă atunci, pentru atacatori pierderile constituiau nu atît un avertisment, cît un imbold. Oamenii trimişi de Cartel pe Ninja Hill învăţaseră o lecţie. Aşadar, împărţindu-se în trei grupe, începură să încercuiască punctul de evacuare.

– Am prins un semnal luminos, anunţă căpitanul Willis.

– FEATURE, aici CAESAR. Confirmaţi punctul de evacuare.

– CAESAR, aici FEATURE, aţi recepţionat semnalul nostru luminos?

– Da. Sosim chiar acum. Ieşiţi cu toţii la loc deschis. Repet: ieşiţi cu toţii la loc deschis, ca să vă putem vedea.

– Vreo trei de-ai noştri au rămas în urmă. Facem tot posibilul.

– Mai aveţi treizeci de secunde, îi informă colonelul.

– Vom fi gata.

Ca şi în celelalte ocazii, trăgătorii auziră doar jumătate din conversaţie, urmată de instrucţiunile adresate lor:

– Către întregul echipaj: am ordonat soldaţilor noştri să iasă la loc deschis. De îndată ce-i numărăm, vreau să vă aţintiţi armele asupra întregii zone. În principiu, nu vor fi acolo decît oamenii noştri. Dacă zăriţi vreun intrus, trageţi fără milă. Ryan, asta înseamnă să bagi toţi dracii în mitraliera aia pe care-o ţii în mînă!

– Am înţeles, domnule colonel, răspunse Jack.

– Cincisprezece secunde. Ochii în patru, băieţi.

Totul se petrecu fără veste. Nimeni nu apucă să vadă din ce parte se deschisese focul. Elicopterul Pave Low se rotea, coborînd rapid spre sol, însă nu putea evita complet apropierea inamicului. Şase dintre atacatori îl auziră venind, apoi zăriră silueta lui întunecată profilată pe cerul înnorat. Ochiră toţi şase simultan şi apăsară pe trăgaci. Gloanţele de calibrul 7,62 străpunseră podeaua elicopterului. Sunetul fusese caracteristic, amintind de grindina căzută pe un acoperiş de tablă. Majoritatea celor aflaţi la bord îi înţeleseră imediat semnificaţia. Cei care încă nu pricepuseră ce se întîmplase se dumiriră în momentul cînd auziră un ţipăt. Cineva fusese rănit.

– Luăm foc, domnule colonel! anunţă Zimmer prin interfon.

În aceeaşi clipă îşi îndreptă arma spre sol, trăgînd o rafală scurtă. Aerul vibră din nou în jurul elicopterului. Traiectoria trasoarelor arăta cît se poate de clar ce fel de aparat era Pave Low, precum şi poziţia sa exactă. Drept urmare, atacatorii deschiseră iarăşi focul.

– Dumnezeule!

Gloanţele loveau parbrizul blindat. Nu reuşeau să-l spargă, însă smulgeau mici aşchii de sticlă, scoţînd scîntei asemănătoare unor licurici. Instinctiv, Johns smuci maneta spre dreapta, căutînd să iasă din bătaia armelor. Numai că manevra lăsă descoperită partea stîngă a elicopterului.

Ryan era speriat cum nu fusese în viaţa lui. Avea impresia că jos erau o sută, două sute, o mie de ţevi de armă, toate pironite asupra lui. Ar fi vrut să se ascundă în gaură de şarpe, însă ştia că locul cel mai sigur era în spatele mitralierei cîntărind peste cinci

sute de kilograme. Ryan privi de-a lungul ţevilor rotitoare spre punctul unde tirul·părea a fi cel mai intens şi apăsă pe trăgaci.

Avu senzaţia că ţinea în braţe un ciocan pneumatic. În acelaşi timp, zgomotul îi sugera un uriaş care ar fi sfîşiat în bucăţi o pînză de corabie. În faţa ochilor săi ţîşni o limbă de foc lungă de aproape doi metri şi lată de vreun metru, atît de strălucitoare, încît aproape că-l orbea. În schimb, mănunchiul de trasoare se distingea clar şi Ryan îl văzu căzînd asupra fulgerelor care continuau să clipească pe pămînt. Dar nu pentru multă vreme. Roti mitraliera pe soclul ei, ajutat de mişcările giratorii ale elicopterului şi de incredibila vibraţie a armei. Jerba de trasoare pluti deasupra ţintei cîteva secunde.

În clipa cînd îşi ridică degetul de pe trăgaci, fulgerele de la sol dispăruseră.

– Ei, drăcia dracului, murmură el, atît de uluit, încît pentru moment uită de primejdie.

Îşi alese o altă ţintă şi se puse pe treabă, de data asta trăgînd rafale scurte. Apoi elicopterul se îndepărtă şi nu mai avu în ce să ochească.

La pupitrul de comandă, Willis şi Johns studiau cu atenţie cadranele instrumentelor de bord. Spre marea lor surpriză, elicopterul nu suferise avarii importante. Aparatele de control, protejate şi ele de blindaj, motoarele, sistemul de transmisie şi rezervorul de combustibil nu puteau fi atinse de gloanţele de puşcă. Cel puţin teoretic.

– Avem nişte răniţi aici, în spate, raportă Zimmer. Haideţi să sfîrşim ce-am început, domnule colonel.

– O.K., Buck, te-am auzit.

Colonelul roti elicopterul, luînd-o spre stînga, şi se îndreptă din nou spre punctul de evacuare.

– FEATURE, aici CAESAR. Mai încercăm o dată.

Pînă şi Johns îşi pierduse tonul imperturbabil. Stilul de luptă nu se schimbase prea mult, în schimb el cîştigase în vîrstă şi în experienţă.

– Inamicul se apropie! Mişcă-ţi fundu', dom'le! Sîntem cu toţii aici! Sîntem aici!

– Douăzeci de secunde, fiule. Atenţie, echipaj! Ne înapoiem la punctul de evacuare. Peste douăzeci de secunde.

Elicopterul se opri în loc și se roti în aer, renunțînd să mai survoleze în cerc. Johns spera că cei de jos vor fi luați prin surprindere de această manevră. Ambală motoarele la maximum și înclină aparatul cu botul în jos, lăsîndu-se rapid spre punctul de aterizare. La două sute de metri depărtare, aduse din nou elicopterul în poziție orizontală, reducînd din viteză. Era o manevră în care excela și pe care o repetase de nenumărate ori la viața lui. Elicopterul își pierdu viteza exact deasupra locului stabilit și se lăsă greoi la sol, întrucît motorul doi își micșorase turația. Simțind pămîntul sub tălpici, Johns se încordă din tot trupul, temîndu-se să nu declanșeze explozia vreunei mine, însă nu se întîmplă nimic, așa că rămase acolo unde se găsea.

Urmară cîteva momente lungi cît niște ani. Sub efectul adrenalinei, trupurile și creierele se supuneau unui ritm interior, care nu mai avea nimic de-a face cu ticăitul unui ceasornic. Ryan avea impresia că distingea paletele elicei învîrtindu-se una cîte una. Ar fi vrut să se uite spre carlingă, să vadă dacă soldații suiseră la bord, însă misiunea sa era să-și ațintească mitraliera prin ușa din stînga către sol. Brusc, își dădu seama că nimeni nu-i va ridica statuie dacă făcea economie de muniție. De îndată ce se asigură că nu avea soldați americani în bătaia gloanțelor, apăsă pe trăgaci și slobozi o rafală spre pîlcul de copaci, rotind mitraliera într-un cerc larg și secerînd totul în cale la o înălțime de vreo treizeci de centimetri de la sol. De cealaltă parte a elicopterului, Zimmer îi imită exemplul.

Clark privi afară pe ușa din spate. Bean se afla la mitraliera sa, fără s-o poată folosi. În fața lui se vedeau americanii alergînd spre elicopter, dar dînd impresia că se mișcau cu încetinitorul. În acea clipă, inamicul ascuns printre copaci deschise focul.

Din locul unde se găsea, Ryan nu putea să creadă că cineva mai rămăsese în viață acolo unde secerase el cu mitraliera. Iată însă că existau supraviețuitori. Zări o scînteie în cadrul ușii și înțelese că trebuia să fi fost un glonț tras asupra lui. Nu se mai feri. Nu avea unde să se ascundă, deși știa că părțile laterale ale elicopterului erau cele mai vulnerabile. Cercetă o clipă împrejurimile, să vadă de unde veneau împușcăturile, apoi îndreptă țevile mitralierei într-acolo și începu din nou să tragă. Avea impresia că reculul armei va răsturna elicopterul într-o parte.

Flacăra țîșnită din mitralieră făcea o breșă în praful spulberat de elice. Printre copaci continuau să fulgere armele inamice.

Clark auzi țipete venind de afară și dinăuntrul elicopterului, acoperind răpăitul de mitralieră. Simți cum gloanțele loveau în coasta aparatului, apoi văzu doi oameni prăbușindu-se chiar lîngă elicea din spate, în timp ce ceilalți se grăbeau să suie la bord.

– La dracu'!

Sărind în picioare, alergă la ușă, împreună cu Chavez și Vega. Clark îl săltă în brațe pe unul dintre soldații căzuți, tîrîndu-l către ușa de îmbarcare, în vreme ce Chavez și Vega îl cărau pe celălalt. În jurul lor gloanțele ricoșau în pămînt, stîrnind nori de praf. Vega se rostogoli în țărînă la nici doi metri de ușă, trăgîndu-și povara după el. Clark îl împinse pe celălalt rănit în elicopter, unde-l preluară membrii echipajului, apoi se întoarse să-i ajute pe ceilalți. Îl luă în brațe pe soldatul rănit, în timp ce Chavez se opintea să-l care pe Vega. Clark îl apucă pe rănit de subsuoară, mergînd cu spatele pînă la elicopter. Ding îl sui pe *Oso* la bord, împingîndu-l de picioare înăuntru, apoi sări peste trupul lui, prinzîndu-se de soclul mitralierei chiar în clipa cînd Pave Low începea să se ridice de la sol. O rafală inamică pătrunse pe ușă, însă acum Bean avea cîmp liber să ochească, așa că mătură întreaga suprafață cu o ploaie de gloanțe.

Elicopterul abia reușise să se desprindă de pămînt. Acum avea o greutate suplimentară de cîteva tone și încerca să zboare la peste trei mii de metri altitudine, cu turația redusă la ambele motoare. De pe scaunul pilotului, colonelul Johns înjură aparatul greoi. Pave Low se chinui să se mai înalțe cîțiva metri, rămînînd totuși în bătaia gloanțelor de la sol.

Furioși la culme că cei pe care voiau să-i ucidă erau pe cale să le scape, atacatorii încercară pentru ultima oară să le zădărnicească fuga. Văzînd elicopterul ca pe un trofeu, ca pe o apariție sinistră care-i privase de izbîndă și le omorîse camarazii, oamenii Cartelului deciseră că nu-i puteau lăsa pe americani să le scape printre degete. Peste o sută de puști deschiseră focul asupra elicopterului care se legăna deasupra lor, nereușind să se înalțe.

Ryan auzi vîjîitul gloanțelor pătrunse chiar pe ușa în care se afla. Nu știa unde ricoșaseră, în schimb era convins că fuseseră

ţintite înspre el şi arma lui. Îşi învinsese teama. Fiecare fulger ţîşnit din ţevile de puşcă reprezenta o ţintă, aşa că-şi îndrepta de fiecare dată mitraliera în acea direcţie. Alegea ţintă după ţintă, apăsînd pe trăgaci şi schimbînd mereu direcţia de tir. Siguranţa – atîta cît era – consta în eliminarea cît mai grabnică a pericolului. Nu avea unde să fugă şi ştia că posibilitatea de-a riposta era un lux pe care şi l-ar fi dorit fiecare dintre cei aflaţi la bord, însă de care beneficiau doar trei persoane. Nu-şi putea dezamăgi însoţitorii. Îşi roti mitraliera de la stînga la dreapta şi înapoi, în rafale de cîteva secunde care păreau lungi cît nişte ore, trăind senzaţia că auzea vîjîitul fiecărui glonţ în parte. Ceva îl izbi în casca de protecţie şi capul îi zvîcni spre spate, însă se aplecă din nou şi apăsă iarăşi pe trăgaci, revărsînd în jur o ploaie de gloanţe. Deodată îşi dădu seama că trebuia să ridice mîinile, îndreptînd în jos ţevile armei, pentru că ţinta rămăsese undeva sub el. O fracţiune de secundă avu impresia că nu el, ci inamicul se îndepărta, apoi totul luă sfîrşit. O clipă nu-şi putu desprinde palmele de mitralieră. Încercă să facă un pas înapoi, dar mîinile refuzau să-l asculte, pînă cînd, printr-un efort de voinţă, le sili să se supună la comenzi. Le simţi căzîndu-i inerte de-a lungul trupului. Îşi scutură capul ca să-şi limpezească mintea. Era asurzit de zgomotul mitralierei, aşa că-i trebuiră vreo cîteva secunde pînă să poată auzi ţipetele ascuţite ale răniţilor. Privi în jurul său, constatînd că elicopterul era plin de fumul acid al mitralierelor, pe care curentul de aer tot mai puternic din timpul zborului îl risipea puţin cîte puţin. Încă îl dureau ochii din pricina focurilor de armă şi se clătina pe picioare, cuprins brusc de oboseala ce urma unei activităţi epuizante. Ar fi vrut să se aşeze jos, să se culce, să adoarmă şi să se trezească în alt loc.

Unul dintre ţipete venea de undeva, de foarte aproape. Era sergentul Zimmer, care zăcea trîntit pe spate, rostogolindu-se cînd în dreapta, cînd în stînga, cu amîndouă mîinile încleştate pe piept. Ryan se duse să vadă ce se întîmplase.

Zimmer primise trei gloanţe în piept şi acum se îneca cu propriul său sînge. De pe buze şi din nări i se prelingea o spumă trandafirie. Un alt glonţ îi sfărîmase umărul drept, însă rana nu era la fel de gravă ca cea din plămîni. Sergentul pierdea sînge, stingîndu-se chiar sub ochii lui Ryan. Jack nu se îndoia că

sfîrşitul lui Zimmer nu era departe. Oare se afla vreun medic la bord? El, unul, l-ar fi putut ajuta cu ceva pe rănit?

– Aici Ryan, vorbi Jack în interfon. Sergentul Zimmer e rănit. Nu-i dau prea multe şanse.

– Buck, se auzi imediat vocea colonelului. Buck, ce-i cu tine?

Zimmer încercă să răspundă, dar nu reuşi. Firul său de interfon fusese smuls de un glonţ. Strigă ceva ce Jack nu înţelese. Atunci Ryan întoarse capul şi răcni din toate puterile către ceilalţi, care păreau să ignore sau să nu le pese de ce se întîmpla aici.

– *UN DOCTOR! UN SANITAR!* adăugă el, necunoscînd termenul folosit în armată.

Clark îl auzi şi porni imediat spre ei.

– Stai liniştit, Zimmer, totul va fi bine, îi spuse Jack.

Atîta lucru îşi mai amintea şi el după cele cîteva luni de stagiu în Marina Militară. Oamenii aveau nevoie să se agaţe de ceva ca să trăiască.

– O să-ţi bandajăm rana şi-ai să te faci bine. Ţin-te tare, sergent. Doare-al naibii, dar o să te înzdrăveneşti curînd.

O clipă mai tîrziu, Clark ajunse lîngă ei. Desfăcu vesta antiglonţ a mecanicului de zbor, fără să ia în seamă urletul de durere al acestuia în momentul cînd îi atinse umărul sfărîmat. Pentru Clark, priveliştea însemna o revenire prea violentă la anii tinereţii şi la imaginile de atunci, pe jumătate îngropate în negura timpului. Aproape că uitase cît de îngrozitoare, cît de cumplite erau asemenea momente. Deşi îşi putea recăpăta sîngele rece mai rapid decît ceilalţi, oroarea de-a se vedea neputincios pe timpul schimbului de focuri şi în faţa consecinţelor acestuia era un sentiment copleşitor. În această clipă se simţea neputincios. Îşi dădea seama limpede, văzînd pe unde pătrunseseră gloanţele. Ridică privirea către Ryan şi clătină din cap.

– Copiii mei! urlă Zimmer.

Sergentul avea un motiv ca să trăiască, numai că acesta nu se dovedea de ajuns.

– Povesteşte-mi despre ei, îl îndemnă Ryan. Spune-mi ceva despre copiii tăi.

– Sînt şapte... Am şapte copii... Trebuie să... Nu se poate să mor... Copiii... copiii au nevoie de mine...

– Fruntea sus, sergent, o să te ducem la spital. Să vezi c-ai să te faci bine, îl asigură Ryan, cu ochii împăienjeniţi de lacrimi la gîndul ruşinos că minţea un muribund.

– Au nevoie de mine...

Glasul îi devenea tot mai slab, pe măsură ce sîngele îi inunda gîtul şi plămînii.

Ryan înălţă ochii către Clark, în speranţa că mai rămînea ceva de spus. Clark îi susţinu privirea fără un cuvînt. Ryan se uită din nou la Zimmer şi-l apucă de mîna teafără.

– Şapte copii? repetă Jack.

– Au nevoie de mine, gemu Zimmer, ştiind de-acum că nu va mai ajunge lîngă ei, că nu va apuca să-i vadă crescînd, căsătorindu-se şi devenind părinţi, că nu va fi alături de ei ca să-i povăţuiască şi să-i ocrotească. Nu-i fusese sortit să-şi facă datoria de tată pînă la capăt.

– Să-ţi povestesc eu ceva despre copiii tăi. Ceva ce nu ştii nici tu, se adresă Ryan sergentului care trăgea să moară.

– Cum? Ce anume?

Nedumerit, aştepta să audă de la Ryan răspunsul la marea întrebare a vieţii. Jack nu deţinea acest secret, aşa că-i spuse ce-i trecea prin minte.

– Vor merge cu toţii la colegiu, prietene, murmură Ryan strîngîndu-i mîna cu toată puterea. Ai cuvîntul meu, Zimmer. Toţi copiii tăi vor merge la colegiu. Voi avea eu grijă de asta. Îţi jur pe ce-am mai sfînt că aşa se va întîmpla.

Auzindu-l, chipul sergentului se mai destinse puţin, dar, înainte ca Jack să-şi dea seama ce sentiment îl animase o clipă pe rănit, expresia acestuia se schimbă din nou şi de pe faţa lui se şterse orice urmă de emoţie. Ryan apăsă pe butonul interfonului.

– Zimmer a murit, domnule colonel.

– Am înţeles.

Ryan fu şocat de acea confirmare plină de răceală. Nu putea şti ce gînduri roiau în mintea lui Johns: *Dumnezeule mare! Ce-am să le spun acum lui Carol şi copiilor?*

Sergentul murise cu capul pe braţele lui Ryan. Jack îl dădu uşurel deoparte, culcîndu-l pe podeaua metalică a elicopterului. Clark îl apucă pe tînăr cu braţele sale vînjoase, trăgîndu-l la pieptul său.

– Aşa am să fac, repetă Jack cu un glas gîtuit. Să ştii că n-am minţit. Am să-mi ţin făgăduiala.

– Sînt convins. Şi el a fost convins. Zău că da.

– Vorbeşti serios?

Cu lacrimile şiroind pe obraz, lui Jack îi venea greu să repete cea mai importantă făgăduială a vieţii sale.

– Chiar eşti sigur?

– A înţeles ce-ai spus, Jack, şi te-a crezut. A fost un gest înălţător din partea dumitale.

Clark îl strînse la piept pe Ryan aşa cum îşi îmbrăţişa numai soţia şi copiii sau pe cei alături de care înfruntase moartea.

Pe scaunul său din dreapta pupitrului de comandă, colonelul Johns îşi impuse să-şi stăpînească durerea, ferecînd-o într-un ungher al sufletului, de unde s-o scoată la lumină mai tîrziu, trăind-o cu toată intensitatea. Acum însă avea de dus la bun sfîrşit o misiune. Fără îndoială că Buck ar fi înţeles acest lucru.

Avionul cu reacţie la bordul căruia se afla Cutter ateriză la Hulbert Field tîrziu, după lăsarea întunericului. Aici pe amiral îl aştepta o maşină, care-l duse pînă la secţia de zbor pentru operaţiuni speciale. Sosit fără să fi anunţat pe nimeni, Cutter îşi făcu pe neaşteptate apariţia în biroul Operaţiuni, ca un duh al răului.

– Cine dracu' e şef aici?

Sergentul de serviciu îl recunoscu imediat pe consilierul preşedintelui pe problemele de securitate naţională, întrucît îl văzuse la televizor.

– Poftiţi pe uşa aceea, domnule.

Cutter se trezi în faţa unui căpitan care moţăia în fotoliul său rotativ. Cînd se deschise uşa, căpitanul în vîrstă de douăzeci şi nouă de ani îşi dezlipi pleoapele şi în secunda următoare sări de pe scaun, clătinindu-se pe picioare de emoţie.

– Vreau să ştiu unde-i colonelul Johns, zise răspicat amiralul.

– Domnule, e o informaţie pe care nu am voie s-o...

– Dumneata ai idee cine sînt eu?

– Da, domnule.

– Şi-atunci îndrăzneşti să-mi spui „nu", domnule căpitan?

– Domnule, aşa sună ordinul.

– Domnule căpitan, contramandez toate ordinele care ţi-au fost date. Şi-acum, răspunde la întrebare. Imediat.

Cutter ridicase tonul cu cîţiva decibeli.

– Domnule, nu ştiu unde.

– În acest caz, găseşte pe cineva care ştie şi adu-mi-l aici.

Căpitanul era atît de speriat, încît alese calea minimei rezistenţe. Chemă la telefon pe unul dintre maiori, care locuia chiar în incinta bazei şi care se prezentă în birou în mai puţin de opt minute.

– Ce dracu' se întîmplă aici? întrebă maiorul, păşind în încăpere.

– Se întîmplă că am venit eu, răspunse Cutter, şi că vreau să ştiu unde se află colonelul Johns. Nu el e comandantul bazei, ce naiba daţi din colţ în colţ?

– Da, domnule.

Ce mă-sa înseamnă toate astea?

– Vreţi să spuneţi că nimeni din unitatea dumneavoastră n-are habar unde se găseşte comandantul?

Cutter era atît de surprins că autoritatea funcţiei sale nu impusese celorlalţi supunere necondiţionată, încît comise greşeala de a-şi vărsa năduful pe alte căi.

– Domnule, în cazul operaţiunilor speciale...

– Ce-i aici, tabără de cercetaşi sau bază militară? răcni amiralul.

– Bază militară, domnule, răspunse maiorul. Colonelul Johns e plecat în misiune. Am ordin să nu discut cu nimeni motivul şi destinaţia operaţiunii fără aprobarea autorităţilor competente. Regret, dar numele dumneavoastră nu figurează pe lista acestora. Aşa sînt ordinele, domnule amiral.

Cutter rămase stupefiat, ceea ce avu darul să-i sporească mînia.

– Dumneata ştii ce funcţie am eu şi pentru cine lucrez?

De peste un deceniu nu mai auzise un grad inferior adresîndu-i-se în felul acesta. Ultima oară distrusese cariera îndrăzneţului, strivindu-l ca pe un vierme.

– Domnule, am ordin scris să procedez aşa precum v-am spus. Nici măcar preşedintele nu figurează pe listă, declară maiorul, stînd în poziţie de drepţi.

Scîrba dracului! Auzi colo, să numească o bază aeriană a Statelor Unite tabără de cercetaşi! Fir-ai să fii de amiral, cu funcţia ta cu tot!

Pe chipul maiorului se citeau limpede gîndurile de mai sus.

Cutter fu nevoit să coboare glasul și să-și stăpînească furia. Avea destul timp să se ocupe de licheaua asta nerușinată. Deocamdată trebuia cu tot dinadinsul să obțină informația necesară. Așadar, începu prin a-și cere scuze, așa, ca de la om la om.

– Domnule maior, te rog să mă ierți. E vorba de ceva extrem de important, numai că nu-ți pot explica nici motivul, nici implicațiile insistențelor mele. Nu-ți pot spune decît că-i o chestiune de viață și de moarte. Colonelul Johns, comandantul vostru, s-ar putea găsi într-un loc unde să aibă nevoie de ajutor. E posibil ca situația să-i fi scăpat de sub control, lucru pe care trebuie să-l aflu cu orice preț. Loialitatea arătată față de comandantul tău e cît se poate de lăudabilă. Ai dovedit un simț al datoriei absolut exemplar, numai că un ofițer trebuie să mai gîndească și cu capul lui. Asta îți cer și dumitale, domnule maior. Îți repet că am nevoie de acele informații. Chiar acum, în clipa asta.

Ceea ce nu reușise prin răsteală, reuși cu vorba bună.

– Domnule amiral, colonelul s-a întors în Panama, la bordul unuia din aparatele noastre MC–130. Nu cunosc motivul și nici ce face acolo – lucru cît se poate de firesc într-o bază de operațiuni speciale, domnule. Practic, toate acțiunile noastre sînt secrete și mai ales acest compartiment. Nici eu nu știu mai mult decît v-am spus, domnule.

– Unde anume s-au dus?

– La Howard, domnule.

– Foarte bine. Cum pot lua legătura cu ei?

– Domnule, nu sînt incluși în rețeaua noastră de transmisiuni. De data asta nu am cum să vă ajut. Ei pot stabili contactul cu noi, dar nu și invers.

– Bine, dar e o nebunie, se cruci Cutter.

– Nu chiar, domnule amiral. Noi procedăm adeseori astfel. La bordul unui MC–130 echipajul se constituie într-o unitate de sine stătătoare. Printre ei se află personal de întreținere și ajutor pentru desfășurarea operațiunii și, afară de cazul cînd ei ne cheamă pentru ceva anume, sînt de fapt complet independenți de bază. În situația unei probleme de familie sau ceva asemănător, putem încerca să comunicăm prin biroul de operațiuni al Bazei Howard, dar pentru misiunea de față n-am procedat așa. Dacă doriți, pot încerca să stabilesc legătura pentru dumneavoastră, dar vă previn că va dura cîteva ore.

– Mulțumesc, în cîteva ore pot să ajung la fața locului.

– Vremea începe să strice prin părţile acelea, domnule, îl avertiză maiorul.

– Mulţumesc.

Cutter ieşi din birou şi se întoarse la maşină. Avionul său făcuse deja plinul. Zece minute mai tîrziu îşi lua zborul, cu destinaţia Panama.

Johns zbura mai uşor acum, îndreptîndu-se spre nord-est, paralele cu nesfîrşita coastă a Anzilor, care formau coloana vertebrală a Columbiei. Zborul era liniştit, însă pe colonel îl preocupau trei lucruri. În primul rînd, motoarele nu aveau puterea necesară pentru a trece munţii aflaţi la vest de el în condiţiile actualei greutăţi a aparatului. Doi: în mai puţin de o oră trebuia să realimenteze cu combustibil. Trei: în faţa lui, vremea se înrăutăţea din clipă în clipă.

– CAESAR, aici CLAW. Terminat.

– Te ascult, CLAW.

– Cînd facem plinul, domnule? întrebă căpitanul Montaigne.

– Mai întîi vreau să mă apropii de ţărm. Poate că, dacă mai consum vreo cîţiva litri, mă pot deplasa mai mult spre vest, în vederea alimentării.

– Am înţeles, dar vă previn că am început să captăm semnale radar. Am putea fi detectaţi. Sînt radare pentru traficul aerian, dar elicopterul nostru e destul de mare ca să apară pe ecrane.

Blestemată treabă! Pînă atunci, lui Johns îi ieşise cu desăvîrşire din minte acest lucru.

– Într-adevăr, e o problemă, răspunse el, adresîndu-se căpitanului Willis.

– Bineînţeles. La vreo douăzeci de minute în faţa noastră există o trecătoare prin care ne-am putea strecura peste munţi.

– La ce altitudine?

– Harta arată o mie opt sute. Ceva mai spre vîrf valea se adînceşte, dar, cu riscul de-a fi detectaţi... şi cu situaţia atmosferică... Nu ştiu ce să spun, domnule colonel.

– Hai să vedem cît de sus poate să zboare jucăria asta, zise Johns.

În ultima jumătate de oră încercase să nu forţeze motoarele, dar acum, gata. Trebuia să vadă ce se putea face. Colonelul spori turaţia la maximum, urmărind pe cadran cum se comporta moto-

rul doi. Acul indicator nu arăta nici măcar şaptezeci şi cinci la sută.

– Avaria de la P3 ne dă de furcă tot mai tare, şefule, îl anunţă căpitanul Willis.

– Constat şi eu.

Încercară să atingă altitudinea permisă de rotor, fără să ştie că şi acesta suferise o defecţiune, drept care nu mai funcţiona la parametrii normali. Elicopterul Pave Low se luptă să mai cîştige în înălţime, dar, atingînd circa două mii de metri, îşi încetă ascensiunea, iar apoi începu să se lase în jos, urcînd iarăşi cîţiva centimetri, totuşi pierzînd treptat din altitudine.

– Dacă am consuma mai mult combustibil... zise plin de speranţă Willis.

– Nu-ţi face prea multe iluzii, îl temperă colonelul, apăsînd butonul radioemiţătorului. CLAW, aici CAESAR, nu reuşim să trecem dincolo de munţi.

– Venim la voi.

– Nu, e prea devreme. Trebuie să realimentăm mai aproape de ţărm.

– CAESAR, aici LITTLE EYES. Am aflat de necazul vostru. Ce fel de combustibil vă trebuie pentru monstrul ăla? întrebă Larson.

Din clipa cînd soldaţii fuseseră luaţi la bord, Larson se ţinuse în apropierea elicopterului, conform planului.

– Iubitule, aş arde şi urină, dac-aş avea destulă.

– Poţi ajunge pînă la ţărm?

– Da. Sîntem pe muchie de cuţit, dar cred că reuşim.

– Pot să-ţi indic un aeroport la o sută de mile de coastă, unde găseşti toate cele de trebuinţă. Am şi un rănit, care sîngerează şi are nevoie de îngrijire medicală.

Johns şi Willis schimbară o privire între ei.

– Unde vine asta?

– La viteza de acum, ajungeţi în vreo douăzeci de minute. Se numeşte El Pindo. E un aeroport pentru avioanele particulare. La ora asta tîrzie din noapte, probabil că-i pustiu. Au zeci de galoane de benzină. E o concesiune a firmei Shell. Am mai fost pe acolo de cîteva ori.

– La ce altitudine?

– Sub cinci sute. Aerul e bun şi dens pentru elicea dumneavoastră, domnule colonel.

– Hai, zise Willis.

– CLAW, ai recepționat mesajul? întrebă Johns.

– Da.

– Noi ne vom încerca norocul. Voi luați-o spre vest. Rămîneți destul de aproape, ca să putem ține legătura prin radio, dar evitați să fiți reperați de radare.

– Am înțeles. Ne îndreptăm spre vest, răspunse Montaigne.

În coada elicopterului, Ryan stătea așezat lîngă mitraliera lui. La bord se aflau opt răniți, care fuseseră luați în îngrijire de doi medici. Ryan nu putea face pentru ei mai mult de-atît. Se apropie și Clark.

– O.K., ce facem cu Cortez și Escobedo?

– Noi îl vrem pe Cortez. Cît despre celălalt, la dracu'! Habar n-am. Cum justificăm răpirea lui?

– Și crezi că acum o să-l aducem în fața tribunalului? întrebă Clark, vocea sa acoperind duduitul motoarelor și șuieratul vîntului.

– Altfel ar fi un asasinat cu sînge-rece. În prezent e prizonierul nostru, iar uciderea prizonierilor se consideră crimă, ai uitat?

Ce mă tot bați la cap cu legea? îl apostrofă în gînd Clark.

Știa însă că Ryan avea dreptate. Să ucizi un prizonier constituia o abatere de la regulile meseriei.

– Atunci, îl ducem înapoi

– Am rata operațiunea, răspunse Ryan.

Știa că vorbea prea pătimaș despre un subiect ca acela. Ar fi trebuit să rămînă tăcut și gînditor, însă nu putea datorită atît împrejurări, cît și incidentului din acea seară.

– Isuse, nu știu ce să fac.

– Unde mergem... adică încotro se îndreaptă elicopterul?

– N-am idee.

Ryan apăsă pe butonul interfonului, ca să ceară informația respectivă. Surprins de răspuns, i-l comunică lui Clark.

– Uite ce e, lasă totul în seama mea. Mi-a venit o idee. De îndată ce aterizăm, îl iau de aici. Larson și cu mine ne vom ocupa de el. Cred că știu ce se va întîmpla...

– Dar...

– De fapt, nu ții neapărat să afli, nu?

– Doar n-o să-l lichidați, protestă Jack.

– Nu, răspunse Clark.

Ryan nu ştia ce să înţeleagă din vorbele lui. Dar cum i se oferise o soluţie, luă lucrurile ca atare.

Larson ajunse primul. Aeroportul era abia luminat, cu numai cîteva becuri slabe, dar reuşi să aşeze aparatul pe sol, după care, clipind din semnalizatoare, se îndreptă spre punctul de alimentare cu combustibil. De-abia opri motoarele, că elicopterul ateriză cincizeci de metri mai încolo.

Larson făcu ochii mari. Prin palida lumină albăstruie zări mai multe găuri în trupul elicopterului. Un bărbat în costum de zbor alergă spre el. Larson îi ieşi în întîmpinare, conducîndu-l spre furtunul de alimentare. Extrem de lung şi avînd diametrul de doi centimetri şi jumătate, acesta era folosit numai de avioanele particulare. Pompele nu funcţionau, dar Larson ştia unde se găsea comutatorul, aşa că sfărîmă încuietoarea uşii, descărcîndu-şi arma în ea. În viaţa lui nu făcuse un asemenea gest, însă – la fel ca în filme – cu cinci gloanţe reuşi să desprindă mecanismul de alamă din cadrul de lemn al uşii. Un minut mai tîrziu, sergentul Bean introducea furtunul de alimentare într-unul dintre rezervoare. Tocmai atunci apăru Clark, aducîndu-l pe Escobedo. În timp ce un soldat rămăsese cu arma aţintită spre capul acestuia, cei doi agenţi CIA se sfătuiră între ei.

– Noi doi ne întoarcem, îl anunţă Clark pe pilot.

– Ce? făcu Larson.

Răsucindu-se în loc, văzu că doi soldaţi îl scoteau pe Juardo din Beechcraft, suindu-l în elicopter.

– Îl ducem pe amicul nostru înapoi la Medellín. Dar mai întîi ne rămîn cîteva lucruri de făcut...

– Grozav, n-am ce zice, comentă Larson.

Revenind lîngă aparatul său, se căţără ca să deşurubeze capacele rezervoarelor de combustibil. Avea de aşteptat vreo cincisprezece minute. În schimb elicopterul făcea plinul printr-un furtun cu mult mai gros. Cineva din echipaj duse furtunul la locul său, în timp ce elicea începu din nou să se rotească. Curînd elicopterul se ridică din nou în văzduh, dispărînd în întuneric. Undeva spre nord sclipiră nişte fulgere şi Larson îi mulţumi lui Dumnezeu că nu trebuia să zboare în direcţia aceea. Îl lăsă pe Clark să se ocupe de alimentare, iar el intră în clădirea aeroportului, să dea un telefon. Partea cea mai nostimă a afacerii era că

mai lua şi bani pentru ceea ce făcea. Numai că în ceea ce se petrecuse în ultima lună nu era nimic de rîs.

– O.K., vorbi în interfon colonelul. Ultima escală, după care pornim spre casă.

– Temperatura motorului mă cam pune pe gînduri, zise Willis.

Motoarele T–64–CE–7 erau proiectate să funcţioneze cu kerosen de aviaţie, nu cu benzină mult mai volatilă şi cu cifră octanică periculos de mare folosită de avioanele particulare. Certificatul de fabricaţie garanta treizeci de ore de utilizare a acestui tip de combustibil, după care valvele injectorului se făceau scrum. Numai că certificatul nu pomenea nici un cuvînt despre valvele defecte şi scurgerile de la motor.

– Se pare că va trebui să renunţăm, zise colonelul, făcînd semn spre norii care se învolburau în faţa lor.

– Realist ca întotdeauna, domnule colonel, nu-i aşa? replică Willis, străduindu-se să se arate cît mai detaşat.

Nu era vorba de o simplă furtună cu descărcări electrice, ci de un uragan care le bloca întoarcerea în Panama. Pînă la urmă, riscurile erau mai mari decît atunci cînd se trăsese asupra lor. În cazul unei furtuni nu puteai riposta deschizînd focul.

– CLAW, aici CAESAR. Terminat, vorbi Johns în microfonul radioemiţătorului.

– Te aud, CAESAR.

– Care sînt previziunile meteo?

– Proaste, domnule colonel. Vă sfătuiesc să vă îndreptaţi spre vest, să găsiţi un punct pe unde să treceţi munţii şi-apoi să încercaţi să vă apropiaţi de destinaţie venind dinspre Pacific.

Willis cercetă cadranele instrumentelor de bord.

– Hopa!

– CLAW, greutatea noastră a sporit cu vreo cîteva sute de kilograme. Am impresia că trebuie să căutăm altă soluţie.

– Domnule colonel, furtuna se deplasează înspre vest cu o viteză de cincisprezece noduri, iar ruta Panama se situează în cvadrantul din dreapta jos.

Adică ar urma să zburăm numai cu vîntul în faţă, îşi zise colonelul.

– Dă-mi o cifră estimativă.

– Se apreciază că viteza vîntului sus pe creastă va fi de şaptezeci de noduri.

– Ca la carte, comentă Willis. Asta înseamnă că, pentru a ajunge în Panama, trebuie să facem un ocol. Un ocol chiar foarte mare.

Johns încuviinţă din cap. Nu era destul că trebuiau să înfrunte vîntul, acum ploaia adusă de el avea să afecteze simţitor eficienţa motoarelor. Performanţele aparatului riscau să fie reduse la jumătate. Nici vorbă să realimenteze pe furtună. Cea mai bună soluţie ar fi fost să găsească un loc de aterizare şi să rămînă acolo. Totuşi, Johns nu se hotărî s-o facă. Apăsă din nou pe butonul radioemiţătorului.

– CLAW, aici CAESAR. Pornim spre Alternativa Unu.

– Nu sînteţi în toate minţile? se cruci Francie Montaigne.

– Nici mie nu-mi prea surîde ideea, domnule colonel, zise Willis.

– Foarte bine, într-o bună zi ai să poţi depune mărturie împotriva mea în faţa unui tribunal. Obiectivul se află la numai o sută de mile depărtare de coastă şi, dacă nici aşa nu reuşim, atunci o să ne folosim de vînt ca să ne catapulteze la destinaţie. CLAW, am nevoie de coordonatele Alternativei Unu.

Ţicnitul dracului, înjură în gînd Montaigne.

Apoi cu voce tare în microfon:

– Luaţi legătura cu Alternativa Unu. Am nevoie de coordonatele lor. Chiar în clipa asta!

Murray n-o ducea cîtuşi de puţin ca pe roze. Deşi Adele nu era un uragan dintre cele mai puternice – aşa îl asigurase Wegener – priveliştea de dovedea mult mai cumplită decît îşi închipuise. Valurile mării se ridicau pînă la doisprezece metri şi *Panache,* care în rada portului îi păruse a fi o navă solidă ca un munte de oţel, sălta acum pe talazuri ca o jucărie de copil într-o cadă de baie. Agentul FBI îşi lipise plasturi cu scopolamină pe frunte şi după urechi ca să-i alunge răul de mare, însă deocamdată remediul nu se dovedea prea eficace. Wegener stătea în scaunul său de pe puntea de comandă, fumîndu-şi pipa ca un bătrîn lup de mare, în timp ce Murray se agăţase de bara de susţinere de deasupra capului, simţindu-se la fel ca un acrobat ce executa salturi la trapez.

Nu se găseau în punctul unde ar fi trebuit să se afle. Wegener îi explicase că nu puteau fi decît într-un singur loc. E drept că acela se legăna în toate părțile, însă acolo trebuiau să fie, așa încît Murray îi mulțumea în gînd Celui de Sus că marea se mai potolise cît de cît. Se duse pînă la ușă, ținîndu-se cînd de un obiect, cînd de altul, și privi afară spre norii mari și învolburați.

– *Panache*, aici CLAW. Terminat, se auzi în difuzor.

Wegener se ridică și luă microfonul.

– CLAW, aici *Panache*. Terminat. Vă aud slab, dar înțeleg ce spuneți. Terminat.

– Care sînt coordonatele voastre?

Wegener îi indică poziția sa pilotului, care i se păru a avea un glas ca de fetiță. Isuse, norii începeau să-i învăluie din toate părțile.

– CAESAR se află în zona voastră.

– Am înțeles. Te rog, anunță-l pe CAESAR că aici complicațiile meteorologice sînt sub limita de siguranță. Repet: pentru moment, situația atmosferică e foarte proastă.

– Am înțeles. Îi anunț imediat. Rămîneți pe recepție.

Două minute mai tîrziu, vocea se auzi din nou.

– *Panache,* aici CLAW. CAESAR spune că vrea să-și încerce norocul. Puteți face față misiunii?

– Da. Oricum, cel puțin încercăm. Dă-mi timpul aproximativ. Terminat.

– Șaizeci de minute.

– Am înțeles. Sîntem gata să-i primim. Ține-ne la curent. Terminat.

Wegener privi spre celălalt capăt al punții de comandă.

– Domnișoară Walters, preiau comanda. Cheamă-i imediat la mine pe Oreza și pe Riley.

– Căpitanul a preluat comanda, comunică locotenentul Walters.

Tînăra era profund dezamăgită. Iată că se găsea în mijlocul unei furtuni tropicale – cea mai palpitantă experiență trăită pînă atunci. Nici măcar nu suferea de rău de mare, spre deosebire de mulți membri ai echipajului. Prin urmare, de ce n-o lăsa căpitanul să se ocupe în continuare de blestematele alea de manevre?

– Cîrma la stînga, ordonă Wegener. Curs nou: trei-trei-cinci. Înainte două carturi.

– Am înțeles. Cîrma la stînga. Curs nou: trei-trei-cinci.

Timonierul răsuci cîrma, întinzînd mîna spre butoanele care acționau elicea.

– Excelent. Cum te simți, Obrecki? întrebă căpitanul.

– Ca în trenulețul zburător. Mă întreb însă cît o să mai săltăm așa, de colo-colo, adăugă rîzînd tînărul, fără să-și ia ochii de la busolă.

– Te descurci de minune. Totuși, sună-mă dacă obosești.

– Am înțeles, domnule căpitan.

O clipă mai tîrziu își făcură apariția Oreza și Riley.

– Ce s-a întîmplat? întrebă primul.

– Peste treizeci de minute suim pe puntea de zbor, le dădu de veste căpitanul.

– La dracu'! nu se putu stăpîni Riley. Iartă-mă, Red, dar... Afurisită mare.

– O.K., șefule de echipaj. Iar acum că te-ai răcorit, mă bazez pe dumneata să execuți ordinul, i se adresă cu severitate Wegener.

Riley primi reproșul fără comentarii, ca un adevărat profesionist ce era.

– Îmi cer scuze, domnule căpitan. Făgăduiesc să-mi dau toată silința. Să-i spun ofițerului de bord să suie în turnul de control?

Wegener încuviință din cap. Ofițerul de bord era omul cel mai potrivit ca să comande aterizarea din turnul de control.

– Trimite după el.

Riley plecă, iar Wegener se întoarse către maistrul-timonier.

– Oreza, cînd mergem la Hotel Corpin, vreau să rămîi dumneata la cîrmă. Preiau eu comanda.

– Domnule căpitan, pe o vreme ca asta nu există nici un Hotel Corpin.

– De aceea te și pun la timonă. Dă-i liber lui Obrecki o jumătate de oră și încearcă să stăpînești vasul. Trebuie să oferim pilotului un punct de aterizare cît mai sigur.

– Sfinte Dumnezeule! exclamă Oreza, privind afară pe fereastră. Nu zi vorbă mare, Red!

Johns menținu aparatul la joasă altitudine, rămînînd la numai o sută cincizeci de metri de sol. Deconectă pilotul automat, bizuindu-se de-acum mai mult pe priceperea și experiența proprie. Lăsînd maneta de gaze pe seama lui Willis, se concentră la

maximum asupra instrumentelor de bord. Vijelia se dezlănţui instantaneu. Cu numai o clipă înainte zburaseră sub un cer degajat, iar acum ploaia biciuia cu furie elicopterul.

– Nu-i chiar atît de rău pe cît mă aşteptam, minţi cu seninătate Johns, aplecîndu-se deasupra interfonului.

– Ba după toate alea, mai luăm şi leafă, îi ţinu isonul Willis, nu fără o nuanţă de ironie.

Colonelul cercetă cadranele din faţa sa. În acel moment vîntul bătea din direcţia nord-vest, încetinind întrucîtva înaintarea elicopterului, dar situaţia asta nu putea dura la nesfîrşit. Privirea îi lunecă de la vitezometru la ecranul radarului orientat spre sol. Sistemele de zbor clasice sau prin satelit afişau pe monitorul computerului un punct roşu, indicînd locul în care se aflau şi direcţia în care doreau să zboare. Un alt ecran aparţinea radarului care cerceta evoluţia furtunii din faţa lor, colorînd în roşu zonele cele mai periculoase. Pe acelea trebuia cu orice chip să le evite, însă nici zonele galbene pe care urmau să le traverseze nu-i păreau cu mult mai încurajatoare.

– Ei, drăcia dracului! strigă Willis.

Amîndoi piloţii ambalară motoarele la maximum. Nimeriseră într-un curent de aer descendent. Două perechi de ochi rămăseseră aţintite asupra cadranului, indicînd viteza de pe verticală, măsurată în metri pe minut. Timp de cîteva secunde se prăbuşiră în gol cu peste trei metri pe minut, ceea ce pentru un elicopter aflat la o sută cincizeci de metri altitudine însemna maximum cincizeci de secunde pînă la impactul cu solul. Dar astfel de curenţi erau totuşi fenomene izolate, aşa că aparatul se stabiliză la şaizeci de metri altitudine, după care se ridică din nou. Colonelul decise că deocamdată la două sute de metri se aflau în siguranţă. Nu făcu decît un singur comentariu:

– Era cît pe ce...

Willis mormăi ceva în chip de răspuns.

Ceilalţi pasageri se prinseseră în chingi de podeaua aparatului. Ryan mai trecuse printr-o experienţă similiară, aşa că acum îşi încleştase degetele pe soclul mitralierei, ca şi cum asta ar fi schimbat situaţia. Prin uşa deschisă vedea... de fapt nu vedea nimic. Doar o masă de nori cenuşii şi întunecaţi, străbătută din cînd în cînd de cîte un fulger. Elicopterul se zgîlţîia din toate încheieturile, ca un zmeu de jucărie purtat de vînt – cu singura deosebire că cel dintîi cîntărea douăzeci de mii de kilograme.

Însă Ryan nu avea de ales. Soarta lui se afla în mîinile celorlalți. Nimic din ce ar fi știut sau ar fi fost acum nu mai conta. Nici măcar vomînd nu se simțea mai bine, deși atît el, cît și însoțitorii săi trecuseră prin această încercare. Nu-și dorea decît să se termine odată totul, deși cu ultima rază de luciditate își spunea că nu-i era chiar indiferent care va fi sfîrșitul...

Elicopterul continua să se hîțîne în toate părțile, însă vîntul își schimba direcția pe măsură ce aparatul înainta în zona afectată de furtună. Rafalele porniseră dinspre nord-est, dar nu după multă vreme începură să sufle din direcția opusă. În cele din urmă vîntul se stabili în spatele elicopterului, ceea ce avu drept consecință sporirea considerabilă a vitezei.

– Nici că se putea mai bine. Acum vom economisi combustibil. remarcă Johns.

– Cincizeci de mile, declară Willis în chip de răspuns.

– CAESAR, aici CLAW. Terminat.

– Am înțeles. CLAW, sîntem la cincizeci de mile de Alternativa Unu. Ne zgîlțîie un picuț...

Auzi colo, „ne zgîlțîie un picuț", comentă în gînd căpitanul Montaigne, pilotîndu-și aparatul la o sută de mile depărtare, sub un cer cu mult mai îndurător.

– ...în rest, toate bune, raportă Johns. Dacă nu reușim să aterizăm, cred c-am putea încerca să ne catapultăm de partea cealaltă a munților și să ne îndreptăm spre coasta panameză.

Colonelul se încruntă, văzînd că se întețea ploaia ce bătea în parbriz. O parte din apă pătrundea și la motoare.

– Alarmă! Motorul doi nu răspunde la comenzi!

– Pornește-l din nou! ordonă Johns, luptînd să-și păstreze calmul.

Înclină aparatul cu botul în jos, preferînd să mai piardă altitudine, dar să-și mențină viteza, astfel încît să poată ieși de sub aversă. Și ploaia se presupunea că era un fenomen izolat. Teoretic.

– Încerc, răspunse Willis.

– Motorul unu își reduce turația, anunță Johns.

Îl ambală la maximum, reușind să mărească încă puțin turația. Acum elicopterul se menținea în aer doar cu unul dintre cele două motoare ale sale, dar și acela cu numai optzeci la sută din capacitate.

– Să repunem în funcţiune motorul doi, domnule căpitan. În clipa asta cădem spre sol cu o viteză de treizeci de metri pe minut.

– Funcţionează, răspunse Willis.

Ploaia se mai potolise puţin, aşa că motorul doi începu din nou să se învîrtă, deşi cu numai patruzeci la sută din capacitate.

– Cred că avaria de la P3 s-a agravat. Sîntem în rahat pînă-n gît, domnule colonel. Patruzeci de mile. N-avem încotro. Nu ne rămîne altă soluţie decît Alternativa Unu.

– Bine măcar că există o soluţie. Niciodată n-am fost un as la înot.

Palmele colonelului se umeziseră de transpiraţie. Îşi simţea mîinile inerte în mănuşi. Apasă butonul interfonului.

– Către întreg echipajul: mai avem cincisprezece minute. Repet: cincisprezece minute.

Riley adunase pe punte un grup de zece marinari dintre cei mai pricepuţi. Fiecare avea prinsă în jurul mijlocului o centură de siguranţă. Riley verificase personal toate nodurile şi cataramele. Deşi echipaţi cu veste de salvare, recuperarea unui om azvîrlit peste bord în condiţiile meteorologice existente ar fi presupus un miracol săvîrşit din mila unui Dumnezeu mai îndurător ca oricînd, dat fiind că în noaptea aceea cu siguranţă că nu-şi vedea capul de treburi, îşi zise Riley. Cablurile şi parîmele groase de cinci centimetri fuseseră pe cît posibil fixate de punte. Riley conduse marinarii la prova, aşezîndu-i în dreptul suprastructurii, cu faţa către pupa.

– Toată lumea e la posturi, comunică el prin telefon ofiţerului de bord însărcinat cu controlul aerian.

Apoi către marinari:

– Atît vă trebuie, să pice vreunul dintre voi în apă, că sar peste bord şi-l strîng de gît cu mîna mea.

Nimeriseră în mijlocul unui vîrtej. Din cîte arăta cadranul de zbor, se găseau la nord de obiectiv şi zburau cu o viteză de aproape două sute cinzeci de noduri. Furtuna îi zgîlţîia mai tare ca oricînd. O rafală îi precipita spre valurile întunecate, Johns reuşind să redreseze aparatul la numai treizeci de metri deasupra apei. Pînă şi pilotului îi venea să vomite. În viaţa lui nu zburase

în asemenea condiţii şi constată că era cu mult mai rău decît scria în manualele de zbor.

– Cît mai avem?

– Ajungem imediat, domnule colonel, răspunse Willis. Drept spre sud.

– O.K.

Johns împinse maneta către stînga, Schimbarea bruscă a direcţiei în raport cu vîntul risca să răstoarne aparatul, însă colonelul reuşi să-i menţină poziţia, înscriindu-se pe noul curs. Două minute mai tîrziu, se aflau în siguranţă.

– *Panache,* aici CAESAR. Unde mama dracului sînteţi?

– Aprindeţi toate luminile! Chiar în clipa asta! strigă Wegener, recepţionînd mesajul.

Într-o secundă, *Panache* strălucea ca un pom de Crăciun.

– Zău că arătaţi grozav, se auzi glasul pilotului.

Adele era un uragan de mici proporţii, haotic şi nu prea puternic, pe cale de-a se transforma în furtună tropicală datorită condiţiilor meteorologice locale. Vîntul sufla mai slab decît se anticipase, iar nucleul rămînea mic şi dezorganizat. Dar pentru aterizare, Johns avea nevoie tocmai de asta.

De regulă, se crede în mod greşit că „ochiul furtunii“ este o zonă calmă. Lucrul acesta nu era cîtuşi de puţin adevărat, deşi, după experienţa vijeliei şi a masei compacte de neguri, briza de cincisprezece noduri pe oră părea o nimica toată. Însă vîntul îşi schimba mereu direcţia, iar valurile din „ochiul furtunii“ – deşi nu la fel de înalte ca în restul zonei afectate – erau imprevizibile. Wegener aruncase ancora la o milă nord-vest de „ochiul furtunii“, care acoperea o arie de cel mult patru mile. Furtuna înainta cu o viteză de circa cincisprezece noduri. Singura veste bună era că atmosfera redevenise liniştită. Ploaia încetase, astfel încît echipajul vasului putea vedea valurile, ca şi cum navigau printre ele.

În turnul de control aerian de la pupa, ofiţerul de bord îşi puse căştile şi începu să vorbească în microfon.

– CAESAR, aici *Panache.* Vă vorbeşte ofiţerul de bord însărcinat cu operaţiunile aeriene. Misiunea mea este să vă ghidez la aterizare. Vîntul suflă cu o viteză de cincisprezece noduri şi are o direcţie variabilă. Nava are tangaj şi ruliu, iar va-

lurile măsoară circa patru metri și jumătate. Dispunem de vreun sfert de oră pînă la aterizare, așa că nu-i nevoie să ne grăbim.

Ultima frază nu urmărea decît să ridice moralul celor din elicopter. În sinea lui, ofițerul se întreba dacă exista vreo șansă de reușită a unui act atît de nebunesc.

– Domnule căpitan, dacă aș spori viteza cu cîteva noduri, aș putea ține nava mai bine sub control.

– Riscăm să ieșim din cîmpul vizual al pilotului.

– Știu, domnule căpitan, dar e nevoie să mai înaintăm puțin.

Wegener ieși pe punte, să vadă care era situația. Elicopterul devenise vizibil. Clipind din semnalizatoare, pilotul survolă vasul, astfel încît să evalueze spațiul de aterizare.

Dacă există ceva care ar putea da totul peste cap, ăla-i ruliul, descoperi Wegener. Oreza avea dreptate cînd voia să crească viteza.

– Două carturi! îi strigă el timonierului aflat în spatele său, în cabină.

– Doamne sfinte, da' aia-i o bărcuță amărîtă! exclamă Willis adresîndu-se lui Johns.

– Bine că nu ne împiedicăm de vîsle.

Colonelul coborî puțin elicopterul, survolînd vasul pentru ultima oară, apoi se apropie în linie dreaptă dinspre pupa cuterului. Rămase la altitudinea de treizeci de metri, dar își dădu seama că nu reușea să se mențină în aer așa ușor. Motoarele aveau o turație prea mică, astfel încît elicopterul se legăna cînd în dreapta, cînd în stînga.

– Țineți dreaptă afurisita aia de copaie! strigă el în microfon.

– Ne dăm toată silința, domnule, răspunse ofițerul de cart. Vă sfătuiesc să vă apropiați dinspre babord și să vă mențineți în unghi față de punte.

– Am auzit și înțeleg motivul.

Johns ambală motoarele încă o dată și se îndreptă spre vas.

•

– O.K., dați-i bătaie, își îndemnă Riley marinarii.

Aceștia se împărțiră în trei echipe, cîte una pentru fiecare cuplu de roți ale elicopterului.

Johns își dădu seama că puntea nu era suficient de încăpătoare pentru o aterizare pe direcția lungimii navei, în schimb venind dintr-o parte, își putea așeza toate șase roțile pe

suprafața neagră a pistei. Se apropie atent, la o viteză cu cincisprezece noduri mai mare decît cea a vasului, pe care o reduse treptat, pe măsură ce se micșora distanța dintre el și obiectiv. Vîntul zgîlțîia aparatul, abătîndu-l din cursul său. Johns înjură și se îndepărtă puțin, cu gîndul să reia manevra.

– Îmi pare rău, anunță el, dar am probleme cu motoarele.

– Am înțeles, domnule. Nu-i nici o grabă, răspunse ofițerul de bord.

Ajuns la o distanță de o sută de metri, colonelul porni din nou spre vas, de data asta fără incidente. La vreo sută de metri de pupa reduse din viteză, își stabiliză cursul și zbură încet spre navă. Atinse puntea exact în punctul unde dorea, însă tocmai atunci vasul se legănă puternic, azvîrlind aparatul spre tribord. Instinctiv, colonelul ambală motoarele, ridicîndu-se din nou în aer. În aceeași clipă, înțelese că fusese o manevră greșită.

– E teribil de greu, vorbi el în microfon, abia stăpînindu-și o înjurătură, în timp ce făcea un nou ocol cu elicopterul.

– Păcat că nu avem suficient răgaz ca să exersăm mișcarea, comentă ofițerul de la Paza de Coastă. Aterizarea a fost perfectă, numai că vasul nostru v-a jucat un renghi urît. Încercați din nou. De data asta veți reuși.

– Bine, mai încerc o dată, se auzi glasul colonelului.

Nava în ruliu se înclină în unghi de douăzeci de grade spre dreapta și spre stînga, în ciuda stabilizatoarelor și a chilelor de ruliu, însă Johns își ținu privirea pironită asupra centrului pistei, care nu se legăna, rămînînd un punct fix în spațiu. Asta trebuie să fie șmecheria, își zise el. Totul e să alegi punctul care nu se mișcă. Reduse iarăși din viteză și se apropie cu mare băgare de seamă. În timp ce se îndrepta spre punte, își mută privirea spre locul unde urma să așeze roțile din față și smuci cu putere maneta. Avu impresia că elicopterul s-a izbit de punte, însă maneta menținea aparatul pe loc.

Riley se repezi primul către elicopter, vîrîndu-se pe după roțile din față. Îl urmă un marinar, aducînd lanțurile de ancorare. Șeful de echipaj găsi ceva de care să le prindă, după care făcu semn oamenilor săi. Doi dintre aceștia traseră cu putere de lanțuri, întinzîndu-le la maximum, iar Riley ieși de sub elicopter, ducîndu-se spre partea dinspre babord a aparatului, unde se afla principalul dispozitiv de ancorare. Totul dură cîteva minute. Pave Low alunecă de două ori pe punte înainte de-a se lăsa

priponit, însă curînd marinarii îl fixară cu cabluri groase de trei centimetri. Cînd își termină treaba, nimic n-ar mai fi putut clinti aparatul din loc. Echipajul de pe vas sui la bordul elicopterului, ajutînd pasagerii să coboare. Riley numără cincisprezece persoane. I se spusese că vor fi mai mulți. Apoi zări cadavrele și soldații care le cărau în spate.

În carlingă, Johns și Willis opriră motoarele.

– Aici, CLAW. CAESAR a aterizat. Ne întoarcem la bază.

Johns apucase să-și scoată căștile, așa că nu mai auzi răspunsul, în schimb Willis recepționă mesajul.

– Am înțeles. Terminat.

Johns privi de jur-împrejur. Acum nu se mai simțea pilot. Elicopterul nu zbura. Se afla în siguranță. Era timpul să se preocupe și de alte lucruri. Nu putea ieși pe ușa din dreptul său fără a risca să cadă peste bord și... își impuse să nu se mai gîndească la Buck Zimmer. Dar acea portiță a minții lui se deschise de la sine. La urma urmei, își zise Johns, Buck ar fi înțeles. Colonelul trecu pe lîngă panoul de bord al fostului său mecanic de aviație. Ryan se găsea la locul său. Costumul lui de zbor era murdar de vomă. Johns îngenunche lîngă sergentul mort. Lucraseră împreună peste douăzeci de ani.

– Mi-a spus că are șapte copii, murmură Ryan.

Glasul lui Johns suna prea istovit ca să-i mai trădeze emoțiile. Vorbea ca un moșneag de o mie de ani, sătul de viață, sătul de zbor, sătul de tot.

– Da, și-s tare drăgălași. Nevastă-sa e din Laos. O cheamă Carol. Ah, Dumnezeule, Buck, de ce tocmai acum?

– Dați-mi voie să vă ajut, se oferi Jack.

Johns îl apucă pe Zimmer de brațe, iar Ryan de picioare. Trebuiau să-și aștepte rîndul. Mai erau și alte trupuri de coborît din elicopter – cîțiva morți, cîțiva răniți – și bineînțeles că aveau prioritate. Jack văzu că soldații, împreună cu sergentul Bean, își cărau proprii camarazi. Cei de la Paza de Coastă se oferiră să le dea o mînă de ajutor. Militarii îi refuzară blînd, dar ferm, iar marinarii pricepură motivul. Ryan și Johns nu acceptară nici ei un ajutor din afară, colonelul datorită vechii sale prietenii cu sergentul, iar agentul CIA în urma datoriei asumate din proprie inițiativă. Riley și oamenii săi rămaseră să debarce ranițele și armele, după care părăsiră și ei puntea.

Cadavrele fură depuse provizoriu pe un coridor, iar răniţii duşi în cabinele echipajului. Ryan şi ofiţerii de aviaţie fură invitaţi în careul ofiţerilor. Aici îi întîmpină omul care cu luni în urmă declanşase întreaga acţiune – deşi nici unuia dintre cei implicaţi nu-i era sortit să înţeleagă vreodată cum de se întîmplase aşa ceva. Tot acolo aştepta încă un bărbat, pe care Jack îl recunoscu imediat.

– Noroc, Dan.

– A fost greu? i se adresă agentul FBI.

Jack nu-i răspunse la întrebare.

– L-am prins pe Cortez. Cred că-i rănit. Probabil că se află la infirmerie, păzit de cîţiva soldaţi.

– Dar tu ce-ai păţit? întrebă Murary, arătînd spre casca lui Jack.

Ryan îşi scoase casca, descoperind pe ea o adîncitură, acolo unde un glonţ de calibrul 7,62 ciupise vreo jumătate de centimetru din fibra de sticlă. Jack era conştient de faptul că ar fi trebuit să se arate impresionat, dar acea pagină din viaţa lui rămăsese undeva departe, la patru sute de mile în urmă. Se aşeză pe un scaun, cu ochii aţintiţi spre punte, fără un cuvînt. Murray îl culcă pe un pat de campanie, învelindu-l cu o pătură.

Pe ultimele două mile, căpitanul Montaigne avu de înfruntat un vînt puternic, însă era un pilot extrem de priceput, iar avionul Lockheed Hercules o minunăţie de aparat. Atinse solul cu o uşoară hurducătură, după care se lăsă condusă de Jeepul aeroportului către hangar. Acolo o aştepta un bărbat în haine civile, însoţit de cîţiva ofiţeri. Tînăra opri motoarele şi se îndreptă spre ei ca să-i salute. Îi lăsă apoi să aştepte, iar ea se duse în sala piloţilor, surîzătoare în ciuda oboselii, astfel încît nici un bărbat de pe întreg cuprinsul Staelor Unite nu i-ar fi putut refuza îngăduinţa de-a merge la toaletă. Costumul de zbor mirosea îngrozitor şi părul îi era într-o dezordine cumplită, remarcă fata, privindu-se în oglindă înainte de-a se înapoia lîngă cei ce-o întîmpinaseră. Grupul o aştepta chiar la uşă.

– Doamnă căpitan, vreau să ştiu ce misiune ai îndeplinit azinoapte, i se adresă civilul.

Într-o clipă, fata îşi dădu seama că nu era de fapt civil, deşi un dobitoc înfumurat ca acela nici n-ar fi meritat să facă parte

din rîndurile armatei. Montaigne nu cunoştea toate dedesubturile afacerii, dar atîta lucru îşi putea da seama şi ea.

– Tocmai m-am înapoiat dintr-o misiune de durată, domnule. Şi eu şi echipajul sîntem frînţi de oboseală.

– Vreau să stăm de vorbă cu toţii despre misiunea la care aţi participat.

– Domnule, echipajul se află sub comanda *mea*. Dacă aveţi ceva de spus, vă rog să-mi spuneţi *mie*, ripostă fata.

– Ce fel de misiune aţi executat? întrebă Cutter.

Încerca să-şi închipuie că nu discuta deloc cu o femeie. Nu putea şti că, în schimb, Frances nu încerca deloc să-şi imagineze că n-ar sta de vorbă cu un bărbat.

– Colonelul Johns s-a dus să salveze nişte militari de la Operaţiuni Speciale.

Începu să-şi maseze ceafa cu ambele mîini.

– I-am luat la bord... De fapt, el i-a luat... Cred că aproape pe toţi...

– Unde se găseşte colonelul în clipa asta?

Montaigne îl privi drept în ochi.

– A avut probleme cu motorul, domnule. N-a putut ajunge pînă la noi, fiindcă n-a reuşit să treacă munţii. A fost nevoit să zboare exact spre zona de furtună, din care n-a mai ieşit. Mai doriţi să ştiţi şi altceva, domnule? Vreau să fac şi eu un duş, să beau o cafea şi să mă pregătesc de drum. Trebuie să-l caut şi să-l ajut să iasă din dificultate.

– Aeroportul e închis, zise comandantul bazei. În următoarele zece ore nimeni nu se ridică de la sol. Cred că ai nevoie de odihnă, doamnă căpitan.

– Aveţi dreptate, domnule comandant. Iertaţi-mă, dar trebuie să văd ce face echipajul. În cîteva minute vă comunic coordonatele zonei de căutare şi salvare. Nu putem rămîne cu braţele încrucişate, adăugă ea.

– Uite ce este, domnule general, eu vreau... dădu să spună Cutter.

– Domnule, v-aş ruga să lăsaţi echipajul în pace, zise un ofiţer de aviaţie cu o stea pe epoleţi, după care se îndreptă cu paşi grăbiţi afară.

Larson ateriză pe aeroportul de lîngă Medellín cam tot atunci cînd MC–130 se apropia de Panama. Fusese un zbor

istovitor, cu Clark în spatele său supraveghindu-l pe Escobedo, care avea mîinile legate și un pistol înfipt între coaste. Șeful Cartelului nu încetase o clipă să-i amenințe cu moartea pe Clark, pe Larson, pe prietena acestuia, care lucra la compania Avianca, și pe mulți alții. Însă Clark se mulțumea să surîdă îngăduitor.

– Și-acum ce vreți să faceți cu mine? Să-mi luați viața? întrebă traficantul în clipa cînd roțile elicopterului atinseră pămîntul.

Într-un tîrziu, Clark catadicsi să-i răspundă.

– Eu am propus să-ți dăm lecții de zbor acolo sus în elicopter, dar ceilalți n-au fost de acord. Înțeleg că n-avem încotro și trebuie să-ți redăm libertatea.

Escobedo nu știu ce să răspundă. Mînia i se topise ca prin farmec la auzul veștii că cei doi nu intenționau să-l ucidă. Pur și simplu nu aveau curajul s-o facă, raționă el.

– L-am rugat pe Larson să anunțe telefonic sosirea noastră, îl lămuri Clark.

– Larson, trădător mizerabil ce ești! Chiar îți închipui c-ai să scapi cu viață?

Clark îl împunse cu pistolul în coaste.

– Fă bine și nu-l supăra pe băiatul care pilotează afurisitul ăsta de elicopter. În locul dumitale, señor, aș fi încîntat că mă întorc acasă. Am aranjat să fii așteptat la aeroport.

– De către cine?

– De cîțiva oameni de-ai dumitale, răspunse Clark, în timp ce roțile scrîșneau pe pistă.

Larson acționă elicea în sens invers, ca să frîneze aparatul.

– Colegi de-ai dumitale, adăugă pilotul.

În clipa aceea Escobedo întrevăzu pericolul real.

– Ce le-ați spus?

– Adevărul, răspunse Larson. Că ai zburat peste graniță în împrejurări destul de dubioase, în ciuda furtunii și a intemperiilor. Date fiind întîmplările din ultimele săptămîni, m-am gîndit că era o simplă coincidență...

– Iar eu am să le explic...

– Ce anume? întrebă Clark. Că noi doi ne-am riscat viața ca să te aducem înapoi acasă? Că totul e o născocire? Ești liber să le-o spui, cine te împiedică?

Larson frînă, fără a opri motoarele. Clark îi puse lui Escobedo un căluș în gură, după care îi desprinse centura de

siguranţă, împingîndu-l către uşă. Lîngă avion se afla o maşină. Clark coborî, ţinîndu-şi pistolul cu amortizor proptit în spinarea lui Escobedo.

– Dumneata nu eşti Larson, se încruntă unul dintre cei care aşteptau.

În mînă ţinea o armă automată.

– Sînt prietenul lui. Larson e pilotul. Iată-l pe omul vostru. În schimb, daţi-ne ce ne-aţi promis.

– Nu-i neapărată nevoie să plecaţi, zise un altul, care ţinea o servietă-diplomat.

– Tipul are prea mulţi prieteni. E mai bine s-o ştergem.

– Cum doriţi, zise cel de-al doilea. Oricum, nu aveţi de ce vă teme de noi, adăugă el, înmînîndu-le servieta.

– *Gracias, jefe*, mulţumi Clark.

Capii Cartelului adorau să li se spună astfel. Clark îl împinse pe Escobedo către ei.

– Mare prostie ai făcut că ţi-ai trădat prietenii, se auzi glasul celui de-al doilea bărbat, în timp ce Clark închidea uşa după el.

– Hai s-o întindem dracului de-aici.

– Următoarea escală, Venezuela, anunţă Larson, ambalînd motoarele.

– Şi-apoi Gitmo. Crezi că te descurci?

– Voi avea nevoie de nişte cafea, iar cea de-acolo e nemaipomenită.

Avionul se ridică în văzduh.

Isuse, îşi zise Larson. *Bine că am scăpat de individul ăsta.*

Afirmaţia era valabilă numai pentru el, nu însă şi pentru alţii.

30

Utilitatea sacrificiului

Cînd Ryan se trezi din somn pe patul de campanie, deja se aflau în afara primejdiei. Vasul reuşise să navigheze înspre est cu o viteză constantă de zece noduri, iar cu vîntul de cincisprezece noduri care sufla în direcţia nord-vest, ajunsese în apă ceva mai liniştită după numai şase ore. Fixară cursul spre nord-est, *Panache* sporind viteza pînă la douăzeci de noduri.

Soldaţii fuseseră găzduiţi la un loc cu echipajul, care-i trata ca pe nişte prinţi. Ca prin minune, apărură şi cîteva sticle de băutură – probabil din rezervele şefilor, deşi nimeni nu îndrăznise să întrebe – care se goliră numaidecît. Tinerii renunţară la uniforme, primind haine curate din magazia vasului. Cadavrele fuseseră depuse în frigiderul navei, toată lumea înţelegînd că era o măsură inevitabilă. Erau cinci morţi, dintre care doi – incluzîndu-l pe Zimmer – muriseră în cursul operaţiunii de salvare. Opt soldaţi fuseseră răniţi – unul chiar foarte grav – însă cei doi medici militari, ajutaţi de infirmierul vasului, reuşiseră să-i acorde primul ajutor. Cît dură călătoria pe mare, tinerii nu făcură aproape nimic altceva decît să doarmă, să mănînce şi iar să doarmă.

Cortez, rănit la braţ, se găsea în carcera vasului, păzit de Murray. Cînd Ryan se trezi din somn, coborî în celula prizonierului împreună cu Dan, aducînd cu ei o cameră TV. După ce o fixară pe un trepied, agentul FBI începu să-l interogheze pe Felix. Se dovedi curînd că acesta nu avea nici un amestec în asasinarea lui Emil Jacobs – lucru pe cît de surprinzător pentru Murray, pe atît de logic la o examinare atentă a faptelor. Era o

complicaţie la care nu se aşteptase nici unul dintre ei, dar pe care Ryan se gîndea că ar putea s-o folosească în avantajul lor. Începu să-l întrebe pe Cortez despre experienţa sa la DGI. Felix se arătă întru totul dispus să coopereze. Îşi trădase deja o alianţă, astfel încît a doua oară îi era mult mai uşor, mai ales că Jack îi făgăduise să-l scape de condamnare în cazul că făcea mărturisiri. Promisiunea avea să fie respectată ad litteram.

Cutter rămase în Panama încă o zi. Operaţiunea de căutare şi salvare a elicopterului suferi o întîrziere, datorită condiţiilor meteorologice. În consecinţă, pe amiral nu-l mai surprinse faptul că aparatul nu fusese găsit. Furtuna continuă să se îndrepte spre nord-est, epuizîndu-şi forţele deasupra Peninsulei Yucatan, într-o serie de vijelii care în zilele următoare dezlănţuiră şase tornade în statul Texas. Cutter nu avu parte de vitregiile vremii. De îndată ce timpul se ameliora, amiralul zbură înapoi la Washington, unde ajunse la numai cîteva ore după întoarcerea căpitanului Montaigne la Baza Aeriană Eglin. Echipajului i se ceruse să păstreze secretul absolut asupra misiunii, conform unui ordin pe care comandantul avusese toate motivele să-l dea.

Panache sosi la Baza Navală Guantanamo la treizeci şi şase de ore după ce primise la bord elicopterul. Căpitanul Wegener luase legătura cu baza, cerînd permisiunea de-a ancora sub pretextul unei probleme de ordin tehnic, dar cu gîndul să iasă de sub incidenţa uraganului. La cîteva mile depărtare, colonelul Johns porni elicopterul, înapoindu-se la bază, unde aparatul fu imediat dus într-un hangar. După un ceas îşi făcu apariţia şi cuterul, cu unele mici avarii cauzate de furtună, o parte dintre acestea fiind totuşi reale.

Clark şi Larson îi întîmpinară pe chei. Elicopterul lor fusese şi el ascuns. Ryan şi Murray li se alăturară, în timp ce o echipă de puşcaşi suiau la bordul cuterului, ca să-l debarce pe Cortez. După cîteva telefoane nesecare, cei patru bărbaţi începură să se sfătuiască ce era de făcut. Soluţiile nu erau lesne de găsit, nici una dintre ele nefiind în întregime legală. Soldaţii fură lăsaţi în îngrijirea spitalului bazei, iar a doua zi plecară cu avionul la Fort McDill în Florida. Tot atunci, Clark şi Larson duseră elicopterul înapoi la Washington, după ce mai întîi făcuseră escală în

Bahamas pentru un plin de benzină. La Washington aparatul fu restituit unei mici corporații aparținînd CIA. Larson plecă în concediu, întrebîndu-se dacă ar fi trebuit să se însoare cu prietena lui și să-și întemeieze o familie. De un lucru era sigur, nu va mai lucra la Agenție.

Dar, cum era de așteptat, surveni un fapt imprevizibil, sortit să rămînă pe veci un mister pentru toată lumea, cu excepția unei singure persoane.

Amiralul Cutter se întorsese cu două zile în urmă, reluîndu-și ocupațiile zilnice. Președintele era plecat într-o călătorie în scopuri politice, încercînd să-și recapete poziția în cursa electorală înainte de începerea convenției – eveniment de care-l mai despărțeau numai două săptămîni. În consecință, afacerea care îi răpise somnul consilierului pe problemele de securitate națională devenea mult mai ușor de suportat. Amiralul se cam săturase de toată tevatura asta. Își slujise președintele cum se cuvenea, făcuse ceea ce trebuia să facă, drept care avea dreptul la o răsplată. Se gîndea că cea mai nimerită recompensă ar fi fost funcția de comandant de flotă – eventual de comandant suprem al departamentului de Operațiuni Navale (în sprijinul luptelor aeriene). Fusese avertizat să se aștepte la o schimbare, numai că președintele era acela care avea ultimul cuvînt, deși amiralul își închipuia că putea obține tot ce-i trecea prin cap. Ulterior, dacă președintele ar fi fost reales, Cutter putea ajunge chiar șef de stat-major... Merita să se gîndească la avansare în vreme ce-și lua micul dejun de data asta la o oră mai omenească. Îi rămînea chiar timp să facă o alergare, după ce primea raportul de la CIA. La ora șapte și un sfert se auzi soneria de la intrare. Cutter se duse să deschidă.

– Cine ești dumneata?

– Ofițerul care vă raportează zilnic e bolnav, domnule. Astăzi îi țin eu locul, răspunse vizitatorul.

Era un bărbat la vreo patruzeci de ani, cu înfățișarea aspră a unui veteran al misiunilor secrete.

– Bine, intră, îl invită Cutter, făcîndu-i semn să treacă în biroul său.

Omul se așeză, remarcînd cu satisfacție că în încăpere se găseau atît un televizor, cît și un video.

– Prin urmare, azi cu ce începem? întrebă Cutter de îndată ce închise uşa în urma sa.

– Gitmo, domnule, răspunse bărbatul.

– Ce se întîmplă în Cuba?

– Am totul pe caseta video, domnule.

Agentul CIA introduse caseta în aparat şi apăsă pe PLAY.

– Ce-i asta? *Doamne Dumnezeule!*

Banda continuă să se deruleze timp de cîteva minute, după care agentul o opri.

– Şi ce-i cu asta? E declaraţia unui individ care şi-a trădat propria ţară, spuse Cutter, ca răspuns la surîsul expectativ al celuilalt.

– Mai am ceva să vă arăt.

Îi prezentă o fotografie, care-l înfăţişa pe amiral alături de personajul filmat pe casetă.

– Eu, unul, tare-aş vrea să vă văd în închisoarea federală. E şi dorinţa FBI-ului, care urmează să vă aresteze chiar în cursul acestei zile. Bănuiţi, desigur, ce acuzaţii vi se aduc. De cazul dumneavoastră se ocupă subdirectorul Dan Murray. Probabil că în clipa de faţă se consultă cu procurorul general al Statelor Unite... nu ştiu exact care-i procedura. Şi de fapt, puţin îmi pasă de toate astea.

– Atunci de ce...?

– Sînt un mare amator de filme şi în plus, cîndva am făcut parte din Marină. De regulă, în astfel de situaţii tipului de pe ecran i se oferă o şansă de-a ieşi singur din încurcătură. „Pentru binele instituţiei sale", aşa i se spune. În locul dumneavoastră, n-aş încerca să fug. În caz că nu ştiţi, există o echipă a FBI-ului care nu vă scapă din ochi. Dat fiind sistemul de lucru din capitală – şi timpul necesar rezolvării anumitor probleme – presupun că nu se vor prezenta la dumneavoastră înainte de ora zece sau unsprezece. Dar din acel moment, domnule amiral, numai Dumnezeu vă mai poate ajuta. Veţi fi condamnat la închisoare pe viaţă. Aş fi vrut să căpătaţi o pedeapsă mai aspră, dar o să vă alegeţi cu detenţia pe viaţă într-un penitenciar federal, unde cine ştie ce puşcăriaş înrăit o să-şi facă mendrele cu dumneavoastră ori de cîte ori nu-i prin preajmă nici un gardian. Mărturisesc că nu mi-ar displăcea să asist la o asemenea scenă. Oricum...

Recuperă caseta video, punînd-o la loc în servieta-diplomat, împreună cu fotografia pe care FBI-ul i-o dăduse cu condiția să se folosească de ea numai ca să-l identifice pe Cortez.

– La revedere, domnule amiral.

– Bine, dar dumneata ai...

– Ce anume? Nimeni nu mi-a cerut să păstrez secretul. Ce secrete am dezvăluit eu, domnule amiral? Dumneavoastră ați fost direct implicat în toate.

– Dumneata ești Clark, adevărat?

– Poftim? Cine să fiu? se miră „agentul“, îndreptîndu-se spre ieșire.

În clipa următoare, dispăru pe ușă.

Jumătate de oră mai tîrziu, Pat O'Day îl zări pe Cutter făcîndu-și alergarea zilnică în josul dealului, mai precis în direcția lui George Washington Parkway. Unul dintre avantajele faptului că președintele lipsea din capitală, își spuse irlandezul, era acela că nu mai trebuia să-și întrerupă orice activitate la ora patru și jumătate fix ca să-l întîmpine pe șeful statului. O'Day nu așteptase mai mult de patruzeci de minute, omorîndu-și vremea mai mult cu exercițiile de dezmorțire a oaselor, cînd își făcu apariția amiralul. Agentul îl lăsă să treacă prin dreptul său, apoi porni după el, ținînd pasul fără prea mare efort, întrucît Cutter era mai în vîrstă. Dar asta nu era tot...

O'Day îl urmări cale de o milă, apoi încă una, apropiindu-se de Pentagon. Cutter o luase pe aleea dintre fluviu și șosea. Poate că nu se simțea bine. Alerga, mai mergea puțin la pas, apoi reîncepea să alerge. Poate că încerca să-și dea seama dacă-l fila cineva, își zise O'Day. Totuși... În aceeași clipă, amiralul porni din nou în pas alergător.

Chiar în punctul unde începea zona de parcare de pe latura nordică, Cutter părăsi aleea, îndreptîndu-se spre autostradă, ca și cum ar fi vrut să traverseze. Agentul O'Day se apropiase la numai cincizeci de metri. Ceva nu era în regulă. Nu-și dădea seama ce anume. Parcă totuși...

...felul în care Cutter își calcula posibilitățile de-a se strecura printre mașini. Nu căuta să treacă atunci cînd șoseaua era mai liberă. Numai că O'Day înțelese prea tîrziu. Un autobuz de

tranzit, mergînd în direcția nord, tocmai ieșea de pe 14Th Street Bridge și...

– Atenție!

Însă bărbatul din fața sa păru să nu fi auzit avertismentul.

Răsună un scrîșnet de frîne. Autobuzul încercă să evite pietonul de pe carosabil, dar se ciocni de o mașină, declanșînd coliziunea în lanț a nu mai puțin de cinci automobile. O'Day se grăbi spre locul accidentului numai pentru că era polițist și toată lumea se aștepta ca polițiștii să ia atitudine în astfel de situații. Viceamiralul James A. Cutter din Marina Statelor Unite zăcea în mijlocul drumului, proiectat la o distanță de cincizeci de metri de locul impactului.

A vrut să pară un accident, își spuse O'Day. *Însă nu a fost deloc așa.*

Agentul nu-l observă pe bărbatul aflat la volanul unui automobil de duzină din parcul de mașini al guvernului. Acesta venise dinspre celălalt capăt al parcării, căscînd gura la ce se întîmplase, la fel ca atîția alții. Numai că, în locul fireștii grimase de oroare, pe chipul său se întipărise o expresie de satisfacție.

Ryan aștepta la Casa Albă. Președintele zburase acasă cu avionul, la vestea morții secretarului său particular. Cu toate acestea, rămînea șeful statului, preocupat de o mulțime de probleme care se cereau rezolvate. Așadar, dacă directorul-adjunct al departamentului Informații solicitase de urgență o întrevedere cu președintele, atunci într-adevăr era vorba de ceva important. Șeful statului constată cu uimire că Ryan venise însoțit de Al Trent și Sam Fellows, copreședinți ai Comitetului Camerei Reprezentanților însărcinat cu supravegherea serviciilor de informații.

– Poftiți, vă rog, îi întîmpină președintele, invitîndu-i cu toate onorurile în Biroul Oval. Care-i problema aceea atît de presantă încît nu mai suferea amînare?

– Domnule președinte, dorim să discutăm cu dumneavoastră în legătură cu anumite operațiuni secrete, în speță aceea denumită SHOWBOAT.

– Asta ce vrea să însemne? întrebă circumspect șeful statului.

Ryan îi explică preț de un minut sau două.

– A, da. Foarte bine. Operațiunea SHOWBOAT a fost încredințată celor două persoane de către judecătorul Moore în persoană, conform principiului operațiunilor care comportă riscuri.

– Domnul Ryan ne-a spus că există și alte lucruri pe care ar trebui să le aflăm și noi. Respectiv, alte misiuni legate de SHOWBOAT, interveni congresmanul Fellows.

– Nu am cunoștință despre așa ceva.

– Ba da, aveți, domnule președinte, îl întrerupse liniștit Ryan. Chiar dumneavoastră le-ați autorizat. Legea precizează că e de datoria mea să prezint Congresului aceste fapte. Dar, înainte de-a o face, am considerat necesar să vă anunț, așa că i-am rugat pe cei doi congresmeni să-mi fie martori.

– Domnule Trent, domnule Fellows, mă puteți scuza o clipă? Există lucruri cu care nu sînt la curent. Îmi îngăduiți să discut între patru ochi cu domnul Ryan?

Răspundeți că NU! îi imploră în gînd Ryan, numai că președintelui nu i se putea refuza o astfel de rugăminte. Așadar, peste cîteva clipe rămaseră amîndoi singuri.

– Ce-mi ascunzi, Ryan? întrebă președintele. Știu că-mi ascunzi anumite lucruri.

– Așa e, domnule președinte. Vă ascund unele elemente, ceea ce voi face și pe mai departe. E vorba de identitatea unor oameni de-ai noștri – agenți CIA și militari – care au acționat cum au considerat că e mai bine.

Ryan continuă să-i explice, întrebîndu-se în sinea sa cît cunoștea președintele din cele relatate și cît nu. Era convins că existau unele lucruri pe care șeful statului nu avea să le mai afle niciodată. Ryan bănuia ce se întîmplase în Columbia, dar... se hotărî să nu mai tulbure apele. *Oare era cu putință să te implici în așa ceva fără să fii atins de corupție?* se întrebă el.

– Ceea ce-a făcut Cutter – ceea ce *afirmi* dumneata că a făcut – eu unul nu cunosc. Îmi pare foarte rău. Îmi pare rău pentru soldații aceia.

– I-am repatriat pe jumătate din ei, domnule președinte. Am fost și eu de față. Asta-i ceea ce nu-i pot ierta lui Cutter. A abandonat cu bună știință niște oameni, cu scopul de-a vă oferi dumneavoastră din punct de vedere politic o...

– *EU N-AM AUTORIZAT AŞA CEVA!* aproape că strigă preşedintele.

– Dar aţi îngăduit să se întîmple, domnule preşedinte.

Ryan se sili să se uite drept în ochii lui, dar preşedintele îşi feri privirea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, domnule preşedinte, cum aţi putut face aşa ceva?

– Populaţia cere să fie stopată pătrunderea drogurilor în ţară.

– Atunci stopaţi-o. Rezolvaţi problema, însă pe căi legale.

– Nu vom reuşi.

– De ce nu? întrebă Ryan. A protestat vreodată poporul american atunci cînd ne-am folosit de forţă ca să-i apărăm interesele?

– Dar modul în care am fost nevoiţi să acţionăm nu putea fi cu nici un chip dat publicităţii.

– În acest scop, domnule preşedinte, nu vă rămînea decît să înştiinţaţi Congresul. Acesta ar fi aprobat parţial operaţiunea şi n-ar fi existat nici un fel de implicaţii politice. Dar încălcînd legea, domnule preşedinte, aţi transformat o problemă de securitate naţională într-una politică.

– Ryan, eşti inteligent şi priceput în meseria dumitale, dar ai rămas un naiv.

Însă Jack nu era chiar atît de naiv pe cît îl credea preşedintele.

– Ce-mi cereţi să fac, domnule preşedinte?

– Cît de multe ar trebui să ştie Congresul?

– Îmi cereţi să mint pentru dumneavoastră? Mi-aţi spus c-am rămas un naiv, domnule preşedinte. Cu două zile în urmă un om a murit în braţele mele – un sergent de aviaţie care a lăsat şapte copii orfani. Vreau să ştiu, domnule preşedinte, oare sînt un naiv pentru că momentele acelea îmi apasă conştiinţa?

– Nu-ţi permit să-mi vorbeşti astfel.

– Nici mie nu-mi face plăcere, domnule preşedinte. Dar vă asigur că nu voi minţi pentru dumneavoastră.

– În schimb, accepţi să treci sub tăcere identitatea celor care...

– Care v-au îndeplinit ordinele cu bună-credinţă? Da, domnule preşedinte, sînt hotărît s-o fac.

– Ce se va întîmpla cu ţara asta, Jack?

– Sînt de acord cu dumneavoastră că nu avem nevoie de încă un scandal, însă aici e vorba de o chestiune politică. Prin urmare, va trebui să discutați cu lumea de pe stradă. Sarcina mea este să culeg informații și să execut anumite misiuni în beneficiul guvernului. Sînt un instrument al politicii de stat. Tot așa și tinerii căzuți la datorie cu convingerea că guvernul pe care l-au servit punea un oarecare preț pe viața lor. Soldații aceia – cei mai mulți aproape niște copilandri, domnule președinte – au plecat să lupte fiindcă țara lor, adică dumneavoastră, considera important ca ei să execute respectiva misiune. Ceea ce nu știau era că la Washington existau și oameni cu gînduri rele. Nici o clipă n-au bănuit așa ceva, motiv pentru care cei mai mulți au și murit. Domnule președinte, jurămîntul depus de tinerii noștri la intrarea în armată le cerea să dea dovadă de „credință și devotament" față de țară. Oare nu scrie nicăieri că și țara le datorează același lucru? Nu-i pentru prima oară că se ajunge la astfel de situații, numai că pînă acum eu n-am fost implicat direct. În concluzie, domnule președinte, nu voi minți ca să vă apăr nici pe dumneavoastră, nici pe alții.

– N-am știut nimic din toate astea, Jack. Pe cuvîntul meu că nu.

– Domnule președinte, îmi permit să cred că sînteți un om de onoare. Ceea ce-ați spus adineauri trebuie interpretat ca o scuză?

Jack așteptă cîteva clipe, dar președintele nu-i răspunse decît prin tăcere.

– Doriți să discutați cu cei doi congresmeni înainte de raportul meu, domnule președinte?

– Da. Te rog să aștepți în anticameră.

– Vă mulțumesc, domnule președinte.

Jack rămase în încăperea alăturată timp de o oră, frămîntîndu-se în fel și chip; apoi ușa biroului se deschise și-și făcură apariția Fellows și Trent. Plecară împreună la Langley, parcurgînd tot drumul în tăcere. Odată ajunși, se prezentară în biroul directorului CIA.

– Domnule judecător, i se adresă Trent, acesta ar putea fi considerat cel mai important serviciu pe care l-ați adus țării dumneavoastră.

– Date fiind împrejurările... începu Moore.

Tăcu o clipă, apoi adăugă:

– Ce altceva aş fi putut să fac?

– Aţi fi putut lăsa oamenii să moară sau aţi fi putut înştiinţa opoziţia cu privire la misiunea noastră de salvare, răspunse Jack. Într-un asemenea caz, n-aş mai fi stat acum în faţa dumneavoastră. Prin urmare, vă sînt profund îndatorat, domnule judecător. Aţi fi putut susţine în continuare o minciună.

– Ca să trăiesc o viaţă întreagă cu conştiinţa încărcată?

Moore schiţă un surîs ciudat şi clătină din cap.

– Cum rămîne cu operaţiunile? întrebă Ryan.

Nu cunoştea cu precizie cele discutate în Biroul Oval şi-şi impuse să se abţină de la supoziţii.

– N-au existat nici un fel de operaţiuni, răspunse Fellows. Conform principiului operaţiunilor care comportă riscuri, ai făcut ceea ce se cuvenea să faci – e drept, ceva cam tîrziu, însă Congresul a fost înştiinţat. Nu ne mai trebuie alt scandal şi, după cum evoluează lucrurile, situaţia se va rezolva de la sine. Din punct de vedere politic, sîntem pe muchie de cuţit, dar, legal vorbind, putem afirma că totul s-a făcut cu acordul lui Hoyle.

– Culmea e că misiunea poate fi considerată un succes, remarcă Trent. Operaţiunea CAPER este concepută strălucit şi presupun că va fi desfăşurată în continuare.

– Aşa e. Într-adevăr, operaţiunea a reuşit, interveni Ritter, deschizînd gura pentru prima oară de la începutul întrevederii. Da. Am declanşat un conflict în sînul Cartelului, conflict încheiat cu uciderea lui Escobedo – dacă nu cumva lucrurile vor merge mai departe. Organizaţia fiind lipsită de atîţia şefi, Columbia se va redresa cît de cît. Iar noi avem nevoie de resursele acestei ţări. Nu putem renunţa la avantajele pe care ni le oferă.

– De acord, vorbi şi Ryan. Avem nevoie de resursele Columbiei, dar chestiunile politice nu se fac publice în acest fel, ce dracu'!

– Jack, spune-mi şi mie ce înseamnă binele şi ce înseamnă răul, i se adresă judecătorul Moore. Azi pari să fii expert în astfel de probleme, adăugă el fără ironie.

– Se presupune că în ţara noastră există democraţie. Ţinem oamenii la curent cu anumite lucruri – sau măcar îi lăsăm pe ei să le afle.

Făcu un semn spre cei doi congresmeni, apoi reluă:

– Cînd un guvern ia hotărîrea să omoare persoane care reprezintă o amenințare la adresa intereselor de stat sau a cetățenilor, actul respectiv nu trebuie considerat neapărat o crimă. Cel puțin, nu întotdeauna. Nu știu cu precizie unde e linia de demarcație. Dar nici nu-i cazul să știu eu. Se presupune că alții trebuie să ne-o spună.

– Ei bine, începînd din ianuarie, ăia n-o să mai fim noi, comentă Moore. Prin urmare, ne-am înțeles. Lucrurile se opresc aici. Fără meciuri politice.

Nici nu s-ar fi găsit două persoane cu vederi politice mai diferite decît veselul Trent din Noua Anglie și cumpătatul Fellows, mormon din Arizona. Totuși, amîndoi dădură din cap în semn de încuviințare.

– Nimeni nu glumește cu așa ceva, zise Trent.

– Ar pricinui țării un mare neajuns, adăugă și Fellows.

– Iar ceea ce-am făcut noi acum... murmură Ryan.

Indiferent cum se numește asta...

– Nu dumneata ai făcut, îl întrerupse Trent, ci noi, ceilalți.

– Corect, îl aprobă laconic Jack. Oricum, nici eu nu voi mai rămîne multă vreme în funcție.

– Chiar crezi? întrebă Fellows.

– Nu-i vorba de ce cred. Nu se știe pe cine va numi Fowler – probabil pe vreun avocat amestecat în politică și care i-a căzut cu tronc. Cunosc numele de pe listă, zise Trent.

– În orice caz, pun mîna în foc că nu mă număr printre ele. Fowler nu mă simpatizează cîtuși de puțin, declară Ryan.

– Nici nu-i nevoie să te simpatizeze. Nu vei fi director, în schimb vei rămîne în Agenție, îl anunță Trent.

Poate ca director-adjunct, presupuse congresmanul.

– Vom vedea, interveni și Fellows. Dar dacă în noiembrie lucrurile vor ieși cu totul altfel? Pînă atunci Fowler are tot timpul s-o scrîntească.

– Sam, îți dau cuvîntul meu, îl asigură Trent. Dacă totuși se întîmplă, se întîmplă și gata.

– Cu toate acestea, mai există o problemă, sublinie Ritter.

– Am discutat deja cu Bill Shaw, îl informă Moore. Pare ciudat, dar singura lege pe care a încălcat-o Ryan este cea referitoare la accesul neautorizat. Nici una dintre datele scoase în afara

instituției nu era secretă din punct de vedere tehnic. Uluitor, nu-i așa?

Ryan clătină din cap și plecă de la birou mai devreme decît de obicei. Avea întîlnire cu avocatul său, care urma să-i obțină tutela educațională a șapte copii cu domiciliul în Florida.

Infanteriștii fură plimbați prin tot centrul de operațiuni speciale de la Fort MacBill. După ce li se anunță că operațiunea reușise, li se puse în vedere să păstreze secretul; apoi li se citi lista cu avansările în grad și fură trimiși la noile lor posturi. Toți, cu excepția unuia singur.

– Chavez! îl strigă o voce.

– Dumneata, domnule Clark?

– Te invit să luăm prînzul împreună.

– Există pe aici un restaurant mexican mai acătării?

– Poate găsim vreunul. Hai să discutăm puțin despre slujba ta. Acolo unde lucrez s-a creat un post liber. Salariul e mai bun decît cîștigi acum. Dar va trebui să-ți reiei studiile timp de cîțiva ani.

– M-am gîndit și eu la asta, răspunse Chavez.

Își spunea că avea stofă de ofițer. Nici nu voia să-și imagineze ce s-ar fi întîmplat atunci.

– Ești priceput, băiete. Vreau să lucrezi cu mine.

Chavez cugetă la cele auzite. În cel mai rău caz, se alegea cu o masă gratis.

Căpitanul Bronco Winters fu repartizat la escadrila F-15 staționată în Germania, unde se făcu remarcat, devenind curînd comandant de zbor. Tînărul avea acum o fire mai domoală. Reușise să depășească momentul morții mamei sale. Winters refuzase să mai privească spre trecut. Primise o misiune, pe care o executase.

După o vară fierbinte și înăbușitoare, la Washington se instalase o toamnă rece și deprimantă. Capitala politică rămăsese aproape pustie, datorită alegerilor prezidențiale fixate pentru luna noiembrie, o dată cu numirile pentru Camera Reprezentanților și pentru o treime din Senat, la care se adăugau sute de locuri din ramura executivă. La începutul toamnei, FBI-ul reușise să neu-

tralizeze mai multe rețele de spionaj patronate de Cuba, însă, în mod straniu, faptul acesta nu avea nici o implicație politică. Deși arestarea membrilor unei organizații de trafic de droguri reprezenta un succes al poliției, arestarea unor spioni era considerată un eșec, întrucît o astfel de rețea nici n-ar fi trebuit să existe. Singurul avantaj politic îl reprezenta comunitatea de refugiați cubanezi, care poate că-i dăduse deja votul lui Fowler, din moment ce acesta vorbea despre „inițierea unui dialog" cu țara pe care de-abia o părăsiseră. După convenția partidului său, președintele redevenise favoritul cursei electorale; în schimb, desfășură o campanie lipsită de strălucire, mergînd pînă la concedierea a doi importanți consilieri pe problemele de politică. Mai presus de toate însă, se simțea nevoia unei schimbări. Deși se apropiau alegerile, sondajele de opinie îl situau pe J. Robert Fowler cu numai două procente înaintea contracandidatului său. Unii vorbeau despre un nou mandat al președintelui în exercițiu, alții despre o campanie insuficient organizată atît de o parte, cît și de cealaltă. Aceștia din urmă se apropiau mai mult de adevăr, avea să-și spună Ryan după încheierea alegerilor.

În întreg orașul, nenumărați funcționari scoși din funcție se pregăteau să se întoarcă la casele lor – oriunde ar fi fost acestea – sau să-și deschidă birouri de avocatură, pentru a putea rămîne în zonă. Congresul nu-și schimbase componența foarte mult – ceea ce de altfel se întîmpla rareori. Ryan rămase la postul său, întrebîndu-se dacă va fi confirmat ca director-adjunct al departamentului Informații. Era prea devreme pentru a face pronosticuri. Un lucru știa cu precizie: președintele era încă în funcție și se dovedise un om de onoare, indiferent de greșelile trecutului. Înainte de a-și încheia mandatul, avea să prezinte scuze tuturor celor care i le vor pretinde. Nou-veniții vor da buzna la dosare, dar lucrurile fuseseră aranjate astfel încît să nu se descopere nimic suspect, iar după ce oamenii lui Fowler vor fi primit explicațiile de rigoare – ceea ce cădea în sarcina lui Trent – era de așteptat ca nimeni să nu mai redeschidă subiectul.

În prima sîmbătă de după alegeri, Dan Murray o conduse cu mașina pe Moira Wolfe pînă la Baza Aeriană Andrews, unde-i aștepta un avion cu reacție. După circa trei ore aterizau la Guantanamo. Moștenire din războiul americano-spaniol, Gitmo (cum i se mai spunea) era singura bază militară situată pe pămînt

comunist, un ghimpe în coasta lui Castro, la fel de dureros pentru liderul cubanez ca şi uriaşul său vecin de dincolo de Strîmtoarea Florida.

Moira se descurca bine la Departamentul Agriculturii, unde primise postul de secretară a unuia dintre şefii cei mai influenţi. Slăbise mult, dar aspectul acesta nu-l preocupa pe Murray. Moira mergea mult pe jos, ca să se menţină în formă, iar şedinţele efectuate cu specialistul psiholog făcuseră minuni. Era ultima victimă, iar Dan spera că acea călătorie avea să fie spre binele ei.

Va să zică, asta-i ziua cea mare, îşi spuse Cortez.

Era surprins şi dezamăgit de propriu-i destin, dar în acelaşi timp se resemnase în faţa lui. Jucase strîns şi pierduse în mod eroic. Se temea de ceea ce-i rezerva soarta, însă nu lăsa să se vadă acest lucru. Cel puţin, nu faţă de americani.

I se ceru să se instaleze pe bancheta din spate a unei limuzine care porni spre linia de frontieră. În faţa lor mergea o altă maşină, dar Cortez nu-i acordă prea mare atenţie.

Iată şi gardul înalt, din sîrmă ghimpată, păzit pe o parte de puşcaşi marini americani, în uniformele lor multicolore – din cîte aflase Felix, ei le numeau „efecte" – iar pe cealaltă parte de cubanezi în uniforme militare. Poate, cine ştie, îşi zise Cortez, îi va convinge să nu-l trimită în ţară. Limuzina se opri la cincizeci de metri de poartă. Caporalul din stînga sa îl trase afară din maşină, scoţîndu-i cătuşele, ca nu cumva să le treacă dincolo, spre profitul unei ţări comuniste.

Ce tîmpenie, îşi spuse Felix.

– Hai, Pancho, i se adresă negrul cu grad de caporal. A sosit momentul să te întorci acasă.

Deşi nu mai avea mîinile legate, doi puşcaşi marini îl apucară fiecare de cîte un braţ, „ajutîndu-l" să păşească spre ţara sa de baştină. Dincolo de poartă zări doi ofiţeri care-l aşteptau cu un aer impasibil. Probabil că, odată ajuns în ţară, îl vor strînge în braţe – ceea ce nu însemna nimic. Indiferent ce avea să urmeze, Cortez era decis să-şi înfrunte soarta ca un adevărat bărbat. Îşi îndreptă spatele, zîmbind spre cei care-l aşteptau ca nişte rude venite la aeroport.

– Cortez, se auzi el chemat de o voce bărbătească.

Din ghereta grănicerilor îşi făcură apariţia două persoane. Pe bărbat nu-l cunoştea, în schimb femeia...

Felix se opri brusc, cei doi puşcaşi aproape poticnindu-se de el. Femeia rămăsese pe loc, privindu-l ţintă, fără un cuvînt. Nici Cortez nu ştia ce-ar fi putut să-i spună. Zîmbetul de pe buze i se topi. Văzînd expresia din ochii ei, simţi o săgeată în inimă. Nu avusese intenţia să-i facă rău. Se folosise de ea, desigur, totuşi, nu chiar...

– Haide, Pancho, îl îndemnă din nou caporalul, împingîndu-l înainte.

Ajunseră chiar în dreptul porţii.

– Na, că era să uit. Asta-ţi aparţine, Pancho, zise caporalul, vîrîndu-i o casetă în cureaua de la pantaloni. Bun venit acasă, javră.

Şi-l îmbrînci dincolo de poartă.

– Bun sosit acasă, domnule colonel! i se adresă cel mai mare în grad dintre ofiţerii cubanezi.

Şi, îmbrăţişîndu-şi fostul camarad, îi şuieră la ureche:

– Ai de dat socoteală pentru multe.

Înainte ca cei doi să-l tragă după ei, Felix întoarse capul încă o dată. Moira stătea tot acolo, împreună cu bărbatul necunoscut. Ultimul gînd înainte de-a se îndepărta fu acela că ea înţelesese şi de data asta: tăcerea era cea mai profundă dintre toate pasiunile.
